

ஸ்ரீமத்ராமாநுஜாயநம:.

ஸ்தாந்யஜ்ஞாநயோகஜந்யஜ்ஞாநங்களைவிட

அயிரம்மடங்கதிலுயித்த

புலவரஸாஜந்யதத்வயாதாதம்யஜ்ஞாநவித்தமராய்

பந்நஜநகடஸ்த்தராய்ஸூந்தருளியிருக்கும்

மஹாப்ரதாவரான

நம்மாழ்வாருடைய

பகவத்குபஸ்தர் அருபமான, தாவிடவேதஸாகரஸரமாகிய

திருவாய்மொழி

ஏழாம்பத்து.

மூலமும் அதின் வ்யாக்யாநாதிகளும்

இவை,

ஸ்ரீமத்-உபய-ஸ்ரீமாந-ஆழ்வாத்திருநகரி வடபதஸாயி

அராயர்ஸ்வாமி அவர்களாலும்

ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸ்ரீபாதாளியாகிய,

கா. ராமஸுவாமிநாயுடு அவர்களாலும்.

அநேகபாதிக்கோகெண்டு பரிஸோதிக்கப்பட்டு

செனனை. ராமாநுஜஸ்தநாநஸபாதயக்ஷராகிய

ஸ்ரீமாந,

முதலியாண்டாந்முன்னிலையில்

புலியனா - இரங்கசாமிமுதலியார அவாக்குமாரர்

கிருஷ்ணஸ்வாமிமுதலியார் அவர்களால்

செனனை;

ஆதிநாரிதி அசகக்ஷீத்தில் பதிபிக்கப்பட்டன.

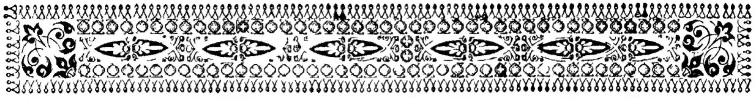
ஆழ்வார் திருவவதாராதிரவஹம்-சகஅநு-ஸபாநவரஹம்.

November 1883.

Registered Copyright.

ஸ்ரீ

ஆழ்வார்திருவடிகளேசரணம்.

எம்பெருமானாருவடிகளேசரணம்.

திருவாய்மொழி.

ஏழாம்பத்து.

முதற்றிருவாய்மொழி.

உண்ணிலரவிய - ப் ப வே ஸ ங் க ள்.

ஆரூயிரப்படி.

(௨ ண ன ி ல வ ி ய) ஐ ப ப டி யெம்பெருமான சரணமடிகு, “எ
பாறுடைய பராநிசம்பந்தத்தைபடோக்கி யென்னை யடிமைகொண்டரு
ளவே னும” என்றபெண்குச்செய்தோழி; அவருக்குத் தம்முடையதி
ருவாடமபிழுவள லோபந்தாடும், இவனாகக்கொண்டே திருவாய்மொழி
பைமுடிபுகத் திருவுள்ளமாகையாழி மிப்பரகருதி சம்பந்தத்தைத் தவி
ர்த்தருளாமையாலே, பணிபெரிசில யிந்தரியங்கள் நடுவே தாமிருக்கிறப
டியைப்பண்பு வா, பம்முடைய சரணங்கள் பராகருதவிஷய விமுகமாய
பகவத்பரவணமாநிருக்கப்பெய்தோழி; விஷயபரவணகரணவஜாதியமா
சையாடும், இவ்வளவுமவர அநாதிகாலமெல்லாம் விஷயபரவணமாய் ப
கவததுபவ விரோகியாகையாலும், இப்போது மபிமதஸம்ஸலேஷ ப்ரதி
பந்தமாசையாடும், இறையமாகையாலே பகவதஸம்ஸலேஷாநாஹமாகை
யிவிரிவருடைய நாஸநமாகரத்தாலே விஷயங்களிலே யாசருஷ்ய
மாநாபாலே ஐயமாநாநாநாய, எம்பெருமானை காணப்பெறு
வயலேதாலே பிடமபிபுமாய்கொண்டெம்பெருமானைக்கூ, “இ

க்கரணசந்நிதாநத்தைத் தவிர்ப்பித்தருளவல்லையா யிருந்துவைத்துத் தவிர்த்தருளாமையாலே நீ விவற்றைமறிட்டுடன்னை ஹிம்ஸிப்பித்துன்றிருவடிகளிற் சேராதபடி பண்ணுநிறைந்தாவுனக்கென்ன பரயோஜநமுண்டு, பரமகாருணிகனே, இவற்றினின்று முன்றிருவடிகளிலே யென்னை வாயகியருளாய்” என்று திருவடிகளைப் புண்படுகொண்டு கிடந்து, எம்பெருமானைக் காணப்பெறாத வயஸநந்தாலும் தநஸம்மீலேஷ ப்ரதிபந்தகப்ரக்ருதிநர்ஸந ஜகிதவ்யஸநந்தாலுமாக, அசோகவகிகையில் ப்ராட்டிகூப்பிட்டாப்போலே கூப்பிடுகிறார்.....*

பன்னிராயிரப்படி .

ஏழாம்பத்தில், தீழிரண்டுப் பாலே - உபாய ஸ்வரூபசோதநதையும, சூத் ஸ்வீகாரத்தையு மருளிச்செய்து, மேலேழாம்பத்தானு மெட்டாம்பத்தானும் - உபாயநிவர்த்தயமான விநோதிஸ்வரூபத்தையும், சந்திக்குத்திப்காரததையு மருளிச்செய்திருர். அதில் விரோதிஸ்வரூபபரமாபாதிப்பதாலே - நிவர்த்தயமானவிரோதியாயுள்ள சரீரோத்திரியாதிகள் நிவர்த்தகளுன ஸ்வரணிடட வழக்கென் ஊமந்தையும், விரோதிக்குத்தி பிதவாதபோத பராயாத பராவண்ய மாந் திருநக மென உயித்தையும், ஆத்திசயிப்பது அபிநிவித்தாபாதிபவரணுடைய தேவபரந்தயாலே யென்ஸயித்தையும், ஆத்திநேதவரண விநோதிபாநத ருத்தகணதேதவான விஜயாபநாதங்கடையுடைய சாபசத்த தெநிஷா, சீயமென பரதஸ்யும், ரகுகளுனவவையொதிய வேறு நிவர்த்தகரிடையெல் லுமிட சாலசம்ம மென்ஸாபடியையுந், சர்வஸந்தாபவான வானுடைய காலே கட்டிக் கூப்பிட்டி விரோதிஸபத்தித்திக்கொள்ளுவே - மெனும் ஸ்யும், ருவிஸப்பாடான உதயவம் நடக்கச்செய்தே யும் அஸாபநாபான வாராதி - ருத்தாரய மென்ஸுமததையும், விநெரவிரோதி நிவர்த்தகதில் விநோதிபதி விநித்தாபாதி விநோதிபதி பத்தினைவே, மென ஊமந்தையும், விநோதிஸபத்தவேஷத்த ஸவாசக ஸைக்கியங் கொண்ட ப்ரத்யதிசயததாலே விரோதிஸப விநோதிமாக்கிள ஸாபா ஸ்யும், ப்ராபப விஷயத்தல் ப்ராவண் பமதிசயித்தால் ப்ரதிபந்தக முபாய புசுர போக்ருமெனனுமத்தையும் மருளிச்செய்து, விநோதிப மென ஸ்வரூபா சோதிபருளுந்ருர்.

இதில் முத்திருவாய்மொழியில் - தீழே ப்ராப யாதிபமாச சரணுகூலையுருஷ்டித்த உத்தரு பராப்தவிரோதிபரு ஸாபாபாச பரதிபந்தக ப்ராபல்பத்தை பரகாசிபிக்க. “காட்டிப்பயிப்பாயோ,” “விநோதிபயாயோ” என்பன பண்டே யத்திசிருக் ிற விவா, ப்ரதபந்தகாரண தேதேதநிபாதிபநுடையவதிப்ரவ்ருத்தியை யபரோஷித்த “ஸாஸாராபுரே பஸி தாபததூரலு தாஃ” (ஸாஸாரஸ்ரமபரிதாபபுசுரோதா) என்றபடியே அபிசரி ராத்திரிய யுடையராட், விரோதி நிவர்த்தகருட ஸ்வரணுடைய; சமபாதிபருண பெருஷ்கத்யத்தையும், போக்கபாதிபருணதையும், ரகணுத்தாப வ்யாபாரததையும், அகடிபுத்தகாசாமர்த்தயத்தையும், விரோதிநிர்ஸநஸ்வபாவததையும், சாலப்ரகார சநதிபாயயும், அருந்தொழில்செய்து மாஸ்திகார்பஞ் செய்யும்படியையயும், அசாபாரணவிநோதியோகததையும், சாலஜக ப்ரவாஷ்டருத்வாநிகையும், சாரசங்கரண சாமர்த்தயத்தையும் நுசந்தித்தது; எவ்மவிதஸ்வபாவருண நீ, உனக்குவிதேயமான சரீரோத்திரியாதிகொன்னை நயியங்கண்டு நிவர்த்திப்பியா திருந்தாயென்று, பந்தவிசேஷகையாகப் பெரியவார்த்தையோடே கூப்பிடுகிறார். ....*

“அமர்ந்துபுகுந்தேன்” என்று தம்மாலானவளவும் புகாரின் றார், அந்நதரத்தி லவனைப்புகூர நிற்றக்கண்டிலர், “இனிக்கைவிடப்பா ர்த்தானாகாதே” என்று விழுந்துகிடந்து கூப்பிகிறார். விளம்பஹேதுவி ல்லாத சாததத்தை பரிசுரஜறித்தவன், அது பலப்தமாந்தையுங்கிடந்து கூப்பிடுமெத்தனையிறே. இவ்வதாம் கீழ்ச்செய்ததாயிற்று நிருவேங்கடமு டையான்றிருவடிகளிலே பெரியபிரட்டியார் முன்னிலையாகத்தம்முடை ய வாகிஞ்சங்யத்தை விண்ணப்பஞ்செய்துகொண்டு சரணம்புக்காராவி தே யிருக்கிறது, அது “போலேயெயெயுஷ்டோயோயெதோயோதி தெ” (மாமேவயேப்ரபத்யந்தேமாயாமேதாம்தரந்திதே) என்கிறபடி யே கடுகபலித்துக்கொடு நிற்றக்கண்டிலர், இனி நம்மைக்கைவிடப்பார்த் தானாகாதேயென் றினனுதாகிறார். சம்சாரஸ்வபாவத்தை யதுஸந்தித்து ப்போக்கடியற்று அவ்வடியைப்பற்றி சரணம்புக்கவிடத்திலும் தம்மபே சுசிதம் செய்யாமையாலே, சரணம்புக்கார் மேலே வேற்காரனாயேவி ஜிம்மிவிக்கும் ந்ருஸ்ஸரோபாதிபாக வவளைகின்றது பிதராய்; ஈஸ்வர ன் க்ருபைபண்னுதைக்குவேண்டுவது - சம்ஸாரத்தினுடைய ஹேயதை நெஞ்சிலே படுகையும், அத்தலையில் வைலக்ஷணயத்தை யதுஸந்திக்கை யும், ப்ரபத்திபண்னுதைக்கு மேற்படவில்லைமிறே; இவ்வளவிலும் பலி க்கக்காணுமையாலே, “வைப்புளுகைவத்த ப்ராஹ்மாஸ்தரம் வாய்மடிந்த துகிடார்” என்று கூப்பிகிறார். “இனித்தான் * சுஜிபாமியாதல், * த தாமியாதல், இரண்டேயிறே; அதில் * சுஜிபாமி என்னுமளவிலே யாகா தே நாம் ” என்றிருந்தார். அதுவென், இவர்க்கு “ததாமி” என்ற புத்தி யோகம்பண்ணிக்கொடுத்தானெயென்னில்; அதுவும் நோவுபடுகைக்கு டலாகத்தந்தானென்றிருக்கிறார். தம்முடைய சக்திகொண்டு பெறவிரு ந்தாரல்லர், அவனுக்கச்சுத்திபுண்டா யிழக்கிறாரல்லர், பேற்றுக்குவேண் டுவது முன்பேசெய்துகின்றார், ஆனபின்பு இவர்க்கிப்போ திழக்கவேண் டுவதில்லைமிறே. ஆனால் பதியாதொழிவானென்னென்னில்; இவர்குறை யாலே வைக்கிலிறே பவித்ததில்லையாவது, “நமக்காகவிருக்கிற பின்பிவ ரொங்கேயிருந்தால் நல்லது” என்றிருந்தான். அவனு மிவரைக்கொண் டொருகாரயங் கொள்ளவிறே யெண்ணியிருக்கிறது. அதுவுமொழிய, இ வருடைய சரமதேஹமாகையாலே, இவர் ப்ரபத்திபண்ணினவிடத்திலு ம், இவ்ந்திருமேனியில் தனக்குண்டான ப்ராவண்யத்தாலே கார்யஞ்செ ய்திலன். இவ்ந்திருமேனியில் ப்ராவண்யமிறே “மங்கவொட்டு” என்று அவனைக்காற்கட்டிற்கும், மெய்யான ப்ரோமமுண்டான விங்கனல்லதிரா க்கு, இது ப்ரக்ருதியாயிறே அவனுக்கு. அவன் தம்மைக்கொண்டுகொ ண்டுகிருக்கிற கார்யந்தன்னை மிடில் பொருந்துவாரா யிட்டிக்கொண்டா லாக்கோவென்றாயிற் றிவர்கின்றத்திருக்கிறது. “பண்ணிக்கொடுத்த ங்

ஞாநலாபயிவர்க்கு தரிக்கைக்குடல் ” என்றிருந்தானவன், அதுதானே த்வணாக்குடலாயிற்றிவர்க்கு. “காமத்திலேகாரியஞ்செய்கிறோம்” என்றிருந்தானவன், அது தன்னையேகொண்டு “நம்மைக்கைவிடநினைத்தான்” என்றிருக்கிறார். நித்பவியிதியையும் திவ்யமங்கனவிக்ரஹத்தையும் ஸாக்ஷாத்கரித்து “அங்கேபோய்ப்படியே யதுபவிக்கவேணும்” என்னும் பதற்றத்தையுடையவர்க்கு, “சம்சாரத்தினையாயிரூபபதுமோ ராகாரமுண்டு” என்றும் ஐஞாநமாத்தந்தாலேதரித்திருக்கப்போகாதே. “யானுதோனாய்த்தெளிதொழும் நனாபு மஞ்ஞவன்நரகம் நானடைதல்” என்றிலே யிவ்விருப்பது. இப்படிசிறுக்கிறதம்மையும், அவனுக்கு மக்ஷய வர்க்கம் குறைவற்றிருக்கிறபடியையும், மக்ஷைத்வம் ஸ்வரூபமாயிருக்கிற படியையும், சக்ஷிக்கைக்குடலான ப்ராப்தியிருக்கிறபடியையும், தமக்கி வற்றி லம்வாயமற்றிருக்கிறபடியையும்; சத்த்வாதிசூனங்கள், அதுங்கடியா ன தர்மதேஹேந்த்ரியாதிகள், இவற்றுக்கடியான மூலப்பக்கருதி, மஹா ன், அஹங்காரம், அதின்காரியமானவிஷயங்கள், அவிய்யாக்ரம்வாஸநாரு சிகள், இவையெல்லாம் தத்தநமாயிருக்கிறபடியையு மதுஸந்தித்து; “வி ஷயங்களு மிந்த்ரியங்களும் நடையாடுநீர் சம்சாரத்தேவைத்தபோதே இவற்றுக்கு நம்மையினாயாக்விப் பொகடநினைத்தானித்தனை, ‘ஷிபாயி’ என்கிற கோடியிலேபுகுசோம், இனித்தானிவன் பரிகரங்கள்கண்டதும் நம்மையகற்றுக்கைக்குறுப்பாக, அதில், நித்யவியிதியி லோலக்கமிருக்கிற து-நாம்படுகிற நவீவுகண்டு அங்குள்ளாருடனேகூடச் சிறித்திருக்கைக் கு; லீலாவிபுநிகண்டது - நமக்குச் சிறைக்கடம்க. * மயர்வறமநில மருளிற்தும்-அல்லாதாராப்போலே சுகமேயிராதேதுடிந்து நோவுபடு கைக்காடி” என்றதுதிரிட்டு, அவன்றிருவாடகனிலே தலையைமடுத்தது, கே ட்டாரடங்கலும் நீரம்படிபட்டது கூப்பிடுகிறார்.

* மின்னிடைமடவாரில் - ஓருபிராட்டிதசையை ப்ராப்தராய் ப்ரணயரோஷத் தலையெடுத்துச் சொல்லிற்றெல்லாம் பிறர்வாயாலே சொன்னாப்போலே யிருக்கையாலே, ஆழ்வாரானதன்மையிலே நின்றுன் னுதரம்படியானதசை வினாந்திவர்க்கு. இவரெல்லாவளவிலும் ஸ்ரீஜநக ராஜன் நிருமகனோடொப்பாரொருவராயிற்று. அநாபிறது - அத்தலை யில் குறையிடுவாரொருத்தரன்றிக்கே “இவற்றுக்கெல்லாபடி. நம்மு டையபாபம்” என்றிருப்பாரொருத்தரினே; இங்ஙனே யிருக்கக்கடவவி வர் அவன்றலையிலே குறையையெறிட்டுக் கூப்பிடுகிறாரினே. இவர்தாம் தம்மாலேவந்தத்தை யவன்றலையிலே யேறிடுவானென்னென்றில்; ப்ரா ப்தியையுணர்ந்தால், இத்தலையாலே வந்தத்தையு மவன்பக்கலிலே யேறி டலாயிருக்குமிதே. ப்ராஜை கிணற்றிலேவிருந்தால், “மாதாவான்வள் தள்ளினாள்” என்னக்கடவதாயிருக்கும், அதுக்கடி - “தாயானவள் ண்ணிலே வெண்ணெயிட்டுப் பார்த்திருந்தாளாகி விப்ப்ராஜைவிருகோ, வெள்ளோக்காமையினே யந்தரப்பட்டது” என்றுகொண்டு அவ்ந்தலை

யிலே குறைசொல்லக்கடவதாயிருக்கும். உதங்கன் க்ருஷ்ணன்பக்கலிலேவந்து, “ உனக்கிரண்டுதிறத்தாரோடும் ஸம்பந்தமொத்திருக்கச்செய்தே, பாண்டவர்களை யழியச்செய்யாதே தூர்யோதநாதிகளை யழியச்செய்தாய்; இப்படி சார்வுசெய்யப்போமோ ” என்றுப்போலேயிருக்க வவன் சொல்ல, க்ருஷ்ணனு மவர்கள் குறைகளையெல்லாஞ்சொல்லி, “ அவர்களுக்கு தர்மருசியில்லைகாண் ” என்ன, “ நீபின்னை யவர்களுக்கு தர்மருசியுண்டாக்கிக் கொடாதொழிவானென் ” என்றுனிதே.

“ பலநீகாட்டிப் படுப்பாயோ, ” “ கிறிசெய்தென்னைப்புறத்திட்டுன்னங்கெடுப்பாயோ ” என்று சொல்லுகிறபடியே அவற்றின் ஸந்தியு மஸஹ்யமாம்படியாய், இனிந்தாமறியாதிருக்கச்செய்தேயும் பகவத்விஷயத்தில் ப்ரவணமான * முடியானேயிற் கரணங்களையுடைய விவர்க்கிரந்தரியவஸ்யதை யுண்டென்னுமிடம் கீழோடுகிறுத்தமன்றோவென்னில்; அசலகம் நெருப்புப்பட்டு வேவாநின்றால் தந்தாமகம் பரிஹரியாதிருப்பாரில்லையிதே; புற்றினருகே பழுதையிடந்தாலும் “ஸர்ப்பம்” என்று புத்திபண்ணி ப்ரமிக்கக்கடவதாயிருக்குமிதே. அங்குத்தைக்கு மிங்குத்தைக்கும் பொதுவானவுடம்போடே யிருக்கிறபடியைக்கண்டார், நாட்டாரடைய விரந்தரியவஸ்யராய்க்கிடந்து நோவுபடுகிறபடியையுங்கண்டார், “ இது நம்மளவும் வறிற்செய்வதென் ” என்றஞ்சிக்கூப்பிபிடுகிறார். [ஸாவாஜிமாஃ] [ஸாகாமருகா:] பூசலிலேபுக்கு அங்குண்டானவாஸநையின்றிக்கே யிருக்கை. பணையோடுபணைத் தத்தித்திரியுமவையிதே, [ஸாவணஸாயகாத்-டா:] [ராவணஸாயகார்த்தா:] திக்பாலர்களையுங்கூட வச்சமுறுத்தி வளர்ந்தவன்கையிலம்புகள். [ஜிஹ்ஸுஸுண)ஸாஸணஸுஸாஜி:] [ஜங்முஸஸரண்யம்ஸரணம்ஸ்மராமம்] தங்களுடைய வரபத்தையறிந்து பரிஹரிக்கவல்லவளையும்பார்த்துப் பற்றினார்கள். [ராக்ஷஸெவஸ்யயு)ரோநாநாஹாநாஸாணாஜிஹாஜி-ரு: | ஸாஸண)ஸாஸணயாநாஸாஜி-ரு: | ராக்ஷஸைவத்யமாநாநாம்வாநாணம்மஹாசமூ: | ஸரண்யம்ஸரணம்யாதாராமதஸரதாத்மஜம்] என்று முதலிகளடங்கலும் ராக்ஷஸர்வாயிலேகிடந்து பெருமானை சரணம்புக்காப்போலே, இவரும் * மனமாளுமோரைவர் வன்குறும்பரான விரந்தரியங்களுக்கு பயப்பட்டுக் கூப்பிடுகிறார். “ ஹி-ய-ஜிதஸெஸு)தீ-வஸு)தீ-ராக்ஷஸ் மண: | ஸுமணெதஜி-ஹி-ஹி-நா-ஸு-மணெஸாவு-தாஜிவ ” (ப்ரியம்ஜகமப்யந்தீம் ப்யந்தீம்ராக்ஷஸீகணம் | ஸ்வகணேநம்ருகீம்ஹிநாம்ஸ்வகணேராவ்ருதாமிவ) என்று ஸ்ரீஜநகராஜன் திருமகள் பட்டதுபடுகிறார்.

பின்னேதிருநறையூரையர் “இப்பாட்டுக்களில் பூர்வார்த்தமடைய-புலியின்வாயிலே யகப்பட்டப்ரஜை, தாய்முகத்திலே விழித்துக்கொண்டபுலியின்வாயிலேகிடந்து நோவுபடுமாபோலேயாயிருக்கிறது” என்பதைப்பார்.

“தாவடாதி” (தாவதார்த்தி) இத்தயாதி பீலோகத்திப்படியே சரணம்புக்கால் தம்மையின்னாதாக ப்ராப்தியில்லையே; அவனையின்னாதா மித்தனையிறே. திருமலையிலே புருந்துகிடங்கின்றதுவும் இவர்க்குப்பேற் றுக்குடலாகைதவிர்த்து கூப்பிடுகைக் குடலாயிற்றித்தனையிறே .....*

ஜீயர் அரும்பதம்.

ஊனலிலாவிய ப்ரவேஸே, கீழிற்றிருவாய்மொழியோ டித்திருவாய்மொழி க்கு சங்கரஹேண சங்கதியருளிச்செய்கிறார் (அமர்ந்தியாதிகவாக்யத்தாலே), தம்மாலானவளவும் புருநரிந்தையாவது - புருஷகாராகிஞ்சைய புரஸ்கார பூர்வக மாக வடைந்து. ஸ்விகாரத்தி லுபாயபுத்திலையயும் தவிரகை, அவனைப்புரு நிற்கக் கண்டிலொன்றது - விரோதியைப்போக்கி ப்ராப்தியைப் பண்ணித்தரக் கண்டிலொ ன்றபடி. சாத்நாதுஷ்ட்டாநம் பண்ணினவன் பலப்ராப்தி யளவு மாரியிருக்குமா போலே, பண்ணிப்ப்ராப்தி பலிக்குமாவு மாரியிராதே கூப்பிடுகிறதென்னென்ன (விளம்பஹேதுவித்தயாதி)

விஸ்தரஸங்கதி (இவர்தாயித்தயாதி) “ஆனவளவும்” என்றகின்விவரணம் (திருவேங்கடமுடையானித்தயாதி) “அந்தரத்திலவளை” இத்தயாதியின் விவரணம் (அனுமாமெய்யாதி) “ஹேவீஹேஷா” (ஹேஷேஷேஷா) இத்தயாதி, கீ டாஸு ஸப்தமே. “இனிக்கையிட” இத்தயாதியின் விவரணம் (இனிநம்மையித்தயா தி) (மாமேவயைப்பாப்யந்தே) என்றது - “பக்திவிரோதிபாபகூயத்தாக்கும் பக் திருத்திக்கு முதுப்பான ப்ரபத்தியைச்சொல்லுகிறது” என்று அங்கப்ரபத்தி பர மாக ஸ்ரீஹேபாஷ்யத்திலே ப்யாக்பாதமாபிதும், மோகூசாத்நமான ஸ்வதந்த்ர ப்ரபத்திபரமென் நிவர்க்கு விவகூதம்.

இன்னொரு ப்ரகாரத்தைக்காட்டுகிறார் (ஸம்ஸாரேத்தயாதி, கூப்பிடுகிறொ ன்னுமாவும்) (ஸ்வரன் கருபபண்ணுகக்கு) இத்தயாதிவாக்யத்தையு முன்னே யறுசுத்தித்து, பின்பு (சம்சாரஸ்வபாவத்தை) இத்தயாதிவாக்யத்தை யறுசுத்தித்து, பின்பு (இவ்வளவினுப்பலிக்க) இத்தயாதிவாக்யமறுசுத்தேயம், சடக்கெனப்பலியா லிட்டால் “தாமேணபலிக்கிறது” என்றிராதே, “பலியாது” என்று பட்டுக் கூப்பி டுகைக்கு ஹேதுவேதென்ன (இனித்தான்கூதிபாமித்தயாதி) “தாநஹம்விஷு தஃ சூரோநு ஸம்ஸாரோஷுநாநயோஷு” (கூதிபாமிஜீவஸம்ஸாராஸுநாநயோஷு) (தாநஹம்விஷுதேந்ரான் ஸம்ஸாரோஷுநாநயோஷு) (கூதிபாமியஜஸ்ரமஸம்பாரா ஸரீஷ்வேவயோநிஷு) இது கீதாஸு வேடாடஸே. “தெஷாஸ்ததயுகூநாந ஹிதாஷீ திவாநாஷு | ஷாரிஸுயி யொமகோ யெதோபயாவிதெ” (தேஷாம்ஸாததயுத்தாராம் பஜதாம்ப்ரீ திபூர்வகம் | ததாயிபுத்தியோகந்தம் யேநமாருபயாந்திதே) இது தஸமே. * “கூதி பாமிக்கிலக்கானேம்” என்றத்சங்கைபண்ணுவானென், “ஹாரி” (ததாயி) என்ற புத்தியோகம்பண்ணிக் கொடுத்தானே யென்றித சங்கையை யறுவதித்து, இப்போ து கார்யகரமாகாமையாலே அதுவு மந்யதா கித்தமென்று வெறுக்கிறொன்று பரி ஹரிக்கிறார் (அதுவென்னித்தயாதிவாக்யத்தவயத்தாலே) கீழே “விளம்பஹேதுவி ல்லாத” இத்தயாதி வாக்யவிவரணமாதல், மேலில் சங்கைக் குபோத்தாதாமாசு (தம்முடைய சக்தியித்தயாதி நானுவாக்யம்) முன்பே செய்துநின்றொன்றது - பர

பத்தி பண்ணினான் படி. இப்படியான லிவரபேசுதீதம் செய்யாதொழிவா னென்னென்கிற சங்கையை யறுவதிக்கிறார் (ஆலவிய்யாதி) பரிஹாரம் (இவர்குறையாலேயித்யாதி வாக்கியவ்யம்) கீழ் வாக்கியவ்யாணம் (அவனுமித்யாதி) ஒருகாரியம் - ஐக்கத்தைத் திருத்துவதொரு காரியமென்றபடி. பரிஹாரார்த்தம் (அதுவுமொழிவிய்யாதி) அதுவுமின்றியிலே பென்றபடி. “ஈஸ்வரன் சரமதேஹத்தைவிரும்பும்” என்றதுக்கு ப்ரமாணமாக - “வ்ரஸா த்ருபாஸஸ்ய ஸ்யே ஹ ஹெனெஷ்டி ருபிதெக. த்விஷ் ஸகஜீ ருபாயா நு. நெ நகஜஹா த்விஷ் ஹ ஹெனெஷ்டி ருபு” (ஸந்தாருசயாம்ஸமததேபாஹ்மணேஷ்டி ரமதேதஸ்யிந்த்ருதஜிர்ணேஸ்யாநே | ஹைம்ஜஹாத்யஹஸ்ஸுபூர்வேஷ்டு) என்கிற ஸ்ருதியை யருளிச்செய்வார், இவர் திருமேனியில் ப்ராவண்யத்துக்கு நியாமகமேதென்ன (இவர்திருமேனியிலித்யாதி) அல்லாதாரிடத்தி லிவ்வன் காஹேமேயென்ன (மெய்யானவித்யாதி) மெய்யான ப்ரோமுதையார் திருமேனியில் ப்ராவண்யமவனுக்கு சஹஜமென்னுமந்தை ரசோத்தியாக வருளிச்செய்கிறார் (இது ப்ரக்ருதியாயிற்றே யவனுக்கென்று) ப்ரக்ருதி - ஸ்வபாவமும், ப்ரஹ்மமும். இது - ப்ராவண்யம், * மயர்வறமதிலம்பெறுகையாலே யவன் தம்மை வைத்தகாரிய மறிந்திருக்கச்செய்தே தவிரிக்கிறதென்னென்ன (அவன்தம்மையித்யாதி) இதில் பொருந்துவானாயென்றது - திருமுழிசைப்பிரான் போல்வானா யென்றபடி. ஹேதுத்யந்தராலே வைத்தானாலும், ஆர்த்தரானவிவானா தரிப்பிக்கவேண்டாவோவென்ன. (பண்ணிக்கொடுத்தவித்யாதி) ஐரோ நலாபமென்றது - ஏதேனுமொன்றைப் பற்றினாலு மதுகளையே பற்றிற்றென்று சொல்லலாம்படியான ததியத்வப்ரதிபத்தி. “நமக்காகவிருக்கிறபின்பு” இத்யாதி வாக்கியவ்யாணம் (க்ரமத்திலேயித்யாதி) கீழ் காட்டிக்கொடுத்த ததியத்வ ப்ரதிபத்தியாலே தரித்திருக்கவொன்னதோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (நித்யவியூதியையுமித்யாதி) உத்தார்த்தத்துக்கு ப்ரமாணம் (யானந்தானியித்யாதி) (யானந்தானயத்தெளிதொறும்) நானுனக் கத்யந்தசேஷபூத நென்கிற தெளிவு பிறக்கப் பிறக்க; (நன்மருகுவன் நரகம் நானடைதல்) சம்சாரத்திலிருப்பை நான் மிகவுமஞ்சாரின்றேன். சேஷத்வ ப்ரதிபத்திக்கு விரோதி யாகையாலே பென்றபடி. இதுக்கு - “வானுயரின்பம்மன்னிவீற்றிருந்தாய்” என்றதிலே நோக்கு.

இப்படிப்ராஸங்கிக ஸங்காபரிஹாரம்பண்ணி, அநந்தரம் பாட்டுக்களுக்கு பாவம் (இப்படியிருக்கிறவித்யாதி) இப்படியிருக்கிற தம்மையும் - “அவனைப்பெறவேணும்” எனனுமார்த்தியோடே ப்ரபுத்திபண்ணத்தம்மையுமென்றபடி. (அவனுக்குரக்ஷபவர்க்கமென்றுதொடங்கி ஸத்தபாடுகுணங்களைன்னுமளவும்) “உலகமுன்றுடை,” “கடல்ஞாலங்காக்கினது,” “அன்னலே,” “வலமுதல் கெடுக்குமவரமேதந்தருள் கண்டாய்,” “குணங்கள் - கொண்டமுர்த்தி” என்றத்தைப்பற்ற. “குணங்கள் - கொண்டமுர்த்தி” என்று - ஸத்த்வாதிகுணங்களைச் சொல்லுகையாலே, (ஈர்மதேஹத்திரியாதிசான்) என்றகவையெல்லா மர்த்தாத்ஸித்தம். இவற்றிலென்றபடி ஐக்யானுதிவிலென்றபடி. தர்மமென்றது-க்ரமத்தே. “குமைதிந்தி-நலிவானின்னமென்னுனெறும்” என்றத்தைப்பற்ற (விஷயங்களுமித்யாதி) பரிசுரங்களென்றது - நித்யவியூதி தொடக்கமான பரிகாங்களைன்றபடி. இத்தைவிவரிக்கிறார் (அதில் நித்யவியூதியிலித்யாதி)

கீழைப்பற்ற விதிலார்த்தி யதிகையித்திருக்கமென்கிறார் (மின்னிடையித்யாதி). “தனைவினைந்தது” என்கைக்கு, இவர்க்கு ஸ்வாபாவிகாகாரமேதென்கிறசங்கையிலே இவருடைய வாஸ்தவாகாரத்தையும், இப்படியிருக்கிறவிவ ரவணவெறுக்கி

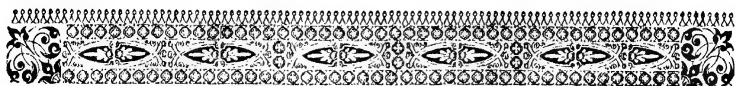
றது தஸாவிசேஷமென்னுமத்தையும் விஸ்தமாகவருளிச்செய்கிறார் (இவரெல்லா வளவினுமித்யாதி) (கூப்பிடுகிறாரே) அந்ததஸா வினைகையாலேயென்று கூட்டுவது. அவனைவெறுக்கிறதற்குஹேது-தஸாவிசேஷமேயன்றிக்கே, சம்பந்தமடியாகவும் வெறுக்கலாமென்னுமத்தை சங்காபரிஹாரமுகே வருளிச்செய்கிறார் (இவர்தா மித்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே) இவ்வர்த்தத்துக்குப்பத்தி (ப்ராஜையித்யாதி) விவரணம் (அதுக்கடியித்யாதி) அந்தரப்பட்டது-அநர்த்தப்பட்டது. அதுஷ்ட்டாநமுந் காட்டுகிறார் (உதற்கனித்யாதி)

இவரிந்த்ரியங்களுக்கு பயப்பட்டுக்கூப்பிடுகிற விதஸம்பாவதிமென்று சங்கிக்கிறார் (பலநீகாட்டியித்யாதி) இதுக்கு பரிஹாரம் (அசலகமித்யாதி) அதாவது-யோக்யதையாலே பயப்படுகிறாரென்றபடி. “இனித்தாமதியாதிருக்க” இத்த்யாதிக்குபரிஹாரம் (புந்தினருகேயித்யாதி) அதாவது - ப்ராந்தியாலேயென்றபடி. தார்ஷ்டாந்திகத்தில் ப்ரமஹேதுவேதென்ன (அங்குத்தைக்குமித்யாதி) வ்யஸநந்த்ராலே கூப்பிடுகிறதற்கு த்ருஷ்டாந்த்ரயம் (ஸாகாம்ருகா இத்த்யாதி, ராக்ஷஸைரித்த்யாதி, ப்ரியம்ஜநமித்யாதி) வாகரார என்னுதே, “ஸாபாஜீமாஃ” (ஸாகாம்ருகா) என்றுவிசேஷித்ததுக்குபாவம் (பூசல்லேயித்யாதி) “ஸாபாஜீமாஃ” (ஸாகாம்ருகா) என்றால்-இப்படிதோற்றுமோவென்ன (பணையோடியித்யாதி) * ராவணசப்தத்துக்கர்த்தம் (திக்காலர்க்கையுமித்யாதி) “ஸஜீரூக்மாஸுணிகொஹிஸாஸுணியோ” (ஸமர்த்தகாருணிகொஹிஸரண்ய) என்றத்தைவிவகசித்து “ஸரண்யம்” என்றதுக்குபாவம் (தங்களுடையவித்யாதி) ‘தெவயுபாநாஃபதிதாமுபுவிஸாஃ நாநடிபாநாஹயஸுது’ விஸாஃ | ஸாபாஜீமாஸாவணஸாயகாஸாஃ ஜிஹ்ஸாஸுணியோஸுணயோஸாஜி” (தேவத்யமாநாபதிதார்த்யவிராநாநத்யமாநாபயஸல்யவித்தாஃ | ஸாகாம்ருகாராவணஸாயகார்த்தஜஹ்முஸுஸரண்யம்ஸரணம்ஸம்ராமம்) இதியுத்தகாண்டே ஏகோநஷஷ்டிதமஸர்க்கே. “ஸாக்ஷொஸுபுபாநாநாஃவாநஸாஸாஸாஃஹாஸிஃ | ஸுணியோஸுணயோ தாஸாஜிஃஸாஸாஸாஸுஜி” (ராக்ஷஸைர்வத்யமாநாநாமவாகரானம்மஹாசுமோ | ஸரண்யம்ஸரணம்யாதாராமம் தஸாதாத்தம்ஜம்) இதிசுதாரவயிதமே. “வ்ரியம்ஜநகிபஸுபுதீ” (ப்ரியம்ஜநமபஸ்யந்திம்) இத்த்யாதி ஸுந்தரகாண்டே பஞ்சதஸே.

பின்னைதிருநதைபூரையர் கிர்வாஹத்துக்கு, பாட்டுக்களி லுத்தரார்த்தங்க ளெல்லாம்-குணதுஸந்தாரபரமென்று கருத்து; மற்றை கிர்வாஹத்துக்கு, உத்தரார்த்தங்களுெல்லாம்-வெறுப்பிலே.

அவனை மின்னாநாகைக்கு த்ருதியஹேது (தாவதார்த்திரித்யாதி) ப்ரதமேம்ஸேவமே. இஸுஸ்லோகம் * உலகமுண்டப்ரவேஸேலிதம். அதாவது-ப்ரபத்திபலியாணையாலு மின்னாநாகிறுபென்றபடி. முந்தினஹேது த்வயமாவது - “மின்னிடைமடவாரில்” இத்த்யாத்தயுத்தார்த்தயதிக்யமுந், “ப்ராப்தியையுணர்ந்தால்” இத்த்யாத்தயுத்தமான ப்ராப்தியும். ஆஸ்திதகார்யம் செய்கைக்காகத் திருமலையிலே ஸந்திபுதிதனாயிருக்க, அவனைவெறுக்கிறதென்னென்ன (திருமலையிலேயித்யாதி)

(மனமாருமோனாவர்வன்குதும்பர்) என்றதுக்கர்த்தம் - தங்களுக்குமுதலியான மஸல்லைத் தங்களதிநமாக்கியானுமவையாய், நலியுமிடத்தி லத்வியியங்களான, ஒன்றிரண்டன்க்கே யஞ்சாயதிப்ரபலங்களாய், கரணதிபன் கீழடங்காமல் குதும்புசெய்யும் ஸ்ரோத்ராதிகளான விந்த்ரியங்களையென்றபடி. பெரியதிருந்தாதி ஐம்பத்தோரம்பாட்டு .....

ஸ்ரீ

திருவாய்மொழி.

ஏழாம்பத்து.

முதற்றிருவாய்மொழி.

முதற்பாட்டு.

உண்ணிலாவியவைவராற்குமைதிற்றியென்னையுன்பாதபங்கய
நண்ணிலாவகையேநலிவானின்னமென்னுகின்ற
யெண்ணிலாப்பெருமாயனையிமையோர்களேத்துமுலகழின்றுடை
யண்ணலேயமுதேயப்பனையென்னையாள்வானே.

ஆரூயிரப்படி.

மத்வயநநிரஸநாறுகுணைங்கயேய விசிந்தரசக்தியுத்தைய சர்வ
ஸ்வாமியாய் நிரவதிக போக்யபூத கல்யாணகுண பராஜித மத்ஸ்வரூபகு
நிருந்துவைத்து ; இன்றளவும்வர வநாநிகாலமெல்லா முன்றிருவடிகளை
யிழப்பித்து வைத்து, இன்னமு மென்னுடைய சரீரோவந்தமாநமுமாய்
அத ஏவ அவர்ஜநீயமுமாய் ம்ருத்யுஸைத்ருமமாய் பயங்கரமுமாயிருந்த
பஞ்சேந்தரியங்களாலும் விஷயங்களிலே யென்னை யாகர்ஷிப்பித்து, உன்
நிருவடிகளை யொருகணனம் விபீலேஷிக்கிலும் தரிக்கமாட்டா திருக்கிற
வென்னை யுன்றிருவடிகளை நிழப்பிக்கவோ பார்த்தருளுகிறது பிரானே
யென்று கூப்பிடுகிறார்.....*

பன்னீராயிரப்படி.

முதற்பாட்டில், விரோதிரஸநத்துக் கேகாந்தமான சம்பந்தாதிகளையுடைய
நீ, இந்திரியங்களையிட் டென்னை நலிவித்துன்றிருவடிகளைக் கிட்டாதபடி பண்ணு
கின்றயென்கிறார்.

உள் - உள்ளே, நிலாவிய - நிரந்தரவாசம் பண்ணுகையாலே ஆந்தரசத்தருக்
களாயிருக்கிற. ஐவரால் - இந்திரியங்களைந்தாலும். குமை - நலிவு. தீற்றி - உண்ணு
ம்படிபண்ணி. என்னை - இவற்றுக்கஞ்சி யுன்னை சரணம்புருந்த வென்னை. உன் - ப்
ராப்தனாய் போக்யகுண வுன். பாதபங்கயம் - திருவடிகளை. நண்ணிலாவகையே-ந
ண்ணுதபடியாகவே. இன்னம் - “காட்டிப்படுப்பாயோ” என்னும்படி ஆர்த்திபிறந்
தபின்னும். நலிவான்- சம்சாரத்திலே வைத்து நலிய. எண்ணுகின்றாய் - என்னுகி
ன்றாய். எண்ணிலா - “சுநஹஸு ததஸு) ஹஸுஜு) ராவாவியிடி) தெ ”

(அந்தஸ்யநதஸ்யார்தஸஸங்க்யாநம்வாபிவித்யதே) என்று அஸங்க்யேயமாய், பெரு - அபரிச்சிந்தமாய், மாயனே - ஜ்யோசர்யாவஹமான ப்ரக்ருதித்தத்வத்தை ப்ரகாரமாகவுடையனாய், இமையோர்கள் - அஸ்ப்ருஷ்டசம்சார கந்தராய் அஸ்கலித ஜ்ஞாநரான நித்யஞிகளாலே, ஏத்தும் - ஸ்துத்யனாய்க்கொண்டு, மூன்றுலகம் - த்ரிவிதசேதராசேதநங்களையும், உடை - சேஷமாகவுடைய, அண்ணலே - ஸ்வாமியாய், அமுதே - ஸ்வதஸ்ஸித்தமான நித்யபோக்யதையையுடையாய், அப்பனே - உத்பத்தியே பிடித்து உபகாரகனாய், என்னை - என்னை, ஆள்வானே - இவ்வளவும்கிர்வஹித்துக்கொண்டு போருகிறவனே.

உண்ணிலாவியவென்றுதொடங்கி, நலிவானின்னமெண்ணுகின்ற பென்றன் வயம், உபகாரகனான கீர்வரனை யபகாரகனாகச்சொல்லுகிறது - பந்தத்தினற்றத்தாலே, இந்த்ரியங்களுக்குப்படுகவுசமாதி - ப்ரவர்த்தகத்புத்தியாலே, எண்ணிலாப்பெருமாயனெயென்று - அஸங்க்யேயாபரிச்சிந்தாஸர்யகுணனென்றுமாம். ...*

ஈ0 - முதற்பாட்டு.

உன்னுல்லலது செல்லாதபடியாய் உன் திருவடிகளிலே சரணம் புகுந்த வென்னை யிந்த்ரியங்களாலே நலியப் பாராநின்றாயென்கிறார்.

(உண்ணிலாவியவித்யாதி) ரஷாகன் சந்திதியாகைதவிர்ந்து பாதகர்சந்திதியாயிற்றுக்கிடர், தேவனொனக்குப்பகைப்புறம்பிட்டுவருகிறதென்றே விருக்கிறது. (நிலாவிய) உள்ளானாலும், போக்குவரத்துண்டாமா கில் படைப்போதறிந் திருய்க்கலாமிதே; (நிலாவிய) வர்த்திக்கிற, பாதகவர்க்க மந்தரங்கமாய் நின்று நலிகிறபடி. “தேஹாத் வ்யதிரித்தமாயிருப்பதோ ராத்மவஸ்துவண்டு” என்றநிகிரிலர், இவையே வர்த்திக்குமத்தனை என்றிருக்கிறார். (ஐவரால்) இப்படி நலியாநின்றாலும், ஒருவரிருவராகி லறிந்து பரிஹரிக்கலாமிதே; இவர்களிலே நால்வரொருமுகமாய்நின்றுநலிய, ஒருவருடலாந்தமாயிருக்கும், ரஷாகனொருவனாயிருக்க, பாதகனாவாயிருக்கிறபடி. அஞ்சாவென்னுதே, ஐவராவென்றது - அசேதநங்களா யிருக்கச் செய்தையும் சேதநசமாதியாலே சொல்லுகிறாயிற்று பாதசத்வத்திலுற்றத்கொண்டு. ஆத்மா வென்றொன்றுண்டாய், அதினுடைய ஜ்ஞாநப்ரஸரத்வாரமாத்ரம் மறஸ்ஸாய், அதுக்கிவைசேஷமென்ற நிகிரிலர். (குமைதீற்றி) நலிவுபடுத்தி, விடுநகங்கட்டுவானா “நெகிழ்க்கட்டினாய்” என்றுறுக்கி கட்டுவிப்பாணாப்போலே, இந்த்ரியங்கள் தண்ணளிபண்ணாமே யொக்கவிருந்து நலிவிக்கிறுனென்றிருக்கிறார். நலிகிறநலிவைக்கொண்டு - சேதநசமாதியாலே சொன்னோமாமில், இவற்றின்பக்கல் குறையுண்டோ; இவைநலிகிறபோது மிவனில்லாமையில்லையிதே, இவனுக் கிவைதா மவிதேயமுமன்றே, ப்ரருஷிகேசனே. (என்னை) “பலந் காட்டிப்படுப்பாயோ,” “ இன்னங்கெடுப்பாயோ ” என்று, அவற்றின் சந்திதியிலே முடியும்படியானவென்னை. (உன்பாதபங்கயம்) “ தாவிவை மய்கொண்ட தூடந்தாமகைகள் ” என்றும், “ தூவார்கமுல்கள் ” என்றுந் சொல்லுகிற திருவடிகளே. (உன்பாதபங்கயம்) என்னை யன்றோடுசால்

லவேண்டுவது, உன்னை நீ யந்தியிறே. உன்னடி யறியாமல்தானகற்றுநிறுயன்றே. * பேதைக்குழவி பிடித்துச் சுவைத்துண்ணும் பாதக்கமலமிறே. சம்சாரத்தி லருசியிறவாதார்க்கும் விடவொண்ணாதபடி போக்யமானிறுவடிகளை. * தேனேமலருந்திருப்பாதமிறே. (நண்ணிலாவகையே) காதாசித்தமாகக் கிட்டாதொழிகையன்றிக்கே, கிட்டாதொழிகையே ஸ்வபாவமாக. “இனிரண்ணப்புநாநின்றோமோ” என்றிருக்கிறார். (நலிவான்) நண்ணுமையென்றும், நலிவென்றும் - இரண்டில்லை யிவர்க்கு. திருவடிகளைக் கிட்டாதொழிகையே யிவ்வாத்தமாய்க்குநலிவு. இக் க்ருரமானவகையே நலிவான். (இன்னம்) “அகலகில்லேனிறையு மென்றலர்மேல் மங்கையுறைமார்பா, உன்னடிக்கீழமர்ந்து புருந்தேன்” என்ற பின்பும். (எண்ணுநின்றும்) ஈரீவரனுக்கு வேறுக்குத்தயமில்லையென்றிருக்கிறார். “யஸ்யஜீத்ரீ உமொஷுபா ஸஹுரெஷு வஜநாஹி” (யஸ்யமந்த்ரீசகோப்தாச ஸஹுருச்சைவஜநார்த்தநஃ) என்று பாண்டவர்கள் கார்யம் மனோரதித்தாப்போலே. இங்குக் கார்யம் செல்லாநிற்கச்செய்தே, மந்த்ரமும் செல்லுகிறபடி. “இவரை நம்பக்கலினின்றும் பிரித்தோமாம்விரகென்றே” என்று சிந்திக்கிறுனென்றிருக்கிறார். (எண்ணிலாப்பெருமாயனே) “சுஷ்ராநூயீஸ்யஜிதெவிஸ்டுதேகசு” (அஸ்மாந்மாயீ ஸ்ருஜதே விபீர்வமேதத்) என்றும், “ஜீஜாயாஹுத்யா” (மமமாயாதூரத்யயா) என்றும் சொல்லுகிறபடியே, எண்ணிறந்தசெயல்களைச் செய்யவற்றாய், நீ வேண்டாதாளைச் சிறையிட்டு நலியக்கடவதான ப்ரக்ருதியைப்பரிகரமாகவுடையவனே. அன்றிக்கே, “எண்ணிறந்த மஹாபீர்சர்யமான குணங்கையுடையவனே” என்று பிள்ளான்பணிக்கும்படி. இப்படி குணவானையிருக்கிற வுனக்கென்னை நலிகைக் கென்ன சேர்த்தியுண்டு. விடுநகங்கட்டி. நலியாநிற்கச்செய்தே “தண்ணீர்” என்பாரைப்போலே, அவன் குணங்களைச் சொல்லுகிறபடி. (இமையோர்களேத்தும்) “தன்னுல்லலது செல்லாதாரா யொருவன் பொகடவல்லபடியே” என்று கொண்டாடவொருவியூதியுண்டாவதே? “அவர்கள் முகங்கொடுக்கையிறே அவனிங்கு வாராநிற்கிறது” என்றிருக்கிறார். த்ரிசங்குவினுடைய வோலக்கம் கிளர்ந்தாப்போலே கிளர்ந்ததாகி லவனுக்கென்னை விட்டிருக்கப்போமோ. (உலகமூன்றுடையண்ணலே) “தான் நினைத்தபோது கார்யஞ்செய்கிறான்” என்றிவரிருக்கைக்காகத் தன்னுடைய சேஷித்தவத்தைக் காட்டினானவன்; “இப்படி ரசஹனுனவன் நம்மை நலியுமோ” என்றிருக்கும்படிபண்ணிப் பின்னை நலிகைக்காகக் காட்டினு நென்றிருக்கிறாரிவர். (அமுதே) அவன் தன்னுடைய போக்யதையைக்காட்டிற்றதும் தம்மை புஜிப்பிக்கைக்கல்ல, புறம்பொன்று பொருந்தாதேநோவுபடவென்றிருக்கிறார். (அப்பனே) “இப்படி யுபகாரகனுனவன் நலியாநின்றானே” என்று விபீர்வசிக்கப்பண்ணிப் பின்னை யபகரிக்கைக்காகக் காட்டினுனென்றிருக்கிறார்.

றார். (என்னையாள்வானே) “ ப்ராஹ்மாயம்பலிக்கும் ” என்றிருக்கைக்காகக் காட்டினுன்னென்றிருக்கிறார். “ இதுக்குமுன்பெல்லாம் நம்மை நிர்வஹித்துக்கொண்டு போந்தது நாமும் சிலசெய்தோ ?, அப்படியே மேலும் நம்கார்ய மவன்செய்யும் ” என்றிருக்கைக்காகச் செய்தானத்தனை ; நினைவு வேறேயென்றிருக்கிறார்.

என்னையாள்வானே - நலிவானின்னமெண்ணுகின்றயென்றிருக்கிறார்.*

ஜீயர் அருமபதம்.

முதற்பாட்டு (உண்ணிலாவியவித்யாதி) “ என்னை - ஐவரால் குமைத்திறி - நலிவானின்னமெண்ணுகின்றாய் ” என்றேபதங்களைக்கடாக்ஷித்தவதாரிகை (உன்னுலல்வதித்யாதி)

பூர்வார்த்தத்துக்கு சமுதாயதாற்பர்யம் (ரக்ஷகனித்யாதி) “ உன் ” என்றதுக்குபாவம் (தேவொனக்கித்யாதி) “ நிலாவிய ” என்கிறவர்த்தமாணர்த்தம் (உள்ளானுலயித்யாதி) படைப்போது-யுத்தகாலம். இவ்வாக்யத்துக்குசேஷம் (நிலாவியவித்யாதி) “ தேவொனக்கு ” இத்யாதிவாக்யவிவரணம் (பாதகவர்க்கமித்யாதி) “ நிலாவியவைவர் ” என்றதுக்குஹார்த்தபாவம் (தேஹாதித்யாதி) “ உண்ணிலாவிய ” என்றவநந்தம் “ ஐவர் ” என்றதுக்குபாவம் (இப்படியித்யாதி) நலியுக்கமமேதென்ன (இவர்கனிலேயித்யாதி) சக்ஷுஸ்ச்ரோத்தரஜிஹ்வாக்ரணங்கள் முத்திலவையாகையாலே, சாகேத்தியாலே (ஒருமுகமாய்) என்றிறார். த்வகிந்த்ரியம் சர்வசரீரவ்யாபியாகையாலே (உடலாந்தமாயிருக்குமென்று) சாதி. (உடலாந்தம் சர்வசரீரவ்யாபி. த்வகிந்த்ரிய மென்றபடி. பின்னையிருநறையூரையார் நிர்வாஹத்தலேபாவம் (ரக்ஷகனித்யாதி) இவற்றை சேதநராகச்சொல்லி விஷண்ணராகிறவருடைய ஹார்த்தபாவமாதல், பலிதமாதல் (ஆத்மாவென்றித்யாதி) குமை - பாஷைத்திறி-புஜிப்பித்து. நலிவுபடுத்திபென்றபடி. சேதநஸமாதியாலே இந்த்ரியங்கள் நலிகின்றவாகச்சொல்லிவைத்து, ஈஸ்வரன் பாதிக்கிறுனென்பா நென்னென் (விநிகமித்யாதி, ஹ்ருஷீகேசனேயென்னுமளவும்) விநிகம்-இட்டிக்கோல். உறுகி-உறுத்தி. இவைநலிகிறபோதிலென் ஸந்திஹிதனுகையாலும், ஹ்ருஷீகேசனையாலே நிவர்த்திப்பிக்கசத்தனுகையாலும், பாதிபாதபடிபண்ண ப்ராப்தமாயிருக்க அதுசெய்யாமையாலே “ இவனேபாதிக்கிறான் ” என்னலாமென்று- இவ்வாக்யங்களுக்குபாவம்.

திருவடிபைத் தாமனாயாகச் சொல்லுகிறதற்கு ப்ரமாணம் (தாவிலையத்யாதி) “ பாதபங்கயம் ” என்கிற பதப்ரயோகத்துக்கும், “ உன் ” என்றதுக்குபாவம் (என்னையன்றோவித்யாதிவாக்யத்தவயம்) என்னையன்றோ - என்னொருவையையன்றோ புனக்குச் சொல்லவேண்டுமென்றபடி. உன்னையித்யென்ற போக்யமான திருவடிகளையுடைய புன்னையென்றபடி. எதத்விவரணம் (உன்னையறியாமலித்யாதி) அடியென்று - ஸ்லேஷம் ; மூலமும், திருவடிகளும். தவ்மியில் போக்யதைதானதியுமோ வென்ன (பேதையித்யாதி) “ ூஹஸ்யஸு- (முக்தஸுஸிஸு) என்னுமபோலே பருவத்துக்குத்தக்க வறிலில்லாதகுழவி, க்கையாலே பிடித்துத் திருப்பவளத்திலேவைத் தாஸ்வாதித்து புஜிக்கும் திருவதாமனாயென்றபடி. பெரியாழ்வார்திருமொழி, “ சிதக்கடலுள் ” இத்யாதி. (சிதக்கடலுள் - பெரியாழ்வார்திருமொழி யருளிச்செய்திருக்கிறார் (சம்சாரத்திலித்யாதி)

க்குப் ப்ரமாணம் (தேனேமலருமிய்யாதி) “வகையே” என்கிறவவதாரணர்த்தம் (காதாதிக்கமிய்யாதி) பலிதம் (இனிரண்ணவிய்யாதி) “நண்ணிலாவகையே” என்றவநந்தரம் “நலிவான்” என்கையாலே - கிட்டாமையே யிவர்க்குநலிவென்குரர் (நண்ணுமையென்று மிய்யாதி) இவர்க்கே யன்றிக்கே, ஸ்வரூபஸ்த்திதியை விசாரித்தாலு மிதவே நலிவென்குரர் (திருவடிகளையிய்யாதி) இக் க்ரூரமான வென்றது - “நண்ணிலா” என்றத்தை, “எண்ணுகின்றாய்” என்கிற வர்த்தமாநார்த்தம் (ஈஸ்வரானுகந்திய்யாதி) “குமைத்தி” என்றத்தைக்கடாக்ஷித்து, “இன்னமெண்ணுகின்றாய்” என்ற வர்த்தமாநத்துக்கு சத்ருஷ்டாந்தமாக பாவாந்தரம் (யஸ்யமந்த் ரீசேத்யாதி) இதம் மஹாபாரதே, “எண்ணுகின்றாய்” என்றதுக்கு சப்தார்த்த மாதல், இவர்விஷயத்தில் கார்யம்பண்ணும் ப்ரகாரமாதல் (இவனாநம்பக்கலித்யாதி)

“மாயன்” என்றதற்கும், ப்ரக்ருதி யெண்ணிறந்த செயல்களைச் செய்யு மென்னுமதற்கும் ப்ரமாணம் (அஸ்மாந்மாயீத்யாதி) அஸ்மாந் - ப்ரதாநாதித்ய ர்த்தம், ப்ரக்ருதி யெண்ணிறந்த செயல்களைச் செய்கையாவது - அநேககார்யங்களை ஸ்ருஷ்டிக்கவற்றா யிருக்கை. மாயீ என்று - ப்ரக்ருதியை பரிசுரமாகவுடைய வீரீவ ரனைச்சொல்லுகிறது, “பெருமாயன்” என்றதுக்கு ப்ரமாணம் (மமமாயேத்யாதி) பின்னேதிருநறையூரையர் நிர்வாஹத்திலே யருளிச்செய்குரர் (இப்படி குணவா னுயிய்யாதி) மற்றை நிர்வாஹத்திலே, நலிகிறவனை குணவானென்கிறதென்னென் ன (விடுநகமிய்யாதி)

“உலகமூன்றுடை” இத்யாதி யாற்சொன்ன குணங்களுக்கு மிந்த ந்யாய மொக்கும், “இமையோர்களுத்தும்” என்றதற்கும் “நலிவானின்னமெண்ணுகின்றாய்” என்றதுக் கதுகுணமாக பாவம் (தன்னுல்லலதித்யாதி) நித்யசூரிகளை வெறுப்பானென்னென்ன (அவர்களித்யாதி) அவர்கள் முகக்கொடாவிட்டாலிங் கு வருவனாவென்ன (த்ரிசங்குவித்யாதி)

அவனிவர்தரிக்கைக்காகக் காட்டின சேஷித்வத்தை “நலிவானின்னமெண் ணுகின்றாய்” என்றதுக்கதுகுணமாக யோஜிக்கிறொன்குரர் (தானநினைத்தீத்போ தித்யாதி வாக்க்யத்வயத்தாலே)

இந்தந்யாயம் - “அமுதே” என்று தொடங்கி மேலே சொல்லுகிற பதங்க ளுக்குமொக்கும், ப்ராஹ்ந்யாயமாவது - கீழே * மயர்வறமதிநலமருளித் தன்னு ல்லது செல்லாமையை யுண்டாக்கிப்படி, பலிக்குமென்றது - இதுக்குமேலுமநிஷ்ட டநிங்ருத்திபூர்வகமாக விஷ்டப்ராப்தியும்பண்ணித் தருமென்றபடி, கீழ்வாக்யவிவ ரணம் (இதுக்குமுன்பித்யாதி)

அரையர் நிர்வாஹத்திலேயந்வயங்காட்டுகிறார் (என்னை யாள்வானே யித் த்யாதி) மற்றைப்பக்கத்துக்கு, அடையேயந்வயம்.....*

இரண்டாம்பாட்டு

என்னையாரும்வன்கோவோரைந்திவைபெய்திராப்பகல்மோதுவித்திட் டென்னைநானனுதாவகைசெய்துபோதிகண்டாய்
கன்னலேபிமுதேகார்முகில்வண்ணனேகடன்ஞாலங்காக்கின்ற
மின்னுநீமியினுய்வினையேனுடைவேதியுனே.

ஆரூயிரப்படி.

(என்னையாளும்) செளந்தர்யத்தாலேயும் பேரக்யதையாலேயும் நிரவதிகளுவென்னை யுமக்குத்தந் தும்முடைய மத்விஸ்ஸேஷாஸஹிஷ் ணுத்வத்தைபு மறிந்து சர்வலோக பரிபாலகனுமா யிருந்துவைத்து நா னும்மை யிந்த்ரியவஸ்யராக்கி யென்னையிழப்பிப்படுவென்னில்; எனக் கு நிரவதிகபேரக்ய பூதாத்மப்ரதனும், தத்ஸ்வபாவனுமாய் சர்வலோக பரிபாலகனுமாயிருந்தாயேயாகிலும், உன்னை சரணம்புக்க பின்பு மிந்த் ப்ரக்ருதியிலே யென்னைவைத்தருளுகையாலே, உனக்கநம்யார்ஹு சேஷ மான வென்னை யதிப்ரபலங்களான விந்த்ரியங்களுக்கு சேஷமாக்கி யிற் றையிட்டு பாதிப்பித் துன்றிருவடிகளைச்சேராதபடி பண்ணிப்போகிறு யென்று பயப்படாதின்றேனென்கிறார் .....

பன்னீராயிரப்படி.

* அநந்தரம், ஸர்வப்ரகாரபோக்யனுநீ, ப்ரபலமான விந்த்ரியங்களாலே நவரதம் நலிவித்தகல நிலலாகின்றாயென்கிறார்.

கன்னலே - சர்வதோமுகமான பேரக்யதையையுடையாய். அமுதே- வ்வனவேயன்றியே சத்தாதாரகசாரஸ்யவாக்யம். இப்படிபோக்யமாமனவில், சு முகில் - சர்வோபகாரகமான காளமேகம்போலே, வன்னனே-வரையாமலுபகரி கும் ஸ்வபாவத்தையுடையாய். உபகரிக்குமிடத்தில், கடல்-கடல்குழந்த. ஞா ம்-பூமியையடங்க, மின்னு-உஜ்ஜவலமான, நேயியினும்- திருவாய்மொழியையுடையாய், காக்கின்ற-காத்துட்டிமவனும், வினேயேனுடை-உன்னைக்கிட்டுகைக்கு விரோ யான பாபத்தையுடையேனுனை வெனக்குக்கேட்டுவிடும்படி, வேதியனே - வேலை, வேத்யனைவனே. என்னை-உனக்குக்கிங்கானுவென்னை. ஆனும்-நங்களுக்குநீ ஸகாரியாம்படி யாண்டுகொள்ளக்கடவனவாய், எனக்குக்கரணதயாபரதந்த்ரம வைத்து, என்னளவில், வன் - ப்ரபலமான, கோ - ஸ்வாதந்தர்யத்தையுடைத்தா ளர்-ஒன்றுக்கொன்றெவ்வாதபடி யத்விதியமான, இவை-இந்த, ஐந்து-ஐந்திந்த் றங்களையும், பெய்து-எனக்குபாதகத்வேந நியோகித்துவைத்து, இராப்பகல்-அநே ராத்ரவிபாகமற, மோதுவித்திட்டு-பிடிப்பித்து, உன்னை - ப்ரபாதனும் பேரக்ய னுனைவுன்னை. நான்-உன்வாசியுதிந்தநான், அனுகாவகை - கிட்டாதபடி, செய்து ண்ணி, போதிகண்டாய்-முகந்தோற்றாதபடி போகாதின்றாய் .....

ஈதி - இரண்டாம்பாட்டு.

தூர்ப்பலனுவென்னை யிந்த்ரியங்களாலே ஸர்வகாலமும் நல் றது, இந்நேரவை யறிவிக்கவொண்ணாதபடி போதியென்கிறார்.

(என்னையாளும்வன்கோ) சத்தைநோக்குவாய் நீயாய், பணி ள்வார்வேறேசிலராவதே, அத்தலையித்தலையாயிற்றுக்கிடாய், ஈஸ்வர ன்பானொருவனுண்டாய், அவனுக்காத்மா சேஷமாய், அவனுக்கு ம ன்-காங்க பரிசுமாய், அதுக்கிந்த்ரியங்களும் சேஷமாகைதவிரந்து

விசுன்கலகம்போலே என்னை யிந்த்ரியங்களாளும்படியாவதே. (வன்கோ) ப்ரபலருமாய் வந்தேறிகளானவர்களுக்குப் பணிசெய்து வெறுத்தேன். (வன்மை - பலாத்காரம்.) “கோவாயைவொன்மெய்குடியேறிக்குறைசோ றிவைதாவென்றுகுமைத்துப்போகார்.” ஒருநீர்மையுடையவன் சேஷி யாகைதவிருவதே!. (வன்மை - காடிநயம்.) சமஸ்த கல்யாணகுணத்தமக ன் சேஷியாகைதவிர்ந்து, நிரக்குணர்சேஷிகளாயிற்றுக்கிடர். (ஒரைந்து) குணப்ரதாநபாவத்தாலன்றிக்கே சமப்ரதாநமாய் நலிகிறபடி. கடவா நொருவனாய், பணிசெய்வது மவனுக்கான நிலைகுலைந்தது. “வதிவ்லிஸு ஸு” (பதிம்விப்பவஸ்ய) என்றும் “அனைத்துலகுமுடைய வரவிந்தலோ சநன்” என்றும் ஒருவன்சேஷியாகைதவிர்ந்ததிதே. (ஐந்து) ஏகசேஷ மாகைதவிர்ந்ததுகிடர். (இவைபெய்து) அவற்றின்பக்கல் குறையுண் டோ, அவற்றையிட்டு நலிவிக்கிரும் நியல்லையோ. ஸ்ரீப்ரஹ்மாதனைப்பா ம்புகளைக்கூடவிட்டுக்கட்டி நலிந்தாப்போலே யிருக்கிறதுகாணு மிவர் றையுண்டாக்கி பென்பக்கலிலே நீவிட்டது. (இராப்பகல் மோதுவித்திட் டி) காலத்துக்கு விரியோகமிதுவெயாவதே!. “ஒழிவில்காலமெல்லாம்” என்று அழகிதா!க வடிமைசெய்யவாசைப்பட்டேன். “ அடியார்கள் கு ழாங்களை - உடன்கூடுவதென்றுகொலோ ” என்று ப்ரார்த்தித்தவெனக் கு, இவற்றினுடனே கூடுமபடியாவதே. (உன்னையான்) பெற்றல்லது தரி க்கவொண்ணாதபடியாயிருக்கிற வுன்னை, திட்டியல்லது ஜீவிக்கமாட்டா தபடியானநான். நிரதூசியபோக்யனானவுன்னை, புஜித்தல்லது தரிக்கமா ட்டாதநான். (அனுகாவகைசெய்து) திட்டாதபடிபண்ணி. (போதிகண் டாய்) உன்னையதுபவிக்கவேணுமென்று போந்தபிராட்டியை மாயமானை க்காட்டிப்பிரித்து, ஏகாசுலி ஏககர்ணிகைகள் கையிலே காட்டிக்கொடுத் துன்னைக்கொண்டகன்றாப்போலே திடாயிதுவும். (கன்னலேயமுதே) ஒருவகையால்வந்த போக்யதையாயில் நானாறியினோனே. “ ஸவ-புமஸு வ-புமஸு ” (ஸ்ரவகந்தஸஸர்வரஸு) என்கிறபடியே சர்வவிதபோக்யமு மாய் * அளவிறந்து * கொள்ளமாளாவின்பவெள்ளமா யிராநின்றதே. க ன்னலென்று - கருப்புக்கட்டி. அமுதென்று-போக்யமுமாய், சாவாமல் காக்குமதுவுமாயிருக்கை. (கார்முதில்வண்ணனே) அந்தபோக்யதையை த்தன்பேறாகத்தருமவன். பரமோதாரனென்றபடி. அன்றிக்கே, கார்கால த்தில் மேகம்போலே தர்ஸநியமானவடிவை யுடையவனென்னுதல். (கடல்நூலமித்யாதி) “போதிகண்டாய்” என்று ஆர்காற்கட்ட நியன்று நோக்கிற்று. “ இந்த்ரியங்களாலே நோவுபட்டோம் ” என்றிவர்களபே கூறித்தபோதோ ! நீநோக்கிற்று. நீபோக்யன் என்றறியாதாராயுங்கூட நோக்குமவனல்லையோ. கடலோடுகூடின பூமியைக் கண்ணிலேவெண் ணையிட்டுக்கொண்டு நோக்கும் ஸ்வபாவனல்லையோ. (காக்கின்ற) ரகூ ணந்தான் காநாசிக்கமோவுனக்கு. (மின்னுகேமியினாய்) இயற்றியுண்டெ ன்னா, சங்கல்பத்தாலே நோக்குமவனே!, ஆசிலேவைந்தக்கையும் நியுமா

யன்றோநோக்குவது. “திருச்சக்கரத்தாலகல்விசும்பும் நிலனுமிருளார்வி
ணைகெடச் செங்கோல் நடாவுதிர்” என்னக்கடவதிறே. உருவினவாளுறை
யிளிடாதேயன்றோ நோக்குவது. விளங்காநின் னுள்ளதிருவாழி. (விசை
யேனுடைவேதியனே) “ ஷெவாநாஃஷாநவாநாஃஷுஸாபாநுஜியீரெஷெவ
கழ ” (தேவாநாம்தாநவாநாஃஷசஸாமாந்யமதிதைவதம்) என்றும், “பொ
துவிற்பொன்னங்கழல்” என்றுஞ்சொல்லுகிறபடியே ஊர்ப்பொதுவாரி
ருக்கிறீ, என்னவிலேவந்தவாறே வேதைக ஸமதிகம்யானும். இன்றிரு
ந்தோலைப்புறத்திலே கேட்கும்படியான பாபத்தைப்பண்ணுவதேநான்.

ஜீயர் அருட்பதம்.

இரண்டாம்பாட்டு (என்னையாளுமிய்யாதி) “போதிகண்டாய்” என்னுள
வுக்கடாக்ஷித்தவதாரிகை (தூர்ப்பலனுவித்தாதி) தூர்ப்பலனு வென்னையென்ற
து - “மோதுவித்து” என்றத்தாலே ஸித்தமென்துவிவகித்தம்.

“ஆனும்” என்றதுக்குபாவம் (சத்தையித்தாதி) அத்தலை யித்தலையாகையா
வது-ஈஸ்வரனுறை தவிர்த்து இந்திரியங்கனாளுகை. ஏதத்விவரணம் (ஈஸ்வர
னிய்யாதி) (கலஹத்தில் - பள்ளிகன்போலே) என்றவயிப்பது. அதாவது-ஒருவ
னுக்கு தாஸனுபள்ளியே, அராஹகமானால் ஸ்வதந்த்ராஹம் ஸ்வாமியை நலியுமா
போலையென்றபடி. “வன்கோ” என்றது - வலியாலேகோவென்றாய், ஆகத்துக்
மென்கிரூர் (பாபலருமாயித்தாதி) “வந்தேநி” என்றதுக்குப்ரமாணம் (கோவா
யித்தாதி) நீசேஷியாமது தவிர்த்திவை யெனக்கு நிபாமகமாய்க்கொண்டிவந்தெ
ன் சரீரத்திலே குடிபுகுந்து, நான் கூறையும் சோ.நாமக் நினைத்திருக்குமவையொ
ழிய வேறே சிலவற்றைத்தாவென்று என்னெருக்கி, கருணமும் கால்வாற்குதிநி
லரித்தயத்தே. திருமொழி ஏழாம்பத்து ஏழாந்திருமொழி ஒன்பதாம்பாட்டு, * வன்
மைக்கு - பலாத்காரமாகக் கீழ்குவிச்செய்து, மறக்காடிந்யமாஃ வர்த்தாந்தாம் (ஒ
ருநீர்மையித்தாதி) ஏதத்விவரணம் (சமஸ்தேத்தாதி) குணப்ரதாரபாவமாவது - அ
ப்ரதாஃப்ரதாரபாவம். “மூனொப்பாடொதிருவாடின” (ருனோப்ராதே
ருபாதென) என்றிறேதிகண்டு. “ஆனும் - ஐவர்” என்றதுக்குபலிதம் (சடவானித்
யாதி) ஏதத்விவரணம் (பதிம்விஸ்வஸ்யேத்தாதி) ஏகசேஷமாகை தவிர்த்துகி.
மொன்றது - அப்ராப்தமாகிஷு மெகசேஷமாகலாயிறே, அதுவும் தவிர்த்தென்றப
டி. * பெய்தல் - இழைலாய், இவற்கறையிட்டென்றபடி. அவற்றை யசேதநமாகச்
சொல்லி, நலிகிறவ ஈஸ்வரனுக்க்சொல்லுகிறதுக்குபாவம் (அவற்றின்பக்கவித்யா
திவாக்யத்தவயம்) இதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் (ஸ்ரீப்ரதூஸாசேத்தாதி) “இராப்பகல்”
என்றதுக்குபாவம் (காலத்துக்கெத்தாதி) பலிதம் (ஒழிவித்தாதி) “இவைபெப்
து” என்றத்தைக்கடாக்ஷித்துபாவம் (அடியார்க்கித்தாதி)

விவரணம் (நிரதிரஸ்யேத்தாதி) “போதி” - போனுவென்றபடி. “நாணுன்னே
க்கிட்டாதபடி பண்ணிக்கடக்கப்போனும்” என்றமத்தை த்ருஷ்டாந்தபூர்வகமா
க வருவிச்செய்கிரூர் (உன்னையதுபவிக்கவித்தாதி)

“கன்னலே” என்றது - சர்வரஸத்துக்கு முபலக்ஷணமாக விவகித்துபாவ
ம் (ஒருவகையாலித்தாதிவாக்யத்தவயம்) (அளவிறந்து) என்றதும், (கொள்சுமாளா)
என்றதும் - அர்த்தாத்தஸித்தம். “கன்னலே, அமுதி” என்றிறுவடைவுக்குபாவம்

(கன்னலென்றியாதி) முந்தினதுக்கு, “வண்ணம்” என்று - ஸ்வபாவமாய், ஒள்தார்யத்தைச்சொல்லுகிறது. இத்தால்பலித்தபாவம் (அந்தபோக்யதையித்தியாதி)

“கடல்நூலம்” என்றவசேதநசமாதிக்குபாவம் (போதிகண்டாயித்யாதி) காற்கட்ட-பரார்திதிக்க. விவரணம் (இந்தியிங்களாலேயித்யாதி) “கன்னலேயமு தே” என்றவநந்தரம் “கடல்நூலம்” என்றதுக்குபாவம் (நீபோக்யனித்யாதி) சப்தார்த்தம் (கடலோடித்யாதி) வர்த்தமாநார்த்தம் (ரக்ஷணந்தானித்யாதி) “காக்கின்ற” என்றவநந்தரம் “நேமியினு” என்றதுக்குபாவம் (இயற்றிவித்யாதி) இயற்றியென்று - யத்தமாய், ஸாமர்த்த்யமென்றபடி. ஆரிலே - ஆபுத்தப்பிடியிலே. ஆபுதங்கொண்டு ஜகத்தஜரகஜிக்குமதுக்குபரமானம் (திருச்சக்கரத்தாலித்யாதி) க்ருபையால் பூர்ணனான திருவாழியாழ்வானாலே, பரந்தவிசும்பையும் பூமியையும்மோ ஹார்த்தகாரஸஹசரிதமான விபீதீஸ்ருத்தங்கள் போம்படி சங்கல்பஸுபமான வாஜ் ஸைவநடத்தாரித்புத்திரித்யர்த்தஜ. “மின்னு” என்றதுக்குபாவம் (உருவினவித்யாதி)

“கடல்நூலங்காக்கின்ற” என்றத்தைக்கடாகவித்தது, “வினையேனுடைவேதியினே” என்றதுக்குபாவம் (தேவநாமத்தியாதி) “வினையேன்” என்றதுக்குபாவம் (இன்றிருந்தியாதி) மூன்றாந்திருவந்தாதி, “அதனன்றிதூதி” இத்யாதி. (பொதுவிறப்பொன்னங்கழல்) என்றதுக்கர்த்தம் - சர்வாஸிதி சாதாரணமாய் ஸ்ப்ருஹணியமா யதிகதாய்நுநுள்ள இருவழிகளையென்றபடி.

கன்னலேயென்றுதொடங்கி, வேதியனே-போதிசுண்டாயென்றந்வயம் ...*

மூ ன் னு ம் ப ா 6.

வேதியாநிற்குமைவரால்வினையேனைமோதுவித்துன்றிருவடி.

சாதி பாவனைகளைத் தென்பெறுதியந்தோ

வாதிபாகியகலிடம்படைத்துண்டுமிழந்துகடந்திடந்திட்டி

சோதிநீண்டமுடியாய்தொண்டனேன்மதுசூதனனே.

ஆளுநர்ப்படி.

(வேதியாநிற்கும்) உம்மை நானிந்த ப்ரக்ருதியிலே வைத்ததொரு ப்ரயோஜனார்த்தமாகவாதலா லிந்த ப்ரக்ருதிசம்பந்தத்தை நிவர்த்திப்பிக்கக்கடவ தென்னென்னில் ; நிமிலஜகந்நிர்மான நிகரணோத்கிரண க்ரமணோத்தரணநிலையம் சர்வோபவரல யவாப்தசமஸ்த்காமனம் *சூணைர்த்தாஸ்யமுபாகதமதநிஷ்ட நிவாரணைகப்ரயோஜனனுமாயிருந்தவுனக்கு, ப்ரக்ருதியிலே யென்னை வைத்து அநவரத பாதகத்வைக ஸ்வபாவமான விந்த்ரியங்களாலும் பாதிப்பித் துன்லிருவடிகளைச் சேராதபடி தமத்தாலென்னப்ரயோஜன முண்டென்கிறார்.....*

பன்னீராயிரப்படி..

அதற்கும், சர்வப்ரகார ரக்ஷணவ்யாபாரத்தையுடைய நீ, இந்தியங்களா
லே நலித் துன்றிருவடிகளைக் கிட்டாதபடி பண்ணினா லுனக்கென்னலாப மூண்டெ
ன்கிறார்.

ஆதி - காரணமுதன். ஆதி - ஆய்க்கொண்டு. அகல் - அதிவிஸ்தீர்ணமான. இடம் - ஜகத்தை. படைத்து - ஸ்ருஷ்டித்து. உண்டு - ப்ரளயாபத்திலே வயிற்றிலே வைத்து நோக்கி. உமிழ்ந்து - அநந்தரமுமிழ்ந்து. கடந்து - அந்யாபிமாநமபடி யளந்து. இடந்திட்ட-காமித்திகிப்ரளயத்திலே வராஹரூபியாயிடந்து. அத்தாலே, சோதி - சர்வஸ்வாமித்வசூசகமான ஒளஜ்ஜ்வல்யத்தையும். நீள்-உந்துங்கதையை யுமுடைத்தான. முடியாய் - திருவபிஷேகத்தை யுடையாய். தொண்டனேன்- உன்னை யதுபவிக்கையிலே சபலனான வெனக்கு. மதுகுதனனே - ப்ரதிபந்தகத்தை யழிக்குமிடத்தில் மதவையழித்தாப்போலே யழிக்கவல்லனானவனே. வேதியாநி த்கும் - ஊடுருவ நலியாநித்தக்கடவராயிருக்கிற. ஐவரால் - ஐந்திந்த்ரியங்களாலே. வினையேனே - உன்னுடைய ரக்ஷணத்துக்கு விஷயமாகாதபடிபண்ணும் பாபத்தையு டையேனான வென்னை. மோதுவித்து - பீடிப்பித்து. உன் - சர்வரக்ஷகனான வுன். திருவடி - திருவடியை. சாதியாவகை - ப்ராபியாதபடி. நீ, தடுத்தி - நிரோதித்து. என் - என்ன ப்ரயோஜனம். பெறுதி - பெறுவதி. அந்தோ - ஐயோ!.

ரக்ஷகனானவன் பாதகனாவதே பென்று கருத்து. .... *

ஈதி - மூன்றும்பாட்டு.

ஜகத்துக்கு ஸர்வவிதரக்ஷகனாய்வைத்து, என்னையுன்றிருவடிகளி லே கிட்டாதபடி யிந்த்ரியங்களாலே நலிவித்தா லுனக் கென்ன ப்ரயோ ஜநமுண்டென்கிறார்.

(வேதியாநிற்கும்) அழிததாக வெல்லா வவஸ்த்தைகளிலு மடி மைசெய்ய வாசைப்பட்டேன். “ உடனும்மன்னி ” என்று பாரித்ததெ ல்லா மிவற்றுக்குப் பணிசெய்கைக் காவதே. (வேதியாநிற்கும்) வேத னையேபண்ணிநிற்கும். “ யாவஜ்ஜீவதீஹொஹாதுஃஜேஹ்யாஸு ” (யாவஜ் ஜீவமகநீஹோத்ரம்ஜேஹ்யாஸு) என்றால் - “ ஸாஹ்யோதஃ ” (ஸாய ம்ப்ராது) என்றொருகாலங்களிலே யொதுக்காநின்றதிதே; அங்ஙனன் றிக்கே, சர்வாவஸ்த்தைகளிலு மடிமைசெய்ய வாசைப்பட்டுச் சொன்ன தெல்லா மிவற்றின்பக்கவிலே யானபடி. (வினையேனே) போகத்துக்குப் பாரித்ததெல்லாம் க்லேஸப்படுகைக் குடலாவதே. (உன்றிருவடிசாதி யாவகை நீதடுத்தி) என்னவுறவின்கனந்தான். தம்முடைய குற்றந்துக் கு மவனை வெறுக்கும்படிகாணும் சம்பந்தமிருக்கிறபடி. சாதநாதுஷ்ட டாநம்பண்ணி பலத்துக்கு விரோதம் பண்ணுவாராச் சொல்லுமாபோ லே சொன்னபடி பாரீர். உன் திருவடிகளை சாதியாதபடி தகைந்து. (எ ன்பெறுதி) என் ஸ்வரூபமழியு மித்தனையோ வேண்டுவது. நான்படுகிற வ்யஸந்தா லுனக்கொரு ப்ரயோஜநமுண்டாகி லெனக்கதுவேயமையும். உனக்காகவிருக்குமதிதே யெனக்கு வேண்டுவது. “ ஜஹந்ஹோவிவொ ஶுதன ” (ஜலாந்மதஸ்யாவிவோந்த்ருதௌ) என்கிறவினையபெருமாள்; துர்வாஸாவர, “ பெருமாளுக்கோரவத்யம்வரவொண்ணது ” என்று தம் நோவுபாராதே விடைகொண்டாரிதே. (என்பெறுதி) ஸீபரதீழ்வானை நீ சத்யப்ரதிஜ்ஞைகைக்காகப் பிரித்துவைத்தாய், என்னிருப்புக் குனக்

கென்ன ப்ரயோஜமுண்டு. (அந்தோ) ஸ்வப்ரயோஜந மின்றியிலே பரார்த்தமே ப்ரயோஜநமாக நலியும்படி பிறந்தேனே. ரக்ஷணமே ப்ரயோஜநமாக விருக்கிறவன், ந்ருஸம்ஸரைப்போலேயாவதே. (ஆதி யித்யாதி) உனக்கொரு ப்ரயோஜநமின்றிக்கே யிருக்கச்செய்தேயும் ரக்ஷிக்குமவனல்லையோ நீ, ஆனபின்புனக்கிதுபோருமோ. (ஆதிராஜ்யசுகமான) திருவபிஷேகந் தொடக்கமான திவ்யாபரணங்களை தரித்துக்கொண்டு நித்யஞ்ஞரிகள் நடுவே யிருக்கக்கடவ நீ, ஜகத்காரணபூதனாய்ப் பரப்பையுடைத்தான பூமியை ஸ்ருஷ்டித்து, பின்னை ப்ரளயாபத்துவர வயிற்றிலே யெடுத்துவைத்து, அநந்தரம் வெளிநாடுகாணப் புறப்படவிட்டு, பின்னை மஹாபலி யபஹரிக்க வெல்லைநடந்து மீட்டுக்கொண்டு, பின்னை கைமித்திகப்ரளயத்திலே மஹா வராஹமா யெடுத்துக்கொண்டேறி, இப்படி களாலே சர்வரக்ஷணங்களையும் பண்ணுமவனல்லையோ. (தொண்டனேனித்யாதி) இவன் ரக்ஷகன் என்னுமிடத்துக்கு முன்னே பொன்று தேடிச் சொல்லவேணுமோ, மதுவைப்போக்கினுப்போலே யென்னிந்த்ரியவர்ப்யதையை யின்றிருந்து போக்கினவனன்றோ. (தொண்டன் - இகரவிஷய சபலன்.) தன்படிகளைக்காட்டி யெனக்குப் புறம்புண்டான வாஸநையைப்போக்கி, இன்று கைக்கெட்டாதிருக்கிற வினுவேயிறே குறை.....*

ஜீயார் அரும்பதம்.

மூன்றும்பாட்டு. (வேதியாவித்யாதி) “ படைத்துண்டுமிழ்ந்த ” இத்யாதியைக்கடாக்ஷித்து (ஜகத்துக்கிட்டாதி) “ உன்றிருவடிசாதித்யாவகை ” இத்யாதியைக்கடாக்ஷித்து (என்னையுன்றிருவடிகளிலேயித்யாதி)

இடைவிடாதே நலியாநிற்கு மைந்திந்த்ரியங்களாலே யென்று சுப்தார்த்தம். “ வேதியாநிற்கும் ” என்கிற வர்த்தமாநத்தைக் கடாக்ஷித்து ஹார்த்தபாவம் (அழகிதாகலித்யாதி) விவரணம் (உடனயித்யாதி) சிழிற்பாட்டிலே “ இராப்பகல் ” என்றுவைத்து, “ வேதியாநிற்கும் ” என்று - இங்கே வர்த்தமாநமாகச்சொன்னால் புரருக்தியன்றோவென்ன (யாவஜ்ஜீவமித்யாதி) அதாவது - ஸர்வாவஸ்ததைகளிலுமென்றபடி.

வ்யாக்யாதாவீனீபோடு. (என்னவுறவினித்யாதி) விவரணம் (தம்முடைய வித்யாதி) சம்பந்தத்தை யதுசந்தித் திவர் வெறுக்கும்படியென்னென்ன (சாதநாதுஷ்ட்டாநமித்யாதி) (சொன்னபடிபாரீர்) சம்பந்தத்தாலேயென்றபடி. “ சாதியாவகை ” என்றது - சாதித்யாவகையென்றும், கிட்டாவகை யென்றபடி. “ என்பெறுதி ” என்கிற ஸ்வர்த்தாலே சித்தித்தவர்த்தம் (என்ஸ்வரூபமித்யாதி) அதாவது - என்னை நீ தகைந்தென்னப்ரயோஜநம் பெறுகியும், என் ஸ்வரூப மழியும்தொழிய வேறொரு ப்ரயோஜநந் காணென்னென்றபடி. இத்தால் - ஒருப்ரயோஜந முண்டானாலாநியிருப்பரோவென்ன (நான்படுகிறவித்யாதி) ப்ரயோஜந முண்டானால் தந்தாமையழியமாறக்கூடுமோவென்ன (உனக்காகலித்யாதி) சேஷியினதிசயார்த்தமாகத் தந்தாமையழியமாநினுருண்டோவென்ன (ஜலாதித்யாதி) ஸ்வப்ரயோஜநார்த்தமாகப் பரதுகம்பாராதே யுவன் பொகட்டவிடமுண்டோவென்ன (ஸ்ரீபரதாமுவானீ யித்யாதி)

“என்பெறுதி” என்றத்தைக் கடாக்கித்து, “அந்தோ” என்றதுக்கு பாவம் (ஸ்வப்ரயோஜநயித்யாதி) “ஆதியாகி” இத்யாதி மேலைக்கடாக்கித்து, “அந்தோ” என்றதுக்கு பாவாந்தரம் (ரக்ஷணமேயித்யாதி)

அறையர் நிர்வாஹத்திலே பாவம் (உனக்கொருவித்யாதி வாக்யத்வயம்) போருமோ - சேருமோ. “சோதிநீண்முடியா யிருந்துவைத்து - ஆதியாகி” இத்த்யாதிக்கு சப்தார்த்தம் (திருவபிஷேகமித்யாதி) “தொண்டனேன்” - விஷயசபலனென்றபடி. இந்திரிய வஸ்யதையைப் போக்கினானாகில் “மோதுவித்திட்டு” என்பானென்னென்ன (தன்படிகளையித்யாதி)

மதுகுதனனே - தடுத்தென்பெறுதி யந்தோவென்றவயம்.....*

நா ன் கா ம் பா

சூதுநானறியாவகைகழற்றியோனாவனாக்காட்டியுன்னடிப்

போதுநானனுகாவகைசெய்துபோதிகண்டாய்

யாதுமயாவருமின்றின்னகம்பாலொடுக்டியோராயினிலை

மீதுசேர்குழவிவினையேன்வினைதீர்மருந்தே.

ஆருயிரப்படி.

(சூது) இந்திரியக்ருதமான வென்னுடைய பாதையைப் போக்க வல்லையுமா யென்னுடைய பாதையைப்போக்குகைக்காக கல்ப்தஸ்வரூப னுமா யிருந்துவைத்து, “உன்றிருவடிகளைப் பெறுகைக்குபாயமுன்றிருவடிகளே” என்றிருந்திரு விரந்த வென்னுடைய வறிவுங்கூடவழியும்படி. யிரந்திரியங்களைக்காட்டி யென்னைக் கலக்கி யுன்றிருவடிகளைச் சேராதபடி. பண்ணிப்போகவாகாதே புகுநிறுத்தென்கிரார். ....*

பன்னீராயிரப்படி.

அந்தரம், அகடிதகடநாசமர்த்தனா யிருக்கிற நீயிரந்திரியங்களாலே யென்னெஞ்சைக் கலக்கி, போக்யமான வுன்றிருவடிகளைக் கிட்டாதபடி பண்ணுகின்ற யென்கிரார்.

யாதும் - சகலாசேதநங்களையும். யாவரும் - சகலசேதநளையும். அபேக்ஷா நிரபேக்ஷமாக, இன்னி - ஒன்றொழியாமல். நின் - உன். அகம்பால் - திருவயிற்றில். ஒடுக்கி - வகிதசத்திலே யொதுங்கும்படிபண்ணி. ஓர் - இன்னவிடத்திலே முளைத்தெழுந்ததென்று தெரியாததோர். ஆலின் - ஆலினுடைய. நீள் - முகிழ்விரிந்து நீளும்படியான. இலை - இலையின். மீது - மேலே. சேர் - “ப்ரளயாபத்தில் விழுவுதோம்” என்றறியாமல் கண்வளர்ந்தருளுகிற. குழவி - சைசவத்தை யுடையனாய். வினையேன் - பாபமே நிரூபகமான வென்னுடைய. வினை - பாபம். தீர்-போக்கும். மருந்தே - மருந்தாகவல்லவனே. ஓர் - அத்திரியபலரான. ஐவரை - ஐந்திரந்திரியங்களை. காட்டி - காட்டி. நான் - பரமபுருஷார்த்த யோக்யமான ஸ்வரூபத்தையுடைய நான். சூது - உறுவது. அறியாவகை - அறியாதபடி. சுழற்றி - ஷிஷ்யங்களிலே ப்ரமிக்கும்படி. பண்ணி. உன் - ஆபத்ஸகனான வுன்னுடைய. அடிப்போது-

அதிசயிதபோக்யமான திருவடித்தாமரையை. நான் - அநந்யசரணனுந நான். அ
ணுகாவகை - அணுகாதபடி. செய்து - பண்ணி. போதிகண்டாய் - கண்காணாதபடி
கடக்க நில்லாநின்றயுகாண். ....*

நாடு - நான்காம்பாட்டு.

நீயே யிவ்வாத்மாவுக்கு நிரதிசய புருஷார்த்த மென்னுமிடத்தை
நானறியாதபடி சப்தாதிவிஷயங்களைக் காட்டி யென்னை ப்ரமிப்பித்துப்
போகாநின்றயென்கிறார்.

(ரூதித்யாதி) (சூது - உறுவது.) “ இவ்வாத்மாவுக்கு விஷய
ப்ராவண்யம் நாசஹேது, பகவததுபவமுஜ்ஜீவநம் ” என்று, நானறியா
வகை - இது நானறியாதபடி. (ஓனாவகைக்காட்டி - சுழற்றி) நானு
வதறியாதபடி சப்தாதிவிஷயங்களைக் காட்டி, ப்ரமிப்பித்து - உன்மத்தங்
காய் தின்னப்பண்ணி. (உன்னடிப்போதுநானணுகாவகைசெய்து) உன்
றிருவடிகளாகிற செவ்விப்புக்களை நான் கிட்டாதபடிபண்ணி. மயிர்கழு
வியிருக்கிறவனைச் செவ்விப்புச்சூடாமல் தடுப்பாரைப்போலே. (போதி
கண்டாய்) கூடநிற்கி விதெல்லாம் படவல்லேன்கிடர். “ கூடநிற்கில் க
ண்ணோட்டம்பிறக்கும் ” என்று கடக்கப் போவாரைப்போலே. நீர்சொ
ல்லுகிறவை யெல்லாம் நமக்குச் செய்ய வரிதுகாணு மென்ற; ஓம், நீ
யறியவை செய்யமாட்டாயிதே யென்கிறார். (யாதும்யாவருமென்றுதொ
டங்கி) சேதநாசேதநங்களொன்றும் மிரிகதிர்ப்படாதபடி யுன் வயிற்றி
லே வைத்து, ஒருபவனாய் முகிழ்விரியாததோ ராலந்தளிரின்மேலே, உ
னக்கு ரக்ஷகர் வேண்டுவதோ ரவஸ்ந்தையை ப்ராபித்துக் கண்வளர்ந்த
ருளுவானொருத்தனல்லையோ. அறியவை செய்யவல்லே என்னுமிடத்துக்
கொரு பழங்கதை சொல்லவேணுமோ (வினையென்வினைநீர்மருந்தே)
பாபமே நிரூபகமான வென்னுடைய பாபம்போக்கும் மருந்தாகவல்லவ
னே. என்னுடைய சப்தாதிவிஷய ப்ராவண்யத்தைப் போக்கி யென்னை
மிப்படி துடிப்பித்தவனல்லையோ.....*

ஜீயர் அரும்பதம்.

நான்காம்பாட்டு. (சூதுநானித்யாதி) “ சூதுநானறியாவகை ” என்று
தொடங்கி, “ ஐவகைக்காட்டி - சுழற்றி - போதி கண்டாய் ” என்றத்தைப்பற்றவ
வதாரிகை (நீயேயித்யாதி)

“ சூது ” என்று - உறுவதாய், ப்ராப்தமாவ தென்றபடி. இவ்விடத்தில்,
“ ஐவர் ” என்கிறது - சப்தாதி விஷயங்களை. உன்மத்தங்காய் தின்னப்பண்ணுகை
யாவது - அவற்றிலே போக்யதாபுத்தியைப் பிறப்பித்து நெஞ்சு கலங்கும்படி பண்
ணுகை. “ ஓர் ” என்று - இவற்றுக் கத்விதீயத்வம். ஆவது - தனித் தனியே பாதக
மாகை.

திருவடிகளைப் பூவாக ரூபிக்கிறதுக்கு பாவம் (மயிரித்யாதி) தாம் “ திரு
வடிகளை ப்ரபரிக்கப் பெறுவதெப்போதோ ” என்று ப்ரபத்தி பண்ணியிருக்கிற வா
காரத்தை நினைத்து (மயிர்கழுவிருக்கிறவனை) என்கிறது. இப்படி யிருக்கிற தம்

மைத் தன்றிருவடிகளி லஹவகைங்கர்யங்களைக் கொடாமையைப்பற்ற (செவ்விப் பூக்குடாமல் தடுப்பாபைப்போலே) என்றது. “போதிகண்டாய்” என்றதுக்குதா த்பர்யசித்தார்த்தம் (கூடநிற்கில்தெல்லாமித்யாதி) அவன்றான் கூட நில்லாமற் போவானென்னென்ன (கூடநிற்கில் கண்ணோட்ட மித்யாதி) கண்ணோட்டம் - க்ருபை.

மேலுக்கவதாரிகை (நீரித்யாதி) “குழவி” என்றதுக்கர்த்தம் (உனக்கு ரக்ஷகரித்யாதி) “வினையேன்வினைதீர்மருந்தே” என்றதுக்கவதாரிகை (அரியவை யித்யாதி)

தீர்மருந்தே - சூதுநானநியாவகை - ஓரைவரைக்காட்டி - சுழத்தி - உன்ன டிப்போதென்று தொடங்கி, போதுகண்டாயென்றவ்யம்.....*

—ஜெ—

ஐந்தாம்பாட்டு.

தீர்மருந்தின்நியைந்துநோயடுஞ்செக்கிலிட்டித்திரிக்குமைவரை
நெர்மருங்குடைந்தாவடைந்துநெகிழ்ப்பாடுனெக்கின்ற
யார்மருந்தினியாகுவாசடலாழியேந்தியசுரர்வன்குலம்
வேர்மருங்கறுத்தாய்விண்ணுளார்பெருமானேயோ.

ஆளுயிரப்படி.

(தீர்மருந்தினி) ஆழிதவிரோதி நிரஸநைக ஸ்வபாவனாய் ததநு, குண சக்ராதி திவ்யோபகரண புஷ்கலனுமாய் சமர்த்தனுமாயிருந்துவை த்து, அசிகித்தஸ்ய விஷயாக்ய மஹாவ்யாதிபஞ்சகங்களாலே யதிமாத்ரபி டிதனாய்க்கொண்டு ப்ரக்ருதியிலே யிவ்வாத்த்மாவை பரிப்ரமிப்பிக்கிற வந் த்ரியங்களாலே சுற்றும் நிரோதிப்பித் தென்னைக்கைவிவாறைப்போலே யிராநின்றாய்; நியென்னைக்கைவிட்டால் வேறெனக்கு ரக்ஷகருளரோ, ஆதலால் அகபேந்த்ரியங்களுக் கபூமியாயிருந்த திருநாட்டிலே * அயர் வறுமமரர்கள் சூழுவெழுந்தருளியிருந்த வுன்றிருவடிகளிலே யடியேனை வாங்கியருளாயென்கிறார் .....*

பன்னீராயிரப்படி.

அநந்தரம், ப்ரதிகூல நிரஸஸ்வபாவனுநீ, விஷயேந்த்ரியாதிகளோடே ஸம்பந்திப்பித்து வைத்து அகந்துவான்போலே யிராநின்றாய்; வேறினிரக்ஷகராரொ ன்கிறார்.

அடல் - ஆழிதவிரோதிகளை யழியச்செய்கைக்கடியான யுத்தோத்யோகத் தையுடைய. ஆழி-திருவாழியை. ஏந்தி-ஏந்தி. அசுரர் - ப்ரதிகூலரான வசுரர்களு டைய. வன்-ப்ரபலமான. குலம்-சங்கங்களை. மருங்குவேர்-பக்கவேரோடே. அறு த்தாய்-அறுத்தவனாய். விண்ணுளார்-பரமபதவாசிகளுக்கு. பெருமானே - திரவதிக போக்யபூதனை நிரவாஹகனுனவனே. வேறு, தீர்-சாந்திநேதுவான. மருந்து - பாச்சொளவுகம். இன்றி-இல்லாதபடி, ஐந்து-ஐந்துவகைப்பட்ட சப்தாதிகளாகிற.

நோய்-நோயாலே. அடம்-முடிக்கக்கடவதான. செக்கில்-ப்ராத்நிஹேதவாயுள்ள சரீரமாகிற செக்கிலே. இட்டு-இட்டு. திரிக்கும்-ப்ரமிப்பியாநிற்கிற. ஐவரை-ஐந்திர்திரியங்களையும். நேர்-என்முகப்படும். மருங்கு-பக்கமும். உடைத்தா-உடைத்தாம்படி. அடைத்து-நிறுத்தி. நெகிழ்ப்பாடுகென்கின்றாய்-நெகிழ்விடுவான்போலே யிராநின்றாய். இனி-விரோதிக்கு நிவர்த்தகனான நீயேப்ரவர்த்தகனானபின்பு. இந்நோய்க்கு, மருந்து-மருந்து. ஆகுவார்-ஆவார். ஆர்-ஆர்.

நோயானவிஷயங்கள் மருந்தாகவோ, நோவுபடுகிறநான் மருந்தாகவோ, நோவிக்கிற விர்திரியங்கள் மருந்தாகவோவென்றுகருத்து. ஒவென்று - சூரிகளோடு ஸமார்போகனாய்வைத்து, வ்யாதிக்ரஸ்தனாய் மிதறடைய வுண்பதேயென்று விஷண்ணராகிறார்.....*

நடு - ஐந்தாம்பாட்டு.

விஷயங்களாலு மிர்திரியங்களாலு மப்ரதிக்ரிபமாம்படி. நலிந்தென்னை நீகைவிட்டால் வேறுரஹதருண்டோவென்கிறார்.

(தீர்மருந்தின்று) வேறொரு ப்ரதிக்ரிபையுண்டாகிலு மாற்றலாயிநே. சர்வசக்தியாலும் போக்கப்போகாதாகாதே. (ஐந்துநோயடம்செக்கிலிட்டு) சப்தாதிவிஷயங்களாகிற நோயாலே யிவ்வாத்தாவை முடிக்கும் சரீரமாகிறசெக்கிலேயிட்டு. (திரிக்குமைவரை) பாதிக்கிற பீரோத்ராதிகளே. (சரீரத்திலே ப்ரவேசிப்பித்து சப்தாதிவிஷயங்களைக்காட்டி நெருக்குகிற பீரோத்ராதிகளே.) (நேர்மருங்குடைத்தாவடைத்து) எதிரும் பக்கங்களுமாகவடைத்து. அபிமந்யுவென்றொருபாலனை நலிகைக்கதிரத மஹாரதர்களடங்கலும் சூழப்போந்தாப்போலே யிர்திரியங்களைக் கையடைப்பாக்கி. (நெகிழ்ப்பாடுகென்கின்றாய்) இதுவோதா னெனக்குநிலைநிற்கப்படுகிறது. “இங்ஙனேதான் செல்லுகிறதோ” என்றிருக்கவொண்ணாதபடி. யுன்பக்கல் பண்ணின விபீலாஸத்தையும் குலையாநின்றாய்.

ஆனால் - நம்படியிதுவாகில், உமக்கொரு பரிஹாரத் தேடிக்கொண்டாலோவென்றான் (ஆர்மருந்தினியாகுவார்) என்னிடையாட்டம் பிறர்க்குக்கொடு காரியமில்லை, நான்நோவுபடாநின்றேன், நீகைவாங்கிலாய், ஆனபின்பு எனக்கொரு ரஹதருண்டோ. நானும் பிறருமில்லாத வன்றுநீயுண்டு, நீவிட்டவன்றருண்டு. “ஆனால் நீரோ” என்றான்; நானும் கையுந்திருவாழியுமாயிருந்தேனாகில் நானென்னை நோக்கிக்கொள்ளேனோ. மருந்தாம்போது மொருசேதநன் வேணுமாகாதே. * மருந்தும்பொருளு மமுதமுந்தானேயிநே யிவர்க்கு. (அடலாழியேந்தி யசுரர்வன்குலம் வேர்மருங்குகுத்தாய்) யுத்தோந்முகமான திருவாழியேந்தி அசுரருடைய வலிதானகுலத்தைப் பக்கவேரோடேவாங்கினவனே. அவ்வாஸரையோவும்மைதலிகிறது (விண்ணுளார்பெருமாளேயோ) ஒருந்தன் சிறையிருக்க, பிதாவும் மாதாவும் ப்ராதாக்களுமாய்க் கல்பாணஞ்செய்யக்கண்டு

தான் கூடப்பெறாதே நோவுபடுமாபோலே; நித்யசூரிகளும் பிராட்டிபு மவனுமாக பரமபதத்திலேயிருக்கிறபடியை யதுசந்தித்து அங்கேகேட் கும்படி கிடந்துகூப்பிடுகிறார். “ ஹாராஹாஹாஹாஹாஸ்யமிதோ ” (ஹாராமஹாஸ்யமணஹாஸ்யமிதோ) என்று பிராட்டி தனியேகிடந்து கூப்பிட்டாப்போலே, பரமபதத்திலிருப்பு மணிகலங்கும்படி கூப்பிடு கிறார்.....*

ஜீயர் அரும்பதம்.

அஞ்சாம்பாட்டு (நீர்மருந்தின் நியித்யாதி) “ ஆர்மருந்தினியாகுவார் ” என் னுமளவுங்கடாஹித்தவதாரிகை (விஷயங்களுமியித்யாதி)

“ தீர்மருந்து ” - தீர்க்கும் மருந்து. இத்தால்- (ப்ரதிக்ரீயை) என்றபடி. “ தீ ர்மருந்தினிக்கேபாதிக்கிறது ” என்கிறவருடைய ஹார்த்தபாவம் (வேறொருவித் த்யாதி) இன்றாலேயென்று விசேஷியாமையாலேபாவம் (சர்வசக்தியித்யாதி) “ ஆடம் ” முடிக்கிற, முடிக்குமென்றது-முடிக்கைக்காகவென்றபடி. இட்டு-ப்ரவே சிப்பித்தென்றபடி. ஐந்து நோவைக்கொண்டிவ்வாத்மாவை முடிக்கைக்காகச் செக் கிலே இட்டுத்திரிக்குமைவரையும் நேர்மருங்குடைத்தாவடைத்து நெகிழ்ப்பானெ ன்கின்றயென்று வாக்யயோஜனை, நேர்மருங்குடைத்தாம்படி யடைத்தென்று சப் தார்த்தம். எதிரும்பக்கங்களுமாக வடைக்கையாவது - முன்னும் பார்வங்களுமா க நிறுத்துகை, திருஷ்டாந்தபூர்வகோத்தார்த்தோபபாதம் (அபிமர்யவித்யாதி) இ ந்த்ரியங்களைக் கையடைப்பாக்கி - இந்த்ரியங்களுக்குக் கையடைப்பாக்கி யென்றப டி. கையடைப்பாக்கி-வசமாக்கி.

“ நெகிழ்ப்பானென்கின்றாய் ” என்கிறதென், “இந்த்ரியங்கள்பாதகங்கள்” என்னும்புத்தியைத்தந்தோமேயென்ன (இதுவோதானித்யாதி) இதுவோதானென் றது - இந்த்ரியங்கள் பாதகங்களென்ற புத்தியோதானென்றபடி. நிலைநல்லாமை க்கடியேதென்ன (இங்ஙனேதானித்யாதி) அதாவது - இந்தபாதகத்வபுத்தியோடே செல்லவுமொண்ணாதபடி தேவர்திருவடிகளில் விஸ்வாசத்தை நெகிழ்க்கைக்காக வி ருந்தாப்போலே யிராநின்றயென்றபடி. “ஒக்கின்றாய்”-இருந்தாப்போல யிராநின் றாய். இங்ஙனேதான் - இந்தபாதகத்வ புத்தியோடே தானென்றபடி.

ஆனாலென்றது - நாம்கைவிட்டோமென் றுமக்குத்தோற்றுகிறதாகிலென்ற படி. ஏதத்விவரணம் (நம்படியிதுவாகிலென்றது) “இனி” என்றதுக்கார்த்தம் (எ ன்னிடையாட்டியித்யாதிவாக்யதர்யம்) விவரணம் (நானும் பிறருமித்யாதி) “ ஆர் மருந்து - ஆகுவார் ” என்றதுக்கு - உபாயாந்தரங்கள் ரக்ஷமாகமாட்டாதென்ற ர்த்தாந்தரம் விவகித்து, “ அடலாழியேந்தி ” என்றதுக்கவதாரிகை (ஆனால் ரோவென்றானென்று) இப்பகூத்தில், எதுமருந்தினியாகுமென்னாதே, “ ஆர்மருந் தினி ” என்றதுக்குபாவம் (மருந்தாம்போதுமித்யாதி) அப்படிசேதநோ மருந்தோ வென்ன(மருந்துமித்யாதி)அநிஷ்டமான சம்சாரவ்யாதியைப்போக்கும் பேஷஜமு ம், இஷ்டமானமோக்ஷத்தைத் தரும்பொருளும், ஸ்வதஃஇஷ்டமாய்போக்யமான வம்ருதமும் திருவடிகள்தானேயித்யார்த்தஃ. மூன்றாந்திருவந்தாதிநாலாம்பாட்டு.

“ வேர்மருங்கு ” என்றது - மருங்குவென்றபடி. அவ்வாசனையோவென் றது-அந்தவிரோதிநிரசமாந்தரமேயோ நலிகிறதென்ன; அன்று, ப்ராப்தியுமென்கி றுளொன்றபடி. (உம்மைநலிகிறது) என்றவந்தரம், பின்னையும் நலிகிறதுண்டோவெ ன்ன வென்றத்யாஹிப்பது. “ விண்ணுளார்பெருமானே ” என்று-சம்போதித்து,

“ஓ.” என்றதுக்குபாவம் (ஒருத்தனித்யாதி) த்ருஷ்டாந்தபூர்வகமாக வுபபாத நம் (ஹாராமேத்யாதி) இது-கூப்பிடுகிறமாத்ரத்துக்கு த்ருஷ்டாந்தம். “ஹாராஜி ஹாஸ்யக்ஷண ஹாஸ்யாதிதௌ ஹாராஜிஹாஸ்யஹரெஜகந்த்யா | ஷஷாவிவ ஷ்ஷாஜிஹரெஜஹாஸ்யாஜிஹாஸ்யஹரெஜகந்த்யா | ஏஷாவிவத்யாம்யஹ மல்ப பாக்யாமஹார்ணவேநெளரிவமுடவாதா | இதி சுந்தரகாண்டே வேண்யுத்த்ரதநோ த்யோகசமயே.

அடலாழியென்றுதொடங்கி, விண்ணுளர்பெருமானே - நெகிழ்ப்பானெக்கி ன்றாய், ஆர்மருந்தினியாகுவார் - ஒவென்றவ்யம்.....*

ஆறும்பாட்டு.

விண்ணுளர்பெருமாற்கடிமைசெய்வாராயுஞ்செறுமைம்புலனிலை மண்ணுள்ளென்னைப்பெற்றூலென்செய்யாமற்செய்யுமிவ்விட்டால் பண்ணுளாய்கவிகென்னுளாய்பத்தியினுள்ளாய்பரமீசனேவந்தென் கண்ணுளாய்நெஞ்சுளாய்சொல்லுளாயொன்றுசொல்லாபே.

ஆறாயிரப்படி.

(விண்ணுளர்) திருநாட்டிலே * அயர்வறுமமரர்க ளதிபதியாயி ருந்த வுன்றிருவடிகளிலே யடிமைசெய்கிற * அயர்வறுமமரர்களைபுகூ ட ஸ்வப்ரவணமாக்கி புன்றிருவடிகளை யிழப்பிக்கவல்ல விந்த சப்தாதி விஷயங்கள்; தன்னிலமாவது, பின்னை நீயும் இக்கைவிடுவதானு லென்னை யென்செய்யா. இவைசெய்யும் பாதைசொல்லநிலமல்ல, இந்தபாதையா லே கூப்பிடுகிற வென்னுடைய சொற்களிலும், தவத் விஸ்வலோகஸூரி ஷ்ணுத்வருபமான வென்னுடைய ஸ்வேஹத்திலும், உன்னைக்காணப்பெ ருமையாலே யவஸந்தமான வென்னுடைய சக்தூராதிகரணங்களிலு மவ ஸ்த்திதயை சர்வஜ்ஞனுமாய் சர்வேஸ்வரனுமாயிருந்த நீ, என்னுடைய விந்த வ்யஸநமெல்லாந் நிரும்படி யென்னை புன்றிருவடிகளிலே வாங்கு கிறேனென்று சொல்லுதல்; நானுசையறும்படி வாங்கக்கடவதன்றென் னுசொல்லுதல்; இரண்டத்தொன்று சொல்லாயென்று கூப்பிடுகிறார்...*

பன்னிராயிரப்படி.

அந்தரம், என்பக்கலிலே சர்வப்ரகாரத்தாலும் ஸந்திஹிதானுநீ முகந் தோன்றநின்று ரக்ஷியாவிட்டால், அளவுடையாராயும் நலியுமிந்தியங்க ளென்னை யென்செய்யாது; சொல்லாயென்கிறார்.

விண்ணுளர் - பரமபதவாசிகளாய்வைத்தே. பெருமாற்கு - சர்வாதிகுண வுணக்கு. அடிமைசெய்வாராயும்-அடிமைசெய்வாரான வைநதேயாதிகளையும், மண் ணுள்-தன்னிலமான விந்தலோகத்திலே. செறும் - மேலிட்டுநலியக்கடவதான. இ

வை-இந்த. ஐம்புலன்-ஐந்திந்தரியங்களானவை. என்னை - இவற்றைவெல்லுகைக்கீ
டான பலமில்லாதவென்னை. பெற்றால்-பெற்றால். மற்றும் - அதுக்குமேலே. நீயும்-
நியந்தாவானநீயும். விட்டால்-கைவிட்டால். அவை, என்-என். செய்யா-செய்யாத
ன. என்-எடுபட்டுக்கூப்பிடுகிற வென்னுடைய. பண்-ஆர்த்தஸ்வரத்துக்கு. உளாய்-
உட்பாடாயும். கவிதன் - ஸ்வராஸ்ராயமான சப்தசந்தர்ப்பத்துக்கு. உளாய் - ப்ரதி
பாத்யனாய். பத்தியின்-அதுக்கடியான ப்ராவண்யத்துக்கு. உள்ளாய்- விஷயபூதனா
ய். அவ்வளவன்றியே, பரம் - சர்வமுழுனுக்கு விதேயமாம்படி. சர்வாதிகளும். ஈச
னே-நியந்தாவாய். நியாயம்யங்களில் "தனித்தனியே, " அக்ஷாஷிதிஷ்டு, தேவநி
திஷ்டு " (சக்ஷாஷிதிஷ்டு, மநஸிதிஷ்டு) என்கிறபடியே, கண்-கண்ணே
டு. உளாய், நெஞ்சு-நெஞ்சோடு. உளாய், சொல் - வாங்கிநியத்தோடுவாசியற. உ
ளாய்-உள்ளே ஸந்திநிதனாயிருக்கிறீ. வந்து-வந்து. என்னளர்த்திதிரும்படி, ஒன்
று-ஒருவார்த்தை. சொல்லாய்-அருளிச்செய்யவேணும்.

சொல்லாயேயென்று - வந்துசொல்லுகிறிலேயென்று பொருளாய், விட்டப
டியை யுபபாதித்ததாகவுமாம். என்செய்யாவென்று - அநாயகவிஷயத்தில் குறும்
பரைப்போலே யழித்தேவிடுமென்று கருத்து.....*

ஈடு - ஆறும்பாட்டு.

அளவுடையாரையும் நலியக்கடவவிந்தரியங்கள், நீயும் கைவிட்
டால், தர்ப்பலனான வென்னை யென்படுத்தாவென்கிறார்.

(விண்ணுளார்பெருமாற்றித்தயாதி) * அயர்வறுமமரர்களதிபதிக்க
கடிமைசெய்வாரையும் செலும். பெருமாற்கடிமைசெய்வாரையும். ஒக்க
ப்பிறந் தினாய்பெருமாவோப்போலே யடிமைசெய்து திரிவாருண்டிறே. வி
ண்ணுளாராய்ப் பெருமாற்கடிமைசெய்வாரையும் செலும். திருவடியை
யுமகப்பட " எனக்கு " என்னப்புண்ணிற்றிறே. கமுகனென்கிற சர்ப்ப
விசேஷம் திருவடிகளிலேசென்றுவிட்ட, பெரியதிருவடியோடிச்சென்
று, " எனக்காமிஷமாயிருக்கிற வித்தைக்கைக்கொண்டு கோக்குவதே."
என்று வெறுத்து, "தேவரீரையும் நாய்ச்சிமாரையும் நெடுங்காலம்வாழி
த்துக்கொண்டு திரிந்தேன், நானென்பெற்றேன் " என்றானிறே. இதிறே
சம்சாரஸ்வபாவ மிருக்கும்படி. அவன்றானவதரித்து சோகிப்பது மோ
ஹிப்பதானுப்போலே யாயிற்றிவர்களும். அன்றிக்கே * அயர்வறுமமரர்
களதிபதியாயிருக்கிற சர்வேஸ்வரனுக்கு, சம்சாரத்திலே முழுக்ஷுக்க
ளாய் கைங்கர்யத்திலே யவகாஹித் திருக்கக்கடவரானவர்களையும் நெரு
க்கக்கடவ விந்தரியங்களிவை. ஒரு விஸ்வாமித்ர சுகீரீவாதிகளைக்கண்
டோமிதே. ஐனாநாடிகளுன விஸ்வாமித்ர நகப்பட பொருவிஷயத்தின்
காற்கடையிலே நெடுங்காலங்கிடந்தானிறே; பெருமானுக்குப்பரிவரான
மஹாராஜர், பெருமாவோ மின்னுக்கு மிடிக்குமினாயாக விட்டுவைத்து நா
லுமாச மிந்தரியபரவசராய் அவ்வழியென்று நினைத்திலரிதே. (மண்ணு
ளிய்யாதி) இவர்தாம் விண்ணுளாரிலொருவராகாதேதான். இவற்றுக்கு
த்தன்னிலமாவது, நானிவை மிருந்தவிடந்தேடிச்சென்று கழுத்திலே

கயிநிட்டுக்கொடு நிற்கவல்லேனெருவனாவது; இங்ஙனே யிருக்கிற வெண் ணைப்பெற்று விவையென்பண்ணு. (மந்துநீயும்விட்டால்) எல்லாரும்வி ட்டி, விழுந்துதரிக்கும் பூமியான நீயும்விட்டால். ரக்ஷகனான நீ விட்டிலை யாகில், மஹாராஜர் வாலியைவென்றாப்போலே நானு மிந்த்ரியங்களை வெவ்வேளே. [தஸு]ராஹ்மீமு ஹ்மீநெய்வாயொழிவஸு-ஹ்மீ [தஸ்யாஹம்நிக்ரஹம்மயேவாயோரிவஸு-துஷ்கரம்] என்றானிறே. காற் றையோரிடத்திலே கட்டிவைக்கிறே மநஸ்ஸை நியமிக்கலாவது. “இ ந்த்ரியஜயமரிது’ என்று சொல்லுகிறாயாகில் நம்பக்களிலே மநஸ்ஸை வை” என்றருளிச்செய்த நீயும்விட்டால்.

“நான்விட்டிலேனீ, உம்மைவிகையாவதென்” என்றான்; ஆகில், நீ அஸந்நிஹிதையோ அசக்தனையோ நானிழக்கிறது (பண்ணுளாய்) எ ன்னார்த்தஸ்வரம் கேளாநிருக்கிறாயல்லேயே. (கவிதன்னுளாய்) என்னு டையவார்த்தி கர்ப்பமான வுத்திகேளாநிருக்கிறாயல்லேயே. (பத்தியினு ள்ளாய்) இப்படிசொல்லுவிக்கிற வாற்றாமை யறிபாநிருக்கிறாயல்லேயே. (பரமீசனே) உனக்கு முடியாததொன்றுண்டாயிருக்கிறாயல்லேயே. உன் சேஷித்வமேறிப் பாயாதவிடமுண்டோ. (இந்த்ரியங்களுக்குமீசனே) இ துகிடக்கிடு, நீதான்முன்பே செய்யாததொன்றுண்டோவென்கிறார்; “ஆ னுலினிச்செய்யவேண்டுவிதில்லேயே” என்றான்; நானும் நீசெய்த வம்ஸ த்தில் குறையுண்டென்கிறேனல்லேன், நீ செய்யாத அம்ஸத்தையிறே சொல்லுகிறதென்கிறார் (என்கண்ணுளாய் நெஞ்சுளாய் சொல்லுளாய்) பாஹ்யகரணங்களுக்கு மாந்தரகரணத்துக்கு முன்னையொழியவிஷயமு ண்டோ. * நெடியானேயென்றுகிடப்பது, * உன்னைமெய்கொள்ளக்காண விரும்புவது, * வஞ்சனே என்பதாயிறே யவையிருப்பது. கவிதன்னுளா யென்று-பாகரஞ்சொல்லிற்று, சொல்லுளாயென்று - வாகிந்த்ரியத்தை ச்சொல்லுகிறது. ஆனால் நம்மைச் செய்யச்சொல்லுகிற நென்னென்ன (வந்து-ஒன்றுசொல்லாயே) எனக்காக நாலடிநடந்துவந்து, நீயஞ்சாதே கொள்ளென்று-என்னை, [பாஸு-ஹ்] [மாஸு-ஹ்] என்னவேனும. உன்சத் தபாவத்தி லெனக்கதிசங்கையுண்டோ, என்கண்காணவந் தொன்றுசொல் லுகையன்றே வெனக்குத்தேட்டமென்கிறார் .....*

ஜீயர் அரும்பதம்.

12-2

ஆரம்பாட்டு (விண்ணுளாரித்யாதி) “மந்துநீயும்விட்டால்” என்னுமள வும் கடாக்ஷித்தவதாரிகை (அளவுடையானாயும்த்யாதி)

“அடிமைசெய்வார்” என்று - முமுகூஸ்க்களாக வர்த்தம் (அயர்வறுமித் த்யாதி) நித்யசூரிகளாகவர்த்தாந்தரம் (பெருமாதந்த்யாதி) இவ்விடத்திலே நித்ய சூரிகளடிமைசெய்வர்களாவென்ன (ஒக்க வித்யாதி) த்விதீயார்த்தத்துக்கு சப்த நிர்வாஹம் (விண்ணுளாராயித்யாதி) அவதாரதசையி வந்த்ரியங்கள் பாதித்தவிட முண்டோவென்ன (திருவடியையும்த்யாதி) விவரணம் (சுமுகனித்யாதி) “அஸ்ப்

ருஷ்டசம்சாரகந்தா யிந்த்ரியங்கள் பாதிக்கும்” என்னலாமோவென்ன (இதிறே யித்யாதி) அகர்மவஸ்யர்க்கு மிது கூடுமோவென்ன (அவன்றூனித்யாதி) அதாவது - பாவவையென்றபடி, முந்தினவர்த்தவிவரணம் (அன்றிக்கே அயர்வறு மித்யாதி) முழுகூக்க விர்த்தியவஸ்யாரான விடமுண்டோவென்ன (ஒருவிஸ்வாமித்யோ த்யாதி) இத்தை விவரிக்கிறார் (ஜ்ஞாநாதிகேத்யாதிவாக்யவ்வயத்தாலே) (ஜ்ஞாநாதிகளு) என்றவிடத்திலே - “வயவாநிநி யமுரோ வித்யாஸ்பேகிபுஷதி” (பலவாநிந்த்ரியகராமோ வித்வாம்ஸமபிகர்ஷதி) இத்யாத் யதுசந்தேயம். (நெடுங்காலம்) என்றவிடத்திலே - “கூஹாநாநூவபெஸெந மதாஸ்ய வதுநாடிஸ” (அதோராத்ராபதேஸேந கதாஸ்ஸம்வத்ஸராது) என்ற ததுசந்தேயம்.

“மண்ணுள்” என்றதுக்கு பாவம் (இவர்தாமித்யாதி) “மண்ணுள்” என்கையாலே - முன்பு விண்ணுளானொன்று தோற்றுமிதது. “மண்ணுள்ளே” என்று விசேஷித்ததுக்கு பாவமாதல், சப்தார்த்தமாதல் (இவற்றுக் கித்யாதிவாக்யவ்வயம்)

“மற்றும்” - அதுக்குமேலே யென்றபடி. எல்லாரும் விட்டென்றது - “ஸ வித்யாஸ” (ஸபித்ராச) இத்யாதிப்படியே யெல்லாரும் விட்டாலு மென்றபடி. விழுந்து தரிக்கும் பூமியானவென்றது - விட்டதடியாக மேல்விழுந்து தரிக்கும் பூமியானவென்றபடி. நான் விடாவிடில் நீர் செய்திறதென்னென்ன (ரக்ஷகளுவித்யாதி) அவன் கைவிட்டா லிந்த்ரியங்களை வெல்ல வரிதோவென்ன (தஸ்யாஹமித்யாதி) கீதாஸுஷஷ்டே. “ஹ்யுமஹிதேக்யஸு ப்ரபாஸிவவஹுஸு” (சஞ்சலம்ஹிமநக்ருஷ்ண ப்ரமாதிபலவத்ருடம்) இதி பூர்வார்த்தம். இதுக்கீர்த்தம் (காற்றையித்யாதி) “நீயும்” என்றதுக்கு - (எல்லாரும்விட்டு) இத்யாதி வாக்யத்திலே யொருதாத்தர்ய மருளிச்செய்து, பாவாந்தரம் (இந்த்ரியஜயமித்யாதி) “பிபித்யுததஹவ” (மச்சித்தஸ்ஸததம்பவ) என்றத்தைப்பற்ற (நம்பக்கலிலே மநஸ்ஸை வையென்றது)

மேலுக்கவதாரிகை (நான்விட்டிலேயித்யாதி) “பண்ணுளாய்” இத்யாதி பதத்ரயத்தையுற் கடாக்கித்து (அஸநிஹிதனயோவென்றது) “பரமீசனே” என்றத்தைப் பற்ற (அசக்தனயோ வென்றது) சந்நிஹிதத்வ சக்திமத்வங்களை பதங்களிலே யேறிட்டுக்காட்டுகிறார் (பண்ணுளாயித்யாதி) “பண்ணுளாய்” இத்யாதி பதத்ரயத்துக்கும் பேதமருளிச்செய்கிறார் (என்றாத்தஸ்வரமித்யாதி வாக்யத்ரயத்தாலே) (கௌதிருக்நிறுயல்லையே, அநியாதிருக்கிறு யல்லையே) என்கையாலே - சந்நிஹிதத்வத்தை யிப்பதத்திலே தர்ஸிப்பித்தாராயிற்று. “பரமீசன்” என்றபதத்தாலே - சக்திமத்தையையும் தர்ஸிப்பிக்கிறார் (உனக்குமுடியாதித்யாதி) “பரம்” என்றதுக்கு பாவம் (உன்சேஷித்வமித்யாதி)

“கண்ணுளாய்” இத்யாதிக்கவதாரிகை (இதுகிடக்கிடுவித்யாதி) முன்பே யென்றது - * முடியானேயிலென்றபடி. “கண்ணுளாய்” இத்யாதிபைக்கடாக்கித்துபாவம் (நானுமித்யாதி) அன்றிக்கே, (இதுகிடக்கிடுநீதான்முன்பே) இத்த்யாதிவாக்யம் - “கண்ணுளாய்நெஞ்சளாய்சொல்லுளாய்” என்றத்தைக் கடாக்கித்துபாவமாய், (நானும்நீசெய்த) இத்யாதிவாக்யம் - “ஒன்றுசொல்லாய்” என்றதுக்குபாவமாதல். “கண்ணுளாய்” இத்யாதி - (செய்தவர்ஸம்) “வந்து-ஒன்றுசொல்லாய்” என்றது - (செய்யாதவர்ஸம்) “கண்” என்றது - செவிமுதலானவற்றுக்கு முபல

கூணமென்றுவிவக்ஷித்து (பாஹ்யகரணங்களுக்கும்) என்கிறார். சர்வகரணங்களுக்கும் விஷயமவனாயிருக்குமோவென்ன (நெடியானேயித்யாதி) “ஆனாலினி” என்கிறவாங்கம் - “ஒன்றுசொல்லாய்” என்கிறபதத்துக்கவதாரிகையென்று தோன்றுகைக்காக, பதம்வந்தவிடத்திலே யருளிச்செய்கிறார் (ஆனால்நம்மையித்யாதி) கீழே “பண்ணுளாய்” இத்யாதித்ரயத்துக்கும்-ஸந்திஹிதத்தவத்தைப் பற்ற விவக்ஷித்தருளிச்செய்து, நீயுமுளையாயிருக்க நானிழப்பதேயென்று சத்பாவவிவக்ஷயா பாவாதரம் (உன்சத்பாவத்திலித்யாதி)

விண்ணுளாரித்யாரப்ய, என்னைப்பெற்றால் - மற்று நீயும்விட்டால் - என்செய்யா; பண்ணுளாயென்றுதொடங்கி, வந்து-ஒன்றுசொல்லாயே யித்யந்வயஃ.....*

ஏழாம்பா

ஒன்றுசொல்லியொருத்தினிநிற்கிலாதவோவைவன்கயவரையென்றியான்வெல்கிற்பனுன்றிருவருளில்லையே
வன்றுதேவரகரர்வாங்கவலைகடலரவமளாவியோர்
குன்றம்வைத்தவெந்தாய்கொடியேன்பருகின்னமுதே.

ஆறாயிரப்படி.

(ஒன்றுசொல்லி) இப்படி யிந்தவிஷயங்க ஞமக்கு பாதகமாகில், இவற்றில் ப்ரவணமாகாதபடி யும்முடைய விந்தரியங்களை ஜயிக்கமாட்டீரோவென்னில்;

அம்ருதமதநே ப்ரக்ரந்தரான தேவர்களுங்கட வுன்னையொழிய தந்திவர்த்தந கூடமராயிற்றிலர்; அவ்வவஸ்த்தித ஸ்வபாவமுமாயதிபல முமாய் பரஹிம்ஸைகருசிகளுமாயிருக்கிற விந்தரியங்களை, உன்னுடைய க்ருபையையொழிய நானெங்களை ஜயிக்கும்படி; ஆதலால், உன்னுடைய க்ருபையாலே நீ யென்னுடைய ப்ரதிபந்தகமான பாபத்தைப்போக்கி, நிரவதிகபோக்யபூதனுவுன்னையெனக்கு புஜிக்கத்தந்தருளினாப்போலே, இன்னமுமுன்க்ருபையாலே நீயேயிந்தக்கரணசம்பந்தத்தைப்போக்கி யுன்றிருவடிகளிலே வாங்கி யருளவேனுமென்கிறார்.....*

பன்னீராயிரப்படி.

அநந்தரம், ஆழிதர்க்கருந்தொழில்செய்து மபேக்ஷிதந் தலைக்கட்டும்படியான வுன்னுடைய க்ருபையில்லையாகில், ப்ரபலமான விந்தரியங்களை யென்று வெல்லக்கடவேனென்கிறார்.

அன்று - நியத்யவஸீர்த்தையாலே யுன்னை சரணம்புகுந்தவன்று. தேவர் - தேவர்களும். அசுரர் - அவர்களோடே அம்ருதார்த்தமாகஸங்கதரானவசுரர்களும். வாங்க - வலிக்கும்படியாக. அலை - அலையென்கிற. கடல் - கடலிலே. அரவம்-வாசுமியென்கிற பாம்பை, அளாவி - சுற்றி, ஓர் - அத்விதீயமான. குன்றம் - மந்தரப

ர்வதத்தை. வைத்த - அலையாமல் நாட்டின வுபகாரகத்வத்தைக் காட்டி. எந்தாய்- எனக்கு ஸ்வாமியானவனாய். கொடியேன் - அவர்களைப்போலே அந்தவம்ருதத்தில் பர்யவஸியாதே, “உன்னையே புலிக்கவேணும்” என்னும் கொடுமையையுடைய நான். பருகு - பருகுகைக்கு. இன்னமுதே-நித்யபோக்யமா யிருக்கிறவனே. உன்- உன்னுடைய. திருவருள் - சிரவதிகதைய. இல்லையேல் - இல்லையாகில். ஒன்று-ஒரு விஷயத்தைத் தேடித் தாவென்று. சொல்லி - சொல்லி. அதுபெற் தருபவிக்குந்த னையும், ஒருத்தினில் - ஒருபடிப்பட. நிற்கிலாத - நிலலாதே. ஓர் - ஒன்றுக்கொன் று சேராச்சேர்த்தியாய்த் தனித்தனியே ஸ்வதந்த்ரமான. ஐவர் - ஐந்திந்திரியங்க ளாகிற. வன் - ப்ரபலராய். கயவரை - பறையும் முகமதியாத கயவரை. யான்-ஸ் வயமஸ்க்தனான நான். முன்புமாட்டாதவோபாதி, மேலும், என்று - என்று. வெல் கிற்பன் - வெல்லவல்லேனாவேன். ....*.

ஈடு - ஏழாம்பாட்டு.

நியுபேசுத்தால், அதிகலமான விந்திரியங்களை யென்றாலே வெ ல்ல வுபாயமுண்டோ வென்கிறார்.

(ஒன்றுசொல்லி) “ராரோஅநூஹிவாஷதே” (ராமோத்விர் நாயிபாஷதே) என்பாளைப்பற்றி பயங்கெட்டிருக்கிறேனே. அங்கனே யாகில் “வனதூ துஜி” (ஏதத்வ்ரதம்ம) என்றதுவும் தப்பாதிதே. (ஒன்றுசொல்லியொருத்தினில்நிற்விலாத) ஒருவார்த்தையைச் சொல்லி அதுக்கிடான வோர்த்தத்திலே நிற்கக்கடவதல்லாத. ஒருவிஷயத்தைச் சொல்லி, அத்துபவிக்குந்தனையு மோரிடத்திலேநிலைல்லாத. (ஒருந்து-ஒ ருமைப்பாடு.) (ஒணவர்) இப்படியிருப்பா ரநேகர். (வன்கயவரை) ப மூகப்பழிக கிர்க்கருணரானவர்களை. (என்றியான்வெல்கிற்பன்) “இன்றல் லவாகில் நாளைவெல்லுகிறான், தானே வென்று வருகிறான்” என்றிருக் கிறுமையா. (உன்றிருவருளில்லையேல்) அவன்ப்ரஸாதமுண்டாகில் ஐயி க்கவுமாமாகாதே. “அருளென்னுமொள்வாருருவியெறிந்தேனைம்புலன் கள்” என்னக்கடவதிறே. உன்னை யன்டைகொள்ளாதே பாண்டவர்கள் துர்யோதனனை வெல்லுமன்றன்றோ நானிந்திரியங்களை வெல்லுவது. க்ரு ஷ்ணனையாஸ்ரயித் தர்ஜ-நன் சத்ருக்களைஜயித்தானிதே, “கூஷ்டாஸ்யாஃ கூஷ்டவாஃகூஷ்ட நாயாஸுவாணவாஃ.” (க்ருஷ்ணாஸ்ரயாஃக்ருஷ்ணபலாஃ க்ருஷ்ணநாதாஸ்பபாண்டவாஃ.) (அன்றுதேவரகார்வாங்க) நம்மருள் பெற்று வென்றருண்டோவென்ன ; துர்வாஸஸ்ரபத்தினன்று உன்ப்ர ஸாதம்பெற்றன்றோ தேவர்கள்கடலைக்கடைந்தது. தேவர்களு மகரர்களு ம் கைவாங்கக்கடைந்தா னென்னுதல். அன்றிக்கே, வாங்குதல் - வலித்த லாய், அவர்கள் தங்களுக்கே கடையலாம்படி பண்ணிக்கொடுத்தானென் னுதல். (அலைகடலித்யாதி) பெரிய அலையையுடைத்தானகடலிலே, ஒரு சிதவஸ்துவான வாசுகியைக் கயிறுகக்கொண்டு, சலிப்பிக்கவொண்ணா ததொரு பர்வதத்தை மத்தாகக்கொண்டு, அந்தை வாசுகியையிட்டுச் சுற்

(எந்தாய்) தாழு மொரு ப்ரயோஜனம்பெறப் பார்க்கிற ராகையாலே அது தம்பேரூயிருக்கிறபடி. (கொடியேன்பருகின்னமுதே) கடைந்தத்தையே யாசைப்படப் பெற்றிலேன். நீ செய்தது கொண்டு த்ருப்தனாகவேண்டியிருக்க, “அட்டதொழியக்கட்டனுகொடுவா” என்றுன்னை நிர்ப்பந்திக்கும்படியான பாபத்தைப்பண்ணினேன்.....*

Q

சாறுபவத்தில் த்ருப்தனாகாதே “காணவேணும்” என்னும்படியான பாபத்தைப் பண்ணினேனென்றபடி. அட்டதொழியச்சுட்டது கொடுவாவென்றது - தன் பிள்ளையை அதுத் துடைச்சமைத்துத் தலையைடுப்புக்கிடையிலே பொருட் டுடல்மாம்சத்தை வீருந்திட்ட சிறுத்தொண்டனைப்பார்த்து இவன் மரமீசோதநார்த்தமாக, “அட்டமாம்சமிருக்கச் சுட்டமுகத்தைக்கொடுவா” என்று ருத்ரன் சொன்னது.

அன்று தேவவொன்று தொடங்கி, இன்னமுதே-ஒன்றுசொல்லி பென்றுதொடங்கி, வன்கயவரை - உன்றிருவருளில்லையேல் - என்று யான் வெல்கிற்ப னித்யந் வயடி.....*

எட்டாம்பாட்டு

இன்னமுதெனத்தோன்றியோராவரயாவராயுமயக்கநீவைத்த முன்னமாயமெல்லாமுமுலேரரிந்தென்னையுள்
சின்னமுந்திருமுர்த்தியுஞ்சிந்தித்தேத்திக்கைதொழுவேயருளெனக்
கென்னமாவென்கண்ணாவிமையோர்தங்குலமுதலே.

ஆரூபிரப்படி.

(இன்னமுதென) அதுபவவேளாயா மம்ருதோபமமாய், விபாகே நிரயஹேதுநவே விஷோபமமாய், த்வத்ஸ்வரூப ரூபகுண விபவைஸ்வரய யாதாந்மய விஷயசேமூஷிகரான தேவாதிகளையுங்கூட மோஹிப்பிக்கும்படி சப்தாதிவிஷயருபேன ஷன்னலே நிர்மிதமான ப்ரக்ருதிஸம்பந்தத்தை ஸஹேதுகமாகப்போக்கி, * அயர்வனுமமரர்கள் பரிஷத்திலே யென்னைவாங்கி, ப்ராச்ருதவிஷய விஸ்மரணபூர்வகமாக, உன்னுடைய சங்கசக்கரநா சார்ங்கநாத்ய ஸங்க்யேய நிவ்யபிப்ரகங்கலோபம், அவற்றுலே யலங்க்ருதமான திருமேனியையுமே சிந்தித்தேத்திக் கைதொழுவேயருளெனக்கெம்பிரானே, .ஆஸ்திவத்ஸலனே யென்றெம்பெருமானை டரார்த்திக்கிருார் .....

பன்னீராயிரப்படி.

அநந்தரம், எனக்கு, விஷயேந்திரியங்களைவென்று உன்னுடைய வசாதா ண்சிஹ்ருங்களை யதுபவிக்கும்படி க்ருபைபண்ணியருளவேணு மென்கிருார்.

என்-எனக்கு. அம்மா-நிருபாதிசுவாமியாய். அந்தஸம்பந்தமடியாக, எகண்ணு-உன்செளஸ்யத்தை யெனக்கு ப்ரகாசிப்பித்தவனாய், இமையோர்தங்கும்-நித்யகுரிகள் திரளுக்கு. முதலே - சந்தாதிஹேதுபூதனுனவனே. ஓர்-அத்விதமான. ஐவர்-ஐந்திரியங்களாலே. இன்-இனிய. அமுது-அம்ருதம். என-என்னுபடி போக்யமாய். தோன்றி-ப்ரகாசித்து. யாவரையும் - எத்தனையேனு மளவுடைரான ப்ரஹ்மாதிகளையும். மயக்க-மோஹிப்பிக்கைக்காக. நி-சர்வசக்தியானநீ. கத்த-உண்டாக்கிவைத்த. முன்னம்-அநாதிசித்தமாய். மாயம் - அஞ்ஞாநவர்த்தக

கையாலே மாயாசப்தவாச்யமான விஷயங்கள். எல்லாம்-எல்லாவற்றையும். முழு-முழுக்க. வேர்-வேர். அரிந்து-அறுத்து. என்னை-சம்ஸாரபீதனுனவென்னை. உன் - உன்னுடைய. சின்னமும்-அஸாதாரணசிற்றமரான சங்கசக்ராதிகளையும். திரு-அவற்றால்லங்க்ருதமான. மூர்த்தியும்-விக்கரந்ததையும். சிந்தித்து - நெஞ்சாலேகிளைத்து. எத்தி-வாக்காலேஸ்துதித்து. கை-கையாலே. தொழ-தொழும்படியாக. எனக்கே-எனக்கென்னவிசேஷித்து. அருள்-க்ருபைபண்ணியருளவேணும்.

ஓராவரையும், மாயமெல்லாவற்றையுமென்று - எண்ணுகவுமாம். மாயமென்று - சப்தாதிஸூத்தியான பார்ருதியாகவுமாம்.....*

௩௫ - எட்டாரம்பாட்டு.

என் ப்ரக்ருதி சம்பந்தத்தையறுத்து, நான்மனோவாக்காயங்களாலே புன்னைகிரந்தரமாக வதுபவிக்கும்படி பண்ணி யருளவேனுமென்கிறார்.

(இன்னமுதெனத்தோன்றி) விபாகத்தில் பவிக்குமது முகப்பிலே யாகப்பெற்றேனாகில் கைவிடலாங்கிட ! ர். * அக்ரோமருதமிய இறே, பரிணாமத்தில் விஷயிறே. விபாகத்தில் பவிக்குமதுபக்ரமத்தே தோன்றிற்றாகில் மேல்விழாதொழியலாயிற்று. பழியும் தர்மஹாநியுமாய், மேல்நரகமானாலும் விடப்போகாதிருக்கை. ப்ரக்ருதி ப்ராக்ருதங்களுக் கிங்ஙனே யொருதன்மையுண்டு - த்ருதராஷ்ட்ரேடுடொக்கும். அகவாயில் தர்மருகியின்றிக்கே யிருக்கச்செய்தே, வாயாலே அதுகூலம்போலே யிருக்குமவற்றைச்சொல்லாநித்குமவனும். (ஓராவர்) தனித்தனியே ப்ரபலமாயத்விதீயமான சப்தாதிவிஷயங்களைந்தும். (யாவரையும்மயக்க) ஷூத்ரரானமதுஷ்யரோடு, அளவுடையரான ப்ரஹ்மாகிகளோடு வாசிபுறவறிவுகெடுக்கும்படிக்கிடாக. (வைவத்த) சர்வசக்தியானன்வைவத்த. தன்னாலே ஸ்ருஷ்டமாயிற்ற தென்றறியாதே, “அதிலே யொருபோக்யதையுண்டு” என்றுஸ்ப்ருஹைபண்ணுகுறொறிறேப்ரஹ்மா. (மூன்னமாயமெல்லாம்) அநாதியானசம்சாரத்தையெல்லாம்.(முழுவேரரிந்து) ஸ்வாஸநமாகப்போக்கி. (என்னை) ஸம்ஸாரபயபீதனுனவென்னை. செய்தவம்ஸத்தே த்ருப்தையிருக்குமிறேயவன். “அஞ்ஞானலாபம்பண்ணிக்கொடுத்தோம்” என்றிறேயவனிருக்கிறது. அதுபோராதிறே, ஸம்ஸாரத்தைஸ்வாஸநமாகப்போக்கவேண்டி யிருக்குமிறே யிவர்க்கு, (உன்சின்னமுந்திருமூர்த்தியும்) “தவளவொன்சங்குசக்கரம்” என்றும், “வலக்கையாழியிடக்கைச்சங்கம்” என்றும், “அரவிந்தலோசநன்” என்றுஞ்சொல்லுகிறபடியே, திவ்யபுதங்களையும் அவற்றுக்கு ஸத்ருஸமான திருமேனியையும். (சிந்தித்தியாதி) இவற்றைநெஞ்சாலேயதுசந்தித்து, உள்ளடங்காமல் வாய்விட்டுஸ்தோத்ரம்பண்ணி, பின்னைத்திருவடிகளிலே விழும்படிக்கிடாக வென்கருளவேணும். வாயாலேயொன்று சொல்லாநித்க, நெஞ்சு வேறேயென்று நினைத்தல்; “உனக்குசேஷம்” என்று வேறேயோரிடத்தே தொழ

ல் செய்தல் செய்கை யன்றிக்கே, மனோவாக்காயங்கள் மூன்று முன்பக்க
ஸிலேப் பாவணமாம்படி பண்ணியருளவேணும். (என்னம்மா) எனக்குத்தா
ய்பேரல் பரிவானவனே. இஃஸப்தம் வசிக்கிறபடி. அம்மே யென்கிறதி
லே சம்போதநவசநமாகையாலும். சேதநனைச்சொல்லுகையாலும். ஆகா
ரமேற்றுவிசியாய் (அம்மா) என்றுகிடக்கிறது. (என்கண்ணு) அந்தப்பரி
வையர்த்தகரியாகாரியாக் கினவனே. (இமையோர்தங்குலமுதலே) ஒருநா
ட்டுக்காகவுண்ணைக்கொடுத்துக்கொண்டிருக்கிறவனல்லையோ. அநேகராசை
ப்பாடொருவனுக்குண்டாறால் கொடுக்கலாகாதோ. என்னம்மாஇந்தயாதி
க்கு - எனக்குஸ்வாமியாய், “ஸ்வந்தைநசிக்கக் கொடுக்கவொண்ணாது”
என்றுக்குண்ணுய்வந்தவதரித்தென்னை கோக்கினவனே. அவதாரம் ஸ
ர்வசாதாரணமாயிருக்கச்செய்தே, இவர்தமக்காகச் செய்ததென்றிருப்ப
ரோ. மனோவாக்காயங்கள் மூன்று மொருங்கி யுட்பக்கஸிலே பாவணமா
ம்படியொருநாட்டுக்குப் பண்ணிக்கொடுத்தீர், அந்தை யெனக்கொருவ
னுக்கும்செய்யத்தட்டென்.....*

ஜீயர் அருள்பதம்.

எட்டாம்பாட்டு (இன்னமுதித்யாதி) “மாயமெல்லாம் முழுவேரரிந்து, சி
ந்தித்தேத்திக்கைதொழுவே யருள்” என்றபதங்களைக்கடாகுதித்தவதாரிகை (என்
ப்ரக்குதியித்யாதி)

இனியயம்ருதமாயென்னுதே, “இனிய வர்ருதமென்னலாம்படி தோன்றி”
என்னையாலே - ஆபாத ப்ரதிதியிலே யம்ருதமாய் விபாகத்தி லகர்த்தமென்னுமிட
ம் சித்தித்ததே; இஃஸப்தம் வசிக்கிறபடி. அம்மே யென்கிறதி
லே சம்போதநவசநமாகையாலும். சேதநனைச்சொல்லுகையாலும். ஆகா
ரமேற்றுவிசியாய் (அம்மா) என்றுகிடக்கிறது. (என்கண்ணு) அந்தப்பரி
வையர்த்தகரியாகாரியாக் கினவனே. (இமையோர்தங்குலமுதலே) ஒருநா
ட்டுக்காகவுண்ணைக்கொடுத்துக்கொண்டிருக்கிறவனல்லையோ. அநேகராசை
ப்பாடொருவனுக்குண்டாறால் கொடுக்கலாகாதோ. என்னம்மாஇந்தயாதி
க்கு - எனக்குஸ்வாமியாய், “ஸ்வந்தைநசிக்கக் கொடுக்கவொண்ணாது”
என்றுக்குண்ணுய்வந்தவதரித்தென்னை கோக்கினவனே. அவதாரம் ஸ
ர்வசாதாரணமாயிருக்கச்செய்தே, இவர்தமக்காகச் செய்ததென்றிருப்ப
ரோ. மனோவாக்காயங்கள் மூன்று மொருங்கி யுட்பக்கஸிலே பாவணமா
ம்படியொருநாட்டுக்குப் பண்ணிக்கொடுத்தீர், அந்தை யெனக்கொருவ
னுக்கும்செய்யத்தட்டென்.....*

மெருதிதொவழி. | வரிணாடுவிஷிவததூஉபொயிஸுபுதது”
(விஷயேந்தரிய ஸம்யோகாத்யந்ததக்கோம்ருதோபமம் | பரினாமேவிஷயிவததூ
கம்ராஜஸம்ஸம்ருதம்) இதிதோஸ்வஷ்டாநஸே. விவரணம் (விபாகத்திலித்யாதி)
* இனிமைக்கர்த்தம் (பரியுயித்யாதி) விபாகத்திலிஷ்டமாயுபகர்த்தம்ஸம்ருதமா யி
ருக்கும். தப்ரக்குதி ப்ரக்குதிங்களுக்குள்ள ஸ்வபாவமென்னுமத்தை சதிதர்சகமா
க வருளிச்செய்கிறார் (ப்ரக்குதித்யாதிவாக்யவ்யத்தாலே) எப்படி பொக்குமென்
ன; த்ருதராஷ்ட்ரன்படியை யருளிச்செய்கிறார் (அகவாயிலித்யாதி) அப்படியே
யிவையும் முகப்பினைமுதாயநந்தரம் விநாசமாக்குமென்றபடி. ப்ரபலமாய் அத
வாதவித்யமானவென்றபடி. “யாவாயும்” என்றஸப்தார்த்தம் (கூடந்ரானவி
த்யாதி) ப்ரஹ்மாவந்தரியவஸ்யானுதேவென்ன (தன்னாலேயித்யாதி) “முழுவே
ர் - ” வேர்முழுக்கவென்றபடி. “முழுவேரரிந்து - கைதொழுவேயருள்” என்றர்த்
திக்கிறதென், ஸர்வஜ்ஞனத்யாதிவென்ன (செய்தவம்சத்தேயித்யாதி) விவரண
ம் (ஜ்ஞாநலாபயித்யாதி)

“கைதொழுவே” என்கிறவேவகாரார்த்தம் (வாயாலேயித்யாதி) •அகாவ
து - கரணத்தாயமுமுன்பக்கஸிலேயாகவேணுமென்றபடி.

(இஃஸ்ப்தம்வசிக்கிறபடி) என்றதுக்குக்கருத்து; தாயானாசம்போதிக்குமிடத்தில் - அம்மே பென்று சம்போதிக்க வேண்டியிருக்க, “அம்மா” என்று சம்போதிக்கிறது-புருஷனைத்தாயாராசம்போதிக்கையாலே, “அம்மா” என்றவாகாரமேற்று விளியா யிருக்கிறதென்றபடி. ஏற்றுவிளியாவது-ஏகாரஸ்தாநத்திலே ஆகாரமாதேசமாபேதி, “அம்மா” என்று சம்போதித்தழைக்கையாயிருக்கையென்றபடி. ஏற்றென்று - ஆதேசம். வினி-அழைக்கை. அந்தப்பரிவை-தாய்போலேபரிவானவாகாரத்தையென்றபடி. அர்த்தக்கரியாகாரி-அதுஷ்ட்டாநபர்யந்தம். அவர்களேகராகையாலே செய்தோமென்ன (அநேகரித்யாதி) “அம்மா” என்றதுக்கு-ஐழ், பரிவாகைவருளிச்செய்து, அர்த்தந்தரம் எனக்குஸ்வாயியாயென்று அவதாரம் ஸர்வசாதாரணமாயிருக்க, “என்கண்ணு” என்கிறதென்னென்ன (அவதாரமித்யாதி) “இமையோர்தற்குலமுதலே - சிந்தித்தேத்திக்கைதொழுவையருளெனக்கு” என்றவ்யமுதேகநபாவம் (மனோவாக்காயங்களித்யாதி)

என்னம்மாவென்று தொடங்கி, குலமுதலே-இன்னமுதெனவித்யாரப்ய, என்னுடைய-முன்னமாயமெல்லாம் முழுவேரரிந்து - உன்சின்னமுந்திருமூர்த்தியும் சிந்தித்தேத்திக்கைதொழுவே - எனக்கு - அருளித்யர்வயஃ. என்னை யென்றவிடத்திலு, ஐகாரம்-அய்யயமாய், என்னுடையவென்றபடி.....*

ஒ ன் ப த ர ம் ப ட் டு .

குலமுதலகிந்திவினைக்கொடுவன்குழியினில்வீழ்க்குமைவனாவலமுதல்கெடுக்கும்வரமேதந்தருள்கண்டாய்
நிலமுதலினியெவ்வுலகுக்குநிற்பனசெல்வனவெனப்பொருள்
பலமுதல்படைத்தாயென்கண்ணுவென்பாஞ்சுடரோ.

ஆரூபிரப்படி.

(குலமுதல்) சங்கல்பமாத்ர பரிநிர்மித நிகிலபுலந ததந்தர்வர்த்யஸிஸசராசர ஜந்துநாதஞய் சர்வசக்தியாய், ராமக்ருஷ்ணாத்ருபேணவதீர்ய ப்ரணாதஜந பரித்ராண தத்விஜோதி நிரஸநைக போகனா யிருந்த நீ, ஸார்வயமத்விநாஸகர துஷ்க்ருதாதிகோர துராரோஹாகாத கர்த்தரிபதநஹேதுபூதமான பஞ்சேந்த்ரியங்களினுடைய பலத்தை ஸஹேதுகமாகக்கெடுக்கையாகிற வென்னுடைய வபிலஷிதத்தைச் செய்தருளவேணுமென்கிறார். ....*

பன்னீராயிரப்படி.

அநந்தரம், சகலஜநதத்பாதகஞய் எனக்குபவ்யஞய் போக்யனான நீ, விஷயங்களிலே தள்ளு மிந்த்ரியபலத்தை யுந்முலம்மண்ணும்படி ப்ரஸாதத்தைப் பண்ணவேணுமென்கிறார்.

கிலம் - ஸூமி. முதல் - முதலாக. இனி - மற்றும். எவ்வுலகுக்கும் - எல்லாலோகங்களுக்கும், நிற்பனசெல்வனவென - ஸ்த்தாவரஜங்கமரூபமான. பொருள்-

பதார்த்தங்கள். பல - பலவற்றையும். முதல் - ப்ரதமத்திலே. படைத்தாய்-படைத்தவனாய். என்கண்ண - ஐகத்ரக்ஷணர்த்தமாக க்ருஷ்ணனாயவதரித்த செளலப்பயத்தை யெனக்கு ப்ரகாசிப்பித்தவனாய். என் - எனக்கதுபாய்யனுமாய். பரஞ்சுடரோ - நிரதிசயௌஜ்ஜவல்ய யுத்தமான வடிவையுடையவனே. குலம் - வம்ஸத்தை. முதல் - மூலபூதபுருஷனோடே. அடம் - அதஃபதிக்கும்படி முடிக்கவல்ல. தீ - தாபகரமான. வினை - பாபத்துக்கு ப்ரவர்த்தகமாம். கொடு - கொடுமையை யுடைத்தான. வலியவிலையங்களாகிற், வன் - கரையேறவொண்ணாத. குழியினில் - படுகுழியிலே. வீழ்க்கும் - தள்ளக்கடவதான. ஐவரை - ஐந்திரத்தியங்களை. வலமுதல் - ஸ்வபலமூலமான தூர்வாஸநையோடே. கெடுக்கும் - கெடுக்கும். வலமே - ப்ரஸாதபலத்தையே. தந்தருள்கண்டாய் - தந்தருளவேணும்.

வலமென்று - ப்ரபலமான ப்ரஸாதத்தை லக்ஷித்தல் ; வலமென்று - ஆதகூல்யமாய், ப்ரஸாதந்தானுதல்.....*

௩௫ - ஒன்பதாம்பாட்டு.

(ஸாதுபந்தமாக முடிக்குமதான பாபங்களை வினோக்கும்) விஷயங்களிலே ஆத்மாவைத் தள்ளா மிந்த்ரியங்க ளென்னை நலையாதபடி பண்ணவேனுமென்கிறார்.

(குலமுதலித்யாதி) ஒருவன் பண்ணினபாப மவன் தன்னளவிலே போகையன்றிக்கே குலமாக முதலற முடிக்கவற்றான பாபங்களை வினோக்கக்கடவதாய், கொடியதாய் - அதுபவித்து முடிய வொண்ணாதபடியாய், (வன்குழியாய்) வலியதாய் - கால்வாங்கவொண்ணாதபடியான, சப்தாதிவிஷயங்களாகிற் குழிகளிலே தள்ளக்கடவதான விந்த்ரியங்களை, [அவியநூலிவா-பெஷ-வஹூபாயெஷ-சுரஸ-பிடுவவாதிஷ-ஸஜ்ஜெவ-பிஜெனாவவியாஃ] [நஹிதர்மவிருத்தேஷு பஹ்வபாயேஷுகர்மஸ-மூலகாதிஷ-ஸஜ்ஜத்தேபுந்திமந்தோபவத்விதாஃ] செய்யக்கடவதல்லாததாய், சொல்லுகிற பலத்தினளவல்லாத வபாயங்களை யுடைத்தாய், வம்சங்களை முதலறமுடிக்கக் கடவதான செயல்களிலே, உன்போல்வாராய் புத்திமாண்களா மிருப்பார் ப்ரவர்த்தியார்கள் காண் என்றானிறே மால்யவான் ராவணனுக்கு. (வலமுதல் கெடுக்கும் வரமே தந்தருள்கண்டாய்) இவற்றினுடையபலத்தை முதலிலே முடிக்கக்கடவதான வுன்னுடைய ப்ரஸாதத்தைப்பண்ணி யருளவேணும். நம்மாலேதனியே யிங்கனே செய்யலாயிருக்குமோவென்ன (நிலமுதலித்யாதி) நீஜகத்ஸ்ருஷ்டயாதிகள் பண்ணுகிறபோது உனக்காத்துணைப்படச்செய்தா யென்கிறார். ஸ்ருஷ்டி ப்ரயோஜநம் மோக்ஷமன்றோ, அது பெறவேண்டாவோ, பூமி முதலாகமற்றுமிப்படியுண்டான வெல்லாலோகங்களிலும் ஸந்தாவரஜங்கமங்களான பலபதார்த்தங்களையும் முன்பேயுண்டாக்கினாய். ((இனி) மற்றும்.) (என்கண்ணவென்பரஞ்சுடரோ) அப்படிபொதுவானா சூணமொழிய, க்ருஷ்ணனாய் வந்தவதரித்தெனக்கு பவ்யனாய், வடிவமு

ஜீயர் அரும்பதம்.

(என்பாஞ்சுடரோ) ஆறிதருடைய வபேசுதித்தை முடிப்பானெருவனியாய் முடிக்கவல்லானெருவனுமா யிருக்கச்செய்தே, உன்னுடை

ய கல்யாணகுணதுபவஜநித நிரதிசய ப்ரீதியாலே யப்ரக்ருதிங்கதனாய்க் கொண்டு, என்பாஞ்சுடரோ யென்றுன்னே யலற்றியுள்ளிருவடிகளிலுள்ள ப்ரோமாதிசயத்தாலே நீராபுருகி நிற்கையாடுற வென்னுடைய ஸ்வரூபத் தையொழிய, விஷயாதுபவோபகரணமான ப்ரக்ருதியையெனக்குத் தந் தாய் ; இந்தப்ரக்ருத்யாபரணமான விந்த்ரியங்கள் தூர்ப்பரமானவிஷயபா ரங்களையெடுத்து ப்ரதிதிஸமாகர்ஷித்தென்னை பாதியாபின்றனகிடா யெ ன்றெம்பெருமானைக் கூப்பிடுகிறார்.....*

பன்னிராயிரப்படி.

அநந்தரம், கடலைக்கடைந்து சாரமான வம்ருதத்தைக்கொண்ட ஸ்வாமியா னநீ, நிரதிசயசாரமான வுன்னுடையவதுபவம்நிற்க, விஷயபாரங்களை யெடுத்திந் த்ரியங்கள் நலியம்படியானசுமைபொறுக்கும் சரீரத்தைத்தந்தாயென்கிறார்.

முன் - முற்காலத்திலே, பரவை - பரந்தசமுத்தரத்தை, கடைந்து - கடைந் து, அமுதம் - அதின்சாரபூதமானவம்ருதத்தை, கொண்ட - கொண்டுதேவாதிகளுக்குப் குபுகரித்த, மூர்த்தி - ஸ்வாயித்யத்தையுடையவனே, என் - எனக்கு, பரஞ்சுடரோ - நிரதிசயமானவுஜ்வலபோக்யமே, என்று - என்று, உன்னை - உன்னோடுநோக்கி, அல த்றி - ப்ராவண்யத்தாலே யக்ரமமாகக்கூப்பிட்டு, உள் - உன்னுடைய, இளை - பர ஸ்பரஸத்ருஸமான, தாமரைக்கு-திருவடிகளிரண்டுக்குமாக, அன்பு - ப்ரோமத்தா லே, உருகி - த்ரவீகூடனாய், நிற்கும் - நிற்கிற, அது-அந்தநிரதிசயசாரபூதமானவா காரம், நிற்க - நிற்க, சுமடு - பரஸஹமானசரீரமான சும்மாட்டை, தந்தாய் - த ந்தாய், அடியாக, வன் - ப்ரபலமான, பரங்கள் - விஷயபாரங்களை, எடுத்து - எடு த்து, ஐவர் - ஐந்திர்த்ரியங்களானவை, திசைதிசை-ஸ்வாபிமதமானதிக்குக்களிலே, வலித்து - இழுத்து, எழுகின்றனர் - பீடியாபின்றனர்.

ஒ - ஒ - இதென்ன வந்தத்தென்னுருத்து.....*

௯0 - பத்தாம்பாட்டு.

அடிமைக்கு விரோதியாய் - விஷயாதுபவத்துக்குப் பாங்கான வு டம்பைத்தந்தாய், அதுவேஹேதுவாக ஐந்திர்த்ரியங்களுமும் நலியாபின்ற ன,அவற்றைப்பரிஹரித்தருளவேனுமென்றார்த்தியோடே கூப்பிடுகிறார்.

(என்பாஞ்சுடரித்யாதி) எனக்குள் வடிவமுசைக் காட்டியபுகரிக் குமவனே யென்றுன்னேக்குறித் தடைவுகெடக் கூப்பிட்டு, (உன்னினைத் தாமரையித்யாதி) ஒன்றுக்கொன்றொப்பாயிருப்பனவிரண்டு செவ்வீழ்பூ ப்போலே யிருக்கிற வுன்றிருவடிகளில் போக்யதையை யதூசந்தித்துப் போமபரவசனாய் நெகிழ்ந்து நீராய்நிற்கை யிவ்வாத்மாவுக்கு ஸ்வரூபமாக க்கடவது, (அதுநிற்கச்சுமடுதந்தாய்) ஸ்வரூபமதுவாயிருக்க, உன்பக்க லினின்றமுகற்றி விஷயங்களிலேகொடுபோய் முட்டக்கடவதான சரீரத் தைத்தந்தாய், உன்னையதுபவிக்கைக்குறுப்பாக தேஹத்தைத் தந்தாயா னாய் நீ, அதுதானையெனக்கிழவுக்குடலாயிற்று. ராஜபுத்ரன்தலையில் மு டியைவாங்கிச்சுமமாட்டைக்கொண்டு வழியிலேயின்றால், அடியநியாதா

ர் சுமையெடுத்திக்கொண்டு போமாபோலேயாயிற்று பகவதபவத்து க்கிடாகக்கொடுத்த சரீரமிந்த்ரியங்களுக்குப் பணிசெய்யும்படியாய்விட்டது. சுமடு - சும்மாடு. சரீரமாகிற சும்மாட்டைத்தந்தாய்.

(வன்பரங்களித்யாதி) “அப்ராப்தவிஷயத்திலே போனேன்” என்றோநானிப்போதஞ்சுகிறது. பொறுக்கலாமளவு சுமையெடுத்ததாகில் நான்சுமவேனோ. வலியபாரத்தையெடுத்தி. கனத்தசுமையை யெடுத்தி. (ஐவர்) அவர்கள் தானொருவரிருவராகில் நானுற்றேனோ.

(திசைதிசை வலித்து) இத்தனைவரு மொருதிக்கிலே போகவிழுத்தார்களாகின்றான் மெள்ளப்போகேனோ. (எறுகின்றனர்) உடையவனாகிலிறேபோக்குவிட்டுநலிவது. (எறுகை-ப்ராஹரிக்கை.) ஒருதூர்ப்பலன்றலையிலே யதிபாரத்தையெடுத்திச்சுற்றும் நின்று தந்தாம் வழியேயிழுத்துக்கொண்டு போகத்தேடுமாபோலே காணுமியையும். (முன்பரவையித்யாதி) கடலெருங்கி அதிலம்ருகத்தைவாங்கி, ப்ரயோஜநாந்தரபரானவர்களுக்குக்கூடக்கொடுக்கக்கடவ மஹாபாஹுவையுடையவனே. என்னுடைய விந்த்ரியங்களைப் பறவடித்துப்பொகட்டு, கடல்கடைந்த போதை யொப்பனையோடேகூடினவடிவைக்காட்டவல்லேயே.....*

ஜீயர் அரும்பதம்.

பத்தாம்பாட்டு (என்பரஞ்சுடரித்யாதி) “சுமடுத்தாய், எறுகின்றனர், அமுதங்கொண்டமூர்த்தியோ” என்றபதங்களைக்கடாக்கித்தவதாரிகை (அடிமைக்குவிரோதியாயித்யாதி)

“அலற்றி” என்றதுக்கர்த்தம் (அடைவுகெடக்கூப்பிட்டென்று)

“விவிதாபெஹஸம்பதி” (விசித்ராநேஹசம்பத்தி) இத்தூதிப்படியே நம்மையதபலிக்கைக் கன்றோ தந்ததென்ன (உன்னையதபலிக்கைக்கித்யாதி) “அநநிர்கச்சுமடுத்தாய்” என்றதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் (ராஜபுத்ரனியாதி) அடியநியாதார்-ராஜபுத்ரனென்றநியாதாொன்றபடி.

“வன்பரங்கள்” என்றதுக்குவாசநை (அப்ராப்தேத்யாதி) விவரணம் (பொருக்கலாயித்யாதி) சப்தார்த்தம் (வலியலித்யாதி) பாரத்துக்கு வன்மையாவதேதென்ன (கனத்தலித்யாதி) பாரத்தையென்றது - சப்தாதினை. “எறுகின்றனர்” என்ற வர்த்தமானார்த்தம் (உடையவனாகிலித்யாதி) “திசைதிசைவலித்தெறுகின்றனர்” என்றதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் (ஒருதூர்ப்பலனியாதி)

“பரவைகடைந்தமுதங்கொண்டமூர்த்தியோ” என்றதுக்குபாவம் (கடலையித்யாதி) “மூர்த்தி” - வடிவு. * மூர்த்திசப்தம்-திருக்கைகளுக்குபலக்ஷணமென்று கருத்து. “எறுகின்றனர்” என்றதின்பாவத்தைக்கூட்டி, “மூர்த்தி” என்றதுக்குபாவாந்தரம் (என்னுடையலித்யாதி)

சுமடுத்தாயென்னுமளவும் க்ரமத்திலேசொல்லி, முன்பரவைகடைந்தமுதங்கொண்டமூர்த்தி, ஐவர்திசை திசைவலித் தெறுகின்றனர் ; ஓவென்றவ்யம். அத்தைப்ப்ரிஹரித்தருளவேனுமென்று கூட்டிக்கொள்வது .....*

பதினென்றும்பாட்டு.

கொண்டமூர்த்தியோர்மூவராய்க்குணங்கள்படைத்தளித்துக்கெடுக்கும்புண்டரீகக்கொப்பூழ்ப்புனற்பள்ளியப்பனுக்கேதொண்டர் தொண்டர்தொண்டர்தொண்டன்சடகோபன் சொல்லாயிரத்துளிப்பத்கண்டுபாடவல்லார்வினைபோங்கங்குலும்பகலே. [துங்

ஆரூயிரப்படி.

(கொண்டமூர்த்தி) குணதரயாபீரய த்ரிமூர்த்திருபேண நிகில ஜகத்ஸர்க்கஸ்த்திதி ஸம்ஹார ஹேதுபூதனயம், ஸ்ருஷ்டமான ஜகத்தினுடைய ரக்ஷணர்த்தமாக க்ரீரார்ணவெஸயானயம், புண்டரீகஸத்ருஸமான திருநாபியையுடையனயிருந்த வெம்பெருமானுடைய ஸர்வஜனத்வ ஸர்வஸுத்தித்வ ஸத்யஸங்கல்பத்வ காருண்ய வாத்ஸல்ய ஸௌந்தர்யாதி குணங்களுக்குத் தோற் றநந்யார்ஹசேஷபூதரானவர்களுடைய தொண்டர் தொண்டர் தொண்டன் சடகோபன் சொல்லாயிரத்து ளந்தகுணங்களை யே தமக்குப்பற்றாசாகக்கொண்டு கூப்பிட்ட வித்திருவாய்மொழியில் பாவநையுள்ளபடி யறியக்கண்டு பாடுவாருடைய ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தஹேதுபூதமான பாபம் நிர்ஹேஷமாகப்போமென்கிறார் .....*

பன்னீராயிரப்படி.

அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழியை யர்த்தத்தோடே ப்ரீதியுத்தராய்ப் பாடுவார்க்கு சர்வபாபங்களும் போமென்று பலத்தையருளிச்செய்கிறார்.

குணங்கள்-சத்த்வரஜஸ்தமோரூபமானகுணங்களை. கொண்ட - கொண்ட. மூர்த்தி-ப்ரஹ்மவிஷ்ணுருத்ரமூர்த்திகளையுடைத்தாய். ஓர் - அத்விதீயரான. மூவர்-காரணபுருஷர்கள்மூவரும். ஆய்-ஆய், படைத்து-ப்ரஹ்மார்த்தர்யாமியாய்ப்படைத்து. அளித்து-ஸ்வாவதாரமான விஷ்ணுருபியாய்ரக்ஷித்து. கெடுக்கும் - ருத்ரார்த்தர்யாமியாய் ஸம்ஹரிக்குமவனாய். அ-இதுக்கெல்லாம் மூலமாகப்ரமாணசித்தமான. புண்டரீகம்-புண்டரீகத்தையுடைய. கொப்பூழ்-திருநாபியையுடையனய்க்கொண்டு. புனல்-காரணஜலத்திலே, பள்ளி-கண்வளர்ந்தருளின. அப்பனுக்கு-மஹோபகாரகனுக்கு. தொண்டர்-சம்பந்திகளானாரை. தொண்டர்-சம்பந்தித்தாரை. தொண்டர்-சம்பந்தித்தார்க்கு. தொண்டன்-சேஷபூதரான. சடகோபன்-ஆழ்வார். சொல்-அருளிச்செய்த. ஆயிரத்துள்-ஆயிரத்து. இப்பத்தம்-இப்பத்தையும். கண்டு - அர்த்தாவலோகனம்பண்ணி. பாடவல்லார்-ப்ரீதிப்ரோதராய்ப் பாடவல்லார்க்கு. கங்குலும்பகல்-அஹோராத்திராதிவிபாகமற ஸர்வகாலத்திலும். வினை-பகவதறுபவப்ரதிபந்தகபாபம், போம்-போம்.....*

இது - அறுசீராசிரியத்துறை.

ஈடு - பதினென்றும்பாட்டு.

நிகமத்தில் - இத்திருவாய்மொழி யப்பவலித்தார்க்கு நிரந்தரமாக விந்தரியங்களா லாத்மாவுக்குவரும் நலிவுபோமென்கிறார்.

(கொண்டமூர்த்தியோர் மூவராய்க்குணங்கள்) குணங்கள் - கொண்டமூர்த்தியோர் மூவராய். சத்த்வாதிகுணநூபமான வடிவையுடைய மூவராய். குணநூபமான ஸ்ருஷ்ட்யாதிகள் அந்தந்தவ்யக்திதோறுமாய்வவஸிக்குமிதே. இரண்டில் ஜீவவ்யவதானேநின்று, ஒன்றில் ஸ்வரூபேணநின்றபடி. (படைத்தியாதி) ரஜோகுணத்தையுடையனாய்க்கொண்டு ஸ்ருஷ்டித்து, தமோகுணத்தையுடையனாய்க்கொண்டு ஸம்ஹரித்து, ஸத்த்வகுணத்தையுடையனாய்க்கொண்டிவற்றையடைய ரக்ஷித்துக்கொடு நிற்றிறபடி. (அப்புண்டரீகமியாதி) இவற்றையெல்லாவற்றையு முண்டாக்குகைக்காக வேகார்ணவத்திலேவந்து கண்வளர்ந்தருளி னபடியைச் சொல்லுகிறது. ஜகதுத்பத்தி காரணதயா ப்ரஸித்தமான திருநாபிகமலத்தையுடையனாய்க்கொண்டு ஸ்ருஷ்ட்யுந்முகனாய் ஏகார்ணவத்திலே கண்வளர்ந்தருளின வபகாரகனவனுக்கே. அப்புண்டரீகக் கொப்பூழென்கையாலே-ப்ரஹ்மாதிகள் கார்யமென்னுமிடமும், அவன் காரணபூதனென்னுமிடமுஞ் சொல்லிற்று. ஒருவனுக்குத்தபத்தியிதே சொல்லவேண்டிவது, “ஸ்ரஹ்ணஃபுத்ராய ஜெஷ்டாயஸ்யோபி” (ப்ரஹ்மணஃபுத்ராயஜ்யேஷ்ட்டாயஸ்யோஷ்ட்டாய) என்று மற்றையவனுடைய வுத்தபத்தி தன்னடையேவருமிதே. “நாண்முகனைநாராயணன்படைத்தான்” என்றால், மற்றையவன்பிறப்பு மநந்தரம் சொல்லுமிதே. இப்படி. வேதவைதிகங்கள் சொல்லாநின்றதிதே. (தொண்டரித்யாதி) விஷயங்களை யு மிந்த்ரியங்களை யு மதுசந்தித்த நெஞ்சாறஸ்தீர, சேஷத்வத்தினுடைய வெவ்வேகிலத்திலேபோய் நிற்றிறு; தாபார்த்தன்மவிவிலே தாழ்விழியுமாபோலே. (கண்டுபாடவல்லார்) இவருடையதசையையது சந்தித்தால் பாடப்போகாதாகாதேதான். (கண்டு) நமக்குத்தஞ்சமென்றதுசந்தித்து. (வினைபோம் கங்குலம்பகலே) இரவுபகலில் வினைபோம். (திவாராத்ரமிந்த்ரிய வஸ்யதைக்கு ஹேதுவானபாபம்போம்.) “இராபகல் மோதுவித்திட்டு” என்கிறதுரிதம்போம்.....*

ஜீயர் அருமபதம்.

நிகமம் (கொண்டவியாதி) “கண்டுபாடவல்லார், கங்குலம்பகல், வினைபோம்” என்றபதங்களைக்கடாக்ஷித்தவதாரிகை (இத்திருவாய்மொழியிய்யாதி)

சத்த்வாதி குணநூபமான வடிவையுடைய வத்தியிரான மூவராயென்று சப்தார்த்தம். “படைத்தனித்துக்கெடுக்கும்” என்று-ஸாமான்யேநசொன்னால், இன்னதுக்கின்னார் கர்த்தாவென்றறியும்படி யென்னென்ன (குணநூபமானவியாதி) இங்கே - “ஸக்ஸுஜஸ்திபுக்ஷுதெநுணாநெஸு” (ஸத்த்வம் ரஜஸ்தம் இதிப்ரக்ருதேர்க்குணஸ்தை) இத்த்யாத்யதுசந்தேயம். தானேமூவரானு வென்ன (இரண்டிலித்யாதி) ஜீவவ்யவதானே நின்ற-ஜீவணையிஷ்டித்தென்றபடி. “குணநூபம்” இத்த்யாதிவாக்யவிவரணம் (ரஜோகுணத்தையித்யாதி) “அ” என்றப்ரஸித்திக்கர்த்தம் (ஜகதுத்பத்தித்த்யாதி) இவ்விடத்திலே-“கஜஸுநாநாவயெகுகேவி-தது | யஸிநிஷு-விஸு-ஹவநேபிஸி-தது | விஸுநாநா

குணங்கள் - கொண்டூர்த்தியோர்மூவராய் - படைத்தளித்துக்கொடுக்கும் வனம், அப்புண்டரீகக்கொப்பூழையுடையனான புனற்பள்ளியப்பனுக்கே இத்தாராய் ய, பாடவல்லார்க்கு-கங்குலம்பகல்-வினோபாயித்யந்வய:.....*

தர்விடோபநிஷத்தா த்பர்யரத்நாவளி.

(உண்ணிலாவிய.)

(நிஸ்ஸங்க்யாசிர்யயோகாத்) எண்ணிலாப்பெருமாயனே - எண்ணிமுடியாத மஹாசிர்யங்களை யுடையவனாகையாலும்; (அதிமதூதயா) கன்னலேயுமுதே - கருப்புக்கட்டிபோலேயு ம் மருதம்போலேயு ம்தயந்தபோக்யனாகையாலும்; (அதோஜகக் காரணத்வாத்) ஆதியாகியித்யாதி - லோகங்களுக்கெல்லாம் காரணபூதனாகையாலும்; (ந்யக்ரோதார்ஸத்வபூம்நா) ஓராலினினைமீதுசேர்க்குமறி-

சேதநாசேதநக்களொன்றும் பிரியாதபடி வயிற்றிலேவைத்துக்கொண் டோராலி ன்றளிர்மேலே கண்வளர்ந்தருளுகையாலும்; (தீர்தஸபதிதயா) விண்ணுளர்பெரு மானேயோ - * அயர்வறுமமரர்களுக்கதிபதியாகையாலும்; (வாங்மநஸ்ஸந்திரநா த்) பண்ணுளாயித்யாதி-ஆழிதருடைய வாங்மநஸ்ஸங்க்களிலே ஸந்தித்திதையிருக் கையாலும்; (பீழுவஸ்பர்ஸநாத்யை) அன்று தேவர்கரர் வாங்கவித்யாதி - திருப் பாற்கடலைக்கடைந்து தேவர்களுக் கம்ருதத்தைக்கொடுத்தருளுகையாலும்; (அகில பதிதயா) என்னம்மாவென்கண்ணு-எல்லார்க்கும் ஸ்வாமியாகையாலும்; (லோகஸ ம்ரக்ஷணாத்யை) நிலமுதலினியெவ்வுலகுக்குமித்யாதி - லோகங்களையெல்லாம்ரக்ஷித்தருளுகையாலும்; ஆதிசபத்ததாலே - அநந்தரகாதையிலே “என்பாருகடரோ யென்றுன்னையலற்றி” என்றுசொல்லுகிறபடியே, ஆழிதர்க்குத் தன்வடிவழகைக் காட்டி யறுபவிப்பிக்குறி உபகாரகத்வம் ஸங்க்ரஹிக்கப்படுகிறது; (தீர்ததூ) கொ ண்டுமூர்த்தியோர்பூவராயித்யாதி - ப்ரஹ்மருத்ரசரீரகனாயும், ஸ்வேநருபேணவிஷ் ணுவாயும்; ஏவம்பூதகுண வெம்பெருமான், “தன்னிடத்திலே நயஸ்தபரரான நம் மையிர்த்தியங்களோடே சம்பந்திப்பித்து சம்சாரத்திலேவைத்தபோதே கைவிட் டினைத்தான்” என்றும்வாரியகவும் வ்யாகுலசித்தராய், இனிரா மிவனிடத்திற்பண் ணும் சாட்டயாசங்கையை சஹிக்குமவனென்று - “உண்ணிலாவிய” என்கிறதழகை த்திலே யுபபாதித்தருளினொன்கிரார் ..... (எக)

—*—

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி.

உண்ணிலாவைவருடனிருத்தியிவ்வுலகி

லெண்ணிலாமாயனெனையெனைய - வெண்ணுகின்ற

னென்றுகினைந்தோலமிட்டவிற்புகழ்சேர்மாறனெனக்

ருன்றிவிடுமேபவக்கங்குல்.

(ஈக)

(உண்ணிலாவைவர்) இதில் - இந்திரியப்பாக்கரோசத்தை யருளிச்செய்த குக் தியை யறுவதித்தருளிச்செய்கிரார். அதெங்கனெனையென்னில், * உலகமுண்டபெரு வாயனிலே-திருவேங்கடமுடையான்நிருவடிகளிலே யார்த்திபரவசராய் பூர்ணப்ர பத்திபண்ணினவர், “தொடங்கினகார்யம் தலைக்கட்டினுல்லதுகார்யம்செய்யோ ம்” என்றிருக்கும் நிரங்குல ஸ்வதந்த்ரானுன வீரவரன் பழையபடியே தம்மை சம் சாரத்திலே வைக்கக்கண்டு, சம்சாரமாடுற சிறைக்கூட்டத்திலே புண்யபாபங்களாகி ற விருவிலங்கையிட்டு இந்திரியங்களாகிறபடர்கையிலே “கண்பாராமல்நலியுங்கோ ள்” என்று காட்டிக்கொடுத்த, நம்மெளிவரவுகண்டு சிரித்துக்கொண்டு திருநாட் டிலே தானும் நித்யசூரிகளுமாக விருக்கிறுனென்றதுசந்தித்து, தம்முடைய வார்த் யதிசயத்தையும் ரக்ஷகத்வோபயோகியான வவன்குணங்களை யு மவன்முகத்தைப் பார்த்துச்சொல்லாவின்றுகொண்டு, கேட்டார்க்குத் தரிப்பரிதாம்படி கூப்பிடுகிற * உண்ணிலாவியவிலர்த்தத்தை “உண்ணிலாவைவர்” இத்யாதி யாலே யருளிச்செ ய்கிருனென்கை.

(இவ்வுலகில் - உண்ணிலாவைவருடனிருத்தி) *இருந்தருமாநூலமான சம்சாரத்திலே ஆந்தரசத்தருக்களாய் வர்த்திக்கிற வைந்திர்திரியங்களோடே கூடவி ருக்கப்பண்ணி. “ஐம்புலனிலை மண்ணுளெண்ணிப்பெற்று லென்செய்யாமற்றுநீ யு ம்விட்டால்” என்றத்தைப்பின்சென்றபடி. (எண்ணிலாமாயன் - இவ்வுலகில் - உண் ணிலாவைவருடனிருத்தி - என்னெவ்வெண்ணுகின்றான்) அஸங்க்யாதமான வாஸீ

சர்ய சக்தியுத்தன சர்வேஸ்வரன், தமோபியுதமான விவ்விபுதியிலே, அஹமர்த் தமான வாத்மாவை யறிவழியப்பண்ணுமதான வைந்திர்த்ரியங்களு மாத்மாதுபந் தியென்னலாம்படி பொருந்தியிருக்கும்படியாக்கி; துர்ப்பலனனவென்னை, அவற்றை க்கொண்டு விஷயங்களிலேதள்ளி பாதிக்கைக்குக் கார்யவிசாரம்பண்ணுகின்றான். அதாவது - “ உண்ணிலாவியவைவரால் குமைதீற்றி யென்னை யுன்பாதபங்கயம் நண்ணிலாவகையே நலிவானின்னமெண்ணுகின்ற யெண்ணிலாப்பெருமாயனே ” என்றும், “ ஒரைந்திவைபெய்திராப்பகல் மோதுவித்திட்டு ” என்றும், “ ஐவரால்வி னையேனைமோதுவித்து ” என்றும், “ ஓவைகைக்காட்டி ” என்றும், “ ஐவரைநேர் மருங்குடைத்தாவடைத்து ” என்றும், “ ஒரைவரயாவரையும் மயக்கநீவைத்த ” எ ன்றும், “ சுமடுதந்தாய் ” என்றும் - அவனிப்படி யைவரைக்கொண்டு செய்வித்தா னென்று அவன்மேலே பழியிட்டபடியென்கை, (எண்ணிலாமாயனெனை நலிவெண் ணுகின்றனென்று நினைந்து) சர்வஜ்ஞனும் சர்வசக்தியாயிருக்கிற லீஸ்வரன், ‘அஜ் ஞனா யசக்தனும் சரணம்புகுந்தவென்னை, நலிந்ததுபோராம லின்னம் நலிவெண் ணுகின்றனென்றெண்ணி. “ நலிவானின்னமெண்ணுகின்றயெண்ணிலாப்பெருமா யனே ” என்றத்தைக்காட்டுகிறது. (நலிவெண்ணுகின்றனென்று நினைந்தோலமி ட்ட) பரமதயாவாஞனவன் நிர்த்தயபாப்போலே தமிழ்ப்பிக்க யத்நம்பண்ணுகின் றுன்னென்றெண்ணி யோலமிட்ட. “ எண்ணிலாப்பெருமாயனே, ” “ கார்முகில்வண் ணனே, ” “ சோதிநீண்முடியாய், ” “ வினையென்வினைதீர்மருந்தே, ” “ விண்ணுளா ர்பெருமானேயோ, ” “ பத்தியினுள்ளாய்பரமீசனே, ” “ கொடியென்பருகின்னமு தே, ” “ என்னம்மாவென்கண்ண, ” “ முன்பரவைகடைந்தமுதற்கொண்ட மூர்த் தியோ ” என்றிப்படி - இந்திரியபயத்தாலே, ரக்ஷகந்தவாதிருணங்களுக்கு வரசுகமா ன வவன்றிருநாமக்களைச்சொல்லி; “ ஸாஷாஸ்திராஸாஸாஸாயகாராஸா ” (ஸா காமருகாராஸாஸாயகார்த்தா) என்றும், “ ஹாராஸிலைசுபுருததீவய-ஸாஷா ஹாஹாவ-ஸுண-ஸுபுருபு-திஸாஸவது ” (ஹாராமலதயவ்ரததீர்க்கபாஹோ ஹாபூர்ணசந்த்ரபரிதிமாநவகந்த்ர) என்றும், ஸாகாமருகங்களைப்போலேயிவரும் *க ண்வாளிக்குடைந்தடைந்தும், “ ஸுபீஸிஹெஹரிவாவுதா ” (ம்ருகீஸிம்ஹ ரிவாவ்ருதா) என்னும்படி ம்ருகஸாபாஷியானவன் ராக்ஷஸிகள் மத்ய மஸஹ்யமா யவர் குளிர்ந்தமுகத்திலே விழிக்கவாசைப்பட்டிக் கூப்பிட்டாப்போலவும் கூப்பிட் டபடி. (இன்புகழ்சேர்) நாடடைய விர்த்ரியகங்கரராய் ததலாபத்தாலேகூப்பிட, இவரிந்த்ரியபயக்ரோஸம்பண்ணுகையாயிற்று-இவர்க்கு, இன்புகழ்சேர்ந்தது. “கா லாதுதாவைவலிநவாஸாஸா” (காமாத்மதாகல்வபிநப்ரஸஸ்தா) என்னக்கடவதி றே. “ * பாதமகலகில்லாத தம்மையகற்று மவற்றின்நடுவே யிருத்தக்கண்டு, ‘நலி வான்’, ‘சுமடுதந்தாய்’, ‘ஓ’ என்று-சாதநபலமான ஆக்ரோசத்தோடே பழியிட்டி” என்றிறே அழகியமணவாளப்பெருமாள் நாயனாகு மருளிச்செய்தது. (இன்புகழ்சே ர்மாறனென) கேட்கைக்கினிதாய் ஸோக்யமான யஸஸையுடைய வாழ்வாரொன் றதுசந்திக்க. (குன்றிலிமேம்பவக்கங்குல்) இவ்வுக்திமாத்தரத்தாலே ஸம்ஸாரமாகிற காளராத்திரிஸித்தவிடம். இதுநிஸ்சயம். குன்றுதல் - குறைதல். ஆழ்வாராப்போ லே “ அமுதக்கொண்டமூர்த்தியோ ” என்றுகூப்பிடுகையன்றிக்கே. அவர்திருநாம த்தைச்சொல்ல, * விடியாவெந்நரகான ஸம்ஸாரத்துக்கு விடிவுபிறக்கும் ... (சுக)

ஏழாம்பத்தில் - முதற்றிருவாய்மொழி முற்றிற்று.

ஆக - திருவாய்மொழி சுக.—பாட்டு - சுஎக.

ஸ்ரீ திருவாய்மொழி.

ஏழாம்பத்து.

இரண்டாந்திருவாய்மொழி.

கங்குலும் - ப்ரவேஸங்கள்.

ஆரூயிரப்படி.

(கங்குலும்பகலும்) இப்படி திருவேங்கடமுடையானோடு ஸம்பீர லேஷிக்கப்பெறாத வ்யஸநத்தாலும் தத்ஸம்பீரவேஷ ப்ரதிபந்தகப்ரக்ருதி தர்ஸநஜநித வ்யஸநத்தாலு மத்யந்தமவஸந்நராயவன்றிருவடிகளைப்பூண் டிகொண்டுகிடந்து கூப்பிட்டு, பின்னையும் தம்முடைய வபேக்ஷிதம்பெ ருமையாலே, “இனிக்கோயிவிலே பெரியபெருமாள் திருவடிகளிலே சென்று விழுந்தாலல்ல தென்னுடைய க்லேஸம்போகாது” என்று பா ர்த்துப்பெரியபெருமாள் திருவடிகளிலேசென்று விழுந்து அங்குமொரு கடாசூதம்பெருமையாலே * மதியெல்லா முள்கலங்கி “எனக்குச்செ ல்லுகிற வ்யஸநமொன்றும் தெரிகிறதில்லை, சொல்ல சூதமனாகியிலேன், பிரானே, என்னை யென்செய்யநினைத்தருளினாய்” என்று, தாம்பெரிய பெருமானோடுநோக்கிக் கூப்பிடுகிறபாசுரத்தை யந்யபதேஸத்தாலே பேசுகிறார். பெரியபெருமானோடேகலந்து பிரிந்தாளொருபிராட்டி, வ்யஸநா திசயத்தாலே மோஹதசாபந்நையாயிருக்கிறபடியைக்கண் டிவளிலுமவ ஸந்நையாயிருந்த விவருடைய திருத்தாயார், இவளுக்குச்செல்லுகிற த சை சொல்ல நிலமல்லாமையாலே, இவருடைய தசையைப் பெரியபெ ருமானுக்குக் காட்டி யிவருடைய வ்யஸநகாரிதமான சேஷததங்கனையு ஞ்சொல்லி இவள்திறந் தென்செய்யநினைந்தருளினாயென்று பெரியபெ ருமானோடுநோக்கிக் கூப்பிடுகிற பாசுரங்களாகச் சொல்லுகிறாள்... ..*

பன்னீராயிரப்படி.

இரண்டாந்திருவாய்மொழியில், கீழே - விஷயேந்த்ரியாதிகளுடைய வதிப் பரவருத்தியை யதுசந்தித் தார்த்தராய்க் கூப்பிட்டவர், “கன்னலேயமுதே” என்று கீழதுசந்தித்தபோக்யதைபாலே யிந்தவார்த்தியோடேகூடவதிப்ராவண்யமும் நடந்து, ப்ராவண்யாதுருபமான வதுபவம் லபியாமையாலே “அதுப்ரதிபந்தககார்ய மிதே” என்றதுசந்தித்து. ப்ரதிபந்தகங்களைப்போக்கி யதுபவிப்பிக்கவேண்டும்

யோக்யதைக்கீடான; ப்ராப்யபூதனுடைய வதுபாவ்ய சிஹ்ரயோகத்தையும், ரக்ஷணர்த்த ப்ரவ்ருத்திவிசேஷத்தையும், ரக்ஷணப்ரதிபந்தக நிவர்த்தகத்வத்தையும், அபரிச் சிந்நமாஹாத்மயத்தையும், ஆஸ்திதாபேக்ஷிதகரத்வத்தையும், ஆஸ்தி ஸம்ரக்ஷணர்த்தமான வாயுதபூர்த்திக்ஷயம். சம்ரக்ஷணோபயுத்தமான சமுத்ரசாயித்வத்தையும், அவதாரதசையி லதிமாதவசேஷமுத்தத்தையும், ப்ரணயித்வாதிசயத்தையும், ஈஸ்வராபிமானிகளுக்கும்ந்ராத்மாவான வீஸ்வரத்வாதிசயத்தையும், துசந்தித்த, “இப்படி ரக்ஷகனுமாய் போக்யனுமானவன் ப்ரதிபந்தகத்தைப்போக்கியது பவிப்பிக்கிறிலன்” என்கிறவார்த்தயிசயந்தாலே அரதிக்குத்மானவநெகவ்யாபாரங்களைப்பண்ணியவஸந்தராய், அர்ச்சாவதாரசுலபமான பெரியபெருமானேநோக்கிப் பிறந்த வபிரிவேசாதிசயந்தாலே யப்ரக்ருதிங்கதரான ப்ரகாரத்தையதுசந்தித்து ப்ரிவரானவர்களிவருடைய தசையையவர்க்கு விண்ணப்பஞ்செய்த ப்ரகாரத்தை நாயகரானபெரியபெருமானோடு வீஸ்லிஷ்டையான நாயகிபிணுடைய வார்த்தயிசயத்தை யதுசந்தித்தாற்றாளாய் நற்றயானவன் தன்னாற்றாமையின் மிருதியாலே யவரை புத்தியாலே யப்ரோக்ஷித்திரங்கியுரைத்த பாசரத்தாலே யருளிச் செய்கிறார்.....*

ந டி.

* உண்ணிலாவியில் - நமஸ்யப்தார்த்தம் பலவகையாலும், “தொண்டர் தொண்டர் தொண்டர் தொண்டன் சடகோபன்” என்று - தநியசேஷத்வ பர்யந்தமாக வுள்ளபடி யதுசந்தித்தாராயற்றது. * உலகமுண்டபெருவாயினில் - பெரிய பிராட்டியார் முன்னிலையாகத் திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளிலே விழுந்து சரணம்புகார்; விஷயங்களுமிந்திரியங்களும் நடையாடுகிற ஸம்ஸாரத்திலே வைத்தபோதே தன்பக்களினின்றும் நம்மையகற்றப் பார்த்தானாகாதேயென்றுகூப்பிட்டார் - * உண்ணிலாவியில், வ்யபிசாரமுமின்றிக்கே வ்யவதாநமுமின்றிக்கே யிருக்கிற ஸாதநத்தைப்பற்றினபின்பு மதுபலியாவிட்டால் அவன்நன்னையே யின்னதாய்க்கொண்டு கூப்பிடுமத்தனையிறே. இப்படி கண்ணழிவற்றது பின்னையும் பலியாதொழிவானென்னென்னில்; அதுபலியாநிற்க, க்ராமப்ராப்திபொறுக்கமாட்டாமல்படுகிறார். ஈஸ்வரனுடையசர்வஜ்ஞத்வத்துக்குமவ்ருகான விவருடையமார்த்தவவேஷயிருக்கிறபடி. பிராட்டியைப்போலே “ததஸ்யஸஹஜஸம்வெச” (தத்தஸ்யஸத்ருஸம்பவேத்) என்றிருக்கமாட்டார், றுசியளவில்லாமையாலே. சம்சாரத்தினுடையதோஷத்தையுமதுசந்தித்து எம்பெருமானுடைய குணோத்தகர்ஷத்தையுமதுசந்தித்தாலாறியிருக்கப்போகாதிதே. பகவத்விஷயமறியாத சம்சாரிகளிலர்க்குக்கூட்டல்ல, பகவதலாபமறியவேண்டாத நித்யகுரிகளு மிலர்க்குக்கூட்டன்று, அலாபத்தில் நோவுபடுகைக் கிவரொருவருமேயுள்ளார். பட்டரித்திருவாய்மொழி யருளிச்செய்யும்போதெல்லாம் “ஆழ்வார்க்கோடுகிற தசையறியாதே யவருடைய பாவவ்ருத்தியுமின்றிக்கே யிருக்கிற நாமென் சொல்லுகிறோம்” என்று திருமுடியிலே கையை வைத்துக்கொண்டிருப்பார். அவனும், “இவர் நமக்கே பரமென்னுமிட மறிவித்தாராகில், நா

மூமிவர்கார்யம் செய்யக்கடவதாக வற்றபின்பு செய்து தலைக்கட்டிற்றன் றே; இவரங்குப்போ யதுபவிக்கு மதுபவ மிங்கேயிருந்தே குறைவற வ துபவிபாநின்றராகில், 'விரோதிபோயிற்றில்லையே' என்று இவர்பண்ணு கிற வகிசங்கையும் போக்குகிறோம்; நாலுநாள் முற்பாடிபிற்பாடன்றே, இதில் கார்யமென் ” என்றிருந்தான். பிற்பாடி பொதுக்கமாட்டாதவிவ னை வைக்கப்போருமோவென்னில்; ப்ரஜைகளைப் பட்டினியிட்டு வைத் தும் வந்த விருந்தினரைப் பேணுவாரைப்போலே, “ இவர்தாம் நாலுநா ள் நோவுபட்டாராகில் படுகிறார், இவருடைய ப்ரபந்தத்தைக் கொண்டு நாட்டை வாழ்விப்போம் ” என்றிருந்தான். இவரொருமுறைஞர்த்தமிரு க்கையாவது, தன்னாலும் திருத்தவொண்ணாத சம்சாரம் திருந்தி வாழும் படியாயிருந்தது என்றதுக்காக வைத்தானவன். இவர், “நம்படியறிந்தா னாகில், தனக்கு சக்தியில் குறையிலையாகில், இதுபொருந்தாத நம்மை யிட்டுக் காரியங்கொள்ளவேணுமோ; இவ்விருப்பில் பொருந்துவா ரொ ருவனாத் திருத்திக் காரியங்கொள்ளத் தட்டென் ” என்றிருந்தார். அவ னும் “ இது பொருந்தாதாரையேகொண்டு காரியங் கொள்ளவேணும் ” என்றிறே யிருக்கிறது. தேசிகரையிட்டுக் காரியங்கொள்ளவேணுமே. ப ண்ணின ப்ரபத்தி சடக்கெனப்பலியாதொழிந்தது, ப்ரஹ்மாஸ்தரம்வாய் மடிந்தமாத்ரமிதே. இனித்தானவனும்; ப்ரீபரதாழ்வான் மாதுலகுலத்தி ல் நின்றும் வந்து தாயாரை நமஸ்கரிக்க, அவள் “ராஜன்” என்ற வெம் மை பொதுக்கமாட்டாமைப் பெருமாள் திருவடிகளிலே தன்னற்றமை யோடே விழுந்து சரணம்புக்கு, “ தேவர் மீண்டருளவேணும் ” என்ன; பெருமானும், மீளாமைக்கு ஹேதுவாயிருப்பன வநேகத்தையிவனுக்குச் சொல்லி, “பிள்ளாய் நீ நிர்ப்பந்திக்கக்கடவையல்லே, உன்னை ஸ்வதந்த்ர னாக்கி வார்த்தைசொன்னு ரொதிரோ உன் ஸ்வரூபாநுரூபமான பாரதந்த்ர யத்தைப்பெற்று நீ போ ” என்று சொன்னாப்போலே; இவரபேக்ஷித்த தொழிய வேதேனு மொன்றைக் கொடுத்துப் பொகட்டுப் போகவல்லா நெரு ஸ்வதந்த்ரனிறே, ஆகையாலே தான் நனைத்தபோது கார்யம் செ ய்யக்கடவனுமா யிருக்குமிதே. சர்வஜ்ஞானவ னிவர்க்கோடுகிறதசைய றிந்து, தன்னுடைய சர்வசக்தித்வங்கொண் டிவர்க்கொரு பரிஹாரம்பண் ணவொண்ணாதபடி யிவருடைய தசாவிசேஷமிருக்கிறபடி. இவர்தாமும் “ விண்ணுளர்பெருமானேயோ ” என்றும் “ முன்பரவைகடைந்தமுத ங்கொண்டமூர்த்தியோ ” என்றும், “ பலமுதல்படைத்தாய் ” என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே-பரத்வம், அவதாரம், ஜகத்காரணத்வம், இவற்றைச் சொல்லியிறே கூப்பிட்டது; அதில், பரத்வம் லோகாந்தரமாகையாலே “ கிட்டப்பெற்றிலோம் ” என்றறியிருக்கலாம்; அவதாரம் காலாந்தர மாகையாலே, “ அக்காலத்திலுதவப்பெற்றிலோம் ” என்றறியிருக்கலா ம். ஜகத்காரணத்வம் தானறிந்துசெய்யுமதாகையாலே, “ நம்மாஸ்செய யலாவதில்லை ” என்கொண்டாறி யிருக்கலாம்; அவ்விழவுகளெல்லா

தீரும்படி சதாசந்நிதிபண்ணிக்கொண்டுகொயிலிலே கண்வளர்ந்தருளுகிற பெரியபெருமான் திருவடிகளிலே விழுந்து தம்மபேக்ஷிதம்பெருவிட்டால் தரிக்கவொண்ணுதிறே. விஷயமஸந்நிதிதமாதல், ஜ்ஞாநத்தில்கொத்தையுண்டாதல் செய்யிலிறேதரித்திருக்கலாவது. நீர்மையில் கண்ணழிவுண்டாயாதல், மேன்மையில் கண்ணழிவுண்டாயாத விழக்கிறாரன்றே. இப்படி யிருக்கச்செய்தேயு மவர்திருவடிகளிலே தமக்குநினைத்த பரிமாற்றம்பெருமையாலே தாமானதன்மைபோய் ஒருபிராட்டிதசையைப் பரப்பதராய், அவ்வளவிலும் தமக்கோடுகிறதசையைத் தாமழிந்து கூப்பிடப் பெருதே, திருத்தாயார் கூப்பிடும்படியாய்விழுந்தது. சம்புலேஷ விரலேஷங்களில் பிறக்கும் லாபாலாபங்களாலே தாம்பிராட்டிமார்தசையை யுடையராகிறார், திருத்தாயாரான ஸ்வபாவம் வினைந்தபடி எங்ஙனெயெனில் ; கண்ணகம்பெருகியோடாநின்றா லிருக்கையுமாறுகளாகப் பெருகிப்போகாநிற்கச்செய்தேயும் கடலிற்புகுமம்மம் குறையாமல் போய்ப்புகுமாபோலே யாபிற்றிலருடைய “அதனிற்பெரிய வென்னவா” என்கிற வபிரிவேசமிருக்கிறபடி; ஆகையாலே யிவர்க்கெல்லார் பேச்சும் பேசக்குறையில்லை. இப்பெண்பிள்ளை மோஹித்துக்கிடக்க, இவளைக்கண்டுமுறையாமடங்கலும் மோஹித்துக்கிடக்க ; பெருமானிலு மிளையபெருமானுக்குத் தளர்த்தியுண்டா யிருக்கச்செய்தே பெருமானுடைய ரக்ஷணத்துக்காக விளையபெருமானுணர்ந்திருக்குமாபோலே, திருத்தாயாருமியளுடைய ரக்ஷணத்துக்காக வுணர்ந்திருந்து ; ஏதேனும்தசையிலும் தங்கன்காரியம் தாங்கள் செய்யக்கடவதன்றிக்கே யிவன்காலிலேவிழுந்து தங்கள் காரியம் தலைக்கட்டுங்குடியாகையாலே பெரியபெருமான் திருவடிகளிலே யிவளையிட்டு வைத்துக்கொண்டிருந்து ; “இவளமூவது தொழுவது, மோஹிப்பது, பரலாபிப்பது, அடைவுகெடப் பேசுவது, நெடுமூச்செறிவது, அதுதானும் மாட்டாதொழிவது, ஸ்தப்தையாயிருப்பது, இப்படியரதி விஞ்சிச்செல்லாநின்றது ; இவள் திறத்திலே நீரென் செய்யக்கடவீர்” என்று கூப்பிடாய்ச் செல்லுகிறது. எல்லாவளவிலுமவளையே பரிஹாரங்கேட்கும் குடியரகாதே, ஆண்டாளொருநாள் ஆழ்வானுக்கு, “பிள்ளைகள் விவாஹப்ராப்தரானார்கள், இவ்விடையாட்டமொன்றுமாராயாதிருக்கிறதென்” என்ன, “பகவத்குடும்பத்துக்கென்னே யின்னிருந்து கையச்சொல்லுகிறாயே ; நாலோநான்வாசித்துச்சமையக்கொள்ள ; அங்கேவரக்காட்டு” என்ன, பட்டளையும் சீராமப்பிள்ளையையும் கொடுத்துப்போகவிட, வாசித்துச்சமைந்து பெருமாள்திருவடிகளிலே நிற்க, “ஒன்றுசொல்லுவாய்போலே யிருந்தாய்” என்றுதிருவுள்ளமாக, “இவர்கள் விவாஹப்ராப்தரானார்கள், என்னுந்நீராகள்” என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, “எல்லாம்செய்கிறோம்” என்றுதிருவுள்ளமானார் ; பிற்றைநாளே மன்னியைக்கொண்டிவந்து கொடுத்தார்கள். அகனங்கப்பரஹ்மராயர் அடையவ்வேந்தான் செய்யாநிற்கச்செய்தே

மதிள் போக்குகைக்காகவினாயாழ்வானகத்தை வாங்கப்புக, பட்டரத்தை க்கேட்டருளி, “வாரீர்பின்னாய், நீர்செய்கிறமதிள் பெருமானுக்குச்சகூ கமென்றிராதேகொள்ளீர்; இங்குக்கிடக்கிற நாலுகுடியுங்கானும் பெரு மாளுக்குரகை; ஆனபின்பு; நீர் செய்கிறவை யெல்லாமழகிது, ‘இவை யெல்லாம் நாம் செய்கிறோம்’ என்றிராதே, ‘பெருமாள்செய்விக்கிறார்’ என்றிரீர், உமக்குநல்வழிபோகவுடலாங்கானும்” என்றருளிச்செய்தார். இத்திருத்தாயாரும் சர்வபரங்களைபு மவர்தலைவிலே பொகட்டுப் பெண் பிளையைத் திருமணத்தினுக்குள்ளே பொகட்டு, அவருடைய வசரண்ய சரண்யத்வாதிருணங்களை விண்ணப்பஞ்செய்யா நின்றுகொண்டு; ஒரு காலநியதியாதல், ஒருதேசநியதியாதல், அதிகாரிநியதியாதலின்க்கே சர்வசமாஸ்ரயணியா யிருக்கிறபடியை யறுசந்தித்து, தன் பெண்பிள்ளை யினுடைய தசையைத் திருவுள்ளத்திலே படுத்துகிறு ளித்திருவாய்மொழியாலே. ....*

ஜீயர் அரும்பதம்.

கங்குலும்பகலும்ப்ரவேஸே, (உண்ணிலாவியில் நமஸ்காரத்தார்த்தம்) என்கிறதுகொண்டிருக்கிறது. முந்தினது - * உலகமுண்ட பெருவாயனிலே - த்வயத்தில் பூர்வகண்டார்த்தத்தை யருளிச்செய்தார்; * உண்ணிலாவியில் - உத்தரகண்டத்தில் * நமஸ்காரத்தார்த்தத்தை யருளிச்செய்தார்; இதில் - * ஸ்ரீமத்பதநாராயணபதார்த்தத்தை யருளிச்செய்கிறார். “என்றிருமகள்சேர்மார்பன்” என்றதிலே - * ஸ்ரீமத்பதார்த்தம் குறித்தம். “சுழிஹோத்ருஹோதி-யவாஹோதி” (அக்ரிஹோத்ரம்ஹோதி - யவாஹோதி) என்று - பாட்க்ரமாதார்த்தக்ரமஸ்யபலீயஸ்த்வாத், விரோதிநிவ்ருத்தநந்தம் கைங்கர்யம்ஸித்திக்கவெண்டிகையாலே, முந்தற, * உண்ணிலாவியிலே - * நமஸ்காரத்தார்த்தம் சொல்லிற்றென்று. இப்பகூத்தில்த், உத்தரவாக்யஸ்த்தநமஸஸில் ததியசேஷத்வம் சொல்லப்படாமையாலே, அதை-இங்கே, “தொண்டர் தொண்டர் தொண்டர் தொண்டன்” என்றுசொல்லும் கஞ்சிதஸ்வரஸ்யமுண்டு. ஆகையாலே, * உலகமுண்டபெருவாயனிலே, “புகலொன்றில்லாவடியேன்” என்று - ப்ரணவார்த்தம் சொல்லிற்று; * உண்ணிலாவியில்-திருமந்தார்த்தில் * நமஸ்காரத்தார்த்தம் சொல்லிற்று; * கங்குலும்பகலிலே-திருமந்தார்த்தில் * நாராயணபதார்த்தம் சொல்லுகிறதென்று கொள்ளவேண்டுமென்றிரண்டாம்ஸங்கதி. * கங்குலும்பகலில் - திருமந்தார்த்தில் * நாராயணபதார்த்தம்சொல்லுகிறபடி யெவ்நனையென்னில்; * நாராயணபதத்தில் சதுர்த்தார்த்தம்-கைங்ர்யமாய், அதுதா னுபவஜநித ப்ரீதிகாரிதமாய், அவ்வதுபவந்தான் ப்ராவண்யகர்யமாய், அந்தப்ராவண்யத்தை யிடிலேசொல்லுகையாலே.

இத்திருவாய்மொழிக்கு ஸங்கதியருளிச்செய்வதாக, ஜீயரண்டிருவாய்மொழிகளில் ப்ரமேயங்களை யறுவதிக்கிறார் (உலகமுண்டவித்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே) ஸாதரத்தை யறுஷ்ட்டித்தவர்கள் பலசித்தியர்ந்தமாறி யிருக்குமாபோலே யாறியிராமல் கூப்பிடுவானென்னென்ன (வ்யபிசாரமுபித்யாதி) வ்யபிசாரம்-பலாவ்யபிதி. வ்யவதாநம் - காலவிளம்பம். சித்தஸாதநமாகையாலே விரண்டிமிலையென்றபடி. இப்படியிருக்கிற ப்ரபத்தி விபலமாவானென்னென்ற சங்கை

யை யதுவதித்துப்பரிஹரிக்கிறார் (இப்படி யித்யாதிவாக்யத்தவ்யத்தாலே) பொறுக்க மாட்டாமைக்கு ஹேதுவேதென்ன (ஈஸ்வரனுடையவித்யாதி)

ஆனாலும், பிராட்டியைப்போலே தரித்திருக்கவொண்ணாதோவென்ன (பிராட்டியையித்யாதி) ருசியினளவில்லாமை யை ஹேதுபூர்வகமாக விவரிக்கிறார் (சம்சாரத்தினுடையவித்யாதி) இப்படி யலாபத்தில் நோவுபட்டதுக் கிவர்க்கொப்புண்டோவென்ன (பகவத்விஷயமியத்யாதிவாக்யத்தாயம்) இப்படியிருக்கிற விவருடைய வார்த்தையைப் ப்ரகாசிப்பிக்கிற வித்திருவாய்மொழிக்கார்த்தம், கணாமேலேநிற்கிற வஸ்மதாதிகள் சொன்னால்விரஸமாயிருக்குமென்னுமத்தை யாப்தஸம்வாதத்தாலே தர்ஸிப்பிக்கிறார் (பட்டரித்யாதி)

ஈஸ்வரனார் விவகாயைத்ததுக்குக் கருத்தென்னென்ன (அவனுமித்யாதி) இவரிருந்தால் ஜகத்துத்திருந்துமோவென்ன (இவரொருமுஹூர்த்தமித்யாதி) அதையறிந்த விவரத்வரிக்கிறதென்னென்ன (இவராரம்படியித்யாதி) இவ்விருப்பில் பொருந்துவார் - திருமழிசைப்பிரான்போல்வார், அவனுக்கு மிதில் பொருந்துவானாயிட்டிக் காரியங்கொள்ள வொண்ணாதோ வென்ன (அவனுமித்யாதி) அதுக்கு ஹேதுவேதென்ன (தேசிகனாயித்யாதி) தேசிகனென்கிறது - சம்சாரதோஷமும் பகவத்வைலக்ஷணயமும் நன்றாக வறிந்தவர்களென்றபடி. அதாவது - சம்சாரத்தில் பொருந்தியிருக்கு மவர்களைத் திருத்தும்போது, சம்சாரம் துஸ்ஸஹமாம்படியான ப்ரமேமுடையானாக்கொண்டு கார்யங்கொள்ளவேணும் ; இப்படியுனடிகே, இதில் பொருந்துவானாக்கொண்டு கார்யங்கொண்டால், “தனக்கொன்றும்பிறர்க்கொன்றுமாயிவன்சொல்லுகிறபடி பாரீர்?” என்று அவர்கள் திருந்தார்கள் என்று அவருக்குக்கருத்தென்றபடி, “தேசிகனாக்கொண்டு காரியங்கொள்ளவேணும்” என்றிருக்கிறதறிந்திருக்க விவர்கூப்பிடுவானென்னென்ன (பண்ணினவித்யாதி) “பிற்பாடு பொறுக்கமாட்டாத” இத்யாதி வாக்யோக்த சங்கைக்குப்பரிஹாரார்த்தம் (இனித்தானவனுமித்யாதி) அதாவது - ஸ்ரீபரதாழ்வானைப்போலே ஸ்வாதந்தர்யத்தாலே வைத்தானென்றபடி. கீழே “ஈஸ்வரனுடைய ஸர்வஜ்ஞத்துவத்துக்கும்” இத்யாதி வாக்யவிவரணம் (சர்வஜ்ஞனாவனித்யாதி)

இவ்வளவும் - உண்ணிலாவியில் ப்ரமேயத்தையதுவதித்து, இதுக்கு- * கங்குலம்பகலோடே சங்கதி (இவர்தாயித்யாதி) ஜகத்காரணமென்றது - வ்யூஹத்தை. இவர் * அசிதவிசேஷிதராய்க்கிடக்க வொருகாலவிசேஷத்திலே தானறிந்து செய்யுமதாகையாலே யென்றபடி. இங்கபேக்ஷிதங்கிடையாவிட்டால் தரிக்கவொண்ணாமைக்கு ஹேதுவையருளிச்செய்கிறார் (விஷயமித்யாதி) ஜ்ஞாநத்திலென்றது- ஈஸ்வரஜ்ஞாந ஸத்த்யாதிகளிலென்றபடி. ஏதத்விவரணம் (நீர்மையிலித்யாதி) மேன்மையாவது - ஜ்ஞாநசத்த்யாதிபூர்த்தி. இப்படி மேன்மை நீர்மைகளிரண்டும் குறைவற்றிருக்கிறவிடத்திலு மபேக்ஷிதங்கிடையாமையாலே வந்தவாற்றாமையின்கனத்தை யருளிச்செய்கிறார் (இப்படியிருக்கச்செய்தேயுமித்யாதி)

பிராட்டிதசையும் திருத்தாயார்த்தசையு மேககாலத்திலேயுண்டாகி லிவருடைய ப்ராவண்யம் ஸங்குசிதமாகாதோ வென்கிறசங்கையை யதுவதித்துப் பரிஹரிக்கிறார் (சம்ஸ்லேஷேத்யாதிவாக்யத்தவ்யத்தாலே) (திருத்தாயாரான ஸ்வபாவம் வினைந்தபடியெவ்வனே) என்றவநந்தம், வினைந்ததாகி லிவருடைய வபிநிவேசத்துக்குக் குறைவுவாராதோ (என்னில்) என்றத்யாஹார்யம், மேல் பரிஹாராதகுணமாக, (அபிநிவேசம்) குறையாது (இருக்கிறபடி) என்று கூட்டுவது. ஆக, பரிஹாரம் - தாயாராயும் சொல்லலாம், அபிநிவேசத்துக்குக் குறைத்தலில்லையென்றபடி.

இத்திருவாய்மொழியில் நாயகியினுடைய வார்த்திப் பரகாரங்களை விஸ்தரோணவருளிச்செய்கிறார் (இப்பெண்பிள்ளையித்யாதி) “மயங்கும்” என்றத்தைப்பற்ற (மோஹித்தென்றது) பந்துக்களடங்கலும் மோஹித்தார்களாகில் திருத்தாயாருணர்ந்திருக்கும்படி யெங்ஙனெயெனன (பெருமாளிலுமித்யாதி) “ஆழந்தொழும்” என்றத்தைப்பற்ற (ஆழுவதித்யாதி) “வெவ்வுயிர்க்கும்” என்றத்தைப்பற்ற (நெடுமூச்செறிவதென்றது) அவனைக்கேட்டிறதென், தாங்களே பரிஹரித்துக்கொள்ள வொண்ணாதோவென்ன (எல்லாவளவிலுமித்யாதி) இதுக்கு சம்வாதத்வயம் (ஆண்டாளித்யாதி) (பெருமாள் செய்விக்கிறார்) என்றவிடமபேகூழிதம், “பற்றிலார்பற்ற நின்றானே” என்றத்தைப்பற்ற (அஃரண்யஃரண்யத்வாதியென்றது).....*

இ ர ண் ட ா ந் தி ரு வாய் மொழி.

71510 மு த ற் ப ா ட் டு.

கங்குலும்பகலுங்கண்டியிலரியாள்கண்ணநீர்கைகளாலிறைக்குஞ் சங்குசுக்கரங்களென்றுகைகூப்புந்தாமனாக்கண்ணென்றேதளரு மெங்ஙனேதரிக்கேனுண்ணிவிட்டென்னுமிருநிலங்கைதுழாவிருக்குஞ் செங்கயல்பாய்நீர்த்திருவரங்கத்தாயிவடிந்தென்செய்கின்றயே.

ஆரூயிரப்படி.

உன்னைக் காணப்பெறுத நிரவதிக வ்யஸநத்தாலே திவாராத்ர விபாகமின்றியே யொருகாலும் நிந்நாயான தெங்ஙனே யிருக்குமென் றறியாள்.

உன்னைக்காண்கைக்காகப் பெருத்தாகவூறுகிற கண்ணீராகிறகடலை, தன்னுடைய வபிநிவேசத்தாலும் மெளகத்தயத்தாலும் தன்சிறுக்கைகளாலே யிறையாநிற்கும். “கூராராழிவெண்சங்கேந்திக்கொடியேன்பால்வராய்” என்று சொல்லத்தொடங்கி முடியச்சொல்ல கூழமையல்லாமே, அவ்விரப்புத் தோன்றும்படி கைகளாலே தொழாநிற்கும். தாமனாக்கண்களால் நோக்கா யென்றுசொல்ல வுத்தொகித்தமாத்ரத்திலே தளரும். என்னையுங்கூடத் தோற்பித் தடிமையாக்கின் கண்களையுடைய வுண்ணைப்பிரிந்து, தீக்ஷணமான விஷத்தைப் பாரம்பண்ணினுப்போலே யொருபடியாலும் தரிக்கமாட்டேனென்று சொல்லாநிற்கும். தன்னுடையஸந்தாபத்தைப் பொறுக்கமாட்டாமே, மஹீதலத்திலே விவேஷ்டநம் பண்ணுகிறதற்கும். நிநில ஜந்துஜாதசரண்யனே, கோயிலிலே கண்வளர்ந்தருளுகிற திவளுக்காகவன்றோ, இவளுடைய தசையிருக்கிறபடி பார்த்தருளாய்பிரானே, இவள்திறத் தென்செய்ய நினைத்தருளினாயென்கிறாள். ....*

பண்ணீராயிரப்படி.

*முதற்பாட்டில், அதுபாவ்யமான வசாதாரண சிஹ்நங்களைச் சொல்லி யிவளார்த்தையாகாநின்றாள், இவளளவி லென்செய்ய நினைத்திருக்கிறீரென்கிறாள்.

கங்குலும் - நாட்டாருறங்கும் கங்குலும், பகலும் - ப்ரணயிகிறுறங்கும்ப
கலும், கண் - கண்கள், தாயில் - தாயிலவேனுமென்று. அதியாள் - அறிவும் நடை
யாடுகிறிலள். இவள் கண்வட்டத்திலுறக்கம்வாராதபடி சோகாஸ்ருவெள்ளங்கொ
ள்ளுகையாலே, கடலைக் கையிட்டிறைப்பாராப்போலே, கண்ணநீர்- கண்ணநீரை
மாற்றுவுதாக, கைகளால் - கைகளாலே, இறைக்கும் - இறையாநிற்கும், இக்கண்
ணநீர்க்கிரங்கி வருமென்று நினைத்து அபேகைக்கிடாக * கூராராழிவெண்சங்கே
ந்திவரக்கூடுமொகையாலே, சங்குசக்கரங்கள் - சங்குசக்கரங்கள், என்று - என்று
அவற்றைச்சொல்லி, கைகூப்பும் - வந்தால்பண்ணு மஞ்சலியைப்பண்ணாநிற்கும், வ
ந்தால் குளிரேநோக்கும் கண்களைநினைத்து, தாமரை - தாமரைபோன்ற, கண்-கண்.
என்றே - என்று சொல்லி, அது பெருமையாலே, தளரும் - தளராநிற்கும், உ
ன்னை - இந்த வாயுதசோபையை மவயவசோபையையுமுடையவுன்னை, விட்டு-
விட்டு, எங்ஙனே - எங்ஙனே, தரிக்கேன் - தரிக்கக்கடவேன், 'என்னும் - என்னும்,
தன்னாத்தயதசயத்தாலே, இருநிலம் - பூயிப்பரப்படங்க, அவன் காலாலே துழாவி
னவோபாதி, தான், கை - கையாலே, துழா - துழாவி, இருக்கும் - அதுக்கும் சக்
தையன்றியே நிர்வயாபாராபா யிருக்கும், செம் - இளமையாலே சிவந்தபுகனாயு
டைத்தநன், கயல் - கயலானது, பாய் - உகனித்துப்பாய்கிற, நீர் - நீராயுடைத்தா
ன, திருவரங்கத்தாய் - கோயிலிலே சந்திப்பிதனாவனே, இவள்திறத்து - இப்படி
அதிசயிதமான விகாரத்தையுடையளாய், அந்த நீராப்பிரிந்த கயல்போலே உன்னை
ப்பிரிந்து தரியாத விவளளவிலே, என் - எது, செய்கின்றாய் - செய்கிறாய்.

இவ்வார்த்தியைத் தீர்க்க நினைக்கிறாயோ, அதிசயிப்பிக்கநினைக்கிறாயோ வெ
ன்று கருத்து.....*

ஈடு - முதற்பாட்டு.

இப்பிராட்டியுடைய, பேச்சுக்கு நிலமன்றிக்கே யிருக்கிற தசை
யைப் பெரியபெருமானாக் கறிவித்து, இவள்திறத்துச் செய்தருளநினைத்
திருக்கிற தென்னென்கிறாள்.

(கங்குலும்பகலும்கண்டியிலறியாள்) இவளை யெப்போது கண்
டியில்பண்ண விருக்கிறீர், விரடிநணிகளுக்குக் கொடுகிற வ்யஸநம் மாற்று
கைக்காக “இரா, பகல்” என்றொருவரம்புகட்டின வித்தனையிறே, அகி
வளுக்குக் காரியமாகிறதில்லை. ராத்திரியில் விஷயலாபத்தாலேபோதுபோ
க்கவும், பகலிந்திரியங்களானவை விஷயாந்தரங்களிலே கொடுபுக்குழுட்
டி “அப்போதாயிற்று, இப்போதாயிற்று” என்று காலகேஷபத்துக் குட
லாயிருக்குமிறே, “எங்ஙனேதரிக்கேனுன்னைவிட்டு” என்று சொல்லு
கையாலே, இவளுக் கங்ஙனென்றுசொல்லித் தரிக்கவொண்ணாதே. தன
க்காஸ்ரவாசவேறுதுவாகப் பண்ணின திவாராத்ரவிபாகமுறிகிறிலள், பக
லுமிரவோடொக்க வுறக்கங்கண்டதிறே, (பகலும்) (நாட்டாரிரவுஉற
ங்குவர்கள், ப்ரணயி) யௌவநம் குடிபுகுந்தால் இராமாறு நாயகனுக்
கலைகொடுக்கையாலே உறக்கமில்லை, அவ்விழவுக்கு மெற்றி உறங்குவது
பகலிறே, அதுவும் பெறுகிறதில்லை. “சுதிஉஹூதகாஸாஸி” (அநித்ர
ஸஸததம்ராம) என்றுகொண்டு தன்படியாக்கினான், “வாஸோஸாஸி”

(தாமரைக்கண்ணென்றேதளரும்) அவ்வாழ்வார்த் தளவும்வந்தலையெழிற கண்ணழகைச் சொல்லப்புக்கு, நடுவேதளரானின்றான். “உன்றாமரைக்கண்களால் நோக்காய்” என்று சொல்லப்புக்கு, நடுவே தளரானின்றான். “நாநி஁ரூகூநநயநநிபெயுநீஸு஁஁விதா” (ராமம்ரக்தாந்தநயந மபஸ்யந்தீஸுதுகிதா) என்னுமாபோலே.

தளருகிறதென், வேறென்றாலே போதுபோக்கினாலே வென்பர் களே (எங்ஙனேதரிக்கேனுன்னேவிட்டென்னும்) பரவ்யூறவிபவங்களிலே யாசைப்பட்டேனாயறியிருக்கிறேனே. (உன்னேவிட்டு - எங்ஙனே தரிக்கேன் - என்னும்) உறக்கத்தாலே, சூது சதுரங்கத்தாலே போது போக்கலாம் விஷயத்திலேயோவகப்பட்டதென்னும். உம்முடையவைல கூண்யம் நீரறிந்தால், “நம்மைப்பிரிந்தார் தரிக்கமாட்டார்கள் ” என்னு மிடம் நீரோ யறியவேண்டாவோ. (உன்னேவிட்டு - எங்ஙனேதரிக்கேன் - என்னும்) உன்னைக் கண்ணாடிப்புறத்திலும் கண்டறியாயோ. கண்டாயா கில் பிரியாய், பிரிந்தாயாகி லிவளப்பட்டது படுவுதி.

“ எங்ஙனேதரிக்கேன் ” என்ற வநந்தரம் வரக்காணுமையாலே (இருநிலம்மைதுழாவிருக்கும்) (கண்ணநீர்ப் பரவலிக்கச்சேருகையால்) மஹாப்ருதிவி ஒரு பீங்கானுக்குட்பட்ட சந்தநபங்கம்பட்டது படாரின் றது.

(செங்கயல்) அல்லூரில் வர்த்திக்கிற திரயக்குக்களின்ஸ்வபாவ மிவளுக்கரிதாவதே. அவை தந்நிறம்பெற்று வர்த்தியா நின்றன, இவள் நிறமிழந்தாள். நாரத்தைப்பற்றினது களித்து வர்த்தியாநின்றது, நாராய னனைப்பற்றின விவள் துஃகிப்பதே? (செங்கயல்) அழகியகயல். அக்க யல் ஜலத்தைப்பிரிந்து தரிக்கிலன்றோ விவளுன்னேவிட்டுதரிக்கவல்லது. “ஜலாநூதுவிவொய்துள” (ஜலாந்மதஸ்யாவிவோத்தருதேள) என் னக்கடவதிறே யிவளையும். (இவள்திறத்து) “ ணஹிபஸுஸரீராணி” (ஏஹிபஸுஸரீராணி) என்னுமாபோலே, இவள்படி பேச்சுக்கு நிலம ல்லாமையாலே காட்டுகிறாள். ராகூஸர் தின்ற வுடம்பைக் காட்டினாப் போலே, விரஹத்தின்ற வுடம்பைக்காட்டுகிறாள். (என்செய்கின்றாயே) இவள் திறம் செய்யப் பார்த்ததென். உம்முடையவூரில் பதார்த்தங்கள் பெற்றதும் பெறவேண்டாவோ வும்மையாசைப்பட்ட விவள்.....*

ஜீயர் அரும்பதம்.

முதற்பாட்டு (கங்குலித்யாதி) இப்பிராட்டியுடையவ நேகாவஸ்த்தைகளைச் சொல்லுகிற “ கங்குலும் ” இத்யாதிபதங்களையும், “ என்செய்கின்றாய் ” என்றபத த்தையும்கடாக்ஷித்தவதாரிகை (இப்பிராட்டியுடையவித்யாதி)

“நித்னாக்குக் கல்பிதமான ராத்ரியும்பகலும் கண்டுயிலறியாள்” என்கிறவ னுடைய ஹார்த்தபாவம் (இவனையெப்போதித்யாதி) கண்டுயிலறியாளென்னுதே, “கங்குலும்பகலும்” என்றுவிசேஷித்ததுக்குபாவம் (விரஹிணிகளுக்கித்யாதிவாக் யத்வயம்) விரஹிணிகளுக்கென்றது - விரஹாஸஹிஷ்ணுக்களுக்கென்றபடி. வ்ய ஸநமாதும் ப்ரகாரமேதென்ன (ராத்ரியிவித்யாதி) இவளுக்கும்படி போதுபோக் கவொன்னுதோவென்ன (எங்ஙனேதரிக்கேனீத்யாதி) ஆகையாலே (தனக்காஃ வாஸஹேதுவாக) என்றுகூட்டுவது. “ பகலுங்கண்டுயிலறியாள் ”, என்னைக்கு பகலுறங்க்ப்ரஸக்தியுண்டோவென்ன (பகலுமிரவோடித்யாதி) உறங்க்கண்டதெட படியென்ன (யௌவநமித்யாதி) அஸகொடுக்கையாலே - கலவிக்கிடங்கொடுக்கை

யாலே, அலையென்று - வ்யாபாரமாய், ஸம்ஸிலேஷத்தைச்சொல்லி; அலேகொடுக்கையாவது - ஸம்ஸிலேஷிக்கையென்றபடி. பவிதம் (அநித்ர இந்யாதி) “ சுநிஜ்ஜஸூததாராஜிஸூதபொவியநரொதஜி; லீதெதிஜயாராவாணீவ்யாஹரநவாதிஸ்யுதெ ” (அநித்ரஸதைதம்ராமல்ஸுப்தோபிசநரோத்தமஸீதேதிமதாரம்வாணீவ்யாஹரந்ரதிபுத்யதே) இதி ஸுந்தரகாண்டே ஸீதாம்ப்ரதிஹதாமார். “ தஜாலிஜாநவாணீவாபெ விபுஞயநிஜ்ஜநஃவாஜிஸூதஜிபெவெதி ” (ததாவித்வார்புண்யபாபேவிநாயநிரஞ்ஜநஃபரமம்ஸாம்யமுபதி) இதிமுண்டோபரிஷதி. நாயகஹங்குகிறபோதாதிஹமுநங்கவிலீலையோவென்ன (இவங்கலந்தவிய்யாதி) ஹேதுபூர்வகவிவரணம் (இவ்வயஸரத்துக்கியாதி) பூர்வரங்கமாவது - பாலிந்ந்தநஞ்சகபூர்வபாலிவ்யாபாரம். ஆன லிவந்நெஞ்சிலே பட்டுக்கிடக்கிறதானேதென்ன (என்னுமிய்யாதி) சிறைக்கடத்திலேபிறந்துவளர்ந்தவர்களுக்குக் கலவிதோன்றாதாப்போலேயென்றபடி. “ அநியாள் ” என்றத்தால் வ்யாவ்ருத்தி (ஒக்கவிய்யாதி) நித்நாயோடொக்கவிருக்கச்செய்தேயென்றபடி. “ ஜஹளநிஜ்ஜாஹதஜ்ஜி ” (ஜஹளநித்ராம்சதந்த்ரீஞ்ச) என்று - கைங்கர்யவிரோதிமென்று கைவிட்ட வினையபெருமானைச்சொல்லுகிறது.

“ நாயகன்வரும் ” என்கிறதெளிவையும், நித்நாயில் வ்யுத்பத்தியில்லாமையையு மதுசந்தித்து வ்யாக்யாதாவினீபிபாடு (இவளுக்கிய்யாதி) எங்குமொக்கவென்றது - நித்நாயித்போலேயவன் வரவிஷமநியாமை யதவர்த்திக்கப்பெற்றதில்லையென்றபடி. கண்ணநீரமைமாற்றுக்கெழு ஹேதுசொல்லுகிறுள் (இவ்வாற்றமுமையிலிய்யாதி) பகைகொண்டாட-ப்ரதிபந்தகமாக. (இவ்வாற்றமுமையில்) என்கிறவாக்யாநந்தரம் (இவளுக்கு) இந்யாதிவாக்யமதுசந்தேயம். “ கைகளாலிறைக்கும் ” என்கிறவளுடைய ஹார்த்தபாவம் (இதென்னவிய்யாதி) ஏதத்விவரணம் (இதுதன்னாலிய்யாதி) இயலும் - ' நிறைவேதும், கடல்கொண்டவென்றது - கடலோடொத்தவென்றபடி. (கடல்கொண்டகண்ணீர்) என்கிறபாசரம் திருவிருத்தத்தில், “ கடல்கொண்டெழுந்தது ” இந்யாதி. கையாலேயிறைக்கிறது ஸாஹஸமோவென்ன (கோகுளிலையையிய்யாதி) கோகுள் - வ்ருக்ஷவிசேஷம். சப்தார்த்தம் (தன்கையாலேயிய்யாதி) கிழே - அபரிச்சேத்யமாகையாலே யிறைத்துமுடியாதென் றருளிச்செய்து, போக்யமாயிருக்க வெறுக்கிறைக்கிறுளென்று பாவாரந்தரம் (கிமர்த்தமிய்யாதி) “ கிஜ்ஞுதவநெஞ்ஜாஹாராவாஸிஸூவதிஸொகஜி; வபாணீகவபாஸாஹாராவிலுக்ஷீணபீவொடிசு ” (கிமர்த்தம்தவநேத்ராப்யாம்வாரிலரவதிஸோகஜம் | புண்டரீகபலாஸாப்யாம்விப்ரகீர்ணம்வோதகம்) இதி ஸுந்தரகாண்டே ஸீதாம்ப்ரதிஹதாமார்.

“ கண்ணநீர்கைகளாலிறைக்கும் ” என்றவநந்தரம் “ சங்குசக்கரங்கள் ” இந்யாதி கதந்தத்துக்குபாவம் (கண்ணநீரையிய்யாதி) “ தாமரைத்தடங்கண் ” என்றுப்போலே அவயவங்களைச்சொல்லாதே, திய்யாயுதங்களைச்சொன்னதுக்குபாவம் (தவளவொன்சங்கிய்யாதி) அதாவது - அவயவங்களோபாதி யிவையுமுத்தேஸ்யமென்றபடி. பெரியபெருமாள் த்விபுஜராயன்ஜே விரும்பது, அவர்க்குச் சங்குசக்கரங்களுண்டோவென்ன (உகவாதவிய்யாதிவாக்யத்யவம்) சங்குசக்கரங்களோடே வரவேணுமென்னுதே, “ கைகூப்பும் ” என்றதுக்குபாவம் (கூராராழியிய்யாதி) “ கிபீழிநஃமஜிநஃவகூஹஸூரிஜாநிசூபாஜ்ஜஹந்தெயெவ | தெநெவாஞ்ஜெவணதஃஹுஞ்ஜெந ஸஹஸ்யவாஹொ ஹவவிஸூஜ்ஜெ

தெ-3 " (கிரீடநம்கதிரமச்சக்ரஹஸ்தமிச்சாயித்வாம்தரஷ்டமஹம்ததைவதேநை
வருபேணசதுர்ப்புஜேஸஹஸ்ரபாஹோபவலிஸ்வமூர்த்தே) இதி விஸ்வரூபதர்ஸ
நாரந்தரோ அர்ஜுன:.

“சங்குசக்கரங்கள்” என்றவருந்தரம் “தாமரைக்கண்” என்றதுக்குபாவம்
(அவ்வாழ்வார்களிட்யாதி) விவரணம் (உன்தாமரையிட்யாதி) தாமரைக்கண்ணென்
று தளர்ந்ததுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் (ராமமித்யாதி) “ ஸாஹுக்ஸுக்ருபிஷ்டுரீதம்
விநாபுரியபு-2-நா 1 | ராஜோதாநுநயந பிபஸ்யுநீஸ-ஹ-ஹிதா ”
(ஸாஹம்கதம்கரிஷ்யாயிதம்விநாப்ரியதர்ஸமம் | ராமமரக்தாந்தநயநமபிஸ்யந்திஸு
துகிதா) இதி ஸுந்தரகாண்டே ஸப்தவிம்சே,

மேலுக்கவதாரிகை (தளருகிறதென்னித்யாதி) (போதுபோக்கினாலோ) என்
கிறவர்கள் தாய்மாராகில், “உண்ணைவிட்டு” என்றது சேராதாகையாலே; தாய்ம
ருக்தியாகிலு மீஸ்வரோக்கியாகவே ப்ரமித் துத்தரம் சொல்லுகிறுளென்னுதல்
(என்பர்கள்) என்றத்தை-ஆராயாம் பஹுவசநமாக்கி, என்கிறவன் - அவன்ருடே
யாய், அதுக்குத்தரம் - “உண்ணைவிட்டு” என்றதென்னுதல். “திருவரங்கத்தாய்
என்றத்தோடேகூட்டி “உண்ணை” என்றதுக்குபாவம் (பரவ்யூஹேத்யாதி) “த
மரைக்கண்” என்றத்தைக் கடாகூழித்து பாவாரந்தரம் (உறக்கத்தாலே யித்யாதி
அகப்பட்டது விலக்ஷணவிஷயத்திலேயன்றே வென்னுமென்றபடி. விலக்ஷணவி
யத்திலே யகப்பட்டாயாகில் நமமை யென்செய்யச் சொல்லுகிறுயென்ன (உம்
டையவித்யாதி) வைலக்ஷணயமாவது - கண்ணழகென்றாய், அது நமக்குத்தெர்
மோவென்ன (உண்ணைக் கண்ணுடியித்யாதி) கண்டாலென்செய்வோமென்ன (
ண்டாயாகிலித்யாதி) கண்டாயாகில் - கண்ணுடிப்புறத்தி லுண்ணைக் கண்டாயா
லென்றபடி. பிரியாயென்றது - கண்ணுடியைப் பிரியாயென்றபடி.

“கைதுழாவிருக்கும்” என்றதுக்குபாவம் (மஹாப்ருதிவியித்யாதி) “கை
ழாவிருக்கும் - ” கையாலேதுழாவாநிற்குமித்யர்த்தது “கை - கையாலே, துழா-
ழாவி, இருக்கும் - அதுக்கும் சக்தையன்றியேநிர்வயாபாயாயிருக்கும் ” என்
னாயில் சப்தார்த்தம்.

கயலினுடைய சிவப்பைச்சொல்லுகிறவளுடைய ஹார்த்தபாவம் (அவ்
லித்யாதி) விவரணம் (அவைதன்னிறமித்யாதி) “பாய்ரீர்” என்றதுக்குபாவம்
ரத்தையித்யாதிவாக்யத்தவயம்) நாரம் - ஜலம், “செங்கயல்” என்றதுக்குபா
தரம் (அக்கயலித்யாதி) உத்தார்த்தத்துக்குப்ரமாணம் (ஜலாதித்யாதி) “ நஉ
தாதுயாஹீநா ” (நசஸீதாத்வயாஹீநா) இத்யாதி ஸ்லோகத்தடி.

இவளாற்றுமை யின்னபடிப்பட்டிருக்குமென்னுதே, “இவளிடையாட்ட
என்றதுக்குபாவம் (ஏஹீத்யாதி) “ ஸஹிவஸ்யுஸாஸீராணிஹ-நீநாஹ
தாதுநாஸு ” (ஏஹிபஸ்யஸீராணிமுநீநாம்பாவிதாத்தமநாம்) இத்யாதி. படி
காரம். “இவள்கிறத்து” என்றது - இவளளவிலென்றபடி. “ஏஹி” இத்யாதிக்
தகநபூர்வகமாக, இவள்காட்டின தின்னதென்னுமத்தையு மருளிச்செய்கிறுர்
க்ஷலித்யாதி) “செங்கயல்” இத்யாதியையுங்கூட்டி “என்செய்கின்றாய்”
கிறவளுடைய ஹார்த்தபாவத்தை யருளிச்செய்கிறுர் (உம்முடையவித்யாதி)
என்றது - நாரத்துக்கு வாசகமாகையாலே, நாரமென்றது - ததீயநிப்ராய
கும் குசகம் .....

இ ர ண் ட ா ம் ப ா ட் டி.

என்செய்கின்றாயென்றமரைக்கண்ணுவென்னுங்கண்ணீர்மல்கவிருக்கு, மென்செய்கேனெறிநீர்த்திருவரங்கத்தாயென்னும்வெவ்வுயிர்த்துயிர்த்துருகு, முன்செய்தவினையேமுகப்படாயென்னுமுகில்வண்ணாதருவதோவென்னு, முன்செய்திவ்வுலகமுண்டமிழந்தளந்தாயென்கொலோமுடிகின்றதிவட்கே.

ஆரூயிரப்படி.

(என்செய்கின்றாய்) என்னைத்தோற்றித் தடிமையாக்கின தாமரைக்கண்களையுடையவனே, அக்கண்களாலே யென்னைக் குளிரப்பார்த்தருள நனைத்தாயோ வில்லையோவென்னும், உன்னுடைய வவ்லோகநாபாவஜநித ஸந்தாபத்தாலே யக்கண்ணநீர் வெள்ளமெல்லாம் சோஷிக்கையாலே கரைக்குட்பட்ட கண்ணநீரையுடையளாய், ஒருசேஷ்டிதக்ஷமை யன்றியே யிருக்கும். என்னுடைய சந்தாபத்தையெல்லாம் போக்குகைக்காகவன்றோ கோயிலிலே கண்வளர்ந்தருளிற்று, இஸ்ஸந்தாபமொன்றும் பொறுக்கமாட்டிகிடிலேன், என்செய்கேனென்னும். தன்னுடைய ஸந்தாபஜநித தீர்க்கோஷண நிர்வாண பரம்பகைகளாலே புருகாநிற்கும். ஈத்ருஸமான வ்யஸந்தை யறுபவிக்கைக்கு ஜந்மாந்தரத்திலே யென்வ. பாபத்தைப்பண்ணினேனோவென்னும். பரமோதாரனே, என்னுடையவ பேசுதீதம் செய்யாதொழிகை யுன்னுடைய வெளதார்யத்துக்குப் போருமோவென்னும். நிர்ஹேதுகமாக லோகத்தைப்படைத்து ரக்ஷித்தருளுகிற பரமகாருணிகனே, இவருக்கெனாய்வினையுமோ வென்கிறாள் :.. *

பன்னீராயிரப்படி.

அநந்தரம், நீ சர்வப்ரகாரரக்ஷகனாயிருக்க, இவளுடைய ப்ரகார மென்னுய்முடிகிறதென்கிறாள்.

என் - ப்ரதமத்திலே யென்னை யநந்யார்ஹையாக்கி. தாமரை - ஆசையைவினைக்கும்படி யதிசயிதபோக்யமான. கண்ணு-கண்ணையுடையவனே. அறுபவபர்யந்தமாகப் பார்க்கநினைக்கிறாயோ, அவ்வளவிலே யொடியெறிந்திட்டுவைக்க நினைக்கிறாயோ, என்-என். செய்கின்றாய்-செய்யநினைக்கிறாய். என்னும்-என்னும். அதுக்கொருமறுமாற்றங்காணுமையாலே, அந்தஸ்தாபத்தாலே, அகவாயில், கண்-கண். நீர்-நீர். மலந்-சுவறித்துளும்புமளவாய்ப்படி. இருக்கும்-சஞ்சாரக்ஷமையன்றியே யிருக்கும். எதி-அலையெறிதிற. நீர்-நீரையுடைத்தான. திருவரங்கத்தாய்-கோயிலிலேஸந்நிதிரிதனுனவனே. உன்னைக்கிட்டுகைக்கு, சக்தனாய் சுலபனை நீயொன்றுஞ்செய்யாதிருக்க, அஸக்தையா யார்த்தையானநான். என் - எத்தை. செய்கேன் - செய்வேன். என்னும்-என்னும். இந்த வாகிஞ்சர்யத்துக்கும் முகங்காட்டாமையாலே, வெ-அந்தஸ்தாபத்தாலே வெவ்விதாய்ப்படி. உயிர்த்துயிர்த்து-பலகாலம்மூச்சுவிட்டு. உருகும்-அப்பரிதாபத்தாலேயுருகாநிற்கும். இப்படி க்லேசிக்கைக்கடியாக, முன் - முன்பு. செய்த-நான் பண்ணிவைத்த. வினையே-கர்மமே. முகப்படாய்-முகந்தோற்றநிஸ்ஸா

ய். என்னும் - என்று க்லேஸகரமாகையாலே சேதநஸமாதியாலே சொல்லாநிற்கும். “அதுவுமவனிட்டவழக்கு” என்கிறதெளிவுபிறந்தவாதே, முகில்வண்ண-ஜலஸ்த் தலவிபாகமற வுபகரிக்கும் மேகல்வபாவனுவனே. நீமுகங்காட்டாதிருக்குமது, தருவதோ-அந்தவுபகாரத்துக்குத்தருவதோ. என்னும்-என்னும், அந்தவுபகாரகத்வ பலமாம்படி, இ-இந்த, உலகம்-லோகத்தை, முன்-ப்ரதமத்திலே, செய்த-ஸ்ருஷ்டி த்து, உண்டு - ப்ரளயத்திலேயுண்டு, உமிழ்ந்து-உமிழ்ந்து, அளந்தாய்-அந்யாபிமாநம் போம்படியளந்துகொண்டவனே, இவட்கு-உன்னையொழியச்செல்லாதபடியானவி வளுக்கு, ஏன் - என்னாய், முடிபின்றதுகொலோ-முடியப்புகுகிறதோ.

இந்தவார்த்திக் கெல்லையுண்டாம்படி யுன்னுடைய ரக்ஷயவர்க்கத்திலே யிவ னுக்கு மந்தர்ப்பாவமுண்டாகிறதோ, பாப்பமாய்விடும்படி யிவற்றின் புறத்தாளா ம்படியாகிறதோ வென்றுகருத்து .....

௩௫ - இரண்டாம்பாட்டு.

இப்பெண்பிள்ளையுடைய தசை யென்னாய் விளையக்கடவதென் றிறாள்.

(என்செய்கின்றாய்) ஆற்றாமை மிகமிக அவனைக்கேட்கு மித்த னையிறே. (என்தாமரைக்கண்ணுவென்னும்) ஒருநீர்ச்சாவிடான பயிருக் கொருபாட்டம் வர்ஷிக்கக்கடவதன்றே வென்கிறாள். “சுவவொகதஜா நெஹவ்யுயொஹிவாய” (அவலோகநாதானேநபூயோமாம்பாலய) என்னக்கடவதிறே, “தாமரைக்கண்ணென்றேதளரும்” என்றது; உண ருகிறபோது கண்களை வாய்வெருவிக்கொண்டாயிற் றுணர்ந்ததும், கிட டினசமயத்தில் “நானு மென்னுடைமையும் நீயிட்டவழக்கன்றே” என் றது கண்ணாலேயிறே, அதிலேயிறே யிவளெழுதிக்கொடுத்தது.

கண்ணாலேநோக்கி யணைக்கும்படியையினைத்து, அந்த பூவநாப் பகர்ஷத்தாலே கலந்துபிரிந்தாப்போலே கண்ணீர்மல்கவிற்கும்.

(என்செய்கேளியாதி) என்தாபமாதும்படி, யவ்வலையேற்றிலே கொண்டுபோய்ப் பொகடவல்லிகோளே பென்னும், திருப்பொருளில் நீர், பிரிந்தார்க்கு நிலாப்போலே * உபதத்தமாயிராநின்றதுபோலே. (எ ன்செய்கேன்) உன்னைக்கிட்டுகைக்கு நான்செய்வதென்.

அப்போதே கிட்டப்பெறாமையாலே, “ஆசைப்பட்டநா மழகி தாகப்பெற்றேம்” என்று நெடுமூச்செறியாநிற்கும். [உஹதீவநிஸூ டெலெஸுக்ஷாநவயுயாரிண] [தஹந்திமிவநிஸ்வாஸைவ்ருக்ஷாநப் ல்லவதாரிண:] நெடுமூச்சாலே தன்பகையறுக்கப் பாராநின்றாள். பல் லவதாரிகளாயிருக்கை யிப்போ திவளுக்குப்பகையிறே, ஒருபடிப்படநி ன்று நலிகிறபடியிறேயவை, ராக்ஷஸிகளுங்கும்போதுமுண்டிறே, உரு வவிப்படியே நிற்கிறவித்தனையவை. (உருகும்) உருகுகிறபடியே நிற்கும த்தனை. இனிநெடுமூச்செறிகைக்கு தர்மியுமில்லையோ வென்னும்படியு ருகும். வெவ்விதாகப் பலகால் நெடுமூச்செறிந்து, அவ்வுஷணத்தாலே யுருகாநிற்கும்.

(முன்செய்தவினையே) வலிக்கைக்கு விரகுபார்க்கிறபடி. நான்முன்புபண்ணினபாபமே, என்முன்னேவந்து நிற்கவல்லையென்னும். நீ முகங்காட்டினாயாகில், “தாமரைக்கண்ணா - என்செய்கின்றோம்” என்று அவனைக்கேளாதொழியலாயிற்றே. “நான்செய்தவினையின்பயனிதுவானபின்பு நாமராவெறுப்பது” என்றிருக்கலாயிற்றே. ஸ்ரீஜநகராஜன்றிருமகளுக்கு மிவர்க்குமுள்ள தொன்றாயிற்று; “நம்மையவனாலே” என்றும், “திமைத்தாமாலே” என்றுமாயிற்றிருப்பது. “உடுவெவடி-ஊடக-கிணினிநஹடிநஸம்ஸய” (மமைவதுஷ்க்ருதம்கிஞ்சிந்மஹதஸ்திநஸம்ஸய) என்றாளுமே.

(முகில்வண்ணதருவதோவென்னும்) நான்பண்ணினபாபம் கிடக்கிடம், கர்மாதுகுணமாகவோ நீர் காரியஞ்செய்யுமது. (தருவதோ-சேருமோவென்றபடி.) ஜலஸ்த்தலவிபாகம்பாராதே நீர்வாஷிக்கு மும்முடைய வெளதார்யகுணத்துக்குப் போருமோவென்னும். “ஒருக்ரியாமாத்ரத்துக் கித்தனையுயிருண்டோ, நான்காணிதுவிளைத்தேன்” என்றவவடிவைக்கொடுவந்து காட்டவல்லையென்னும். இது பக்திகார்யமேயாகிலும், பகவதபுவவிரோதியாகையாலே - பாபமென்றிது. அரிஷ்டாவஹம்-பாபமாயித்தனையிற்றே. (தகவிதோ என்றபாடத்தில்) நான்பண்ணினபாப மெனக்கதுபவிக்கவேனுமாகி லும்முடைய தகவுக்கு விஷயமின்னதென்னும். முன்செய்தவினையே முகப்படாயென்கிறவிடம் - “க்ரியை அத்ருஷ்டரூபத்தாலே நின்று பலந்தரும்” என்பார்வார்த்தை; முகில்வண்ண என்கிறவிடம் - “ஒருபரமசேதநனுடைய வதுக்ரஹமேபலப்ரதமாவது” என்றிருக்கும் வேதாந்திகள்வார்த்தை. “ஸதோஷ்ராயிருப்பார் ராமகோஷ்ட்டிக்காளல்லர்” என்கிறமஹாராஜர் தொடக்கமானார்வார்த்தைபோலே கீழ்ச்சொன்னது; “ஜோஷாயடி-விதஸ்யஸ்யா” (தோஷாயத்யபிதஸ்யஸ்யாத்) என்ற ராமலித்தாந்தம்போலே மேல். “பி-ந-ஸ-ஸ-ஸ” (மாந்நமஸ்குரு) என்றாப்போலே கீழ்ச்சொன்னது; “பி-ஸ-ஸ-ஸ” (மாஸ-ஸ-ஸ) என்றாப்போலே (தகவிதோ) என்கிறது.

“முகில்வண்ண” என்கைக்கு, நம்மௌதார்யமெங்கே பவிக்கக்கண்டு சொல்லுகிறதென்ன (முன்செய்தித்தயாதி) நிர்ஹேதுகமாக முன்பு ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதிக்கோப்பண்ணி “தகவிதோ” என்கைக்குபகரணமில்லாதவன்று இத்தையுண்டாக்கி நோக்கினும் நியன்றோ. கரணகளே ப்ரவிதுரமான வித்தைவெறுமுன் க்ருபையாலேயுண்டாக்கின யித்தையன்றோ. உண்டாக்கிவிட்டவளவேயோ; ப்ரளயாபத்திலே வயிற்றிலே வைத்துநகித்து, உள்ளேகிடந்து நோவுபடாதபடி புறப்படவிட்டு, எல்லைநடந்துமிட்டுக்கொண்டு, சர்வவிதரக்ஷணமும் பண்ணிற்றிலையோ. (என்கொலோமுடிகின்றதிவட்டே) இவளளவில் தர்மிலோபமேயோ

பலிக்கப்புகுகிறது. நீர் ரக்ஷிக்கிறபூமிக்கு மிவனாக்கு மொருவாசியுண்டா கந்னைத்திருக்கிறீரோ. (அந்நயபரையா யநந்யகதியா யபலையாயிருக்கி றவள்;) இவளுடையகர்மமோ, உம்முடைய வனுகரஹமோ பலிக்கப்புகுகிறது. (இவளிடையாட்டத்தில் நீர் செய்யப்பார்த்தபடி யெங்ஙனே யென்னுதல், இவளுடையதசை யென்னுய்வினையக்கடவதென்னுதல்.)#

ஜீயர் அரும்பதம்.

இரண்டாம்பாட்டு (என்செய்கின்றாயித்யாதி) “என்கொலோமுடின்தி வட்கு” என்றத்தைக்கடாக்ஷித்தவதாரிகை (இப்பெண்பின்னையித்யாதி)

தலைமகள் “என்செய்கின்றாய்” என்று அவனைக்கேட்கிற தென்னென்ன (ஆற்றாமையித்யாதி) “தாமரைக்கண்ணு” என்கிறமகளுடையஹார்த்தபாவம் (ஒரு நீர்ச்சாவியித்யாதி) ஒருநீர்ச்சாவி - ஒருநீருக்காகப்பட்டிப்போகிறசாவி. ஒருபாட்ட ம்-ஒருபாதல். அவன்கடாக்ஷம் ப்ரார்த்தயமோவென்ன (அவலோகநேத்யாதி) “ஓடி வடிவநாபிஹாபுஸாஹுங்காபுஸாவ | சுவமொகநாபாநெநஹு யொலிர்வாபாயாவ்ய” (தேவப்ரபந்நார்த்திஹரப்ரஸாதம்சுருகஸோவ | அவலோ கநதானே பூயோமாம்பாலயாவ்ய) இதிப்ரதமேம்ஸோ, பரிதாபஹேதுவு மாஸ்வா ஸஹேதுவு மிதுவேயென்று விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் (தாமரைக்கண்ணென்றே யித்யாதி) இதுக்குக்கருத்து-அங்கு “தளரும்” என்று - மோஹத்தைச்சொல்லி, இ ற்கே “என்தாமரைக்கண்ணு” என்கையாலே - இதுணர்த்தியில் வார்த்தையென்கி றதென்று, “இது - ஸந்திகத்தம்” என்றும் சொல்லுவார்கள். “என்” என்றதுக்கு பாவம் (இட்டினவித்யாதி வாக்யதவ்யம்)

“என்தாமரைக்கண்ணு” என்றவநந்தரம், “கண்ணீர்மல்கவிருக்கும்” என்ற துக்குபாவம் (கண்ணுலேநோக்கியித்யாதி)

“எந்நீர்” என்றதுக்குபாவம் (என்தாபயித்யாதி) “எந்நீர்” - அலையெறிகிற நீரொன்றபடி. அலையெற்றிலே - அலையெறிதலிலே. இங்கே திருப்பொருளுண்டே யென்ன (திருப்பொருளலித்யாதி) திருப்பொருளல் - திருத்தாம்ரபர்ணி. “உப தவொபாஹாஹுபுஸாஹுமிஸாஹுமி” (உபதத்தோதகநத்யபுஸவ்வலாசி ஸராம்ஸி) இத்யாதி.

“என்செய்கேன்” என்றவநந்தரம், “வெவ்வுயிர்த்தயிர்த்தருகும்” என்ற துக்குபாவம் (அப்போதேயித்யாதி) வெவ்விதாம்படி பலகாலம் நெடுமூச்செறிந் தருகாநிற்குமென்று சப்தார்த்தம். ஸோஷணமாக நெடுமூச்செறிக்கிறதற்கு ப்ர மாணம் (தஹந்தியித்யாதி) “உஹந்தீவநிஸாஹெஸாஹுபுஸாஹுமிஸாஹுமி” (தஹந்திவநிஸாவாஸந்ருக்ஷாந்பல்லவதாரிணை | ஸம்காதமிஸோகாநாம்துகஸ்யோர் மிமிவோத்திதாம்) இதி ஸந்தரகாண்டே. “உஹந்தீ” (தஹந்தீம்) என்றதுக்கு பாவம் (நெடுமூச்சாலேயித்யாதி) பகையாவது - வ்ருக்ஷங்கள். “யாரிணை” (தா ரிணை) என்கிற வர்த்தமாநத்துக்கு பாவமாதல், “யாரிணை” (தாரிணை) என்ற துக்கு தாச்சிலையே இனிப்ரத்யயமாக்கி பாவமாதல் (ராக்ஷஸிகனித்யாதி)

உருகுற சமயத்திலே “முன்செய்தவினையே முகப்படாய்” என்கிறதென் னென்ன (பலிக்கக்கிட்யாதி) சப்தார்த்தம் (நான் முன்பிட்யாதி) நான் முன்னே

“என்செய்கின்றாய்” என்றது - தலைமகள் வார்த்தையாதல், திருத்தாயார் வார்த்தையாதல். திருத்தாயார்வார்த்தையானபோது, கீழேயும் “என்செய்கின்றாய்” என்றுவைத்து, இங்கேயும் “என்செய்கின்றாய்” என்றால் புணருக்தியன்றோ வென்ன (ஆற்றுகை) இத்யாதியடியில் வாக்கியம் என்று சங்கதி. தலைமகள்வார்த்தையென்றதுக்கு நியாமமம் - (நீடுகங்காட்டினுயரில் தாமனாக்கண்ணு வென்செய்கின்றாயென்று அவனைக் கோள்தொழியலாயிற்றே) என்றவாக்கியம்.

என்றமறைக்கண்ணு-என்செய்கின்ற யென்றதொடங்கி, அளந்தாய்-இவட் கு-என்கொலோமுடிகின்ற தித்யந்வய? .....*

மு ன் று ம் பா ட ம்.

வட்கிலளிற்றையுமணிவண்ணுவென்னும்வானமேநோக்குமையாக்கு முட்குடையசுர ருயிரொல்லாமுண்டவொருவனையென்னுமுள்ளருகுங் கட்கிலீயுண்ணைக்காணுமாறருளாய்காருத்தாகண்ணையென்னுந் திட்கொடிமதிள்குழ்திருவரங்கத்தாயிவடிந்தென்செய்திட்டாயே.

ஆரூயிரப்படி.

(வட்கிலளிற்றையும்) உன்னைக் காணப்பெறாத வ்யஸநத்தாலே, தன்னுடைய ஸ்வரூபநிருபகமான ஸ்தரீத்வகுணங்களை யு மிழந்தாள். பி ன்னை நெடும்போதுகூட லப்தஸம்ஜனையாய், நிரதிசயெனஜ்ஜவல்யசௌ லப்பாதி கல்யாணகுணங்களை யுடையவனையென்னும். “ ஸ்ரீகஜேந்த்ரா பூவானுக்கு வந்து தோற்றினாப்போலே பெரியதிருவடி திருத்தோளிலே யேறியருளி வந்து தோன்றுவதுகாண்” என்றகாசத்தைப்பார்த்துக்கொ ண்டிருக்கும். அங்குங்காணுதொழிந்தவாறே மயங்கும். * சிவோணஸம்ஜ னாம்ப்ரதிலப்ப, ஆஸ்திதப்ரதிகூலரா யதிபலபராக்ரமரானவசுரராயெல் லாம் நிரஸித்து நிருபமமான சாமர்த்த்யத்தையுடையவனே, உன்னைக்காண் டைக் கென்பக்கலுள்ள ப்ரதிபந்தகத்தையெல்லாம் போக்கியருளாயென் னும். பின்னையு மவன் வரக்காணமையாலே நெஞ்சருகும். “ப்ராக்குந மான சக்ஷுஸ்ஸுக்களுக்கு நானொருநாளும் விஷயமாகேன்” என்றுனக் கொரு நிர்ப்பந்தமுண்டாகில், நானொருத்தியு முன்னைக்காணும்படி க்ரு பைபண்ணையென்னும். அங்குனே செய்யக்கடவதோ வென்னில்; “உன் னைக்காணவேணும்” என்றாசைப்பட்டார் காண்கைக்காகவன்றேசக்ரவர் த்தித்திருமகனாயும் ஸ்ரீவசுதேவர்திருமகனாயும் பிறந்தருளிற்றென்றுசொ ல்லும். இவளோடே ஸம்ஸீலேஷிக்கைக்காக த்வஜபதாகாலங்க்ருதமான ப்ராகாரங்களாலே பரிவ்ருதமான கோயிலிலே கண்வளர்ந்தருளுகிற நீ, இவள்திறத்தென்செய்ய நினைத்தருளினாயென்கிறாள்.....*

பன்னீராயிரப்படி.

அநந்தரம், ஆஸ்திவிரோதி நிவர்த்தகமான வவதாரங்களை யுடையயாய் லைத்து, இவளிப்படி யார்த்தையாகைக் கென்செய்தாயென்கிறாள்.

இறையும் - ஏகதேசமும். வட்கு-தனக்கு நிருபகமான லஜ்ஜையை. இலள்- உடையனாயிருக்கிறாள். அத்தாலே யென்முன்பென்று பாராதே, மணிவண்ணு - முடிந்தாளளம்படியான நீலரத்ந ஸ்வபாவனுய்க்கொண் டெனக்கு பவ்யானவ னே. என்னும் - என்னும். இவ்வார்த்த த்வநிக்கு வருவுதியென்று, வானமே-ஆகா

சத்தை. லோக்கும் - பார்த்தும். காணுமையாலே, மையாக்கும் - மயங்கும். ப்ரதி பந்தகத்தாலே விளம்பித்ததென்னுமைக்கு, உட்கு - மிகெக்கை. உடை - உடையரா ன். அசரார் - ஆசரப் ப்ரக்திகளினுடைய. உயிர் - ப்ராணன்களை. எல்லாம்-எல்லாம்- நிரவசேஷமாக, உண்ட - க்ரஸித்த. ஒருவனே - ஏகவிரினை. என்னும் - என்னும். அந்த விரோதிநிரஸை சாமர்த்தயத்தை நினைத்து, உள் - உள். உருகும் - உடையாநி ற்கும். “நவகூடஷாபஸ்யதி” (நசகூடஷாபஸ்யதி) என்றிறபடியே, கட் கு - கண்ணுக்கு. இலீ - காணவரிய நீ. உன்னை - கண்டல்லது தரிக்கவொண்ணாதவு ன்னை. காணுமாறு - காணும்படி. அருளாய் - க்ருபைபண்ணியருளவேணும். நீ கா ட்ட நினைத்தபோது, காருத்தா - “வஃஸாஃஹிவிதாபஹாஸிண” (ப ம்ஸாம்த்ருஷ்டிசித்தாபஹாஸிணம்) என்றும், “ஹிஸாஸிணிதாபஹாஸிண” (தத் ருஸாஃவிஸிதாபஹாஸிணம்) என்றும் நாட்டோடு காட்டோடு வாசியற தர்ஸிப்பித்தசக் ரவர்த்தி த்ருமகளுயும். கண்ணனை - “தாஸாபாவிஸாஹு” (தாஸாமாவிர ளுத்) என்று இடைச்சிகளுக்கும் வடிவவக்காட்டின க்ருஷ்ணரூப மவநரித்தவன ல்லையோ. என்னும் - என்னும். அதுக்குப் பிற்பட்டாரு மிழவாதபடி, தின்-திண்ணி யதாய். கொடி - கொடியையுடைத்தான. மதிள் - மதிள். சூழ் - சூழ்ந்த. திருவா ங்கத்தாய் - கோயிலிலே சந்தித்திருநானவனே. இவன்சித்தத்து - இவளிப்படி யார்த் தையாகைக்கு. என்செய்திட்டாய் - நீ செய்ததெனது.

வடிவழகிப்படி மதிமயக்குமோவென்று கருத்து. வட்குதல் - வெட்குதலா ய், லஜ்ஜை. உட்கு - மிகெக்கு.....*

சூந் - மூன்றும்பாட்டு.

இவளில்வவஸ்த்தையை ப்ராப்தையாகைக் கிவளிடையாட்டத் தில் நீர் செய்த தென்னென்றிடுள்.

(வட்கிலளிறையும்) இதுக்கு - ஜீயாரூபிச்செய்வது - “இவ ள்முடிந்தாள்” என்று. (வட்கென்று - லஜ்ஜை) லஜ்ஜையையிட்டிறே ஸ்திரீத்வந்தையறிவது. ஸ்வரூபத்தைப் பற்றிவரும் குணம்போனால்ஸ்வ ரூபமும் போயிற்றமத்தனையிறே, நிரூபகத்தையொழிய நிரூப்யஸித்தியி ல்லையே. இவன் லஜ்ஜை குடிபோனமைக்குருசகமென்னென்னில் (மணி வண்ணவென்னும்) ப்ரத்ருகாமக்ரஹணம் பண்ணுகின்றாள். பெற்றதாய் முன்னே வடிவழகைச் சொல்லாநின்றாள். நான் கேட்டாலும் மறைக்கு மத்தைத்தான் வெளிபிடாநின்றாள். காமிநி யாசைப்படுவது வடிவழகை யிறே, தானகப்பட்ட துறையைச் சொல்லாநின்றாள். மெய்யேநினைத்து, மெய்யே சொல்லி, மெய்யே யதூபவிக்மை யிவர்க்கு ப்ரக்ருதியாய்விட்ட தே!; “உன்நிந்முந்நிருமூர்த்தியும் சிந்தித்தேத்திக் கைதொழுவே யரு ளெனக்கு” என்று அவன்பாடிவள்வேண்டிக்கொள்வது மிதுவேயிறே. (மணிவண்ணவென்னும்) வடிவழகைச்சொல்லுவது, சௌலப்யத்தை ச்சொல்லுவதாகாகின்றாள். “ஹிஸாஸிணிதாபஹாஸிண” (அத்ருஷ்டபூர்வ வ்யஸநாம்ருதுஸீலாமநஸ்விநீதேநது:கேநருதநிரைவமா கிஞ்சிதப்ரவீத்)

என்று, எல்லாதசையிலும் வாய்விடக்கடவதன்றிக்கே யிருப்பதொன்றி
றே இது.

(வானமேனோக்கும்) “மணிவண்ணா!” என்கிற வார்த்தைத் த்வகி
கேட்டிருக்க ஷமனல்லன், த்வந்விழையே ஸ்ரீகஜேந்தராமுவானுக்குவந்து
தோன்றினுப்போலே தோன்றியருளுமென்று ஆகாசத்தையே பாராநிற்
கும். “பொரோவடிபாவஹி” (பரமார்த்தமாபந்நம்) என்கிறவதுக்கு மங்
வருகேயிறே யிவருடைய தசை.

அங்கு வந்து தோற்றக் காணுமையாலே, மையாக்கும் - மயங்கா
கின்றான். அறிவுகெடாநின்றான்.

மயங்கத்திருமோ விரோதி கனத்திருக்கிலென்ன (உட்குடையித்
யாதி) நான் வரப்பார்த்தால் ப்ரதிபந்தகமுண்டத்தனையல்லது, நீயே வ
ரப்பார்த்தால் நிவாரகருண்டோ. உட்கெனது - மிடுக்கு, எதிரிகள் மிடு
க்கருமாய் பலருமாமத்தனையன்றோ வேண்டுவ தழியச்செய்கைக்கு. (உ
ண்ட) “வபவஜிதாரூதஃசூரஃ” (பபௌஜநார்த்தநக்ருத்தஃ) என்
கிறபடியே. (ஒருவனே யென்னும்) வடிவறகுக்குப் போலி யுண்டாகி
லும் வீரத்துக்குப் போலி சொல்லலாவதில்லை. (உட்குடையித்தயாதி)
தான் வீரபத்தியென்னுமிடந் தோற்றச் சொல்லாநின்றான். “கூஃதீயஸ
ஸவஹுதஃ” (த்வம்நீசஸஸவத்ஸம்ருதஃ) என்னுமவரிதே.

(உள்ளுருகும்) “என்னுறையுண்டாயிழக்கிறேன்” என்றுகி
திலையாம். விளம்படுறதுவின்றிக்கே யிருக்க, படியாதொழிந்தவாறே நீ
ர்ப்பண்டம்போலே யுருகும்.

உருங்காட்டி லநீந்த்ரியவஸ்து கண்ணுக்கிலக்காமோ வென்பர்
களே; அருளாலே பெறுவார்க் கங்கனொரு நியதியுண்டோவென்னுமா
யிற்றிவன். “நயக்ஷுஷாபஸ்யதி” (நசக்ஷுஷாபஸ்யதி) என்கிறது-
தாந்தாமேகாண விழிவார்க்கு; “தஸ்யெஷுஷுஷாவிவ்ருணுதேத
தஹுஷுஷு” (தஸ்யைஷுஷுதமாவின்ருஷுஷுதேததாம்ஸவாம்) என்று-அ
வன்தானேகாட்டு மன்றருமையிலை. அர்ஜுநாதிசுருக்கு நிவ்ய சக்ஷு
ஸ்ஸைக்கொடுத்துக்காட்டிற்றிலையோ. (கட்கிலி) கண்ணுக்கிலியென்றப
டி. (உன்னைக்காணுமாறருளாய்) உன்னைக்காணவரிது ஸ்வயத்தந்தாலே
பெறவிருப்பார்க்கன்றோ, உன்னருளடியாகக் காண்பார்க்குமரிதோ. அ
ருளாலே நாமார்க்குக்காட்டினுமென்ன (காருத்தா) “ஸூவனஷாரூ
புஷெணஃ” (ஸூபௌதார்யகுணை) என்றும் “ஸூபுஷெணஃஹநஃ
ஹக்ஷுஷு” (ஸூபம்ஸம்ஹநம்ஸஹம்) என்றும், நாகரிகர்க்கும் வநவா
விகளுக்கும் காட்டிக்கொடு திரிந்திலையோ. ஒருகால் செய்ததுகொண்
டோவென்ன (கண்ணனே) ஸஜாதியைகளான பெண்களுக்குன்னேக்கா
ட்டிற்றிலையோ. [தாஸாரோவிஸஹுசு] [தாஸாமாவிஸபூத்] ஒருநீர்ச்

சாஸியிலே யொருபாட்டம் மழைவிழுந்தாப்போலேயிருக்கை. [ஷ்யூபா நஸீவா ஷ்யூஜி] [ஸ்மயமாநமுகாம்புஜ] அவர்கள் முன்னேதோற்றி னபின்பு வடிவில்பிறந்தசெவ்வி. [லீதாஜ ஸயாஸூத்ரி] [பிதாம்பரதா ஸ்ஸரக்வி] பெண்கள்கெஞ்சில் மறந்தைமாற்றுவது, பரிவட்டவாய்ப்பு பையும் தோளில் மாலையையுங்காட்டியாயிற்று. [ஸாக்ஷாந் துமீதீந் துமீ] [ஸாக்ஷாந்மந்தமந்தமந்த] காமன்கையிலே நாடுபடுமத்தைக் காமன்றான் படுப்படியிருக்கை.

(திட்கொடியித்யாதி) அவதாரகாலத்தி லுதவிற்றிலீரோயென்ன; அவதாரகாலத்தி லுதவப்பெருநா ரிழவுதிர்க்கவன்றோ விங்குவந்துசாய் நீதருளிற்று. உகந்தார்க்குக் காட்டிகொடுக்கக் கொடுக்கட்டிக்கொண்ட ன்றோ கிடக்கிறது. திண்ணியமதினென்றுதல், திண்ணியகொடியென்னு தல். அவிழ்த்துக்கட்டாத கொடியென்கை. “வருவாரொல்லாரும்வாருங் கோள்” என்றுகட்டினகொடி. (இவன்றிறத்தென்செய்திட்டாயே) இவளி ப்படிபிச்சேற வென்னமருந்திட்டாய். அவினிவாநியாதபடி யொருமுத்த தாலே மருந்திடுமே. “மையலேற்றிமயங்க வுன்றுகம் மாயமந்திரந்தா ன்கொலோ ” என்று, தன்றுகத்தைக்காட்டுகையிறே யவன்மருந்திடுகை யாவது. இவள்கேட்கிறதென்னென்னில்; அதுவாவிலதுக்கு ப்ரதிக்கியை யாக, “ வெகு-வொக்யுராஜிஸகஸூலீதாயாதாஸூலயாதாஸூல ” (த் னாலோக்யராஜ்யம்ஸகஸூலம் ஸீதாயாநாப்யாநகஸூலம்) என்றிறவிவரைய வன்றமுன்னேறிதுத்தி, இவள்பட்டதெல்லா மவனைப்படுத்துவாளாக நினைக்கிறார்.

ஜீவார் அருட்பதம்.

மூன்றும்பாட்டி. (வட்கிலளிற) “ வட்கிலள ” என்று தொடங்கி, “ கண்ண னேயென்னும் ” என்றமவவாடி விவருக்குப்பிறந்த வவஸ்தைகளையெல்லாம் விவ கசித்து (இவளின்வவஸ்தையை) என்றிறார். “ இவன்றிறத்தென்செய்திட்டாய் ” என்றத்தைக் கடைசித்தருவிச்செய்திறார் (ப்ராப்தையாகைந்தியாதி)

“ வட்கிலளிறையும் ” - அல்பமும் லத்தையுமில்லாதவளிட்சிசுந்தார்த்தம். வட் கு-லஜ்ஜை. “ முடிந்தார் ” என்றிறதென்கொண்டென்ன (லஜ்ஜையையித்யாதி) வி வரணம் (ஸ்வரூபத்தையித்யாதி) அதெவ்வனையென்ன (நிருபகத்தையித்யாதி) “ ம ணிவண்ண ” என்றபுக்கு ரூபமையப்பற்றபாவம் (பர்த்துநாமேத்யாதி) பர்த்துநாம க்ரஹணம்பண்ணுகையாவது - சம்பரலேஷத்திலபேகைதோற்றும்படி யவன்நாம த்தைச்சொல்லுகை. போகத்தைப்பற்றபாவம் (பெற்றதாயித்யாதி) பெற்றதாய் முன்னேசொல்லவொண்ணாதோவென்ன (நான்கேட்டாஹித்யாதி) ஸ்வரூபகுண திகளிக்குக் வடிவத்தைச்சொல்லுவானென்னென்ன (ராமியித்யாதி) விவரணம் (தானகப்பட்டவித்யாதி) அகப்பட்டதறையிவென்கைக்கு நியாமகமேதென்ன; ப்ரமாணுங்காட்டுவாராக பிடுகை (மெய்யேயித்யாதி) மெய்யென்று - வடிவும், சத்யமும், ப்ரக்ருதியாய் விட்டபடியெவ்வனையென்ன; ப்ரமாணம் (உன்மின்னமு

[illegible]

மேலுக்கவதாரிகை (மயங்கல்த்யாதி) “அசுரருயிஸ்ஸொமுண்ட” என்ற
துக்குபாவம் (நான்வரப்பார்த்தால்த்யாதி) “உட்டுடை” என்றும், “அசுரர்” என்
றும் சொல்லுகிறதுக்குபாவம் (எதிரிகளின்த்யாதி) போக்கினென்னுதே, “உண்ட”
என்றதுக்குப்ரமாணம் (பபாவித்த்யாதி) ப்ரதமேம்ஸோ ஏகோநவிம்ஸோ ப்ரஹ்லாதச
ரிதே, “ஹூடிபயஸ்ஸுதஸ்ஸு) த்வாய-பீதி(ஸொஷஸ்டு | வபவஜிநாஃ
நக்ஷத்ரபயஸ்பவநக்ஷயஸு”(ஹ்ருதயஸ்த்ஸந்தஸ்தஸ்த்யதம்வாயுமகிஸோ
ஷணம் | பபௌஜநார்த்தநக்ருத்தஸஸபயௌபவநக்ஷயம்), “மணிவண்ண” என்
ற்றதைக்கடாக்ஷித்துபாவம் (வடிவழகுக்கித்த்யாதி) “உட்டுடையசுரர்” என்று
போரப்பொலியச்சொல்லி, “உண்டவொருவன்” என்றதுக்குபாவம் (தான்வீரபத்
நியித்த்யாதி) அப்படிதன் நாயகன் வீரந்தேற்றற்ச்சொல்வாமோவென்ன (த்வம்நீசே
த்த்யாதி) “யபாடிபுஸாரோதஜுஸஸஸவ்விதௌவெந | தயாதி(புடிவடிபா
பிஸுஸீயஸஸவக்ருதம்” (யதாத்ருப்தஸ்சமாதங்கச்சஸஸசிசஸஸித்தௌவநே|
ததாத்விரதவத்ராமைத்வம்நீசஸஸவத்ஸம்ருதஃ) இதிலுந்தரகாண்டே ராவணம்
ப்ரதிஸீதா.

இப்படிப் ப்ரதிபத்தகங்களைப்போக்குமவன் வரக்காணாமையாலே என் திவ்வ ளவு மத்யாஹித்து. அநந்தரம் (என்னகுறையுண்டாய்) இத்யாதிகொல்லிக்கொள் வது. விவரணம் (விளம்பேத்யாதி)

“கட்கிலி” என்றதுக்கவதாரிகை (உருகங்காட்டிலித்யாதி) “கட்கிலி” என்றத்தால் இத்தமான வநிந்தரியத்தவந்தைப்பிடித்துத் தாய்மார் சங்கித்தத்தை பரிஹரித்துக்கொண்டு, “உன்னைக்காணுமறருளாய்” என்றதுக்கவதாரிகை (அருளாலே பெறுவார்க்கித்யாதி) ஆனால், “நலசுக்ஷுஷாபரஸூதி” (நசுக்ஷுஷாபரஸ்யதி) என்றிருக்கிறதேயென்ன (நசுக்ஷுஷேத்யாதிவாக்யத்தவ்யம்) அப்படி நாமார்க்குக் காட்டினோமென்ன (அர்ஜுநாதித்யாதி) “கட்கிலி” கண்ணுக்குவிஷயமாகாதவனே இத்தயர்த்தஃ. கீழுத்தமான வர்த்தத்தவ்யத்தையும் நாயகியினுடைய பாவத்தாலேயருளிச்செய்கிறார் (உன்னைக்காணவித்யாதிவாக்யத்தவ்யத்தாலே)

ருபெளதார்யேத்யாதிஸ்ரோகந்தனிரண்டும் - அடைவே, நாகரிகர்க்கும் வ
நவாஸிகளுக்கும் காட்டினதுக்குப் பரமானம். “வருகாஓந நநாராஜிதீவவி
யடிஸ-நதி | ருபெளதாரய | மருவெண்டு வஸாஸுவிதி தாவவாஸி
ணஸ்” (சந்த்ரகரந்தாநம் ராமதீவப்ரியதஸ்ஸம் | ருபெளதார்யகுணேபும்ஸாம்
ருஷ்டிதிதாபவாஸிணம்) இத்யயோத்யாசாண்டே. “ருபெளதாரய நநா

கூஜீஸுளகூபாரபுஸு-வெஷதாடி. ஐயுஸுளிறுவிதாசாராராபிஸு)வந
வாவிநு. ” (ருபம்ஸம்ஹநம்லக்ஷமீம்ஸௌகுமார்யம்ஸ-வேஷதாம். தத்ருஸுர்
விஸ்மிதாசாராராமஸ்வநவாஸிநு) இத்யாரண்யகாண்டே. பெண்களுக்குக்காட்டி
னதுக்குப்ரமாணம் (தாஸாமித்யாதி) “ தாஸாபிவிநவ-ஐஸு ளரிஸ்யபிநபி-
பாபி-ஐஸு. லீதாபி-ரயாரஸு லீஸாசூரநு நயபிநயி ” (தாஸாமாவிரபுச்
சௌரிஸ்ஸம்யமாநமுசாம்புஜி. பீதாம்பரதரஸ்ஸரக்ஷீஸாசூநம்நம்மதம்மதம்) இ
தி ஸ்ரீபாகவதேகோபிகாதிதாநந்தோ. இதுக்கர்த்தம் (ஒருநீரித்யாதி) ஒருபாட்டம்-
ஒருபாறல். “ ஸ்ருவிநவ-ஐஸு ” (ஐவிநவ) என்றவநந்தரம் “ லீயபிநபி-ஐபா
பி-ஐஸு ” (ஸம்யமாநமுசாம்புஜி) என்றதுக்குபாவம் (அவர்கள்முன்னேயித்யா
தி) மறத்தை - கோபத்தை.

“ திருவரங்கத்தாய் ” என்றத்தைக்கடாக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் (அவதார
காலத்திலித்யாதி) கொடியைச்சொன்னதுக்குபாவம் (உகந்தார்க்கித்யாதி) *திண்
மைமதிருக்குவிசேஷணம்.

“ இட்டாய் ” என்றதுக்கு ஸ்வாரஸ்யம் (இவனிப்படியித்யாதி) அவன்செய்
தபடியேதென்ன (அவனிவளியாதபடியித்யாதி) ஒருமுகத்தாலேயென்றது-சாதி.
அவன்முகம்மருந்தோவென்ன (மையலெற்றியித்யாதி) பிச்சேற்றி யறிவுகெடுக்கவு
ன்முகம்மான்பொடியோவென்றபடி. நாய்ச்சியார்திருமொழி இரண்டாந்திருமொ
ழி நாலாம்பாட்டு, “ பெய்யுமாழுகில் ” இத்யாதி. அம்மான்பொடியாவது-சொக்
குப்பொடி .....*

—*3030—

நா ன் கா ம் பா ட் டு.

இட்டகாலிட்டகைகளாயிருக்குமெழுந்துலாய்மயங்குங்கைகூப்புங்
கட்டமேகாதலென் னுழர்ச்சிக்குங்கடல்வண்ணாகடி யைகாணென்னும்
வட்டவாய்நேயிவலங்கையாவென்னும்வந்திடாயென்றென்றேமயங்குந்
சிட்டனேசெழுநீர்த்திருவரங்கத்தாயிவடிமந்தென்கிந்தித்தாயே.

ஆளுயிர்ப்படி.

(இட்டகால்) இவள் பராநீநசேஷ்டி. நமான கரசரணத்யவயவ
ங்களை யுடையளாயிருக்கும். இப்படி சேஷ்டி. தஷ்டமையன்றியேயிருக்கச்
செய்தே, அவஸாநசமயத்திலே ப்ரநிபம்போலே ஸஹஸா வெழுந்துலா
வி மயங்கிக் கிடக்கும். பின்னையும் ப்ரபுத்தையாய்த் தன்னுடைய வ்யஸ
நாதிசயத்தாலே யுன்னைத் தொழாநிற்கும். ஸ்நேஹமானதித்தனை பொல்
லாதாகாதே, ஸ்நேஹப்ரக்ருதிகளல்லாதாரென்னபாக்யம்பண்ணினாரோ
வென்று சொல்லி மோஹிக்கும். அநவதிநாதிசயாஸங்க்யேய கல்யாண
குணகண்டுனன் னுன்னைச் சொல்லுகிற விதெல்லாம்பொய், நீசாலநிக்
க்ருணன்காணென்று சொல்லும். வலத்திருக்கையிலே திருவாழியையே
ந்திக்கொண்டிருக்கிற வவ்வழிகை நான் காணும்படி வந்திடா யென்று

௯௮ திருவாய்மொழி—எ-ப. உ-தி. ச-பா.

சொல்ல வுபகரமிக்கும், முடியச்சொல்ல சுஷமையல்லாமை வட்டவாய்
நேமி வலங்கையா வென்னும், பின்னையும் நெடும்போது கூடவந்திடா
யென்னும். வரக்காணாமையாலே பின்னையும் வந்திடா யென்னும். வரக்
காணாமையாலே மயங்கும். இங்ஙனே செல்லாநிற்கும். செழுநீர்த்திருவ
ரங்கத்தாய், இதுவோ வுன்னுடைய நிலவத்தவம் ; இவள்திறத் தென்
செய்ய நினைத்தருளினு யென்கிறான். ....*
பன்னீராயிரப்படி.

ஆந்தரம், அபரிச்சிந்நமஹிமனுவைத்து இவனை யார்த்தையாக்இன நீ, இ
வளளவி லென்னினைத்திருக்கிறு யென்கிறான்.

ஆர்த்தியினதிகையத்தாலே பரவசையாய், இட்டவிட்ட - இட்டுவைத்தவிடத்
தே கிடக்கும்படியான, கால் - காலையும். கைகள் - கையையும். ஆய் - உடையளா
ய். இருக்கும் - இருக்கும். ஆர்த்தி முதிர்ந்தபடியாலே, ஸந்திபதிதாப்போலே,
எழுந்து - பாரவாய்மங்குலேத் தெழுந்திருந்து. உலாய் - உலாவாநிற்கும். மயங்கு
ம் - அநந்தரத்தாலே மோஹிக்கும். காலமுணர்த்த மோஹத் தெளிந்தவளவிலே,
“வரக்கூடும்” என்று, கைகூப்பும் - அஞ்சலிபண்ணும். வரக்காணாமையாலே, கா
தல் - காதல். கட்டமே - கட்டமாயிருந்த நீ. என்று - என்றுவெறுத்து. மூர்ச்சிக்
கும் - மூர்ச்சிக்கும். கடல்வண்ணு - தனக்குள்ளே யெல்லாவற்றையு மொதுக்கி ர
க்ஷிக்கு மபரிச்சிந்நாகாரமான கடலின்படியையுடையவனே. கடியைகாண் - என
க்குக்கடியையாயிராநின்றாய்கான். என்றும் - என்றும். ஆற்றிதரக்ஷணத்தில், வட்
டவாய் - ஸர்வதோமுகமான, நேமி - திருவாழியை. வலங்கையா - வலக்கையிலே
யுடையவனே. என்னும் - என்னும். நடுவேயிழைப்பாதி, வந்திடாய் - கையுந்திருவா
ழியுமாய்க்கொண்டு வந்திடாய். எவ்நென்றே - என்று பலகாலுமாவர்த்தித் தபே
க்ஷித்து. மயங்கும் - “அபேகைசுதயிலாங்குத்தியாலே ஸ்வரூபயிழந்தோம், அவன்
வாராமையாலே யபிமதமுயிழந்தோம்” என்றறிவழியாநிற்கும். இப்படியிவனைக்
லேஸிப்பித்து, கிட்டனே - நிஷ்டபாவனைபண்ணி. செழுநீர்த்திருவரங்கத்தாய் - அ
முதிய நீர்க்களையிலே கிடக்கிறவனே. இவள்திறந்து - வ்யதிசேகத்தில் மோஹிக்கு
ம்படியான விவள்திறந்து. மன் - என். சிந்தித்தாய் - நினைத்திருக்கிறாய்.

மோஹிப்பிக்கவே நினைத்திருக்கிறுயோ, தேற்றங் கொடுக்க நினைத்திருக்கி
றுயோ வென்று கருத்து. ....*

௯௯ - நான்காம்பாட்டு.

உம்மையொழிய லீகிக்கமாட்டாத விவள் திறந்துச் செய்தருள
நினைத்திருக்கிற தென்னென்கிறான்.

(இட்டகா டிட்டகைகளா யிருக்கும்) இவளுக்கு நீருடம்புகொ
டுக்கவேண்டா, இவளவயவங்க ளிவளநீரமாகப் பண்ணவமையும். “ஸ
லீகிஸ்ரீஸுபாஸீஸுபாஸுவிபாணாஸாஸீ” (ஸகீபிர்யஸ்தப்ரகீர்ண
பரதந்த்ரவிபாண்டிராஸீ) என்று, தோழிமார் பொகட்டவிடத்தே கிட
க்குமித்தனை. ஸ்வாநீரமல்லாமையாலே தோழிமாரிட்டுவைத்தகாலும்
கையுமாயிருக்கும்.

(எழுந்துலாய்மயங்கும்) அவிபும் விளக்குக் கிளர்ந்தெரியுமா போலே, அடியற்றவெழுச்சியு மடியற்றவுலாவுகையுமாயிராநின்றது. அதுகிளம்பின ஸமந்தரத்திலே அவிபுமாபோலே மயங்காநின்றான்.

(கைகூப்பும்) உணர்த்தியில் தொழுமவளல்லன், மயங்கினால் தொழாதிருக்க வல்லனல்லன். ஸாதநபுத்தயா தொழுமதில்லை, ஆற்றுமையாலே வருமது தவிரமாட்டான்.

(கட்டமேகாதலென்று) ஸாதநபுத்தயாதொழுதாளாகில் “கட்டமேகாதல்” என்னக்கூடாதிதே. விஸ்ஸேஷத்தில் நலிவுக்குடலாகையாலே ப்ரோமம் தன்னிதென்கிறான்.

(கடல்வண்ணாகடிபைகாணென்னும்) கடல் சகல பதார்த்தங்க ளையும் தன்னுள்ளே யடக்கி, ஒன்றையொன்று நலியாதபடி நோக்குமா யிற்று; அப்படியே சர்வாஷுகனாந் நிரக்கருணானாயென்னும், அந்நிற்கே, பிரிந்தார்க்குத் தரிக்கவொண்ணாதவடிவுபடைத்த நீ காதுகனாகா நின்றாயென்னும்.

(வட்டவாய்நேமி) “சங்குசந்தரங்கள்” என்று சொல்லும் நிலையும் போச்சு. இப்போது கண்ணுக்கு விஷயமன்றிக்கே யிருக்கச்செய்தேயும், அதினுடைய சந்திவேசம் திஸ்த்தமாயிருக்கிறபடி. பிடித்தவிடமெங்கும் வாயாய்க்கிடமிருப்பது. விரோதிபோக்கப் பரிகரமின்றிக்கேயிருக்கிறாயன்றே.

(வந்திடாயென்றென்றேமயங்கும்) ஒருகால் “வந்திடாய்” என்றாலாறியிருக்க வல்லளல்லனோ. விடாய்த்தவன் தாழ்வும் சமிக்ஞந்தனையும் “தண்ணிர், தண்ணிர்” என்னுமித்தனையிதே; அப்படியே, “வந்திடாய், வந்திடாய்” என்றுருவ அத்தையே சொல்லும்; மற்றொன்றறியாள். (மயங்கும்) வாஸநையே உபாந்யாயராகச் சொல்லு மத்தனை. (என்றென்றே) வெண்கலத்வநிபோலே சொல்லுக்குச்சொல்லோய்கிறபடி.

(சிட்டனே) சிட்டன் - நிருமாலென்றபடி. பிராட்டிவிஷயத்திலே வ்யாமோஹத்தை யுடையவனென்னுதல், பிராட்டியைத் தன் பக்கவிலே பித்தாக்கித் துடிக்கப்பண்ணு மவனென்னுதல். உம்முடைய படிசால வழகிதாயிருந்தது. உம்மைப்போலே நில சிஷ்டர்களைமந்திருந்தகிறே அபலைகள் குடிகெடுக்கைக்கு. அழகுதாக வாந்ருஸம்ஸ்ய ப்ரதாநராயிருந்தீர். ப்ரஹ்மஹத்தையகபோப் பன்னிப் பூஷாலை வெளுக்கவிட்டுக் கையிலே பவித்ரத்தையுமிட் டோத்துச் சொல்லித் திரிவாராப்போலையிருந்தீர் யும்முடையபடி. (செழுநீர்த்திருவரங்கத்தாய்) ஸ்ரமஹமான நீனாயுடைய கோயில். தண்ணிர்ப்பந்தலிலே காதுகரோதுங்கினவோபாதிபாகாதே நீரிவ்வுநில் சாய்ந்ததும். (இவள்திறத் தென்சுந்தித்

தாயே) சர்வஜ்ஞனுக்கும், இவளுக்கோடுகிற தசைக்குப் பரிஹாரம் சிந்திக்கவேனுமென்றிருக்கிறாள். திருத்தாயார் தெளிவிருக்கிறபடி. “அவன் நினைவே கார்யமாய்த் தலைக்கட்டுவது” என்று அவனைக் காலேக்கட்டிக் கேட்கிறாள். “ஸ்யயொய்யாயதிகௌஸவஃ” (ஸ்ரோயோதயாயதிகௌஸவஃ) என்று, அதுகூலவிஷயத்தில் சிந்திப்பானு மவனிறே. இங்ஙனே மனோரதமாயே போமித்தனையோ, நிர்ணயாந்தமாகக் கட்வதன்றோ. ...*

ஜீயர் அரும்பதம்.

நான்காம்பாட்டு. (இட்டகாலித்யாதி) “இவள்திறத் தென்சிந்தித்தாய்” என்றத்தைக் கடாஷ்வித் தவதாரிகை (உம்மையொழிவித்யாதி)

“இட்டகாலிட்டகைகளாயிருக்கும்” என்கிற தாயாருடைய ஹார்த்தபாவம் (இவளுக்கு நீரித்யாதி வாக்யத்வயம்) என், இவளவயவங்க விவளதீந மல்ஸவோ வென்கிற சங்கையிலேயாதல், ஆராலே யிட்டகாலிட்டகை என்கிறசங்கையிலேயாத் லருளிச்செய்கிறார் (ஸ்ரீபிரித்யாதி) இப்ப்ரலோகத்துக் காகரங் கண்டு கொள்வது.

இட்டகா லிட்டகைகளானு ஸ்ரீமூந் துலாவக் கூடுமோ வென்ன (அவியும் விளக்கித்யாதி) கீழே - மயங்குகிறதற்கு முன்னே யெழுந் துலாவுகிறதற்குத் தருஷ்டார்த மருளிச்செய்து, எழுந்துலாவினவந்தரம் “மயங்கும்” என்றதற்குத் தருஷ்டார்த மருளிச்செய்கிறார் (அது கிளம்பின வித்யாதி) எழுந்திருந் துலாவாநிற்கச்செய்தே மோஷிக்கு மிதிசுத்தார்த்தம்.

“மயங்கும் - கைகூப்பும்” என்று கூட்டி, வ்யதிசேகத்தாலு மவ்வயத்தாலும் பாவம் (உணர்த்தியிலித்யாதி) ஸ்வாபதேசம் (ஸாதநேத்யாதி)

ஸாதநத்வேந தொழுகிறு ளென்றாலோ வென்ன (ஸாதநபுத்த்யேத்யாதி) “இது கட்டம்” என்னுங்காட்டில் பரிஹாரம்பிறந்த தாகாமையாலே மோஷியாநின்றாளென்றபடி.

“வண்ணம்” என்று - ரகஷதத்வஸ்வபாவமாதல், வடிவழகாதல். இரண்டர்த்தத்திலும் பாவமருளிச்செய்கிறார் (கடலித்யாதி வாக்யத்வயத்தாலும், அன்றிக்கே யித்யாதியாலும்) காதுகளுகையாவது - வடிவை யறுபவிப்பியாதிருக்கை.

“நேமி” என்றொன்றைச் சொன்னதற்கு பாவம் (சங்குசக்கரங்களென்றித்யாதி) காணுதிருக்க, “வட்டவாய்” என்றறியும்படி யென்னென்ன (இப்போதித்யாதி) “வட்டவாய்” என்றதற்கு பாவம் (பிடித்தவிடமித்யாதி) இப்பதப்பரயோகத்துக்கு பாவம் (விரோதியித்யாதி)

“என்றென்றே” என்கிறவீபைக்குபாவம் (ஒருகாலித்யாதிவாக்யத்யம்) “என்றென்றே” என்கிற வர்த்தமாநத்துக்குச்சேர- “மயங்கும்” என்றதும், “வந்திடாய்” என்றது மேககாலீமாய்த் தோற்றுகையாலே; மயங்கினால் “வந்திடாய்” என்னக்கூடுமோவென்ன (வாஸரையேயித்யாதி) “என்றென்றே” என்கிறஸ்வரத்துக்குத் தாளகதியிலே பாவம் (வெண்கலேத்யாதி)

“சிட்டன்” என்று - ஸ்ரீக்கு இஷ்டனென்று விவகசித்து (திருமாலென்றபடியென்றது) சிஷ்டனென்று விவகசித்து, வெறுப்பிலேயாக்கி யர்த்தாந்தரம்

(உம்முடையவிய்யாதி) “ அழகிதாயிருந்தது ” என்றதுக்குவிவரணம் (உம்மைப் போலே யித்யாகிவாக்யத்வயம்) நம்மை “ ஆந்ருஸம்ஸ்ய ப்ரதாநரல்ல ” என்று கூேபிக்கிறதென், நம்வடிவிலே தெரியாதோ நம்முடைய வான்ருஸம்ஸ்ய மென்ன (ப்ரஹ்மஹந்தையகனையித்யாதி) ஒத்து - வேதம். ஆந்ருஸம்ஸ்யப்ரதாநனல்லாவிட் டால் பரமபதத்திலே யிரோனே, அப்படியின்றிக்கே கோயிலிலேவந்து சாய்ந்தபோ தே நானாந்ருஸம்ஸ்யப்ரதாந னென்னுமிட மெல்லாருமறியாரோவென்ன (தண்ணீ ர்ப்பந்தலிலேயித்யாதி)

கிழைப்போல் “ என்செய்கின்றும் ” என்னுதே, “ சிந்தித்தாய் ” என்றதுக் குபாவம் (ஸர்வஜ்ஞனுக்கு யித்யாதி) “ என்சிந்தித்தாய் ” என்று அவனை னம் போதித்துக் கேட்கிறதுக்கு பாவம் (திருத்தாயா ரித்யாகிவாக்ய த்வயம்) அவன் றுனப்படி சிந்திக்குமோவென்ன (ஸ்ரோயோத்தயாயித்யாதி) “ சிந்தித்தாயே ” எ ன்கிறவவதாரணூர்த்தம் (இங்ஙனே யித்யாதி வாக்யத்வயம்)

கிட்டனேசெழுநீர்த் திருவரங்கத்தாய், இட்டகாலிட்டகைகளாயிருக்குமெ ன்றுதொடங்கி, இவள்திறத் தென்சிந்தித்தாயே யித்யந்வயஃ.....*

ஐ ந் தா ம் பா ட் டு.

சிந்திக்குந்திசைக்குந்தேறுங்கைகூப்புந்திருவரங்கத்துள்ளாயென்னும் வந்திக்குமாந்கேமழைக்கண்ணீர்மல்கவந்திடாயென்றென்றேமயங்கு மந்திப்போதவுன்னுடவிடந்தானேயலைகடல்கடைந்தவாரமுதே சந்தித்துன்சரணஞ்சார்வதேவலித்ததையலைமையல்செய்தானே.

ஆறாயிரப்படி.

(சிந்திக்கும்) உன்னழகையு முன்னழகோடு பண்டு ஸம்பீலே வித்தபடியையும் நினைக்கும். நினையாமோஷிக்கும். நெடும்போது கூட லப்த ஸம்ஜனையாம். தன்னுடைய வபேகூதம் பெறுகைக்காக வுன்னை த்தொழாநிற்கும். தன்னுடைய வ்யஸநம் பொறுக்கமாட்டாமையாலே, திருவரங்கத்துள்ளாயென்னும். த்வந்நாதையாயிருந்துவைத்தே நாதஹீ னையைப்போலே திருவடிகளிலே வீழ்ந்துகிடக்கும். அங்ஙனேவிழுந்து கிடந்து, தன்னுடைய வழுவிய கண்கள் நீர்மல்க, வந்திடாயென்றென்றே மயங்காநிற்கும். உன்றிருவடிகளை யொருகால் கண்டு ஸம்ஸீலேவிக்கவே னுமென்னு மாயையாலே தன்னை தரித்துக்கொண்டிருக்கிற விப்பெண்பி ள்ளையை யிப்பாடுபடுத்தவேணுமோ. உன்னுடைய நிரவதிகமான வாழ்நி தவாத்ஸல்யமெல்லா மெங்கே போயிற்றென்கிறுள்.....*

பன்னீராயிரப்படி.

அநந்தரம், ஆறாதிரபேகூதிஞ்செய்யும்படியான பவ்யதையையுடையையா யிருக்க; இவள் ப்ரதிஷுண மவஸ்த்தாபேதம் பிறக்கும்படியான வரதிரையையுடைய ளாகா நின்றாளென்கிறுள்.

அந்தி - ஸந்தையென்று. போது - ஒருகாலவிசேஷத்திலே, அவுணன்-அசுரானு ஹிரண்யனுடைய. உடல் - சரீரத்தை, இடந்தானே-பிளந்தவனாய். அலை-அலையுடைத்தான. கடல் - கடலை. கடைந்த - கடைந்து. ஆரமுதே - நிரதிசய போக்யனாய் வைத்து. அப்படி காலநியதியுன்றியே ப்ரபலவிரோதியு மின்றியே, அருந்தொழில் செய்வித்துக்கொள்ளவும் வேண்டாதபடி; ஆந்தராதுபவமாத்ரமன்றியே, சந்தித்து - பாஹ்யமான சம்ஸலேஷத்தைப்பண்ணி. உன்-உன். சரணமே-திருவடிக்கோயே. சார்வது - சேர்ந்ததுபவிக்கவேண்டுமென்கிற. வலித்த - சிக்கென வையுடையளா யிருக்கிற. தையலை - இப்பெண்பிள்ளையை. மையல்செய்தானே-ம திகெடுத்தவனே. இவள், சிந்திக்கும் - பூர்வஸம்ஸலேஷ ப்ரகாரத்தைச் சிந்தியாநிற்கும். திசைக்கும்-அதப்போதே சித்தியாமையாலே அறிவறியா நிற்கும். தேறும்-அசங்கிதமாகத் தேறாநிற்கும். அவ்வளவிலே வந்தாயாகக் கருதி, கை - கை. கூப்பும் - கூப்பாநிற்கும். ஆஸந்மாசு, திருவரங்கத்து - கோயிலிலே. உள்ளாய் - கண் வளர்ந்தருளுகிறவனே. என்னும் - என்று கூப்பிடாநிற்கும். வந்திக்கும் - அவ்வடிவழகை நினைத்துத் தலையாலே வணங்கும். அவ்வளவிலும் வரக்காணாமையாலே, ஆங்கே - அவ்விடந்தன்னிலே யிருந்து. மழை - குளிர்ந்த. கண்ணீர் - கண்ணீர். மல்க - மல்கும்படி. வந்திடாய் - வந்துகொள்ளாய். என்றென்றே - என்று பலகாலஞ்சொல்லி. மயங்கும் - உத்தி பலவ்யாப்தையாகக் காணாமையாலே மோஹிக்கும்-காமாதுகைகள் விகாரத்தி லிவளுக்கில்லாதனவிலை யென்று கருத்து. ...*

ஈடு - ஐந்தாம்பாட்டு.

இவளுக்கு ப்ரதிசூணம் பேதித் தொன்றே டொன்று சேராதே வருகிற வவஸ்த்தாபேதங்களை யறிவித்து, இவளை யிப்படி படுத்துகையு ம்முடைய நீர்மைக்குப் போருமோவென்றுள்ள.

(சிந்திக்கும்) உம்முடைய ஸௌந்தர்யாதிகோபு மும்மோட்டைக்கலவியையும் நினைக்கும். முன்பிவ்வுதுசந்தாநமு மின்றிக்கே யாயிற்றிருந்தது, மோஹத்தோபாதி யிதுவு மொரு விக்ருதியாயிருக்கிறபடி.

(திசைக்கும்) அப்போதே காணப்பெறாமையாலே மோஹிக்கும்.

(தேறும்) ஒரு றேதுவின்றிக்கே யிருக்கத் தேறாநின்றாள். இது தானும் பயாவஹமாயிருக்கிறதாயிற்று; மோஹம் செல்லாநிற்க, அபேக்ஷிதம்பெற்றாராப்போலே தேறுகை பயாவஹமிதே. சரமதசையில் பிறக்கும் தெளிவுக்கு மஞ்சவேணுமே. உய்ந்தபிள்ளைபாடும்போது, “கெட்டேன், இவள் ‘தேறும்’ என்பதே” என்று ஜீயாருளிச்செய்வராம்.

(கைகூப்பும்) இதிலுக்கு ப்ரக்ருதி. கீழே “மயங்கும் கைகூப்பும்” என்றது, இங்கே (தேறும்கைகூப்பும்) என்றது; அல்லாதனஸஞ்சாரியாய்ச்செல்லாநிற்க, இதொன்றும் ஸ்த்திரமாய்ச்செல்லாநிற்கும்; ஸ்வரூபாதுபந்தியாகையாலே, “நித்யாஜ்ஞவிப-ஃ” (நித்யாஞ்ஜலிபுடா:) என்னக்கடவதிறே. மோஹத்திலு முணர்த்தியிலும் ஸத்தையுண்டே. “வருவிலாவடிமைசெய்யவேண்டுநாம்” என்றதிறே நிலைநின்ற ஸ்வரூபம். அதுவர்த்தமாநமானதிறே பரமார்த்தமாவது.

(திருவரங்கத்துள்ளாயென்னும்) “ பெருமாளேயென்னும் ” என்று ஜீயர். அவ்வுரில் சம்பந்தங்கொண்டுபோலே காணு மவவாயும் விரும்பிற்று.

(வந்திக்கும்) “ திருவரங்கத்துள்ளாய் ” என்றது நெஞ்சிலே வடிம்பிட்டு, “ ஒருமுகமே, முதுவலே, ஒருவளையமே ” என்றுஸ்தோத்ரம்பண்ணுகின்றாளுன்னுதல் ; பக்நாபிமாநையாய்த் திருவடிகளிலே விழுந்துகிடக்குமென்னுதல்.

(ஆங்கே) அவ்வவஸ்த்தையிலே, (மழைக்கண்ணீரித்யாதி) குளிர்தகண்ணீர்மல்க, வந்திடாயென்றென்று சொல்லி, அச்சொலவோடேயறிவுகெடும்.

நினைத்தபோதாக வரப்போமோவென்ன (அந்திப்போது) “ ३ துஸ்டு ३ ஹம்ஸு ३ ” (மத்தஸ்ஸர்வமஹம்ஸர்வம்) என்று தெளிந்திருப்பார்க்கோ வுதவலாவது, அறிவுகெடுவார்க் குதவலாகாதோ. அவன் வரத்துக் கவிருத்தமாயிருப்ப தொருகாலத்திலே, ஆசரப்ரக்ருதியாயிருக்கிற வவுணனுடைய சரீரத்தைப் பிளந்து பொகட்டிலையோ, தமப்பன் பகையானாலோ வுதவலாவது, நீர் பகையானு லுதவலாகாதோ. இவ்வளவிலு தவாமைக்கு மேற்படப் பகையில்லையிறே. அதொருகால் சிறுக்கனுக்கு தவினமையுண்டு, அது தப்பிற்றிறையென்ன ; பின்போ நீயுதவாதது (அலைகடல்கடைந்த) ப்ரயோஜநாந்தரபரர்க்கு மகப்படக் கடலைக்கடைந்து கொடுத்திலையோ. உன்னைக்கொண் டொருப்ரயோஜநங் கொள்வார்க்கோ வுதவலாவது, உன்னையே “ ப்ரயோஜநம் ” என்றிருப்பார்க் குதவலாகாதோ. (ஆரமுதே) இவருடைய வம்ருதத்தைக்கொண்டாயிற் றவர்கள் கடல் கடைந்தது. (சந்தித்தித்யாதி) உன்னைக் கிட்டித் திருவடிகளைச் சாரவேணுமென்று வ்யவஸிதையாயிருக்கிற விவளை யிப்படி யறிவுகெடுப்பதே. ((வலித்த) ப்ராணனை பலாத்காரத்தாலே தறித்த.) அன்றிக் கே, உன்னைக்கிட்டி சந்தியிலே முடியுமித்தனையென்று ப்ராணனைதறித் திருக்கிறவளை யென்னுதல். ((வலித்த) அந்யவஸித்த.) “ தாவஸு १ ஹம் २ ३ தஜீவீவிஷேயஸு ३ ” (தாவத்த்யஹம் தூதஜிஜீவிஷேயம்) என்று காணுமிருக்கிறது. (மையல்செய்தானே) உம்மை யாசைப்பட்டவளுக்கும் மயக்கமேயோ பவித்துவிட்டது.....*

ஜீயர் அரும்பதம்.

அஞ்சாம்பாட்டு (சிந்திக்குமித்யாதி) “ சிந்திக்கும் ” என்றுதொடங்கி, “ மயங்கும் ” என்னுமளவுக்கடாக்ஷித் தருளிச்செய்கிறார் (இவளுக்கு ப்ரதிஷ்ணமித்யாதி) “ அந்திப்போது ” இத்த்யாதினைக் கடாக்ஷித்த (இவளையிப்படியித்யாதி)

சிரீதாவிஷயத்தையும் சொல்லாநின்றனகொண்டு, “ சிந்திக்கும் ” என்றதுக்கர் த்தமருளிச்செய்கிறார் (உம்முடையவித்யாதி) இவ்வதுசந்தாரம் ப்ரதிஷ்ணம் பேதி

“திசைக்கும்” என்றது - திசைக்குமேன்றாய், அதாவது-அறிவுகலங்குகையாய், (மோஹிக்கும்) என்றபடி.

இது ஸ்வபாவமானபடி யெப்படியென்ன; சதேதுகமாகவருளிச்செய்கிறார் (கீழேயங்குமித்தயாதி வாக்யதரயத்தாலே) இதொன்று மென்றது-அஞ்சலியை. ஸ்வரூபாநுபந்தி யாகையாலே யஞ்சலிநித்யமென்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் (நித்யாஞ்சலீத்யாதி) “போதுநாண்டுகூண்டுஹெதுதடிவெதுகதிபவாலிநாடி | மிதுபாஸுவிபட்டாஹுதுஷாஃ நுஜெகதுவவாதிநம்” (முத்தநாமலக்ஷணம்) ஹ்யேதத்யச்சவேத தவீபவாலிநாம் | நித்யாஞ்ஜலி புடாஹ்ருக்டாஃ நமஇத்யேவவாதிநம் | இதுக்குப்பந்தி (மோஹத்திவ்யித்யாதி) அத்தாலேதென்ன (வழுவிலாலித்யாதி) அதாவது - சத்தையுண்டானபோதே தத்தகார்யமான வஞ்சலியும் நித்யமாய்ச்செல்லுமென்றபடி. மோஹமுமுணர்த்தியும் சஞ்சாரி, அஞ்சலி ஸ்த்திரமென்னுமத்தையுப்பாதிக்கிறார் (அதுவர்த்தமாநானதித்யாதி)

“வழிகூலிவாடிநடுவுநெடுதூரே” (வதிபுவிவாதஸ்துத்யோஃ) என்கிற தாதுவைப்பற்ற. “வந்திக்கும்” என்றதுக்கு - ஸ்துதிக்கும், சேவிக்குமென்றத்த வ்யயமருளிச்செய்கிறார் (திருவரங்கத்துள்ளா யித்பாதி வாக்க்யவ்யந்தாலே) வடிம்பிட்டு - ப்ரோதித்து, வடிம்பிடுகை - தனியோட்டிக் கிளப்புகை. கீழே “கைகூப்பும்” என்னையாலே, இங்கே - சாஷ்டாங்கப்ரணமம் விவகூசிதம்.

ப்ரஹ்மாதனுக்காக ஹிரண்யனுடலைப் பிளந்தா னென்று விவனித்தது, அத்
தைச் சொல்லுகிற தாயாருடைய ஹார்த்தபாவம் (மத்தஸ்ஸர்வ மித்யாதி வரக்ய
த்வயம்) சப்தார்த்தம் (அவன்வரத்துக்கித்யாதி) “ உதௌஸு^{ஸு}ஹோஸுரூபியில
ஸு^{ஸு}ஸு^{ஸு}நாதநெ ” (மத்தஸ்ஸர்வமஹம்ஸர்வம்மயிஸ்ஸர்வம்ஸநாதநே) இத்த்யாதி,
ப்ரதமேம்ஸே ஏகோந்விம்ஸே ப்ரஹ்மாதசரிதே. “ அவுன்னுடலிந்தானே ” என்
கிறவளுடைய ஹார்த்தபாவத்தை ப்ரகாராந்தானே வருளிச்செய்கிறார் (தமப்பனி
த்த்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே) அவன் பகையோவென்ன (இவ்வளவிலித்த்யாதி)

மேலுக்கவதாரிகை (அதொருகாலித்யாதிவாக்யதவ்யம்) (அதொருகால்) இத்யாதிகுக் கருத்து - அவதாரம் முன்பின்னானுலு பிப்படி யநேக வ்யாபாரங்க ளைச் செய்தானென்று. இத்தைச் சொல்லுகிறவளுடைய ஹார்த்தபாவம் (உன்னைக் கொண்டித்யாதி வாக்யதவ்யம்) “ஆரமுதே” என்றத்தைப்பற்ற (உன்னையே ப் ரயோஜமென்றிருப்பார்க்கென்றது) “ஆரமுதே” என்றதற்கு பாவம் (இவரு டையவித்யாதி)

கிட்டி - ஆந்தரமாகவன்றிக்கே பாஹ்யமாகக்கிட்டி. சரணம் சார்வதே-சரணம் சாரவேணுமென்றே. முந்தினவர்த்தத்துக்கு, சரணம் சாருகை - சம்ஸீலேஷிக்கை; வலிக்கை - வ்யவஸ்த்திதையாகை. த்விதியார்த்தத்துக்கு, சரணம் சாருகை-

முடிவை; சந்திக்கை - ப்ராபிக்கை. வலிக்கை - தரிக்கை. அப்படி தரித்திருந்தபேருண்டோவென்ன (தாவத்யஹமித்யாதி) “நவாஸ்யுரோதாநவிதாநவாந்யுஸ்யஹாஸிஸிஷ்டோஸ்தியாஸ்யோவா | தாவயுஹௌத்யஜிஜீவிஷ்யயம் யாவத்யவ்யுத்யுஸ்யுண்யாஸ்யுயஸ்யு” (நசாஸ்யமாதாநபிதாநசாந்யஸ்யஸ்நேஹாத்விஸிஷ்டோஸ்திமயாஸமோவா | தாவத்யஹம்நாதஜிஜீவிஷ்யயம் யாவத்யப்ரவ்ருத்திம்ஸ்ருணுயாம்பிரியஸ்ய) இதி சுந்தரகாண்டே ஹநாமந்தம் ப்ரதிஸீதா. அவதாரணர்த்தம் (உம்மையித்யாதி)

சிந்திக்குமென்று தொடங்கி, மையல்செய்தானே - இவள்திறத்தருளாயென்று மேலிற்பாட்டில் க்ரியையோடே யந்வயம். .... *

ஆ ரு ம் பா ட் டி.

மையல்செய்தென்னெனங்கவந்தானேயென்னுமாமாயனேயென்னுஞ்செய்யவாய்மணியேயென்னுநதன்புனல்சூழ்நிருவரங்கத்துள்ளாயென்னுவெய்யவாடண்டிசங்குசக்கரம்விலேந் தும்விண்ணோர்முதலென்னும் ப்பைகொள்பாம்பணையாயிவடிந்தத்தருளாய்பாவினேயெனசெயற்பாலதுவே.

ஆரூயிரப்படி.

(மையல்செய்து) அதிகஞ்சுந்தரமான காகத்தின்பக்கலிலேப்பரற்றமாஸ்தரத்தைவிட்டருளின வென்னுடைய சர்வவசிகரணமான ப்ரணயிதவருணத்தாலே யென்னுடைய மநஸ்ஸை யபஹரித்தவனேயென்னும். வசக்யமாணமான வவனுடைய மஹாஸ்சர்யபூதமான செளந்தர்யத்தை யநுசந்தித்து, மஹாஸ்சர்யபூதனேயென்றுசொல்லும். நிரதிரயநீப்தி யுக்தமாயிருப்பதொரு நீலரத்தம், செந்தாமரைபூத்தாப்போலே யிருந்த திருவுடம்பையும் திருப்பவளத்தையுருடையவனே என்றவழகைச்சொல்லும். அடியேனுக்காத்மநாதம் பண்ணுகைக்காகவன்றோ கோயிலிலேவந்து கண்வளர்ந்தருளுகிறதென்னும். சர்வஞ்ஞமாய் சர்வசக்தியுமாய்த்யுக்ரமாயிருந்த ரதாங்கசங்கசார்ங்காதி திவ்யாயுதங்கலோ யேந்தி யருளுகிறதெனக்காகவன்றோவென்னும். இவருக்காகநீகோயிலிலேவந்து கண்வளர்ந்தருளாநிற்கச்செய்தே, இவன்பக்கல் க்ருபைபண்ணியருளுகிறதில்லை; இதுக்குஹேது வென்னுடைய பாபமேயிறே யென்கிறாள்..... *

பன்னீராயிரப்படி.

அநந்தரம், ஆஸ்திதசம்ரகஷணர்த்தமான வாயுதபூர்த்தியை யுடையையாயிருக்கச்செய்தே யிவளை யிப்படி யலந்துப்படி பண்ணினரீ, இவளளவில் நான்செய்யக்கடவபடி யருளிச்செய்யவேணுமென்கிறாள்.

உன்னுடைய பவ்யகதையாலே, என்னை-என்னை. மையல்செய்து - மயல்கொள்ளப்பண்ணி, மனம்-நெஞ்சை, கவர்ந்தானே-அபஹரித்தவனே, என்னும்-என்னும்.

மாமாயனே-மையல்கொள்ளுகைக்குப்பண்ணின நிரவதிகாஃசர்யசேஷ்டிதங்களை யுடையவனே. என்னும்-என்னும். பவ்யதாப்ரகாசகமானவுத்தியாலே ஸ்ப்புரிக்கிற, செய்ய-சிவந்த. வாய் - அதரசோபையையுடையாய்க்கொண்டு, மணியே-மணி போலே முடிந்தாளலாம்படி சலபனுவனே. என்னும்-என்னும். தண்-உன்னைக்கி ட்டி யென்பரிதாபந்திருகைக்கீடாகக்குளிர்த்த. புனல்-நீர். சூழ்-சூழ்ந்த. திருவரங் கத்து-கோயிலிலே. உள்ளாய் - ஸந்திதிறிதனுவனே. என்னும்-என்னும். வெய்ய- விரோதிவிஷயத்தில் வெம்மையேவடிவான. வாள் தண்டு சங்கு சக்கரம் வில்-ஸ்ரீப ஞ்சாயுதங்கனையும். ஏந்தும் - ப்ரணதரக்ஷாவிலும்பம் பொருதானாப்போலே யெப் போது மேந்தியிருந்து. அவ்வழகை, விண்ணோர்-சூரிகளுக்கதுபவிப்பித்து. முதல்- அவர்கள் சத்தாதிறேதுபுதனுவனே. என்னும்-என்னும். பை-உன்னுடையஸ்பர்ஸத் தாலே விரிகிறபணத்தை. கொள் - உடையனாய். பாம்பு - ஜாதிப்ரயுத்தமான மென் மைகுளிர்த்திகாற்றத்தாலே நிரதிசயபோக்யமான திருவநந்தாழ்வானே. அணையா ய்-படுக்கையாகவுடையவனே. இவள்திறத்து - நீபடுக்கைபொருந்திக்கிடக்கத்தறை ப்பட்டுக்கிடந்தலற்றுகிற விவள்திறத்து. பாவியேன் - இவனையிப்படி. கணவைத்த பாபத்தையுடையதான். செயற்பாலது-செய்யும்ப்ரகாரம். அருளாய்-அருளிக்கெய்ய வேணும்.

நீபநாதரித்தவளவி லென்றும்செய்யலாவதொரு பரிஹாரமுண்டாக வுன் னாலும் சொல்லமுடியாதென்றுகருத்து. மையல்செய்தென்று - பிச்சுரைப்போலே பாவித்துக்காட்டியென்றுமாம். ....*
 *.....

நடு - ஆறும்பாட்டு.

இவளிவ்வளவாபந்நையாயிருக்க, இவளார்த்திநிர்த்தருளா தொழிகைக்குக்காரண மென்னுடைய கர்மவிபாகமென்கிறாள்.

(மையல்செய்து) உணர்த்தியுண்டாகில் நெஞ்சிழவாஸ்காணும். எதிரிகளுடைய வநவதாரம்பார்த்திருந்து அவர்கள் ஷோகத்தைகொள்ளு வாளைப்போலே. (என்னை) கடலைத்தறைகண்டா நென்னுமாபோலே. (மனங்கவரந்தானே) புழுசூற்றிச்சட்டம் பொகடுவாளைப்போலே. (மைய லித்தியாதி) கொன்று கிழிச்சீரையறுப்பாளைப்போலே.

(மாமாயனேயென்னும்) மையல்செய்த ப்ரகாரங்கள். கலக்கிற சமயத்தில் தாழநின்று கையைக்காலப்பிடித்துப் பரிமாறின பரிமாற்றங் காணு மிவளநெஞ்சில் பட்டுக்கிடக்கிறது. ஸ்வதஸ்ஸித்தமானமேன்மை போலல்லவாயிற்று ப்ரணயிதவத்தாலே தாழநின்றநிலை. சம்பீரலேஷத சையி லாஃசர்யமான சேஷ்டிதங்களை யுடையவனேயென்னும். (செய்ய வாய்மணியேயென்னும்) இதுவுமந்தமாயங்களிலேயொன்று. தைர்யபங் கம்பிறந்து “ நானுன்சரக்கன்றே ” என்றுசொல்லுகிறபோதை யதரத் தில் பழுப்பு. “ ஸவிதாஸஸிதாயாஸு ” (ஸவிதாஸஸ்மிதாதாரம்) என்னக்கடவதிறே. (மணியே) புஷ்பம் விகசிதமாம்போ தெங்குமொக்க வொருசெவ்வீபிறக்குமாபோலே, ஸ்மிதம்பண்ணுகிறபோது ‘ வடிவிலே யெங்குமொக்க வொருசெவ்வீபிறந்தபடி. (தண்புனல்) ஸ்மிதத்தில்

குளிர்ந்திபோலேயாயிற் றூரில்குளிர்ந்தியும். அவ்வாயில் குளிர்ந்திபோலேகாணு மிவ்வாயில்குளிர்ந்தியும். (வாய்-இடம்.) (வெய்யவாளித்யாகி) திவ்யாயுதங்கள், எதிரிகளையழிக்கைக் குடலாயிருக்குமாபோலே காமிகி களையழிக்கைக்கு முடலாயிருக்குமிதே. உகப்பரையு முகவாதாரையு மொக்கத்தோற்பிக்குமவை. முன்னே கைகண்டுவைக்கிறவையிதே. காணவேயெதிரிகள் மண்ணுண்ணும்படியான திவ்யாயுதங்களை தரித்திருக்கிற நீயென் விரோதிகளோப்போக்கி முகங்காட்டாதொழிவதே. (விண்ணோர்முதலென்னும்) திவ்யாயுதங்களோட்டைச் சேர்த்தியால் வந்தவழகைக்காட்டிநடத்த, அதுவே ஜீவநமாகவாயிற் றந்நாடுகிடப்பது. இல்லையாகில், அங்கே வினையுண்டாய் தரித்துக்கொண்டிருக்கிறானன்றே. (பைகொளித்யாகி) ஸ்மிதததோடு, திவ்யாயுதங்களோடு, நித்யவிபூகியுத்தையிருக்கிறவிரூப்போடு, திருவநந்தாழ்வான்மேலே சாய்ந்தருளினத்தோடு வாசியற வெல்லா முத்தேய்யமாயிருக்கிறதாயிற்று. பகவத்கிரஹஸ்பர்ஸத்தாலுண்டான ஹர்ஷத்தாலே விகசிதமான பணங்களைபுடையான திருவநந்தாழ்வானைப் படுக்கையாகவுடையவனே. தனிப்படுக்கையிலே சாய்வதே நீர் இவள் தறைக்கிடையிடக்க. (இவள்திறத்தருளாய்) படுக்கையில் சேர்த்திபெறாவிட்டால், நாட்டுக்குப்பண்ணுமருளுமின்றிக்கே யொழியவேணுமோ. (இவள்திறத்து) பாடோடிக்கிடக்கிற விவள்திறத்து. (அருளாய்) அருள்கொள்வார் தேட்டமானநீ, அருள்பெறில் ஜீவிக்குமிவளை யிப்படி தறைக்கிடையிடக்க விட்டுவைப்பதே. (அருளாய்) அருளுகிறீரில்லையென்றபடி.) (பாவியேன்) நீரருளாதவராயல்ல, இவளதுபெறாவிடில் ஜீவிப்பாளாயல்ல, இதுக்கடி நான்பண்ணினபாபமிதே. “உதூவபெவா சுகிதி தூலீக” (மத்பாபமேவாத்ரநிமித்தமாலீத்) என்னுமாபோலே. (செயற்பாலது) என்னுடையசெயலிடத்தது அருளாமைக்கடி. (பாவியேன்செயலிடத்தது-இவள்பக்கவிலும்குறையில்லை, உம்முடையபக்கவிலும் குறையில்லை, இருவருமானசேர்த்திபெறவிருக்கிற வென்பாபமிதே யிதுக்குஹேது.) .....*

ஜீயர்அரும்பதம்.

ஆரம்பாட்டு. (மையலித்யாகி) “பாவியேன் செயற்பாலதுவே” என்றத்தைப்பற்ற வவதாரிகை (இவளின்வளவித்யாகி)

மையல்செய்தபின்பு “மனங்கவரந்தான்” என்றதுக்குபாவம் (உணர்த்தியித்யாகி) உணர்த்தியறப்பண்ணி நெஞ்சையபஹரித்ததுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் (எதிரிகளுடையலித்யாகி) மனங்கவரந்தானென்னுதே, “என்னை” என்று விசேஷித்ததுக்கு பாவம் (கடலையித்யாகி) சரீரத்தைப்பொகட்டு சாராம்ஸமானமநஸ்சையபஹரித்ததுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் (புழுகுற்றியித்யாகி) ப்ராந்தியைவினைத்து சாராம்ஸத்தை யபஹரித்ததுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் (கொன்றித்யாகி) கிழிச்சீகா - சூனிகைப்பை.

“பாலியேன்” என்றதற்கு பாவம் (நீருளாதவராயித்யாதி) “மாமாயன்” என்று - நீர்தியய வ்யாமுத்தராயைப்பற்ற (நீருளாதவராயல்லவென்றது) இத்தால் - அருளாதது உம்முடைய பக்கல் குறையல்ல வென்றபடி. உம்முடையபக்கலிலே பதிவழிந்தமையைப்பற்ற (இவளதுபெறுவழில் ஜீவிப்பாளாயல்லவென்றது) இத்தால் - உம்முடையபக்க லிவளதிமாத்ரப்ரவணையாகையாலே, நீருளாத திவள் குறையல்லவென்றபடி. இதுக்கு ப்ரமாணம் (மத்பாபயித்யாதி) “நதிநாராயாநுஅராதாஸூர லொஷொநாரொஜோநஅராவவஸூ | ஐதாவரெவாசு திதிதோஸ் அநபு வெஸொவவ-நநுநஸூ” (நமந்தராயாநசமாதரஸ்யா தோஷோநராஜோநசராகவஸ்ய | மத்பாபமேவாத்ரமித்தமாலீத் வநப்ரவேரோருநந்தஸ்ய) இத்தயோத்யாகாண்டே பரதஃ, செயலிடத்ததென்றது - கர்மத்திடத்த தென்றபடி. செயலடியான வெண்ணுடைய தோஷமென்றபடி.....*

ஏழாம்பாட்டு.

பாலதுன்பங்களின்பங்கள்படைத்தாய்பற்றிலார்பற்றின்றினே,காலசக்கரத்தாய்கடவிடங்கொண்டகடல்வண்ணுகண்ணையென்னுஞ்,சேல்கொடண்புனல்குழ்நிருவரங்கத்தாயென்னுமென்றீர்த்தனையென்னுங், கோலமாமழைக்கண்பனிமல்கவிருக்குமென்னுடைக்கோமளக்கொழுந்தே,

ஆரூயிரப்படி.

(பாலதுன்பங்கள்) சுருது:கங்களையதுகூல ப்ரதிகூலாதுபாவ்யமாக நீபண்ணினவ்யவஸ்த்தையென்னளவிலே விபர்யஸ்தமாக்கவோ பார்த்தருளிறென்றும்; உன்னுடைய வஸரண்யஸரண்யத்வ மெங்ஙனே போயிறென்றும்; ஆஸ்திவிசோதிகளுடைய வாயுரவசாநகணநைகஸ்வபாவமானதிருவாழியை யேந்திக்கொண்டிருக்கிற தடியேனுக்காகவன்றோவென்றும்; திருப்பாற்கடலிலேவந்து கண்வளர்ந்தருளுகிறதும், ஸ்ரீநந்தகோபர் திருமகனாய்வந்து திருவவநாரம்பண்ணியருளினதும், கோபிலிலேவந்து கண்வளர்ந்தருளுகிறது மாஸ்திரார்த்தமாகவன்றோவென்று ம்; த்வத்ருணைகதாரகபோஷக போக்யத்வ விரோதியாய் மத்தகதமானவசேஷதோஷங்களைப்போக்கிஞப்போலே, த்வத்ஸம்ஸீலேஷ விரோதியானவென்னுடைய பாபங்களையும்போக்கி யருளாயென்றும் சொல்லிக்கொண்டு;பிரிவென்னும் சொல்லுங்கூடப்பொறுக்கமாட்டாதபடி ம்ருதுஸ்வபாவையான வென்னுடையபெண்பிள்ளை, தன்னுடைய வழகியுகங்கள் நீர்மல்கவிருக்குமென்கிறுள்.....*

பன்னீராயிரப்படி.

அநந்தரம், ஆஸ்திதசம்ரக்ஷணர்த்தமான வர்ணவசாயித்வாதி குணங்களை யுடையவன் ஸ்வபாவங்களைச்சொல்லி க்லேசியாநின்றொள்கிறுள்.

என்னுடை - என்னுடைய. கோமளம் - ம்ருதுஸ்வபாவமான. கொழுந்து - லதாக்ரம்போலே மெல்லியளாயிருக்கிறவிவள். பால - இடந்தோறுமிடந்தோறும். துன்பங்கள் - அநாஸ்திவிஷயத்திலே துன்பங்களையும். இன்பங்கள் - ஆஸ்திரீடத்திலே யின்பங்களையும். படைத்தாய் - உண்டாக்கினவளாய். எத்தனையேனுமபராதிகளாயும், பற்று-புறப்பற்று. இலார் - அற்றாரான ஜபந்தன்போல்வாரும். பற்ற - பற்றுப்படி. நின்றினே - அசரண்யசரண்யனாய்நிற்பாறாய். காலசக்கரத்தாய் - ஆஸ்திருடைய ப்ரரப்திகாலம் நீயிட்டவழக்காம்படி மாஸருதுவத்ஸராதி பரிவ்ருத்தியையுடைத்தான காலசக்கரத்துக்கு நிர்வாஹகனாய்க்கொண்டு. ஆஸ்திரக்ஷணர்த்தமாக, கடல் - திருப்பாற்கடலிலே. கடல்வண்ண - கடலிலேயொருகடல் சாய்ந்தாப்போலே. இடங்கொண்ட - கண்வளர்ந்தருளுமவளாய். க்ஷீரார்ணவநிசேதநான வந்தவாகாரத்தைவிட்டு, கண்ணனே - ரக்ஷணர்த்தமாகருளுகணனாய்வந்தவனே. என்னும்-என்னும். அதுக்கும்பிற்பட்டார்க்காக, சேல்-சேல்களை, கொள்-உடைத்தான. தன்-குளிர்த், புனல்-புனல்,குழ்-குழந்த, திருவரங்கத்தாய்-கோயிலிலேசந்நிஷித

னாவனே. என்னும் - என்னும். அந்த செளலப்பத்திலே, என் - நானவகாழித்தைக்கு. தீர்த்தனே-துறையாவனே. என்னும்-என்னும். இவ்வார்த்தவநியில்வரக்காணமையாலே, கோலம் - தர்ஸநீயமாய். மா - பெருத்து. மழை - குளிர்ந்த. கண் - கண்ணனது. பனி-நீர். மல்க-விஞ்சும்படி. இருக்கும்-தீர்வ்யபாராயாய் நிற்கும்.

இப்பாட்டு-திருத்தாயார்வார்த்தையான முன்னிலை யில்லாமையாலே, அவள் தன்னுடைய வுட்கொண்டிரங்குதல். அன்றியே, கடல்வண்ணு வென்னுளவும்-தாய்வார்த்தையான நாயகன் முன்னிலையாய், கண்ணனையென்று தொடங்கி-நாயகி பாசுரத்தைச்சொன்னுளாகவுமாம்.....*

ஈதி - ஏழாம்பாட்டு.

ஆபீரையங்களை யதுசந்தித்து, பொறுக்கும்ளவுகளிலே யன்றே சுகதுகங்களைச் சுமத்துவது: இப்படியென்னைப் படுத்தலாமோ வென்னுநின்றாளென்கிறாள். “ ஆழிதகாவாழ்விக்கையு மநாழிதகா நலிகையுமன்றிக்கே, இப்போது விபரீதமாயிற்றே வும்முடையபடி யென்கிறாள் ” என்றுபின்னான். இங்கோமளக்கொழுந்துக்கு, கைம்முதலொன்று மில்லாதார் பற்றினால் ரக்ஷிக்கக்கடவநீர்மையுடையவன் சந்திதியிலே யிதெல்லாம் படவேண்டுமிறதென்னோட்டை ஸம்பந்தமென்று மனோரதிக்கிறாள்.

(பாலவித்யாதி) இடமறிந்து சுகதுகங்களைப்படைத்தவனே. பாலென்றது - இடமென்றபடி. அப்பாலிப்பாலென்றால் - அவ்விடமிவ்விடமென்றபடி. பாலவாக-ஸ்த்தாநேஸ்த்தாநேயாக. உம்மைப்பிரிந்தாரொல்லாருமதுபவிக்கும் து:கத்தை யிவளொருத்தியையு மதுபவிப்பிக்கப்பார்த்தாலிவளால் பொறுக்கப்போமோ. அங்ஙனன்றிக்கே, ஆழிதர் வாழவுமநாழிதர் கெடும்படியாகவுமன்றே நீபண்ணிவைத்தது. பாலென்பது-முறை. * செய்குந்தாவருந்தீமை யுன்னடியார்க்குத்தீர்த்தசுரர்க்குத் தீமைகள் செய்குந்தனன்றே. பண்டிகட்டின மர்யாதையிவளுக்கில்லையோ. பாலென்று - பாகமும், இயல்வும், இடமும், ந்யாயமும், இவைநாலுக்கும் பேர். தந்தாமால் பொறுக்கவொண்ணாதவை தாந்தாமே யேறிட்டுக்கொள்ளும்போது நம்மால் செய்யலாவதுண்டோ; நம்பக்கல் குறையில்லை, பேறுதந்தாமதானால் தாங்களும் சிலசெய்யவேனுமென்று அவனுக்குக்கருத்தாக (பற்றிவார்பற்றுகின்றனே) ஒருகைம்முத வில்லாதார்க்காகவன்றே விற்குவந்து சாய்ந்தருளிற்று. இக்கிடைநித்யசூரிகளுக்காகவே. உம்முடைய பக்கல்பற்றறுத்துக்கொண்ட ஐயந்தன்போல்வார்க்கும் பற்றறுக்கு மவரன்றே நீர்; * தமேவசரணங்கத: அன்றே அதுண்டானுமதுக்கொரு காலமுண்டேயென்ன (காலசக்கரத்தாய்) அக்காலசக்ரம் நீயிட்டவழக்கன்றே. ஆழிதர்க்காகப்பகலை யிரவாக்கினவனன்றே. அன்றிக்கே, ப்ரதிபந்தகமுண்டேயென்னில்; ப்ரதிபந்தகத்துக்கு ம்ருத்யுவானதிருவாழியன்றே தரிக்கிறுக்கிறது. பரிகரமுண்டானுமும் நான் தூரஸ்த்தன்

ரோ வென்னவொண்ணுதே! (கடலிடங்கொண்ட கடல்வண்ணு) நீயெங்க னைக்காலம்பார்த்துத் தன்றோ திட்டக்கிடக்கிறது. ஒருகடலொரு கடலிலே சா ய்ந்தாப்போலே அணித்தாகந் திருப்பாற்கடலிலே சாய்ந்திலையோ ஆனு, லங்கேவரலாகாதோவென்ன; அவ்வலையலைக்கேட்கமாட்டாத விடையாக் கு மிடைச்சிகளுக்குமாக க்ருஷ்ணனும்வந்துதவிற்பிலையோ வென்கிறான் (கண்ணனையென்னும்) [நாமவாஸுஜேபுஜேபுஹ்யாமதொபேபாஸு பவஸீடி] [நாகபர்யங்கமுதஸ்ருஷ்யஹ்யாகதோ மதுராமபுரீம்] என்று அக்கிடையையிட்டு இடையிலேவந்துதவிற்பிலையோ.

அதுதப்பிற்றேயென்ன; அவ்வவதாரம் பரத்வமென்னும்படிய ன்றோ கோஷிலேவந்து சாய்ந்தருளிற்று (சேல்கொளியாதி) * ஜலா ந்மத்ஸ்யாவிவவன்றே; ஜலசரஸத்த்வங்கள் ஜலத்தைப்பிரிந்து தரிக்கில ன்றோ விவனும்மைப்பிரிந்து தரிக்கவல்லனாவது. அவ்வுரிலே வந்திக் கிற வுமக்குப்போருமோ விவளுக்கு முகங்காட்டாதொழிவிறவிடம். (எ ன்திர்த்தனையென்னும்) நீயுபேகூத்தானு முன்னையொழியவெனக்குச் செல்லாதபடிபண்ணினவனே யென்னுதல், (புறம்புள்ளாரோடுபொருந் தாதபடியான சுத்தியோகத்தைச்சொல்லுதல்,) நானிழிந்தாடும் துறை யென்னுதல்,

(கோலமித்யாதி) (தர்ஸநீயமாய்ப்பரந்து பீரமஹரமானகண் நீர் மல்கவிராரின்றான்.) கண்ணுங்கண்ணநீருமான வழகு காட்டி லெறித்தநி லாவாவதே, இக்கண்ணநீருக்குஸாதநாநுஷ்டாநத்தைப்பண்ணி பலவே னையிலேயிறுப்பதே. (என்னுடைக்கோமளக்கொழுந்தே) கலக்கப்பொரு த மார்த்தவத்தையுடையவன் பிரியப்பொறுக்குமோ. “தசமுறுகினால் வைத்யர்தண்புகம் பாராதாப்போலே, மகளவஸ்த்தையைக்கண்டு தளர் ந்து பெரியபெருமாளோடுமுகம் பாராதேவார்த்தை சொல்லுகிறான்” என்ற ருளிச்செய்வார். (கொழுந்து) உபக்நம் தேட்டமானவளவிலே தறையி லேபடரவிடுவதே. “வதிலஸ்யொமஸௌஹவய” (பதிஸமயோகஸு லபம்வய:) இப்பாட்டிலொருதலைக்கட்டினறிக் கே யிருக்குமிதுக்குக்கருத் து-“பரிஹரிக்குமெல்லைகழிந்தாள், நாமிவர்க்குச் சொல்லுவதென்” என் னு தன்னிலேநோவுபடுகிறான்” என்று, வங்கிப்புரத்தாநம்பிபணிக்கும்.*

ஜீயர் அரும்பதம்.

ஏழாம்பாட்டு. (பாலவித்யாதி) (இக்கோமளக்கொழுந்து) இத்யாதிவாக்ய த்தை - “என்னுடைக்கோமளக்கொழுந்து” என்றத்தையும், “பற்றிலார்பற்றநின் றானே” என்றத்தையும் கடாஷித்துப் பாட்டுக்கவதாரிகையாக முந்தறவதுசந்தித் து; அநந்தரம், (ஆஸரயங்களை) இத்யாதி வாக்யத்தவ்யத்தையும் - “பாலதுன்பங் களின்பங்கள் படைத்தாய்” என்றி னர்த்தத்தவயாநுகுணமாக, பதாவதாரிகையா கவாதல் தாத்தர்யமாகவாத லதுசந்திப்பது. யத்வா. “பாலதுன்பங்களின்பங்கள் படைத்தாய்” என்கிறபதத்திலே ரோக்காடி - அதினர்த்தத்தவயாநுகுணமாக விர

ன்வதாரிகையும், “என்னுடைக்கோமளக்கொழுந்து - கோலமாமழைக்கண்பலி மல்கவிருக்கும், பற்றிலார்பற்றநின்றானே” என்கிறபதங்களிலே நோக்காக வோர வதாரிகையும்; ஆக, மூன்றவதாரிகையும் க்ரமேண வருளிச்செய்கிறார் (ஆர்யங்களை யித்யாதி வாக்யந்தரயத்தாலே) என்னுதல். ஆர்யங்களை யதுசந்தித்தென்றது - அவர்களவர்களவகளை யதுசந்தித்தென்றபடி. பொறுக்கத் தக்கினவர்களை விசாரித்தென்றபடி. இப்போது விபீரீதமாகையாவது - ஆஸ்திரையானவிவனை அக மதபவிப்பிக்கை. மனோரதிக்கிறு னென்றது - ஸ்வகதமாக வெண்ணுகிறு னென்றபடி.

சப்தார்த்தம் (இடமறிந்தியாதி) “பால்” என்றால் - இடத்தைச் சொல்லுமோவென்ன; லௌகிகப்ரயோகம் (அப்பாலித்யாதி) “பாலதுன்பங்களின் பங்கள்படைத்தாய்” என்கிற தலைமகள் வார்த்தையை யதுவதிக்கிற திருத்தாயாருடைய ஹார்த்தபாவம் (உம்மைப்பிரிந்தாரித்யாதி) “பாலதுன்பங்கள்” இத்யாதி - திருத்தாயார் வார்த்தையாகில், (முகம்பாராதே வார்த்தை சொல்லுகிறுள்) என்கிற மேலில் வாக்யத்தோடே விரோதிக்கும். (இப்படி யெண்ணைப்பித்தலாமோவென்னுநின்றார்) என்கையாலே - தலைமகள்வார்த்தை யென்னுமிடம் ஸ்புடமிதே. அர்த்தாந்தரம் (அங்ஙனன்றிக்கே ஆஸ்திரித்யாதி) “பால்” என்றால்-இவ்வாகாரத்தவயத்தையும் காட்டுமோவென்ன (பாலென்பது முறையென்று) கீழ்ச்சொன்ன வாகாரத்தவயத்துக்கும் ப்ரமாணம் (செய்குந்தாவித்யாதி) ஆக “பால்” இத்யாதிக்கு - பொறுக்கத்தக்க விடமறிந்து தத்தத் ஸ்த்தாநங்களிலே சுகதுக்களைப் படைத்தவனே யென்று முந்தினவர்த்தம்; பால-பொறுக்கத்தக்க விடங்களிலே யென்று சப்தார்த்தம்; (அறிந்து) என்றது - அர்த்தாத்ஸித்தம். ஆஸ்திரான முறையிலே சுகத்தையும் அநாஸ்திரானமுறையிலே அகத்தையும் படைத்தவனே யென்றிரண்டாமர்த்தம். இரண்டாமர்த்தத்துக்குச் சேர ஹார்த்தபாவம் (பண்டிகட்டினவித்யாதி) “பால்” என்றால் - இடத்தையும் முறையையுங்காட்டுமோவென்ன (பாலென்றித்யாதி) ந்யாயம் - முறை.

கீழிற்பதத்தி லர்த்தத்தவயாதுருணமாக மேலுக்கவதாரிகாத்வயம் (தந்தாமாலித்யாதிவாக்யத்தவயம்) த்விதீயசங்கதிக்குத்தரம் (ஒருகைமுதலித்யாதிவாக்யத்தவயம்) ப்ரதமஸங்கதிக்குத்தரம் (உம்முடையபக்கலித்யாதி) ஜயந்தன் பற்றினோவென்ன, ப்ரமாணம் (தமேவேத்யாதி) “ஸுவதித்ராஅவாரித்யுக்” (ஸபித்ராசபரித்யங்கல்) இத்யாதி.

“ஜயந்தன்போல்வார்க்கும்” இத்யாதிக்கதுருணமாக ஸங்கதி (அதுண்டானுமித்யாதி) அதுண்டானு - ஸாபராதர்க்கும் பற்றியிருக்கும்அதுண்டானு மென்றபடி. அப்படி காலம் நானிட்ட வழக்காக விநியோகங்கொள்ளக் கண்டதுண்டோ வென்ன (ஆஸ்திராக்காகலித்யாதி) “ஒருகைமுதலில்லாதார்” இத்யாதிக்கதுருணமாக ஸங்கதி (அன்றிக்கேயித்யாதி) “காலம்” என்று - காலத்தையும், ம்ருத்யுவையும் சொல்லுகிறது. காலசக்கரநிர்வாஹக னென்று முந்தினவர்த்தம், ம்ருத்யுவான சக்கரத்தையுடையவனென்றிரண்டாமர்த்தம்.

“காலசக்கரத்தாய்” என்றதின முந்தின வர்த்தத்தால் பலிதம் - ஆஸ்திரபேக்ஷாகாலமே ரக்ஷிக்கைக்குக் காலமென்றாய், அப்படி யாஸ்திரபேக்ஷாகாலம் பார்த்திருந்த விடமுண்டோவென்னவென்று ஸங்கதியை விவகித்து பாவாந்தரம் (நீ யெங்களை யித்யாதி) “கடல்வண்ண” என்னதே, “கடலிடங்கொண்ட” என்று விசேஷித்ததுக்கு பாவம் (ஒருகடலித்யாதி)

(அவ்வஸைகேட்கமாட்டாத) என்றவிடத்திலே - ஏகதந்திரத்தினால் கதையை நினைப்பது. (அஸைகே) அஸையென்று - சப்தமாய், அஸையென்று - மஹாசப்தமென்றபடி. கடலிடங்கொண்டவனோ கண்ணனாகவந்தானென்ன, ப்ரமாணம் (நாகபர்யங்கமித்யாதி) “ஊஷாநாராயணஸ்ரீ” ஶாங்குநாராயணவநிகேதநா” (ஏஷநாராயணஸ்ரீமார் கதிரார்ணவநிகேதநா) இத்யாதி. இடையிலே - மத்யே, இடையரிலே யென்றும்.

“சேல்கொள்” இத்யாதி பதப்ரயோகத்துக்கு பாவம் (ஜலாதித்யாதி வாக்யதவ்யம்) “திருவரங்கத்தாய்” என்றதுக்கு பாவம் (அவ்லூரிலேயித்யாதி)

“தீர்த்தன்” என்றதுக்கு முந்தினவர்த்தம் - பாவநவத்தைப் பற்றி; இரண்டாவது - சொல்லப்பதத்தைப்பற்றி. முந்தினவர்த்தத்துக்கு சப்தநிரவாஹம், தீர்த்தன் - உனக்கே யற்றுத்தீர்ப்பண்ணினவனென்று; இரண்டாமர்த்தத்துக்கு, இழிந்தாடுந் துறைபோலே ஸபலாயிருக்கிறவனே யென்று.

மழை - குளிர்த்தி. “கோலமாமழைக்கண்” இத்யாதி பதப்ரயோகத்துக்கு பாவம் (கண்ணும்கண்ணநிருமித்யாதி வாக்யதவ்யம்) “தன்புனல்குழிநருவரங்கத்தாய்” என்றத்தைப்பற்றி (சாதநாதுஷ்ட்டாநத்தைப் பண்ணி பென்றது).*

“கோமளம்” என்றதுக்கு பாவம் (கலக்கவித்யாதி) கலக்கப்பொருத - காடாலிங்கநார்த்தமாக விட்டணைக்கவும் பொருத வென்றபடி. கீழிற்பாட்டுக்களிற்போலே “திருவரங்கத்தாய்” என்று அவனை சம்போதியாதே, ஸ்வகதமாகச் சொல்லுகிறதற்கு பாவம் (தசைமுதுகினுலித்யாதி) (அருளிச்செய்வர்) ஜீயொன்றத்யாஹார்யம், “கொழுந்து” என்றதுக்கு பாவம் (உபகரமித்யாதி) “கொழுந்து” என்றதுக்கு ப்ரமாணம் (பதீத்யாதி) “வதிலஸ்யொமஸஸுஹம் வயொஹுஷாஹுஷேவீதா | வினாஸவமகஃபாஸாநாஸஸாஹுஷொயயோ” (பதிஸ்யோகஸஸபம் வயோதருஷ்ட்வாசமேபிதா | சிந்தார்ணவகதபாரம்நாஸஸாநாபஸவோயதா) இதி அஸஸூயாம் ப்ரதிஸீதா.

“தசைமுதுகினுல்” இத்யாதிவாக்யவிவரணமாதல், க்ரியாபதமில்லாமையுக்குபாவமாதல் (இப்பாட்டிலித்யாதி) தலைக்கட்டு - க்ரியாபதம். “கோலமாமழைக்கண்” இத்யாதிக்கு - “தர்ஸநீயமாய்ப் பெருந்துக்குளிர்த்த கண்ணனா நீர் விஞ்சும்படி நிர்வயபாபாயாயிராநிற்கும்” என்றுநாயில் சப்தார்த்தம்.....*

எட்டாம் பாட்டு.

கொழுந்துவானவர்கட்கென்னுங்குன்றேநிற்குகோரிகாகாத்தவனென்னுமமுந்தொடுமாயியனலவெவ்வுயிர்க்குமஞ்சனவண்ணையென்னு [ஞ்மெழுந்துமேனோக்கியிமைப்பிலளிருக்குமெங்ஙனேநோக்குகேனென்னு செழுந்தடம்புனல்குழிநருவரங்கத்தாயென்செய்கேனென்றிருமகட்கே.

ஆரூபிரப்படி.

• (கொழுந்து) ஸ்ரீவைகுண்டநிலயனாய் * அயர்வதுமமரர்க ளதிபதியா யவர்ப்த ஸமஸ்தகாமனாயிருந்துவைத்து, கோபவேஷபூஷிதனாய்க்

கொண்டு பிறந்தருளி, வர்ஷத்தினாலே யதிபீட்யமாநமான கோப, கோபி ஜங்கனையும் பசுக்களையும் ஸ்ரீகோவர்த்தந்தையெடுத்து ரக்ஷித்தருளி ன வுன்னுடைய நிரவதிகமான காரூண்யகுணத்துக்குங்கூட விஷயமல்லேனோவென்னும், பின்னையும் நீபார்த்தருளா தொழிந்தவாறே யழாநிற்கும், தன்னுடைய வபேக்ஷிதம்பெறுகைக்காக வுன்னைத்தொழாநிற்கும், தன்னுடைய வாந்மஸ்வரூப மங்காரமயமாம்படி தீர்க்கோஷண நிஸ்வாஸத்தைப்பண்ணும், என்னுடைய ஸந்தாபமெல்லாம் போம்படி, உன்னுடைய வநிசிதளமான வஞ்சனமேனியைக்காட்டி யருளாயென்னும், நீவரும்படி காணவேனுமென் றெழுந்திருந்த நிமிஷலோசனையா யாகாசத்தைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும், அங்குக்காணதொழிந்தவாறே, உன்னைக்காண்கைக் குபாயமேதோவென்னும், செழுந்தடம்புனல்புழ நிருவரங்கத்தாய், என்றிருமகட்கினி நான்செய்வ தென்னென்று கூப்பிடுகிறாள்... .. *

பன்னீராயிரப்படி.

அநந்தரம், உன்னுடைய வதிமாதுஷசேஷ்டிதத்திலே யகப்பட்டு மேன்மேலன கல்ஷடையாகிற விவருக் கென்செய்வேனென்கிறாள்.

வானவர்கட்கு-நித்யசூரிகளுக்கு, கொழுந்து-சிரோபூதனுவன், என்னும்-என்னும், அந்தமேன்மையோடேகூட ஆஸ்திரக்ஷணர்த்தமாக வவதரித்து, குன்று-மலைபை, ஏந்தி-அநாயரஸேநவேந்தி, கோநினா-பசுக்களை, காத்தவன்-ரக்ஷித்தவதி மாதுஷசேஷ்டி தத்தையுடையவனே, என்னும்-என்னும், அந்தரக்ஷணம் தன்னளவிலேபலியாகமயாலே, அழும்-பக்திபரவசகாப்போலே கண்ணும் கண்ணீருமாயிருக்கும், தொழும்-ப்ரபந்நகாப்போலே அஞ்சலிபந்தம்பண்ணிநிற்கும், இரண்டும்பலியாமையாலே, ஆவி-அதாந்மமான ஆத்மவஸ்து, அனல்-தக்தமாம்படி, வெ-வெவ்விதாக, உயிர்க்கும்-மூச்சுவிழும், அஞ்சனவண்ணனே - இப்படியார்த்தையாக்கின ஸ்யாமளவிக்ரஹத்தையுடையவனே, என்னும் - என்னும், “இக்குரலைக்கேட்டுவரக் கூடும்” என்று, மேல்-மேலே, எழுந்து-தலையெடுத்து, நோக்கி-பார்த்து, இமைப்பிலள்-இமையாதே, இருக்கும்-இருக்கும், எங்ஙனே-எந்தப்ரகாரத்தாலே, நோக்குகேன்-உன்னைக்காண்பேன், என்னும்-என்னும், செழு-தர்ஸநீயமாய், தடம் - பெருத்த, புனல்-புனல், சூழ்-சூழ்ந்த, திருவரங்கத்தாய் - கோயிலிலேஸந்திஹிதனுவனே, என்-என்னுடைய, திருமகட்கு-லக்ஷ்மீஸமாநையானவிவருக்கு, என்-எத்தை, செய்கேன்-செய்யேன்.

ஆர்த்திக்கடியான ப்மோத்தை யளவுபடுத்துவேனோ, வாராதவுண்ணை வரப்பண்ணுவேனோ, இரண்டும் முடியாதிதேயென்று கருத்து .....

ஈடு - எட்டாம்பாட்டு.

இவருக்கு மேன்மேலனவருகிறநோவுகள் தீர்க்கைக்கு நான்செய்வதென்னென்கிறாள்.

(கொழுந்துவானவர்கட்கென்னும்) நித்யசூரிகளுக்கும் நலையானவனையென்னும், அன்றியே, அவர்கள் வேராகத்தான் கொழுந்தானவனென்னுதல், (அவர்களாலே லப்தஸத்தாகனுகை.)

(செழுந்தடம்புன்ஸ்கூழ் திருவரங்கத்தாய்) அழகிதாய்ப்பெருந்த நீர்கூழ்ந்தகோயிலை யிடமாகவுடையவனே. இப்படி ப்ரமஹரமானதே சத்திலே நீர்வந்துசாய்ந்த திவள்வரவுபார்த்தன்றோ. அத்தலை யித்தலை யாயிற்றோ. (என்செய்கேன்) கர்த்தவ்யமடங்கலும் தானேயதுஷ்ட்டி. த்தாள், னானினிச்செய்வதென். உபாயாந்தரசாத்யமோ வும்முடையதர் ஸநம்.* (என்திருமகட்கே) இவளையிழைக்கலாமோவுமக்கு. உம்மையொ ருவனாய் மாசைப்பட்ட வேற்றமன்றோவளவது, உம்மையுமவளையும்

அகசு திருவாய்மொழி—எ.ப. உ.தி. அ.பா.

சேரவாசைப்பட்ட வேந்தராகையவளல்லனோவியள். சாகுதால்லகூர்
மியோடொக்கச் சொல்லலாமாகாதே யிவனை.....

ஜீயர் அரும்பதம்.

எட்டாம்பாட்டு (கொழுந்தியாதி) “கொழுந்துவானவர்கட்கென்னும்”
என்றுதொடங்கி “என்றிருமகட்டு - என்செய்கேன்” என்னுமளவும்கடாகுதித்
வதாரிகை (இவளுக்கித்யாதி)

கொழுந்து வ்ருகூத்துக்கு ப்ரதாநமாகையாலே (தலையானவனெயன்றது)
இரண்டாமர்த்தத்துக்கு, அவர்கள் வ்யஸநத்துக்குத்தா னபிமாநியென்றுபலிதம்.

கீழிற்பதத்தோடே யிப்பதத்துக்கு ஸங்கதி (லோகாந்தரத்திலித்யாதி)
“கோன், நிரை” என்று பதச்சேதமாய் (தத்ப்ராயரானவிடையர்) என்றுதல். கோ
நிரையென்று - பசுநிரையென்னுதல், “கொழுந்துவானவர்கட்கு” என்றத்தையுங்
கூட்டிபாவம் (மேன்மையில்லாமையித்யாதி)

“குன்றேந்தி” என்றத்தோடேகூட்டி “அமும்” என்றதுக்குபாவம் (மலை
யையித்யாதி) விவரணம் (பஹுதேத்யாதி) “சுவிவெசுவநாஜபிஷ்டு-பெஸ
ஹு-பாலஸ்து தஜு-பெவஸி-புணி” (அவிவேகநார்த்தகிம்முகேபஹு-நாஸந்த
துகவர்ஷிணி) இதில்தோத்தோ. “அமும்” என்றதுக்கர்த்தவ்யம் (பாலரித்யாதி
வாக்யத்தவ்யம்)

“தொழும்” என்றதுக்கர்த்தவ்யம் (புகலற்றரித்யாதிவாக்யத்தவ்யம்) புக
லற்றொன்றது - “சூதாபராயஸு” (க்ருதாபராதஸு) இத்யாதிப்படியே
சாபராதொன்றபடி. வேதார்த்தஜ்ஞாநமுடையாரொன்றது - “சுஸுலிபரஜாஜி-
புரா” (அஞ்ஜலிபராமாமுத்ரா) இத்யாதிப்படியே ப்ரபத்திவைபவமறிந்தவர்க
ளென்றபடி. யத்வா, புகலற்றொன்றது - ப்ரபத்திரிஷ்ட்டகா; வேதார்த்தஜ்ஞாந
முடையாரொன்றது-உபாசககா. உபாசகர்க்கு “பாஹுஜி-பராய” (மாம்நமஸ்கு
ரு) என்று தொழுகையுண்டிறே. புகலற்றார் - அநங்கதிகள்.

“ஆவி -” ஆத்மா. “அனல -” அக்ரிமயமாம்படி. தத்தமாம்படி. “வெவ்
வுயிர்க்கும்” வெவ்விதாக முச்சுவிடுமிதிசப்தார்த்து. (அக்ரிமயமாம்படி. கெடுமுச்
செறியும்) என்றதுக்குப்ரமாணம் (திர்க்கமித்யாதி) “தீரபு-ஷு-உநி-புஸு-பெ
ஜி-நீவிவொகயநு | உவா-உபெவஸு-பாஸு-விஷிஷண-பெ-புஸி-தஸு” (திர்க்க
முஷ்ணம்சரிஸ்வஸ்ய மேதிரீமவலோகயந் | உவாசமேகஸங்காஸம் விபீஷணமுப
ஸத்திதம்) இதிராவணவதாநந்தரோமம்.

“அஞ்சனம்” என்று-கதுப்பாய், அந்தால்-குளிர்ந்திசித்தம். “வடிவுதாப
ஹரம்” என்றதுக்குப்ரமாணம் (மேகஸ்யாமமித்யாதி) “பெவஸு-பாஜி-பெஹா-பா
ஹு-புஸு-புஸு-தஜு-பெவஸு-தஸு | கஜா-பு-புஷு-பாஜி-பெஹா-பாஜி-தஜு-பெவஸு-பா
ஸு-தஸு” (மேகஸ்யாமம்மஹாபாஹு-ஸுத்திரஸத்த்வம்த்ருடவ்ரதம்) கதாத்ரக்ஷயா
மஹேராமம் ஜகதஸ்சோகநாஸநம்) இத்யயோத்யாகாண்டே ராமதித்ருக்ஷயாசித்
ரகூடம் ப்ரதிகச்சந்தபெளரா. இஸ்ஸலோகத்துக்கர்த்தம் (கைகேயியித்யாதி)
“பு-புஷு-பாஜி-பெஹ” (த்ரக்ஷயாமஹே) என்றதுக்குபாவம் (அவ்வுடிவழிகலேயித்
யாதி) என்றார்களிறேயென்றது - பஹுவசநத்தைப்பற்ற.

மோஹித்தவனொழுந்திருக்கக் கூடுமோவென்ன (வடிவையித்யாதி) “இமைப்பு - ” இமைகொட்டுகை, இமைப்பிலுநிருக்கும்-இமைகொட்டாதே யிருக்கும்.

“ எவ்வனே நோக்குகேனென்னும் ” என்றதுக்கர்த்தம் (தான் பார்த்தவிய்யாதி) அதாவது - பின்னேகட்டிக்கொள்ளுமென்று புரிந்துபார்த்து, பின்னையிருந்தால் நான் நோக்கும்படியெவ்வனே யென்னுமென்றபடி. புரிந்து - திரும்பி “எழுந்து மேநோக்கி யிமைப்பிலுநிருக்கும் ” என்றதுநீர்த்தத்தையதுவதித்துக் கொண்டு, “ எவ்வனேநோக்குகேன ” என்றதுக்கர்த்தாந்தரமருளிச்செய்கிறார் (வடிவையித்யாதி) “ எவ்வனேநோக்குகேன ” என்றதுக்கர்த்தாந்தரம் (பின்னையுமித்யாதி) அதாவது - பின்னையும் தோற்றக்கூறாமையாலே “ சாநநாதுஷ்ட்டாநம்பண்ணவேணும் ” என்று வாராநிருத்தொனென்றுபார்த்து, நானுள்ளேக்கூறும்விருத்தென்னுமென்றபடி. விரகு-ஸாசனம்.

தடம் - பெருமை. “ செழுந்தடம் ” இத்தயாதி பதப்ரயோகத்துக்குபாவம் (இப்படியித்யாதி)

“ என்செய்கேன் ” என்றதுக்கரணநிபாவம்; முந்நினது (கர்த்தவ்யமித்யாதி) கர்த்தவ்யமடங்குஷமென்றது - “ஆழுத்தொழும்” இத்தயாதிவய. அன்றிக்கே, சாதகநாதுஷ்ட்டாநம் பண்ணவெண்டாவொவெனவிற சங்கையிலே “ என்செய்கேன் ” என்றதுக்கர்த்தாந்தரம் (உபாயாந்தொத்தயாதி) “என்திருமகன்” என்றதுக்கு-லக்ஷமியில் வ்யாவருத்தியாகபாவம் (இவையித்யாதி) அவனில் வ்யாவருத்தி தன்னையருளிச்செய்கிறார் (உம்மையொருவனாயு மித்யாதிவாக்யத்வபுத்தாலே) “திருமகன்” என்றதுக்குபாவம் (சாக்ஷாதித்யாதி) .....*

உ 305 - - -

ஒ ஷி ப த ர ம் ப ட் டு.

என்றிருமகன்சேர்மார்பினையென்றுமென்னுடையாலியேயென்று நின்றிருவெழுத்தறையிடந்துநிகொண்டிலமகள்சேர்வனையென்று மன்றுருவெழுத்தறையிடக்கொண்டவாரம்மகனாய்பினையென்றுந் தென்றிருவரமகங்கொண்டானேதெனிலிலேன்றாடிவிவடனக்கே.

ஆகுயிரப்பாடி .

(என்றிருமகன்) சர்வலோகமழைப்பவியாயம் * ஸமஸ்த கல்யாணகுணம்ருதோத்தியா யிருந்த பெரியபிராட்டியார்க்கும் சேஷியாய், உன்னுடைய குணங்களாலே தாஸ்யப்ரபாகதையான நுழையிப்பிராட்டியாருக்கும் சேஷியாய், தன்னுடைய நிரவநிக சொளந்தராய் சொளகந்தய சொளகுமாரய லாவனய யெளவநாத யஸங்க்யேய கல்யாண குணங்களாலே பரமபோக்யபூதையான நப்பின்னைப்பிராட்டிக்கும் ப்ரணயியியாயிருந்த நீ; தத்பரிக்கரஹமாகையாலே யென்னை ந்வதேகதாரகை யாக்கினுப்போலே, இன்னமும் “ கதுபிபுஹி ” (தத்பரிக்கரஹம்) என்றென்னை யுன்றிருக்கண்களாலே பார்த்தருளா யென்று சொல்லும். இவருக்காகக் கோயிலிலே தண்வளர்ந்தருளுநி நீ யிவனாப் பார்த்தருளுகிறிலே, இனியிவருக்கென்னாய்வினாயுமென் றென்று மறிகிறிலேனென்கிறுள்.....*

பன்னீராயிரப்படி.

அநந்தரம், லக்ஷ்மீபூமிநீளநாயகனுன வுன் ப்ரணயித்வாதிசயத்திலே யக ப்பட்ட விவளுக்குக் காரியந் தலைக்கட்டவிரூக்கிறபடி யறிகிறிலேனென்கிறுள்.

என் - எனக்கு ஸ்வாமியியான. திருமகள் - லக்ஷ்மியானவள். சேர் - தன க்கபிமதஸ்தாரமாகச் சேர்ந்த. மார்பனே - திருமார்பை யுடையவனே. என்னும்- என்னும். அச்சேர்த்தியழகோடே, என்னுடை - எனக்கு. ஆலியே - தாரகமான ப் ராணனுக்கொண் டென்னெஞ்சிலே யிருந்தவனே. என்னும் - என்னும். “நீலவ ராயிரப்பிறைகவ்வி” என்கிற கணக்கிலே வாடிவுக்குப் பரபாகமான. நின்-உன் னுடைய. திருவெயிற்றல் - திருவெயிற்றலே. இடந்த - ப்ரளயத்திலேமுழுதிஅண்டகபாலத்தினின்று மிடந்தெடுத்து. நீ - நீ. கொண்ட - உனக் கபிமதை யாகக்கொ ண்ட. நிலமகள் - ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டிக்கு. கேள்வனே - சத்ருஸநாயகனே. என்னு ம் - என்னும். அன்று - ருஷபங்களை சுல்கமாகநியமித்தவன்று. உரு - இடிபோலே பயாவஹத்வநியான ருஷபங்கள். எழும் - ஏழையும். தழவி - அபிமதவிஷய கண் டா ஸ்லேஷம்போலே அநாயாலேந் தழவி. நீ - நீ. கொண்ட - நியெயடுத்திற் கொண்டாப்போலே ஸ்வீகரித்த. ஆய்மகள் - சத்ருஸகோபகுலத்திலேபிறந்த நப்பி ன்ணைப்பிராட்டிக்கு. அன்பனே - பத்தபாவஞானவனே. என்னும் - என்னும். இப்ப டி யவர்கள்பக்கலிலே யுன் ப்ரணயித்வத்தை ப்ரகாசிப்பித்தாப்போலே யிவருக்கு முதலுக்கைக்காக, தென் - கட்டளைப்பட்ட. திருவரங்கம் - ஸ்ரீரங்ககோத்தரத்தை. கோயில் - வாஸஸ்தாரமாக. கொண்டானே - அங்கீகரித்தவனே. இவ்வந்தனக்கு- இவளுக்கு. முடிவு - ஆர்த்தபரியவலாந் ப்ரகாரம். தென்கிலேன் - அறிகிறிலேன்.

உருமென்றும் பாடலாம். ....*
 ஈடு - ஒன்பதாம்பாட்டு.

இவளுடைய துகத்துக் கொருமுடிவு காண்கிறிலேனென்கிறுள்.

(என்றிருமகள்சேர்மார்பனே யென்னும்) என் பேற்றுக்குப் புரு ஷகாரமில்லாம விழக்கிறேறேவென்னும். விசிஷ்டத்திலுன்னு, என்னென் னிறவிது - விசேஷனும்ஸத்திலே. (அதாவது; என் என்னிறவிடம் - திரு மகளிலே யல்வயிக்கிறது, மார்பனே என்கிறவிடத்திலுந்வயிக்கிறதன்று.) அநந்தாழ்வான் தன் பெண்பிள்ளையை “என்றிருமகள்” என்று திருநா மஞ் சாத்தினான். பட்டர் பெருமானுக்கு, “அடியேனே ‘ஸ்த்ரீதநமாக ப் பிராட்டிக்குவந்தவன்’ என்று திருவுள்ளம்பற்றவும், நானும் ‘இவ ரெங்கள் நாய்ச்சியார்க்கு நல்லர்’ என்று, அவ்வழியே ‘அழகியமணவா ளப்பெருமான்’ என்று நினைத்திருக்கவுமாகவேனும்” என்று வேண்டி- க்கொண்டார். (சேர்மார்பனே) ரஹஸ்யத்தில் நித்யயோகத்தைச்சொ ல்லுகிறது. அவளொருகூணம் பிரியவிரகுகிலன்றே வெனக்குப் பேறு தாழ்க்கவேண்டுவது. “பெருமானுக்கு விண்ணப்பஞ்செய்யுமவைகேட் கைக்காக நஞ்சீயரை யழைத்தருளித் தாமமுதுசெய்யா நிற்கச்செய்தே, இத்திருவாய்மொழி யியலைக் கேட்டருளாநிற்க இப்பாட்டளவிலே வந்த வாதே ‘என்றிருமகள்சேர்மார்பனேயென்னு மென்னுடையாவியே யெ ன்னும்’ என்றியலைச் சேர்த்தருளிச்செய்ய, அத்தைக் கேட்டுக் கையை

புதறி ‘ஸ்ரீரங்கநாத’ என்றனையிலே சாயந்தருளினார் பட்டர்” என்ற ருளிச்செய்வர். “அப்போது திருமேனியிலே பிறந்த விக்ருதியைக்கண்டு ‘இவர்க்கு பகவத்ப்ராப்தி யணித்தாகிறதோ’ என்றஞ்சி யிருந்தேன்” என்று ஜீயரருளிச்செய்வர். (என்னுடையாவியே யென்னும்) இவர்க்கு ப்ராண னொருவாயுவிசேஷமல்ல, ஒருமிதுநமாயிற்று. திருமகள்சேர்மா ர்பனுக்கொண் டெவர்க்கு தாரகனுனவனோ யென்னும்.

(நின்னித்யாதி) ப்ரணயிநிகருந்ருக் காரியஞ்செய்யும்போதுன் னை யழியமாதியன்றோ கார்யஞ்செய்வது. ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டிபக்கல்முகம் பெறலாவ தவன்விபூதியைத் தன்முகேந சோக்கினுலிறே. “நிந்திருவெ யிது” என்னுமித்தனை யழகுக்கு. (இடந்து நிகொண்ட) நீ யிடந்து கொண்ட. ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டிக்கு வல்லபனுனவனோ.

(அன்றித்யாதி) ஒருநாளுநவின் நீ யின்னுநவிலுலாகாதோ. ந ப்பின்னைப் பிராட்டியுடைய தசையை - அன்றென்று மித்தனை, ஒன்றிர ண்டன்றிக்கே யிருக்கிற ருஷபங்கனே ஸதாயும் தமுவி. அவள்கிருமுலைத் தடத்தை யனைத்தாப்போலே யிருக்கிறதாயிற்று. அவளைப்பெறுகைக் கு பாயமாகையாலே. உருவென்று - இடி. இடிபோலே பயங்கரமான ரூ லையுடைய வேறென்றுதல். உருவென்று - மிகுந்தாய், மிகுந்துத்தான் வ டிகொண்டாப்போலே யென்றுதல். “உருவிட்கு” என்றுருச்சொல் லு. நிகொண்ட - நிகைக்கொண்ட. (அந்மகனென்பனையென்னும்) என் னைக் கைவிட்டு என் ஸ்வாமிகளன்பக்கலி லென்பனோ முகம்பெற விருக்கி றுயென்னும்.

(தென்றிருவரங்கங்கோரில்கொண்டானோ) தெற்குத்துக்குக்கு ஸ்லாக்யமான ஸ்ரீரங்கசேஷந்ததை வாலஸ்த்தநாமாக வுடையவனே. “எருதேழடர்த்தவவதாரத்திலே முகங்காட்டப் பெற்றநிலை”என்னும் குறையுண்டோ. அவதாரங்கள்போலன்றியோ கித்யவாசம்பண்ணுகிறது, பிற்பாடர்க்குதவவன்றோ. “மதஸஸ்யாநமேதஸி” (கதஸஸ்வம்ஸ்த தாநமுத்தமம்) என்னவேண்டாதபடி கோயில்கொண்டானாயிற்று. (தெ ளிகிலேன்) அங்குக் குறைபற்றின்பு “தப்பாது” என்று தெளியவிறே யடுப்பது, அது மாட்டுகிறிலேன். “உாஸஸு” (மாஸஸு) என்றத் தை யதுஷ்ட்டாரபர்யந்த மாக்கிக்கொண்டு நீ திடந்தால், “ஷ்ரீதொஷ்ரி மதஸஸு” (ஸ்த்ரிதோஸ்மிகதஸந்தேஹு) என்றிருக்கவிறேயடு ப்பது; அதுமாட்டுகிறிலேன். இவன் தனக்கு - முடிவு - தெளிகிறிலே ன். இவளவஸ்த்தை யிதுவாயிருக்க, ஒரு ஐஞ்சரலாபத்தாலே யாறியிரு க்கப்போமோ.....*

ஜீயர்அரும்பதம்.

*ஒன்பதாம்பாட்டு. (என்றிருமகளித்யாதி) “தெளிகிலேன் முடிவிலுந் தன க்கே” என்றத்தைக் கடைகிந்தவநாரிகை (இவருடையவித்யாதி)

பிராட்டியோட்டைச் சேர்த்தி சொன்னதுக்கு பாவம் (என்பேற்றுக் கித்
யாதி) “என்” என்கிறது - * திருவுக்கு விசேஷணமென்கிறார் (விசிஷ்டத்திலித்
யாதி) * திருவுக்கு விசேஷணமாக்கினதுக்கு சம்வாதம் (அநந்தாமூலானித்யாதி)
சம்வாதாந்தரம் (பட்டரித்யாதி) (வேண்டிக்கொண்டார்) “லா தரகூதி” (மா
தர்லக்ஷி) இத்த்யாதி யாலே வேண்டிக்கொண்டாரென்றபடி. “சேர்” என்கிறவர்
த்தமாரத்தாலே - மதுப்பிலந்தரம் சொல்லுகிறதென்கிறார் (ஹஸ்யபத்திலித்யாதி)
ஹஸ்யமாவது - மந்த்ரரத்தரம், நித்யயோகத்துக்கு பாவம் (அவளொருகூணயி
த்யாதி) இவளுக்கு யிறும் ப்ராணனென்று வக்ஷ்யமானத்துக்குச் சம்வாதம் (பெ
ருமானுக்கித்யாதி) விண்ணப்பஞ் செய்யுமவை கேட்கைக்காக வென்றது - ஸந்திதி
யிலே புராணஸ்ஸேரகார்த்தோபந்யாஸோப யுக்தமாகச் சந்தைத்திரட்டுக்க ளெடு
க்கைக்கு மூலம் கேட்கைக்காகவென்றபடி. இயலை - சப்தத்தை. இயல்-சப்தமும்,
காரமும். இப்படி சேர்த்ததத்தால் தோற்றின வர்த்தமேதென்ன (இவர்க்கு ப்ரா
ணனித்யாதி) “என்றிருமகர்சேர்மார்பனே” என்று சொல்லப்படுகிற வென்னு
டைய ப்ராணனையென்னுமென்று சப்தார்த்தம்.

பத்ப்ரயோகத்துக்கு பாவம் (ப்ரணயிரிகளுக்கித்யாதி) சாமி (ஸ்ரீபூமிப்
பிராட்டி யித்யாதி) அவள்விபூதியை - பூமிகய. தன்முகேந் - தான் ப்ரதாரமாக
வென்றும், தன்முகத்தாலே யென்று மார்த்தவ்யம். ஒருத்ருஷ்டாந்தம் சொல்லா
தே, கேவலம் “திருவெயி” என்றதுக்கு பாவம் (நின்றிருவெயிறென்னு மித்யா
தி) திரு-அழகு.

“அன்று” என்று சொல்லுகிறவளுடைய ஹார்த்தபாவம் (ஒருநாளித்யா
தி) “அன்று” என்றதுக்கு பாவாந்தரம் (நப்பின்னையித்யாதி) அதாவது - வா
க்குக்கு விஷயமன்றென்றபடி. அடர்த்தென்றொரீச, “தழுவி” என்பானென்னென்
ன (அவள் திருமுலையித்யாதி) “அன்று-ருஷ்யபங்னை சுல்கமாகியமித்தவன்று”
என்றுரையிலர்த்தம். “உரு” என்றால் - மிடுக்கைக் காட்டுமோவென்ன (உருவுட்
கென்றித்யாதி) உருச்சொல்லு - கைகண்டுவிசேஷயித்யாந்த். உட்கு - மிடுக்கு.
உரு - இடியும், மிடுக்கும். வெறுப்பாகபாவம் (என்னையித்யாதி) ஸ்வாமிரிகளை
ன்று - கீழுத்தரான மூவரையும் சொல்லுகிறது. “அன்பனே” என்றது - அன்புக்
கு விஷயமானவனே யென்றபடி.

“கோயில்கொண்டானே” என்றதுக்கு பாவம் (எருதேமுடர்த்தவித்யாதி)
விவரணம் (அவதாரங்களித்யாதி) “அவதாரம் காதாந்தம்” என்னுமதுக்கு ப்
ரமானம் (கதஇத்யாதி) மஹாபாரதே, “சூக்யாவாநாவதாரணவ்யயிவ்ராரி
வ்யயுமொவநம் | ரொஹயிக்ஷாஜமதாஸுமதஹுஸாநமொததே.” (க்ரு
த்வாபாராவதரணம் ப்ருதிஷ்யாப்ருதுலோசநம் | மோஹயித்வாஜகத்ஸர்வம் கதஸ்
ஸ்வம்ஸ்த்தாரமுத்தமம்.) (கதஸ்ஸ்வம்ஸ்த்தாரம்) இத்த்யாதிவாக்யம் - கீழ்வாக்யவி
வரணம்.

“தெளிகிலேன்” என்றதுக்கு பாவம் (அங்கித்யாதி) குறையற்றின்பெ
னறது - “திருவரங்கம் கோயில் கொண்டானே” என்றத்தைப்பற்ற. விவரணம்
(மாஸூச இத்யாதி) தெளிந்திருக்கமாட்டாமைக்கு றேதுவேதென்ன (இவளவஸ்ந்
தையித்யாதி) “இவள் தனக்கு - முடிவு - தெளிகிலேன்” என்றதுக்கு-இவளுடைய
துகாவதி காண்கிறிலேனென்றுசப்தார்த்தம். முடிவு - துகாவதி.....*

பத்தாஃபாட்டு.

முடிவிடனக்கொன்றநிலைனென்னுமூவுலகா விபேயென்னும்
கடிகமழ்கொன்றைச்சடையனெயென்னுநான் முகக்கடவுளேயென்னும்
வடிவுடைவானோர் தலைவையென்னும் வண்டிருவரங்கனையென்னு
மடியடையாதாள் போலிவளையுடையடைந்தான் முகில்வண்ணையே.

ஆரூயிரப்பாடி.

(முடிவின் தனக்கு) இப்பென்பின்னோ, தனக்கு முடிகைக்கோ
ருபாயமநிலைனென்னும். ப்ரஹ்மருத்ராதி ஸகலதேவதைகளுக்கும்
மந்தராத்மதயாவஸ்த்திதனா யவர்களுடைய ஸ்வருபஸ்த்திதி ப்ரஸ்ருத்த
யைப் பவ்யாதி ஹேதுபூதனாவனே, உன்றிருவாட்களி லவர்க்கோபாபாதி
யுறவுபோராதோவென்னும். * அயர்வதுமமரர்க்கோபுங்கடத் தோற்பித்
தடிமையாக்கிக்கொண்டிருக்கிற வுன்னைக்காட்டி. யருளாயென்னும். கோ
யிலிலே புகுந்து கண்வளர்ந்தருளி யாழிதர்க் காத்தமதாநம்பண்ணிக்கொ
ண்டிருக்கிற பரமோதாரனையென்னும். “இனிப்பெருமான் நிருவாட்களோ
ச்சேர்ந்து முடியமாட்டான், போய்முடிந்தான் ” என்னும்படி. துந்த
ஸாபந்கையானவிவள், வ்ருத்தமான விந்தவிப்பிலேஷ. நிபந்தநமான நி
வதித துக்கமெல்லாம் விஸ்மருதமாம்படி, தாதுசைப்பட்டுபடிபே பெரி
யபெருமான் நிருவாட்களோயே சம்பீலேஷிக்கப்பெற்றாளுள் நிவருடைய
திருத்தாயார் ப்ரிதைவாகிஞர் ..... *

பன்னிராயிரப்பாடி.

அந்தரம், ஈஸ்வராபிராடிகளுக்கு மந்தராத்மாவான சர்வேஸ்வரானவ
னிவருடைய வார்த்தையையறிந்து தன்நிலாதிசயத்தான மொதார்யத்தானும் தன்
வடிவநூலும் ஆந்தர சம்பீலேஷத்தை விஸ்வேஷித்து ப்ரகாசிப்பிக்க, இவருக்கு
த்தால்பிறந்த விஸ்வாஸத்தைக்கண்டு ஸ்வகதமாகத் தாபார் சந்துத்தையாய்ச்
சொல்லுகிறார்.

இவள் பாத்யகூடித்தாவஸாதத்தையுடையவிவள். தனக்கு-இப்படியவஸந்
நையான தன்படிக்கு. முடிவு-முடிவு. ஒன்று-ஒன்று. அதிலிலேன - அதிலிலேன.
என்னும்-என்னும். மூவுலகாளியே - த்ராலோக்யேஸ்வரான விந்தரனுகந்தராத்
மாவாய்க்கொண்டு நிர்வாதித்தவனே. என்னும்-என்னும். கடிகமழ - பரிமாபாவா
ஹியான. கொன்றை-கொன்றைத் தரையுடைத்தான. சடையனே - ஜடையையு
டையான ருத்ரணையதிஷ்டித்துநின்று அவனுடைய ஈஸ்வரத்வோபாஸகத்வங்
களுக்குள்ளிடாவனே. என்னும் - என்னும். நான்முதன் - இவர்களுக்கு சேஷியான
சுதர்முகான, கடவுளே-தைவத்துக்காத்மாவானவனே. என்னும்-என்னும். இப்ப
டியீஸ்வராபிராடிகளான ப்ரயோஜநாத்ரபரர்க்கும் ப்ரகாரியானதிலத்துக்குமே
லே, வடிவுடை-தன்னோலப்தஸாரூப்யரான, வானோர் - நித்யகுடிகளுக்கு. தலை
னே-சேஷியானவனே. என்னும்-என்னும். அம்மேன்மையோடே, வண்-ஆசைப்பட்
டார்க்குத் தன்னைக்கொடுக்குமொதார்யத்தையுடையாய்க்கொண்டு, திருவரங்க

னே-தோயிலுக்குநிர்வாஹதனுவனே. என்னும்-என்னும். இப்படி நீர்மையையும் மேன்மையையும் மௌதார்யத்தை யு மதுஸந்தித்திபட்டு, இனி, அடி-அவன்றிருவடிகளை. அடையாதாள்போல்-கிட்டமாட்டாள்போலேயென்னும்படியிருந்த. இவள்-இவள். முகில் - ஜலஸ்த்தலவிபாகமறவுபகரிக்கும் காளமேகம்போலேயிருக்கிற, வண்ணன்-வடிவையுடையவனுடைய, உபகாரகத்வாதிசயத்தாலே, அடி-அவன்றிருவடிகளை. அனுகி-கிட்டி. அடைந்தனள் - ப்ராபித்தாளாயிருந்தது.....*

ஈடு - பத்தாம்பாட்டு.

இனிக்கிட்டமாட்டாளோ ! வென்னும்படி யவஸந்நையானவியள், பெரியபெருமான்திருவடிகளை ஸம்ஸிலேஷிக்கப் பெற்றாளுளென்கிறாள்.

(முடிவிவள்தனக்கொன்றிடுகிலெனன்னும்) பெண்பிள்ளைவார்த்தையைத் திருத்தாயாரதுபாஷிக்கையாலே; “ இவள், தனக்கு - முடிவு” ஒன்றிடுகிலேன் ” என்னொகின்றொள்கிறாள். இத்துகஸாகரத்தைக்கொகாணும் விரகநிகிரிலெனென்னுதல், முடிந்துபிழைக்கும் விரகநிகிரிலெனென்னுதல். (முவுலகிய்யாதி) “ முவுலகாளியே, கடிமகழ்கொன்றைச்சடையனே, நான்முகக்கடவுளேயென்னும் - வடிவுடைவானோர்க்குத்தலைவனேயென்னும் ” என்று திருமாலையாண்டான் வையநிகரண்யமாக்கிநிர்வஹிக்கும். என்னு மென்றுமது - என்னுமவனும். எம்பெருமானார் கேட்டருளி, சாடாநாதிகரண்யத்தாலே யருளிச்செய்தருளினார் - த்நாலோக்யத்துக்கும் கடவுளை விந்த்ரனுக் கந்தர்யாமியாய் நின்று அவனுடைய வடிகாரத்தை நிர்வஹிக்கிறவனேயென்னும்; பரிமளத்தையுடைத்தான கொன்றையை ஜடையிலேயுடைய ருத்தானுக் கந்தர்யாமியாய்நின்று அவனுடைய பதத்தை நிர்வஹிக்கிறவனேயென்னும்; அவர்களோடிவ்வருளுள்ளாரோடு வாசியற வெல்லார்க்கும் நிர்வாஹகருயிருக்கிற சதுர்முகனுகிற தேவதைக் கந்தர்யாமியானவனேயென்னும். (வடிவுடையித்யாதி) பகவதபவத்தால்வந்தஹர்ஷம் வடிவிலே தோற்றும்படியிருக்கிற நித்யசூரிகளுக்கு நாதனானவனேயென்னும். வடிவுடைவானோர்தலைவனே என்றத்தோடு, முவுலகாளியே என்றத்தோடு, கடிமகழ்கொன்றைச்சடையனே என்றத்தோடு, நான்முகக்கடவுளே என்றத்தோடு வாசியற்றிருக்கிறதாயிற்றிவர்க்கு * மயர்வறமநிலம்பெறுகையாலே. விசேஷணம்ஸத்தில் பர்யவஸிக்குமவரல்லரோ. சர்வநிர்வாஹகனென்றுணர்ந்திருக்கு மவராயிற்றிவர்.

(வண்டிருவரங்கனெயென்னும்) நித்யசூரிகளே யதுபவித்துப் போகையன்றிக்கே, நித்யசம்சாரிகளு மிழவாமைக்கன்றோ விங்குவந்து கண்வளர்த்தருளுகிறது. இங்குச்சாய்ந்தருளினதிற்பலம் நான்பெறவேண்டாவோவென்னும். ஆசைப்பட்டார்க்குத் தன்னைக் கொடுக்கு மௌதார்யம். (அடியடையாதாதித்யாதி) “ ஜீவிப்பாணப்போலேயிருந்து; கடுகமுடிந்துகொடுகின்றாள் ” என்று நிர்வஹிப்பாருமுண்டு; “ அப்போ

து மேல்பரபந்தம் நடவாது. ஆகையாலே, திருவடிகளைக்கிட்டாதாபப் போலே யிருந்து க்ரமத்திலே கிட்டிக்கொண்டுமின்றான்” என்றருளிச்செய்யும்படி. இதுதான் - மாநஸாதுபவத்திலே யொருவையுத்யத்தைச்சொன்னபடி. (அடியடையாதாள்போல்) இவளிப்போதே திருவடிகளைச்சேர மாட்டாள், இன்னம் திருவடிகளமிருக்குமென்றுபோலேயிருந்தது; முடிந்துகொடுமின்றாளென்னுதல். இனி சம்ஸ்லேஷிக்கப்பெற்றாளோவென்று தோற்றும்படி. யவஸந்நையானவிவள் கிட்டி. சம்ஸ்லேஷிக்கப்பெற்றாள் காளமேகதிபஸ்யாமமான பெரியபெருமாள் திருவடிகளையெய்ந்துதல்.

ஜீயர் அரும்பதம்.

பத்தாம்பாட்டு. (முடிவிலாதிப்பாதி) “அடியடையாதாள்போலிவளனுதி” இத்யாதிகளைக் கடாசுதித் தவரானிகை (இனித் கிட்டமாட்டாளோ வித்யாதி)

முடிவிலானக்கென்னுதல், “தனக்கு” என்பானென்னென்ன (பென்பு ள்ளவார்த்தையை யித்யாதி) “இவள், தனக்கு - முடிவு - ஒன்றறிவிலேனென்னும்” என்றநவயிப்பது. “முடிவு - அறிவிலேன்” என்றதுக் கிரண்டுவகையாக வர்த்தமருளிச்செய்கிறார் (இத்துக்காகரத்தை யித்யாதி வாக்யதவ்யத்தாலே) “முடிவு” - ஆகாவஸாநமென்னுதல், நாய்மென்னுதல்.

திருமாலையாண்டான் நிரவாஹத்துக்கு, “என்னும்” என்றிதது - சொல்லப்படுகையாய், “மூவுலகாளியே” இத்த்யாதிபாற் சொல்லப்படுகிற வடிவுடைவா னோரான விந்த்ராதிகளுக்குத் தலைவனென்றபடி. “மூவுலகாளியே” இத்த்யாதியில் ஏகாரம் - “ஒன்றே, இரண்டே” என்னுமாபோலே எண்ணிலையாதிதது. இந்தநிர்வாஹத்துக்கு, “மூவுலகாளியே” என்று பாட்டுத்தோறும் சம்பேதகமாய் வருகிறவற்றையும், “என்னும், என்னும்” என்று மகள்வார்த்தையைத் தாயாரதுபாஷி க்கிறத்தையு மிதக்கி யோஷிக்கையாதி வஸ்வாரஸ்ய முண்டென்று திருவுள்ளம்பற்றி யருளிச்செய்கிறார் (எம்பெருமானுதித்யாதி) சாமாநாதிகரண்ய ப்ரக்ரிகையைய விவரிக்கிறார் (த்காலோக்யத்துக்குமித்யாதி) திருமாலையாண்டான் நிரவாஹத்தி ல் - லீலாவிபுதிமாத்த்ரநாதத்வம்; எம்பெருமானார் நிரவாஹத்தில் - உபயவிபுதிநாதத்வமெற்றம். “வானோர்தலைவனே” என்று - அசாதாரண விக்கரண விசிஷ்டணையும், “மூவுலகாளியே” இத்த்யாதிபாலே - சாதாரண விக்கரண விசிஷ்டணையு மொக்க வதுபவிப்பானென்னென்ன (வடிவுடையித்யாதி) பல்தம் (விசேஷணஸ்ரத்திலித் யாதி) அந்யாபதேச ப்ரக்ரிகைக்கு சாமாநாதிகரண்ய முபயோகமல்லவே யென்ன (சர்வநிரவாஹகனியாதி)

எம்பெருமானார் நிரவாஹம் (ஆகையாலேயித்யாதி) (அருளிச்செய்யும்படி) எம்பெருமானானுன்று கூட்டுவது. ஆனால், ப்ரத்யக்ஷமாகக் கிட்டினுளோவென்ன (இதுதானியாதி) அணுகியடைந்தனள் - கிட்டி ப்ராபித்தா னென்றபடி. முகில்வண்ணன் - மேகம்போன்ற வடிவையுடையவன்.....*

பதினொன்றாம் பாட்டு.

முகில்வண்ணனடியையடைந்தருள்சூழியுய்ந்தவன்மொய்புனற்பொருண்
ம், முகில்வண்ணத்தூநீர்ச்சேர்ப்பன்வண்பொழில்சூழ்வண்குருகூர்ச்சட
கோபன், முகில்வண்ணனடிமேற்சொன்னசொன்மாலையாயிரத்திப்பத்
தா வல்லார், முகில்வண்ணவானத்திமையவர்சூழ்விருப்பர்பேரின்பவென்
ளத்தே.

ஆறாயிரப்படி.

(முகில்வண்ணன்) பெரியபெருமாள் திருவடிகளைச்சேர்ந்து சர்
வப்ரகாரஸம்பீலேஷமும்பண்ணப் பெறுகையாலே லப்தோஜ்ஜீவநரா
ய்;சுப்ரஸந்நஸலிபூரபரிபூர்ணமான திருப்பொருளாலும், அதிரமணீ
ய திவ்யகந்தசுமநோபிராம தருநிகரங்களாலும் பரிகர்மிதமான திவ்யநக*
ர.நிலயராயிருந்த சடகோபன், முகில்வண்ணனடிமேற் சொன்னசொ
ன்மாலையாயிரத்துளிப்பத்தும் வல்லார், பெரியபெருமாள் திருமேனியில்
நீலமான ஜயோதிஸ்ஸின் வெள்ளத்தாலே திவ்யமான திருநாட்டிலே
* அயர்வுமாமரர்கள்சூழ, சவியூகிகபரமபுருஷாதுபவஜநித நிரவதிகாநந்
த மஹார்ணவாந்தர்நிமகநராயிருப்பாரென்கிறார்.....*

பன்னிராயிரப்படி.

அந்தரம், இத்திருவாய்மொழியை யப்பஸித்தவர்கள் பரமபத்திலே சூரி
கள் நடுவே ஆந்த நிர்ப்பரராயிருப்பொன்று பலத்தையருளிச்செய்கிறார்.

முகில்வண்ணன் - உதாரமானமேகஸ்வபாவரான பெரியபெருமானுடைய.
அடியை - திருவடிகளை ய். அடைந்து - ப்ராபித்து. அதுக்கடியான, அருள் - அவரு
டையக்குறையை. சூழ - தலைக்கொண்டு. உய்ந்தவன்-உஜ்ஜீவித்தவராய். மொய்-மி
க்க. புனல் - புனலையுடைத்தான. பொருண் - திருப்பொருண் லினுடைய. அகில்-
துகிலின். வண்ணம் - நிறம்போலே. அ - பரிசுத்தமான, நீர்-ஜலத்தையுடைத்தா
ன. சேர்ப்பன் - பர்யந்தப்ரதேஸத்தையுடையராய். வண்-மதுபூஷப சம்ருத்தியா
லுள்ள வைலக்ஷண்யத்தையுடைய. பொழில் - பொழில்களாலே. சூழ் - சூழப்பட்ட
டு. வண் - நிரதிசயசம்பத்திவிசிஷ்டமான. குருகூர் - திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான.
சடகோபன் - ஆழ்வார். முகில் - காளமேகம்போலே. வண்ணன் - நிரதிசயசெளந்
தர்ய யுத்தரானபெரியபெருமாள். அடிமேல் - திருவடிகள்விஷயமாக. சொன்ன -
அருளிச்செய்த. சொல் - சப்தாத்மகமான. மாலே - மாலைகள். ஆயிரத்து - ஆயிரத்
து. இப்பத்தும் - இப்பத்தையும். வல்லார் - பாவவ்ருத்தியோடே யப்பஸிக்கவல்ல
வர்கள். ஸ்ரீவைகுண்டநாதன்றிருமேனியில்நிழலிட்டாலே, முகில் - மேகஸ்யாமள
மான. வண்ணம் - நிறத்தையுடைய. வானத்து - பரமபத்திலே. இமையவர் - நி
த்யசூரிகள். சூழ - பரிவேஷிக்க. பேரின்பவெள்ளத்தே - நிரதிசயாநந்தசாகரம
த்யத்திலே. இருப்பர்- இருப்பர்கள்.....*

இது - எழுசீராகிரியவிருத்தம்.

௯௫ - பதினொன்றும்பாட்டு.

நிகமத்தில் - இத்திருவாய்மொழி யப்பலிக்கவல்லார், இவர்பட்டக் லேசம்படாதே திருநாட்டிலே நிரதிகயாநந்த யுத்தராய், நித்யசூரிகள் சூழவிருக்கப்பெறுவான்கிரார்.

(முகில்வண்ணனியாதி) பெரியபெருமாள் திருவடிகளைக்கிடீயங்குத்தைபாஸாதத்தைப் பெற்று தரித்தவன். பூர்வாவஸ்த்தையில், ஸத்தையு மழியும்படியாயிருக்கையாலே-உய்ந்தவனென்கிறது. மொய்யென்று - மிகுதிக்கும், வலிக்கும்பேர். இப்போது, நீரோட்டத்தால் வந்தவ லியைநினைக்கிறது. வலியையுடைத்தான ஜலத்தோடேகூடின பொருளில் துகிலினுடைய வண்ணத்தையுடைத்தான தூநீர்ந்துறைவன். சேர்ப்பன்-துறைவன். நெய்தல் நிலத்தில் தலைமகள். மொய்புனலென்னுநிற்க, தூநீர்ஊற்றது - பெருவெள்ளமாயிருக்கச்செயதே தெளிந்திருக்கும்படியைப்பற்ற, “ ஈணீயாபுஸ தூ லுஸ தூஷுஜிதொயயா ” (ரமணீயம்ப்ரஸந்ரம்பு ஸம்மதுஷ்யமநோயதா) என்றபடியே. தர்ஸநீயமான பொழிலையுடைத்தாய் உதாரமான திருநகரிக்குநாதன். (முகிலித்யாதி) காளமேகம்போலே நிரதிகய ஸௌந்தர்ய யுத்தரான பெரியபெருமாள் விஷயமாக வருளிச்செய்த சப்தாத்மகமான மாலையாமிரத்திப்பத்தையு ம் பாவவருத்தியோடே யப்பலிக்கவல்லவர்கள். “ பெரியபெருமாள் திருவடிகளிலே-திருவாய்மொழி யாயிரமுருசொல்லிற்று ; ‘திருமோகூர்க்கீ த்தபத்து,’ ‘திருவேங்கடத்துகவிலைபத்து’ என்றுபிரித்துக்கொடுத்தவி த்தனை ; பெருமாள் திருப்பலகையிலமுது படியிலே மறைத்திருப்பதிக ள் நாயன்மார்க்கு மளந்துகொடுக்குமாபோலே ” என்று பிள்ளையருளிச் செய்வர். (முகில்வண்ணவானந்த) அந்நிருக்கிறவனுடைய நிழலீட்டா லே யவன்படியாயிருக்கிறவானமென்னுநல், முகிலவண்ணனுடைய வா னமென்னுநல். (இமைபவரித்யாதி) இவன்மோஷித்துக் கிடக்கத் திருந தராயார் தனியேயிருந்து கப்பிட்டவெளிவாவுநீர, நித்யசூரிகள் திரளவி ருக்க அவர்கள்நடுவே யாநந்தநிர்ப்பரராயிருந்ததுபவிக்கப் பெறுவர்கள்.

ஜீயர் அருப்பதம்.

நிகமம் (முகிலித்யாதி) “ இப்பதந்தம் வல்லார் முகில்வண்ணவானந்திமைய வர் சூழவிருப்பர் பேரின்பவெள்ளாதே ” என்றதைக் “ டாக்ஷித்தவதாரிகை (இ த்திருவாய்மொழியித்யாதி)

மேலிந்திருவாய்மொழி - க்லேசமாயிருக்க, “ உய்ந்தவன் ” என்று - தரிப் புண்டாகச்சொல்லாமோவென்ன (பூர்வாவஸ்த்தையிலித்யாதி) “ துறைவன் ” என்றதுக்குபாவம் (நெய்தல்நிலத்தில் தலைமகனென்றது) “ சேர்ப்பன் ” என்றது - துறைவனுக்கும், நெய்தல்நிலத்தில் தலைமகனுக்கும்பேர். இங்கு, துறைவனைச்சொ ள்குகிறது. “ மொய் ” என்று - மிகுதியாகவர்த்தாந்தரம் விவகித்து, மிகுதியானால் “ தூநீர் ” என்கிறதுகூடுமோவென்ன (மொய்புனலித்யாதி) இதுக்குப்ரமானம்

முகில்வண்ணன்மடிய யடைந்தென்றுதொடங்கி, இமையவர்சூழ-பேரின்ப வெள்ளத்தே-இருப்பரித்யர்வயடி, வண்பொழில்கூழ் வண்குருகூர்ச்சடகோபன்-வி லக்ஷணமான பொழிலாலேசூழப்பட்டு நிரதிசய சம்பத்விநிஷ்டமான திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான வாழ்வாரென்று சப்தார்த்தம். சொன்மாலே-சப்தா த்மகமானமாலே. வல்லார் - ஆப்யபிக்கவல்லார்கள். பேரின்பவெள்ளத்தே - நிரதிசயாநந்த சாகரம த்யத்திலே. ....*

தீரவிடோபநிஷத்தா தீபர்யரத்நாவளி.

(கங்குலும்பகலும்.)

[illegible]

(௭௨)

(ஸ்ரீரங்கேஸ்வரநிதாநாத்) செங்கயலபாயநீர்த் திருவரங்கத்தாய் - திரயக்குக் களுங்கூடக்களித்து வர்த்திக்கும்படி ஸ்ராமஹரமான ஜலஸம்ருத்தியையுடைய ஸ்ரீரங்கத்திலே யெழுந்தருளியிருக்கையாலும்; (நிலைஐகத, ஸ்ரீரங்கத்திலே முன் செய்திங்வுலக முண்டிமிழ்த்நளந்தாய் - எல்லாலோகங்கனையும் ஸ்ருஷ்டிக்கையாலும்; ஆத்யஸபத்தந்தாலே - அநந்தரகாநதயிலே "காருத்தா கண்ணையென்னும்" என்றுசொல்லுகிற அவநீரயரகூகதவம் ஸங்க்ரஹிக்கப்படுகிறது; (ஸூசித்தவாத்) சிட்டனே - பரிசுத்தனாகையாலும்; (வித்வஸ்தாநிஷ்டபாவாத்) அந்நிப்போதவுண்ணுடலிடந்தானே - விரோதிபானஹிரண்யண ஸம்ஹரிக்கையாலும்; (உரகஸாயநத, பைகொள்பாம்பனையாய் - துன்நிருமேனிஸ்பர்ஸத்தாலுண்டான ஹர்ஷத்தாலே வித்வஸ்தமான பணங்கையுடைய திருவரங்கத்தாய்வாணத் திருப்படுக்கையாகவுடையகையாலும்; (பும்ஸகர்மாநுரூபம்ஸர்மாஸர்மபரதாநாத்) பாலதுன்பங்க ளின்பங் ள் படைத்தாய் - சேதரூடைய கர்மாநுரூபமாக சுததுகங்கனக்கொடுக்கும்வலு கையாலும்; (ஜலகதருதயா, உபகரியாதத்பரத்தவாத்) இங்கே - க்ரமம்விவகதிதமசு. குன்றேந்திக்கோநிகாகாத்தவனென்னும், நின்றிருவெயிற்றலித்தயாதி, "முகில் ன்ணனடியை - கோவர்த்தந்தையெடுத்து கோகோபாலர்க் குபகரிக்கையாலும்

வராஹருபத்தைக்கொண்டு பூமிக்குபகரிக்கையாலும், வர்ஷுகவலாஹதம்போலே
சீராமமாய்க் குளிர்ந்திருக்கிறவுகையை யுடையனாகையாலும்; எல்லார்க்கும் ஸவ-
ரியான ஸ்ரீரங்கநாதன் ஸ்வாஸ்திதருடைய கர்ஹையை சமியப்பியாநிற்குணென்று
“கங்குலம்பகலும்” என்கிறதலுக்கத்தலே காரிமாறனருளிச்செய்தானென்கிறார், எஉ

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி.

கங்குலம்பகலரதிகைவிஞ்சிமோகமுற

வங்கநனைக்கண்டோரரங்கரைப்பார்த்து-நிங்நிலிவன்பா

லென்செயநீரொண்ணுநிலிந்தென்றநிலைசேர்மாற

னஞ்சொலுநெஞ்சுவெள்ளையாம்.

(கஉ.)

(கங்குலம்பகல்) இதில் - அந்நியாயலத்தினபடியைப் பெரினபாகரத்தையது
வதித்தருளிச்செய்கிறார். அதாவது - * உண்டல்லாவிடிலார்த்தராய்க் கூப்பியிடுநிற
தம்மைப் பரிஹரிக்கும் விராஜித்தித்தங்கொண்டு கண்டவளர்த்தருளுகிற பெரியபெரு
மாள் நினைவையறிந்த அவர்பரிஹரிக்கும் என அ மாநிலிருக்கவேண்டியிருக்க, அவர்த
ம்மை யுபேகசித்தாராகக்கொண்டு கலங்கிமோடித்திவரநிடங்க; பார்வலவஸ்த்தரா
னபரிவர் பெரியபெருமானுடைய வஸரண்மஸரணையதவாநி ருணங்களைச்சொல்லிக்
கொண்டு, இவர்திறத்தில் நீர்நினைத்திருக்கிற பென்னென்று கேட்கிறபடியை; பெரி
யபெருமானோடே கலந்து பிரிந்தானொருபிராட்டி யாற்றுகுமைபாலே யழுவது
தொழுவது விழுவதெழுவ துலுறுவதாய்ப்படுகிற வாதியைத் திருத்தாயார் அவர்
திருமுகத்தைப்பார்த்துச்சொல்லி ப்ரலாபித்த பாசுரத்தாலே யருளிச்செய்திற
* கங்குலம்பகலிலர்த்தத்தை “ கங்குலம்பகலரி ” இத்தயாநிபாலே யருளிச்செய்தி
ருகொன்கை.

(கங்குலம்பகலரதிகைவிஞ்சிமோகமுற) அதாவது - “ ஹ்ருஸங்குலேவ ” (ப்ருஸம்விஸந்த்ரா - தாஸுகல்பேவ) என்றும், “ ஹ்ருஸ-
ணஸுஜாண்ட்ராகிவஹெவ ” (ரிஹேணஸந்த்ரூம்ப்ரதிலப்பகைவ) என்றும்,
“ ராஜிஸ்தாஹதயநலிபெரஸுஹீஸ-ஹ்ருஸிசுர ” (ராமம்ரத்தாந்தயநமபஸ்ய
ந்தீஸுதுஸிதா) என்றும் சொல்லுகிறபடியே, “ கங்குலும் பகலும் கண்டிலிநி
யாள், ” “ இட்காலிட்டகைகையிருக்கும், ” “ நித்திருத்திகைக்கும் ” இத்தயாநி
ப்படியே திவாராத்ரவிபாகமற வருவது தெரழுவது மோஹிப்பது ப்ரலாபிப்பது
அடைவுகெடப்பேசுவது நெடுமுகச்செய்வது அதுதாஹம் மாட்டாதொழிவது க்ரதப்
தையாயிருப்பதா யிப்படி யாநிலிஞ்சி மோஹத்தையாப்பதயாக, (அங்கதனைக்க
ண்டு) தன்பெண்பிள்ளையிடத்திலே அத்தகையபகல்கண்டு. (ஓரரங்கரைப்பார்த்து)
ஆர்த்திஹாரதையிலே சித்தித்துப்போருகிற வந்தியுபரான பெரியபெருமானைப்பார்
த்து. (இங்குவன்பால்) இத்தகைய விவளிடையாரட்டமாக. (என்செயநீரொண்ணுநி
ன்றது) ஆறாதகண்கள்கைதபண்ணுகிறதெவர், ரகணாபேசுகையுடைய விவள்தி
றத்தெது திருவுள்ளம்பற்றியிருக்கிறது. எடுக்கவேண்டுகவோ ஒன்றுந்தெரிநிற
தில்லை. எல்லாதகையிலு மிவன்பெற்றுக்கு “ உன்மனத்தாலென்னினைத்திருத்தாய் ”
என்கிறபடியே அத்தலையில் நினைவேயிறே யுபாயர், (அத்தலையிலேயுள்ளதெல்லா
மாற்றுகமையிலே முதலிடமுத்தனை. “ இவள்திறத்தெய்தெய்தென்குமே, ” “ இவள்தி

றத்தென்செய்திட்டாயே,” “இவன்றிறத்தென்சிறித்தாயே” என்றத்தைப்பின் சென்றபடி. (என்செயநீரெண்ணெய்ந்தென்னுநிலேசேர்மாறன்) த்வராஜ்ஞாந்தாலே தலைமகனென்று பேரையுடையதாம் மோழித்தனக்கிடக்க, “இந்தமோழாதிக ளுமுபாயமாகா, அத்தலையில் நினைவேஸாநகம்” என்று மத்பவஸாய ஜ்ஞாந்தாலே தாயாொன்றுபேரையுடையராய்த் தெளிந்திருந்து தெரிவிக்கும் தகையையடைந்தவாழ்வாருடைய. (அஞ்சொறு) அழகிதான விததிருவாய்மொழியை யாதரித்த துசந்திக்க. (நெஞ்சுவெள்ளையார்) உபாயாந்தரவிஷயமான மனோமாலிந்யம் நிவ்ருத்தமாய், ததேகோபாயத்வாதுஸந்தரந்தாலே மஃஸுந்திரிபிற்கும்.

(கங்குல்பகலரறியித்யாதி, வெண்ணையாம்) உபாயாந்தரவிஷயமான, ஓர ரங்ககாப்பார்த்து - ஒருவரங்ககாப்பார்த்து. அதாவது - * உலகமுண்ட பெருவாயனிலே, “அகலிலேன” என்று - பூர்ணப்பரத்தி பண்ணினவிடத்திலும் பவித்ததிலையென்று, * உண்ணிலாலியிலே, “அப்பனையென்னையாள்வானே” என்று - நின்றவிடத்திலே நிற்கவொட்டாமல் கூப்பிட, “நிருவேங்கடத்தென்னையென்னப்பன்,” “அரங்ககர்மேபவப்பனாய்,” “மந்தியாய்” இத்தியாதிப்படியே. * பைத்தபாம்பனையானுவவன் * அரங்கததரவிண்ணையாய் * பைகொன்பாம் பனையா யிவன்றிறந்தருளாய்,” “இவன்றிறத்தென்சிறித்தாய்” என்றுகேட்கும் படி * உறங்குவான்போல்போருசெய்து * யோகரித்திரா சிந்தைசெய்து இவர் ரக்ஷண்சிந்தை பண்ணிக்கொண்டாறலைக்கக் கிடக்கிறவனாப்பார்த்தென்றபடி. “தொடங்கினகார்யம் தலைக்கட்டுந்தனையும் பறமுதுபோலே யிருந்த திவளாற்றமுமை, இதுக்கென்செய்வோம்” என்று அவராராயப்புக்கார். அங்கு “அலர்மேல்மங்கையுறை மார்பா” என்றத்தை - இங்கு “என்றிருமகன்சேர்மார்பனே” என்றார்; “வண்ண மருள்கொளணிமோவண்ண” என்றத்தை - “முவிவண்ணன்” என்றார்; “அடிக்கீழ்மர்ந்துபுகுந்தேனே” என்றத்தை - “அடியையடைந்தருள்குடியுய்த்தவன்” என்றார். “துளங்குண்டமுடி” என்றுதொடங்கி “ஆழிவண்ணநின்னடியினையடைந்தேன்” என்றிறே ஐக்கயமாகவருளிச் செய்தது. * சென்னியோங்குதண்டிருவேங்கடமுடையானேயிறே * பொன்னிருத் திருவரங்கனாகக் கண்வளர்ந்தருள்கிறது. இவா ரக்ஷண்சிந்தைக்குப் பாங்கான பாற்கடல் தேசம் அரங்காடபோலே.)... (௬௨)

எழும்பத்தில் - இரண்டாந்திருவாய்மொழி முற்றிறது.

ஸ்ரீ

திருவாய்மொழி.

ஏழாம் பத்து.

முன்னுந் திருவாய்மொழி.

வெள்ளைச்சுரிசங்கு - பாவேஸங்கள்.

ஆளுயிரப்படி.

(வெள்ளைச்சுரிசங்கு) இப்பிராட்டியோடே பெரியபெருமாள் சம்ஸ்லேஷ ரஸத்தை யறுப்பித்து, அந்த சம்ஸ்லேஷரஸ முள்ளடங்காதபடி பெருமினவாதே யறு சாத்மிக்கைக்காகவு மாணிதப்பாதிசூல ம்ருக ம்ருகயார்த்தமாகவும் தென்றிருப்பேனாயிலே யெழுந்தருளத் திருவுள்ளத்தே கோலியருளி, இவளுடைய சம்வாதார்த்தமாக விவளிடத்திலே யதிமாத்ர சம்மாந்ததைப் பண்ணியருளி “ தென்றிருப்பேனாயிலேவேட்டைக்குப் போய்வுருகிறோம் ” என்றருளிச்செய்ய, இப்படி * பதிசம்மாநிதையான விவளையுப்பந்த விஸ்வலேஷயாகையாலுமிவனெழுந்தருளுகை விவனைக் காணுதொழிகைக்கு ஹேநுவென்னுமிட மழியாமையாலுமெழுந்தருள சம்வதித்து விஜயத்தை யாஸாணிந்து திவ்யாயுதங்களைக் கொடுத்தருளி “ சூசாஸூதகவவ்ராஜிஜ்ஜோதயிஷ்யபுலீ ” (ஆத்வாரமதுவ்வராஜமங்கனாந்யபிதத்யுஷீ) என்னும் பரக்கரியையாலே திருப்பல்லாண்டுபாடிக்கொண்டு திருவனுக்கன் திருவாசலளவும் பின்னே யெழுந்தருளப் பெரியதிருவடி திருத்தோளிலே யேறியருளி, ஒரு தாமரைத்தட்டாகம் மலர்ந்தாப்போலே யிருந்த திருக்கண்களாலே விவளைப்பரிந்து பார்த்தருளி யிவளாலேயறுந்நிரதனயத் தென்றிருப்பேனாயிலே யெழுந்தருள, இவளவனைக்காணாமையாலே யத்யந்த மவஸந்ரையாய் அவனெழுந்தருளியிருந்த தென்றிருப்பேனாயிலே யெழுந்தருள வுத்தோகிக்க, இவளுடைய திருத்தாயாரும் தோழிமாரும் மற்றுமுள்ள பந்துக்களு மிவளை ப்ரதிபத்திக்க; நான் போகை தவினோன், தனியேபோனானென்னும் பழி யுங்களுக்கு வாராமே நீங்களே யென்னைத் தென்றிருப்பேனாயிலே யிண்டக்கொண்டு போய்விடுங்கோனென்றிருள்... ..*

பன்னீராயிரப்படி .

முன்னுந் திருவாய்மொழியில், ஈழ - பெரிய பெருமானுடைய வெளதாய் குணதாசந்தார்தாலே யாஸ்வஸ்தரான விவர்க்கு பாஹ்யாநுபவாலாப மதுவர்த்

திக் கையாலே யத்யந்த மார்த்தாய், அந்தவார்த்தி சமிக்கைக்கவனுஸ்நமாகத்திரு
ப்பேனாயிலே யெழுந்தருளி யிருக்கிறபடியை யதுசந்தித்து; ஆந்தராதுபாவ்யமா
ன வவனுடைய வாயுதாதி வலைக்கூண்டத்தையும், அதிசயிதமான பரத்வசௌல்ப
யங்களையும், ஆகர்ஷகமான வவயவாதி சோபையையும், அதுபாவ்யமான் வாஸ்ச
ர்யகுணாதி யோகத்தையும், அறிஷ்டவர்க்க நிரசநத்தையும், ஓளதார்யாதிசயத்தை
யும், ப்ரபல ப்ரதிபந்தக பங்கத்தையும், ப்ரக்ருஷ்டபக்தி வர்த்தகத்வத்தையும், ப்ர
ளயாபத்ஸகத்வத்தையும், ஆஸ்ரிதவிரோதி நிபர்ஹணத்தையும் சிந்தித்து, ஏவம்பூத
னாவ நெழுந்தருளி யிருக்கிற தெசத்திலே செல்லுகையிலுண்டான த்வராவிசே
ஷத்தைக்கண்ட பார்ஸவஸ்த்தாரான ஸஹ்ருந்துக்களுக்கும் பரிவர்க்கும் ப்ராப்தி
ஜநித வ்யவசாயத்தை யறிவிந்த ப்ரகாரத்தை; நாயகனான மகாநெடுங்குழைக்கா
த நெழுந்தருளியிருக்கிற தென்றிருப்பேனாயிலே செல்லுகையிலே த்வரையை யு
டைய நாயகியானவள், “இதறுருபமன்று” என்று விலக்கத்தேடுகிற தோழிமார்
தாய்மார் முதலானாக்கூறித்து, “நானத்தேசத்திலே செல்லல் தவிரான்” நீங்க
ள் கொடுபோய்விடுங்கோள், இல்லையாகில் நானேபோவேன்” என்றுதன்னுணியை
வெளியிட்ட பாசுரத்தாலே யருளிச்செய்கிறார். ....*

ஈ. ௩.

கீழ் “இட்டகாலிட்டகை” என்றிறபடியே யிவன்மோஹித்துக்
கிடக்க, இவளுக்குமுன்னே தோழிமாரும் தறைப்பட, திருத்தாயாரொ
ருத்தியு மிவள்தசையை யதுசந்தித் தருகே யிருந்து கூப்பிட்டுப் போரு
மது தவிர்த்து; இப்பெண்பிள்ளை நானே யெழுந்திருந்து கால்நடை த
ந்து போமளவாய் விழுந்தது. அதுக்கடி - “பற்றிலார்பற்றநின்றானே”
என்று - பெரியபெருமானுடைய வஸரண்ய ஸரண்யத்வந் தொடக்கமா
ன விவளுக்குப் பற்றாசான குணங்களையும் செளந்தர்யாதி விக்ரஹகுண
ங்களையும் இவள் தான்வாய்வெருவியும் திருத்தாயார் சொல்லவும்கேட்
டு அத்தாலே தரித்தாள். போனவுயிரை மீட்கவற்றாபிதே குணஸ்வபு
வமிருப்பது. கீழ்ப்பிறந்த மோஹமும் தெளிந்து, விஸ்வலேஷ வ்யஸநமு
மதுசந்திக்க வல்லளாய், பின்பு “அவனைக்கிடையல்லது நில்லேன்” எ
ன்னுமாற்றமையும்பிறந்து, அது பெருமையாலே அவசந்கையாக, இவ
ள்விடாய்க் கீடாம்படி அணித்தாகத் தென்றிருப்பேனாயிலே வீற்றிரு
ந்த மகாநெடுங் குழைக்காதலுடைய வபேக்ஷிதாதிகளிலே யபஹ்ருதசி
த்தையாய், “அவனிருந்தவிடத்தேறப்போகவேணும்” என்றொருப்பட,
பழையபடியே தோழிமாரும் தாய்மாரு மவளைச் சூழப்போந்து “உனக்
கித்தனை யதிமாத்ரப்ராவண்யமாகாது, நமக்கிது பழியாய் விளையும்” எ
ன்ன, “நீங்கள் சொல்லுகிறவற்றால் ப்ரயோஜநமுண்டாகமாட்டாது, நா
னவன்பக்கவிலே யபஹ்ருதசித்தையானேன், ஆனபின்பு நானேபோனே
னாகாமே நீங்களென்னே டிடன்பட்டு அங்கே கொடுபோய்ச் சேர்க்கப் பா
ருங்கோள்” என்று தனக்குப் பிறந்த துணியை யவர்களுக் கறிவித்துச்
சொல்லுகிறதா யிருக்கிறது.

அங்ஙனன்றிக்கே பின்னான் பணிக்கும்படி - “ (‘முநிலவண்ண
 னடியே .. இவளனுநியடைந்தனள் ’ என்றதாய்கையாலே) ‘ ஸுலோகாபுர
 ததூஷ்டி ’ (ஸமாத்தவாதஸதத்ராஹம்) என்கிறபடியே பெரிய பெரு
 மானோடே சிரகால முந்மஸ்தகரஸமான சம்ஸ்லேஷம் ப்ரவ்ருத்தமாய்,
 பிரிந்துகூடாவிடி விரண்டுதலைக்கு மழிவு வருமளவாச்சுதாய்; இனி யெ
 ல்லாவளவிலு மொரு நிராகக்கலக்கிறது தர்மவிரண்டும்கூடியிறே, ஆகை
 யாலே பிரியாவிடில் தர்மிலோபபர்யந்தமாகப் புற; இவ்வளவில், நாயக
 னானவின் இரண்டுதலையும் ஐவிக்கப்பாப்பாடுறொருவ னாகையாலே பிரி
 வை ப்ரஸங்கிக்க, இவரும் விஸ்லேஷத்தில் வாசனையில்லாதா னொருத்
 தியாகையாலே, ‘கலவியிலேயொருவகையோ’ என்றுகொண்டு இவளும
 துமிதிபண்ண, அவனுமவ்வேட்டைநிமித்தமாகப்பிறப்படி, இவளும் திரு
 வனுக்கள் திருவாசலினளவுமொருபயிடுநிநீள்; எல்லாவளவிலும் பிரி
 வு தன் காரியம் செய்தந்நி நிலநிநீறே; அநந்தர மிவள் நோவுபடப்பி
 க, இத்தைக்கண்ட தோழிமாரும் தாய்மாரும் ‘உனக்கோடுகிறதென்’ என்
 றுகேட்க, ‘ ஸ்ரீஜநகராஜன்நிருமகன் காட்டிலே கூடப்போய் அவரிருந்த
 விடம் நின்றவிட முலாவினவிடந்தோறும் கூடவிருத்தவழித்தாப்போ
 லே, நானுமவரிருந்தவிடத்தே போய்ப் புகல்வது சில்லேன்’ என்ன,
 ‘ உனக்குதலைமைக்குப்போராது, நீ சொல்லுகிறவை வார்த்தை யன்று’
 என்ன, அவர்களை ‘ நீங்கள் நிரோதிக்கிறதால் பெற்றதென், நான் போ
 கை தவிரேன், நீங்களே யென்னைக் கொடுபோய்விடுங்கோள்’ என்ன, அ
 வர்கள் ‘அதுக்கு நாங்கள் வழிப்போம்’ என்ன, ஆகில் நானேயாகிலும்
 போகை தவிரேனென்கிறான் ” என்று. [ஸுலோகாபுரததூஷ்டி] [ஸமா
 த்வாதஸதத்ராஹம்] இப்போது காநாதிந்த தர்ஸநமுங்கூட வரிதாம்படி
 யிருக்கிறநான், முன்பு சிரகாலமவனோடே யதுபவிக்கப்பெற்றேன்காண்.
 [ராவவஸு) திவெஸுடுது] [ராகவஸ்யநிவேஸுநே] எங்கன்மாமனொருடைய
 மாளிகையிலே யவர் தண்ணீர்த்துரும்பறுத்துத நா, நெடுங்காலமதுபவி
 த்தேன். [ஸுலோகாபுரததூஷ்டி] [ஸுலோகாபுரததூஷ்டி] [ப்ரஜா
 நாமாதுஷாந் போகாந் ஸர்வகாமஸம்ருத்திநி] “ ஸுலோகாபுரததூஷ்டி ” (ஸர்
 வாங்காமாந்) என்கிறபடியே எல்லாமதுபவிக்கப் பெற்றேன். அப்படியு
 மன்றிறே யிங்கு; “ ஸுலோகாபுரததூஷ்டி ” (பஹுவோந்ரு
 பகல்யாணகுண) என்று குணங்களிரட்டித்தவிடபிறேயிது. ஆக வித்
 தால் சொல்லிற்றாயிற்று - நமக்கு சப்தநாதிவிஷயங்களினின்று மிந்த்ரிய
 ங்களை மீட்கவொண்ணாதாப்போலேயிறே மிவரை பகவத்விஷயத்தி னின்
 றும் மீட்கவொண்ணாதபடி. அது கர்மமடியாக வருகிறது, இது பகவத்
 ப்ரஸாதமடியாக வருகிறது. திருத்தாயார் பேச்சாயவருகிறவை-ஆழ்வா
 ர் தமக்குப் பிறந்த தசாவிதேஷம், தலைமகளாய்ப் பேசுகிறதும் - இவர்க்
 குப் பிறந்ததோ ரவஸ்த்தாவிசேஷம்; அதில, நிஷேதிக்கிற திருத்தாயா

ர்முகத்தால் சொல்லுகிறது - ஸ்வரூபமான ப்ராவண்யத்திலே யுபாயம் சொருகிற்செய்வதென்னென்னு மதுக்குச் சொல்லுகிறது; பெண்பிள்ளை கருத்தால் சொல்லுகிறது - உபாயமவனேயாகில் ப்ராவண்யம் ஸ்வரூப மாமத்தனையன்றோ வென்று. ஆக, இவ்விரண்டர்த்தத்தையு மிரண்டு மு கத்தாலே யாழ்வார் தாமதுந்நித்த படியைச் சொல்லுகிறது. மோஹ முந்தெளிந்து தானே கூப்பிடவல்லளானவிறுவே - இத்திருவாய்மொழி க்கேற்றம்.....*

ஜீயர் அரும்பதம்.

வெள்ளைச்சரிசுஞ்ரூபவேஸே, சங்க்ரஹசங்கதி (இட்டகாலித்யாதி) மோ ஹிந்தவளுக்குத் தெளிவுபிறக்கைக்கு ஹேதுவேதென்ன (அதுக்கடியித்யாதி) குண ங்கள் தரிப்பிக்குமோவென்ன (போனவுயிராயித்யாதி) இவ்விடத்திலே - “ ஐதஃ ப்ராஹ்மீதவஜ்ஜீவதீர்ப்ராஹ்மீதாஹகச்யாபாஹ ” (இதபரம்மம்ருதஸஞ்ஜீவந்ம்ரா மவ்ருத்தாந்தகதாமாஹ) என்றஸஹஸ்ரநாமபாஷ்யவாக்யத்தைநினைப்பது.

“ விஸ்தரஸங்கதி (கீழ்ப்பிறந்தமோஹமுமித்யாதி) ஒருப்பட-உத்தியோகித்க, “என்னெஞ்விஹருமந்ரேயொழிந்தார்” என்றத்தைப்பற்ற (அபஹ்ருதநித்தையானே னென்று) “என்னைக்காட்டுமினே” என்றத்தைப்பற்ற (நிங்கொன்னோடுடன் பட்டித்யாதி)

“அணுகியடைந்தனள்” என்றது - சாக்ஷாத்ஸம்ஸிலேஷத்தை ” என்றுபி ள்ளான் நிர்வாஹம்; அத்தையருளிச்செய்திருர் (அங்குளன்னிங்கேயித்யாதி) பிள் ளான் நிர்வாஹத்திலு்; சம்ஸிலேஷமுண்டாஹ லொருதிருவாய்மொழியருளிச்செய் வர், அது செய்பாயாமையாலே அஸவரஸம், உன்மஸ்தகரஸமான சம்ஸிலேஷம் ப்ரவ்ருத்தமாறால் பிரியவேண்டுவானென்னென்ன (பிரிந்துகூடாவிடித்யாதி) ஏ கதத்த்வமென்னலாம்படி கலந்துகவந்துப் பிரிபக்கூடுமோவென்ன (இனியெல் லாவளவினுமித்யாதி) பிரிவை ப்ரஸங்கித்தால் “ வேண்டா ” என்னவொன்னு தோவென்ன (இவளுமித்யாதி) ஒருப்படுத்தி-அனுப்புவித் தா, வழிவிட்டென்றபடி, இப்படி வழிவிட்டு மீண்டாளாகில் அகப்படுவானென்னென்ன (எல்லாவளவினுமி த்யாதி) நானேயாகிலும் போகைதவினோன்றது - “சென்றே - சேர்வன்” என்ற த்தைப்பற்ற.

கீழ் ப்ரஸுதுத ஸிலோகத்துக் கர்த்தம் (ஸமாத்வரதஸேத்யாதி) * காலாத் வநோரதயந்தஸம்யோகே த்விதீயையாகையாலே தத்பலிதம் (தண்ணீர்த்தரும்ப லுத்தித்யாதி) தண்ணீர்த்தரும்பு - ப்ரதிபந்தகம். “ லாஹுஷாநு ஹொமாநு - ஹுஷுநாஸுதீ, ஸுரூகாஹஸுஜீநீ சுஹவஃ ” (மாஹஷாந்போகாந் - புஞ்ஜா நாஸு, ஸர்வகாமஸம்ருத்திநீ அபவம்) - சமஸ்த கல்யாண குணாபவத்தாலும் பூ ர்ணையானேனன்றபடி. “ ஸுரூநுக்மாபாநு ” (ஸர்வாந்ராமாந்) என்றது - பரத வத்திலேயன்றோ, இங்ருண்டோ வென்ன (அப்படியுமித்யாதி) இங்கு - ராமாவ தாரத்திலென்றபடி. ப்ரமாணமேதென்ன (பஹவதித்யாதி)

இத்திருவாய்மொழிக்கு ஸ்வாபதேஸம் (ஆகவித்தாலித்யாதி) இவ்வுபயத் துக்கும் ஹேதுவேதென்ன (அதுகர்மமித்யாதி) திருத்தாயாரான வஃஸ்த்தைக்கு ம் தலைமகளான வவஸ்த்தைக்கும் பேதம் சொல்லுவதாக வதுதன்னை யதுவதிக்கி ருர் (திருத்தாயாரித்யாதி) (அவஸ்த்தாவிசேஷம்) என்றவந்தரம்; ஆயிருக்க,

நிஷேதிக்கிறதும் ப்ரவர்த்திக்கிறது மொருவர்க்கே கூடுமோவென்ன என்றத்யாஹரிப்பது. அந்யோந்ய வைஷம்ய கதநபூர்வகமாக வுத்தரமருளிச்செய்கிறார் (அதிலித்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே)

முந்தினயோஜனையில் கீழித்திருவாய்மொழியைப்பற்ற விதுக்கு வாசியே தென்ன (மோஹமுதியாதி)

மு ந்ரு ந்தி ரு வாய் மொழி.

மு த ற் பா ட் டி .

வெள்ளைச்சுரிசங்கொடாழியேந்தித்தாமரைக்கண்ணென்னெனஞ்சினூடே, புள்ளைக்கடாமின்றவாற்றைக்காணிரொன்றொல்லிச்சொல்லுகேனன்னைமீர்காள், வெள்ளைச் சுகமவன்வீற்றிருந்தவேதவொலியும்விழாவொலியும், பிள்ளைக்குழாவியோடொலியு மமுத்திருப்பேனாயிற்சேர்வலானே.

ஆரூயிரப்படி.

நிரதிஸயெனஜ்வல்ய பரிபூர்ணநிர்மல ஸாரத சந்த்ரமண்டலம் போலேயிருந்த ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தையும், நிரதிஸயநீப்தி யுக்தஸ்ரீயமண்டலம்போலே யிருந்த திருவாழியையுமெந்தி, * பொன்மலையின் மீமிசைக்கார்முகில்போலேபெரியதிருவாடி திருந்தோளிலே யேயி யருளி, * இலங்கொளிகே ரரவிந்தம்போன்ற நீண்ட கண்களையுடையருளவ னென்னெருகி னூடே சாரிகைத் திரிந்தருளுநிற்படி நீங்குகாண்மிறிவினிகோள், இன்னபடி யென்றெனக்குச சொல்ல நிலமாநிறதில்லை. ஆகலாலவனை யொருக்கணம் காணுதொழியில் தரிக்கமாட்டேன்; வேதகோஷத்தாலும் மஹோத்தவ கோஷத்தாலும் க்ரீடமாநரான பாலர்களுடைய பரம்புருஷ குணஸ்துதி கோஷத்தாலும் பரிபூர்ணமான திருப்பேனாயிலே, மத்ஸம்ப்ரலேஷ நிரவதிக ஸுகமஹோததி நிமக்ருதய் பரிபூர்ணனாய்க்கொண்டிருக்கிற விருப்பைக்காணவேறும்; நீங்குளென்னைக் கொண்டிபாய் விடர்களாகில் நானேயாகிலும்போவேனென்று, தன்னை ப்ரதிபந்திக்கிறதாயாராயுந் தோழிமாராயுந் குறித்துச் சொல்லுகிறான்.....*

பன்னீராயிரப்படி.

முதற்பாட்டில், அதுபாவ்யமான வாயுதங்களோடு மவயவர்களோடும் தன்னெஞ்சிலே பெரியதிருவடிபய நடத்திப் புகாடுக்கிற வாகாரத்தாலே யீடுபட்டு, அவனிருந்த தென்திருப்பேனாயிலே செல்லுகையிலுண்டான அணுவைத்தாயாராக்குறித்துச்சொல்லுகிறான்.

அன்னைமீர்காள்-வாசாமகோசரமான வகவாயில் விகாரமதியாதே, “பெற்றவர்களிறேநாம்” என்றே லலக்கத்தேடுகிறவர்களே. நாளுசைப்பட்டபடியே, வெள்ளை - வெளுத்தநிறத்தையும். சுரி-சுரியையுமுடைத்தான. சங்கொடு-ஸ்ரீபாஞ்சஜந்

யத்தோடே, ஆழி - திருவாய்மொழியும். ஏந்தி - ஏந்தி. தாமரைக்கண்ணன்-நான்தள
ரும்படி யநய்யார்ஹைபாக்கினதாமரைக்கண்ணையுடையவன். தானும்தன்விபூதியும்
புகுந்தாலுமிடமுடைத்தான, என் - என். நெஞ்சின் - நெஞ்சின். ஊடே-உள்ளே.
புள்ளை - பெரியதிருவாய்மொழி. கடாசுன்ற - தன்னபிரிவுவொரு ரூபமாகநடத்துகிற.
ஆற்றை - பரகாரத்தை. காணீர் - நீங்களறிகிறீர்களே. இவ்வறுபவத்துக்கு, என்
சொல்லி-என்னபாசுரமிட்டி. சொல்லுகேன் - நான்சொல்லுவேன். இவ்வளவில்,
வெள்ளச்சுகம் - பகவதறுபவத்தாலே யபரிமித சுகார்ணவத்தை யுடைத்தாய். அவ
ன் - என்னெஞ்சுக்குள்ளே பரகாசிக்கிறவன். வீற்று - தன்மேன்மைதோன்ற. இரு
ந்த - இருக்குமிடமாய். வேதவொலியும் - அந்த ஆசநசோபையை யறுபவிக்கிறவர்
கருடைய வேதகோஷமும். விழா - நிரந்தரோத்தவத்தாலுண்டான. ஒலியும் - வா
த்யாதிகோஷமும். “ வாபாசுரவிபூதியோடா” (பாலா அபிக்ரீடமாநா) என்கிற
படிபேயாவனுடைய குணசேஷத்தாதிக்களைப்போற்றிட்டுக்கொண்டு, பின்னக்குமா-
பின்னாகத் திரள். வினையாடு - வினையாடும். ஒலியும் - கோஷமும். அரு - அவச்சி
ந்ரமாய் நடக்கும். திருப்பேணாயில் - திருப்பேணாயிலே. நான் - நான். சேர்வன் -
சேருவன்.....*

நடு - முதற்பாட்டு.

இப்பிராட்டி வாசாமகோசரமாய்படி. தனக்குவர்த்திக்கிற வ்யஸந
த்தாலே, தென்திருப்பேணாயிலே போகவேறுமென்று தனக்குப்பிறந்த
தசையை, வினவுகிறதிருத்தாய்மார்க்குச் சொல்லுகிறாள்.

(வெள்ளைச்சுரிசங்கொடாழியேந்தி) “ தவளவொண்சங்குசக்க
ரம் ” என்றும், “ கூராராழிவெண்சங்கு ” என்றும், “ சங்குசக்கரங்க
ளென்று கைகூப்பும் ” என்றும் கையுந்திருவாய்யுமான வழகு கைவி
டாதே யிவரை யறுவர்த்திக்கிறபடி. * முகிலவண்ணனிதே, அந்நிறத்து
க்குப் பரபாகமானவெருப்பையும், சுரியையுமுடைத்தான ஸ்ரீபாஞ்சஜந்
யத்தையும்; அங்ஙனுமொருவிசேஷணமிட்டுச் சொல்லவேண்டாதபடி.
யான வழகையுடைத்தான திருவாய்யையேந்தி. (தாமரைக்கண்ணன்)
“ தாமரைக்கண்ணென்றேதளரும் ” என்றது பின்னாடுகிறபடி. திருமே
னிக்கு திவ்யாயுதங்கள் பரகாசகமாயிருக்குமாபோலே, ஆதம்குணங்க
ளுக்கு நோக்கு பரகாசகமாயிருக்கிறபடியும். அகவாயில் தண்ணளியெல்
லாம் கண்வழியேயிதே தோற்றுவது. ப்ரதிகூலர்க்கு திவ்யாயுதங்களே
டொக்கத் திருக்கண்களும் விரோதியாய்த தோற்றும்போலேயிதே உ
துகூலர்க்குத் திருக்கண்களோபாதி திவ்யாயுதங்களும்மழகுக் குடலாய்
தோற்றும்படி. திருக்கண்களோடே திவ்யாயுதங்களையும், திவ்யாயுதங்
களோடே திருக்கண்களையும் சேர்த்தறுபவிப்பார்கள். ஆயுதங்களோடே
ருக்கண்களைக் கூட்டுகிறது தோற்பித்த படிக்கு; “ ஜிதந்தே ” என்ன
பண்ணுமிதே. கண்களோடுதிவ்யாயுதங்களைக்கூட்டுகிறது அழகுக்கு. (வ்
விடத்தேரிலாத்துக்குறி பகவர்வார்த்தையை யருளிச்செய்தவர் ஜ்ய.
கைக்கு ஆழ்வார்களாபரணமா யிருக்குமாபோலேயாயிற்று முகத்துக்கு

வசூதஸ்து) என்று கொடுப்பது மங்வுடிவெய்யிற்று. புறம்புள்ளர் சொன்னபடி சொல்லுகிறார்கள்; நம்மாழ்வார்கள் போனவழியிதுக்கு மேற்படவில்லை. “ இதுக்குமுள்ளேயொன்றுண்டு ” என்று சொல்லுகிறவர்கள் - ஸ்ரீரகுபஸ்தப்பாவஞ் சொல்லுகிறார்களித்தனை, விக்ரஹமில்லையென்றன்று. (புள்ளைக்கடாகின்ற) “ அகவாயில் நின்று சுழிக்குமத்தனையோ ” என்று அவன் தவிர்த்து வடிம்பிட்டுத்தாக்க “ ஒங்காண், நீயறிந்தாயோ ” என்று ப்ரோரித்து மிளாகிற்கும்; “ யீசை ” (நீமது) என்கிறபடியே, பகஷ்பாதத்தோடே சேர்க்கையிலேயிறே யவனுக்குமபணி. (கடாகின்ற) பூதமாய் விஸ்மரிக்கிறிகோளன்று, பவிஷ்யமா யுபதேசிக்கிறதன்று, வர்த்தமாநத்துக்குபதேசம் வேணுமோ. (காணீர்) காண்கிறிலீர். வர்த்தமாநமும் ” கார்யகரமன்றிக்கே யொழுகிறது நிரோதிக்கிற நிர்ப்பந்தத்தாலேயிறே. உங்களுக்குக்குராகோஷம்கேட்கிறதில்லையோ. ப்ரசித்தமான வர்த்த முபதேசிக்கவேண்டிவதே. (காணீர்) உங்களுக்குக் கண்ணும் செவியுமின்றிக்கே யிருந்தோ நிகேதிக்கிறது. என்னைப்போலே * உட்கண்ணாலேகாணிகோள்.

நாங்கள் கண்டிலோம், கண்டநீசொல்லிக்காணியென்றார்கள் (என் சொல்லிச்சொல்லுகேன்) எனக்குச் சொல்லலாவதில்லை, என்னபாசுரமிட் டெத்தைச்சொல்லுவது. உங்கள் கண்ணுக்கு விஷயமாகாதாப்போலே யென்வாக்குக்கும் விஷயமாகிறதில்லை. இவர்க்குநெஞ்சுநிறைந்தது வாய்கொள்ளுகிறதில்லைகாணும். (என்சொல்லிச்சொல்லுகேன்) நான் பலஹாநியாலே சொல்லமாட்டேன், விஷயமியத்தாராஹித்யத்தாலே சொல்லிமுடிக்கப்போகாது, உங்களுக்கு ப்ரதிபத்திபண்ணுகைக்கு பரிசுரமில்லாமையாலே சொல்லத்தான் வேண்டா, (அன்னைமீர்காள்) ஜ்ஞாதாம்ஸங்கொண்டு * போதயந்த; பரஸ்பரம் பண்ணலாயிற்றிறே ஸஜாதீயைகளானிகோளாகில். (என்சொல்லிச் சொல்லுகேன்னைமீர்காள்) எனக்கோடுகிற வ்யஸநத்துக்குப் பாசுரமில்லை, அவஸ்த்தாஜ்ஞாநமின்றிக்கேபழமைகொண்டாடுகிறிகோளித்தனையிறே, நிகேதிக்கைக் கறுவர்த்தநீயைகளாமத்தனையோ வேண்டிவது.

எங்களுக்குக் காணவும் கேட்கவும் கண்ணும்செவியுமில்லையாகில், நீதான்செய்யப்பார்த்ததென்னென்ன; ஹிதஞ் சொல்லி மீட்க நினைப்பாநில்லாத ஹிதே போய்ப்புகு மித்தனையென்கிறுள். பிரிந்துபோனானினைக்கவொட்டாததேசமிறே. “ நொவஜநஞ்ஞாந ” (நோபஜநம்ஸ்மரந்) என்கிறபடியே, (வெள்ளச்சுகமவன்) சுகவெள்ளத்தைபுடையவன். விஸ்வலேஷதசையிலும் சம்பவலேஷ ஜநிதமான நிரதிசயசுகம் மாறாதவன். பிரிவிலுமரையாறுபடாதபடி காணும் கலவியி லவன்தேக்கின் சுகாதிசயமிருந்தபடி. (வெள்ளை) என்று பாடமானபோது-மறுவற்றசுகமென்கை. (துகாமிஸ்ரசுகமென்றபடி.) (அவன்வீற்றிருந்த) (தென்திருப்பே

னாயில்) என்றவயம் * இட்டகாஸீட்டகையளாயிருக்கிற விருப்புக்கெ
திர்த்தட்டாயிருக்கிற விருப்பிறே யது. இத்தலையைத் துடிக்கவிட்டித்தன்
னையவாய்தோற்ற சுகோத்தரமாக விருக்கிறபடி. (அவன்வீற்றிருந்த)
இத்தலையைத் தோற்சித்த தன்வெற்றியெல்லா மவ்விருப்பிலே தோற்று
ம்படி யிருந்த. அவன் மெய்மறத் தப்படி யிருந்தால் நாமும் மெய்மறந்தி
ருக்கவோ. பரிபூர்ணன யவன் செருக்காலே யிருந்தால், குறைவாளர
ய் நோவுபடுகிற நாமுமிருக்கவோ. அவன் முறைதப்பினின்றால் நாமும்
முறைதப்புமித்தனையன்றோ. பிரிந்தால் முறைபார்த்திருக்கலாம் விஷயத்
துடனே கலந்தோமாகிலன்றோ நாமாறியிருக்கலாவது; முறையை யழி
த்தாகிலும் மடலையெடுத்துக்கொண்டு போமித்தனையன்றோ. “நமக்கே
லமாதலில்” என்னக்கடவதிறே. (வேதவொலியும்) அவன்நெஞ்சொ
ழிந்து பழம்புணர்ப்புக் கேளாநின்றன்காலும். அதாவது - பண்டுநான்
வென்ற வெற்றிமாலேகள் கேட்கையிறே. அதாவது - “ஜிதகெபண்ணு
காக்க” (ஜிதந்தேபுண்டரீகாஷ) என்கிற வெற்றிமாலேகளிறே. (விழா
வொலியும்) இவனாத் தோற்பித்ததுக்கு நெய்யாடல் போற்றுகிறபடி.
(அரு) தீர்த்தம் ப்ரஸாதித்த பிற்பிறையாளே திருமுளைச்சாத்தா நிற்குமத்
தனை. ஸ்யமந்தகமணி கைப்பட்டபின்பு அக்ருணதித்ததிந்து அஸ்வமே
தம்பண்ணிப்போலே, அவர்க்கு மடுத்ததித் துத்ஸவமாய்ச் செல்லுகிற
வித்தனை ; ஸ்திரீரத்தமிதே இவன். இவளிருக்கிறவிடமிதே மங்களகோ
ஷங்கள் மாறிக்கிடக்கிறது. (பிள்ளைக்குழா விளையாட்டொலியுமரு) ப
ருவம் நிரம்பியிருக்கச்செய்தே நிஷேதிப்பா ரிருக்கிற ஷ்ணாவீட்டு, பருவ
ம்நிரம்புவதற்குமுன்னே பகவததுபவமே யாத்தாயாய்ச்செல்லுவா ரிரு
ந்தவூரில்போய்ப் புகுமித்தனையென்கிறார். அவ்முறில் பருவம் நிரம்பாத
பிள்ளைகளு மகப்பட மகரநெடுங்குழைக்காததுடைய வடிவறிகிலே தோ
ற்று, வாய்வெருவாநிற்பர்கள். “வாஸாஸவிசுரோதாநாஸுரோஷா
ஸவஸு: | ராஜாஸிஷவஸுய-தூஸு: | ரெவரியுக்ஸு:” (பாலா அபி
நிடமாநாக்ருஹத்வாரோஷஸம்கஸ: | ராமாபிஷ்டவஸம்யுக்தாப்சக்ரு
வமித:கதா:) என்னும்படியே. [ராஜோரோஜோரோஜதி] [ராமோரா
மோராம இதி] “சோது சோதுசோது” என்பாளைப்போலே. [புஜா
நாஜிவநுக்யா:] [ப்ரஜாநாமபவங்கதா:] ஜிதிர்தமாக்களுக்கெல்லாம் பா
சுரமிதுவே. [ராஜைகுத-ஜிஷ-குசு] [ராமபூதம்ஜகதபூத்] நாடடங்கரா
மாத்தவதமானபடி. நியவியூதியிலே பரிமாறக்கடவதிங்கே பரிமாறுகை
க்கு ஹேதுவென்னென்னில் [ராஜோராஜி] [ராஜோராஜி] [ராமோராஜ்யம்
ப்ரஸாஸதி] நாடடங்கலும் தந்தாமுடைய கம்பலம்புஜிக்கப் பெற்றார்க
ளில்லை, ராமபாக்யமே யதுபவித்துவிட்டது, [நவாஜிஜைய-கிஜி] [ந
சாக்ரிஜம்பயம்கிஞ்சித்] அக்ரியும் சோதுவேவிக்வேண்டுமெளஷ்யத்
துக்குமேற்படவுடைத்தாவதில்லை. [நாஸு-ஜிஜிஜிஜுவ] [நாபஸு-ஜிஜ
ந்திஜந்தவ:] கொண்டாமுக்கடவ ஜலந்தானே கொண்டிமிதக்கப்புக்குரா

மசரத்துக்கஞ்சி. பண்டேகைகண்டுருப்பதொன்றே ஜலந்தான். * வேலை வேவ வில்வளைத்தவனிறே. (திருப்பேரையிற்சேர்வன்னானே) ஜயித்தாரி ருந்தவிடத்தே தோற்றார்சென்று விழுமத்தனையிறே. * தாமரைக்கண்ணென்னென்றிசினாடே யிறே, ஆகையாலே “ஜிதகெ” (ஜிதந்தே) என்று சென்று விழுமத்தனையிறே .....*

ஜீயர் அரும்பதம்.

முதற்பாட்டு (வெள்ளையித்யாதி) “என்சொல்லிச்சொல்லுகென், திருப்பேரையிற்சேர்வன்னான், அன்னமீர்கான்” என்கிறபதங்களைக் கடாஷித்தவதாரிகை (இப்பிராட்டியித்யாதி)

திருக்கண்களுக்குமுன்னே திவ்யாயுதங்களைச் சொல்லுவானென்னென்ன; போக்யதையாலேயென்கிறார் (தவளமித்யாதி) சப்தார்த்தம் (முகில்வண்ணனித்யாதி) முகில்வண்ணனிறேயென்றது - “நிகரில்முகில்வண்ணன்” என்றதைப்பற்றி, “வெள்ளை” என்று சங்குக்குவிசேஷண மிட்டுச்சொன்னாப்போலே சொல்லாதே. வெறுமனே “ஆழி” என்றதுக்குபாவம் (அந்நனுமித்யாதி) இதுக்கந்நரம் “தாமரைக்கண்” என்றதுக்குபாவம் (தாமரைக்கண்ணென்றேயித்யாதி) திவ்யாயுதங்களோடே திருக்கண்களைக்கூட்டிச்சொன்னதுக்குபாவத்தவயம் (திருமேனிக்கித்யாதி யாலும், ப்ரதிகூலர்க்கித்யாதியாலும்) அதாவது-ப்ரகாஸகத்வாகாரமும், ஆகர்ஷகத்வாகாரமுமிரண்டுக்கு மொத்திருக்கையாலே கூட்டிச்சொல்லுகிறொன்று-க்ரமேண விரண்டு வாக்க்பதத்தும்பாவம். அப்படி ப்ரகாஸகமோவென்ன (அகவாயிலித்யாதி) ப்ரதிகூலர்க்குத் திருக்கண்கள் விரோதியாய்த் தோற்றுமென்னுமதற்கு, “சோதனையழல்விழித்தானே” என்றதுப்ரமாணம். இந்தப்ரஸங்கத்திலே; திவ்யாயுதங்களோடே திவ்யாவயவங்களைச்சேர்த்தும், திவ்யாவயவங்களோடே திவ்யாயுதங்களைச்சேர்த்து மாழ்வார்க ளாபவிப்பர்களைன்கிறார் (திருக்கண்களோடேயித்யாதி) இவ்வுபயத்துக்கும் ஹேதுவேதென்ன (ஆயுதங்களோடே யித்யாதிவாக்யத்ரயத்தாலே) ஆயுதம்போலே திருக்கண் தோற்றிக்குமோவென்ன (ஜிதந்தேயித்யாதி) திருக்கண்களோடே திவ்யாயுதங்களைச்சேர்த்ததற்கு, “செய்யகண்ணு உருவச்செஞ்சுடராழிவல்லானே” என்றதைக்கண்களென்கொள்வது. திவ்யாயுதப்ரஸங்கத்திலே, த்விபுஜஞே சதர்ப்புஜஞே சர்வேஸ்வரனென்று சங்கைவர (இவ்விடத்தேயித்யாதி) அதாவது - நிலாத்துக்குறிபகவர் ப்ரஸங்கத்துக்கு பட்டர் பரிஹரித்தவார்த்தையை யருளிச்செய்வொன்றபடி. * பயிலும்சுடரொளி யிரண்டாம்பாட்டிலே யிந்தவைதிற்பயங்கண்டுகொள்வது. ஒப்பனையழகாலும் திவ்யாயுதங்களுக்கும் திருக்கண்களுக்கும் சேர்த்தியுண்டென்று மூன்றும்பாவம் (கைக்கித்யாதி) “திவ்யாயுதங்களாபரணம்” என்னுமதற்குப்ரமாணம் (திருக்கண்டேனித்யாதி) பாட்டுக்குக்ரமேணார்த்தம்-பெரியிராட்டியானாக்கண்டேன், பொன்போலே ஸ்ப்ருஹண்யமான திருமேனியைக்கண்டேன், விளங்குகிற பாலார்க்கணைப்போலே யிருவருடையவொளியும் தன்னிலைகலசி விளங்காநின்றுள்ள வழகியநிறத்தையுக்கண்டேன், யுத்தோன்குமாய்க் கிளருகிற பொற்கென்ற நிறத்தையுடைய திருவாழியைக்கண்டேன், சற்றும் முற்றும் சிறிப்பார்க்கிற ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தையுக்கண்டேன், பு ள்சங்கம் - சேஷத்தவத்தாலே ப்ரஹ்மீபாவத்தையுடைய சங்கென்றுமாம்; என்னுடைய, கடல்போலே ஸ்ரமஹமான வடிவையுடையவன்பக்கலிலே யாழ்வார்க

நிருவரும் காட்டக்கண்டவின்று. சாடு (ஆழ்வார்கள்தானித்யாதி) கைசெய்கை- அலங்கரிக்கையும், ஸுறாயம் செய்கையும், யுத்தம்பண்ணுகையும்.

“என்” என்றதுக்குபாவம் (தங்கள்நெஞ்சிலித்யாதி) அணுவானநெஞ்சக் குள்ளுண்டோவென்ன (இவர்க்கித்யாதி) “நீணகா” என்றதுக்கர்த்தம் (ஒரு த்ரிபா த்வியுதியித்யாதி) “கடாகின்ற” என்றதுக்குபாவம் (திருவடியித்யாதி) சாரிகை- வையாளி. அழகுசெண்டேறுகை - வினையாட்டுச்சாரிகைவருகை. அழகுகாட்டிக் கொண்டு புறப்படுகையுமாம். “நெஞ்சு” என்றதுக்குபாவமாதல், “நெஞ்சினுடே” என்றவவதாரணத்துக்கு பாவமாதல் (அகவாயிலித்யாதிவாக்யத்தவயம்) அகவாயிலு ள்ளது மேலேதோன்மமென்றதுக்கு ப்ரமாணம் (நிற்குணுபரமாத்மாவெளதே ஹந்தேவ்யாப்யதிஷ்ட்டதி) என்கிறவசனம். கீழெல்லாங்கூட்டிபாவம் (ஹம்ஸேத் யாதி) அத்தை-தடாகத்தை. கிரிய - கபலீகரிக்க. எல்லாருமிருக்க விவருடைய ஹ்ருதயத்திலே செய்வானென்னென்ன (இப்படியேயிதே யித்யாதி) “நெஞ்சினு டேபுள்ளைக்கடாகின்ற” என்றப்ரஸங்கத்திலே, அதுகூலரோடே ஸவிக்ரஹனய்ப்ப ரிமாறுமென்றதுக்காப்தஸம்வாதம் (நஞ்சியரித்யாதி) நோற்றவருளிச்செய்த-வ்யா க்யாநம்செய்து. விக்ரஹவ்யாப்திக்கு ப்ரமாணங்கள் (அரவத்தமனியித்யாதி) (சொல்லுகிறபடியே) என்னுமனவும் - பிள்ளான்வார்ந்தை. பெரியாழ்வார் திரு மொழி அஞ்சாம்பத்து இரண்டாந்திருமொழி. (அரவத்தமனியினேடும்) திருவந் தாழ்வானுகிற படுக்கையோடும்; அமனி - படுக்கை; அத்து - சாரியைச்சொல்; (அழ கிய பாற்கடலோடும்) அழகிய திருப்பாற்கடலோடும்; (அரவிர்த்தப்பாவையும்) பிரா ட்டியும்; (தானும்) உபயவிபூதிவிசிஷ்டனானதானும்; (அகம்படிவந்துபுகுந்து) அந் தரங்கரான வடியாரோடேவந்து புகுந்தென்றபடி. அகம்படி - அந்தரங்கரானவ டியார். “அஹநெஷஷாஃஜயநெஷஷாஃகூ-தநெஷஷாஃவாராஹவஃ | யெஷா ஶீநீவா” (லாபஸ்தேஷாம் ஜயஸ்தேஷாம்குதஸ்தேஷாம்பராவஃ | யேஷாமிர்தீ வர) இத்யாதி. விக்ரஹம் கால்பரிசுமென்மிகுர்களேயென்ன; பரமார்த்தமென்கை க்குபபத்தியருளிச்செய்கிறார் (சுபாஸ்யேத்யாதிவாக்யத்தவயத்தாலே) ஆக, இத் தால் - உபாஸகவேளையிலே விக்ரஹத்தை த்யேயமாகச் சொல்லுகையாலும், பல வேளையிலுங்கொடுப்பதும் * சதாபஸ்யந்திக்குவிஷயமும் விக்ரஹமேயாகையாலும் விக்ரஹம் கால்பரிசுமென்றென்றபடி. ஆனால், மாயிகளினுக்கிசைய வில்லையேயென் ன; நமக்கவர்களைக்கொண்டு கார்யமென், நம்மாழ்வார்கள் சொன்னதே நமக்கு வி ஸ்வஸநீயமென்கிறார் (புறம்புள்ளாரித்யாதிவாக்யத்தவயத்தாலே) “இவ்வுபபத்திக ளெல்லாம் ‘தஸ்யாஉபாஸ்யாபாபெவதாயாந-ஞவபிவபிசு’ (த ஸ்யா உபாஸ்யாயாதேவதாயாநமுபதிஸ்யதே) இத்யாதியாலேத்ரமிடபாஷ்யகா ரரானுமுத்தங்கள்” என்றருளிச்செய்வார். ஆனால், “தபெகாவயவம்பெவ்யு” (ததேகாவயவம்தேவம்) இத்யாதியாலே - விக்ரஹத்தை விட்டவ்வருகே போவா னென்கிறதேயென்ன (இதுக்குமுள்ளேயித்யாதி) இதுக்கும் - விக்ரஹத்துக்கும். “கடாகின்ற” என்று-திருவடியையசேதநமாகச் சொல்லுவானென்னென்ன (அ கவாயிலித்யாதி) (வடிம்பிட்டு - ப்ரோரித்து - தாக்க, ஒங்காண் நீயறிந்தாயோவென் டு-மீளாநிற்கும்) என்றவயிப்பது. வடிம்பிட்டு - தனிபோட்டு. அப்படி யீஸ்வரனை ப்பற்றவுயிலுர்க்கு ரக்ஷணப்பாரிப்புண்டோவென்ன (ஜீமத இத்யாதி) “நாஸியு வுவுவஸாயஜாமக்ஷணஸு-அயீதிஃ | நாசுரூபக்ஷ-ஹுதெஷேவ.மஜேவ ஜஷ்டாமதே” (ராமஸ்யவ்யவஸாயஜஞாலக்ஷமணஸ்யசதிமதே | நாத்யர்த்தமக்ஷு

பயதேவேகங்கேவஜலதாகமே) இதி ஸுந்தரகாண்டே. “ ஸீ2.த0 ” (தீமதஃ) என்கிறது - த்ருஷ்டாந்ததயாவந்ததித்தறையிப்பதத்தில். கடாகின்ற - நடத்துகிற வித்யர்த்தஃ. கடாகின்ற ” என்றத்தை - “ காணீர் ” என்றத்தோடே கூட்டிபாவம் (பூதமாயித்யாதிவாக்யத்யத்தாலே) இப்படியானானுபதேதிக்க வேண்டுவானென்னென்ன; “ காணீர் ” என்கிறபதத்துக்கர்த்தத்தையு மருளிச்செய்யாரின்றுகொண்டு. அதுக்குஹேதுவையருளிச்செய்கிறார் (காண்கிரிஸீரீத்யாதிவாக்யத்யத்தாலே) “ காணீர் ” என்றதுக்கிரண்டர்த்தம் - காண்கிரிலீனானுதல், காணுங்கோளென்னுதல். இந்த விரண்டாமர்த்தத்தை, சீரவணேந்திரியத்தாலும், சகூ-சிரந்திரியத்தாலும், உட்கண்ணுலங்காணுங்கோளென்று த்ரிவிதமாக வருளிச்செய்கிறார் (உங்களுக்கு குரகோஷமென்றுதொடங்கி, உட்கண்ணுலே காணிகோளென்னுமளவாலே) இத்தால்பலிதம் (ப்ரஸித்தமானவித்யாதி) கீழ்ச்சொன்ன வர்த்தத்யத்தையுங்கூட்டி யருளிச்செய்து, உட்கண்ணுலே காணுங்கோளென்ற மூன்றும் ப்ரகாரத்தை யருளிச்செய்கிறார். (உங்களுக்குக்கண்ணுமித்யாதி)

“ என்சொல்லி ” என்றதுக்கவதாரிகை (நாங்கனித்யாதி) எத்தைச்சொல்லுவதென்றது - எந்தவர்த்தத்தைச் சொல்லுவதென்றபடி. பாசுரமிட்டுச் சொல்லவொண்ணுதோவென்ன (உங்கனித்யாதி) ஹார்த்தபாவமாதல். எதத்விவரணமாதல், “ என்னெஞ்சினுடே ” இத்த்யாதியையும் “ என்சொல்லிச்சொல்லுகேன் ” என்றத்தையுங்கூட்டி ரஸோக்தியாதல் (இவர்க்குரெஞ்சித்யாதி) சொல்லப்போகாமைக்கு ஹேதுத்ரயமருளிச்செய்கிறார் (நான்பலஹாசியித்யாதிவாக்யத்யத்தாலே)

எல்லாம்சொல்லப் போகாவிட்டாலும், அநிந்தவம்சம் சொல்லவொண்ணுதோவென்ன (ஜ்ஞாதாம்ஸமித்யாதி) ஸஜாதீயைகளானிகோளாகில் - தோழிமாரானிகோளாகிலென்றபடி. “ அண்ணமீர்காள் ” என்றதுக்கு - கீழ், வருத்தைகளென்றருளிச்செய்து, நியாமகத்வவிவக்ஷயாபாவர்தரம் (எனக்கோகிறுவித்யாதிவாக்யத்யயம்) பழமைகொண்டாடுகிறிகோள் என்றதின் விவரணம் (நிஷேதிக்கைக்கித்யாதி)

உத்தரார்த்தத்துக்கவதாரிகை (எங்களுக்குத்த்யாதிவாக்யத்யயம்) அவனேவாரானேவென்ன (பிரிந்துபோனாயித்யாதி) நினைக்கவொட்டாததேசமுண்டோவென்ன (நோபஜநமித்யாதி) “வெள்ளச்சுகமவன்” ஸுகார்ணவத்தையுடையவனித்யர்த்தஃ. ஸுகாதிசயம்வருகைக்குஹேதுவருளிச்செய்கிறார் (பிரிவினமித்யாதி) மதுவற்ற-ஸ்வஸ்சமானவித்யர்த்தஃ. மதுவற்றசுகத்தையுடையவனித்யர்த்தஃ. “வெள்ளம்” என்றபோது, வெள்ளமென்று - சமுத்தரம். வீற்றிருந்த - வேதுபாடு தோற்றவிருந்த. “ வீற்றிருந்த ” என்றதுக்கு வ்யாவர்த்தம் (இட்காலித்யாதி) வேதுபாடேதென்ன (இத்தலையித்யாதி) “ வீற்றிருந்த ” என்றதுக்கு - ராஜாவாயிருந்தவென்றர்த்தாரந்தரம் (இத்தலையைத்தோற்பித்தவித்யாதி) வெற்றி - ஜயம். அவனப்படி வீற்றிருந்தால் நீயுபேக்ஷியாதே “ சேர்வன் ” என்கிறதென்னென்ன (அவன்மெய்மறந்தித்யாதி) அவன் மெய்மறந்து - அவன் நம்முடையவைலக்ஷணயத்தைமறந்து. அப்படியிருந்தால் - உபேக்ஷித்திருந்தால். நாமும் மெய்மறந்திருக்கவோ - நாமுமவன் வைலக்ஷணயத்தைமறந்துபேக்ஷித்திருக்கவோவென்றபடி. அதுக்கடியேதென்ன (பரிபூர்ணரூபவனித்யாதி) அவன் வாராதிருந்தால். “ததுஸுஸுஜயஸு” (தத்தஸ்யஸத்தருஸம்பவேத்) என்றிருக்கக்கடவநாம் “தவரிக்ஸலாமோவென்ன (அவன்முறையித்யாதி) அவன் முறைதப்பினென்னு, நமக்குத்தப்பலாமோவென்ன (பிரிந்தாலித்யாதி) முறைதப்பும் ப்ரகாரத்தைச் சொல்லுகிறார்

(முறையையழித்தாடுவியித்யாதி) அப்படி ஸ்வயத்தந்திலே யந்வயித்தாருண்டோ வென்ன (நமக்கேயித்யாதி) நமக்கே நன்மை பார்க்கக் கூடவோமென்றபடி. திரு மொழி ஒன்பதாம்பத்து மூன்றாந்திருமொழி ஒன்பதாம்பாட்டு, “ ஒதிநாமம் ” இத் த்யாதி.

“ வேதவொலி ” என்றதுக்கு பாவம் (அவன் நெஞ்சித்யாதி) பழம்புனர் ப்பு - பழையவெற்றிமாலைகள். புணர்ப்பு - வெற்றிமலை.

நெய்யாடல்போற்றுகை - நெய்யிறைத்து வினையாடுகை. “ அறு ” என்றது க்குப்பாவம் (நீர்த்தம் ப்ரசாதித்தவித்யாதி) திருஷ்டாந்தபூர்வகோபபாதநம் (ஸ்ய மந்தகேத்யாதி) வ்யாதிகேத நித்தார்த்தம் (இவ்விருக்கிறவித்யாதி) “ பின்னைக்குழா வினையாட்டொலியும் ” என்றதுக்குப்பாவம் (பருவம்நிரம்பியித்யாதி) அப்படி. பால் யத்திலும் பகவதநுபவபரார யிருப்பர்களோவென்ன (அவ்வூரிலித்யாதி) இதுக்கு ப்ரமாணம் (பாலாஅபித்யாதி) “ வொவொவொவி தூவொநா மூவொவொவொவொ ஸ்வயஸம் | ராஜாவிலுவஸாயு தூ ரூபுரொவொவியுக்கோம் ” (பாலாஅபி க்ரீடமாநா க்ருஹத்தவாரோஷஸம்சுஸி | ராமாபிஷ்டவஸாயுத்தாரி சக்ருவையுமித்யு தா) இத்யயோத்யாதாண்டே. பாலர்களேயன்றிக்கே, ஜிநிதர்மாக்களெல்லாருயி ப்படியே யென்று விவகசித்து, அதுக்கு ப்ரமாணம் (ராமஇத்யாதி) “ ராஜொ ராஜொராஜைகிபூ ஜாநாஜைவருகோம் | ராஜை-கு-தஜெ-ஹ-ஹ-ஹ-ஜாஜெ ராஜெ-பூ-ஸாஸாதி ” (ராமோராமோராமஇதி ப்ராஜாநாமபவந்தா | ராமபூத ம்ஜகதூத ராமேராஜ்யம்ப்ரசாஸி) இத்யுத்தாஸ்ரீராமாயணே. வீப்கைக்கர்த்தம் (சோதித்யாதி) ஜிநிதர்மாக்கள் - பிறந்தவர்களைன்றபடி. அப்படி. ஸ்வகரம்பலம் புஜித்திலர்களோ வென்ன, ப்ரமாணம் (நசாக்கிஜ மித்யாதி) ஸ்ரீஸங்கேஷபே, “ நவா ஸிஜைஹயாதிஜிநாஸு-ஜிஜிநிஜைகவம் | நவா தஜைஹயாதிஜி ஹாவி ஜரஹயா-தயா. ” (நசாக்கிஜம்பயம்செடுநிந் நாபஸுமஸ்தந்திஜைகவம் | நவாதஜம் பயம்செடுநிந்நாபிஷ்வரபாயத்ததா.) ராமசரத்துக் கருதியிருந்தமோவென்ன (பண் டே மித்யாதி) சரத்தாலே ஸுருத்தத்தை தவறித்ததுக்கு ப்ரமாணம் (வேலையித்யா தி) திருச்சந்தவிருத்தம் முப்பத்தோராம்பாட்டு. “ காலநேமி ” இத்யாதி. ஸமுத் தம் தக்தமாம்படி வில்வனைத்தவனித்யர்த்தம்.

தான் சேருவிதென், அவன்வரப்பார்த்திருந்தாலோ வென்கிற சங்கைக்கு, பூர்வார்த்தத்திலே நோக்காக பரிஹாரந்தாம் (ஸ்மித்தாரித்யாதி) முந்தின பரிஹா ரம் (பிரித்தபோனா) இத்யாதிவாக்யம். அப்படி. தான் தோற்றாளோ வென்ன (தாமவாமித்யாதி வாக்யதவயம்) .....*

—*—*—*—

இ ர ண் ட ர ம் பா ட் டி.

நானக்கருங்குழற்றேழிமிர்கானன்னையர்காளயற்சேரியீர்கா ணனித்தனிநெஞ்சங்காக்கமாட்டேனென்வசமன்றிதிராப்பகற்போய்த் தேன்மொய்த்தபூம்பொழிற்றண்பணைசூழ் தென்றிருப்பேனாயில்வீற்றிரு வானப்பிரான் டனிவண்ணன்கண்ணன்செங்கனிவாயின் றிறத்ததுவே. [ந்த ௨௫

ஆரூயிரப்படி.

(நானக்கருங்குழல்) அதி பரிமள நீலாலகாலங்க்ருத வதநாரவி
ந்தங்களை யுடைய தோழிமாரு மன்னையரும் மற்றுமுள்ள பந்துஜநங்க
ளும் “நீதனியேபோகையிடல்ல” என்றுசொல்ல, அவர்களைக்குறித்து;
நானென்னுடைய ஸ்வதந்த்ரமான நெஞ்சைக்காக்கமாட்டேன், எனக்கு
விதேயமன்று, ஆபீரயஸுலபனாகைக்காகத் திருநாட்டில் கின்றும் ஸ்ரீவ
ஸுதேவர் திருமகனுய்வந்து பிறந்தருளி, அக்காலத்தில் பெறுதாருடைய
விழவுதீரும்படி, தேன்மொய்த்த பூம்பொழில் தண்பனைசூழ தென்றி
ருப்பேரையில் பரிபூர்ணன யெழுந்தருளி யிருந்தவவனுடைய, மத்ஸம்பீ
லேஷத்தாலே புதுக்கணித்த திருப்பவளத்திலே யென்னெஞ்சிராப்பகல்
போய்ப்படிந்து கிடக்கும், இனிநானெங்ஙனே போகாதிருக்கும்படி யெ
ன்கிறான்.....*

பன்னீராயிரப்படி.

அநந்தாம், நிரவதிகமான பரத்வ செளலப்பயங்களையுடையவன்பக்கலிலே
சக்தமாய்ப்போன வென்னெஞ்சைத் தகையமாட்டுகிலே னென்று தோழிமானா
யும் தாய்மாராயு மயலாராயுங்குறித்துச் சொல்லுகிறான்.

நானம்-பரிமளோத்தரமான கந்தத்ரவ்யத்தாலே வாசிதமாய், கரு-கறுத்த
குழல்-குழலையுடையாரான, தோழியீர்காள்-தோழியீர்காள், அன்னையர்காள் - அவர்
களோ டென்னோடுவாசியற நியந்த்ரிகளான வன்னையீர்காள், அயற்சேரியீர்காள்-
செய்திவினவவந்த அயற்சேரியீர்காள், நான்-அதிப்ரவணைபானநான், தனி-என்ன
லுமதிசயித் ப்ராவண்யத்தையுடைத்தாய் ஸ்வதந்த்ரமான, இ-இந்த, நெஞ்சம்-நெ
ஞ்சை, காக்கமாட்டேன்-என்னைவிட்டுப்போகாமல் தகையமாட்டேன், என்-எனக்கு,
வசம்-விதேயம், அன்று-அல்ல, இது - இது, இராப்பகல் - இரவோடு பகலோடு
வாசியற, போய்-என்னைவிட்டுப்போய், தேன்-வண்டிகள், மொய்த்த - மொய்த்த
பூம்பொழில்-பூம்பொழிலையுடைத்தாய், தண்-குளிரந்த, பனை-நீர்நிலங்கள், சூழ்-சூ
ழ்ந்திருக்கிற, தென்-கட்டளைப்பட்ட, திருப்பேரையில் - திருப்பேரையிலே, வீற்று
தன்பெருமைதோன்றும்படி, இருந்த-இருக்கிற, வானம் - பரமபதநிலயானை, பிர
ன்-மேன்மையுடையனாய், மணி-உஜ்ஜவலமான மாணிக்கம்போலேயிருக்கிற, வன்
ணன்-வடிவையுடையனாய், கண்ணன்-ஆழிதபவ்யானை க்ருஷ்ணனுடைய, செப்
சிவந்த, கனி-கனிபோலேயிருக்கிற, வாயின் - அதரசோபையிலே, திறத்தது - சக்
மாயிற்று.

நானம்-மயிர்க்கிடும் கந்தத்ரவ்யம், புழுகாகவுமாம்.....

ஈ-இரண்டாம்பாட்டு.

தாய்மார் முகம்பார்த்துச் சொன்னாளாயிறே - கிழிப்பாட்டில்
ன்றது; “இவளிவ்வளவில் மீளுமவளன்றிக்கே யிருந்தாள்” என்று
ய்மாரோடு தோழிமாரோடு அயற்சேரி யுள்ளாரோடு வாசியறவந்து
ரண்டு ஹிதஞ்சொல்லப் புக்கார்கள்; உங்கள் ஹிதவசநங்கேளாத
நிரவதிகமான பரத்வசௌலப்பயங்களையுடையவன் பக்கலிலே சக்தம்

(நானக்கருங்குழல் தோழிமீர்கான்) நானம்-நறுநாற்றம். அவர்களுக்கொருபழி சொல்லுமாபோலே சொல்லுகிறாள், அவர்கள் தலையான நறுநாற்றத்துடனே வந்து நிற்கையாலே, மயிர் படமாந்தும்படியிறேயிவள் படி. உங்கள் சந்திப்பில்லையாகில் நானிங்கேயிரோனே, * மைவண்ண நறுங்குஞ்சிக்கு ஸ்மாரகமாயிராநின்றதே யிவர்கள் குழல். “ ஊகம் டுஃபுஃஸுஃபுஃபு ” (எகம்துகமஸுகஞ்சநெள) என்று இவளுடைய ஸுகதுகங்களே தங்களுக்கும் ஸுகதுகமாம்படி யிருக்கையிறே தோழிமாராகையாவது; இவள் மயிர்முடி பேனாதே, பரிமளங்காணில் முடியும்படியா யிருக்க, இவர்கள் குழல்பேணிப் பரிமளங்கொண்டு காரியங்கொள்ளப் போருமோவென்னில்; கலயிரிவிவளோடவள் நெருங்க நெருங்கச்சாத்திக் கழித்தபடியே சர்வஸ்வதானம் பண்ணுவதிவர்களுக்கே; அப்போதவன்பண்ணின ப்ரஸாதாதிசயத்தாலே, அதுசருகானாலும் வர்கள் மாறாதேவைத்துக்கொண்டிருப்பார்களே, அதிவளுக்கு ஸ்மாரகமாய் நவிறுபடி. அன்றிக்கே, இவர்கள் தாம் பரிமளங்கொண்டு காரியங்கொள்ளவும் வல்லவர்கள். அதாவது - தாங்கள் தளர்த்துகாட்டி விவள் மிகவும் தளருமென்றெப்பித்துக்கொண்டிருப்பார்கள் தந்தாமுடைய பொருமையும் பாரார்களாயிற்றிலை யுஜ்ஜீ விப்பிக்கைக்காக. அகாரவாச்யனாவவனும் ஜீவித்துமகாரவாச்யனானவிலை யும் ஜீவித்தநாடிகாலம் போரச்செய்தேயு முஜ்ஜீவிக்கப்பெறுதே நடுவேகிடந்துபோயிற்றே, இனிக்கடக்கருதயிறே யுஜ்ஜீவிப்பிக்கை, அப்படியேயிலை யிசைவித்துஜ்ஜீவிப்பிக்கவேனுமே. தந்தாம்க்லைங்கள் பாரார்களிறே “ சேஷிக்கநிசயம்வேனும் ” என்றிருப்பார்; பெருமாளிலும் க்லைலம் மிஞ்சியிருக்கச்செய்தே பெருமானுடைய ரக்ஷணத்துக்காக வினாயபெருமாள் தம்மைப்பேணி கொண்டு தரித்திருக்குமாபோலே. பரமபோகிகளிறே வினாயபெருமாள் தாம். [ஸுளிடெஹஸு) லவாயா] [ஸௌமித்தோபஸ்யம் பர்யா] அங்குத்தைபோக்யதை நெஞ்சிலே படச்செய்தேயும், பெருமானுக் கப்பரதை வினைக்கைக்காக முகத்தை மாறவைத்துக் கொண்டு நின்றார்; பிள்ளாய், பாராயிறிருந்தபடி யென்கிறார். (நானக்கருங்குழல்) ஒரு தமிழன் “ நானமென்று-குறலுக்கு விசேஷணமாகையாலே, நாவி போன்றகுழல் ” என்றான். அத்தால் நினைக்கிறதும்-பரிமளத்தை. (தோழிமீர்கான்) ப்ரியஞ்சொல்லுவாரும் ஹிதஞ்சொல்லுவார் கோடியிலே யுருவதே. (தோழிமீர்காளன்னையர்காளயற்சேரியீர்கான்) தானறிந்து தோழிமார்க்குச் சொல்லாதே யிருப்பதோரவஸ்த்தையும், தோழிமாரும் தானுறிந்து தாயறியாதே யிருப்பதோரவஸ்த்தையும், தானும் தோழியும் தாயுமறிந்து பிறறியாதிருப்பதோ ரவஸ்த்தையுமா யாயிற்றிருப்பது; அ

நிலைகுலைந்தெல்லாயு மொக்க சம்போதிக்கும்படி யாயிற்று ஜகத்ப்
 ரஸித்தமானபடி. பிறர்க்குச்சொல்ல வேண்டுவ தில்லையிறே; ஆயிருக்க,
 ப்ரதிகூலர்க்குங்கூட தயைபண்ணவேண்டும்படி காணு மிவளுடையவா
 ர்த்தி. [லோஸலோநயடிஃஷிதாழ்] [மாம்ஸமானயது:கிதாம்] என்று என்
 னை நீ பெருமானுடனே கூட்டவல்லையே யென்றாளிறே ராவணனை. “த
 யாகுஃஃடியாஃயி” [ததாருருதயாம்மயி] என்றும், “வாஹாயிஃஷிவா
 ஷுஃஷி” (வாசாதர்மமவாப்துஹி) என்று மொருநிருவடிபோல்வார்க்கு
 ச் சொல்லக்கடவவார்த்தையையிறே பிரித்தவனைப் பார்த்துச்சொல்லிற்
 று. (தோழிமீர்காளித்யாதி) எங்ஙனே நானுகந்ததுகந்திகோள். எங்ங
 னே யெனக்கு ப்ரியஹிதம்பார்த்திகோள், எங்ஙனே புதாலீநைகளாயிரு
 ந்திகோள். எங்கன்பக்கல் குறையுண்டோ, நீமர்யாதை தப்பினவாறே நா
 ங்களும் முறைதப்பினோ மித்தனையன்றோ வென்ன (நானித்தனி நெஞ்ச
 ங்காக்கமாட்டேன்) உங்களுக்குமிங்ஙனே யேதேனு மிருப்பதொரு ஹே
 துவுண்டோமுறைதப்புகைக்கு. (நான்) நீங்களுமேதேனும் நெஞ்சிழந்த
 கோளோ, உங்களளவல்லவென்றபடி. (இத்தனிநெஞ்சம்) உங்களில் நா
 ன் வ்யாவ்ருத்தை யானுப்போலேயாயிற் றென்னிலுமென்னெஞ்ச வ்யா
 வ்ருத்தமானபடி. (தனிநெஞ்சம்) சொல்லிற்றுக்கேளாத ஸ்வதந்த்ரமா
 ன நெஞ்சம். “ததூஸுஷடிஸ்ஃஹவெசு” (தத்தஸ்ய ஸத்ருஸம்பவே
 த்) என்றிருப்பார் நெஞ்சமுமிதுக்கொப்பல்ல. (காக்கமாட்டேன்) (பா
 ரணசாமர்த்த்யம் வேனுமேகாக்க.) “முந்துற்றநெஞ்சேயியற்றுவா மெ
 ம்மொடுநிகுடி” என்றிருக்கு மித்தனையொழிய, இவளால் தமித்துகை
 க்கப்போகாதே. “மாஹாஃகிஃகாஷிஷி” (குரவ:கிம்கரிஷ்யந்தி) எ
 ன்று ஒருவரையும்பாராதே போகாநின்றது, ஒன்று கேடும்மீளுமளவல்
 மீட்கலாமளவும் காற்கட்டிப்பார்த்து, போகாமையாலே கைவாங்கினனா
 தோற்றுகிறதுகாலும் - மாட்டேனென்றிற வுறைப்பாலே. சம்சாரிக
 ஸப்தாதிவிஷயங்களினின்றும் மீளமாட்டாதாப்போலே யிறே யிவர் ப
 வத்விஷயத்தினின்றும் மீளமாட்டாதபடி.

“மாட்டேன்” என்று சொல்லுமிதுவார்த்தையோ, எல்லாவ
 னிலும் தந்தாம் நெஞ்ச தந்தாமுக்கு விதேயமாக வேண்டாவோவெ
 னில் (என்வசமன்றிது) என்செய்வோம், தாய்வேறு கன்றுவேறுக்கு
 விஷயமானால், கைகேயிசொற்கேட்டு ஸ்ரீபரதாழ்வான் ராஜ்யம்பண்ணு
 ன்றாயிற்றிவரு மித்தாயார் வார்த்தைகேட்டு மீளுவது. இப்போது
 னுங்கள் மகளன்றோ, (மகளென்பவ்யராவரோ,) என்னைப்போலு
 ன்றே யென்னெஞ்சு. எனக்குத்தானென்றிருக்கும் நிலைகுலைந்தது, த
 வழியே நானொழுகும்படி யாயிற்று.

தந்தாமுடைய நெஞ்ச அபவ்யமானாலும், பவ்யமாயிருப்பதெ
 ருபோது பார்த்து ஹிதஞ்சொல்லவெண்டாவோ வென்ன (இராப்புக

போய்) ஸ்ருஷ்டமானகாலத்திலே யிதுக்குஹிதம் சொல்லலாவதொரு போதுகாண்கிறிலேன், ஒருபோது பகவத்விஷயத்திலும் கைவைத்து, ஒருபோது சம்சாரயாத்நாயிலும் கைவைக்கு மளவல்லவிறே யிவளுடைய ப்ராவண்யம். இங்கே யிருப்பதொருபோது ண்டாநிஷிறே யொன்று சொல்லிநீட்கலாவது. (தேன்மொய்த்த வித்யாதி) இது மீட்கலாம் விஷயத்திலேயோ வகப்பட்டது. அவ்ஞரில் போக்யதையிலே படிந்தானாயு. மீட்கப்போமோ, தேனென்று - வண்டு. (பூம்பொழிவித்யாதி) பூத்த பொழிலையும் குளிர்ந்த நீர்நிலங்கையுமுடைத்தான தென் திருப்பேரையில், (வீற்றிருந்த) பரமபதத்தி விருப்பப்படங்கலும் தேற்றும்படி யிருக்கை. அவ்விடம்போலுமன்றிறே யிவ்விடம்; ஒருவர் கூறையெழுவருகி க்கிறவிடமிறே, அவ்விடத்தோடொக்க விவ்விடத்தையும் திருத்திக்கொண்டிருக்கிறவிடமிறே. (வானப்பிரான்) இந்தால்-கண்ணழிவற்றமேன்மையைச் சொல்லுகிறது. (தென்றிருப்பேரையில் வீற்றிருந்தவானப்பிரான்) ஸ்ரீவைகுண்டத்திலிருப்பைவிட்டு நமக்காகவிற்கேயிருக்கிற வுபகாரகன். (மணிவண்ணன்) மேன்மையில்லையாகிலும் விடவொண்ணாதவடிவில் பசையிருக்கிறபடி. (கண்ணன்) அங்குள்ளார்க்குப் படிவிடுமுடம்பை யிற்குள்ளார்க்கு வரையாதேகொடுத்துக் கொண்டிருக்கிறவன். (வானப்பிராணித்யாதி) மேன்மையான விடவோ, வடிவறகனவிடவோ, நிர்மையான விடவோ, (செங்குலிவாயின் திறந்ததுவே) கிண்ணகத்திலொரு சுழியிலே யகப்படுவாராப்போலே, வாய்க்கரையிலே யகப்பட்டது. ஆசைப்பட்டவிஷயத்தைக் கணாகண்டதாநிலன்றோ மீட்புவது. சிவந்து கனிந்த திருப்பவளத்தினிடையாட்டத்தது. இதுமீள நினைக்கிலன்றோ வுங்கள்வார்த்தை கேட்கைக் கவகாசமுள்ளது.....*

ஜீயர் அரும்பதம்.

இரண்டாம்பாட்டு. (நானமீத்யாதி) “தோழிமீர்காளன்னையர்காளயற்சேரியீர்காள்” என்றத்தையும், “வானப்பிரான்மணிவண்ணன்” இத்த்யாதிமேலெல்லாவற்றையும் கடாக்கித்து, வருத்தானுவாடிபூர்வகமாக வவதாரிகை (தாய்மாரித்யாதிவாக்யத்தரயத்தாலே) அயற்சேரியுள் ளாராவது - அந்தர்யாமித்வத்திலே யுறைத்திருக்குமவர்கள்.

நானாற்றத்தையுடைய கறுத்த குழலையுடைய தோழிமீர்காளென்றுசப்தார்த்தம். “நானக்கருழல் தோழிமீர்காள்” என்று சம்போதிக்கிறவளுடைய ஹார்த்தபாவம் (அவர்களுக்கித்யாதி) தலையான - தலையிலே யுண்டான, ஸ்ருஷ்டமானவென்றும். “கருங்குழல்” என்றத்தைக் கடாக்கித்து ரஸோக்தி (மயிர்படவித்யாதி) மயிர்படமாந்துகையாவது - இவர்கள் மயிரவன் மயிருக்கு ஸ்மாரகமாய் பாதகமாகை; கவிமான் மயிலேபட்டா லங்ஹனேமாந்துமென்று த்வரி. மாந்துகை-நசிக்கை, நிறுநாற்றம் - சுகந்தம். “நானக்கருங்குழல்” என்கிறவளுடைய ஹார்த்தபாவம். (உங்கள் சந்திதியித்யாதி) அவர்கள் சந்திதி யிவளுக்கு பாதகமோவென்ன (மெவண்ணமீத்யாதி) இது - “கருங்குழல்” என்றதுக்குபாவம். கீழே-ஸத்

[illegible]

பாவம் (உங்களுக்கிட்யாதி) இதுக்கு - “கண்ணன்செங்கனிவாயின் நிறத்தது” என்றதிலே னோக்கு. “உங்களுக்கும்” இத்த்யாதி வாக்யவிவரணம் (நீங்களுமித்த்யாதி) இத்தால் பலிதம் (உங்களளவல்லவென்றபடியென்று) “தனி”என்

நாளுக்கு பாவம் (உகலிலித்யாதி) (வ்யாவ்ருத்தமானபடி) என்றத்தால் பலி
மாதல், சப்தார்த்தமாதல் (சொல்லிற்றித்யாதி) “இ” என்றதுக்கு பாவம் (தத்
தஸ்யேத்யாதி) “ காக்கமாட்டேன் ” என்றதில் வ்யதிரோகசித்தார்த்த கதாயூர்வக
மாக சப்தார்த்தம் (முந்துற்றவித்யாதி) முற்பட்டசொஞ்சே, பிற்பட்ட வென்னோ
டேகூடி கார்யத்தை நடத்தப்பாரிய்யர்த்தஃ. இயற்றுமை - ஏத்துகையென்றுமாம்.
“போகாது ” என்றிறதென, தமிழ்கிறதுக்கென்னென்ன (குரவஇத்யாதி) “ ம-
௩-௭-௮ணாமீழ தொவது ஁ங்கிஷுவீஷி நுகிஷேபி | ம-௩-௭-௮வங்கிஷுரிஷிவி
ஜயாநாமிரஹாதிநா ” (குருணமக்ரதோவத்தும் கிம்பரவிநிநக்ஷமம் | குர
வகிம்கரிஷ்யந்தி தத்தானாமிரஹாக்நிரா) இதி பஞ்சமேம்ஸோ ஆஷ்டாதஸோ, பலி
தமாதல், விவரணமாதல் (ஒன்றுகேட்டித்யாதி) காவேனென்னோதே, “ காக்கமா
ட்டேன் ” என்றதுக்குபாவம் (மீட்கலாமளவுமித்யாதி) இதுக்கு ஸ்வாபதேசம்
(சம்சாரிகனித்யாதி)

மேலுக்கவதாரிடை (மாட்டேனென்றித்யாதி) தாயின் ஸ்தநாதத்திலுமகள், கன்னின் ஸ்தநாதத்திலே மலஸ்ஸு. திருவுடாந்தமுநெருவிவரணம் (கைகேயியித்யாதி) “இது” என்றதற்கு பாவம் (இப்போதித்யாதிவாக்யத்யயம்) (என்னிப்போலுமன்று). என்றத்தை யிரண்டு வாக்யத்தாலே விவரிக்கிறார் (எனக்குத்தானித்யாதி) ஒழுகும்படி - போமும்படி.

“இராப்பகல்” என்றதுக்வசாரிகை (தந்தாமுடையவித்யாதி) “இராப் பகலங்கே ப்ரவணமாச்சுத ” என்றிவளுடைய ஹார்த்தபாவம் (ஸ்ருஷ்டமான வித்யாதி) ஒருபோது காணமைக்கு ஹேதுவேதென்ன (ஒருபோதித்யாதி) “போ ய்” என்றதுக்கு பாவம் (இங்கேயிருப்பொருவித்யாதி)

“தேன்மொய்த்த” என்றுதொடங்கி “செங்கனிவாயினிறத்ததுவே” என்னுமளவுக்கும் பாவம் (இதுமீட்டலாயித்யாதி) விவரணமாதல், “தேன்மொய்த்த” என்றதற்கு பாவமாதல் (அஃதுநிலித்த்யாதி) “வீற்றிருந்த” என்றதற்கு பாவம் (பரமபதத்திலித்த்யாதி) ஸாம்ய மருளிச்செய்து, ஆதிச்ய மருளிச்செய்கிறார் (அவ்விடம்போலுமிய்யாதி) அதென்னனேபென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஒருவர்கூறையித்த்யாதிவாக்யவ்யத்தாலே) “வானப்பிரான்” என்றதுக்கர்த்தம் (இத்தாலித்த்யாதி) “பிரான்” என்றதுக் கர்த்தாந்தரம் (ஸ்ரீவைகுண்டத்திலித்த்யாதி) “வானப்பிரான், மணிவண்ணன்” என்ற விரண்டையுங் கூட்டி பாவம் (அங்குள்ளர்க்கித்த்யாதி) “திறம்” என்றதற்கு - சமூஹமாகவர்த்தம் (மேன்மையித்த்யாதி வாக்யத்யத்தாலே) அவயவாந்தரங்களிருக்க, “செங்கனிவாய்” என்றுவிசேஷித்ததுக்கு பாவம் (கிண்ணத்திலித்த்யாதி) கிண்ணகம் - பாவாஹம், வாய்க்கரை - அதரம், மேலெழுவென்று த்வரி, “திறத்ததுவே” என்றதற்குஹார்த்தபாவம் (ஆசைப்பட்டவித்த்யாதி) (ஆசைப்பட்ட) இத்த்யாதியாலே, “திறம்” என்று - ஸமூஹமாகவருளிச்செய்து, இடையாட்டமாக வர்த்தாந்தரம் (சிவந்தித்த்யாதி) அவதாரணர்த்தம் (இதுமீளவித்த்யாதி)

நானக்கருங்குழலென்றுதொடங்கி, அயற்சேரிமீர்காள், இது - என்வசமன்
று, இராப்டிகல் போயித்யாரப்ய, செங்கனிவாயின்றிறத்ததுவே; நானித்தனிநெஞ்
சங்கரக்கமாட்டே னித்யந்வயி .....*

மூ ன் னு ம் பா ட் டி.

செங்கனிவாயின் றிறத்ததாயுஞ்செஞ்சுடர்நீண்முடித்தாழ்ந்ததாயுஞ்
சங்கொடுசக்கரங்கண்டுகந்துந்தாமரைக்கண்களுக்கற்றதுத்தீர்ந்துந்
திங்களுநானும்விழாவறாததென்றிருப்பேராயில்வீற்றிருந்த
நங்கள்பிரானுக்கென்னெஞ்சந்தோழிநாணுகிறையுமிழந்ததுவே.

ஆளுயிரப்படி.

(செங்கனிவாயின்) உன்னுடையலஜைக்கும் நிறைவுக்கும் போ
ருமோ தனியேபோகையென்று தோழிசொல்ல; திருப்பவளத்தழகிலே
போய்ப்படந்தும், திருப்பவளத்திலொளிகொழுந்து விட்டுமே னோக்கிவ
ளர்ந்ததோவென்னும்படி நீண்டிருந்த திருவபிஷேகத்தி லழகிலேதாழ்ந்
தும், திருவாழியுந் திருச்சங்குமேந்திவழைக்கக் கண்டுகந்தும், மற்றோ
ரழகுக்குரித்தல்லாதபடி தாமரைக்கண்களுக்கு கற்றுத்தீர்ந்தும், என்னு
டைய நெஞ்சானது, திங்களும் நானும் விழாவறாத தென்றிருப்பேராயி
லே வீற்றிருந்த நங்கள்பிரானுக்கு நாணும் நிறைவு மிழந்தது; இனி யெ
னக்குநாணும் நிறைவுமுண்டோவென்று தோழியை நோக்கிச்சொல்லு
கிறாள்.....*

பன்னீராயிரப்படி.

அந்தரம், அவனுடைய வவயவாதிசோபையிலே யகப்பட்டநெஞ்சு, நாண
ம்நிறையு மிழந்ததென்று அந்தரங்கையான தோழிக்குச் சொல்லுகிறாள்.

செம்-சிவந்த, கனி-கனிபோலே போக்யமாய், இன்-ஸரத்த்வவாதாதிகளா
லே ஆகர்ஷகமான, வாய்-திருப்பவளத்திலே, திறத்ததாயும்-அபிநிவிஷ்டமாயும், ஆ
திராஜ்யஞ்சுகமாய், செம்-சிவந்த, சுடர்-ஒளியையுடைத்தாய், நீள்-உத்துங்கமான,
முடி-திருவபிஷேகத்திலே, தாழ்ந்ததாயும்-அம்மேன்மைக்கீடாகத்தாழ்ந்து வர்த்தி
ப்பதாயும், சங்கொடுசக்கரம்-அந்தப்பரத்வத்தை நிர்வஹித்துக்கொடுக்கும் திவ்யா
யுதங்களை, கண்டி-கண்டு, உகந்தும்-ஹர்ஷயுக்தமாயும், தாமரை - அதிசயிதபோக்ய
மான தாமரைபோன்ற, கண்களுக்கு-திருக்கண்களுக்கு, அற்று-புறம்புதொற்றற்று,
தீர்ந்தும்-அந்நயார்ஹமாயுமிருக்கிற, என்-என், நெஞ்சம் - நெஞ்சானது, தோழி-மு
ன்பு ஸம்ஸிலேஷிக்கைக்கு ஸஹகாரியானதோழி, திங்களும் - மாலங்கள்தோறும்,
நானும்-திவஸங்கள்தோறும், விழா-உத்ஸவங்கள், அறாத-இடைவிடாமல்செல்லுகி
ற, தென்-தென், திருப்பேராயில்-திருப்பேராயிலே, வீற்று-தன்வாசிடோன்ற, இ
ருந்த-எழுந்தருளியிருந்தவனாய், நங்கள் - நம்போல்வார்க்கு முகந்தருகிற, பிரானுக்
கு-அர்ச்சாவதாரசலபனை வபகாரகனுக்கு, நாணும்-ஸ்வாபாவிகமான லஜையை
யும், நிறையும்-அடக்கத்தையும், இழந்தது - இழந்தது.....*

ஈடு - மூன்றும்பாட்டு.

சேர்க்குமவனொருத்தியுமேயாக அல்லாதபங்களமடங்கலும் “ந
மக்குநிலமன்று” என்றுகைவாங்கிற்று; தோழியானவள் “இதாநமக்கு

ப்போராதகான், நெஞ்சையொருங்கப் பிடித்து தரித்திருக்க வேண்டா
வோ ” என்ன; அந்நெஞ்சதானினிச்செய்வதென், அவயவாதிசோபை
களிலே யகப்பட்டு அதுவும் தனக்குள்ள தடங்கலு மிழந்ததுகாணென்
கிறாள்.

செங்கனிவாயின் திறத்ததாயும், செஞ்சுடர் நீண்முடித்தாழ்ந்ததா
யும், சங்கொடுசக்கரங்கண்டுகந்தும், தாமரைக்கண்களுக்கற்றுத்தீர்ந்தும்-
நெஞ்சு - நாணுநிறையுமிழந்ததுகா னென்கிறாள். செளபரியென்பானொ
ருத்தொரு ஸுக்ருதமடியாக வைம்பது வடிவுகொண்டானிறே அவ்வ
ளவல்லவிறே யிவள் கலந்தவிஷயம் பண்ணவல்லது. அவன் வ்யக்தி
தோறும் பரிஸமாப்ய வர்த்திக்குமாபோலே யாயிற்றிதுவு மவயவங்கள்
தோறும் தனித்தனியகப்படவல்லபடி. “ஸுஷாக்யாமவதி க்யாமவதி”
(ஸவுகதாபவதித்ரிதாபவதி) என்கிறபடியே யதுபவியானினரால் பிறக்கு
ம்நாநாபாவம், பிரிவிலேநெஞ்சுக்ருண்டாகாநின்றது. (செங்கனிவாயின்
திறத்ததாயும்) “ பிரிந்துகடக்கவிருக்கிலேன், உன் கண்வட்டத்திலேகி
டக்கிலேன், இதுன்சரக்கன்றோ, ” என்றுசொல்ல வுபகரமித்து, தழுத
ழுத்துவருகிற திருவகரத்திலே யகப்பட்டபடி. அநிலு மதரத்தில் பழுப்
புக்குள்ளிழியமாட்டிகிறதில்லை. (வாயின் திறத்ததாயும்) அதுதானொரு ம
ஹாபாரதத்துக்குப் போருமாகாதே. (செஞ்சுடரித்யாதி) பிரிவை ப்ராஸ
ங்கித்துப் பேரநின்றபோது, ஆதிராஜ்யருசுகமாய் “ உபயவியூதிநாதன் ”
என்றுதோற்றும்படி யிருக்கிற திருவபிஷேகத்தைக்கண்டு தறைப்பட்டு
க்காலைப்பிடித்தது. (சங்கொடித்யாதி) பிரிந்தால் விரோதியைப்போக்கு
கைக்குப் பரிகரமாய், வைத்தகண்மார வெண்ணுதவழகையுடைய வாழ்
வார்களைக் கண்டுகந்தது. (தாமரைக்கண்களுக்கற்றுத்தீர்ந்தும்) “ தவாஸ
மி ” என்று சொல்லப்பெற்று மாட்டாதொழிந்தால், குறையும் தலைக்கட்
டின திருக்கண்களுக்காயிற்றநந்யார்ஹமாக வெழுதிக்கொடுத்தது. பிரிகி
றபோது நோக்கினநோக்கிலே, பிறர்க்காகாதபடி யுஜ்ஜீ விக்கப்பண்ணின
ன். அம்ருதமதந்தில் தானெட்டுவடிவுகொண்டாப்போலேகாணுமிதுவும்
விஷயாதீநமாகப் பலவடிவு கொள்ளுகிறபடி. அவனுடைய வைபர்வய
மடைய விதுக்குண்டாகக் கடவதிறே. (திங்களுநாளுமித்யாதி) உத்தே
ரீயபூமியிலே நித்யோத்ஸவம் செல்லாநிற்க, அதிநீகநெங்கண்வட்டத்தே
துகத்துக் கிலக்காயிருக்குமோ. மாஸத்திருநாளும் நித்யத்திருநாளுமோ
வாத. (ஹீற்றிருந்தநங்கள் பிராணுக்கு) இவ்விருப்புநமக்காக்கிக் கொண்
டிருக்கிற வுபகாரகனுக்கு. பரத்வம் நித்யமுத்தர்க்கு, வ்யூஹம்முத்த ப்ரா
யர்க்கு, விபவம் புண்ணியம்பண்ணினர்க்கு, இவ்விருப்பு பாபம் பண்ணி
ன ஸம்சாரிகளுக்காகவிறே (என்னெஞ்சம்) அவனுடைய வுபகாரமும்
சௌந்தரீராதிகளும் வயிர வுருக்காகை. நெஞ்சினுடைய வன்மையறிதி
யிறே. நெஞ்சுமவனுமொரு கோவையிலே யடைப்புண்டபடி. (நங்கன்
பிராணுக் கென்னெஞ்சம்) “ நாவவொஹ-ஃதிவெவெஹீ ” (ராக

வோர்ஹிதவைதேஹீம்) என்னுமாபோலே. (தோழி) நெஞ்சைத்திருத்திக்கலப்பிக்கப்பட்ட வருத்தமறிநியிறே. இப்போது நீயுங்கூட வெதிர் த்தலையாம்படியிறேவாய்த்தது. (நாணுகிறையுமிழந்ததுவே) இதழுவாத துண்டோ. அனாக்ஷணமவன் பேரகின்று படுத்தினபாடெல்லா மென்றான். நான்தன்னையிழந்தேன், தாய்மார் தோழிமார்க ளென்னை யிழந்தார்கள். நெஞ்சநாணுகிறையுமிழந்தது.....*

ஜீயார் அரும்பதம்.

மூன்றும்பாட்டு. (செங்கனிவாயினித்யாதி) கீழே-எல்லாரையும் கூம்போதித்துவைத்து, இதிலே - ஒருத்தியை சம்போதித்ததுக்கு பாவமருளிச்செய்யாரின்று கொண்டு, “தோழி - என்னெஞ்சம் - நாணுகிறையுமிழந்தது” என்றத்தைப்பற்ற வவதாரிகை (சேர்க்குமவனித்யாதி வாக்யதவ்யத்தாலே) பங்களம்-கூட்டுப்படை. ஒருங்கப்பிடித்து - ஒருபடிப்படப் பிடித்து.

நெஞ்சநாணுகிறையுமிழந்ததுக்கு ஹேது (செங்கனிவாயினித்யாதி) ஒரு நெஞ்சே யநேகாவயவங்களை யதுபவிக்கக் கூடுமோவென்ன; அநேகம் வடிவுகொள்ளுகையாலே கூடுமென்னுமத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக வருளிச்செய்கிறார் (சௌபரியித்யாதி) பலவடிவுகொள்ளாவிடிலு மநேகாவயவங்களிலே யகப்படக்கூடுமென்று பரிஹாராந்தரத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக வருளிச்செய்கிறார் (அவன் வ்யக்தி தோறுயித்யாதி) அநேகம் வடிவுகொண்டதுக்கு த்ருஷ்டாந்தாந்தரம் (ஸகதேத்யாதி) நாராபாவம் - அநேக சரீரபரிக்கரஹம். இதுக்கு மூன்றும் த்ருஷ்டாந்தம்-மேலே (அம்ருதமதநத்தில்) இத்யாதி வாக்யத்திலே கண்டுகொள்வது.

சிவப்புத்தோற்றுவது வார்த்தையாலே யாகையாலே, அவனுடைய வுத்தியை வருளிச்செய்கிறார் (பிரிந்தித்யாதி) சண்வட்டத்திலே - கண்முன்னே. “வாயின்றிறத்ததாயும்” என்றதுக்குபாவம் (அதிலுமித்யாதி) (பிரிந்துகிடக்க) இத்யாதிவாக்யத்திலே, “திறம்” என்று - இடையாட்டமாக வருளிச்செய்து, ஸமூஹமாகவர்த்தாந்தரம் (அதுதானித்யாதி)

திருவபிவேகத்தில் வருகைக்கு ப்ரஸங்கமருளிச்செய்கிறார் (பிரிவையித்யாதி) “தாழ்ந்து” - (தறைப்பட்டு)

சங்கொடு சக்கரங் கண்டுகக்கைக்கு ஹேது வருளிச்செய்கிறார் (பிரிந்தாலித்யாதி)

“தாமரைக்கண்கள்” இத்யாதிக்கு பாவம் (தவாஸமீத்யாதி) பாவாந்தரமாதல், விவரணமாதல் (பிரிகிறபோதித்யாதி)

அநேக சரீரபரிக்கரஹம் பண்ணினதுக்கு மூன்றும் த்ருஷ்டாந்தம் (அம்ருதமதநத்திலித்யாதி) (எட்டுவடிவென்று) தேவர்கள், ராக்ஷசர்கள், வாசுகி, மந்தரம், இவற்றுக்கெல்லா மந்தரயாயியாய்; கூர்மம், அந்தரிக்ஷாவதாரம், உபேந்தரன், மலையேச்சாயாமல் பற்றினவனுமா யிருக்கிறபடி சொல்லுகிறது. அவன் சக்தியிதுக்குண்டாகக் கூடுமோவென்ன (அவனுடைய வையாவையித்யாதி)

“திங்கனும்” இத்யாதிக்கு பாவம் (உத்தேசியபூமியிலேயித்யாதி) அத-மநஸ்ஸு. அருத - ஓவாத. விச்சேதமில்லாத வென்றபடி. இவ்விருப்பு நமக்காயிருக்குமோவென்ன (பரத்வமித்யாதி)

“செங்கனிவாயின் திறத்ததாயும், நங்கள் பிரான்” என்கிற பதங்களைக்கடா
 க்ஷித்த, “என்னெஞ்சம்” என்றதுக்கு பாவம் (அவனுடையவித்யாதி) வயிரவுரு
 க்கு - வஜ்ரத்தைத் தாவிவிட்டிக்கை. ஸ்திரீத்வாபிமாநத்தாலே “ஒருவர்க்குமீடுப
 டோம்” என்றிருந்த நெஞ்சையு முருக்குகை யென்றபடி. என்னெஞ்சம் - கடிநமா
 னநெஞ்சமென்றபடி. “என்னெஞ்சம்” என்றத்தோடே “தோழி” என்றதுக்கு
 பாவம் (நெஞ்சினுடையவித்யாதி) “நங்கள் பிரான், என்னெஞ்சம்” என்று - அவ
 னையும் நெஞ்சையும் தனக்கு சேஷமாகச் சொல்லுகையாலே பாவம் (நெஞ்சுமவ
 னுமித்யாதி) என்னோட்டை சம்பந்த மொத்திருக்கையாலே (ஒருகோவையிலே)
 என்கிறது. இத்தால் - அவனோபாதி யெனக்கு பரதந்த்ரமான நெஞ்சென்றபடி,
 “என்னெஞ்சம்” என்றதுக்கு - பகவத் ப்ரவணமான நெஞ்சென் றர்த்தந்தரம்
 (ராகவோர்ஹதித்யாதி) “தூவ்யஸீவபொவ்யுதாம் தூவ்யாஹிஜநகக்ஷ
 ணாஸுபாபவவொஹுதிவெவெஷீவம் தூவ்யஸீவலிவிதெக்ஷணா” (தூவ்ய
 ஸீவவ்யோவ்ருந்தாம் தூவ்யபிஜநகக்ஷணாம் | ராகவோர்ஹதிவைதேஜீம் தம்சேய
 மஸிதேக்ஷண) இதி சுந்தரகாண்டே ஹநுமான். அதாவது - அவனாஸிதி விஷயத்
 தி லத்யந்தம் ஸந்தித்தஸுமிருக்கும், இது * முந்துற்றநெஞ்சாய் பகவத்விஷய ப்ரவ
 ணமாயிருக்கும், ஆகையாலே பாஸ்பர ஸத்ருஸாமாயிருக்குமென்றபடி. (நெஞ்சினு
 டைய வன்மையறிதியே) என்றதுக்குச் சேரபாவம் (நெஞ்சைத்திருத்தியித்யாதி)
 இதினுடைய வன்மையைத் தோழிக்கிவிக்கிறவருடையஹார்த்தபாவம் (இப்
 போது நீயுமித்யாதி) வாய்த்தது - பஸித்தது. நானாநிறையுமிரண்டும் - மாமைமுத
 லானவற்றுக்கு முபலக்ஷணமாக்கி பாவம் (இதிறுவாநதுண்டோவென்று) அவனு
 டைய ஸ்ஷணகால விஸ்வேஷத்தால் தான் பட்டபடிகளைச் சொல்லி யீடுபடுகிறான்
 (அனாக்ஷணமித்யாதி நாலுவாக்கபந்தாலே) விவரணம் (நான் தன்னைமித்யாதி)
 தோழி, என்னெஞ்சம்-நிங்களுமென்றுதொடங்கி, நங்கள் பிரானுக்கு-செங்
 கனிவாயினித்யாரப்ய, அநுநதிந்நம்-நானாநிறையுமிருந்த தித்யந்வயே.....*

— 1000 —

நா ன் கா ம் பா ட் 6.

இழந்தவெம்மாமைத்திறத்துப் போனவென்னெஞ்சினுருமங்கையோ
 ழிந்தா, நுழந்தினியாணாக்கொண்டென்னுசாகோவொதக்கடலொயிப்போ
 லவெங்கு, மெழுந்தநல்வேதத்தொலிநின்றோருக்தென்றிருப்பேராயில்
 ஶீற்றிருந்த, முழங்குசங்கக்கையன்மாயத்தாழந்தேனன்னையர்காளென்னை
 யென்முனிந்தே.

ஆளுயிரப்படி.

(இழந்த) “புக்கமோ அபுக்கமோ” என்று கிருபியாதேபோகப்
 பெறலாமோ என்று அன்னைமார் தன்னைமுனிய; இழந்த வெம்மாமைத்
 திறத்துப்போன வென்னெஞ்சினுரு மவனுடைய வழகைக்கண்டென்னை
 மறந்து, வீராதே யங்கையோழிந்தார்; இனி யிங்கிருந்தென்ன புருஷார்
 த்தம் சாதிப்பது, ஆரோடே யெத்தை கிருபிப்பது. ஒதங்கினருகிற கட
 ளினுடைய கோஷம்போலே யிருந்த மங்குமான வேத கோஷத்தாலே

ஸம்ருத்தமான தென்றிருப்பேரையிலே வீற்றிருந்த தருளினவனுடைய, *நண்ணுவசுரர்நலிவெப்து நல்லவமரர் பொலிவெப்தும்படி முழங்குகிற ஸ்ரீபாஞ்ச ஜந்யத்தை யேந்தினவழகுவெள்ளத்திலே புக்கமுந்தினேன்; இனியென்னை முனிந்து ப்ரயோஜநமென்னென்று தன்னுடைய வன்னை மானாநோக்கிச்சொல்லுகிறான்.....*

பன்னீராயிரப்படி.

அநந்தம், அவனுடைய குணசேஷத்தங்களிலே யகப்பட்ட வென்னெஞ்சு மங்கேபோயிற்று; இனி யானாக்கொண்டு போதுபோக்குவதென்று, நியமிக்கிற தாயானாக் குறித்துச் சொல்லுகிறான்.

இழந்த - முன்பேயிழந்த. எம் - என். மாமைத்திறத்து - நிறத்துக்காக. போன-போன, என் - என். நெஞ்சினும் - நெஞ்சினும். அங்கே - அங்கே யாஸந்நராய், ஒழிந்தார் - ராஜகுலத்தாலே யென்னை யொழிந்து நின்றார். இனி - இனி-அந்தரங்கமான நெஞ்சுபோனபின்பு, உழந்து - அலமந்து. ஆரை - இவ்வறுபவ ஸ்ரீ னாயிலநயிஞ்ஞரானா, கொண்டு - கொண்டு. என் - அவர்களுக்கு நிலமல்லாத வெந்தவர்த்தத்தை, உசாகோ - உசாவுவேன். * சாவலிருக்கிற நான்கானும், ஒதம் - திணைக்கிளப்பத்தை யுடைத்தான. கடலொலிபோல - கடலொலிபோலே, எங்கும் - சர்வப்ரதேசத்திலும், எழுந்த - கிளர்ந்த, நல்வேதத்தொலி - ஸாமவேதகோஷமானது, நின்று - எக்காலத்திலும் நின்று, ஒங்கு - கிளர்ந்துவருகிற. தென்-தென், திருப்பேரையில் - திருப்பேரையிலே. வீற்றிருந்த - எழுந்தருளியிருப்பானாய். முழங்கு - அந்த வேதகோஷ, ப்ரதித்வநியாலே முழங்குகிற. சங்கம் - ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தை, கையன் - திருக்கையிலே யுடையவனுடைய, மாயத்து - ஆஸ்சர்யமான சிலசௌஸ்யாதி ப்ரகாசக சேஷத்தங்களிலே. ஆழ்ந்தேன் - அவகாஹித்தேன், அன்னையர்கான் - “முப்பும் முறையு முடையோம்” என்றிருக்கிறவன்னைமீர். என்னை - துணையற்றிடுபட்டிருக்கிற வென்னை, முனிந்து - முனிந்து. என் - என்ன ப்ரயோஜநமுண்டு.....*

நாடு - நான்காம்பாட்டு.

“ ஏதேனுமொன்றைக்கொண்டு வருந்தியாகிலும் போதுபோக்காதே யிங்ஙனே செய்யலாமோ ” என்று பொழிகிற தாய்மாரைக்குறித்து; என்னெஞ்சமவனுலே யபஹ்ருதமாயிற்று, நானெத்தைக்கொண்டு போதுபோக்குவ தென்கிறான்.

(இழந்தவெம்மாமைத்திறத்துப்போன) நானுநிறையு யிழந்த தென்றவிடம்-உபலக்ஷணமாகாதே, அதுபாஷணத்திலே நிறமிழந்தமையும் தோற்றச்சொல்லா நின்றான். (இழந்தவெம்மாமை யென்று அதுபாஷணத்திலே - மாயையென்கிற நிறம் பூர்வமேயிழந்தமை தோற்றுகிறது, ஆகையாலே நானுநிறையுமென் றுபலக்ஷணம்.) “ அத்தலையிலுள்ளதுநாம் ஸர்வஸ்வஹரணம்பண்ணுகை போய், நமக்குள்ளதிலே யொன்றைச் சிலர்கொடுபோகையாவதென் ” என்றபிமாரித்து, “ இப்போதே மீட்டுக்கொடுவருகிறேன் ” என்று தவரித்துப்போன நெஞ்சமங்கே

படையற்றது. (என்னெஞ்சினுருமங்கே யொழிந்தார்) அங்கேபுக்காரா யும் தம்படியாக்கிக்கொண்டார். “பிரியேன்” என்று சொன்னவரிநே யித்தலையைப்பிரிந்து நினையாதிருக்கிறார். (நெஞ்சினார்) அலைந்தபரிவட டமுந்தாமுமாயனுக்கடித்துத் திரியாநின்றராயிற்று. (நெஞ்சினார்) [பு வெஷ்யாபிவவாஹிநீ] [ப்ரவேசுபாமிசவாஹிநீம்] என்று துசித்தலை யில் வ்யாபரிப்பேன் நானென்றானிநே ஸ்ரீவிபீஷணுழ்வான். (இழந்தவி த்யாதி) நிறந்தொடக்கமான விழந்தவையடைய மீட்பதாகச் சொல்லிப் போனநெஞ்சினுருமங்கேகால்தாழ்ந்தார். வினைத்தலையிலேபடையறுக்கு மாபோலே, வரிசையுங்கொடுத்துத் தம்மோடு ஸாம்யாபத்தியுங் கொடு த்தார். (வினைத்தலையில் படையறுக்கையாவது - யுக்தசமயத்திலே யெதி ர்த்தலையில் சேனையைத்தன்பக்களிலே யாகடிக்கொள்ளுகை. “ராஜா ஹெஷுஷிஷணீ” (ராஜாஹ்யேஷவிபிஷணை) என்னுமாபோலே வரிசைபெற்றுத்திரியாநின்றார். ராவணன் முன்னே, அவன்சோற்றை யு ண்டசுகசாரணர்கள் விபீஷணுழ்வானே, “ராஜா” என்பானென்னென் னில்; எழுத்தானு வழியாதேகிடந்தாலும், புளளிருத்தினால் அத்தைக்க ழித்து மேலேபோமாபோலே, முடிக்கொடுக்குமவர்கையாலே வைக்கை யாலே. என்றாலும், ராவணன்க்ரொளாயத்தை யறிந்துவைத்துக் கூசா தே யிங்ஙன் சொல்லுவானென்னென்னில்; “சித்ரம்குத்துமோ” என் றிருந்தார்கள். “நிலவனாக்கொண்டுவினைசெய்யலாம்” என்று தாங்கொ டுப்பரிநே. (என்னெஞ்சினுருமங்கேயொழிந்தார்) நிறம்மீட்கப்போனாரு ம் நிறங்கொடுபோனாரொடொத்தார். இததலையில வெறுமைகண்டுபோ னதுவும் பெளஷ்கல்யங் கண்டுபோனவனோ டொத்தது. போவார் போ வாரொல்லாம் இத்தலைக்குக் காரியமாகநாளும் போம்போது சொல்லிப் போவது. அவன்றானே “இத்தலைபுற்றிருக்கவேண்டும்” என்று போன னானை; இதித்தலையில் வெறுமைகண்டு, நோக்குகைக்காகப் போயிற்று. நாந்தாமவர்களை வெறுக்கிறதென், “நொவஜநஹ்ஸுரநு” (நோபஜநம் ஸ்மரந்) என்று புக்கார் மீளாத தேசமானபின்பு. (அங்கேயொழிந்தார்) “கடலுக்குக் குறைநிரப்பவேணும்” என்று திரியாநின்றார்.

(உழந்தித்த்யாதி) பண்டு நெஞ்சிழந்தவர்களும் வருந்தி தரித்துச் சிலரோடே வருத்த கீர்த்தநம்பண்ணி யிருந்திலர்களோ. நீயும்படியே வருந்தியாகிலும் சிலரோடே காலசேஷப்பம்பண்ணவேண்டாவோவென்ன (இனி-உழந்து-ஆனாக்கொண்டென்னுசாகோ) உழந்து - வருந்தி. (இ னி) என்னெஞ்சையிழந்தபின்பு. இனி துக்கப்பட்டு ஆரோடேகூட வெ த்தைச்சொல்லிநான் காலமபோக்குவது. லங்கையிலே யிருந்தவனுக்கு ஒருவனாலொருவன்குடியாதலுண்டு,அதுவுமில்லையேயெனக்கு. [ஜெஜ ஷாக நஜா நவாநாவிஷணஸுதா] [ஜ்யேஷ்டாகயநலாநாமவிபி ஷணஸுதா] இங்கேபிருந்தே யங்குத்தைக்காவாளொருத்திகாண்.[கப]

ஓரோவவஸ்தைகளிலே நீயுதவுமாபோலேகாணிவரு மோரோதசைகளிலே யுதவவல்லபடி. பலசொல்லியென், உன்னோடொப்பாளொருத்தி. (ஆனாக்கொண்டென்னுசாகோ) தேஹாத்மாபிமாநிகளானசம்சாரிகளைக் கொண்டுபோதுபோக்கவோ, “ஈஸ்யரோஹ” (ஈஸ்வரோஹம்) என்றிருக்கிற ப்ரஹ்மேசாநாதிகளைக்கொண்டுபோதுபோக்கவோ, பகவததுபவத்திலேயநம்பரராயிருக்கிற நிய்யசூரிகளைக்கொண்டுபோதுபோக்கவோ, இத்தலையை யுரிசூறைகொண்டு போனவனைக்கொண்டு போதுபோக்கவோ; ஆனாக்கொண்டெத்தை யுசாவுவது. (என்னுசாகோ) “ஸஜாஜா உஸததூரஹ” (ஸமாத்வாதஸதத்ரஹம்) என்றுசொல்லலாமிதேயவருக்கு, அப்படியேநமக்கு மேதேனுமுண்டோ. கலவிலபர்யாப்தியிருக்கிறபடி. (ஆனாக்கொண்டு) நெஞ்சுபோலே நமக்குப்பாங்காயிருப்பாருண்டோ.

ஆனால் செய்யவடிப்பதென்னென்னில் (ஒதக்கடலித்யாதி) அங்குத்தை யதிங்கே நடையாடாநின்றபின்பு, நாமுமங்கேபோய்ப் புகுமத்தனை. ஒதங்கிளர்ந்தகடல்போலேயிருந்துள்ள வேதகோஷமானதெங்கும் பரம்பாநின்ற தென்றிருப்பேனாயில்வீற்றிருந்த. (நல்வேதம்) “வெஜாநாஸாநிவெஷொஷி” (வேதாநாம்ஸாமவேதோஸி) என்கிற சாமத்வரியாய்க்கிடக்குமத்தனை பார்த்தபார்த்தவிடமெங்கும். அவ்விருப்பைக்கண்டு முக்தர் சாமகாநம்பண்ணி ப்ரீதிக்குப்போக்கு விடுமாபோலே. (முழங்குசங்கக்கையன்) வேதத்வநியானது ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தைக்கிடப்ரதித்வநியெழாநிற்கும். (மாயந்தாழ்ந்தேன்) அவனுடைய ஸ்மிதவீக்ஷணதிகளிலே மீளவொண்ணாதபடி யகப்பட்டேன்.

(அன்னையர்காளென்னையென்முனிந்தே) ப்ராப்தியுண்டென்னாச் சீறமத்தனையோ. சீற்றத்தக்கெதிர்த்தலையும்வேண்டாவோ. தர்மியுண்டாய் முனியவேனுமே. (மாயந்தாழ்ந்தேன் - என்னையென்முனிந்தே) ஸ்வாதீநரையன்றோமுனிந்தால் பாயோஜநமுள்ளது .....

ஜீயர் அரும்பதம்.

நாலாம்பாட்டு (இழந்தவித்யாதி) “என்னெஞ்சினுமங்கேயொழிந்தார், உழந்தினியாரைக்கொண்டென்னுசாகோ” என்கிறபதங்களைக் கடாஷித்தவதாரிசை (எதேனுமித்யாதி) பொடிதிற-வைகிற.

மாமை - நிறம். கீழிந் பாட்டிலே நிறமிழந்தமைசொல்லிற்றோ விப்போதது பாவிக்கக்கென்ன (நாணுமித்யாதி) இதுக்கு நியாமகமேதென்ன (அதுபாஷணத்திலேயித்யாதி) “ஒழிந்தார்” என்னுமளவுக்கும் சப்தார்த்தமருளிச்செய்யாநிற்கச்செய்தே, “மாமைத்திறம்” என்றதுக்கு - மாமைநிமித்தமாக வென்றர்த்தமருளிச்செய்கிறார் (அத்தலையிலித்யாதி) சஸப்தார்த்தம் (அங்கேபுக்கானாயித்யாதி) தம்படியேதென்ன (பிரியேனித்யாதி) “நெஞ்சினார்” என்ற பூஜ்யோக்திக்குபாவம் (அலைத்தலித்யாதி) அணுக்கடித்து - அந்தரங்கராய். அணுக்கடிக்கை - அந்தரங்கமாகை. இதணுக்கடித்துத் திரிகிறதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் (ப்ரவேக்ஷயாமீத்யாதி)

“ராக்ஷஸாநாஹ்வயஸாஹு^௧௦௮ஜாயாஸூ^௨யஷ^௩௮ண^௪ । சுரிஷுரீய
 ஸாஸூ^௫ண^௬ஸூ^௭வெக்ஷ^௮ரீயவாஹி^௯நீ^{௧௦}” (ராக்ஷஸாநாமவதேஸாஹ்யம்ஸங்கா
 யாஸ்சப்ரதர்ஷண^{௧௧} । கரிஷ்யாமியதாப்ராணம்ப்ரவேக்ஷ்யாமிசவாஹிநீ^{௧௨}) இதிரா
 மம் ப்ரதிவீபிஷண^{௧௩}. தூஸித்தலை - ஸேநாமுகம். நீழ், படையற்றதென்றது-கிட்டிற்
 றென்றபடி. “திரும்” என்றதுக்கு - சமூஹமாகவந்த்ரந்தரம்விவக்ஷித்து, சப்தார்
 த்தம் (நிறந்தொடக்கமான வித்யாதி) கீழே, “அங்கேபுக்காராயும் தம்படியாக்கிக்
 கொண்டார்” என்கைக்கு, உன்கார்யத்துக்காகப்போன நெஞ்சவன்வார்த்தைகே
 ட்கைக்கு ஹேதுவேதென்ன (வினைத்தலையிலேயித்யாதி) வினைத்தலை - யுத்தமுகம்.
 படையறுக்குமாபோலே-எதிர்த்தலையில் சேகரையைத் தன்வசமாக்கிக்கொள்ளுமா
 போலே யென்றபடி. லங்கையை யழிக்கைக்கு ‘ஸ்ரீ’வீபிஷணஹ்வாண^{௧௪} யபிஷேகித்த
 த்தையிதுக்கு ந்ருஷ்டாந்தமாக வருளிச்செய்கிறார் (ராஜேத்யாதி) “யஸூ^{௧௫}ஸவ
 லீஸளபக்ஷ^{௧௬}ஸாஸூ^{௧௭}யாஸூ^{௧௮}திஷ^{௧௯}தி^{௨௦} । ரஸூ^{௨௧}ஸமணவபரிக்ஷி^{௨௨}ஸூ^{௨௩} ராஜா
 ஹூ^{௨௪}ஷ^{௨௫}விவீ^{௨௬}ஷ^{௨௭}ண^{௨௮}” (யஸூ^{௨௯}ஸவ்யம்ஸௌபக்ஷம்ராமஸ்யாஸூ^{௩௦}த்யதிஷ்ட^{௩௧}தி^{௩௨} । ர
 கேக்ஷாகணபரிக்ஷித்தோராஜாஹ்வயஸவீபிஷண^{௩௩} । இதிராவணம் ப்ரதிஸாரண^{௩௪}. ரா
 வணன்முன்னே யிவண^{௩௫} “ராஜா” என்னக்கூடுமோவென்று சங்கித்து பரிஹ்ரிக்கி
 றார் (ராவணனிய்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே) புள்ளிருந்துகை - அக்ஷரத்தின்மேலே
 குத்துகை. முழுகொடுக்குமவர்கையாலேயென்றது - ப்ராப்தராய் சக்தரானவர்கை
 யாலே யென்றபடி. (வைக்கையாலே) என்றவந்தரம். என்றார்களென்றுசேஷம்.
 இப்படியசொல்லிலவன் நலியானோவென்று சங்கித்து பரிஹ்ரிக்கிறார் (என்றாலுமித்
 யாதி) உபயர்க்கும் வரிசைகொடுக்கைக்கு ஹேதுவேதென்ன (நிலவாயித்யாதி)
 லங்கையை யழிக்கைக்கு “நிலவர்” என்று பெருமாள் விபிஷணஹ்வாண^{௩௬}க்கு வரி
 சை கொடுத்தார்; இவன் ஸந்தீர்தவாபிமாநந்தை யழிக்கைக்கு “நிலவர்” என்று
 நெஞ்சக் கிவன் வரிசைகொடுத்தா னென்றபடி. “அங்கேபுக்காராயும்” இத்யாதி
 வாக்யவிவரணம் (நிறம்மீட்கவித்யாதி) ஏதத்விவரணமாதல், பாவாந்தரமாதல்(இத்
 தலையில் வெறுமையித்யாதி) இப்போது வாராநே யிருந்தவர்களை யிவருக்காகப்
 போனார்களென்னக் கூடுமோவென்ன (போவார்போவாரித்யாதி) ஆளுவவனெது
 க்காகப்போனான், நெஞ்செதுக்காகப்போயிற்றென்ன (அவனாருளியத்யாதிவாக்யத்
 வயம்) ஊற்றிருக்கவென்றது - அபிரிவேசமதிசயிக்கவென்னுதல், உந்மஸ்தகப்பீதி,
 விஸ்ஸேஷத்தாலே சாத்தியித்த ஸ்வஸ்தமாயிருக்கவென்னுதல். வெறுமை - ஒன்றுமி
 ல்லாமை. “அங்கே” என்றதுக்கு - தேசமென்று விவக்ஷித்து பாவம் (நாந்தாயித்
 யாதி) “அங்கே” என்றது - ஈஸ்வரவீஷயமாக விவக்ஷித்து பாவாந்தரம் (கடலுக்
 கித்யாதி)

மேலுக்கவதாரிகை (பண்டுநெஞ்சித்யாதி) பண்டுநெஞ்சிழந்தவர்கள் - ஸ்ரீஜ
 நகராஜன்திருமகள் முதலானார். சிலரோடே - த்ரிஜடாதி^௧களோடே. “ஆகைக்கொ
 ண்டு” என்றதுக்கு - பிராட்டியில் வ்யாவ்ருத்தி (லங்கையிலேயித்யாதி) ஒருவனுத
 லென்றது - ஸ்ரீவிபிஷணஹ்வாண^௨; திருவடிகையாதல். ஒருவன் குடியாதலென்ற
 து - த்ரிஜடையை. அப்படி யுண்டாயிருந்தோ வென்ன (ஜ்யேஷ்டட்டேத்யாதி)
 “ஜெ^௩ஷா^௪க^௫ந^௬ப^௭நா^௮ஸிவீ^௯ஷ^{௧௦}ண^{௧௧}ஸ^{௧௨} தாகவெ^{௧௩} । தயா^{௧௪}ஜெ^{௧௫}ஷா^{௧௬}வ^{௧௭}ப^{௧௮}ப^{௧௯}
 தா^{௨௦}க^{௨௧}பே^{௨௨} । தயாமமேதமாய்நமாத்ராப்ரோஹிதயாஸ்வயம்) இதிலுதாமந்தம் ப்ர
 கிஸீதா. “நாம” என்கிற ப்ரசித்திக்கர்த்தம் (இங்கேயிருந்தேயித்யாதி) அங்குத்

தைக்கு - பெருமானுக்கு, ஸ்வாபதேசம் (தேஹாத்மேத்யாதி) உரிசூறைகொண்டு-
வஸ்த்ரத்தை யுரிஞ்சுகொண்டு. சூறை - வஸ்த்ரம். வஸ்த்ரம்முதல்கொள்ளையிட்டுக்
கொண்டென்றபடி. பிராட்டியில் வ்யாவ்ருத்தி (ஸமாத்வாதஸேத்யாதி) அப்படியி
வனுக்குக் கீழொருகாலும் ஸம்ஸலேஷயில்லையோ வென்ன (கலவியில்த்யாதி)
அந்யாபதேசத்திலே யர்த்தம் (நெஞ்சுபோலேயித்யாதி) “இனி” என்றதுக்கர்த்த
மாதல்.

“ஒங்கு” என்றதுக்கு பாவம் (அங்குத்தையதித்யாதி) அதாவது-பரமபத
த்திலே யுண்டான ஸாமகாநயிங்கே நடையாடாநின்றபின்பென்றபடி. ஒதக்கடல்-
தினாக்கிளப்பத்தையுடைய கடல். ஒதங்கிளர்ந்த - அலையெழுந்தவென்னுதல், ஸம்
ருத்தமானவென்னுதல். தென்றிருப்பேரையிலுள்ளார் ஸாமகாநம்பண்ணுகிறதற்கு
த்ருஷ்டாந்தம் (அவ்விருப்பையித்யாதி) அவ்விருப்பை - பரமபதத்திலிருப்பை.

முழங்குகைக்கு ஹேது (வேதந்வரியித்யாதி) இவ்வாக்யாந்த்ரம் (அவ்வி
ருப்பை) இத்யாதிவாக்யமிருந்ததாகில், முழங்குகிறதற்கு த்ருஷ்டாந்தம் (அவ்வி
ருப்பையித்யாதி) என்று கண்டுகொள்வது. சப்தார்த்தம் (அவனுடையவித்யாதி),

“அன்னையர்காள் - முனிந்து - ஏன்” என்றதுக்குபாவம் (ப்ராப்தியித்யாதி)
“என்னை” என்றதுக்கு பாவம் (சேற்றத்துக்கித்யாதிவாக்யத்வயம்) “ஆழந்தேன்”
என்றதிலே நோக்காக பாவம் (ஸ்வாதீநாயித்யாதி)

“வெஹாநாஸாஸிவெஷொஷி ஷெவாநாஸிஷிவாஸவஃ” (வேதா
நாம்ஸாமவேதோஸமி தேவாநாமஸமிவாஸவஃ) இத்யாதி கீதாயாம் தசமே. அன்
னையர்காள், இழந்தவெம்மாமையென்று தொடங்கி, மாயத்தாழ்ந்தேன், என்னை-
முனிந்து - ஏன் இத்யந்வயஃ. ....*
.....*

ஐந்தாம் பாட்டு.

முனிந்துசகடமுதைத்துமாயப்பேய்முலையுண்டிருதிடைபோய்க் [ன்
கனிந்தவிளவுக்குக்கன்றெறிந்தகண்ணபிரானுக்கென்பெண்மைதோற்றே
முனிந்தினியென்செய்திரன்னைமீர்காண்முன்னியவன்வந்துவீற்றிருந்த
கனிந்தபொழிற்றிருப்பேரையிற்கேகாலம்பெறவென்னைக்காட்டுமினே.

ஆரூயிரப்படி.

(முனிந்து) உன்னுடைய ஸ்த்ரீத்வத்துக்குப் போருமோவென்று
அவர்கள் பின்னையும் தன்னைமுனிய; * ஸ்தந்யார்த்தியாய் ரோஷத்தா
லே சகடத்தைப் பாய்ந்த திவ்யசேஷ்டிதத்துக்கும், வஞ்சனையால் வந்
தபேய்ச்சிமாயும்படி முலையுண்ட திவ்யசேஷ்டிதத்துக்கும், கனிந்தவி
ளவுக்குக் கன்றெறிகைக்காக விளங்கனியைக் குறித்துப் பார்த்தருளின
பார்வைக்குமென்பெண்மைதோற்றேன். நீங்களினியென்னை முனிந்துசெ
ய்வதென்; என்னுடைய வரவுபார்த்து முன்னமேபோ யவன்வீற்றிருந்த
நிரவதிகபோக்யமான சோலையையுடைத்தான தென்றிருப் பேரையிலே
கொண்டுபோ யவன்பக்கலிலே யென்னை யீண்டக்காட்டிக் கொடுங்கோ
ளென்கிறாள் .....*

பன்னீராயிரப்படி.

அநந்தரம், அசிஷ்டநிரஸந ஸீலனுன்கருஷ்ணனுக் கென்னுடைய ஸ்திரீத்வத் தை யிழந்தேன்; நிரர்த்தகமாக நியமிக்கத்தேடாதே, விளம்பியாதே, அவனிருக்கி றதேசத்திலே கொடுபோய்க் காட்டுங்கோளென்கிறான்.

முனிந்து - முலைவரவுதாழ்த்துச்சீறி. அத்தாலேகிருவடிகளைநிமிர்ந்து, சக டம் - சகடத்தை. உதைத்து - உதைத்து. மாயம்-தாய்வடிவுகொண்டிவந்த. பேய்- பேய். முடியும்படி, முலை - முலை. உண்டு - உண்டு. மருதிடை - த்வந்த்வமான மருதி டையே. போய் - வழிகண்டுபோய். கனிந்த - பழுத்த. விளவுக்கு - விளவாய்நின்ற வசரனைக்குறித்து. கன்று - கன்றாய் வந்தவசரனை. எறிந்த - எறிந்த. கண்ணன்-க் ருஷ்ணனாகிற. பிரானுக்கு - மஹோபகாரகனுக்கு. என் - என்னுடைய. பெண்மை- ஸ்திரீத்வத்தை. தோற்றேன் - இழந்தேன். இனி - இவ்வளவிலும். இவ்வளவஸ்தை யறிந்தே, அன்னையீர்கான் - தாய்மாரோ. முனிந்து - என்னை நியமித்து. என்னிஷ்ட டஞ்செய்திகோளல்லீர், உங்கனிஷ்டம் தலைக்கட்டிற்றிலை, என் - என்னகாரியம். செய்தீர் - செய்தீராய்நின்றீர். என்னபிதமம்கேட்டில், அவன் - அவன். முன்னி-மு ற்கோலி. வந்து - வந்து. வீற்றிருந்த - எழுந்தருளியிருந்திற, கனிந்த - பகவத்பூர் ணமான. பொழில் - பொழிலையுடைய. திருப்பேரையிற்கே - திருப்பேரையிற்கே. எ ன்னை - க்ரமப்பிரபந்தமுதவென்னை. காலம்பெற - விளம்பியாதபடி. காட்டுமின்- கொடுபோய்க்காட்டுங்கோள்.....*

ஈடு - ஐந்தாம்பாட்டு.

“ இங்ஙனேவினாகை ஸ்திரீத்வத்துக்குப் போராதுகான் ” என் னுதாய்மாரலைக்க; அதுவும்பண்டேபோயிற்று. ப்ரயோஜனமில்லாததசை யிலே கொடுபோகநில்லாதே, என்னையேற்களே கொடுபோய்த் தென்றிரு ப்பேரையிலே விடுங்கோளென்றிருள். முனிமிருது தானெனக்கு ஹிதம் பார்த்தே, அனுவென் ஹிதத்திலே ப்ரவர்த்திக்கப் பாருங்கோள்.

(முனிந்தியாதி) என்னினேவுதன்னை புத்திபண்ணுங்கோள், அ வன் முனிவிலே யகப்பட்டநானினியுங்கள் முனிவுக்கு மீளுவதே. ஹி தமுமாய் ப்ரியமுமானமுனிவிலே யகப்பட்டநான் அஹிதமுமா யப்ரிய முமான வுங்கள் முனிவுக்கு மீளுவதே. (முனிந்து சகடமுதைத்து) மு லைவரவுதாழ்த்ததென்று சீறி நீட்டின திருவடிகளுக்கிலக்காய்ப் பொடிப ட்டதாயிற்று சகடம். * ஸ்தந்த்யாந்தி பாருரோதஹவிதே. (மாயப்பேய் முலையுண்டு) “ முலையநினைத்துச்சீறினான் ” என்று முலை கொடுக்கத் தாய் வடிவுகொண்டிவந்த வஞ்சகையான பேய்ச்சிவிய முடித்து. (மரு திடைபோய்) முலையுண்டால் தவமுமத்தனையிறே. புறம்புரின்றும் வந் துநலிகை யன்றிக்கே, நின்றவிடத்தே நின்று தப்பாமேகொல்ல நினைத் த யமளர்ஜுநங்களைப் பொடிபடுத்தி. (கனிந்தவியாதி) அசுராவேசத் தாலே ஒன்று கனிந்தவிளவாய், ஒன்று கன்றாய்நின்றது; அதிலேயொ ன்றையிட்டொன்றையெறிந்து இரண்டையும் முடித்த. (கண்ணபிரானுக் கென்பெண்மைதோற்றேன்) அழியுமவற்றையுமிழ்த்தான், அழியாதவற்

றைபு மழித்தான். வன்மையாலே யழித்தானவற்றை; (*கண்ணபிரானி
றே,) மேன்மையாலே யழித்தானிவற்றை. (பிரானுக்கு) அவற்றின் கை
யில் தானகப்படாதே தப்பித்தன்னைத் தந்த வுபகாரத்துக்கெழுதிக்கொடு
க்கிறுள்கானும். சேஷியானதன்னையுண்டாக்கி, என்னை சேஷத்வத்தினு
டைய வெல்லையிலே நிறுத்தினான். “வஹ-ஞந்நிவோஜீ தாநிஜந்நாநி”
(பஹ-ஞநிமேவ்யதீதாநிஜந்நாநி” என்ற வவதாரங்களோபாதி) பரப்பு
ப்போருங்கானும் இவ்வவதாரத்திலிவளைப் பெறுகைக்குப் பண்ணின ப்
ரவ்ருத்திகளும்வனுக்கு. அழிதவாத்ஸல்ய கார்யமானமுனிவிறே. (க
ண்ணபிரானுக்கென் பெண்மைதோற்றேன்) “சுதொஷ்நிவொகெவெஷெ
அப்யயி திவபாஹுஷொதீ” (அதோஸ்மிலோகேவேதேசபரதிதேபு
ருஷோத்தம:) என்றும் “ஜாநாதிவபாஹுஷொதீ” (ஜாநாதிபுரு
ஷோத்தம்) என்றுஞ்சொல்லுகிற தன்னுடைய பும்ஸ்த்வத்தைக் காட்டி
க்கானுமியளுடைய ஸ்திரீத்வத்தை யபஹரித்தது. (பெண்மைதோற்றே
ன்) தோலாததுதோற்றேன்

(முனிந்தினியித்யாதி) இனி மீட்கலாமென்றே ! நினைக்கிறது. மீ
ட்கநினைக்கிறநீங்களவனுடைய வபதாரங்களுக்கு முன்னேயன்றோ மீட்
கப்பார்ப்பது. (என்செய்தீர்) எனக்கதுகூலையாளீரல்லீர், மீட்கத்தொ
டங்கினதுதலைக்கட்டிற்றன்று. (அன்னைமீர்காள்) ஜந்மபர்ப்ருதி யென்ப்ர
க்ருதியறிந்துபோருகிறநீங்கள் மீட்கப்பார்ப்பதே. அவன்பண்ணினவுபகார
ங்களே யறியாமையிறே நீங்கள் பொடிகிறது. அவன்பண்ணின வுபகாரம்
மறக்க வொண்ணாதாகில் நினைக்கிறாய், பெற்றுவளர்த்த வெங்களுடைய
வுபகாரமும் நினைக்கவேணுங்காணென்ன (முன்னியவன்வந்து வீற்றிருந்
த) உபகாரத்தில் முற்பாடனவன்காணுங்கோள். (முன்னி) முற்பாடனா
ய்நின்று, “வ-ஞவ-ஜ” (பூர்வஜ) என்னும்படியே யென்னைப்பெறுகைக்
கவலர்பரதீக்ஷையுக்கொண்டு தன்வேறுபாடுதோற்றவிருக்கிற. (கனிந்த
பொழிலித்யாதி) கொண்டுபுக்குக் காட்டுவார்தாம்வே, அங்குள்ளதெல்
லாம் பக்வபலமாயிருக்கும். கனிந்தமரங்கண்டால் “அஸுராவேசமுண்
டு” என்றஞ்சவேண்டாதசோலை. (காலம்பெறவென்னைக்காட்டுமினே)
இக்குடிக்குமெனக்கும் பரிஹாரமொன்றையிறே. பின்னைபு மென்னையன்
கேகொண்டுபோய்ப் பரிஹரிக்கைதவிர்திற்கோள்; நானுள்ளானபோதே
அத்தைச்செய்யப்பாருங்கோள். பின்னைகதேஜலே லேதுபந்த மாகாமே,
நான்ஜீ விக்குமெல்லையிலேகாட்டுங்கோள்.....*

ஜீயர் அரும்பதம்.

அஞ்சாம்பாட்டு (முனிந்தித்யாதி) “கண்ணபிரானுக் கென்பெண்மை தோ
ற்றேன், காலம்பெறவென்னைக் காட்டுமின்” என்கிறபதங்களைக் கடாஷித்தவதாரி
கை (இவ்வுனையித்யாதி) வினாகை - த்வரிக்கை. “தோற்றேன்” என்று - பூத
மாயிருக்கையாலே (பண்டேபோயிற்றென்றது) முனிகிறவெங்களை “காட்டுமின்”
என்கிறதென்னென்ன (முனிகிறதுதானித்யாதி வாக்யத்வம்)

மேலுக்கவதாரிகை (அவன்பண்ணினவுபகாரம் மறக்கவியாதி) முன்னி-
முற்பாடனய், அப்படி முற்பாடனாயிருக்குமோவென்ன; பரமானந்தர பூர்வகமாக

சப்தார்த்தம் (பூர்வஜேத்யாதி) “ஜிதனெபுண்ணீகாஶு” (ஜிதந்தேபுண்டீகாஶு) இத்யாதி. பதப்ரயோகத்துக்குப்பாவம் (கொண்டுபுகுத்தியாதி) (அங்குள்ளதெல்லாம் பகவதலமாயிருக்கும்) என்றதுக்குப்பாவம் - அங்குகரிக்கைக் கவசரபர்த்தி க்ஷணாயிருக்குமென்றபடி. “கணிந்தபொழில்” என்கையாலே - * கணிந்தவிளவில் வ்யாவ்ருத்தியருளிச்செய்கிறார் (கணிந்தமாங்கண்டாலித்யாதி) அதாவது-உகந்தரு ளினநிலமாகையாலே விரோதிகளில்லையென்றபடி. காட்டுகை நிச்சிதமாணுலன் றோ “காலம்பெற - காட்டுமின்” என்பதென்ன (இக்குடிக்குமித்யாதி) இவள் ஜீவர த்வாரா இக்குடிக்கும் ஜீவநமென்றுகருத்து. “காலம்பெற” இத்யாதிகர்த்தம் (பி ன்ணையுமித்யாதிவாக்யத்வயம்) விவரணம் (பின்னாகதேஜலேயித்யாதி)

அன்னமீர்காள், முனிந்துசுகடமென்றுதொடங்கி, தோற்றேன், இனி-முனி ந்து-என்செய்தீர், முன்னியவனித்யாரப்ய, காட்டுமினே மித்யந்வய: ..... *

ஆறு ம்பாட்டு.

காலம்பெறவெண்ணைக்காட்டுமின்கள்காதல்கடலின்மிகப்பெரிதா [ன்
நீலமுழில்வண்ணத்தெம்பெருமானிற்குமுன்னேவந்தென்கைக்குமெய்தா
ஞாலத்தவன்வந்துவீற்றிருந்தநான்மறையாளரும்வேள்வியோவாங்
கோலச்செந்நெற்களகவரிவீசங்குபுனற்றிருப்பேராயிற்றே.

ஆறாயிரப்படி.

(காலம்பெற) “வேட்டைக்கெழுந்தருளினவத்தனையன்றோ, இ
ப்போதே யெழுந்தருளுகிறுனிதே, இங்ஙனே பதறவேனுமோ” என்று
அவர்கள்சொல்ல;

எனக்கவன்றிறத்திலுள்ள வபிநிவேராவெள்ளத்துக் கொருமுடி
வில்லை; நீலமேகநிபமான நிவ்யரூபத்தினுடையவழகாலே யென்னைத்
தோற்பித்தடிமையாக்கினவ னென்கண்களிலே வந்துதோற்றுகிற்கும்,
என்கைக்குமெய்தான். பரமபுருஷ சமாராதரைகவேஷ நித்யநைமித்திகா
தி சர்வகர்மாறுஷ்ட்டாந நிரதராய் வேதவிதக்ரோஸரரர்ந நிவ்யஜநங்க
ளாலே ஸாதபரிபூர்ணமாய், அதிரமணியபரிணதசாஸி சாமரங்களாலே
வீஜ்யமாநமாய், ஸப்ரஸந்நஸலில தாம்ரபர்ணி ஸரித்பரிவ்ருதமாயிருந்
த திருப்பேராயிலே யெனக்காகவெழுந்தருளியிருந்த பெரியபெருமாள்
பக்களிலே காலம்பெற வெண்ணைக்காட்டுமின்களென்று தன்னுடைய வ
ன்னைமாரா நோக்கிச்சொல்லுகிறான்..... *

பன்னீராயிரப்படி.

அநந்தரம், உதாரஸ்வபாவனுவவன் ஸந்திஹிதரூப வைத்து சம்ஸலேஷ
ப்ரதனல்லாமையாலே யபிநிவேசம் கராபுரண்டு செல்லாநின்றது, அவனிருக்கிற
தேசத்திலே சடக்கெனக் கொடுபோங்கோளென்கிறான்.

நீலமுழில் - காளமேகம்போலே, வண்ணம் - உதாரஸ்வபாவமான வடிவழ
கைக்காட்டி. எம் - என்னை யடிமைகொண்ட, பெருமான் - ஸ்வாமியான்வன்.முன்

னே - என்முன்னே, வந்து - வந்து, நிற்கும்-உருவெளிப்பாடாம்படி நிலலாநிற்கும். வந்தவன் தானே மேல்விழுந்தனையாதொழிகையன்றியே, என் - என், கைக்கும்-கைக்கும், 'எய்தான் - எட்டாந்படி அம்மேகம்போலே ஞாநத்தனாகாநிற்கும். ஆகையாலே, காதல் - காதலானது, கடலில் - * கடல்புரையுளவன்றியே, மிக-மிக, பெரிது-பெரிதாயிராநின்றது. ஆனபின்பு, ஞாலம்-அ-பூமியிலே, வந்து-அவ்வடிவழிகோடே வீந்து, அவன் - அவன், வீந்து - தன்புள்ளபார்யந் தோற்றுப்படி, இருந்த - இருக்குமிடமாய், அங்குவர்த்திக்கிற, நான்மறையானும் - சதர்வேதிகளான விலகாணபுருஷர்களும், வேள்வி - ததாராநருபமான வைதிகாதுஷ்ட்டாரந்தில், ஓவா - ஓவாதே நடக்கும்படியாய், கோலம் - தர்சனமாமான, செந்நெற்கள் - செந்நெற்கதிர்கள், கவரி - கவரிபோலே, லீகம் - அசையும்படியுமாய், கூடு - துதறாபமாகச்சேர்ந்த, புனல் - ஐவணங்குத்தியையுமுடைய, திருப்பேனாயிற்கே - திருப்பேனாயிற்கே, என்னே - விளம்பாக்காணையானவென்னே, காலம்பெற - கடுக, காட்டுமின்கள் - கொடுபோய்க் காட்டுங்கோள்.....*

ஈடு - ஆறும்பாட்டு.

நிங்கள் "கொடுபோவோமோ!, அல்லோமோ" என்று விசாரிக்கும் தசையன்றிக்கே, எனக்கரிநிவேசமான தறமிக்கது; எனக்கிற்குத்தரிப்பரிது, ஈண்டெனவென்னைத் தென்றிருப்பேனாயிலே கொடுபுக்கு மகாநெடுங்குழைக்காதனைக்காட்டுங்கோவென்கிறார்.

(காலம்பெறவென்னைக்காட்டுமின்கள்) குடிக்குப் பரிஹாரமன்றா கிலு மெனக்குப் பரிஹாரமிதல்லதில்லை, இனி யென்மேல் குற்றமில்லை.

என், இப்படி கடுகவேண்டிவானென்னென்னில் (காதல்கடலின் மிகப்பெரிதால்) இக்காதலளவுபட்டோ விரும்புகிறது, முதற்சொன்னவார்த்தையைக்காணுங்கோள் நிங்கள் நினைக்கிறது, * கடல்புரையவென்றனே, ஒருகாரியப்பாட்டாலே விளைந்ததுபோலன்றிறே யுகப்பாலேவிளைந்ததிருப்பது.

ஆனாலும் காதலையளவுபடுத்தி, நாங்கள் சொல்லுகிறவார்த்தையைக்கேட்டெங்களோடே பொழுதவேண்டாலோவென்ன (நீலமுநிலவண்ணத்தெம்பெருமான்) நானுங்கள் வரியேபோகவோ, இவன்வழியே போகவோ, என்னையப்படி சேர்த்துவிடவந்து முன்னேநிற்க, நான்மீளும்படியென், அப்படியாலே யவன்துவக்காநிற்க, உங்கள் வார்த்தையைக்கேட்கவோ, ஸ்ரமஹரமான வடிவைக்கொண்டு முன்னேநின்று காதலுக்கு வர்த்தகனாகாநின்றான். இக்காதலையொருபடியேவளர்க்கிறதிறே. * கடல்புரையவிளைவித்ததும் காரமம்மேனியிறே. (நிற்கும்முன்னேவந்து) இவன்கிட்டநின்றிலனாகில் நானுங்கள்வார்த்தைகேட்டு மீளேனே.

ஆனானுக்குப்பொல்லாதோவென்ன (என்கைக்குமெய்தான்) அழகிதிறே யெனக்கிப்படிதரப்பெறில், வார்த்தைசொல்லுதல், அனைத்தல் செய்யாமையென்று; என்கைக்கு மெட்டுகிறிலன்.

இனி நீசெய்யப்பார்த்ததென்னென்ன; உருவெளிப்பாடன்றியிலே கண்ணுலேகண்டதுபவிர்கலாம்தேசத்திலேபோகப்பார்த்தேன் (நூலத்தவன்வந்துவிற்பிறுந்த) நூரப்போய்க்காணவேண்டாதபடி, பரமபத்தி லைஸ்வரம்மெல்லாமிங்கே தோற்றும்படியிருந்த. (நான்மறையாளரும்தேவையோவா) வேதார்த்தவித்துக்களும் சமாராதந்திலே நிரந்தரமாக ப்ரவ்ருத்தரானார்கள். என்னோடு ஸஜாதியரும், தந்தாமுக்கு வருத்தகைங்கர்யம்பெற்று வர்த்தியாநிற்பார்கள். (கோலச்செந்நெலித்யாதி) வ்ருஷ்ட்யநாதி விஷயமாக அங்குள்ளார்க்கு யத்நிக்கவேண்டாதே யிருக்கை. அவையாநுஷங்கிக பலமாய் வருமத்தனை. “நீள் செல்வம்வேண்டாதானறன்னையே தான் வேண்டும்” என்றும், “அங்கங்கேயவைபோதரும்” என்றும் சொல்லக்கடவதிதே. தர்ஸநியமான செந்நெற்களானவை அங்குத்தைக்குக் கவரிவிசினுப்போலே யசையாநிற்கும். (கூடுபுனல் திருப்பேரையிற்கே) ஆற்றநீர், ஊற்றுநீர், வர்ஷஜலம். இவை மூன்றும் கூடியிருக்கையாலே ஜலஸம்ருத்தியை யுடைத்தாயிருக்கை. (திருப்பேரையிற்கே - காலம்பெறவென்னைக்காட்டுமின்கள்) என்விடாய்திரஸ்ரமஹ்ரமான தேபஸ்த்திலே கொடுபோய்ப் பொகடப் பாருங்கோள். அங்குள்ள செந்நெலுக்கு நீர் தாரகமா யிருக்குமாபோலே பிவனுக்கு மவ்ஷூரில் காட்சியே தாரகமாயிருக்கிறபடி.....*

ஜீயர் அரும்பதம்.

ஆரம்பாட்டு. (காலம்பெறவிய்யாதி) “காதல்கடலில்மிகப்பெரிதால், திருப்பேரையிற்கே - காலம்பெறவென்னைக்காட்டுமின்கள்” என்கிற பதங்களைக் கடாக்கித்தவதாரிகை (நீங்கனிய்யாதி) ஈண்டென - இப்போதே.

கிழேயும் “காலம்பெற” என்று இங்கேயும் “காலம்பெற” என்றதுக்கு பாவத்வயம் (குடிக்கியாதிவாக்யந்வயம்)

முதற்சொன்னவார்த்தை யேதென்ன (கடலித்யாதி) ஸாதநபக்திபோலன்றிக்கே மீவர் பக்தி கலாபுரண்டிருக்கைக்கு ஹேதுவேதென்ன (ஒருகாரியமிய்யாதி) காரியப்பாட்டாலே வினைந்துபோலென்றது - கார்யார்த்தமாக வினைந்த சாதநபக்திபோலென்றபடி. அன்றிக்கே, *கடல்புரையவினைவித்த காதலைப்பற்ற விதுக்காறிக்யஹேதுவேதென்ன (ஒருகாரியமிய்யாதி) அதாவது - ஐகத்தைத் திருத்துகையாகிற கார்யார்த்தமாக வினைவித்த காதல்போலன்றே ஸ்வயமேவ வலைக்ஷண்யமடியாக ராகப்ரபத்தமான காதலென்றபடி.

மேலில்பதத்துக்கவதாரிகை (ஆனுவமிய்யாதி) அதுக்குபாவம் (நானுங்கனிய்யாதி) விவரணம் (என்னையப்படியிய்யாதி) அப்படிசேர்த்துவிடவென்றது - சாடு. அந்தப்ரகாரம் சேர்த்துவிடவென்று சாடுவுக்கு; அந்தத்திருமேனியாலே சேர்த்துவிடுகைக்காகவென்று ஸ்வபாவார்த்தம். கீழ்வாக்யத்தில் விவக்கிதமான வர்த்தத்தை முத்தகண்டமாக வருணிச்செய்கிறார் (அப்படியாலேயிய்யாதி) அந்தவிக்கரஹத்தாலேயென்று ஸ்வபாவார்த்தம். துவக்காரிந்க - ஈடுபடுத்தாரிந்க. “நீலமுகில்வண்ணத்த” இத்யாதிக்கு சப்தார்த்தம் (ஸ்ரமஹ்ரமானவிய்யாதி) “காதல்” இத்யாதிக்கநந்தரம் “நீலமுகில்வண்ணம்” என்று - வடிவைச்சொன்னதுக்கு சாடுவா

கபாவம் (இக்காதலைத்தயாதி) ஒருபடியே - ஒருபாகாராமாயேயென்றும், ஒருவிக்கா ஹமேயென்றும். வித்ரஹம் காதலைவினைக்கிறதோவென்ன (கடல்புறாயலித்தயாதி) “முன்னேவந்து-நிற்கும்” என்றதின் வ்யாதிரோக லித்தார்த்தத்தை யருளிச்செய்கிறார் (இவன்கிட்டலித்தயாதி)

“என்கைக்குமெய்தான்” என்றதுக்கவ்யாதிரோக (ஆனுவலித்தயாதி) “கைக்கும்” என்ற சமஸ்தார்த்தம் (வார்த்தையித்தயாதி)

உத்தரார்த்தத்துக்கவ்யாதிரோக (உருவெலித்தயாதி) உருவெலிப்பாதி - ப்ரத்யக்ஷ ஸமாநாகாரமான ஸ்வாநுபவம். “ஞாலத்து, பிற்றிருந்த” என்றதுக்குபாவம் (தூரப்போயித்தயாதி) “அவன் - ஞாலத்து - வந்து பிற்றிருந்த” என்றவ்யம்.

“வேள்வியோவா” என்றதுக்குபாவம் (என்னோடித்தயாதி) ஸஜாதீயனொன்றி - அந்நயப்போஜநராகையாலே.

“ஓவா” என்றவர்த்தமானத்துக்கு பாவம் (வருஷத்தயந்தார்த்தயாதி) பலார்த்தமாகவன்திக்கே கைங்கர்யதயா அநுஷ்டித்தார்த்தகாலில் பலமுண்டாநிறபடியென்னென்ன (அவைலித்தயாதி) ஆறுவெங்கெமாந வருமாவென்ன, ப்ரமானம் (நிர்செல்வமித்தயாதி) உன்னையே யபேஷித்து நிரவநிகசர்ப்பத்தைக் காமகதைக் கொண்டவன்றன்னையே யபேஷித்திருக்கு மைச்சவர்ப்பம்போலே யென்றபடி. பெருமார்திருமொழி அஞ்சார்த்திருமொழி ஒன்பதாற்பாட்டு, “நின்னையேதான்” இத்தயாதி. பெரியாழ்வார் திருமொழி; “நெடுமையாலுலகேழுமளந்தாய்” இத்தயாதி. (அங்கக்கேயவைபோதரும்) அவை - கூறறபோதுமுதலானவை தன்னையேவருமென்னுதல் அவையடிமைபுகுருமென்னுதல். அங்கக்கே - தேவமனுவத்தயாதி ஆம்மந்தோலும்.

“கூடுபுனல்” என்றதுக்கர்ந்தம் (ஆற்றநீரித்தயாதி) “கூடுபுனல்” இத்தயாதிக்கு பாவத்தவ்யம் (என்விடாயித்தயாதிவாக்யத்தவ்யம்)

நீலமுழில்வண்ணத்தெம்பெருமான் நிற்கும் முன்னேவந்து, என்கைக்குமெய்தான், அவன்-ஞாலத்தென்றுதொடங்கி, திருப்பெரையிற்கே-காலம்பெற வென்னைக்காட்டுமின்கள், காதல்கடலில் மிகப்பெரிநாலித்தயவ்யம் .....

ஏழாம்பாட்டு.

பேரெயிற்குழ்சுடற்றென்னிலங்கைசெற்றநிரால்வந்துயிற்றிற்குந்த பேரெயிற்கேபுக்கென்னெஞ்சநாடிப்பேர்த்துவரவெங்குங்காணமாட்டே னையினியிங்குடையந்தோழியென்னெஞ்சங்கவவல்லாருமில்லை [னே. யாரையினிக்கொண்டென்சாதிக்கின்றதென் னெஞ்சங்கண்டதுவேகண்டே

ஆரூபிரப்படி.

(பேரெயிற்குழ்) உனக்கவன்பக்கலுள்ள வபிரிவேசம் நிரவதிக மாயிருந்ததாகிலு மவனே யெழுந்தருளுமளவு மிங்கேயிருக்குமத்தனை, அங்குப்போகையுத்தமன்றென்றுதோழிசொல்ல;

அத்யுச்சரித ப்ராகார ஜலநிபரிகா பரிவ்ருதமான லங்கையிலே ராவணனை, * ஸபுத்ராஜநபாந்தவமாகக் கொன்றருளி விஜயலக்ஷ்மீபரிவ்ரு

தனுப்க்கொண்டு தென்றிருப்பேனாயிலே யெழுந்தருளி யிருந்த விருப்
பைக்கண்ட நெஞ்சின்னம் மீண்டுவாராது; எனக்கிங்கொரு துணையுமில்
லை, துணையானவென்னெஞ்சை யழைக்க வல்லாருமில்லை. இங்கானாக்
கொண்டென்ன புருஷார்த்தம் ஸாதிப்பது, இனியென்னெஞ்சுபுக்க தே
சத்திலே போய்ப்புகுமித்தனையென்று தன் தோழியைக்குறித்துச் சொ
ல்லுகிறாள்.....*

பன்னீராயிரப்படி.

அந்தரம், ப்ராப்திக்கு ப்ரபலப்ரதிபந்தகமான லங்காநிரஸந்தைப் பண்
னினவன் வர்த்திக்கிற தேசத்திலே சென்று புக்க நெஞ்சு மீள்வரக்காண்கிறிலேன்
நானுமியங்கே போயித்தனையென்கிறாள்.

பேர் - பெரிய. எயில் - மதினாலே. சூழ் - சூழப்பட்டு. கடல் - அதுக்ககழா
னகடலையுடைத்தாய். தென் - கட்டளைப்பட்ட. இலங்கை - இலங்கையை. செ
ற்ற-செறுத்தழியச்செய்த. பிரான் - உபகாரகனவன். வந்து - ஸ்ரமந்தீருகைக்
கரககந்து. வீற்று - அந்தவீரபுரீதோன்றும்படி. இருந்த-எழுந்தருளியிருக்கிற. பே
னாயிற்கே-திருப்பேனாயிற்கே. புக்கு - சென்றுபுக்கு. என் - என். நெஞ்சம் - நெ
ஞ்சமானது. நாடி - அவனைத்தேடி. பேர்த்த - மீண்டு. எங்கும் - ஓரிடத்திலும். வர-
வர. காணமாட்டேன் - காண்கிறிலேன். இனி - ஆனபின்பு. தோழி - என்னோடு
சமதுகையாயிருக்கிறதோழி. இங்கு - இவ்வவஸ்த்தையில். நியமிக்கிற தாய்மாரை
யும் பழிசொல்லுமூராராயுமொழிய, துணைபாக, ஆரை - ஆரை. உடையம் - உடை
யோம். போன, என்-என். நெஞ்சம்-நெஞ்சை. கூவ - அழைத்துத்தர. வல்லாரும்-
வல்லாரும். இல்லை-இல்லை. இனி - நெஞ்சுதவாதேநீயும் தளர்த்தின்பு. ஆரை-ஆரை.
கொண்டு - கொண்டு. என் - என்னப்ரயோஜனத்தை. சாதிக்கின்றது - சாதிப்பது. ஆ
கையாலே, என - என். நெஞ்சம்-நெஞ்சு. கண்டதுவே-கண்டவிஷயத்தையே. கண்
டேன் - நானும்கண்டுவிட்டேன்.

நாடியென்று - நாட்டம்பெற்றென்றுமாம் .....

ஈடு - ஏழாம்பாட்டு.

“சுஹஞாநாமரீஷா ராஜி லக்ஷணைதமதாஹதி” (அஹஞ்சா
நுகமிஷ்யாமி லக்ஷணைநகதாமகநம்) என்ற பெருமானைப்போலே யிப்
பிராட்டியும்; என்னெஞ்சு தரிக்கைக்கு விரகுபார்த்துத் திருப்பேனாயி
லே புக்காப்போலே நானும்கேபுகுமத்தனை யென்கிறாள். (பேரொயிலி
த்யாதி) கீழிலளவுகள் குலைந்த பின்பினி நான் செய்யப்பார்த்ததிதுவென்
கிறாள்.

பேரொயில் - பெரியமதிள். (சூழ்கடல்) இம்மதிருக் ககழாம்படி.
யம்மதினைச்சூழ்ந்த கடலையுடைத்தாய், கேட்கவஞ்சும்படியான ஓரை மூ
லையடியே நடக்கப்பண்ணின வுபகாரகன். (வந்துவீற்றிருந்த) அப்போ
துமுகம் மாறவைத்த விழவுதீர வணைக்கலாம்படி. கிட்டவந்திருக்கிற.
“விஜிஸாஹாஜிவிநாநா” (விமலஸாஹங்கநிபாநநா) என்கிறப்படியே-எ
ப்போது பெருமாள் முகம்வைக்கவொண்ணாதபடி. கொடியரா யிருந்தார்,

அவ்வளவிலுமிவள் மறுவற்ற சந்த்ரமண்டலம்போலே முகத்தில் குளிர் த்திமாறாதே யிருந்தாள். [தீவொடுதொடராதெனவெய்துகிசுஞ்ஞா வலிபெடி, ௫௪௩] [திபோனேந்தராதரஸ்யேவ ப்ரதிகூலாஸிமேத்குடம்] இது க்காளவந்தா ரருளிச்செய்யும்படி - “நெஞ்சநோஷத்தால் வந்ததுபோக் கி, தீபதோஷத்தால் வந்ததன்று” என்று. (செற்றபிரான் வந்து வீற்றி ருந்த) ப்ரதிகூலநிரஸநம் பண்ணி விடாய்த்து வந்திருக்கும், “ஊத-ரா ஸம்பரிஷஷஜே ” (பர்த்தாரம் பரிஷஸ்வஜே) என்னும்படியே சரிசரி ரோபசாரம்பண்ணப் போகவேணும். (பேனாயிற்கே யிந்யாதி) அவனி ருந்த திருப்பேனாயிலேபுக்குத்தேடி. யென்னெஞ்சான தோரிடத்திலும் மீண்டுமவர்க்காண்டுகிலேன். மீளவொன்னுத லங்கையிலே புக்க திருவடி யும் மீண்டுவந்தான், அணிந்தான விவ்ருதிலே புக்க நெஞ்சு மீண்டவர க்காண்டுகிலேன். நெஞ்சங்கூடலாராதபின்பு அவன் வாராமை சொல்ல வேண்டாவிதே. நெஞ்சின்வரவுபயர்ந்தும் கண்மறைந்துகாணு மிவள் நி ற்கிறது. (மாட்டென்) கண்டு ஐவியாதே நாலிங்ஙனே முடிந்து போய்தீ தனையாகாதே.

அபிமதன்வருந்தனோம், அவ்வாக்காக வருந்தகிர்த்தநம்பண்ணி தரித்திருக்கவேண்டாவோவென்னில் (ஆனாயினி யிங்குடையந்தோழி) நெஞ்சமில்லாதவன்றிகியிருந்து. (தோழி) “நெஞ்சிலண்ணியானே” என்றாயாகில், நிதியாறுமே.

இப்போது நானிங்கிலையோ (என்னெஞ்சன் கூவவல்லாருமில் லை) நெஞ்சையிட்கைக்கு நீவேனுமே, நெஞ்சை யவனுக்காக்கின நீ வேனுமே யெனக்காக்கும்போதும்; உன்தசையிது, உனக்குக்கால்கள் ந டைதாராது. அல்லாதார்க்கு “கூட்டவேணும்” என்னும் த்வனாயில் லை. ஆர் நெஞ்சையறைப்பார்.

(ஆனாயினிக்கொண்டென் சாதிக்கின்றது) ஆனாக்கொண்டுதான் சாதிப்பது, இனி ஸாத்யந்தானேது. நெஞ்சமவறும் வந்தாணினி நான் ருனுண்டாக வேனுமே, இங்கு வெறுத்தறையாமிதே விடக்கிறது.

ஆனால் செய்யப்பார்த்த தென்னென்னில் (என்னெஞ்சங்கண்ட துவேகண்டேன) மீளாதே நெஞ்சுபோனவழியே போகப்பார்த்தேன். “சுமெடிவாஹுமதிஷாதி ஐக்ஷணேதமதாஹதி” (அத்யைவாஹம் கமிஷ்யாமி லக்ஷ்மணோநகதாம்கதிம்) என்கிறபடியே நெஞ்சுபோனவழி யே போகப்பார்த்தேன்.....*

ஜீயர் அரும்பதம்.

ஏழாம்பாட்டு (பேரெயில்த்யாதி) “ என்னெஞ்சங்கண்டதுவேகண்டேன் ” என்றத்தைப்பற்ற ஸுகிதர்ஸமாகவதாரிகை (அஹஞ்சாதுகமிஷ்யாமீத்யாதி) கீழி ற்பாட்டோடேசங்கதி (சீழிலளவுகளித்யாதி) “இனி” என்றதுக்கு பாவமாதல்.

[illegible]

“ஆராயினி” என்ற துக்கவதாரிணை (அபிமதனித்யாதி) “இனி” என்ற துக்கு பாவம் (நெஞ்சுமித்யாதி) நீரியானூயேயென்றது - நீநோழியாம்படி யாயேயிருந் தாயென்றபடி. அதாவது-என்வயஸநத்தைக்கண்டெனக்கு முன்னேதளர்ந்துகிடந் தாயென்றபடி.

சப்தார்த்தம் (ஆகாக்கொண்டுதானித்யாதி) “ ஆனாயினியிங்குடையம் ” என்றதூக்கும் “ ஆனாயினிக்கொண்டு ” என்றதூக்கும் வாயியெதென்ன (நெஞ்சமெ

ஐமித்யாதி) அதாவது-கிழே-தோழியில்லையென்றது, இங்கே - தானுமில்லையென் றோளென்றபடி.

கர்மணோந்வயஃ. “புருவஸயதஸஃஹாராநுஜாஹஞ்சாதாதுயொ யயா | சுவிஷ்டுவாஹஃமதிஷ்டாரிஷுக்ஷணேநமதாஃமதிஷ்ட” (ப்ரவேஸயத ஸம்பாராந் மாஹூக்ஷாலாயயோயதா | அத்வயவாஹந்கமிஷ்யாமிலக்ஷ்மணேநகதா ம்கஷிம்) இதுபுத்தரஹீராமாயணே ஸப்தஸுததமே .....

எட்டாம்பாட்டு.

கண்டதுவேகொண்டெல்லாநுந்நகடிக்காரக்கடல்வண்ணனோ டென் றிறத்துக், கொண்டலர்நாற்றிற்றதுமுதலாக்கொண்டவென்காதலுரைக் கிறீறோழி, மண்டி.விநாஸாநமேற்கடலும்கீள்விரம்புகுழியப்பெரிதாற், நெண்டினாளுந்நவன்விற்பிறகுநதென்கிறிநுப்பேனாழிச்சேர்வன்சென்றே.

ஆளுயிரப்படி.

(கண்டதுவேகொண்டு) ஆத்தாமானவயிநிவேஸம் ஸமக்ரமாயிரு க்கச்செய்தே புறம்புதோற்றுகிற மாநாந்நையோகொண்டு, தத்ஸௌந்த ர்ய குணஜகிதமான வென்னபிரிவேஸத்தைக் குற்றமாகவுங்கொண்டுலோ கமெல்லாங்கடி. “ஒருநகிக்கெர்பெருமான் பக்கலுள்ள வயிநிவேஸமே!’, இப்படி யாயிநிவேஸிக்கை குறிப்படியின்றே” என்று என்னையலர்நூற்ற, அதடியாகக்கொண்டு விளாந்தெழுந்த வென்னபிரிவேஸத்தின் பெருமை சொல்லரிஸமன்று. சொல்லில, தோழி, இவ்வணங்கியேயாமான வண்டங்க ளுமளவிறந்த நிருநாடும் நிறையப்பெருநி, அதுவுரிடம் போராமல்பொ ழுகிப்பெருகாரின்றது. அதலாலவொழுந்தருளியி ருந்த தென்றிருப்பே னாயிலே நானேயாடுவும்கென்று ஸம்பீலேஷிக்கைதவிரோனென்றிருள்.

பன்னீராயிரப்படி.

அநந்தரம், அவனோட்டை சம்பந்தமடியாக ஷர்ப்பநிவினையும்படி வந்தகா தலானது சர்வலோகத்தையும் விளாங்கொலைகொண்டு போகாரின்றது; ஆனபின்பு, அவனிருக்கிறதருப்பேனாயிலே சென்று புருவேவொன்றிருள்.

கண்டதுவே - புறவாயில்கண்ட வைவண்ணயாதிக்கையே. கொண்டு-கொண் டி. எல்லாரும்-தாய்மாரோ பிராரோதி வாயிபற வெல்லாரும். கடி-ஒருமிடறயக் கூடி. கார் - கறுத்த. கடல் - கடல்பாலே ஸ்ரமஹரமான. வண்ணனோடி - வடி வையுடையவனோடேகூடி. என்றிறத்து - என்னிடையாட்டமான சைதிலயத்தை. கொண்டு - அவஸம்பித்துக்கொண்டு. அலர் - பழியை. நூற்றிற்றது - நூற்றினைவது வே. முதலா-ஹேதுவாக. கொண்ட-இடங்கொண்ட. என் - என். காதல் - காதல். தோழி - அடிவிலையினுக்குப் ப்ரவர்த்தகையானதோழி. உரைக்கில் - பாசுரமிட்டுரைக் கப்பார்க்கில். “கடலின்மிகப்பெரிது” என்றவளவேயல்ல, மண் - மண். திணி-செ றிந்த. ஞாலமும்-பூமியும். அத்தைக்குந்ந, கடல்-கடல். ஏழும்-ஏழும். நீள்-இதே

ல்லாவற்றுக்கு மிடங்கொடுக்கும் மஹாவகாசமான, விசும்பும்-ஆகாசமும், கழிய-தனக்குள்ளேயாம்படியவ்வருகே. பெரிது - பெருத்திராரின்றது. ஆனபின்பு, தெ-ள்-தெளிந்த, திரை-நீர்த்தினாயையுடைத்தாகையாலே ஸ்ரமஹரமாய், சூழ்ந்தவன்-காதலைப்பெருக்கவளைத்தவன். வீற்றிருந்த-இருக்கிற, தென்-தென். திருப்பேரையில்-திருப்பேரையிலே, சென்று-என்றாபமாமும்படிசென்று, சேர்வன்-சேர்க்கடவேன்.

ஈடு - எட்டாரம்பாட்டு.

எனக்கு “ அவனைக்காணவேணும் ” என்னுமபிரிவேசம் “ கடலில் மிகப்பெரிது ” என்னுமளவன்றிக்கே, அறமிக்கது; ஆனபின்பு நீங்களாகவிசையிற்கோளாவில், தன் வேண்டற்பாடுதோற்ற வெழுந்தருளியிருக்கிற தென்றிருப்பேரையிலே நான்போய்ப் புகுவேனென்கிறான்.

(கண்டதுவேகொண்டு) அவன்பேர்சொல்லுதல், “ தலைமில்வணங்கவுமாங்கொலோ ” என்று ஒருபாணமஞ்செய்தல் செய்யுமிதே; அம்மாத்தரத்தையேகொண்டு, புறவிதழ்கண்டு படுகிறபடி யிதுவானால், அகவாயிலோடுகிற தறியிலென்படுவார்கள். (எல்லாருங்கூடி) பரிவரோடு, ஹிதகாமரோடு, “ இவையிரண்டுந்தானேன் ” என்றிருப்பாரோடு வாகியறக்கூடி. பிறரைப்பழிசொல்லவென்னில், தம்மில் தாம் சேராதவர்களும் சேர்வர்களிதே. (கார்க்கடல்வண்ணனோ டென்றிறத்துக்கொண்டு) இவள் நிறம்விவரணமாம்போது, அவன்றிறத்தே யிறந்ததாகவேண்டாவோ கடலேறிவடிந்தவிடமென்று தோற்றுகிற தில்லையோ. என்னிடையாட்டத்தை ஸ்ரமஹரமான நிறத்தையுடையவனோடே கூட்டி. (அலர்தூற்றிற்றதுமுதலாக்கொண்ட வென்காதலுரைக்கில்) இவர்கள் பேசாதேயிருந்தார்களாகில் நானும் ஈகமேயிரோனே. நான் பழிக்கஞ்சி மீளுவேனென்று காணுமிவர்கள் பழிசொல்லப்புக்கது. (அலர்தூற்றிற்று) அலர்தூற்றினார்கள். (அதுமுதலித்யாதி) அதுதானே யடியாகக்கொண்ட வென்காதலானது சதசாகமாகப்பணக்கப்புக்கது ; (காதலுரைக்கில்) தன்காதல் தன்னாலும் சொல்லிமுடிய வொண்ணாதுகாணும். “ யதொவாவொதிரவருகே ” (யதோவாசோநிவர்த்தந்தே) என்கிறவிஷயத்தைச் சொல்லீலு மிவன்காதல் பேச்சுக்குநிலமன்று. இக்காதலுக்கு விஷயபூதனானவனையும் விளாக்கொல்கொள்ளவற்றான காதலிதே. “ சுடர்ஞானவிற்பம் ” என்று - பகவதாந்தத்தைச்சொல்லிவைத்து, “ அதனிற்பெரியவென்னவா ” என்றிதே. (தோழ்) இக்காதலைவினைக்கைக்கு நீபண்ணும் க்ருஷிபறிதியிதே. இதிருந்தபடிபாராய் (மண்டிணிஞாலமிய்யாதி) “ காதல்கடலில்மிகப்பெரிதால் ” என்றவிடம் - ஓராதே சொன்னோம்; ஆனலெங்ஙனே சொல்லும்படியென்னில் பெரியவற்றில் பெரியதென்னுமித்தனையல்லது, ஒருபாசரமிட்டுச்சொல்லலாவதில்லை. மண்ணாலே நெருங்கின பூமியென்றபடி. அத்தையும் சூழ்ந்தகடலேழும், அவற்றுக்கெல்லா மவகாசமான வாகாசமும், இவை யித்தனைக்கு மவ்வுருபட்டிருக்கை.

இப்படி காதல்கரைபுரண்டால் செய்யப்பார்த்த தென்னென்ன (தெண்டினாயித்யாதி) இக்காதல் மறுநனையும்படியான விஷயநிருந்தவிடத்தே போய்ப்புகுமத்தனை, தென்றிந்தனாகனாலே நுழப்பட்டு அவன் வீற்றிருந்த தென்றிருப்பேராலே போய்ப்புகுமத்தனை. “தஸ்யோபவநஷணௌஷாநாநாபவஸூஸமஸூஷாவிஹுதஸூஸலிஹுதவாஜேஸூஸவாவிஸூ” (தஸ்யோபவநஷண்டேஷாநாநாபவஸகந்திஷாவிஹுதயஸலிலகந்திஷாநாதவாநகேஸுபாவிஸம்) என்றபடியே அதுபவயோக்யமான தேசத்திலேபோய்ப் புகக்கடவோம். (சேர்வன்சென்றே) இனிப்பகட்டால் திராது, புக்கல்லது விடேன். ஆள் விடுதல், அவன் வரவுபார்த்திருத்தல் செய்யேன். (சென்றே-சேர்வன்) இனியெகிரோ யவன்வரிலும் மீளேன். அவனைச்சேருகையன்றுத்தேப்யம், அங்கே சென்று கிட்டுகை.....*

ஜீயர் அநுமபதம்.

எட்டாம்பாட்டு (கண்டதுவேயித்யாதி) “மண்டினிநூஸமம்” என்றுதொடங்கி “சேர்வன்சென்றே” என்னுமளவுக்கடாத்தித்தவாரிகை (எனக்கவனையித்யாதி) வேண்டற்பாடு - பெருமையும், வைலகண்டியமும்.

கண்டதாகிறதென்ன (அவன்பேர்சொல்லுதலித்யாதி) பவிதமாதல், அவதாரணர்த்தமாதல் (புறவிதழித்யாதி) புறவிதழ் - பாற்றயவ்யபாரம், அகவாயில்-நெஞ்சில். “எல்லாரும்” என்றதுக்கர்த்தம் (பரிவரோடித்யாதி) தாய்மார் தோழிமாரோழிய, அயற்சேரியார் கூடுவர்களோவென்ன (பிறரையித்யாதி)

கார்த்தல்வண்ணிடைத்திலிவர் பரவலையாளுநென்கிறதறிந்தபடி யென்னென்ன (இவன்கிறயித்யாதி) இவன்குறியாயகமேதென்ன (கடலேயித்யாதி) சப்தார்த்தம் (என்னிடையாட்டத்தையித்யாதி) இடையாட்டம் - பாரிப்பு, வ்யாபாரமாதல். “அலந்தாற்றிற்றதுதலா” இய்யாழியில் வ்யாபாரகரித்தார்த்தம் (இவர்கன்பேசாதேயித்யாதி) அவர்கள் பழிசொல் தகைக்குப் பரையோடுமேதென்ன (நான்பழிக்கஞ்சியித்யாதி) அவர்கள் சொன்னது விபரிதமாகவே. பவிததென்குறள் (அதானேயித்யாதி)

யத்சப்தார்த்தம் (தன்காதலித்யாதி) சொல்லமுடிக்கவொண்ணாமையினெலலையைய நுருளிச்செய்குறள் (யதோலாச இய்யாதி) பேச்சுக்கு நிலமல்லாமைக்கு ஹேதுவேதென்ன (இக்காதலுக்கித்யாதி) விளாக்கொல்கொள்ளுமை - கபளிகரிக்கை. அவனையும் விளாக்கொல்கொள்ளாவற்றேவென்ன (சுடர்ஞானயித்யாதி) “தோழி” என்று சம்போதிக்கிறவளுடைய ஹார்த்தபாவம் (இக்காதலையித்யாதி) “மண்டினி” என்றதுக்கவதாரிகை (இதிருத்தபடிபாராயென்று) இப்போதிப்பு சொல்லுகிற “காதல்கடலில் மிகப்பெரிதால்” என்று முன்பு சொல்லுவானெனென்ன (காதல்கடலிலித்யாதி)

“அவன்வீற்றிருந்ததென்றிருப்போ” என்றதுகுபாவம் (இக்காதலம், வித்யாதி). “தெண்டினாகுழந்தவன்” என்றதுகுபாவம் (தஸ்யோபவநேத்யாதி) “தஸ்யோபவநஷணௌஷாநாநாபவஸூஸமஸூஷாவிஹுதஸூஸலிஹுதவாஜேஸூஸவாவிஸூ” (தஸ்யோபவநஷண்டேஷாநாநாபு

பஸுகந்திஷ்டஃ | விஹ்ருத்யஸஸிலக்விந்ராதவாங்கேஸுமுபாவிஸம்) இதி ஸந்தரகாண்டேஸீதா. “சென்றே” என்கிற வேவகாரத்துக்கர்த்தம் (இனிப்பகட்டாலித்யாதி) பகட்டுகை - “போவேன்” என்றச்சமுறுத்துகை. “சென்று-சேர்வன்” என்ற அக்குபாவம் (ஆள்விதெலித்யாதி)

தோழி, கண்டதுவே கொண்டென்றுதொடங்கி, சென்றே-சேர்வனித்யந்வயஃ. மண்டிணிருலம் - மண்செறிந்தபூமி. நீள்விசம்பு - மஹாவகாசமானவாகாசம். கழியப்பெரிது - இவைதனக்குள்ளே யடங்கும்படி யவ்வருகே பெருத்திருந்தது...*

ஒன்பதாம்பாட்டு.

சேர்வன்சென்றென்னுடையதோழிமீர்காளன்னையர்காளென்னைத் தேற்றவேண்டா, நீர்களுளாக்வின்றநென்னிதற்குநெஞ்சுநிறைவுமெனக்கிங்கில்லை, கார்வண்ணன்கார்க்கடனஞ்ஞாலமுண்டகண்ணபிரான்வந்துவிற்பிறிஞ்சு வேர்வளவொண்கழனிப்பழனத்தென்றிருப்பெரொயின்மாரககோ.

ஆறாயிரப்படி.

(சேர்வன்சென்று) “ இப்போதே தானே யெழுந்தருளுகிறானிநே, இப்படிபதறவேனுமோ ” என்றும், “போகைதானுமீடல்ல ” என்றும் தோழிமாருமன்னையருஞ்சொல்ல; நீங்களென்னையொன்றும் தேற்றவேண்டா. போகைக்குநீங்கள் சொல்லுகிற விரோதமென்; போனால் வரக்கடவ விரோதமுண்டோ என்றிவள்சொல்ல, “ உன்னுடைய தையசாதுர்யாதிகளுக்குப்போராது ” என்று அவர்கள்சொல்ல, அவனுடைய ஸௌந்தர்யஸௌஸீல்யகாருண்யாதி ருணங்களாலே யென்னுடைய தையசாதுர்யாதிக எபற்றாதங்களாயிற்றின; ஆதலால், அதிஸம்ருத்த மாயதிரமணியமா யென்னோடு ஸம்ஸீலேகைக்காக வவன் வந்தெழுந்தருளி யிருந்த தென்றிருப்பெரையிலே சேர்வன் சென்றென்கிறார்...*

பன்னிராயிரப்படி.

அநந்தரம், ப்ரளயாபத்ஸகளுவன் வர்த்திக்கிற தேசத்திலே சென்றுபுகத்தவிரேன். நீங்களென்னைத் தேற்றி யுரைக்கிறதற்கு ப்ரயோஜன மில்லையென்று தோழிமாரையும் தாய்மாரையும்பார்த்துச் சொல்லுகிறார்.

என்னுடை - எனக்குசுமார ஆகைகளாயிருக்கச்செய்தே ஹிதஞ்சொல்லவொருப்பட்ட. தோழிமீர்காள் - தோழிமீர்காள். அன்னையர்காள் - ஹிதபகைகளாயேபோருமன்னையீர்காள். என்னை - என்னை. தேற்றவேண்டா - தேற்றவேண்டுவதில்லை. இதற்கு - இந்தவவஸ்த்தைக்கு. தேறுகைக்குறுப்பாக, நீர்கள் - நீங்கள். என் - என்னவார்த்தை. உரைக்கின்றது-சொல்லுவது. நெஞ்சம் - தேறியிருக்கைக்கடியானநெஞ்சம். நிறைவும் - பூர்த்தியும். எனக்கு - எனக்குறுப்பாம்படி. இங்கு-இங்கு. இல்லை-இல்லை. அவையங்கேயானபின்பு தேற்றமுமங்கேபோயிற்று. ஆதலால், நெஞ்சையும் நிறைவையும்பஹிக்கைக்கடியான, கார் - ஸ்யாமளமான. வண்ணன்-வடிவையும். கார்க்கடல் - ப்ரளயாபந்நமான. ஞாலம் - ஐகத்தை. உண்ட - அமுது

செய்தவாபத்ஸகத்வத்தையும், பிரான் - ஆஸ்திரோபகாரகமான பவ்யதையையுமுடைய, கண்ணன் - க்ருஷ்ணன், வந்து - வந்து, வீற்றிருந்த - இருக்குமிடமாய், ஏர் - ஏரினுடைய, வளம்-மிகுதியையுடைத்தாய், ஒண் - தர்ஸநியமான, கழனி-கழனிபையும், பழனம்-நீர்நிலங்கனையுமுடைத்தான, தென், திருப்பேரொயில்-திருப்பேரொயிலாகிற, மாநகர்-மஹாநகரத்தை, சென்று-சென்று, சேர்வன்-கிட்டிவிடக்கடவேன்.

ஈடு-ஒன்பதாம்பாட்டு.

நீங்குளினியென்னைத் தேற்றிப்பரையோஜமில்லை, தென்றிருப்பேரொயிலே போய்ப் புக்கடவேனென்கிறான்.

(சேர்வன்சென்று) உன்னுற்றமுமையாலே சில சொல்லுகிறாயாவிதிது கடைப்படவற்றோவென்ன; அவாய்யமங்கே புக்கல்லது விடேனென்கிறான்.

(என்னுடைத்தோழிநிற்காதிதயாதி) எனக்காயிருப்பாரும், என்னைத்தங்களுக்காக நினைத்திருப்பாரு மொன்றும் சொல்லவேண்டா, தேரீழிமாரோடு தாய்மாரோடு வாசியில்லைகாணு மிவனோத்தேற்றப்போகாமைக்கு, அஞ்ஞரோ வ்யவஸிதரை யுபநிதசுத்தாலே மட்கப்பார்ப்பார். விஷயாதீநமரக வருகிறத்தை சாததத்திலே சிலவெழுதுகிறவர்களோ வெனக்கு வார்த்தைசொல்லுவார். இவள்கள்ளை மறந்து, அவனையே பார்த்துப்பேசுகிறான்; அவர்களவனைமறந்து, தந்தாயமையே பார்த்துமிடக்கத் தேடுகிறார்கள்.

(நீர்களுனாக்கின்றதென்னிதற்கு) கலங்கினாரோ ! தெளிந்தாராத்தேற்றுவார். நீங்கள் கிற்றி நிலையெது, என்னிலையெது. போகையிலே துணிந்திருக்கிறவென்னை, “புறப்படுகைபழி” என்றிருக்கிற நீங்கள் சொல்லுவதென். (இதற்கு) எனக்கேடுகிறதசைக்கு. அஃஃஃ, நெஞ்சுமடக்கமுமுடையார்க்கினு வார்த்தையோ; நாங்கள் சொன்னபடி செய்து எங்கள் வழியேயொழுக்கவேண்டாவோவென்ன (நெஞ்சுகிறைவுமெனக்கிங்கில்லை) அதுவேணுமாயி லங்கேபோய்ச்சொல்லுங்கோள், மறஸ்ஸு மடக்கமு மவன்பக்கின. நிறைவாவது-அடக்கம். நெஞ்சாவது-அதிட்டிவைக்கும் கலம்.

(கார்வண்ணனிதயாதி) நெஞ்சம் நிறைவுமெனக்காம்படியரையோவவன்படியிருக்கிறது, (கார்வண்ணன்) தாய்மார் தோழிமாரானவர்கள் வார்த்தைகளாதபடியாக வடிவுபடைத்தவன். வெளும் வடிவழகையோவுள்ளதென்னில் (கார்க்கடல் ஞாலமுண்ட)தளர்த்தார்தாவளம். அபத்தவந்தால் ரகூதித்துவிடுமத்தனையோவென்னில் (கண்ணபிரான்) தன்னைப்பிறர்க்காக்கிவைக்கு முபகாரகன். (வந்துவீற்றிருந்த) தன்னைவ்யயெல்லார் தோற்றும்படியிருந்த. (ஏரிதயாதி) ஏரினுடைய ஸம்ருத்தியைடைத்தாய், அழகிதான கழனியையும் நீர் நிலங்கனையுமுடைய திருப்பேரொயிலாகிற மாநகரிலே - சென்று - சேர்வன். உங்கள் தடைக்கும்இரு,

ல், அவ்வழியில் நிறற் றல் செய்யேன். என்னைத்தேற்றவேண்டா, வளமென்று - மிகுதிக்குப்பேர் .....*

ஜீயர் அரும்பதம்.

ஒன்பதாம்பாட்டு (சேர்வனித்யாதி) “அன்னையர்காள், என்னைத்தேற்றவேண்டா, தென்றிருப்பேரெயில் மாநகர் - சேர்வன் சென்று” என்கிறபதங்களைக்கடா ஸ்வித்தவதாரிகை (நீங்கனினியித்யாதி) தேற்றுகையாவது - இப்படி சாஹஸத்திலே துணியுமது ஸ்திரீத்வத்துக்குப்போராது, செய்து தலைக்கட்டவும்போராது, ஆகையாலித்தை விடென்கை.

கீழேயும் “சேர்வன் சென்று” என்றுவைத்து, திரியவும் சொன்னதுக்குபாவம் (உன்னாற்றுகமையித்யாதி) கடைப்படவற்றே-நிறைவேறவற்றே. கடைப்படுகை-நிறைவேறுகை.

தோழிமீர்காளென்னாதே, “என்னுடைத்தோழிமீர்காள்” என்று விசேஷிக்கையைப்பற்ற (எனக்காயிருப்பாரும்) என்கிறது. “அன்னையர்காள்” என்று-கௌரவிக்கையாலே (என்னைத்தங்களுக்காக நினைத்திருப்பாரும்) என்றது. தாய்மார்த் தொழியத் தோழிமார்க்கும் தேற்றப்போகாதோவென்ன (தோழிமாரோடித்யாதி)

“நீர்கள்” என்றதுக்குபாவம் (கலங்கிஞ்ஞரோவித்யாதி) விவரணம் (நீங்களித்யாதிவாக்யத்வமும்)

“இங்கில்லை” என்றதுக்குபாவம் (அஹவேணுமாநிலித்யாதி)

“கார்வண்ணன்” என்றத்தை “நெஞ்சநிறைவு மெனக்கிங்கில்லை” என்றத்தோடே கூட்டிப்பாவம் (நெஞ்சம் நிறைவுமித்யாதி) “தோழிமீர்கா ளன்னையர்காள்” இத்யாதியோடேகூட்டி பாவாந்தரம் (தாய்மார் தோழிமாரானவித்யாதி) தளர்த்தார்தாவளம் - தளர்த்தார்க்காதாரம்.

“சென்று - சேர்வன்” என்றதுக்குபாவம் (உங்கன்தடைக்கித்யாதி)

என்னுடைத்தோழிமீர்காளித்யார்ப்பய, மாநகரோ - சென்று - சேர்வனித்யந்வய. இதற்கு - இந்தவவஸ்த்தைக்கு, நீர்களுகாகின்றதென்-தேறுகைக்குறுப்பாக நீங்கள் சொல்லுகிறவார்த்தையெது .....*

பத்தாம்பாட்டு.

நகரமுநாடும்பிறவுந்தேர்நிலைநெனக்கில்லையென்றோழிமீர்காள் கிராமணிநெடுமாடநீடுதென்றிருப்பேரையில்வீற்றிருந்த மகரநெடுங்குழைக்காதன்மாயநூற்றுவரையன்ருமங்கநூற்ற நிகரினமுகிலவண்ணனேமியானென்னெஞ்சங்கவர்ந்தெனயூழியானே.

ஆளுயிரப்படி.

(நகரமும்) அவனெழுந்தருளியிருந்த தென்றிருப்பேரையிலே நீயே போகில் ஊரும் நாடும் மற்று மெல்லாரு முன்னைப் பழிசொல்லா ரோவென்று தோழிமார் சொல்ல;

அவர்களையிறே நான் தேடுகிறது என்றிவள் சொல்ல, “பழிசொன்னாலுனக்கு லஜைபாகாதோ” என்றுபின்னையும் தோழிமார் சொல்ல;

அவனுடைய நிரத்சியாபீச்சர்ய ஸௌந்தர்யாதி கல்யாணகுணங்களாலும், அவனுடைய வாபீச்சர்ய திவ்யசேஷ்டிதங்களாலு மென்னுடைய நெஞ் சும் லஜ்ஜையு மபஹ்ருதமா யெத்தனைகாலமுண்டு ; ஆதலாலினித்தென் றிருப்பேனாயிலே நானேயாநிலும் போமத்தனையென் றத்யவஸிக்கிறான்.

பன்னீராயிரப்படி.

அநந்தரம், ஆஸ்திதவிரோதி நிரஸநிலைபத் திருப்பேனாயிலேயிருந்த மகர நெடுங்குழைக்காத னென்னெஞ்சை யபஹரித் தநேககாலமுண்டு, அவனிருந்த நக ரத்தோடு நாட்டோடு மற்றுமுள்ள தேசங்களோடு வாகியற நானேபுறப்பட்டாரா யக்கடவேன், எனக்கு லஜ்ஜையில்கூ யென்கிறான்.

என் - எனக்கு. தோழிமீர்கான் - தோழிமாரொன்று பெயராய் ஹிதஞ்சொ ல்ல நியமிக்கத்தேடுகிறவர்களே. சிகரம் - சிகரங்கனையுடைத்தாய். மணி - மணிம யமாய். நெடு - ஒங்கின. மாடம் - மாடங்கனையுடைத்தாய். நீடு - சிகரகாலத்தாயி யான. தென் - தென். திருப்பேனாயில் - திருப்பேனாயில். ஹீற்றிருந்த - எழுந்தரு ளியிருக்கிற. மகரம் - மகரகாரமான. நெடு - பெரிய. குழை - ஆபரணத்தையுடை ய. காதன் - கர்ணபாசங்கனையுடையனாய். மாயன் - அவ்வாபரணசோபையோபா தி ஆர்ச்சர்யங்களான குணசேஷ்டிதங்களை யுடையனாய். தூற்றுவனா - ஆஸ்திதவி ரோதிகளான தூர்போதநாதிகளை. அன்று - பாரதஸமரம் ப்ரயுத்தமானவன்று. மங்க - நசிக்கும்படி. தூற்ற - மந்திரித்து. அத்தாலே, நிகர் - ஒப்பு. இல்-இல்லாத. முகில் - காளமேகநிபமான. வண்ணன் - வடிவிற்புகையுடையனாய். நேயியான் - ஆஸ்திதசம்ரக்ஷணர்த்தமான திருவாழியை யுடையனானவன். இவ்வபநாதத்தைக்கா ட்டி, என்-என். நெஞ்சம் - நெஞ்சை. கவர்ந்து - அபஹரித்துக்கொண்டு. எணையுழி யான் - எத்தனைகாலத்தான். ஆனபின்பு, நகரமும் - அவனிருந்தநகரமும். நாடும்- அத்தோடு சேர்ந்த நாடும். பிறவும் - மற்றுமுண்டான பத்தநாதிகளும். நானே, தே ர்வேன் - போயாராயக்கடவேன். நான் - “இவர்கள் பழிக்கும்படி யிவர்கள் சந்தி தியிலே போகும்படியென்” என்கிற ஸ்திரீத்வப்ரயுத்தமான லஜ்ஜை. எனக்கு-என க்கு. இல்லை - இல்லை.....*

நடு - பத்தாம்பாட்டு.

“இருந்ததே குடியாக நாட்டாருண்ணிப் பழிசொல்லார்களோ” என்று தோழிமார்க்களசொல்ல ; அவர்களன்றோ வெனக்குத் தேட்டமெ ன்கிறான்.

(நகரமுநாடுமியாதி) உன் துணிவுதுணிவாக, நாட்டார் நகரத் தார் மற்றுமுள்ளாரு மெல்லாமறிந்து பழிசொல்லுகிறார்களிறேயென்ன ; எனக்குத்தானவனையோதேட்டம். நகரம், நாடு, பத்தநாதிகள், இவற்றி லுள்ளாருடைய பழியேயன்றோ வெனக்குத் தேட்டம். (தேர்வேன்) தேடுகிறேனென்றபடி. நீங்கள் சேரிகோளாகில், அவன் தானாகவாரானு கில், அவனுடனே கூட்டிப் பழிசொல்லுகிறவ்வார்களன்றோ ஸத்தையை நோக்குகிறார்கள் ; “அலொழிலாருயிர்நிற்கும்” என்றானிறே. பிறவும்- மற்றுமுள்ளவன்.

(நானொனக்கில்லை) லஜ்ஜை யிங்கில்லாமையேயன்று, அங்குப் போனாலுமில்லை ; இவ்வயத்தினனில் முதலிலே யில்லாமை. (என்றோழிமீர்காள்) இது நானுங்களுக்குச் சொல்லி யறியவேண்டும்படியாவதே.

(சிகரமித்யாதி) பர்வதசிகரங்களைக் கொடுவந்து வைத்தாப்போலே ஓக்கமுடைத்தாய், ரத்நமயமான மாடங்களையுடைய பெரிதான தென்றிருப்பேரையிலே வீற்றிருந்த. (மகரநெடுங்குழைக்காதன்) மகராகாரமான பெரியவாபரணத்தையுடைய கர்ணபாசங்களை யுடையவன். அவனுடைய வோரோவையவங்கரிலே படிந்தாரா மீட்கலாயோவிறுப்பது. (மாயன்) சொல்லிச்சொல்லாத தேஹகாந்தியையு மாத்தமகுணங்களையும் நினைக்கிறது. (மாயன்) ஆனந்தபஷ்பாதம். (தூற்றுவரையன்று மங்கதூற்ற) சிலரை யழிக்கநினைத்தால், ஒன்றும் சேஷியாதபடி யழிக்குமவன். தூர்யோதநாதிகளை பாரதஸமரம் ப்ரவ்ருத்தமானவன்று நசிக்கும்படி மந்திரித்த. (நிகரில்முகில்வண்ணன்) ஒப்பில்லாத சாளமேகம்போலேயிருக்கிறவடிவமு. இத்தால் - விரோதிபைவளர்த்தாலும் விடவொண்ணதவடிவமுமென்கை. (நேமியான்) ஆனந்தவிரோதிகளைப் போக்கும்போது பகலை யிரவாக்கும் பரிகரத்தையுடையவன். திருவாழியைக் கொண்டு பீஷ்மாதிகளையும் தொடராநிற்குமிதே. (நிகரில் முகில்வண்ணன் நேமியான்) தூர்யோதநாதிகளுக்கு மின்னுமிடியுமாய், பாண்டவர்க ளார்த்திதிரவாஷித்து நின்றபடி. அவனுன்விரோதிகளைப் போக்கிக் கூடநினையாதபின்பு, அவன் தானே வந்துன்காலிலே விழும்படி. மந்திரித்தாலோ வென்ன (என்னெஞ்சங்கவர்ந்தேனையுழியானே) அதுக்கிடான பரிகரமிழந்து நானெத்தனைகாலமுண்டு. வடிவழகையு மாயுதச்சேர்த்தியையுங் காட்டியென்னெஞ்சை யபஹரித்துப்போ யெத்தனைகாலத்தான். (எனையுழியானே) அநேககல்பமுண்டு. தூர்யோதநாதிகளைவெல்ல வெண்ணினுப்போலே என்னெஞ்சை யபஹரிக்கைக் கெத்தனைகாலமெண்ணினுனே.....*

ஜீயர் அரும்பதம்.

பத்தாம்பாட்டு (நகரமுழித்யாதி) “ நகரமுநாடும் பிறவும்தேர்வேன் ” என்றத்தைக்கடாணித்தவதாரிகை (இருந்ததேயித்யாதி) இருந்ததேகுடியாக - குடியிருக்கிறபேரெல்லாரு மென்றபடி.

நகரமுநாடும், பிறவும் - மற்றுமுண்டான பத்தநாதிகள், இவற்றிலுள்ளாருடைய பழியைத்தேடுவேனென்று சப்தார்த்தம். தேருகை - தேடுகை. விவரணம் (நகரம்நாடித்யாதி) தேட்டமாகைக்குஹேதுவேதென்ன (நீங்களித்யாதி) சேரிகோளாகில் - சேரவிடாதவர்களாகில். “ பழிசத்தையைநோக்கும் ” என்னுமதுக்குப் பரமானம் (அலரித்யாதி) அலரொழில் - பழிஇளம்பில். அலர் - பழி. ஆருயிரிற்கும்-ப் பரணன் நிற்குமென்றபடி.

இங்கில்லைபென்னாதே, “எனக்கில்லை” என்றதுக்குபாவம் (‘லஜ்ஜையித்யாதி’) விவரணம் (இவ்வயத்தியித்யாதி) “தோழிமீர்காள்” என்றதுக்குபாவம் (இது நானித்யாதி)

“சிகரம் - நெடு - மணி - மாடநீடு ” என்றவயித்தர்த்தம் (பர்வதேத்யாதி) “மகரநெடுங்குழைக்காதன்” என்றத்தோடே “என்னெஞ்சங்கவர்ந்து” என்று கூட்டிபாவம் (அவனுடையவிய்யாதி) மாயன் - ஆர்ச்சர்யபூதனித்யர்த்தம். இன்னத்தா லார்ச்சர்யபூதனென்று விசேஷியாமையாலே யருளிச்செய்கிறார் (சொல்லியிய்யாதி)

“நூற்றுவரை” இத்த்யாதியோடேகூட்டி “மாயன்” என்றதுக்கர்த்தாந்தரம் (ஆறுதிதேத்யாதி) “மங்க” என்றதுக்கு பாவம் (சிலனாயிந்யாதி) சீழிற்பதத்தைக்கடாக்ஷித்துபாவம் (இத்தால்விரோதியையிந்யாதி) “நேமியான்” என்றத்தை- “நூற்றுவரை” இத்த்யாதியோடேகூட்டிபாவம் (ஆறுதிதேத்யாதி) அந்தரங்கராயிருப்பாரு மாற்றிவிருத்திகளாகி வித்தைக்கொண்டே ஐயிப்பதென்கிறார் (திருவாழியையிந்யாதி) “முல்வண்ணன் நேமியான்” என்றத்தை- “நூற்றுவரை” இத்த்யாதியோடேகூட்டி, விஷயவிபாகத்தாலே பாவாந்தரம் (ஆர்யோதநாதிகளுக்கிந்யாதி)

“என்னெஞ்சங்கவர்ந்து” என்றதுக்கவநாரிதை (அவனிய்யாதி) “நூற்றுவரை” இத்த்யாதியோடே “என்னெஞ்சங்கவர்ந்து” என்றத்தைக்கூட்டி பாவநீதல், விவரணமாதல் (ஆர்யோதநாதிகளையிந்யாதி)

என்தோழியின்கார், சிகரமணியென்றுதொடங்கி, எனையுழியான், நானெனக்கல்லி, நகரமுநாமும் பிறவும் தேர்வேனித்யந்வயம். அன்று - பாரதஸமரம் பரவ்ருத்தமானவன்று. மங்க-நடுக்க. நூற்ற-மந்திரித்த. ஆலோசித்த. கவர்ந்து-அபஹரித்து. எனையுழியானே-எத்தனைகாலத்தான். எத்தனைகாலத்தை யுடைவனென்றபடி.*

பதினொன்றும்பாட்டு.

ஊழிதோறுழியுருவும்பேருஞ்செய்கையும்வெறவன்வையங்காக்கு மாழிநீர்வண்ணையச்சுதனையயனிருருகூர்ச்சுடகோபன்சொன்ன கேழிலந்தாறியோராயிரத்துள்ளிவைதிருப்பேரைநின்மேயபந்து மாழியங்கையனையேத்தவல்லாரவரடிமைத்திறந்தாழியாரோ.

ஆரூயிரப்படி.

(ஊழிதோறுழி) ப்ரதியுகம் பிந்நரூப நாமசேஷ்டிதனய்க்கொண்டு ஸ்வாஸாதாரண திவ்யருபேனாவதிர்ணஸ் யாழிதரை கசுதித்தருளும் ஸ்வபாவனாயிருந்த வச்சுதனை யணிருருகூர்ச்சுடகோபன்சொன்ன, சகலகுணங்களாலும் திருபமமாயிருந்த திருவாய்மொழியில் தென்றிருப்பேரையைச்சொன்ன வித்திருவாய்மொழியைக்கொண்டு, அவனுடைய, திருவாழியுங்கையுமாயிருக்குமுகை யேத்தவல்லார், திருவாழியோடொக்க வடிமைசெய்யப் பெறுவாரென்கிறார்.....*

பன்னீராயிரப்படி.

அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழியைச்சொல்லி ஸ்துதிக்கவல்லவர்கள் பகவத்கைக்காயத்தி லவகாஹந்தையுடையவராவொன்று பலத்தையருளிச்செய்கிறார்.

ஊழிதோறுழிதோறு - கல்பந்தோறும் கல்பந்தோறும். பேருமுருவம்செய்கையும் - நாமருபவ்யாபாரங்களை. வேறவன் - வேறாகவுடையனாய்க்கொண்டு. வையம்-ஐகத்தை. காக்கும் - ரக்ஷிக்குமவனாய். ஆழிநீர் - சமுத்ராஜலம்போலேபசுத்த. வண்ணனை - அஸாதாரணவிசுரஹத்தை யுடையனாய். அச்சுதனை - ரக்ஷயவர்க்கத்தை நமுவவிடாதவனாவனை. அணி - ஐகத்துக்கலங்காரமான. குருகூர் - திருநகரிக்குநீர்வாஹகரான. சடகோபன் - ஆழ்வார். சொன்ன - அருளிச்செய்த. கேழ் - ஒப்பு. இல்-இல்லாத. ஓரந்தாதி, ஆயிரத்துள்-ஆயிரத்தள். திருப்பேரையில் - திருப்பேரையில். மேய - சேர்ந்த. இவைபத்தம்-இப்பத்தை. கொண்டு, ஆழியங்கையனை-கையுந்திருவாழியுமான சர்வேஸ்வரனை. ஏத்த - ஸ்துதிக்க. வல்லாரவர்-வல்லரானவர்கள். அடிமைத்திறத்து-சேஷவ்ருத்திவிஷயத்தில். ஆழியாரோ - அவகாடரோ .....*

இது - எண்ணிராசிரியவிருத்தம்.

ஈடு - பதினென்றும்பாட்டு.

நிகமத்தில் - இத்திருவாய்மொழி கற்றார் பகவத்கைங்கர்யத்திலே மிகவு மவகாஹித்தாரொன்குறார்.

(ஊழியித்யாதி) ஆழிதரக்ஷணர்த்தமாக, கல்பந்தோறும் கல்பந்தோறும், திருமேனியும் திருநாமமும் சேஷ்டிதங்களுந் வேறுபடக் கொள்ளுமவன். இதுக்குப்ரயோஜனமென்னென்னில் (வையங்காக்கும்) ஐகதரக்ஷணர்த்தமாக. (ஊழிதோறுழியித்யாதி) அப்படியே ரக்ஷித்திலனாகில் இப்படி விஸ்வஸிப்பாரில்லையே யிவனை “ரக்ஷகன்” என்று. (ஆழிநீர்வண்ணனை) நோக்காதே படுகொலையடிக்கிலும் விட்வொண்ணாதவடிவு. வேறுபடாதே யங்குள்ளார்க்குக் காட்சிகொடுக்கு மஸாதாரணவிசுரஹத்தைச்சொல்லுகிறது. (அச்சுதனை) அவ்வடிவு தனக்கொருநாளும் பிவில்லையென்னுதல், பற்றினொர யொருநாளும் விடானென்னுதல். (அணிகுருகூர்) ஆபரணமானதிருநகரி. (கேழிலந்தாதி) ஒப்பில்லாதவந்தாதி. தம்மாலும் பிறராலும் மீட்கவொண்ணாதபடி பகவத்விஷயத்திலுண்டான வ்யவஸாயத்தைச்சொன்ன பத்தாகையாலே ஒப்பின்றிக்கேயிருக்கிறபடி. ஒப்பில்லாதவாயிரத்துள் திருப்பேரையிலே சேர்ந்த விப்பத்தைக்கொண்டு (ஆழியங்கையனையேத்தவல்லார்) இதெல்லாவற்றாலும் சொல்லிற்றாயிற்று - கையுந்திருவாழியுமானவழிகிலே யிவரகப்பட்டபடி. அல்லாதவழிகுக் ளொருபடியு மிதொருபடியுமாயிருக்கை; இது கைமேலே யதுபவித்துக்காணலாமே. (அவரடிமைத்திறத்தாழியாரோ) அடிமைவர்க்கத்தில் திருவாழியின் தன்மையையுடையவொன்னுதல், அடிமைபிடையாட்டத்திலொருவரால் மீட்கவொண்ணாதபடியுட்புகுவொன்னுதல்.

ஜீயர் அரும்பதம்.

நிகமம் (ஊழிதோறியாதி) “ஏத்தவல்லாரவரடிமைத்திறத்தாழியார்” என்றத்தைக்கடாக்ஷித்தவதாரிகை (இத்திருவாய்மொழிகற்றாரித்யாதி)

சப்தார்த்தம் (ஆஸ்திதேய்யாதி) இதுக்கு - வேறுபடக்கொள்ளுகைக்கு. (ஆஸ்திதாக்கூணர்த்தமாக) என்று கீழேயருளிச்செய்திருக்க, (இதுக்குப்ரயோஜனமென்னென்னில்) என்றசங்கையுதிக்கக்கூடுமோவென்னில்; “கீழே - வ்யாக்யாதா வருளிச்செய்தமாத்ரம், இங்கே - மூலஸ்பர்ஸியாக சங்கிக்கிறார்” என்றருளிச்செய்தார். (ஜகத்ராகூணர்த்தமாக) என்றதுக்கு விவரணம் (ஆஸ்திதாக்கூணர்த்தமாக) என்ற கீழ்வாக்யமென்று கண்டுகொள்வது. “வேறவன்” வேறாகவுடையவனாயித்தயர் த்து. சாடுவுக்காக பதோபாதாநம் (ஊழிதோறிய்யாதி) சாடு (அப்படியேயித்தயாதி) அப்படி-அந்தப்படியாலே, இப்படி - இந்தபூமியிலே, படி-பரகாரமும், விக்ரஹமும், பூமியும். “வையங்காக்கும்” என்றவந்தரம் “ஆழிநீர்வண்ணனை” என்றதுக்குபாவம் (நோக்காதேயித்தயாதி) படுகொலையடிக்கிலும்-கொலையிலேபட்டுவிழும்படி ஹிம்ஸிக்கிலும், “வேறவன்” என்றவந்தரம் “ஆழிநீர்வண்ணனை” என்றுகூட்டிபாவாந்தரம் (வேறுபடாதேயித்தயாதி) கடல்நீர்போலே குளிர்ந்து பசுத்தவடிவையுடையவனை யென்று சப்தார்த்தம். கீழிற்புத்ததைக்கடாகூறித்து “அச்சுதன்” என்றதுக்கர்த்தம் (அவ்வடிவிய்யாதி) “வையங்காக்கும்” என்றத்தைக்கடாகூறித்தர்த்தாந்தரம் (பற்றினுரையித்தயாதி) இந்த வர்த்தத்தவ்யமும் - ச்யுதோநபவதீத்யச்ச்யுதஃ-ஆஸ்திதாநந்த்யாவயதீத்யச்ச்யுதஃ என்கிற வ்யுத்தத்தி ந்வயத்தைப்பற்ற.

ஒப்பில்லாமைக்கு ஹேதுவேதென்ன (தம்மாஸூயித்தயாதி) இதெல்லாவற்றாலும் - இத்திருவாய்மொழி யெல்லாவற்றாலுமென்றபடி. “தாமரைக்கண்ணன்” என்றும் “செங்கனிவாய்” என்றும் “செஞ்சுடர்நீனமுடி” என்றும் சொல்லிந்நேயென்ன (அல்லாதவித்தயாதி) ஒருபடியும்-ஒருதட்டுமென்றபடி. அதெப்படியென்ன (இதுகைமேலேயித்தயாதி)

முந்தினவர்த்தத்தில், “அடிமைத்திறத்து” என்றது; “திறம்” என்று - ஸமுஹமாய், (அடிமைவர்க்கத்தில்) என்றபடி; “ஆழியார் - ” (திருவாழியின் தன்மையையுடையவர்) என்றபடி; தன்மை - ஸ்வபாவம். த்வீரியார்த்தத்தில், “திறம்” என்று - இடையாட்டமாய், அடிமைவிய்யுத்திலென்றபடி; “ஆழியார் - ” ஆழ்ந்தவர்கள்; அவகாஹித்தவர்களைன்றபடி.

ஊழிதோறுழியித்தயார்பய, க்ரமேணவ்யய, திருப்பேரையில் மேயபத்தம்-திருப்பேரையிலேசேர்ந்த விப்பத்தையுங்கொண்டு; ஏத்தவல்லாரவார் - ஏத்தவல்லாரானவர்கள்.....*

த்ரவிடோபநிஷித்தாத்பர்யரத்நாவளி.

(வெள்ளைச்சுரிசங்கு.)

வஜ்ராக்ஷெயஹுதஃபௌபேயஸிவஸொவகாஸீவிமஹுஜொகிஷ்ஹஹுதாஹிவஸநக்யூக்ஷகொஜெயிஷ்ஸுஸுக்ஷவஹுக்ஷகஸுரீகௌவரவஸதஃஸுஹுஹகாஹுர வெஷஃஸுமொஷுஹாவஹுக்ஷடதிஹரிஸுத்யுஸஸுஹாரி|| (எக்)

(பத்மாகூத்வேஹ்ருத்ஸ்த்து) தாமரைக்கண்ணன் என்னெஞ்சினாடே ஸாஸிஜஸத்ருஸநயநாயக்கொண்டு ஹருதயத்திலே பரகாசிக்குமவனாய்; (பரம

நாலாந்திருவாய்மொழியில், விஸ்வேஷஜிதமான வார்த்தியாலே ப்ராப்தித்வவாயை யுடையவிவர்; தம்முடைய வார்த்திஹேதுவான ப்ரபல ப்ரதிபந்தகக்ளைப் போக்குகைக்கு, சர்வசக்தியான சர்வேஸ்வரனையொழிய சமர்த்தநிலையென்றறுதியிட்டே; அவனுடைய த்னாவித்ரம் வ்யாபாரத்தையும், அம்ருத மதநத்தையும், பூமயுத்தரணத்தையும், ஜகந்நிகரணத்தையும், பாரதஸுமர்ப்ரவர்த்தகத்வத்தையும், ஹிரண்யவதத்தையும், லங்காபங்கத்தையும், பாணயுத்தத்தையும், ஜகத்ஸ்ருஷ்டிப்ரகாரத்தையும், கோவர்த்தநோத்தரணத்தையு மறுசந்தித்து, ஏவம்விதவிஜயபாதா

விசிஷ்டனா சர்வேஸ்வரனுடைய விரோதி நிரஸந சாமர்த்த்யத்தை யதுசந்தித்தரு
ளுகிறார். ....*

ஈ. ௫.

கீழிற்றிருவாப்மொழியிலே - பகவத்விஷயத்திலே யிவரபஹ்ருத
சித்தரானபடி சொல்லிற்று ; கீழிவர்க்குப் பிறந்த வவஸாதம், ஒன்றைக்
கொடுத்து மாற்றுதல் ஒருவராலே பரிஹரித்தல் செய்யும் தொன்றன்றி
றே ; “ இனியிவர்க்குச் செய்யலாவதென் ” என்றுபரர்த்தருளி, “ ஒன்
றுகொடுக்கலாவதிதுக்குமேலில்லையிறே ” என்றுபார்த்துத் தன்னுடைய
விஜயபரம்பகைகளைப் பத்தும்பத்தாகக் காட்டிக்கொடுக்கக் கண்டதுபவி
த்து ஹ்ருஷ்டராகிறார். அவனுக்குறுப்பாமன்று தாழும்வேண்டி, அவனு
க்குறுப்பாகாதவன்று தாழும் வேண்டாவென்றிருக்கும் - * வளவேழூல
கிலாழ்ஹாரிறே யிவர்தாம் ; தம்மையழியமாரியு மத்தலைக்கு நன்மைதே
டுமவரிறே ; இப்படி யிவர் ப்ரக்ருதி யறியுமவனாகையாலே, தன்னுடைய
வபதாநங்களைக்காட்டி யிவருடைய விழுவெல்லார் தீரும்படி சமாதானம்
பண்ண, அதுபவித்துத் தலைக்கட்டுகிறார். பூதகாலத்திலுள்ளவையடங்க
லும் ஸமகாலத்திற்போலே ப்ரத்யக்ஷவிஷயமாம்படிபண்ணிக்கொடுத்தா
ன். அடியிலே யிவர்தாம் ஸாக்ஷாத்கரிக்கவல்லரம்படி பண்ணிக்கொடுத்
தானிறே. * மயர்வறமதிரலமருளினபின்பு மிவ்வளவும்வர வாசநைபண்
னுவித்தானே, ஆகையா ஷிவர்க்கொரு குறைகளில்லையே.

அன்றிக்கே, கீழே “பேபொயில்நூழ்கடல்தென்னிலங்கைசெற்றபி
ரான்” என்று - ராமாவதாரவிஜயம் ப்ரஸ்துதமாகையாலே, அவ்வழியா
லு மெல்லாவதாரங்களிலுமுண்டான விஜயங்களை யதுசந்தித்து ; ராமா
வதாரத்தில் விஜயங்களைக் கண்டுகக்கும் சக்ரவர்த்தியைப்போலவும், க்ரு
ஷ்ணாவதாரத்தில் விஜயங்களைக் கண்டுகக்கும் ஸ்ரீவசுதேவனைப்போலவு
யிவருமுகந்துபேசுகிறுன்னுதல். [சுஹ-௭-௩௦] [அஹம்புநஃ] என்
ப்ரக்ருதியையறிந் தென்வழியே போந்தநீ, “ பெருமாள்காடேறப்போக ”
என்றால் நான் ஜீவிப்பேனென்று சொன்னாயே. [டெவக-௧௦-௧௦௭-௧௧௭]
[தேவகுமாரரூபம்] அதுகிடக்க, இவரையே நீதான் “ காடேறப்போக ”
என்கிறது. “ இவர்க்குமவ்வளவேயோ ” என்று சிறியாத்தான் கேட்க,
“ “ கண்ணெச்சிலாம் ” என்று தரம்போராதானா யொப்பாகச் சொல்லி
ருஷி கரிபுகுகிறான் ” என்றார். [சுஹ-௭-௩௧] [அலங்க்ருதம்] அத்தா
லும் வெறும்புறங்கிட ! ரொருபோலி சொல்லலாவது, ஒப்பித்தாலொக்
கச் சொல்லலாவாரில்லை. [த-௭-௩௧] [தம்ஸுதம்] இவனுக்கிரண்டுப
டியு முத்தேய்யமாயிருக்கிறபடி. [சுவ-௧-௧௧] [ஆவ்ரஜந்தம்] புஷ்ப
மலரும்போ தெங்குமொக்கப் பிறக்கும் விகாசம்போலே. அதுவும் வண்
டைநோக்கியிறே யலருவது, இவரும் போக்தாக்களைக்குறித்திறே. [ந
தாமீத்யூதி] கண்டபடியே யிருக்கச்செய்தே, காணுதுகண்டானாய்போ
லையாயிற்று நாடோறும் நாடோறும் க்ஷணந்தோறும் க்ஷணந்தோறுமு
கக்கும்படி. [ட-௭-௧௧௭] [தர்ஸநே] அணைத்தல், வார்த்தைசொல்

லுதல் செய்யவேண்டா; காட்சியேயமையும். கரைபுரண்டவதுபவமுள் ளவிடத்திற்போலேகாணும் ப்ரயோஜனம்; * ஸதாபர்யந்தியிறே. [லவா லிஜுஷாஹவஹுருவெவ] [பவாமித்ருஷ்ட்வாசபுநர்யுவேவ] அதுப தினுயிரம் ஸம்வத்ஸரம் வயஸ்ஸைப்புக்கு வ்ருத்தனைசகர்வர்த்தி,பெரு மாளைக்கண்டபின்பு, பெருமாளுக்கும் தனக்கும் வாசிடெரியாதபடியானு ன். “காமனைப்பயந்தகாலை” என்னுமாபோலே. தன்னையதுபவிப்பானா யும் தன்னைப்போலேயாக்கி யுஜ்ஜீவிப்பிக்கும் விஷயம்போலேகாணும் “யுவெவவஸுஹெவொஹு அஹொயாஹுமதாஹிராஸு” (யுவேவ வஸுதேவோபூத் விஹொயாப்பாகதாம்ஜராம்) என்னும்படியானுரிதே ஸ்ர வசுதேவரும்.

“கீழே ‘கண்ணபிரானுக்கென்பெண்மை தோற்றேன்’ என்று கொண்டு - இந்தலையில் தோல்விக் கெதிர்த்தலையான வத்தலையில் விஜய ந்தலையு யதுசந்திக்கிறார்” என்று பிள்ளை திருநறையூரையார் பணிக்கு படி.....

ஜீயர் அரும்பதம்.

ஆழியெழப்பாவேலே, வ்ருத்தானுவாத பூர்வகமாக வர்த்திஷ்யமாணஸங்க, (கீழிந்திருவாய்மொழியிலே பென்று நொடங்கி, ஹ்ருஷ்டராஹி ரென்னுமளவ லே) விஜயபரம்பகானைக் காட்டிக் கொடுக்கைக்கு ஹேதுவை யருளிச்செய்கிற (கீழிவர்க்கித்யாதி) மாற்றுதல் - பரிஹரித்தல். பரிஹரிக்கும் ப்ரகாரமருளிச்செ கிறார் (இனியிவர்க்கித்யாதி) பதனும்பத்தாக - பந்துப்பாட்டிலுமென்று ஸ்வ வார்த்தம், நன்றாகவென்று த்வமி. சம்ஸுலேஷார்த்தமாக துகப்படுகிற விவர்க் விஜயபரம்பகானைக் காட்டிக்கொடுத்தால் திருமோவென்ன (அவனுக்குறுப்பி ன்றிய்யாதிவாக்யந்தரயம்) விவரணம் (தம்மையித்யாதி) அதிதகாலத்திலுள்ள ற்றை யிப்போது ப்ரத்யக்ஷமாகக் காணும்படியென்னென்ன (பூதகாலத்திலித் தி) அப்படி கொடுத்தானேவென்ன (அடியிலேயித்யாதி) ஆனால் மெல்லா க தாரவிஜயங்கனையு மொருகாலே யதுபவிக்க சக்தியுண்டோவென்ன (மயர்வற யாதி) வாஸநை பண்ணுவிக்கையாவது - அந்த ஜ்ஞாநத்தை யிவ்வளவாக வி. மாக்குகை.

ஸங்கத்யந்தரம் (அன்றிக்கேயித்யாதி) அப்படி ராமாவதாரவிஜயத்தை ண்டி சகர்வர்த்தியுகந்தானேவென்ன (அஹம்புநரித்யாதி) “ஹம்ஹுரு ஸுபாராஸுஹெவொஹுருவெவ” (அஹம்புநரத்தேவகுமாரருட ன்ருதம்தம்ஸுதமாவ்ரஜந்தம்) நந்தாயிபர்யந்திபர்யநேரவாயித்ருஷ்ட்வ. நர்யுவேவ) இத்யயோத்யாகாண்டே துராதபர்லாபே. இது - போக்யதைக்கு மாணமேயாகிலும், விஜயங்கருமிப்படி போக்யமாயிருக்குமென்கைக்காக விட யெடுத்தருளினானென்னுதல்; ஸ்வவ்யதிரிக்தகாந்திகளை கத்யோதகல்பமாக்கும் வழகும் விஜயாந்தரப்பூதமென்று கருத்தென்னுதல். புருஷ்வாவ்ருத்தியுண்டே டி. கைகேயியைப்பார்த்து “இப்போது நான் வ்யாவ்ருத்தன்” என்று சொ் வஸை யாயாவம் (என்பாக்கையையித்யாதி) அதுகிடக்க-எனக்கு ஹிதகா

யிருக்கிற வாகாரயில்லாவிட்டாலுமென்றபடி. இவனாயே - இவ்வழகையுடையவ
னாயே, தேவகுமார - சுப்ரஹ்மண்ய. இவர்க்கும் - பெருமாளுக்கும். அவ்வளவே
யோ-அழகு சுப்ரஹ்மண்யனளவோவென்றபடி. நம்பின்னையை (கேட்க) என்றபடி.
கண்ணெச்சில் - த்ருஷ்டிதோஷம். கரிபூசுகை - த்ருஷ்டிதோஷ பரிஹாரமாகக்கரி
யைப்பூசுகை. அழகைமறைக்கிறுனென்றபடி. “தேவகுமாரருபம்” என்றவந்தரம்
“அலங்குருதம்” என்றதுக்குபாவம் (அத்தாலுமிய்யாதி) அத்தாலும் - கரிபூசுகிற
வாகாரத்தாலுமென்றபடி. இவனுக்கென்றது - சக்ரவர்த்திக்கென்னுதல், ருஷிக்கெ
ன்னுதல். “இரண்டபடியும் - அழகும் புத்தரவமுமென்றபடி. ஆஸமந்தாத்வர்ஜந்த
மென்று விவக்ஷித்துபாவம் (புஷ்பமித்த்யாதி) அதாவது - பூவலரும்போது ஓடை
யெங்குமொக்க வொருவிகாஸம்பிறக்குமாபோலே, இவர் நடக்கும்போது திருமே
னியெங்குமொக்க வொருசெவ்விபிறக்குமென்றபடி. எங்குமொக்க-ஓடைமுதலான
ப்ரதேஸமெங்குமொக்கவென்றபடி. ஆபிமுக்கியேர வர்ஜந்தமென்று விவக்ஷித்தர்த்
தாந்தரம் (அதுவும் வண்டையித்த்யாதி) “பஸு)ஹவி, நநாதி” (பஸ்யந்தபி,
நந்தாபி) என்கிறவர்த்தமாந்தவயத்துக்கர்த்தம் (கண்டபடியேயித்த்யாதி) “பு
ஸு)ஹவி” (பஸ்யந்தபி) என்றது - (நாஸ்தோதும்) என்றபடி; “நநாதி” (நந
தாபி) என்றது - (க்ஷணந்தோதும்) என்றபடியென்று வர்த்தமாந்தவயத்துக்கர்த்த
ம். இப்படி க்ஷணந்தோது முகக்கிறது ஸம்பாஷண ஸம்ஸிலேஷங்களாலேயோவெ
ன்ன (தர்ஸநே) என்று ஸங்கதி. கரைபுரண்ட வநுபவமுள்ள விடமாவது-பரமப
தம். காட்சிமாத்தரமேபோருமோவென்ன (கரைபுரண்டவித்த்யாதி) அங்கும் காட்சி
யேயோ ப்ரயோஜநமென்ன (ஸதேத்த்யாதி) “பஸு)ஹி” (பஸ்யந்தி) என்கிற
வர்த்தமாந்ததாலே - ஸர்வகாலமுமென்கிறவர்த்தம் ஸித்தியாகிந்தக, “ஸஹ” (ஸ
தா) என்கிறது - ஸர்வாவஸ்த்தைகளிலுமென்றபடி. கீழ்ச்சொன்ன தர்ஸநத்தன்னை
யே - “ஹஸு)ஹ” (த்ருஷ்ட்வாச) என்று அர்த்தாந்தரவிதாநார்த்தமாகவதுவதி
க்கிறது. “பஸு)ஹி)வெவ-ஹவாபி” (புநர்யுவேவ-பவாபி) என்றதுக்கர்த்தம்
(அதுபதினாபித்த்யாதி) வருத்தனைவன் மகளைப்போலே யாகக்கூடுமோவென்ன,
த்ருஷ்டாந்தம் (காமணியித்த்யாதி) காமணிப்பெற்ற யுவாவென்றபடி. சர்வசக்தி
யாகையாலே யவனுக்குக்கானையாகலாம், இவனுக்குக்கூடுமோவென்ன (தன்னையித்
த்யாதி) க்ருஷ்டைவதாரத்தில் வியுயங்களைக்கண்டு ப்ரீவஸுதேவரு முகந்ததுக்குப்ர
மாணம் (யுவேவேத்த்யாதி) “ஹெமா தவரீவாஸாஹி)வஸு)ஹாநநவி)ஹாக
நஸு)யஸு)வெவவஸு)ஹெவாஹி)ஹாபாஹி)யதாஹி)ஹா” (மஹோ
த்ஸவயிவாஸாத்யபுத்தரநநவிலோகம் | யுவேவவஸு)தேவோபூத்விஹாயாப்யாகதா
ம்ஜராம்) இதிபஞ்சமேம்ஸோ.

முன்றும்சங்கதி (கீழேகண்ணிரானுக்கித்த்யாதி).....*

நா ன் கா ந் தி ரு வாய் மொழி.

மு த ற் பா ட் டி.

ஆழியெழச்சங்கும்வில்லுமெழத்திசை
வாழியெழத்தண்டும்வாளுமெழவண்ட
மோழையெழமுடிபாதமெழவப்ப
வாழியெழவலகங்கொண்டவாறே.

ஆளுயிரப்படி.

சுதர்த்தஸுபுவநாந்தர் வர்த்திகளான சர்வாத்மாக்களினாலும் ஸம்ஸ்தாயமாந்ராய், ஸ்ருஷ்ட்யந்த மென்னும்படி பிதுரிதாண்டபித்திகமாக சம்வர்த்தித்திவ்யாவயவ திவ்யாயுதோபேதனய்க் கொண்டு என்னப்பன் மஹாபலியையுயித்து லோகத்தை யளந்துகொண்டருளினபடி யென்னென்கிறார் .....

பன்னீராயிரப்படி.

முதற்பாட்டில், திருவுலகளந்தருளின ப்ரகாரத்தை யதுஸந்தித்து சந்துஷ்டராகிறார்.

திருவுலகளந்தருள வளருகிறபோது, திவ்யாயுதங்கள், பரிவாலே ‘ஸ்ரீ-பா ஞாய-யம்’ (ஸ்ப்புரதாயுதம்) என்கிறகணக்கிலே, ஆழி - ப்ரதாந்ரண திருவாழியாழிதான். எழ-முன்னேயுயர்ந்துதோன்றவும், அந்தரம், சங்கும்-ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யமும், வில்லும்-ஸ்ரீஸார்ங்கமும், எழ-தோன்றவும், தனமும் - கதையும், வானும்-நந்தகமும், எழ-தோன்றவும், இவ்வாயுதபூர்த்தியைக் கண்டுகந்து, “ஸநெஹ ஸ்ரீபாணாழி” (ஸங்கைஸ்ஸுரானாம்) என்கிறபடியே, திசை-திக்குத்தோறும் நின்றநினையிலே, வாழி - தேவமதுஷ்யாதிகளுடைய மங்களாஸாஸநகோஷம், எழ - கிளம்பும்படியாகவும், அவிளம்பமாக வளர்ந்தபடியாலே, அண்டம் - அண்டகபாலம்பிளந்து, ஆவரணஜலம், மோழை - குமிழி, எழ - கிளம்பும்படியாகவும், வளர்ந்தருளின சடக்காலே, முடி - திருமுடியும், பாதம் - எடுத்திருவடியும், எழ-ஒக்கக்கிளம்பும்படியாகவும், ஆசுரப்ரக்ருதியான மஹாபலி யபிமாநம்நடந்தகாலம் போய், ஊழி - விலகுகணகாலம், எழ - கிளம்பும்படியாகவும், அப்பன்-சர்வஸ்வாமியான சர்வேஸ்வரன், உலகம் - லோகத்தை, கொண்ட-அளந்துகொண்ட, ஆறு-ப்ரகாரம், ஏ - இருந்தபடியே.

மோழை - குமிழி..... *

ஈடு - முதற்பாட்டு.

அவையெல்லாவற்றுக்கு மடியாக, திருவுலகளந்தருளின பெரிய விஜயத்தை யதுசந்திக்கிறார்.

“தேவாஸஸ்வாந்நாபாயானி நிஹதாநெஹுஜாநவாமி | நஹயா விஹுதெகினிஜி தஹமவதாஜிமக” (தேவாஸ்ஸ்வாஸ்த்தாநமாயாந்தி நிஹதாதைத்யதாநவாமி | நபயம்வித்யதேகிஞ்சிஜிதிப்பகவதாஜகத்) என்கிறபடியே தனக்காக்கிக்கொண்ட செயலிறே, ராவணனைப்போலே யெதிரியாக்கிக்கொல்லாதே, குணலவமுண்டாகையாலே நின்றநிலையிலே தோற்றித்து, கொண்டபடி.

நாயகனுக்கடியாரிறே வென்று கொடுப்பார் (ஆழியெழ) “தா லோக்யத்தையும் காற்றெழேயிட்டுக்கொள்ளவேணும்” என்னும் கறுவு தலுள்ளது சர்வேஸ்வரனுக்கேயிறே, அவ்வபிசந்தியின்னிக்கே யிருக்கச்

செய்தேயு மவனுக்குமுன்பே பரிசும் முற்பட்டபடி: “காட்டுக்குப்போம்” என்றுநியமித்தது பெருமானையே யாபிருக்க, இனையபெருமான் முற்பட்டாப்போலே. “வகுவுஜஸுரநயா தூடுபுஜுஉவீரெரௌஜுதஃ” (பூர்வஜஸ்யாதுயாத்ராதத்தேத்ருமரீராரலங்க்ருத:) என்றுகொண்டுபோக்குக்கிடாக முற்கோலி யலங்கரித்துக்கொண்டு நின்றாரிறே. (ஆழியெழு) தோற்றத்திலே யரசுபோராயிற்று; * ஹேதிராஜனிநே-திவ்யாயுதங்களுக்கெல்லாம் ப்ரதாநமிநே திருவாழி. பரிசும் கிற்கமஹாராஜர் ராவணன்மேலே பார்ப்பதாப்போலே. “பையல்முடியுந் தானுமாய்ப்பெருமாஸ்திருமுன்பேநிந்ததே, ஈரரசாயிற்றே” என்றுபொருமையாலே மேல்விழுந்தாரிறே. [சுஹரிவரநாஸு] [அதஹரிவரநாத:] தம்மோடொக்கவினைசெய்யவல்லபேர் தனித்தனியேயநேகரிநே. [பூவாபு] ஸுஜுரீகீதிபு [ப்ராப்யசங்க்ராமகீர்த்திம்] இவர்களோடுகூடி நின்றெத்தபோராகவொண்ணாது, தூசித்தலையிலே யோரோற்றம்செய்து தீர்த்தபெறவேனுமென்றிருந்தார். பூசல்தலையிலே பெருமாளுக்குண்டான கீர்த்தியையும் தந்தலையிலே யேறிட்டுக்கொண்டார். [கிரியாவதிபு] [கிரிசரபதிம்] அத்தலையிலு மவனோடொக்க வினைசெய்யவல்லாரநேகரிநே. “அவன்கீழ்த்திரியுமவர்கள் தரம்போரார்” என்று அவன்றன்னோடே பொருதபடி. [ஆஜெள] அவர்களைப்போலே வழியல்லாவழியே யினைப்பிக்கையன்றிக்கே, செவ்வைப்பூசல்செய்தினைப்பித்தபடி. [யொஜியிதூ] ஸுஜெண [யோஜயித்வாஸ்ரமேண] இதுக்குமுன்பு கூடாததொன்றோடே கூட்டினார். [மஹதீதிவிஸாஸம்ஸுஜிதூ] [ககநமதிவிசாலம்லங்கயித்வா] பரப்பையுடைத்தான வாகாசத்தைத்திறலாலேவருத்தமறக்கடந்தார், [சுஸுஸு] [அரக்கஸு-ஓது:] மீட்சியில் தம்வரவு தெரியாதபடிமீண்டார். பிறப்புக்கிடாகச்செய்தார். தன்னிலமிநே ஆதித்யனோரிடத்தினின்று மோரிடத்தேறப்போம்போது தெரியாதிநே. [ஹரிவரமணபு] [ஹரிவரகணமத்யே] “இவர்களிலொருவ்வாருத்திதோற்றவொண்ணாது” என்று இவர்கள்நடுவேநின்றார். [ஸாஸிவாஸு-ஓஜமாரி] [ராமபார்ப்வம்ஜகாம] தூசித்தலையிலே மதிக்க வொருவினைசெய்தாரன்றே முன்னிற்கப்பெறுவார்” என்று பெருமாள் பார்ப்வத்திலேவந்துநின்றார். (ஆழியெழு) “ஆயிரக்காதம் பறப்பதின்ருட்டி. ஐஞ்ஞாற்றுக்காதம் சிறகடிக்கொள்ளும்” என்னுமாபோலே முற்கோலிவளர்த்தபடி. சிறகடிக்கொள்ளுகை யாவது-பின்புதூரப்பறக்கைக்கு யோக்யமாம்படி. பால்யத்திலேயப்பஸிக்கை. பயசங்கையில்லாதவிடத்தே யிருந்து பயப்படக்கடவார், பயஸ்த்தாநத்தைக்கண்டால் பேசாதிரார்களிறே. பயசங்கையில்லாதவிடத்திலும் பயப்படப்பண்ணுகிறது விஷயவைவலக்ஷணயமிநே. தூர்யோதநகோஷ்ட்டியிலே க்ருஷ்ணனெழுந்தருளினபோது அவர்கள்பண்ணின வஞ்சுநத்தைக்கண்டசிசங்கைபண்ணி, தம்முடைய திருமாரி

கையில் படுக்கையையும் தடவிப்பார்த்தாரிறே; “ஸம்ஸாரஸ்தாஸநம்
 ஸௌரோஸ்திபாஸஸிஹாதிதி” (ஸம்ஸ்ப்ருஸந்நாஸநம்ஸௌரோஸ்தி
 ரஸ்ஸமஹாமதி:) என்கிறபடியே - கடல்கலங்குவது தன்னளவிலேயி
 ரே. பிள்ளையுறங்காவில்லிதாசர் “ மஹாமதி: என்றது - மதிசேகடொன்கி
 ரபடியோ ” என்றார். பிள்ளைதாம் பெருமானெழுந்தருளும்போது “ எங்
 கேனுமொரு சலநம்பிறக்கில் நம்பராணனை விடுமத்தனை ” என்று சொ
 ட்டடையையுருவிப்பிடித்துக்கொண்டு சேவிப்பாராம்; நம்முதலிகளத்தை
 க்கண்டு இவரை “ மஹாமதிகள் ” என்றழைப்பார்கள். அறிவுண்டாகை
 யாவது - பகவத்விஷயத்திலே மதிகெடுகையிறே. (ஆழியெழ) இவன் வ
 ளர்ந்தருளுகைக்குக் கணிசித்தபடியைக்கண்டு, “நனியாகவொண்ணுது”
 என்று பயப்பட்டுத் திருவாய்யாழ்வா னொருகையிலேயேறினார். (சங்கும்
 வில்லுமெழ) தூசியேறினவர்கள் பொரப்புக்கவாரே நின்றவிளவணி கல
 ங்கி மேலேநடக்குமாபோலே, மற்றையாழ்வார்களும் மற்றைக்கையி
 லே யேறினார்கள். இரைபெருதவிடத்தே யிருந்துகிறபாறு என்னக்கட
 வவவர்களினாயுள்ள விடத்திலொருவர்க்கொருவர் விட்டுக்கொடார்களி
 ரே. இனத்திலே யொருவன்ஜீவிக்கக்கண்டவாரே பந்துவர்க்கம்வந்து
 மேல்விழுமாபோலே, மற்றைதிவ்யாயுதங்களும் மேல்விழுந்தபடி. [இ
 டங்கவலம்புரிநின்றார்ப்ப] இவனுடைய வடிவழகை யதுசந்தித்து
 ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யமானது நின்றார்ப்ப. [எரியித்யாதி] அவனைப்போலா
 ர்த்துக்கொள்ள வவஸரமற்று. அக்நியையு மிழ்ந்துகொண்டு, நமசி
 ப்ரப்ருதினை வாய் வாய் என்றது திருவாய். [விடங்காலுமித்யாதி]
 கிடந்தவிடத்தேகிடந்து ஸத்ருக்கள்மேலே விஷாக்கநியையுமிழுமத்தனை
 யிறே திருவநந்தாழ்வானாலாவது. [அரவணைமேற்றேன்றல்] திருவந
 ந்தாழ்வானைப் படுக்கையாகவுடையபாதான். [திசையளப்பான் பூவா
 டிநிமிர்த்தபோது] ஒருபுவைக்கொண்டாகாதே காடுமோடையு மளந்து
 கொண்டது. பூவையிட்டுப்பூவைக் கொண்டான்காணும். அப்படுக்கையி
 லே பொருந்தும் ஸௌகுமார்யத்தை யுடையவனிக்காடுமோடையுமான
 ஜகத்தையளக்கப்படுக்கால், இவர்களுக்கிப்படி படவேண்டாவோ, அவனி
 ப்படியளவா நின்றாலிவர்கள் பேசாதிரார்களிறே. (திசைவாய்யெழ) “அ
 வனுக்கென்வருகிறதோ” என்றாயிற்று திவ்யாயுதங்கள்கிளருகிறது, “அ
 வைதனக்கென்வருகிறதோ” என்று “ வடிவார்சோதிவலத்துறையும் ச
 டராழியும்பல்லாண்டுபடைபோர்புக்கு முழங்கு மூப்பாஞ்சசன்னியுமும்
 பல்லாண்டு ” என்னுநிற்பர்களிறே. “ நின்கையில் வேல்போற்றி ” என்
 டு-வேல் தனக்கும் பரியவேண்டியிருக்குமிறே. திக்குக்கள்தோறு மதுகூ
 லருடைய, வாழிவாழி என்கிற மங்களாஸாஸநத்வரிகள்கிளர. திவ்யாயுத
 ங்களிலுமவனுக்கு ரகசியிவர்களுடைய மங்களாஸாஸநமென்றிருக்கிற
 ர் - திவ்யாயுதங்களுக்கு நடுவே யிவற்றைச் சொல்லுகையாலே. (திசை
 வாய்யெழ) * ஏத்தவேமுலகங்கொண்ட கோலக்கத்தனிறே. “ திருவி

ஜீயர் அரும்பதம்.

முதற்பாட்டு. (ஆழிமுழுவத்யாதி) “உலகங்கொண்டவாறே” என்றத்தை
க்கடாகவித்தனாராகை (அவையித்யாதி) அவையெல்லாவற்றுக்கும் - பத்தப்பா
ட்டில் விஜயங்கொல்லாங்குருக்கு மென்றபடி, இது பெரிய விஜயமோ வென்ன
தேவாஇத்யாதி) “பெவாஸஸாநரோபாணி நிறுதாபெதேதபாநவாஃ

நலய்விடி தெகிவி ஜி தஹவ தாஜமக” (தேவாஸ்ஸவஸ்த்தாநமாயாந்தி நிறதாதையதாநவாஃ! நயம்வித்யதேகிஞ்சிஜ்ஜிதம்பகவதாஜகத்) என்று - திருவுலகளந்தருளினபோது ஜாம்பவாந்மஹாராஜர் பறையனறந்தபடியிது. மஹாபலி பக்கவிலே யிரந்தளக்கவேணுமோ, அவனை ஸம்ஹரித்து விடவொண்ணுதோ வென்ன (ராவணனைப்போலேயித்பாதி) குணலவமாவது - ஓளதார்யம்.

முந்தற திவ்யாயுதங்களைச் சொல்லுகிறதாக்குபாவம் (நாயகனுக்கித்யாதி) அடியாரொன்றது - சாடி. திருவடிகளும், ப்ருத்யரும், வென்றுகொடுப்பார்-ஜயித்துக்கொடுப்பார், அவனிருக்க, ஆழியெழுவானென்னென்ன (ந்ராலோக்யத்தையுமீத்யாதிவாக்யதவ்யத்தாலே) அதாவது - பரிவினுலேயென்றபடி. கறுவுதல் - ஐக்ரஹம். பரிசுரம் முற்பட்டதுண்டோவென்ன (காட்டுக்கித்யாதி) அவர் முற்பட்டாரோவென்ன, ஸப்ரமாணமாக வருளிச்செய்கிறார் (பூர்வஜஸ்யேத்யாதி) “புராமெவது-பிஹாஹம ஸ்ளரித்ரிநித்ருநநுந்! வஞவுஜிஸுநாயாதா ருஜு-பிவீரெரஹுநுநு” (ப்ராகேவதுமஹாபாகஸ் ஸௌமித்திரிமித்ரநநுந்! பூர்வஜஸ்யாநுயாதார்த்தே த்ருமசீராரலங்க்ருத) இதி சுந்தரகாண்டே ஹதாமந்தம் ப்ரதிஸீதா. இஸ்ஸிலோகத்தில் “புராமெவ” (ப்ராகேவ) என்ற ததைக்கடாக்கித்து (முற்கோலி) என்றது.

அல்லாத திவ்யாயுதங்களிருக்க, திருவாய்யெழுவானென்னென்ன; பாவம் (தோற்றத்திலேயித்யாதி) தோற்றத்திலே - உபக்ரமத்திலே. அரசுபோர்-ராஜயுத்தம். இவனரசோவென்ன (ஹேதிராஜுனிநேயென்று) இதுக்கர்த்தம் (திவ்யாயுதங்களுக்கெல்லாமித்யாதி) “தோற்றத்திலேயரசுபோர்” என்றதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் (பரிசுரமித்யாதி) மஹாராஜர் மேல்விமுகைக்கு ஹேதுவருளிச்செய்கிறார் (பையலித்யாதி) அப்படி மேல்விமுந்தாரோவென்ன, ப்ரமாணம் (அதேத்யாதி) “சுபுஹரிவரநாயஃபுராவபுஸுநுநுநிதி-பிஸிவரவதிபாஜிபொஜியிவாநுநெண. மமநதிவிவராயம் ஹயிவாநுஸ-நுநு ஹபுரிவரமணபெருநாபிவாஸு-பிஜமா” (அதஹரிவரநாத் ப்ராப்யஸங்க்ரமகீர்த்திம் நிஸிசரபதிமாஜெளயோஜயித்வாஸ்ரமேண ககநமதிவிஸாலம்ஸங்கயித்வார்க்கஸுநுந்ஹரிவரகணமத்யே ராமபாஸ்வம்ஜகாம்) இதியுத்தகாண்டே. ஹரிநாத் என்னுதே, “ஹரிவரநாயஃ” (ஹரிவரநாத்) என்றதுக்குபாவம் (தம்மோடொக்கவித்யாதி) வினை - யுத்தம். ஆனால் தாம் முற்பட மேல்விமுகவானென்னென்ன (இவர்களோடியுத்யாதி) ஒத்தபோர் - சமநயுத்தம். துசித்தலை-யுத்தமுகம். தாம்-ஸ்காஷ்ட்யம். “சுஹியாதாஸுஹாஸு” (அபியாதாப்ரஹர்த்தாச) இத்த்யாதியைக்கடாக்கித்துபாவம் (பூசற்றலையித்யாதி) பூசல் தலை - யுத்தமுகம். “நிஸிவரவதி” (நிஸிசரபதிம்) என்றதுக்கு பாவம் (அத்தலையிலுமித்யாதி) (அத்தலையிலும்) என்ற சஸப்தம் - (தம்மோடொக்க வினைசெய்யவல்லபேர்) என்றத்தை சமுச்சயிக்கிறது. அத்தலையிலும் - ராவணனிடத்திலும், ஆனால்வர்களோடே யுத்தம்பண்ணுகிறதக்கென்னென்ன (அவன்கீழ்த்திரியுமித்யாதி) செவ்வைப்பூசல் - தர்மயுத்தம். “பொவஜுவாத” (பொவஜுரபாத) இத்த்யாதி பூர்வார்த்தத்தைக் கடாக்கித்துபாவம் (இதுக்குமுன்பித்யாதி) “ஹயிவா” (ஸங்கயித்வா) என்றதுக்குபாவம் (பரப்பையித்யாதி) திறலாலே - மிக்காலே. இப்படி மீளுகைக்கு ஹேதுபெருகன்ன: ஊர்க்கலகவகவாகையாலே யென்கிறார் (பிறப்புக்கித்யாதி) அப்படிசெ

ய்கைக்கு ஹேதுவேதென்ன (தன்னிலமிதேயென்று) தம் வரவு தெரியாதபடி. மீ
ண்டவாகாரம் சூர்யனுக்குண்டோவென்ன (ஆதித்யனிட்யாதி) (மத்யே) என்றது
க்குபாவம் (இவர்களிலிட்யாதி) “பாஸு-ஜமாதி” (பார்ஸுவம்ஜகாம) என்றது
க்குபாவம் (கூசித்தலையிலேயிட்யாதி) மதிக்க - பெருக்க. எல்லாரும் சந்தோஷ
ப்படவென்றுமாம்.

“அவனுக்குமுன்பே பரிசுரம் முற்பட்டபடி” என்றதிலே ரஸோக்தி (ஆயி
ரக்காதமித்யாதி) முற்கோலுக்கைக்கு ஹேதுவேதென்ன (பயசங்கையிட்யாதி) பய
சங்கை யில்லாதவிடத்தே பயஹேதுவேதென்ன (பயசங்கையிட்யாதி) வைலக்ஷ
ணயத்தைக்கண்டு அஸ்த்தானே பயசங்கைபண்ணினுண்டோவென்ன (தூர்யோத
நேத்யாதி) தடவிப்பார்த்ததுக்குப்ரமாணம் (ஸம்ஸ்ப்ருஸந்திட்யாதி) “உஹாஜிதி”
(மஹாமதி) என்றதுக்கு பாவம் (கடலிட்யாதி) “ஜ்ஞாநாதிக்யம் ப்ரோமத்தாலே
கலங்குக்கைக்குடல்” என்னுமத்தை யாப்தசம்வாதத்தாலே தர்ஸிப்பிக்கிரூர் (பிள்
ளையுநங்காவில்லிட்யாதி) இந்தவாகாரமவர்க்குமுண்டென்கிரூர் (பிள்ளையித்
யாதி) சொட்டை - ஆயுதம். “உஹாஜிதி” (மஹாமதி) என்றால் - மதிக்கேடொ
ன்று காட்டுமோவென்ன (அறிவுண்டாகையாவதித்யாதி) கீழ் “தனாலோக்யத்தி
யும்” இத்யாதி வாக்யவிவரணம் (இவன்வளர்ந்தருளுக்கைக்கிட்யாதி) கணிசித்த-சி
ந்தித்த. எழ - கிளரவென்றபடி.

பொரப்புக்கவாரே - யுத்தம்பண்ணப்புக்கவாரே. இளவணி-காலாள். ஏறினா
ர்களென்று-அர்த்தஸித்தம். மற்றையாழ்வார்கள் திருவாழியாழ்வானிடத்தில் பரி
வினாலேகிளம்பினதாக - கீழருளிச்செய்து, ஈஸ்வரனிடத்தில் பரிவினாலே கிளம்பி
னதாக விவக்ஷித்தத்தை த்விவிதமாகக்காட்டுகிரூர் (இனாபெருதவிடத்தேயிட்யாதி
வாக்யதவ்யத்தாலே) முந்தினவிதம். சேவலம் பரிவினாலே மேல்விழுந்தது, இரண்
டாம்விதம்-பொருமையால்வந்த பரிவினாலே மேல்விழுந்ததென்றபடி. இனத்திலே-
ஸ்வஜநத்திலே. திருவுலகளந்தபோது திவ்யாயுதங்கள் பரிவாலேகிளம்பிற்றேவெ
னன, ப்ரமாணம் (இடங்கையிட்யாதி) ஆர்த்துக்கொள்ள - சம்ப்ரமிக்க, வாய்வாய்-
கபோலதாடநம். அடங்கார்-சத்ருக்கள். காலம்-உமிழாநிற்கும். விடங்காலும், தீவா
ய்-அரவு, “அரவு-அணைமேல்” என்றிரண்டிடத்திலும வந்தவயிப்பது. தோன்றல்-
ஸ்வாமி. சாதி (பூவையிடத்திட்யாதி) பூவை-பூமியை. பூவையிட்டு - புஷ்பம்போன்ற
திருவடிக்கையிட்டு. அவனளந்தா ளீவர்களிப்படி படவேனுமோவென்ன (அப்படுக்
கையிலேயிட்யாதி) சாதி (அவனிப்படியிட்யாதி) படி-பரகாரமும், பூமியும், ஜீவந
மும். பேசாதிரார்களிறே-வெறுமனிரார்களிறேயென்றபடி.

“ஆழியெழச்சங்கும்வில்லுமெழ” என்றவந்தரம் “திசைவாழியெழ”
என்கையாலே - திவ்யாயுதங்களுக்கு மங்களாசாஸநம் பண்ணுகிரூர்களென்கிரூர்
(அவனுக்கிட்யாதிவாக்யதவ்யத்தாலே) ஆயுதங்களுக்கு மங்களாசாஸநம்பண்ணுகி
றதுக்குப்ரமானந்தரம் (நிற்கையிலிட்யாதி) ஈஸ்வரவிஷயமாக மங்களாசாஸந
ம்பண்ணுகிரூர்களென்று பாவார்த்தம் (திவ்யாயுதங்களினுமித்யாதி) இதுக்குநியா
மகம் (திவ்யாயுதங்களுக்கிட்யாதி) திருவுலகளந்தபோது மங்களாசாஸநம் பண்
ணிகிரூர்களோவென்ன (எத்தவேமுலகையிட்யாதி) திவ்யாயுதங்கள் கிளர்ந்ததுக்கு
ப்ரமானந்தரம் (ந்ரிவிக்ரமஇத்யாதி) “வாஜிநொஸு-த-ஸுலஜாஹவனாயு
க்ஷணாடி-ஹ-சு” த்ரிவிக்ரமேகராகு-த-ஸுலஜாஹவனாயு
(வாமநோர்ஷுதஸுலபவந்தம்யக்ஷணதபூத் ! த்ரிவிக்ரமேகரமாக்ராரந்தனாலோக்

யல்ஸ்புரதாயுத) இதி பஞ்சமேம்ஸோ நந்தகோபு. இதில் (ஸ்புரதாயுத) என்ற திக்கு வேண்டுவது.

கைதொடராய் - கைவிடாதவராய். சஹாயபூதராயென்றுமாம். தரம்-பஹு மாநம். பேரணி - சேநால்பூஹம். இதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் (ஒருவர்க்கித்யாதி) அ ஸ்த்தாரே பயசங்கைபண்ணினதுக்கு விதாரையே யன்றிக்கே மஹாராஜையுங்கா ட்டிகிறார் (அறுகூலனித்யாதி) ப்ரதிகூலருண்டோ வென்ன (என்னிதமாயயித் யாதி) பெரியாழ்வார் திருமொழி முதற்பத்து ஒன்பதாந்திருமொழி எட்டாம்பா ட்டி. எடுத்தபாசுரத்துக்கர்த்தம் (நமுகிவந்தித்யாதி) மாயம்-வஞ்சகம். முன்னைய வண்ணமேகொண்டு - முற்பட்டவடிவமேகொண்டு. “ மன்னு ” என்றதுக்கர்த்தம் (திருவடிகளையித்யாதி) கீழே - பரிகைக்கு ஹேது செளகுமார்யாதி வைலகூண்ய மென்றருளிச்செய்து, ஹேதவந்தரம் (அன்றேபிறந்தித்யாதி) அன்றேபிறந் தன் றேவளர்ந்த வ்யாபாரத்துக்குப் பரிந்தபேருண்டோவென்ன (சீராலித்யாதி) இப் பாட்டுக்கு பாவம் (உன்கையிலேயித்யாதி) “ மார்பாரப்புல்கிரீயுண்டிமிழந்த ” என் தத்தைக்கடாக்ஷித்து (உன்கையிலே பருத்திபட்ட பன்னிரண்டும் படுகிறபூமியை) என்று, இப்படி படவேணுமோ வென்றது - “ சீராற்பிறந்து சிறப்பால்வளராத, பேர்வாமனாகக்கால் ” என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து. பெரியதிருவந்தாதி பதினாறாம் பாட்டு. இந்தப்பாட்டுக்கு - கீழே வ்யாக்யார மெழுதிற்று. பருத்திபட்ட பன்னிர ண்டும் படுகையாவது - இஷ்ட சர்வ சேஷ்டாவிஷயமாகை.

அண்டம் குமிழியெழுக்கைக்கு வகை யருளிச்செய்கிறார் (இந்த்ரனுக்காகவி த்யாதி) கணிசம் - எண்ணம். ஒண்யிதியில் - அழகியவடிவைப்பில், புனலுருவி - கீழாவரணஜலத்தையுருவி, ஒருகால்நிற்ப - ஒருதிருவடிநிற்க வித்யாந்தத. திருநெடுந் தாண்டகம் அஞ்சாம்பாட்டி. அண்டத்துக்குக்கீழே ஜலமுண்டோ வென்ன (ஆவர ணேத்யாதி) கழல் - கழற்கொடி. அவன் செயல் ரக்ஷணத்துக் குடலாயிருக்க, இப் படி கலங்கவேண்டிவானென்னென்ன (ரக்ஷகமானவித்யாதி) கறுவுதல் - ஆக்ரஹ மும், கோபமும்.

“ ணுமிழெழ ” என்றதுக்கு - பொல்லாக்காலம் போகவென்று விவக்ஷித்தரு ளிச்செய்கிறார் (மஹாபலியித்யாதி) (நல்லடிக்காலமாயிற்று) என்றது-அர்த்தாத்ஸி த்தம். நல்லடிக்காலம் - நல்லவடிவையுடையவனுடைய காலம், நன்மைக்கு மூலமா னகாலம்.

“ ஆழியெழ ” என்று தொடங்கி “ உலகங்கொண்டவாறே ” என்று - ஆஸ் சர்யத்திலே யாதல், ஆறு - ஆஸ்சர்யம்; “ அப்பன் - உலகங்கொண்டப் பரகாரம்-ஆழி யெழ ” என்று தொடங்கியாதல்; ஆறு-ப் பரகாரம், என்றிப்படி யிரண்டவ்ய மருளிச் செய்கிறார் (மஹோபகாரகேத்யாதிவாக்யவ்யத்தாலே) அன்றிக்கே, “ ஆழியெ ழு ” என்றுதொடங்கி “ உலகங்கொண்டவாறே, என்னப்பன் ” என்னுதல்; இத்தை யருளிச்செய்கிறார் (அப்பனப்பனென்று ஹ்ருஷ்டராகிறாராகவுமாமென்று) இந்த மூன்றாமவ்யமும்-முந்தினவ்வயவிவரணமாதல். “ அப்பன் ” என்றதுக்கு - ஜநக னென்றர்த்தாந்தரம் (இந்த்ரனுக்கித்யாதி).....*

இ ர ண் ட ர ம் ப ட். ௫.

ஆறுமலைக்கெதிர்ந்தோடுமொலியர
 ளுறுசுலாய்மலேதேய்க்குமொலிகடன்
 மாறுசுழன்றழைக்கின்றவொலியப்பன்
 சாறுபடவமுதங்கொண்டநான்றே.

ஆறாயிரப்படி.

(ஆறு) கடைந்தருளுகிறபோது மலைகளிற்காட்டில் கடலுக்கு கையாலே, ஆறுமலையைநோக்கி யோடுகிற வோசையும், பாம்பினுடம் பைச்சுற்றி மலையைந்தேய்க்கிற த்வரியும், பர்வதத்தைவலித்தபோதிட மும் வலமுமாய்ச் சுழன்று கோஷிக்கிற கோஷமும், என்னப்பன் நீர்கோ தாம்படி பசைபடக்கடைந் தம்ருதம்வாங்கின நாளிவையெல்லா முளவா யினவென்று ஸமுத்ரமதநப்ரக்ரியையை யறுபவிக்கிறார்.....*

பன்னிராயிரப்படி.

அநந்தரம், அம்ருதமதந வ்ருத்தார்த்தத்தையறுஸந்தித்து சந்துஷ்டராகிறார் அப்பன்-மஹோபகாரகனை சர்வேஸ்வரன். தேவர்களுக்கு, சாறு-மஹோ த்ஸ்வம், பட - உண்டாம்படியாக, கடலைக்கடைந்து, அமுதம் - அம்ருதத்தை. கொ ண்ட-கொண்ட, நானு-நாள். கடைந்தவேகத்தாலே, ஆறு - ஆறுகளானவை, மலை க்கு - தனக்குப் பிறப்பிடமானமலையைநோக்கி, எதிர்த்து - எதிரே, ஓடும் - ஓடுகிற- ஓலி-ஓலியும். அரவு-வாக்கியாகிற பாம்பினுடைய, ஊறு-உடம்பை, சுலாய்-சுற்றி, மலை-மந்தரத்திலே, தேய்க்கும்-தேய்க்கிற, ஒலி - ஒலியும், கடைகையாலே, கடல், கடல், மாறு-இடம்வலமாகமாறி, சுழன்று - சுழன்று, அழைக்கின்ற - கூப்பிடுகிற, ஒலி-ஒலியும். ஆயிற்றின-ஆயிற்றின.

சாறு-உத்ஸ்வம், சாரமுமாம், நானு-நாள், ஊறு-உடம்பு, சுலாய்-சுற்றி.

நடு - இரண்டாம்பாட்டு.

சமுத்ரமதந வையித்தரியை யறுஸந்தித்தார்.

(ஆறுமலைக்கெதிர்த்தோடுமொலி) கடலிலே மந்தரத்தை நடட் வாறே கடல்கொந்தளித்து, ஸற்றயம்போய்த்தாழ்ந்துகொடுத்தது; நீரா னது தாழ்ந்தவிடத்தே யோடக்கடவதிறே. ஆறுகளானவை மலையைக் குறித் தெதிரிட்டோடுகிறபோதை, த்வரியான திவர்க்குச்செவிப்படுகிற படி. இவர்க்குக் காலந்ரயத்திலுமுள்ளதெல்லாம் தெரியும்படியிறே யவ ன்வெவிச்சிறப்பித்தது. (ஆறுஸஹ்யக்ஷானோக்கி யெதிரேயோடுகிற வோசையும்.) (அரவுறுசுலாய்மலையேய்க்குமொலி) ஊறு - உடம்பு, சுலாய்-சுற்றி, வாசுகியினுடைய வுடலைச்சுற்றிக் கடைகிறபோதைச் சர சரவென்கிற த்வரியும். (கடல்மாறுசுழன்றழைக்கின்றவொலி) மந்தரத் தைக்கொடுக்குருட்டுத்திரித்தபோது, கீழ்கடல் மேல்கடலாய்க் கிடாய் ப்பாய்த்தல்போலே தினையோடு தினாதாக்கிக்கிளருகிற வொலியும் (அப்பன்) உபகாரகன். (சாறுபட) கடலில் நீர்கோதாம்படி பாயோஜா மான வம்ருதமுண்டாக, சாறென்று - உத்ஸ்வமாய்,தேவஜாதிக் குத்ள வமுண்டாம்படியாகவென்னுதல்; சாறுபட - விழவுபடவென்றபடி. நீ லே ரஸமானபசைபடவென்னுதல், உத்ஸ்வமாம்படியென்னுதல். (அரு தங்கொண்டநான்றே) அம்ருதமதநம்பண்ணினகாலத்தி விவையெல்ல முண்டாயிற்று .....

ஜீயர் அரும்பதம்.

இரண்டாம்பாட்டு (ஆதித்யாதி) “சாறுபட” இத்யாதியைக்கடாக்ஷித்தவ தாரிகை (சமுத்தோத்யாதி)

ஆறுமலைக்கெதிரேயோடுகைக்கு ஹேதுவேதென்ன (கடலிலேயித்யாதி) கொந்தளித்து - பொங்கி, போய்-மிகவும், மலையாழந்தா லங்கேயோடவேணுமோ வென்ன (நீரானதித்யாதி) சப்தார்த்தம் (ஆறுகளானவையித்யாதி) பூதகாலத்தில் த்வரி செலிப்படக்கூடமோவென்ன (இவர்க்கித்யாதி) வெளிச்சிறப்பித்தது-ஐஞ்ஞாந வைசந்யத்தைப்பண்ணிக்கொடுத்தது.

தேய்க்கும்-கடைகிற.

திரித்தபோது - திருப்பிக்கடைகிறபோது. கீழ்கடல் மேல்கடலாயென்றது - கிழக்குத்தையில் நீர் மேற்கேபோசு, மேற்குத்தையில் நீர் கிழக்கேவரவென்றபடி. கிடாப்பாய்ச்சல் - மேஷயுத்தம். அழைக்கின்ற-கிளருகிற.

சாறு - ஸாரம், பட-உண்டாக, அர்த்தாந்தரம் (சாறென்றித்யாதி) நான்து-அன்று.

அப்பன் சாறுபட வழதற்கொண்டநான்து - ஆறு மலைக்கென்றுதொடங்கி, அழைக்கின்றவொலி, இவைவெயல்லாழுண்டாயிற்றின வித்யந்தவய: .....*

மு ன் று ம் பா ட்டு.

நான்நிலவேழம்மன்னுந்தானத்தவேபின்னு

நான்நிலவேழம்மலையானத்தவேபின்னு

நான்நிலவேழ்கடளுனத்தவேயப்ப

நூன்றியிடந்தெயிற்றிற்கொண்டநாளே.

ஆறாயிரப்படி.

(நான்நில) என்னப்பன், ரசாதலகதையான பூமியைத் திருவெயிற்றாலே யிடந்தெடுத்தருளினபோது, சப்ததவீபங்களும் சப்தகுலபர்வதங்களும் சப்தசமுதாங்களும் தந்தாமுடைய ஸ்தந்தாங்களிலே நிர்ஸம்மாயிருக்கும்படி யெடுத்தருளினான்; இதென்ன வாரீசர்ய மென்னப்ப என்னப்ப என்கிறார்.....*

பன்னீராயிரப்படி.

அந்தரம், பூமியுத்தரண வ்ருத்தாந்தத்தை யநுசந்தித்து ப்ரீதராகிறார்.

அப்பன் - தன்வடிவை யழியமாறி, நீருக்கிருயாதவராஹ வேஷத்தைக்கொண்ட மஹோபகாரகன். ப்ரளயாரந்தர்க்கதையானபூமியை, ஊன்றி - அண்டகபாலத்திலொட்டு விடும்படிக்குத்தி. இடந்து - இடந்து. எயிற்றில் - எயிற்றின்மேலே, கொண்ட - கொண்ட, நாள் காலத்தில். ஏழ் சப்ததவீபருபமான, மண்ணும் - பூபேதங்களானவை, நான்நில-நடவாதே. தானத்த-ஸ்வஸ்தநாஸத்தங்களாயிற்றின, பின்

ஹம் - அதுக்குமேலே. அதுக்குதாரகமான, ஏழ்மலை - சப்தசூலபர்வதங்களும், நான்கில் - சலியாதனவாய்க்கொண்டு. தானத்த - ஸ்வஸ்த்தாநஸ்த்தங்களாயிற்றின. பின்னும் - அதுக்குமேலே. ஏழ்கடல் - சப்தசமுத்ரங்களும். நான்கில் - உடைந்தொழுகாதே. தானத்த - ஸ்வஸ்த்தாநஸ்த்தங்களாயிற்றின .....*

நாடு - மூன்றும்பாட்டு.

மஹாவராஹ வருத்தாநத்ததை யறுசந்திக்கிறார்.

(நான்கிலவேழ் மன்னும் தானத்தவே) ஏழுபூமியும் நாலாதபடி யெடுக்கை, சப்தத்வீபவதியான பூமியை யெடுக்கச்செய்தே, ஒன்றும் நாலாதே முன்புபோலே ஸ்வஸ்த்தாநத்திலே கிடக்கும்படி. இவன் பெரியவானைத் தொழிலைச்செய்யா நிற்கச்செய்தேயும், முன்பு போலே யொருகுறையற, உன்பாருடுப்பாராய்ச் செல்லுகிறபடி. ஆதாரமானவன்கூட நிற்கையாலே யிவற்றுக்கொரு குறைவாராதே. சப்தத்வீபமும் சலித்ததில்லை, ஸ்வஸ்த்தாநஸ்த்தங்களாயிற்றின.

(பின்னும்) அதுக்குமேலே. (நான்கிலவேழ்மலைதானத்தவே) பூமிக்காணியடித்தாப்போலே யிருக்கிற சப்தசூலபர்வதங்களும் ஒன்றுங் குலையாதே ஸ்வஸ்வஸ்த்தாநங்களிலே நிற்கும்படி. ஒரு கோத்ராஸ்கலநம் பிறந்ததில்லை, பின்னும் பின்னுமென்று வருகிறதாக்குக்கருத்து - இவற்றிலே யொரு வ்யாபாரமமைபுங்கிட!ர், அதுக்குமேலே யிவையும் செய்தா நென்கைக்காக.

(நான்கிலவேழ்கடல்தானத்தவே) அவைதாம் காடந்யத்தாலே குலையாதே யொழிந்த தென்னவுமாயிறே, அதுவுமில்லையிறே யிதுக்கு; த்ரவத்ரவ்யமிதேஜலம். அதுவும் ஸ்வஸ்த்தாநத்திலே கிடக்கும்படியாக அவற்றின்காடந்யமு மிவற்றின் த்ரவத்வமுமப்யோஜகம்; அவன்றிருவுள்ளக்கருத்துயாதொன்று, அதுவேகார்பகரமாவதென்கை. இவையிப்படி கிடக்கிறது அவனவஹிதனாய்க்கொண்டு ரக்ஷிக்கும்போதோ வென்னில் (ஊன்றியிடந்தெய்ற்றிற்கொண்டநாளே) மறுபாடுருவத்தையும்படிசூத்தி, அண்டபித்தியினின்று மொட்டுவிடுவித்தெடுத்தேறட்டு, எயிற்றிலே யெற்றிக் கொண்டு வ்யாபரித்தபோது, “ மண்ணெல்லாமிடந்தெடுத்து மதங்கள் செய்து ” என்கிறபடியே. அவனிப்படி முக்யமாக ரக்ஷிக்கப்புக்காலவை சலிக்குமோ. அசலங்களோடு சலங்களோடு வாசியற ஸ்வஸ்த்தாநத்திலே நின்றன.....*

ஜீயர் அரும்பதம்.

மூன்றும்பாட்டு (நான்கிலவித்யாதி) “ அப்பன்னந்தியிடந்து ” இத்யாதியைக்கடாக்ஷித்தவதாரிகை (மஹாவராஹேத்யாதி)

விவரணம் (சப்தேத்யாதி) “ ஏழ்மன்னும் - நான்கில் - தானத்தவே ” - சப்தத்வீபவதியான பூமியும் நமுவாதபடி ஸ்வஸ்த்தாநத்திலே கிடந்ததென்றபடி, ந

ன்றில - நாலாதபடி. சலியாதபடியென்றுமாம். நமுவாதபடி. சலியாமையின் சரமாவதி (இவன்பெரியவியத்தாதி) ஆணைத்தொழில் - அதிமாதுஷ்வயாபாரம், ஸ்வாதந்தர்யத்தருத்யமும். இதுக்குஹேதுவேதென்ன (ஆதாரமித்யாதி) மூன்புபோலே-ஸ்ருஷ்டிகாலம்போலே.

மண்ணைச்சொன்னவநந்தரம் மலையைச்சொன்னதுக்குபாவம் (பூமிக்கித்யாதி) ரஸோக்தி (ஒருவித்யாதி) கோத்ரஸ்கலநம் - பர்வதஸ்காலித்யம், நாமவ்யத்த்யாஸமென்று சாமி. கோத்ரம்-பர்வதமும். பேரும், கோத்ரமும், “பின்னும், பின்னும்”. என்ஹிது-ஓரொன்றே அசக்யமென்றபடி.

கீழ்ச்சொன்னவைபோலன்றிக்கே, நாலாமைக் கஸம்பாவிதமானத்தையும் நாலாதே ஸ்வஸ்த்தாநத்திலே கிடக்கும்படிபண்ணின சாமர்த்த்யத்தை யருளிச்செய்கிறார் (அவைதானித்யாதிநாலுவாக்யத்தாலே) கீழ்கத்தால்பலிதம் (அவற்றிலித்யாதி வாக்யத்தவயம்)

அவற்றித்யாய் - சாவதாரநாய். எயிற்றிலே - தம்ஷ்ட்நாயிலே, அப்படியூன்றியிடந்தானேவென்ன (மண்ணெல்லாமித்யாதி) பூமிப்பரப்படைவலிடந்தெடுத்து ஈஸ்ரவரத்வத்தால்வந்த செருக்காலே மதகார்யமான வ்யாபாரங்களைப்பண்ணியென்றபடி. திருமொழி மூன்றாம்பத்து நாலாந்திருமொழி மூன்றாம்பாட்டு, “வையணைந்த” இத்யாதி. ரஸோக்தி (அவனித்யாதி) முக்யம்-முகசம்பந்தியும், ஸ்ரோஷட்டமும்.

கீழெல்லாவற்றையும் நிகமிக்கிறார் (அசலங்கனோடித்யாதி)

அப்பனான்றியிடந் தெயிற்றிற்கொண்டநாளே - நான்றிலவே ழித்யாரப்யாந்வயஃ.....*

நா ன் கா ம் பா ட் 6.

நாளுமெழநிலநீருமெழவிண்ணுங்
கோளுமெழவெரிகாலுமெழமலை
தாளுமெழச்சுடர்தானுமெழவப்ப
னூளியெழவுலகமுண்டவூணே.

ஆறாயிரப்படி.

(நாளுமெழ) * கலாமுஹஞ்ர்த்தாதிமயமான காலத்தையும், ப்ருதிவ்யாதி பஞ்சபூதங்களையும், சகல குலாசலங்களையும், நகூத்தர ஜ்யோதிஸ்ஸங்கங்களையும், ப்ரளயகால ஸஸீல பூர்ணபிபூதமான சமஸ்த ஜகத்தையுமநாயாலேந குஷணம்பண்ணிஐப்போலே நிரவசேஷமாகவுண்டருளினுனென்னப்ப நென்னப்ப நென்கிறார்.....*

பன்னீராயிரப்படி.

அநந்தரம், ஜகந்நிகரணத்தை யதுசந்தித்து சந்துஷ்டராகிறார்.

நாளும் - திவஸாதிவிபாகம். எழ - நிலைகுலைந்துபோகவும். நிலநீரும் - ப்ருதிவீஜலங்களும். எழ - நிலைகுலைந்துபோகவும், விண்ணும் - ஆகாசமும். கோளும்-

க்ரஹங்களும். எழ - நிலைகுலைந்துபோகவும். எரிகாலும் - அக்நிவாயுக்களும். எழ-நிலைகுலைந்துபோகவும். மலை - பர்வதங்கள். தாள் - அடி. எழவும் - பறிந்துபோகவும். சுடர்தானும் - நகூத்ராதி தேஜஸ்தார்த்தங்களும். எழ - குலையவும். அப்பன் - ப்ரளயாபத்ஸகனான மஹோபகாரகன். ஊனியெழ - “பசித்துண்டான்” என்றதோன்றும்படியாக. உலகம் - லோகத்தை. உண்ட - உண்ட. ஊண் - ஊண். ஏ-இருந்தபடியே.

கோள்-க்ரஹம், ஊனி-பசி. “உறிஞ்சினவோசை” என்பாருமுளர்.....*

௩௫ - நான்காம்பாட்டு.

மஹாப்ரளயத்தில் ரக்ஷணப்ரகாரத்தை யருளிச்செய்கிறார். “இப்போதிருக்கிருப்போலே மார்க்கண்டேயன் திருவயிற்றினுள்ளேயொன்றுமழியாதே யிருக்கக்கண்டான்” என்கிற புராணாறுபமாக வவாந்தரப்ரளயத்தை யிவ்விடத்தே யருளிச்செய்கிறாராகவுமாம்” என்றருளிச்செய்வார்.

(நாளுமெழ) காலவ்யவஸ்த்தைபோக. “நாஹொநராதி” (நாஹொநராத்திரி) என்னும்படியே. எழ - பேர. ஆண்டென்றும், மாசமென்றும், நாளென்றும், கலையென்றும், காஷ்ட்டையென்றும் சொல்லுகிறவையெல்லா மாதித்யனுடைய கத்யாகதியாலே வருகிறவையிறே;வ்யவச்சேதகனான வாதித்யனுள்ளேபுக்கால் வ்யவச்சேத்யமான விவையுமபோமித்தனையிறே. (நிலநீருமெழ) காரணங்களோடு கார்யங்களோடுவாசியற வுள்ளேபுக. கார்யமுள்ளவிடத்தே காரணமறுவர்த்திக்கக் காணுகின்றோம்; “மாமாயை - மங்கவொட்டு” என்று - ப்ரக்ருதித்தத்வத்தைச் சொல்லாநிற்கச்செய்தே, “இங்கிவ்வுயிரோய்பிரகிருதி” என்றுசொல்லாநின்றோரிதே - இதுதான் காரணத்திலே போகாமைக்காக. உயிரோய் பிரகிருதியென்கிறார் - சேதநஸம்ஸ்ருஷ்டையான ப்ரக்ருதியென்று தோற்றுகைக்காக, (விண்ணுங்கோளுமெழ) ஆகாசமு மங்குள்ள க்ரஹங்களுமெழ. (எரிகாலுமெழ) அக்நிதத்வமும் வாயுதத்வமும்போக. (மலைதாளுமெழ) பர்வதங்களடியோடே பறிந்துள்ளேபுக. வேர்க்குருத்தோடே பறிய. (சுடர்தானுமெழ) அகுத்தமான தேஜஸ்தத்வங்களுமுள்ளேபுக (அப்பனாஸியெழ) ஊனி-சப்தம். எழுவென்றது - தோற்றவென்றபடி. ஓரோசேஷாபங்கருண்டானால் நம்முடைய வடையவலாந்தானுக்குள்ளேபுகும்போது திருவாசலில் பிறக்கு மாவாரம்போலே, திருவயிற்றிப்புருகிறபோது ப்ராலிகருந் குண்டான சம்ப்ரமத்வனிகள் கிளர. அன்றியே “இவற்றை யுறிஞ்சுகிறபோதை த்வனிகாண்” என்றம்மாள்பணிக்கும்படி என்றருளிச்செய்வார். அத்தால் நினைக்கிறது - ஈஸ்வரத்வப்பிடராலன்டியே பத்தும்பத்தாக வாஸிதரக்ஷணமேயா யிருக்கிறபடி, ...

ஜீயர் அரும்பதம்.

நாலாம்பாட்டு (நாளுமியாதி) “உண்ட” என்று - சாமான்யசப்தமாகையலே, “ஈத்ராவராஹமுஹணாஸி” (அத்தாசராசக்ரஹணத்) என்கிறபடியே

நாளுமெழ-காலம்போகவென்று விவகரித்து, “சுநாடிவட மவாங்காயி”

பஞ்சபூதங்க ளாண்டதற்குப் புறம்பானபோது காரணங்களாய், ஆண்டதுக்குள்ளானபோது கார்யங்களாயிருக்குமென்றிட்டு (காரணங்களோடு கார்யங்களோடு வாசியற) என்கிறார். “நிலைநுமெது” என்றதிலே - கார்யமான பூதங்களையன்றோ சொல்லுகிறது. காரணங்களையு யிதூக்கர்த்தமாக்கும்போது கார்யத்திலே காரணமுண்டோவென்ன (கார்யமுள்ளவிடத்தேயித்தயாதி) இதுக்கு நியாமகமேதென்ன (மாமாயயித்தயாதி) ஆதாவது - “மங்கவொட்டுந்மாமாயை” என்று-மூலப்ரக்ருதியைச் சொல்லச் செய்தேயும், “இங்கிவ்வுயிரோய்பிரகிருதி” என்று-ஸ்த்நூலசரீர விசிஷ்டசேதந ஸம்ஸ்ருஷ்டப்ரக்ருதியென்று காரணம்ஸத்தைப்பிரித்துச்சொன்னாரிறே - இந்த காரணம்ஸமானது மூலப்ரக்ருதியாய்ப் போகாமைக்காகவென்றபடி. இதுதான்என்றது - ஸ்த்நூலசரீர விசிஷ்டசேதந ஸம்ஸ்ருஷ்டகாரணம்ஸமான விந்தப்ரக்ருதியான். காரணத்திலே போகாமைக்காகவென்றது - மூலப்ரக்ருதியாய்ப் போகாமைக்காகவென்றபடி, “இதுதான் காரணத்திலே போகாமைக்காக” என்றத்தை விவரிக்கிறார். (உயிரோய்பிரகிருதியித்தயாதி) ஏய்கை-பொருந்தகை. ஆயமர்த்து; மாமாயென்று -ப்ரக்ருதியைச்சொல்லச்செய்தே, உயிரோய் பிரகிருதியென்று -புறப்ரக்ருதியைச் சொன்னது - இந்த கார்யமானசரீரத்திலே காரணமான மூலப்ரக்ருதி யதுவர்த்திக்கிறதென்று தோன்றுகைக்காகவென்று. ஆக, இத்தால் - கார்யங்களிலும் காரணம்ஸ மதுவர்த்திக்கு மென்றபடி.

விவரணம் (வேர்க்குருத்தோடேயித்யாதி)

நாளுமெழ வென்று தொடங்கி, உலகமுண்டலுணை யித்யந்வயி. உண்டலு
ணை - உண்டலுணிருந்தபடியே யென்றபடி.....*

ஐந்தாம்பாட்டு.

ஊனுடைமல்லர்ததர்ந்தவொலிமன்ன
ராணுடைச்சேனைநடுக்குமொலிவிண்ணு
ளேனுடைத்தேவர்வெளிப்பட்டவொலியப்பன்
காணுடைப்பாரதங்கையறைபோழ்தே.

ஆறாயிரப்படி.

(ஊனுடைமல்லர்) அநிபல பராக்ரமரான மல்லருடைய வித்வ
ம்ஸந த்வரியும், செளர்ய விர்பாதி பரிபூர்ணஸைந்ய ஸஹிதரான ராஜாக்
களுடைய பயஜநிதமான மஹாகோஷமும், ப்ரதிதரான ப்ரஹ்மேஸாநா
திகளுடைய ஸ்வவிஷய ஸ்துதிநோஷமு மெழும்படியாக, தர்ஸநீயமா
ன மஹாபாரத யுத்தத்திலே யணிவகுத்தென்னப்பன் சாரத்யம்பண்ணி
னபடி யென்னென்றிடுர்.....*

பன்னீராயிரப்படி.

அநந்தரம், பாரதஸுமரப்ரவர்த்தகத்வத்தை யநுஸந்திக்கிறார்.

அப்பன்-ஆஸ்திபகஷபாதியானக்ருஷ்ணன். காணுடை-தர்ஸநீயமான. பார
தம்-பாரதத்தை. கை-கைவகுத்து. அறை-பொருத. போழ்து-போது. ஊண்-பலகா
மானஆணை. உடை-உடைய. மல்லர்-பெருமிடுக்கரானமல்லரானவர்கள். த்வர்த்தவ
யுத்தம்பண்ணி, ததர்ந்த-நெரிந்துவிழுகிற. ஒலி-ஒசையும். மன்னர் - ராஜாக்களுடை
ய. ஆண்-வீரபுருஷனா. உடை-உடைத்தான. சேனை-ஸேனைகளானவை. க்ருஷ்ணப
லாநுசந்தாநத்தாலே யஞ்சி, நடுங்கும்-நடுங்குகிற. ஒலி-சத்தமும், விண்ணுள்-ஆகா
சத்திலே. ஏண்-தந்தாம்பதமர்யாதைகளை. உடை-உடைய. தேவர் - ப்ரதாநதேவர்க
ள். யுத்ததர்ஸநார்த்தமாக, வெளிப்பட்ட - வெளிப்பட்டிக்கொண்டாடுகிற. ஒலி-ஒ
சையும். ஆயிற்று-ஆயிற்று.

ததர்த்தல் - நெரிதல்.....*

ஈடு - ஐந்தாம்பாட்டு.

பாரதசுமர வ்ருத்தாந்தத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

(ஊனுடைமல்லர்ததர்ந்தவொலி) ஏற்றிலக்கை பெற்றுண்கிற
மிடுக்கையுடையரான தூர்யோதநன் பரிகரம் தேர்க்காலிலே நெரிந்த
வோசை. மல்லென்று - மிடுக்கு. மிடுக்கையுடைய பரிகரமென்றபடி. ம
ல்லர்க்கு மிடுக்குண்டாகைக்காக தூர்த்ரவ்யங்களையும் மாம்ஸங்களையும்பு
ஜிப்பித்து ஆட்டத்துவெளியிலே நிறுத்தினாயிற்று நலிகைக்காக; அத்
தையறிந்து பையல்களைத் தேர்க்காற்கிழேயிட்டு நெரித்தபோதை த்வரி.
பலத்தைப்போரப்பொலியச்சொல்லிவைத்து, ததர்ந்தவென்றிருங்காணு
ம் - பசுளைக்கலம் நெரித்தாப்போலே அநாயாஸேந நெரித்தபடியைப்ப
ற்ற. (மன்னரித்யாதி) ராஜாக்களுடைய வாண்பிள்ளைத்தனத்தையுடைத்
தானசேனை, “க்ருஷ்ணன் சாரத்யம்பண்ணுவதாக வேறினான்” என்று

கேட்டவாறே “நாம்முடிந்தோமன்றோ” என்றவ்வளவில் குடல்குழம்பி
கூப்பிட்டவொலி. ஆண்பிள்ளைகளான பீஷ்மத்ரோணதிகளிறே தாசு
யேறினபேர். (விண்ணுளேனுடைத்தேவர் வெளிப்பட்டவொலி) சர்
வேஸ்வரனோடொக்க இன்றிரின்னொன்னும்படி தந்தாமைச் சமையவி
ட்டுக்கொண்டபிமாநிகளா யோரோவிருப்பிடங்கையுடையராபிருக்கிற
தேவஜாதி, கண்ணுக்குத்தோற்றும்படி நின்று ஸ்தோத்ரம்பண்ணுகிற
தவரி. “ ஸஹ ஹாலஸிவஸ்ஸௌ” (ஸப்ரஹ்மாஸிவஸ்ஸேந்த்ரஃ)
என்றொருகோவையிலேயெண்ணலாம்படியிருக்கிறவர்கள். இந்த அந்த
ராஜாதிகளைத் தன்னுடனே ஸஹபடிக்கலாம்படி தன்னைத்தாழவிட்டுவைக்
குமே! தன் செளலப்பத்தாலே. (அப்பன்) பூபாரநிர்ஹரணம்பண்ணின
வுபகாரகன். (காணுடையித்யாதி) சக்ஷராதி கரணங்களைப்படைத்தது
க்கு ப்ரயோஜனம் அற்றைநிலையைக்காண்கையிறே. சேநாதானியும், கை
யுமுழவுகோலும் சிதுவாய்க்கயிறும், நாற்றின திருவடிகளுமாய் நிற்கிற
நிலையிறே. “மாம்” என்கிறநிலையிறேயது. தர்ஸநீயமானபாரதம். (கைய
றைபோழ்து) கையுமணியும்வகுத்தங்கோடிங்கோடுலாவிப்படைபொரு
த்தி, “ நீங்களின்னபடிசெய்யக்கடவிற்கோள். நாங்களின்னபடிசெய்யக்க
டவோம்” என்று கைதட்டிவிட்டபோ துத்தவநியெல்லாமுண்டாயிற்று.

ஜீயர் அரும்பதம்.

அஞ்சாம்பாட்டு (ஊனுடையித்யாதி) “காணுடைப்பாரதம்” இத்தயாதியைக்
கடாக்கித்தவதாரிகை (பாரதேத்யாதி)

ஏறிலக்கை-அதிகசம்பளம். மல்லர்-மிடுக்கையுடையவர்கள். ததர்ந்த-நெ
ரிந்த கீழே. “மல்லர்” என்று - மிடுக்கையுடையவர்களென்றருளிச்செய்து, ஸ்வபா
வமான மல்லொன்றித்தாந்தரம் (மல்லர்க்கித்யாதி) “ஊனுடைமல்லர்” என்றது
க்கு - பலகரமான ஆணையுடைய மிடுக்கையுடையவர்களென்று முந்தினவர்த்தம்.
பலகரமான ஆணையுடைய மல்லொன்றிரண்டாமர்த்தம். ஆட்டத்துவெளி - வையா
ளிவிடுகிறவெளி. “ஊனுடைமல்லர்” என்று - இவர்களைவரணித்து, “ததர்ந்த” என்
றதுக்குபாவம் (பலத்தையித்யாதி) பசளைக்கலம்-பச்சைப்பாணை.

“ஊனுடை” என்கிறதாராயென்ன (ஆண்பிள்ளைகளானவித்யாதி)

“ஊனுடை” என்றதுக்கு - உயர்த்தியுடையவென்றித்தம் (சர்வேஸ்வரனோ
டித்யாதி) சமைபவிட்டுக்கொண்டு - சுக்ருதவிசேஷத்தாலே யாக்கிக்கொண்டு. அ
தாவது-உத்த்ருஷ்டராம்படி பண்ணிக்கொண்டென்றபடி. “ஏன்” என்றதுக்கு-எ
ண்ணிக்கையென்றித்தாந்தரம் (ஸப்ரஹ்மேத்யாதி) ஏன் - உயர்த்தியும், எண்ணிக்
கையும், சர்வேஸ்வரனோடொக்க வெண்ணலாமோ வீஸ்வராபிமாநிகளானவர்களை
யென்ன (இந்தவந்தராஜாதித்யாதி) இந்தவந்தராஜாதிகளையென்றது - சாடி; ஆகாச
த்திலேபிறந்தவர்களென்று ஸ்வபாவார்த்தம், ஹீஜாதியென்று தவரி.

“காணுடை - ” தர்ஸநீயமான. பாரதஸமரம் காட்சியை யுடைத்தாயிருக்கு
ம்படியை யருளிச்செய்கிறார் (சக்ஷராதித்யாதி) அற்றைநிலை - அப்போதையிலநிலை.
“அற்றைநிலை” என்றதினவிவரணம் (சேநாதானியுமித்யாதி) அந்நிலைக்கு ப்ராப
யத்வமாத்ரமேயன்றிக்கே, ப்ராபகத்வமு முண்டென்கிறார் (மாமென்கிறவித்யாதி)

“கையறைபோத்து” என்றதுக்குபாவம் (கையுமணியும்த்யாதி) கையறைபோத்து- (கைதட்டிவிட்டபோது) கையறைகை-கைதட்டுகை, கையுமணியும் வகுத்து-படையில் வ்யூஹவிபாகம்பண்ணி.

அப்பன்காணுடைப்பாரதம் கையறைபோத்து-இத்த்வரிகளெல்லா முண்டாயிற்றினவென்றவயம் .....*

ஆ ரு ம் ப ா ட் டு.

போத்துமெலிந்தபுன்செக்கரில்வான்ரிசை
சூழுமெழுந்துதிரப்பினலாமலை
கீழ்துபிளந்தசிங்கமொத்ததாலப்ப
ஐத்துயர்செய்தகரணைக்கொல்லுமாதே.

ஆரூயிரப்படி.

(போத்து) பஸ்சிம சந்த்யாசமயத்திலே சகலபுவன விவரமும் நுதிரபூரபூரிதமாம்படி, மேருசிகரத்திலேயேறி பொரு சிம்ஹமானது மேருசிகரத்தைப் பிளந்தாப்போலே, ஹிரண்யணை வ்யதிதனும்படி பண்ணி யென்னப்பன் பிளந்தருளினபடி. யென்னென்கிறார்.....*

பன்னீராயிரப்படி.

அந்தரம், ஹிரண்யவத வருத்தாந்தத்தை யருசந்திக்கிறார்.

போத்து - திவஸம். மெலிந்த - கூயித்தவனவிலே. புன் - இளம். செக்கரில் - செக்கர்போலே. வான் - ஆகாசமும். திசை - திக்குக்களும். சூழும் - சூழ. எழுந்து - கிளம்பி. உதிரப்பினல் - ரக்தஜலம். ஆ - ஆம்படியாக. அப்பன் - ஆஸ்திரிதோபகாரகணை நரசிம்ஹரூபியானவன். ஐத்துயர்-அதிசயித்ததுகத்தை. செய்து-வினைத்து. அசுரணா - அஸுரணை ஹிரண்யணை. கொல்லும் - கொல்லும். ஆறு-ப்ரகாரம். மலை - மலை. கீழ்து - கீழ்தாம்படி. பிளந்த - பிளந்த. சிங்கம்-சிங்கத்தை. ஒத்தது - ஒத்திருந்தது.

புன்செக்கரில் - புன்செக்கரான ஸந்த்யாகாலத்திலென்றுமாம்.....*

௬௦ - ஆரூம்பாட்டு.

ஹிரண்யவத வருத்தாந்தத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

(போத்துமெலிந்த) “வலிதபூராயொவாஸாஸி” (பவிதப்ராயோவாஸா) என்னுமாபோலே, பொழுது போகாநிற்கச் செய்தே. (புன்செக்கரில்) செக்கர்வானமிடுகிறவளவிலே. அவன் வரத்திலகப்படாத ஸந்த்யாகாலத்திலே, “ இராப்படற்பேன், பகல் படற்பேன் ” என்று வரங்கொண்டானே. (வாந்திசைசூழு மெழுந்துதிரப்பினலா) பரப்பையுடைத்தானவாகாசம், திக்குக்களடங்கலும், பள்ளங்கண்ட விடமெங்கும் வெள்ளம் பரக்குமாபோலே, நுதிரமானது கொழித்துப் பரக்கும்படி. (மலைகீழ்து பிளந்தசிங்கமொத்ததால்) ஒருமலையைக் கீழேயிட்டுக்கொ

ண்டு மேலேயிருந்து அத்தைப்பிளந்த ஸிம்ஹமென்னுதல். அன்றிக்கே, கிழித்துப்பிளந்த ஸிம்ஹம். மகிழ்ந்துபிளந்த ஸிம்ஹமென்றுமாம். (மகிழ் - அநாயாசத்தால்லித்தம், அதாவது - இரண்டு கூறுக்கிப் பிளந்த சிம்ஹமென்கை.) “ இரண்டுகூறுசெய்துகந்தசிங்கம் ” என்னக்கடவதிநே. ஒக்கப்பிளந்த சிங்கமொத்ததால். (கீழ்ந்து - உகந்து.) (அப்பனாழ்துயர்செய்து) நரஸிம்ஹத்தினுடைய மொரூந்தமுகத்தைக்கண்டபோதே, மேல்போயதுபவிக்கக்கடவ வதுபவமடைய வப்போதே யதுபவித்தற்றான். அநாதிகாலம் பகவத்பாகவத விஷயங்கவிலேபண்ணிப்போந்த ப்ராதிகூல்யமடைய அநாக்ஷணத்திலே யதுபவித்தற்றபடி. மிகவும்துகத்தைவிளைத்து. (அசுரனைக்கொல்லுமாறே) அசுரனைக்கொன்றபடி. இத்தால் சொல்லிற்றாயிற்று - சர்வசாதாரணனாய் நிற்கும்நிலையொழிய, பித்ராதிகள் முகமாக ப்ரஜைகள் பக்கவிலே வத்ஸலனாய் நிற்பதொருநிலையுமுண்டிதே ; அது குலேந்தா லவன் சத்ருவாயும்நிற்குமிதே, அப்போது மிவன்றான் முன்னின்று ரக்ஷிக்குமென்கை. இத்தாலும்சொல்லிற்றாயிற்று - ஆபத்துக்கனத்ததனையும் கடுகவந்து ரக்ஷிக்கு மென்கை. தமப்பன்பகையாக வுதவினவன், அவனிலண்ணியனை தான் தனக்குப்பகையான வுதவச்சொல்லவேணுமோ. “ சூடுதெவறியவஃௌராக்ஷநஃ ” (ஆத்மைவரிபுராத்மநஃ) என்றிறபடியே தனக்குத்தானேயிதே ஸத்ரு. ....*

ஜீயர் அரும்பதம்.

ஆரும்பாட்டு. (போழ்தித்யாதி) “ ஆழ்துயர்செய்தசுரனைக்கொல்லுமாறே ” என்றத்தைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை (ஹிரண்யேத்யாதி)

“ போழ்துமெலிந்த ” என்றதுக்கு ஸப்ரமாணமாகவர்த்தம் (பலிதப்ராயித்யாதி) “ திவஸம் க்ஷயித்தவளவிலே ” என்றுணாயில் சப்தார்த்தம். மெலிந்த-க்ஷயிக்கிறவளவிலே யென்றபடி. புன்செக்கரில் - இளம் செம்மான மிகிறவளவிலே யென்றபடி. விவரணம் (அவன்வரத்திலித்யாதி) அப்படி வாமுண்டோவென்ன (இராவித்யாதி) படம்பேன் - படக்கடவேனல்லே னென்றபடி.

“ சூழும் - வான்திசை - எழுந்து ” என்றநவயித்தர்த்தம் (பரப்பையித்யாதி) “ சூழும்-வான்- ” பரப்பையுடைத்தான வாகாசம், திகுக்குகள், கொழித்து ரக்ஷஜலமாம்படி யென்று சப்தார்த்தம். உதிரம்-ரக்தம். புனல்-ஜலம். “ புனலா ” என்றது - புனலாம்படி யென்றபடி. எழுந்து-கொழித்தென்னுதல், கிளர்ந்தென்னுதல்.

மூந்தினவர்த்தத்துக்கு, “ மலேகீழ்து ” என்றது - மலையைக் கீழே யிட்டுக் கொண்டென்றபடி. த்விதீயார்த்தத்துக்கு, மலையைநாயாலே கிழித்தாப்போலே யிரண்டு கூறுகப் பிளந்த ஸிம்ஹம்போலே யென்று சப்தார்த்தம். மூன்றாமர்த்தத்துக்கு ; “ மராயிதழ்புராயும்சேவடி ” என்று, தாமரையை - மராயென்றாப்போலே தலைக்குறைத்தலாய் மகரம் லோபித்து ; “ நீட்டுவழிநீட்டல் ” என்னும் ந்யாயத்தாலே ஈகரம்வந்து,கீழ்து என்றுகிடக்கையாலே, மகிழ்ச்சியைச்சொல்லுகிறது. ஆக, மலையைப்பிளந்தாப்போலே மகிழ்ந்துபிளந்த ஸிம்ஹமென்றுமூன்றாமர்த்தம். “ கிழித்துப்பிளந்த ” என்ற விரண்டாமர்த்தத்துக்கு ப்ரமாணம் (இரண்டுகூறித்யாதி) இரண்டுகூறுகப் பிளந்துகந்த சிங்கமென்றபடி. திருச்சந்தவிரூத்தம். அதுபத்தி

அடைவே யந்நயம்.....*

சாரிகைதிரிந்தகடுமைமயாலே, மாறு-எதிரொதிராக, நிராத்து - நிராத்து. இ
ரைக்கும்-சப்திக்கிற, சரங்கன்-சரங்களாலே. இனம்-இனமினமாக. நூறு-நூறுநூ
றும்படி. பின்னம்-ராகஸூசவங்களானவை. மலைபோல்-மலைபோலே, புரள-புரண்டு
விழவும். ஆறு-ஆறுகளாலேசென்று. மடுத்து-மடுத்து. கடல்-கடல், உதிரப்புனல்-
உதிரப்புனல். ஆ-ஆம்படியாகவும், அப்பன்-ஆறாதோபகாரகனை சக்ரவர்த்திதரு

மகனானவன். இலங்கை-லங்கைகைய, நீறுபட-பஸ்மசாத்தாம்படி, செற்ற-பொருத்.
நேர்-செவ்வையிருந்தபடி.

நூறுதல் - நலித்தலாகவுமாம் .....*

௭௫ - ஏழாம்பாட்டு.

ராமவ்ருத்தாந்தத்தையருளிச்செய்கிறார்.

(மாறுநிராத்தினாக்கும்சரங்கள்) சாரிகைவந்தசடக்கு, நாலுதி
க்கும் விட்டவம்புக னெதிரம்பாய் ஒன்றோடொன்று பொருது கலார்
கலார் என்று த்வநிக்கிற த்வநி, கடலினாத்தாப்போலே யிராரின்றது.
சாரிகைவந்த சடக்குத் தன்னில்தா நெதிரம்புகோத்ததுகாணும். (இன
நூறு பிணமலைபோல்புரன்) நூறுநூறுக இனிமினமான பிணங்களான
வை, அம்புபட்டுருவின சடக்காலே யுயிரோரிடத்தொதுங்கப்பெறாதே
யிரண்டிதுண்டத்திலும் கலந்து மலைபோலே கிடந்துதுடிக்கிறபடி. (கட-
லாறுமடுத்துதிரப்பினலா) “சூவ-ஞாபிணையெவா திஷ்ட” (ஆபூர்
யமானமசலப்ரதிஷ்டம்) என்று புக்கதெல்லாங் கொண்டிருக்கக்கடவ
கடல், ருதிரவெள்ளத்தாலே நிரம்பி ஆறுகளிலே மடுக்கும்படி. “வைய
மூடுபெருநீரிலும்மைபெரிதே” என்றாரிதே. (நீறுபட) “ஸ்ரீமநஸஜ்
ஸீ” (ஸ்ரீமநாஸஜத்ருஸீ) என்று சொன்னபடியே பஸ்மமாம்படியாக. (இ-
லங்கைசெற்றநேரோ) (நேர்) பொழுதென்றும், நேரமென்றும் - காலப-
ரம். இலங்கைசெற்றபொழுது-மாறுநிராத்தினாக்கும்சரங்கள் என்றந்வ-
யம். அன்றிக்கே, இலங்கையைச்செற்ற வாய்ப்பென்னுதல். மாயாப்ர-
யோகத்தாலல்ல, செவ்வைப்பூசலிலே நின்றுகிட ! நிலங்கையையழித்த
தென்னுதல். நேர்-நேராகவென்னுதல். அப்போது, ஏகாரம்-தேற்றேகா-
ரம். ஆர்ஜவத்தாலே யிலங்கைசெற்றது.....*

ஜீயர் அரும்பதம்.

ஏழாம்பாட்டு (மாறித்யாதி) “இலங்கைசெற்றநேரோ” என்றத்தைக்கடாஷி-
த்தருளிச்செய்கிறார் (ராமேத்யாதி)

“சரங்கள்-மாறுநிராத்தினாக்கும்” என்றநவியிப்பது. சரங்களெதிரோகலந்-
து சப்திக்குமென்று சப்தார்த்தம். மாறு-எதிர். நிராத்து - கலந்து. மாறாகநிராத்தி-
னாக்கும் ப்ரகாரத்தையருளிச்செய்கிறார் (சாரிகைவந்தவித்யாதி) சாரிகைவந்தச-
டக்கு - மண்டலாகாரகதியில்வேகம். ரஸோத்தி (சாரிகையித்யாதி)

பிணங்கள் புரளுகைக்கு ஹேதுவருளிச்செய்கிறார் (நூறுநூறுகவித்யாதி)
சடக்காலே-வேகத்தாலே.

கடலானது ரத்தஜலத்தாலேநிரம்பி ஆறுகளிலே பெதிர்த்தோடும்படி. யெ-
ன்று சப்தார்த்தம். “புனலா” என்றது - புனலாலேயென்றபடி. (நிரம்பி) இத்யத்
யாஹார்யம், ஆறுமடுத்த - ஆறுகளிலேயெதிர்த்தோடும்படி, மடுத்தல்-ப்ரவர்த்தித்
தலாய், ப்ரவஹிக்கையென்றபடி. “கடலாறுமடுத்த” என்றதுக்குபாவம் (ஆபூர்-
யமானித்யாதி) “சூவ-ஞாபிணையெவா திஷ்ட” ஸஜ-ஹிணையெவா வி

ஸனியு ஸி। தஹ் தாஜாயாஸ் விஸனிஸவெ-ஸஸானிபோதொதி உகாகிகா
லீ” (ஆபூர்யமாணம்சல்ப்ரதிஷ்ட்டம்ஸமுத்ரமபுப்ரவிஸந்தியத்வத் | தத்வத்த்காமா
யம்ப்ரவிஸந்திஸர்வேஸஸாந்திமாப்நோதிஸ்காமகாமீ) இதிஃகோஸுத்விதியே. அசல
ப்ரதிஷ்ட்டமென்றது - கணாயயதிக்கரியாதென்றபடி. “சுவ-ஞாபிணஸு”
(ஆபூர்யமாணம்) என்ற்த்தையுங்கட்டியார்த்தம் (புக்கதெல்லாயிய்யாதி) ருதிரவெ
ள்ளம் நிரம்பினதுக்கு ப்ரமானம் (வையமூடித்தாதி) வையத்தைமூடுகிற ப்ரளய
ஜலத்திலும் மும்மடங்கு பெரிதென்றபடி. திருமொழிபதினேராம்பத்து நாலாந்தி
ருமொழி நாலாம்பாட்டு, “தனாவலிழ்கோதை” இத்தாதி.

“நேரோ” என்றதுக்கு மூன்றாந்தம்-காலமும், சாதாரணமும், ஆர்ஜிவமும் முந்நினைவர்த்தத்தவயத்திலும், ஏகாரம் - ஆய்யயம், மூன்றாமர்த்தத்தில், அவதாரணம் மூன்றாமர்த்தவிவரணம் (நேராகவென்னுதலென்று) தேற்றேகாரம் - நிஸ்சயார்த்தகைகாரமென்றபடி.

“நேர்” என்றதுக்கு-காலமர்த்தமானபோது; அப்பன் நீதுபடவிலங்கைசெ
ற்றநேர்-போது, சரங்கள் - மாறுநிகாத்தினாக்கும்; இனமினமாக நூறுநூறுகப்
பிணங்கள் மலைபோலேபுரண்டிலும்; கடல்-உதிரப்புனலாலேநிரம்பி-ஆறுகளிலே
மடுக்குமென்றவயம். “நேர்” என்றது - சாதூர்யமானபோது; சரங்கள் - மாறுந்
நாத்தினாக்கும்படியாகவும், இன்னாது பிணம்மலைபோல் புரளும்படியாகவும். கட
ல்-உதிரப்புனலாலேநிரம்பி-ஆறுகளிலே மடுக்கும்படியாகவும், அப்பன் நீதுபடவ்
லங்கைசெற்ற சாதூர்யமிருந்தபடி பென்னென்றவயம். ஆர்ஜவமர்த்தமானபோ
து; மாறுநிகாத்தினாக்கும்படியாகவும், மலைபோலே புரளும்படியாகவும், ஆறு
களிலே மடுக்கும்படியாகவும், அப்பன் நீதுபடவிலங்கைசெற்றது, நேரோ - செவ்வை
யாகவே; ஆர்ஜவத்தாலேயென்றவயம். “விதாய-ஞிராகு-வபுராமுயுபுரி
வலுளையா | ஸவிரொடுனெவவெஜ்யுபுராமுலுபுரீவவெசு” (சித்
தாமாகுலபதாக்குந்தரமண்டலஸங்குலா | அசிரோணைவலங்கேயம்மமஸாநஸத்ருபீ
வேத்) இதி ஸந்தரகாண்டே ஸீதா .....

எட்டாம்பாட்டு 6.

நேர்சரிந்தான்கொழிக்கோழிகொண்டான் பின்னு

நேர்சரிந்தாநெரியுமனலோன்பின்னு

நேர்சரிந்தான் முக்கண்மூர்த்திகண்டிரப்ப

னோர்சரிவாணன்றிண்டோள்கொண்டவன்றே.

ஆளுயிரப்படி.

(நேர்ச்சிநிந்தான்) பாணனுடைய தோள்களைத் துணித்தவன் து
தோற்கைக்குக் கொடிக்கட்டிக்கொண்டு வந்தாப்போலே ஸுப்ரஹ்மண
ன் முகம் மாறித்தோற்றான், கிளர்ந்தெரிகிற வக்டிய மப்படியே தோற்
ன், த்ரிணேத்ரனும் பராஜயவ்ரீனாயாலே யவகுண்டிததயக் கொண்
போனன், என்னப்பன் ஜயித்தருளினபடி யென்னென்கிறார்.....

பன்னீராயிரப்படி.

அந்தரம், பாணயுத்தப்ரகாரத்தை யதுசந்தித்தருளுகிறார்.

அப்பன்-அநிருத்தஸ்க்ரபகாரகணன க்ருஷ்ணன். ருத்ராதிசுமணீண்டு, நேர்சரி-ஒதுங்கின, வாணன்-பாணனுடைய, திண்-வரபலாதிகளாலே த்ருடமான, தோள்-தோள்களை, கொண்ட-துணித்துவென்றிகொண்ட, அன்று-அன்று, கோழி-மயிலே, கொடி - கொடியாக, கொண்டான்-கொண்டசுப்ரஹ்மன்யன், நேர்சரிந்தான்-எதிர்நில்லாமல் சாய்ந்துபோனான், பின்னும் - அதுக்குமேலே, எரியும் - “ ரு-புஜோவாவனஷ்டிபடி” (ருத்ரோவாவஷ்டயதக்நி) என்று ருத்ரன் தானும்படியான க்ரோளர்ப்பதையுடையன யுத்தசுஜ்வாலாதிகளுன, அனலோன் - அக்நிபானவன், நேர்சரிந்தான்-எதிர்நில்லாமல்சரிந்தான், பின்னும்-அதுக்குமேலே, முக்கண்-தரினேத்ரானுகையாலே சக்தயசூரியத்தையுடைய, மூர்த்தி -ப்ரதானனருத்ரன், தான் முன்னிற்கமாட்டாமையாலே, நேர்சரிந்தான் - முதுகிட்டுப்போனான், கண்டர்-கண்டிகோளே.

கோழி-மயில், கண்டொன்று - ப்ரஸித்தியைச்சொல்லுகிறது .....*

ஈதி - எட்டாம்பாட்டு.

பாணவிஜய வ்ருத்தாந்தத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

(நேர்சரிந்தான் கொடிக்கோழிகொண்டான்) மயிலே த்வஜமாக வுடையனாய் தேவஸைநாபதியா யினமறியாய்த் தூசித்தலையிலே நிற்கிற சுப்ரஹ்மன்யன், தோற்றரவிலே கெட்டான்.

(பின்னுமித்யாதி) அவ்வளவிலே நாற்பத்தொன்ப தந்ரிகளும் பெரிய கிளர்த்தியோடே யெயிர்த்து தோற்றிற்று, அவையுமெல்லாம் பின்னிட்டன.

(பின்னுமித்யாதி) “ மகன்கொடிகட்டிக்கொண்டு சென்றிளிம்பு பட்டான்” என்று தன் கொடியைப் பொகட்டுவந்து தோற்றின வரந்தரத்திலே, கண்ணைப்புகைத்துக் கெட்டோடத்தொடங்கினான், அவன் மறைத்துக்கொண்டுபோக, இவர், முக்கண்மூர்த்தி கண்டர் என்று - கண்ணைக்காட்டிக் கொடுக்கிறார். எல்லாம் செய்தாலு முடம்பி லடையாளத்தை மறைக்கப்போகாதிதே. “வாணனீனாந்நூறு தோள்களைத் துணித்தநாளந்தவந்தவாகுலம்” என்றுபாகரமிட்டுச்சொல்லவொண்ணாத வ்யாகுலமிறேயது. அப்பன்-நிருபாதிகரஷகன். (நேர்சரிவாணன்) ப்ரதானனவாணன் தான்வாராத்தோற்றினான், அவனும் பின்னிட்டோடத்தொடங்கினுனென்னுதல்; நின்றவிடத்திலேநின்று முதுகுகாட்டினுனென்னுதல், கையிலாயுதம் பொகட்டாரையும், மயிர் விரித்தாரையும் கொல்லக்கடவதல்லவிறே. (திண்டோள்கொண்டவன்றே) தன்னோடொக்கவாறல் பீறலாயிருப்பதொரு தேவதையைப்பற்றி, அரணுக்குள்ளே யிருப்பாபைப்போலே திண்ணியனாயிருந்தானாயிற்று, புருஷோத்தமசயாப்யரணம்பண்ணி யிருப்பாபைப்போலே, காபாலிகந்தாப்பற்றி நிர்ப்பரனாயிருந்

தான். சர்வேஸ்வரனைப்பற்றி “ நுவிஹைதிகுதஹுத ” (நபிபேதிசுத
பீரசு) என்றிருப்பாராபாவித்தான். (திண்டோள்கொண்ட) “ உஷைபி
த்ருஹீநையாகவொண்ணுது ” என்றுகரத்தைக் கழித்துவிட்டான். “ க
ரபாதையிறேயிலனைக்கண்டார் காலிலெல்லாம் விழப்பண்ணிற்று ” என்
து அவனுக்குள்ள கரத்தைக்கழித்து, இறையிலையாக்கிவிட்டான். “ யள
த து-ஓஜாகுளகரள ” (யெளதத்பூஜாகௌகௌ) என்றும், “ விவி
சூரஹைவத து நீஸாராயகிவெதிதபு ” (விசித்ராநேஹஸம்பத்தி
ரீஸ்வராயகிவெதிதம்) என்றும் விதித்துக்கிடக்கச் செய்தேயும், ஆயி
ரம் கையையும்கொண்டு அப்ராப்தவிஷயத்துலே கார்யம் கொள்ளுகை
யாலே அவற்றையே கழித்துவிட்டான். அத்தேவதைதானேவந்து, “ வ
ரந்தந்தநீயே யத்தைக்கழிக்கவோ, நீயிலனைக்கொல்லிலென் காலில்கு
னிவாரில்லையினி ” என்று பற்காட்டுகையாலேவிட்டான். [சுருஷகருஷ
ஹோவாஹோஜானெதுதாம்பாஸுஷொஹுத] [க்ருஷ்ணக்ருஷ்ணம்
ஹாபாஹோஜானெத்வம்புருஷோத்தமம்] தேவையுள்ளபடியறியாதே
அம்பைபிட்டுக்கொண்டுநின்ற நிலையைக்கொண்டு “ அவ்வளவோ ” என்றி
ருந்தேன். “ கழுத்திலேகயிற்றிட்டபின்புகான் நானின்னதென்றறிந்தேன் ”
என்பாராப்போலே. இத்தால் சொல்லிற்றாயிற்று - ஸர்வேஸ்வரனையொழிந்
தாரடங்கலும், தாங்களுளரானபோது மஹாகராகவபிமாநித்து, அபத்து
வந்தவாறே யிவ்வாளைக்காட்டிக்கொடுத்துத் தந்தாமைக்கொண்டு தப்புவ
ர்கள்; சர்வாவஸ்த்தையிலும் தன்னையழியமாறியாயினு மாழிதரஹுணம்
பண்ணுவான் சர்வேஸ்வரன்; அகையாலே ஆஸ்ரயணியனிலனே, அல்
லாதாராஸ்ரயணியரல்லொன்னுமிடம் சொல்லிற்று.....*

ஜீயர் அரும்பதம்.

எட்டாம்பாட்டு நேரித்யாதி) “வாணன் துண்டோள்கொண்டவன்றே” என்றத்தெக்கடாசுரித்தவதாரிகை (பாணவிஜயேத்யாதி)

“கொடிக்கோழிகொண்டான்” என்றதுக்கர்த்தம் (மயிலையிய்யாதி) கோழி-மயில், இளமறியாய்-இளங்குட்டியாய்-மறி-குட்டி. இளமறியென்று - குதினைக்குட்டிக்கும்பேர், “நேர்ச்சிந்தான்” என்றதுக்கர்த்தம் (தோற்றாவிலேகெட்டானென்று) “நேர்ச்சிந்தான்” என்றதுக்கு - “எதிர்நிலாமைசாய்ந்துபோனான்” என்றுரையில் சப்தார்த்தம், “பின்னம்” என்றது - அதுக்குமேலேயென்றபடி, இப்படி மேலுமர் த்தங்கனுகொள்வது.

“அனலோன்” என்ற து-ஜாத்யேகவசரமென்று விவகரித்தார்த்தம் (அவ்வளவிலேயே த்யாகி)

சுப்ரஹ்மண்யனுக்குக் கொடியைச்சொல்லி, இவனுக்குக் கண்ணைச்சொன்னதுக்குபாவம் (மகனித்யாதி) இனிமீபுபட்டான்-எளிமைபட்டான். இனிமீபு-எளிமையும், அசாதூரியமும். “கண்டா” என்றதுக்குபாவம் (அவன்மறைத்தித்யாதி) அவன்மறைத்துக்கொண்டுபோன லிவர்க்குந்தேறியுமோவென்ன (எல்லாம்செய்தா

என்றுளையில் சப்தார்த்தம். கொண்டவன்று - ஸ்வாதீநமாக்கிக்கொண்டவன்று. துணித்தவன் றென்றது பலிதார்த்தம். “தோள்களைத்துணித்துவென்றிகொண்டவன்று” என்றுளையில் சப்தார்த்தம்.....*

ஒன்பதாம்பாட்டு.

அன்று மண்ணீரொரிகால்விண்மலைமுதலன்று சுடரிரண்டுபிறவும்பின்னுமன்று மழையுமிற்தேவுமற்றுமப்பனன்று முதலுலகஞ்செய்ததுமே.

ஆறாயிரப்படி.

(அன்று) ஸங்கல்ப லோஸத்தாலே நிலில ஜகத் ஸ்ருஷ்டி. ஸ்திதி ஸம்ஹாரங்களோப் பண்ணியருளுகிற ஸர்வேஸீவரனுக் கத்யல்பபல ப்ரதி கூலநிரஸை மொரு பொருளோ வென்றிகுர். ....*

பன்னீராபிரப்படி.

அநந்தரம், ஜகத்ஸ்ருஷ்டிப்ரகாரத்தை யருளிச்செய்குர்.

அப்பன் - ஜகதுத்தபாதகளுன மஹோபகாரகன். முதல்-ப்ரதமத்திலே. உலகம் - லோகத்தை. செய்ததும் - உண்டாக்கிற்றும். அன்று - ஆத்யமான ஸ்ருஷ்டிகாலத்திலே. மண்ணீரொரிகால்விண் - அதுக்கு ஹேதுபூசமான ப்ருதிப்பயாதி பூதபஞ்சகங்கனையும். மலைமுதல் - பொளதிகங்கயில் பர்வதாதி பதார்த்தங்களையும். செய்ததும் - செய்ததும். அன்று - அக்காலத்திலே. சுடர் - சந்த்ராதியர்கள். இரண்டு - இருவரையும். பிறவும் - அல்லாத தேஜ் பதார்த்தங்களையும். செய்ததும்-செய்ததும். அன்று - அக்காலத்திலே. பின்னும் - அதுக்குமேலே. மழை-வரவதத்தையும். உயிர் - வர்ஷோபஜீவிகளான ப்ராணிகளையும். தேவும் - வர்ஷப்ரதரான தேவர்களையும். மற்றும் - மற்றும் ப்ராணிபதார்த்தங்களையும். செய்ததும்-உண்டாக்கிற்றும். அன்று - அக்காலத்திலே.

க்ரமஸ்ருஷ்டியன்று, யுகபத்ஸ்ருஷ்டி யென்று கருத்து.....*

ஈதி - ஒன்பதாம்பாட்டு.

ஸ்ருஷ்டியும் விஸஜாதிய மாகையாலே, அத்தையும் விஜயமாக வது சந்திக்கிறாராகவுமாம்.

((அப்பன்-முதலுலகம் செய்ததும்-அன்று) மஹோபகாரகன் ப்ரதமத்திலே லோகத்தை யுண்டாக்கிற்றும் ஆத்யமான ஸ்ருஷ்டிகாலத்திலே. அதுக்கு ஹேதுவாக (மண்ணீரித்யாதி)) அன்றிக்கே, கீழும் பேலும்-க்ருஷ்ணவ்ருத்தாந்தமாகையாலே, பாணனைதமித்தவன்றுகிடர் ஜகத்தை யுண்டாக்கிற்றென்று அத்தையே பேசுகிறாராகவுமாம்; பயிர்செய்கையையன்றே வேண்டிவது, பயிர்சுழியாமல் நோக்கினவன்றிறே பயிர்செய்ததாவது.

(அன்றித்யாதி) காரணங்களோடு கார்யங்களோடு வாசியற வுண்டாக்கினபடி.

(சுடிரண்டு) சந்த்ராதித்யர்களை யுண்டாக்கினபடி. (பிறவும்) மற்றுமுண்டான நஷத்ராதி தேஜபதார்த்தங்களும்.

அதுக்குமேலே; வர்ஷிக்கக்கடவதான மேகம், (மழை-மேகம்.) வர்ஷத்தாலே ஜீவிக்கக்கடவ மற்றை யாத்மாக்கள், வர்ஷத்துக்குப்பாதகரான தேவர்கள், மற்றுமுண்டான திர்யக்ஸ்த்தாவராதிகள்.

(அப்பன்) சர்வோத்தமாதனுவன். (அன்றுமுதலுலகம்செய்ததுமே) தனித்தனியே சொல்லவேணுமோ, பாணனைதமித்திரரசுத்தவன்றுகிட நித்தையெல்லாம் ஸ்ருஷ்டித்ததென்கிறார் (என்னுதல். நாம ரூபங்களையிழந்து “ஸுஷெவ” (ஸுதேவ) என்கிறதசையிலே “வஹுஸுஷா” (பஹுஸ்யம்) என்று ஸங்கல்பித்த வன்றுமுதலென்றுமாம்)*

ஜீயர் அரும்பதம்.

ஒன்பதாம்பாட்டு. (அன்றித்யாதி) இப்பாட்டிலே - ஸ்ருஷ்டியை யருளிச் செய்ததுக் கிரண்டிபாவம் (ஸ்ருஷ்டியுமித்யாதிவாக்யத்தவயத்தாலே) விஸஜாதீயமாகையாலே யென்றது - நாட்டாரால் செய்யப்படுமூல்லாமையாலேயென்றபடி. மூந்தினவவதாரிகை - (பத்தும்பத்தாக) என்ற ப்ரவேஸுவாக்யத்துக்குச்சேரும். பாணனை தமித்தவன்றோ ஜகத்துண்டாயிற்றென்ன (பயிர்செய்கையித்யாதி)

பூதபஞ்சகங்கள் காரணமாய், மலைமுதலானவை கார்யமாகையாலே யருளிச்செய்கிறார் (காரணங்களோடித்யாதி)

ப்ருதிவ்யாதி ஸ்ருஷ்டியைச் சொன்னவநந்தரம் லோகஸ்ருஷ்டியைச் சொன்னதுக்கு பாவம் (தனித்தனியேயித்யாதி) ஈரரசு - த்வைராஜ்யம்.

மண்ணீரொிகால் விண்மலைமுதல் - அன்றுண்டாயிற்று; இரண்டுகூடரும் பிறவும் - அன்றுண்டாயிற்று; பின்னும்-அதுக்குமேலே, மழையுயிர்தேவுமற்றும்-அன்றுண்டாயிற்று; அப்பன் உலகம் செய்ததும் - அன்றுமுதலென்றவயம். ஸ்ருஷ்டிபரமானபோது, அப்பன் - முதல் - ப்ரதமத்திலே, உலகம்செய்ததும், அன்று-ஆத்யமான ஸ்ருஷ்டிகாலத்திலே; மண்ணீரொிகால் விண்மலைமுதல் - செய்ததும், அன்று - அக்காலத்திலே; சுடிரண்டுபிறவும் - செய்ததும் - அன்று; பின்னும்-மழையுயிர்தேவும் மற்றும் - செய்ததும் - அன்று என்றவயம். “செய்ததும்” என்றத்தை-மூன்றுபாதத்தினுங் கூட்டுவது. பிறவும் - மற்றுமுண்டானவையுமென்றபடி. ...*

ப த் தா ம் பா ட் டு.

மேய்நிகைழ்புகமாபுரளச்சுனை
வாய்நிறைநீர்பிளிளிச்சொரியவின
வாநிறைபாடியங்கேயொடுங்கவப்பன்
றிமழைகாத்துக்குன்றமெடுத்தானே.

ஆராயிரப்படி.

(மேய்நிறா) பசுக்களுக்கு மிடையர்க்கும், கீழேபுக்கு நிர்ப்பயமாக வர்த்திக்கும்படியாகவும்; மஹிதரோ பரிவர்த்தமான வரகரியூதங்கள் கீழே புரளும்படியாகவும், பூர்ணரஸஸரஸ்ஸ-க்களதோமுகமாய் ஸ கோஷமாய் ப்ரவஹிக்கும்படியாகவும் ஸ்ரீகோவர்த்தநத்தை யெடுத்தருளி, பாதகமான வர்ஷத்தைத்தடுத்தருளி, இந்த்ரணை ஜயித்தருளினு னென்னப்ப னென்னப்பனென்கிறார்.....*

பன்னீராயிரப்படி.

அநந்தரம், கோவர்த்தநோத்தரணத்தை யதுபவிக்கிறார்.

மேய்-மேய்கிற, நிறா-பசுக்களானதுகள். கீழ்-கீழே. புக-ஒதுங்கும்படியாகவும், கீழ்மேலாகவெடுத்தபடியாலே, மா-பர்வதவர்த்திகளானகஜாகிம்ருகங்கள். புரள - புரண்டிவிழும்படியாகவும், சுணை - சுணைகளினுடைய, வாய் - வாயளவும், நிறை - நிறைந்த, நீர் - நீரானது, பிளிதி - பெரியகோஷத்தோடு, சொரிய - சொரியும்படியாகவும், இனம் - இனமினமான, ஆய் - ஆயரையும், நிறா - பசுத்திரனையுமுடைய, பாடி - திருவாய்ப்பாடியும், அங்கே - அங்கே, ஒடுங்க - ஒடுங்கும்படியாகவும், அப்பன் - ஆபந்திவாரகனை க்ருஷ்ணனுனவன், தீ-விநாஸஹேதுவான, மழை-மழையை, காத்தி - காத்து, குன்றம் - கோவர்த்தநமாகிற பர்வதத்தை, எடுத்தான் - எடுத்தான்.....*

௪௫ - பத்தாம்பாட்டு.

கோவர்த்தநோத்தரணம்பண்ணி ரக்ஷித்த செயலை யதுசந்திக்கிறார்.

(மேய்நிறாகீழேபுக) மேய்கிறபசுக்கள் புல்லுமுமிழாதே யசையிட்டுக்கொண்டு கீழேபுகுர. (மாபுரள) மலையையெடுத்து மறிக்கையாலே அங்குவர்த்திக்கிற ம்ருகங்களெல்லாம் புரண்டிவிழ, மா - ம்ருகம். (சுணை வாய்நிறைநீர்பிளிதிச்சொரிய) சுணையிடத்துநிறைந்து நிற்கிறநீரானது, நிறைகுடத்தைக் கவிழப்பிடித்தாப்போலே சப்தித்துக்கொண்டுசொரிய ஒருமழைகாக்கப்படுக்கு, அங்கேயநேகம் மழையையுண்டாக்கினபடி. (இனவாநிறாபாடியங்கே யொடுங்க) பசுத்திரனும் திருவாய்ப்பாடியு மங்கே யொடுங்க. (ஒருதரத்தில் பசுவொழுங்கையுடையவூர்.) (அப்பன்) ஆபந்தைகளுவபகாரகன். (தீமழைகாத்து) விநாஸத்தைவினாக்கவந்தமழையாகையாலே தீமழையென்கிறார். இடையரும் பசுக்களுமன்றிக்கே அன்று தாமாகாதே நோவுபட்டார். (குன்றமெடுத்தானே) மலையை யெடுத்துக்காத்த மஹோபகாரகனென்கிறார். “ பசித்ராஹமாலுந்தனையும் வர்ஷித்துப்போவானுக்கு ” என்றேமுநாளிறே மலையைதரித்துக்கொடுநின்னு நோக்கிற்று. ராவணாதிகளாகிவிறே யழியச்செய்யலாவது, அதுகூலனுக்குவந்த ப்ராதிகூல்யமாகையாலே செய்யலாவதித்தனையிறே. இத்தால்சொல்லிற்றாயிற்று - ஆஸிதன் தப்பினாலும் தான் பொறுத்து ரக்ஷிக்குமென்றபடி.....*

ஜீயர் அரும்பதம்.

பத்தாம்பாட்டு. (மேய்நிலாவித்யாதி) “தீமழைகாத்து” இத்த்யாதியைக்க
டாசுதித்தவதாரிகை (கோவர்த்தநேத்யாதி)

வர்த்தமாநார்த்தம் (மேய்கிறவித்யாதி)

“மா” என்று - நாற்காலுடைய ஜந்து. மறிக்கை - கவிழ்த்துப்பிடிக்கை.

பிளிதி - சப்பித்து. ரஸோக்தி (ஒருமழையித்யாதி)

“மேய்நிலா” என்று-காட்டில் வர்த்திக்கும் பசுக்களையும், “இனவாநிலா”
என்று - ஆரில் வர்த்திக்கும் பசுக்களையும் சொல்லுகையாலே, புரளுத்தியில்லை.

மழைநல்லதன்றோ, “தீமழை” என்பானென்னென்ன (விநாசத்தையித்யா
தி), “சாத்து” என்று - சாமாந்யமாகச் சொன்னதுக்குபாவம் (இடையருமித்யாதி)
“அப்பன்” என்றதுக்கர்த்தம் (மலையையித்யாதி) மலையையெடுக்கிறதென், அவனை
நிரஸிக்கவொண்ணாதோவென்ன (பரிக்ராஹித்யாதி வாக்கப்பரபம்) பரிக்ராஹம்-
பசியினாலுண்டான கோபம். வர்ஷித்துப்போவானுக்கு - வர்ஷித்துப்போசட்டு, இ
த்தால் பலித்தவர்த்தம் (இத்தாலித்யாதி)

மேய்நிலா கீழ்ப்புகும்படியாகவும் மாபுரளும்படியாகவுமித்யாரப்ய. ஒடுங்கு
ம்படியாகவும், அப்பன் தீமழைகாத்துக் குன்றமெடுத்தானே இத்யந்வயஃ. ....*
—

பதினொன்றும்பாட்டு.

குன்றமெடுத்தபிரானடியாரொடு

மொன்றிநின்றசடகோபனுரைசெய

என்றிபுனைந்தவோராரிபரந்துள்ளிவை

வென்றிதரும்பந்துமேவிகழம்பார்க்கே.

ஆரூயிரப்படி.

(குன்றமெடுத்த) ஆழ்வார் தாழும் கோவர்த்தநத்தின்கீழே திரு
வாயரோடே கூடநின்று கோவர்த்தநோத்தரண பூர்வக விஜயரூப ஸகல
திவ்யசேஷ்டிதங்களைபு மேத்தின வித்திருவாய்மொழியை சாதரமாகக்க
ற்பார்க்கு, இத்திருவாய்மொழியி லோரோர்பாட்டே விஜயத்தைக்கொடு
க்குமென்கிறார். ....*

பன்னீராயிரப்படி.

அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழி, கற்றார்க்கு சர்வபாகார விஜயத்தைக் கொ
டுக்குமென்று பலத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

குன்றமெடுத்த - கோவர்த்தநோத்தரணம்பண்ணின. பிரான் - மஹோபகா
ரகளுை க்ருஷ்ணனுக்கு. அடியாரொடும் - அசாதாரண சேஷபூதரான பாகவதர்க
ளோடே. ஒன்றி - ஏகிபவித்து. நின்ற - நின்ற ஸ்வரூபத்தை யுடையராய்க்கொண்
டு. சடகோபன் - ஆழ்வாருடைய. உரைசெயல் - வாசிகவருத்திருபமாய் ஓர் - அத்
விதீயமான. ஆயிரத்துள் - ஆயிரத்துள்ளே. நன்றி - சர்வேஸ்வரனுடைய விஜயா
பதாரங்களைப் பரிதிபாதிக்கையாகிற நன்மையை, புனைந்த - உடைய, இவைபத்தும்-

இப்பத்தம். மேவி - ஁ர்த்தசஹிதமாக, கற்பார்க்கு - அப்யஸிப்பார்க்கு. வென்றி-
சர்வபரகாரவிஜயத்தை. தரும்-கொடுக்கும். ....*

இது - கலவிரூத்தம்.

ஈடு - பதினென்றும்பாட்டு.

நிகமத்தில் - இத்திருவாய்மொழியை யப்யஸித்தவர்களுக்கு கிதுதா
னே விஜயத்தைக் கொடுக்குமென்கிறார்.

(குன்றமெடுத்தவியாதி) கோவர்த்தநோத்தரணம்பண்ணின நீர்
மையிலு மப்போதை யழகிலு மீடுபட்டிருக்குமவர்களோடே கூடிநின்று
தாழும் ப்ரீதராய், ப்ரீதிக்குப் போக்கு விடாகச்சொன்னபாகுரமாயிற்று.
(நன்றிபுனைந்தவோராயிரம்) சர்வோஸ்வரனுடைய பரத்வ சொலப்பங்க
ளை வகையிட்டித் தொடுத்த வாயிரம். நன்மையாவது - சம்சாரி சேதந
னுக்கு, இவனே சர்வஸ்மாந்பரானென்றும், சர்வசுலபனென்றும், சர்வச
மாஸ்ரயணியனென்றும் சொல்லுகையிடு. அவையிடு - முதந்நிருவா
ய்மொழிதொடங்கி யருளிச் செய்தது. எம்பெருமானுடைய விஜயங்களை
த் தொடுத்துச்சொன்ன விப்பத்தும். (மேவிக்கற்பார்க்கு-வென்றிதரும்)
ஸாதரமாகக் கற்பார்யாவர் சிலர், அவர்களுக்கு விஜயத்தைப் பண்ணிக்
கொடுக்கும். ஐஸ்வர்யார்த்திக் கைஸ்வர்யவிரோதியைவென்று கொடுக்
கும், கேவலனுக்கு விரோதியிவ்ருத்தியைப் பண்ணிக்கொடுக்கும்; பகவ
ச்சரணர்த்திகளில், உபாசகனுக் கிந்த்ரியஜயாதிகளைப் பண்ணிக்கொடுக்
கும்; ப்ரபந்நனுக்குக் கைங்கர்யவிரோதிகளைவென்றுகொடுக்கும். ....*

ஜீயர் அரும்பதம்.

நிகமம் (குன்றமித்யாதி) “வென்றிதரும்பத்தம் மேவிக்கற்பார்க்கே” என்
றத்தைக்கடாணித்து - அலதாரிகை.

“குன்றமெடுத்திரானடியார்” என்றதுக்குபாவம் (கோவர்த்தநேத்யாதி)
“பிரான்” என்கையாலே (நீர்மையிலுமென்றது) அப்போதை யழகாவது -மலை
யை யெடுத்துக்கொண்டு த்ரிபங்கியாய் நின்றபோதை யழகு.

“அடியார்” என்கையாலே (ஈடுபட்டிருக்குமவர்களென்கிறது) ஒன்றி-
கூடி.

நன்றி - நன்மை. உரைசெயல் - வாசகங்குத்திருபமான. “நன்றிபுனைந்த”
என்றதுக்கர்த்தம் (சர்வோஸ்வரனுடையவித்யாதி) புனைந்த - தொடுத்த. “நன்றி”
என்றால் - பரத்வாதிகளைக்காட்டுமோவென்ன (நன்மையாவதித்யாதி) அப்படிசொ
ல்லிறோவென்ன (அவையிடுவியத்யாதி) “நன்றி” என்றத்தை - * ஜீயரத்துக்கு வி
சேஷணமாக்கிக் கீழருளிச்செய்து, “நன்றி” என்றவிஜயங்களை - * இப்பத்துக்குவி
சேஷணமாக்கி ய்ர்த்தாந்தரம் (எம்பெருமானுடையவித்யாதி)

“வென்றிதரும்” என்று - சாமான்யசப்தமாகையாலே, ஸகலபலப்ரதமென்
கிறார் (ஐஸ்வர்யார்த்திக்கித்யாதி நானுவாக்யத்தாலே)

அடைவையவ்வயம். மேவி-சாதரமாக. வென்றி - ஜயம் .....*

தர்விடோபநிஷித்தா தப்ரியரத்நாவளி.

(ஆழியெழ.)

விக்ரானுவிஷ்வா நாரிஜிதயே ந தஸ்ராஜுதெஸ்ருதயாதுரஃ
கஸ்ரெ ஹாகாடி நாலு கதி திஹா ஹாஸாணாஹெது ராஜிஷு ஹாராசு ஹா
ஸஹோவககூபாடிஸாஹாஜிவநஹெது நாமோகவ்யுஷ்டயுதாஹொவ
ஸநாஹெஸாஹாஜிவநஹெது கியஸ்ரீ ஸஜாஹ. (எச)

(வித்ரார்த்யாவிஷ்டபாநாம்) உலகங்கொண்டவாறே- த்ரிவித்ரமனாய்க்கொ
ண்டு லோகங்களை யளக்கையாலும்; (அம்ருதமதநதயீஸ) அமுதங்கொண்டநான்
றே-அம்ருதம் நிமித்தமாகக் கடலைக்கடைகையாலும்; (உந்த்ருதேர்ப்பூததாத்ர்யாஃ)
ஊன்றியிடந்தெயிற்றிற்கொண்டநாளே-வராஹரூபத்தைக்கொண்டு பூமியையுத்தரி
க்கையாலும்; (கல்பேலோகராதநாச்ச) உலகமுண்டவூணே - ப்ரளயகாலத்தி லெல்
லாலோகங்களையும் விழுங்குகையாலும்; (ஸ்ரீதிபரஹாணத்) காணுடைப்பாரதம்
கையறையோழ்தே-பாரதயுத்தத்தைநடத்தி பூபாரத்தையபஹரிக்கையாலும்; (தை
த்யராஜப்ரஹாராத்) அசுரரைக்கொல்லுமாறே-ந்ருஸிம்ஹனாய்க்கொண்டு, விரோதி
யானஹிரண்யணை ஸம்ஹரிக்கையாலும்; (லங்காஸங்கோசகத்வாந்) நீறுபடவிலங்
கைசெற்றநேரோ - குளவிக்கூடுபோலே ராசுஸாவாஸமான விலங்கையை நீருக்கு
கையாலும்; (அஸுரபுஜவநச்சேதநாத்) வானன்றின்னடோள்கொண்டவன்றே-கை
வீஞ்சின பாணசுரனுடைய கரங்களைக்கழிக்கையாலும்; (லோகஸ்ருஷ்டேஃ) அன்று
முதலுலகஞ்செய்ததுமே-முதலிலே லோகங்களை ஸ்ருஷ்டிக்கையாலும்; (ந்ருத்யா
கோவர்த்தநாதேஃ) தீமழைகாத்துக்குன்றமெடுத்தானே - கோகோபாலர் நிமித்த
மாக கோவர்த்தத்தை தரிக்கையாலும்; எம்பெருமானே, தன்னுடைய ரக்ஷாப்ரகா
ரங்களை வெளியிடாநிற்கிறவனாக “ஆழியெழச்சங்கும்” என்கிறதஸகத்திலே யா
ழ்வாரருளிச்செய்தாரொள்கிறார் .....(எச)

திருவாய்மொழி நூற்றத்தாதி.

ஆழிவண்ணன்தன் விசயமானவைமுற்றுகாட்டி.

வாழிதனலென்றுமகிழ்ந்துநிற்க - ஞுபிலவை

தன்னையின்றுபோற்கண்டுதானுரைத்தமாறன்சொல்

பன்னுவோநல்லதுகற்பார்.

(சுச)

(ஆழிவண்ணன்) இதில் - விஜயபரம்பரைகளைப்பேசினபடியை யதுவதித்த
ருளிச்செய்கிறார். அதெங்கனையென்னில்; “மண்டிணிருாலமு மேழ்கடலும் நீள்
விசம்புங்கழியப்பெரிதால்” என்று பக்த்யதிகசயத்தாலே யவஸந்நரானவிவர் தளர்
த்தியைமாற்றித் தரிப்பிக்கைக்கு, “பேரெயில்குழ்கடல் தென்னிலங்கைசெற்றபிரா
ன்” என்று ப்ரஸ்துதமான வவதாரசரிதமாயுள்ள, த்நாவிக்ரமணந்தொடங்கி கோ
வர்த்தநோத்தரண பர்யந்தமான விஜயபரம்பரையைப் பத்தும்பத்தாக வவன்கா
ட்டிக்கொடுக்க வத்தை யதுபவித்து ஹ்ருஷ்டராகிற * ஆழியெழச்சங்கிலர்த்தத்
தை - “ஆழிவண்ணன்” இத்தயாதியாலே யருளிச்செய்கிறொன்கை.

(ஆழிவண்ணன் தன்விசயமானவை முற்றுங்காட்டி வாழிதலைன்றுமகிழ்ந்துநிற்க) அதாவது-கீழ் “ஆழிரீர்வண்ணனைபச்சுதனை” என்று - ஸ்ராமஹரமான வடிவையுடைய சர்வேஸ்வரன், தன்விஜய பரம்பகாளான சர்வசேஷ்டதங்க னாயு மிவர்க்கு விஷயமாம்படிகாட்டி; ஏவம்விதமான விவற்றாலே ஹ்ருஷ்டராய் வாழுமென்றுசொல்லி, அவ்வாகாரங்களைக் காட்டிக்கொடுத்திருக்க. “விருநிர வுத லெபுததுததுகூலிவடிஸி-உதது” (சிரநிர்வருத்தமப்யேதத் ப்ரத்யக்ஷமிவ தர்ஸிதம்) என்னும்படியே, “ஆழியெழ” என்றுதொடங்கி “அப்பனாழியெழவுல கங்கொண்டவாறே” என்று - த்ணாவித்ரமணத்தையும்; “ஆறுமலைக்கெதிர்த்தோடு மொலி” என்றுதொடங்கி “அப்பன்சாதுபவமுதங்கொண்டநான்தே” என்று- அம்ருதமதநவைசித்திரியையும்; “நானிலவேழமன்னும்” என்றுதொடங்கி “அப்ப னான்தியிடந்தெயிற்றிற்கொண்டநாளே” என்று - பூம்புத்தரணசக்தியையும்; “நா னுமெழ” என்றுதொடங்கி “அப்பனாளியெழவுலகமுண்டவூணே” என்று - ஜக ந்நிகரணத்தையும்; “ஊனுடைமல்லர்ததார்தவொலி” என்றுதொடங்கி “அப்ப ன்காணுடைப்பாரதங் கையறைபோழ்தே” என்று - பாரதஸுமராத்புதத்தையும்; “போழ்துமெலிந்தபுன்செக்கரில்” என்றுதொடங்கி “அப்பனாழியுயர்செய்தசுரணா க்கொல்லுமாறே” என்று - ஹிரண்யவிதாரணகர்மத்தையும்; “மாறுநிகாத்திராக் கும்சுரங்கள்” என்றுதொடங்கி “அப்பன்நீறுபட விலங்குகெற்றேரோ” என்று- ராவணநிராகரணத்தையும்; “நேர்சரிந்தான்” என்றுதொடங்கி “அப்பன் நேர்சரி வாணன் திண்டோள்கொண்டவன்தே” என்று - பானபாஹூவநச்சேதந சேஷ டித்தையும்; “அன்னுமண்ணீரொரிகால்” என்றுதொடங்கி “அப்பன்னுமுதலுல கம் செய்ததுமே” என்று - ஜகத்ஸுமஷ்டி. வ்யஷ்டி ஸ்ருஷ்டியையும்; “மேய்நினா கீழ்புக” என்றுதொடங்கி “அப்பன் தீமழைகாத்துக்குன்றமெடுத்தானே” என்று- கோவர்த்தநோத்தரண சாமர்த்யத்தையுங்கண்டதுபவித்தது; “குன்றமெடுத்தபிரா னடியாரொடு மொன்றிநின்றசடகோபன்” என்றமகிழ்ந்து கால்தரித்து நின்றாரா யிற்று. “நநாபிபெஸுந்நவிடிஸு-உநந” (நந்தாமிபஸ்யந்நபிதர்ஸநேந) என்னக்கடவதிதே. (ஊழிலவைதன்னை) பழையதாய்க்கழிந்தவந்த வபதாரங்களை. (இன்றுபோல்கண்டு) ப்ரத்யக்ஷமாக இன்றுபோலேபதுபவித்தது. (தானுரைத்தமா றன்சொல்) தாமதுபவித்த வதுபவத்துக்குப் போக்குவிட்டருளிச்செய்த வாழ்வார் திவ்ய சூக்தியை. (பன்னுவனோல்லதுகற்பார்) ஆராய்ந்ததுஸந்திக்கு மவர்களே, தங்கள் ப்ரியஹிதங்களுக்குறுப்பாக விலக்ஷணசப்தங்களை யப்பயஸிப்பவராவர், தங் கள் ப்ரியஹிதங்களுக்குறுப்பாக ஆழ்வார்திருவடிகளே சரணமென்றறிந்ததுசந் திக்கு மவர்களே எல்லாமிறிந்ததுஸந்தித்தவர்களென்றதாயிற்று .....*

ஏழாம்பத்தில் - நாலாந்திருவாய்மொழி முற்றிற்று.

ஸ்ரீ திருவாய்மொழி.

ஏழாம்பத்து.

ஐந்தாந்திருவாய்மொழி.

கற்பார் - ப்ரவேஸங்கள்.

ஆரூயிரப்படி.

(கற்பாரிராமபிரானை) ப்ரஸ்துத த்நாலோக்ய விக்ரமணும்ருத மதநாதி விஜயருப திவ்யசேஷ்டிதங்களுடைய பரோபகாரத்வ லக்ஷண குணத்வாகாரத்தை யருபவிக்கிறார். அதவா, ப்ரஸ்துத தசரதாத்மஜதிவ்யசேஷ்டிதங்கரிலே கிருவுள்ளந் தாழ்ந்து, மற்று மப்ரஸ்துத திவ்யசேஷ்டிதங்களையும் “ தஸீயு ” (தநியம்) என்னு மிவ்வாகாரத்தா லருபவிக்கிறார்.....*

பன்னிராயிரப்படி.

அஞ்சாந்திருவாய்மொழியில், கீழ் - அநேகவித விஜயாபதாரங்களை யுடைய னான சர்வேஸ்வரனுடைய வத்சயித சக்தியோகத்தை யதுசுந்தித்து, விரோதி நிரசந சமர்த்தனவனையென்றதுபிடித்தவர், “ அவனையொழிய வேறுரக்ஷகரில்லை ” என்னு மிவ்வர்த்தத்தை வெளியிடுகக்காது; ஸ்வாமிநாரந்தர்ப்பாவ மாந்ரத்தாலே யவனுடைய வத்சயிதபுருஷார்த்த ப்ரதத்வத்தையும், அநிஷ்டநிவ்ருத்தி யுக்தமான ரக்ஷண ப்ரகாரத்தையும், சிசுபாலமோக்ஷத்தையும், ஜகத்ஸ்ரஷ்ட்ருத்வத்தையும் ஸ்ரீ வரரஹ்ருத்தார்த்தத்தையும், ஆனிரார்த்தமான லர்த்தித்வசாமர்த்த்யத்தையும், மார்க்கண்டேய ரக்ஷணப்ரகாரத்தையும். ஆனிரோபகாரகமான ஹிரண்யநிரஸ நத்தையும், பாண்டவவிரோதிபஞ்சுநத்தையும், சம்சாரநிவர்த்தகத்வத்தையுமதுசந்தித்து; ஏவம்விதஸ்வபாவனாப் அதிசயிதஸ்ஸேப்ரகாசகமான வவதாரவைலக்ஷண்யத்தையுடைய சர்வேஸ்வரனையொழிய, அநிஷ்டநிவ்ருத்த்யர்த்தமாகவு மிஷ்டப்ரபத்த்யர்த்தமாகவு மாஸ்ரயணீயர் வேறொருவரில்லை யென்னுமிடம் சர்வசம்ப்ரதி பந்நமென்றருளிச்செய்கிறார்.....*

ந டி.

கீழ்ந்நிருவாய்மொழியில் - எம்பெருமானுடைய விஜயங்களை யருபவித்தார்; அவைதாமாநிதார்த்தமாபிதே பிருப்பது, “ அவன்தன்னை யிவர்களுக் காக்கிவைக்க. இவர்கள் பாஹ்யவிஷயங்களிலே யந்யபராவதே ” என்னுமிசர்யப்படுகிறார். “ யஸ்யாஸ்யி ” (யஸ்யாஸ்மி) என்று யாவனொருவனுடைய ஸத்தையே பிடித்து அவனுக்காயிருக்கும், அப்படியிருக்கிறவன் தானுத்தத்தியே பிடித்து இவனுக்காக்கிவைக்கிறானிதே.

ஆழ்வானொருகால், இத்திருவாய்மொழி யடங்கலும்-ராமாவதார விஷயமாக்கி ிர்வஹித்தானாம். அதுக்கடி - ஆரியத்திலொன்றும் கடலில் குளப்படியும்போலே, பெருமானுடைய குலாத்தி லேகதேசங்களிறே அல்லாத வதாரங்களெல்லாவற்றினு முள்ளதென்று. “பேரொயில்நூழ்க டல் தென்னிலங்கைசெற்றபிரான்” என்றும், “மாறுநினாத்தினாக்கும் சரங்கள்” என்றும் - கீழ் ப்ரஸ்துதமான ராமவ்ருந்தாந்தத்தை யதுசங் தித்து, அவ்வழியாலேயிறே அவதாரங்கள் தம்மையதுசந்திக்கிறது. அல் லாதவதாரங்களிலே ப்ரவணரானவர்களும் அவ்வதாரம் ப்ராஸங்கிக மாக ப்ரஸ்துதமானால் “மனத்துக்கினியானே” என்றிறே சொல்லுவது. “பட்டர் ராமாவதாரத்திலே போர பகைபறித்திருப்பர்” என்று, அவர நுளிச்செய்யுது கேட்கைக்காகச் சிறியாத்தாலொருநாள “பெருமானுக் கெல்லா நன்மைகளுண்டாகிலும், கழுத்திலே யோகைகட்டி ‘தூதுபோ’ என்னப்போன க்ருஷ்ணன் நீர்மையில்லையே” என்ன “அதங்கனல்ல காண், கழுத்திலே யோலைகட்டி ‘தூதுபோ’ என்பாரில்லாமையறிந்தா ரத்தனைகாண்” என்றருளிச்செய்தார். * நாடுடைமன்னர் வேறேசிலரில் லையே. அபிஷித்த சஷ்டரியகுலத்திலே பிறக்கையாலே போகவிவொரை ப்பெற்றதில்லை. முடியைத்தவிர்த்து சடையைப்புனைந்து நாட்டைவிட்டு க்காடேறப்போனவர், தூதுபோகாமையில்லையிறே. “காடேறப்போகவு மாம், தூயோதநகோஷ்டடியிலே போகையிறே யறியு ; [யசுஸ-ஞ்சு ஁-ஈ-ஊ-உ-வாலஸிஸு-பா-நய-ப-ஸ-ஒடி-ந] [யந்ரஸ-ஞ்சுத்மதுருத்மவாஸ மம்ஸ்யாந்மதுஸ-ஞ்சு-ந] இதே - “பாண்டவர்கள் கிடக்கைக்கு அஞ்சுந் தரவேணும்” என்றிவன்சொன்ன வார்த்தைக்கும், “பந்துக்களுக்கொரு கோற்குத்துக் கொடேன்” என்றவன் சொன்னவார்த்தைக்கும் வாசியற் யாத கோஷ்டடியிலேயிறே போய்ப்புக்கது.” ராமாவதாரத்தில் தூது போன திருவடியுடைய வேற்றம் தந்திருவுள்ளத்திலேபட்டுக்கிடந்திறே * அவனே பின்னோ தூதாதி மன்னர்க்காகிப் பெருநிலத்தா ரின்னார் தூத னென நின்றுது.....*

ஜீயர் அரும்பதம்.

கம்பார்ப்ரவேஸோ, வ்ருத்தாதுவாத பூர்வகமாக ஸங்க்ரஹஸங்கதி (கீழ்ந்நிருவாய்மொழியிலித்யாதி) “கற்பாரிராமபிராணையல்லால் மற்றுங் கற்பரோ,” “நாரணற்கானன்தியாவரோ,” “கேசவன் கீர்த்தியல்லால் மற்றுங்கேட்பரோ” இத்யாதியைப்பற்ற (பாஹ்யவிஷயங்களிலேயித்யாதி)

(தன்னையிவர்களுக்காக்கி) என்கைக்கு, வாஸ்தவாகார மேதென்கிற சங்கையிலே விஸ்தரசங்கதி (யஸ்யாஸ்மித்யாதி) “நாட்டிழ்ந்தி” இத்யாதியைப்பற்ற (ரக்ஷணத்துக்கித்யாதி) “பிரான்” என்றத்தைப்பற்ற (தன்ஸ்வரூபேத்யாதி) “தன்மையறிபவர்” என்றத்தைப்பற்ற (அதுக்கடியானவித்யாதி) “புற்பாமுதலா” இத்யாதியைப்பற்ற (கருபாகார்யமானவித்யாதி) (யஸ்யாஸ்மி) இத்யாதியாக்யங்கள் சிலபூரீகோசங்களிலில்லை. அபவரகே - முற்றத்திலே.

கீழ் - சர்வாவதாரவிஷயமாக வருளிச்செய்து, ராமாவதார விஷயமாக சம்வாதம் (ஆழ்வானித்யாதி) அநேகாவதாரங்களைச் சொல்லாநிற்க, ராமாவதார விஷயமென்கிறபடி பெங்குனையென்ன (அதுக்கடியித்யாதி) அது அல்லாதவதாரங்கள் பெருமாளுடைய குணத்தி லேகதேசங்களென்கையாலே - அவையப்ரதாநங்களாய் இது ப்ரதாநமாயிருக்கையாலே தத்விஷயமென்றபடி. அவ்வளவேயன்று, கீழ்ப்ரஸ்துதமாகையாலும் உபக்ரமப்ரதாந்யத்தாலும் ராமாவதாரவிஷயமென்கிறார் (பேரொயிலித்யாதி) இப்படிநிர்வஹித்தால் பக்ஷபாதம்வாராதோவென்ன (அல்லாதவித்யாதி) (சொல்லுவது) ஆகையாலே பரமார்த்தமென்றபடி. “பெருமாளுடைய குணத்தி லேகதேசம் அல்லாதவதாரங்கள்” என்கைக்கு, கழுத்திலேயோலைகட்டித் தூதுபோன க்ருஷ்ணன் நீர்மை பெருமாளுக்கில்லையே யென்கிற சங்கையை யாப்தப்ரஸங்கருகேவறுவதித்து, ஆப்தஸம்வாதத்தாலே பரிஹரிக்கிறார் (பட்டரித்யாதி, அருளிச்செய்தாரொன்னுமளவாலே) அப்படி யேவுவாரில்லையோவென்ன (நாடுடையித்யாதி) விவரணம் (அபிஷித்தேத்யாதி) போகச்சொன்னுல்தான்போவரோவென்ன (முடியையித்யாதி) (காடேறப்போகவுமாம்) இத்யாதி-சிறியாத்தான்சங்காவாக்யம். இதுக்கு பட்டர் பரிஹாரவாக்யம் (ராமாவதாரத்திலித்யாதி) அப்படி னாயோதநகோஷ்டி க்ருரமோவென்ன; அதின் பொல்லாங்கை யருளிச்செய்கிறார் (யத்தோத்யாதி) “யத்ருஸஞ்ஞாநஞ்ஞாவாஸஸிஸ்யாந்யுஸஞ்ஞாநம் | நதத்ரப்ரஸபேதப்ராஜ்ஞோபதிதோஷ்விவகாயக” இத்த்யுத்தியோகபர்வணி பஞ்சரவதிதமேக்ருஷ்ணம் ப்ரதிவிதாஃ. இதுக்கார்த்தம் (பாண்டவர்களித்யாதி) (அவனேபின்னோர்) இத்யாதிக்கு - ஸங்கையிலுள்ளாரைசிப்பித்தவனே பின்பு த்வாபரார்த்தத்திலே ராஜ்யத்துக்கு ப்ரதாநரான பாண்டவர்களுக்காக, மஹாப்ருதிவிலுள்ளார் பாண்டவனாதன் என்று தன்பேரிட்டமைக்கும்படி நின்றபடி. திருமொழி இரண்டாம்பத்து இரண்டாந்நிருமொழி மூன்றும்பாட்டு, “முன்னோர்தூது” இத்யாதி.....*

ஐ ந்தா ந்திரு வாய் மொழி.

மு த ற் ப ா ட் டி.

கற்பாரிராமபிராணையல்லான்மற்றுங்கற்பரோ
புற்பாமுதலாப்புல்லெறும்பாதினொன்றினையே
நற்பாலயோத்தியில்வாழுஞ்சராசரமுற்றவு
நற்பாலுக்குய்த்தனனமுனர்பெற்றநாட்டுளே.

ஆளுயிரப்படி.

ப்ராக்ருதவஸ்துக்களே தாரகபோஷக போக்யமாயிருக்கக்கடவ
விப்பாக்குதி மண்டலத்திலே வைத்துக்கொண்டு நிருவயோத்தியா நிருச
கரியிலே வர்த்திக்கிற தூர்வாதி நிரிலஜந்துக்களையும், கர்மயோகாத்யுபா
யம்பண்ணுதிருக்கச்செய்தேயும், திருநாட்டிலுள்ளாரைப்போலே தன்றி
ருவடிகளே தாரகபோஷக போக்யமாக்கியருளின விம்மஹாருணத்தை
புடையனாயிருந்த விராமபிராணையல்லால் மற்றுங்கற்பரோவென்று, அவ
னுடைய குணங்களை யதுபவிக்கிறார் .....*

பன்னிராயிரப்படி.

முதற்பாட்டில், சக்ரவர்த்தி திருமகனுடைய புருஷார்த்த ப்ரதத்வத்தைய
துசந்தித்து, கல்வியி லாதரமுடையார்க் கவனையொழிய ஜ்ஞாதவ்யரில்லையென்
கிறார்.

பா-முனைத்துப்பரம்பின. புல்-புல். முதலா-முதலாகவும். புல்-அதிசூத்ர
மான, எறும்பு-எறும்பு, ஆதி-முதலாகவும். நற்பால்-ராமகுணங்கள் நடையாடுகிற
நல்லதேசமாயுள்ள. அயோத்தியில்-திருவயோத்தியையிலே, வாழும் - குணதுபவப்ரீ
தியுத்தராய்வர்த்திக்கிற. சராசரம்-சராசராத்மகமான. முற்றவும்-சகலபதார்த்தங்
களையும். நான்முகனார்பெற்ற - சதுர்முகஸ்ருஷ்டமான. நாட்டுளே - ஜகத்துக்குள்
ளே. ஒன்று-உஜ்ஜீவகுரோபாயமொன்றும். இன்றியே-இன்றியேயிருக்கச்செய்தேயும்.
நற்பாலுக்கு-நல்லவிடமான ப்ராப்யஸ்த்தலத்திலே, உய்த்தனன் - வைத்தான். ஆத
லால், கற்பார்-ப்ரியஹிதருபமாயிருப்பதொன்றைக்கற்க நினைப்பார். இராமன்- * அ
திவப்ரியதர்ஸனம் * வித்ரஹவானு தர்மமாயிருக்கிற சக்ரவர்த்திதிருமகனுடைய
பிராண-மஹோபகாரகனை. அல்லால்-ஒழிய, மற்றும்-வேறொருவ்யத்தியை, கற்பரோ-
வ்யுத்தபத்திபண்ணுவரோ.....*

௭௮ - முதற்பாட்டு.

ப்ரியஹிதங்களை யதுசந்திப்பார், திருவயோத்தியையிலுண்டானசக
லபதார்த்தங்களையும் நிர்ஹேதுகமாக ஸ்வசம்பல்லேஷ விஸ்வலேஷ சுகது
கரம்படி பண்ணியருளின வுபகாரசீலனான சக்ரவர்த்திதிருமகனை யல்ல
து கற்பரோ வென்கிறார்.

(கற்பாரித்யாதி) இவ்விஷயத்தை யொழியப் புறம்பு சற்குமது கல்விக்குடலல்ல வென்றிருக்கிறார். “ தஜாநஜோநஜேகொநிஷ-ஹஜா ” (தத்ஜ்ஞாநம்ஜ்ஞாநமேகாந்யதுக்தம்) என்றானிறே- பகவல்லாபத்துக்கு டலான ஜ்ஞாநம் ஜ்ஞாநமாகிறது, அல்லாதது அஜ்ஞாநமென்னக்கடவ திறே. (கற்பார்) ஒருவனென்றைக்கற்பது, “ அப்போதைக்கினிது ” என்றதல், “ பின்பொருநன்மையைவிளைக்கும் ” என்றதலாயிற்று; (இராமபிரானென்கையாலே) அவையிரண்டு மில்விஷயத்தை யொழியவில்லையென்கை. ராமனென்கிற வித்தால் - புறம்புபோகாமல் காற்கட்டும் படியான வழகைச்சொல்லுகிறது; பிரானென்று கொண்டு - அவ்வழகாலே யந்யார்ஹமாக்கும்படியும், நிலாத்தென்றல் சந்தநம் தண்ணீர்போலே தன்னுடைய ரமனியைவழும் பிறர்க்கேயாயிருக்கு முபகாரதவழும் சொல்லுகிறது. [ஸ்ரீயவாஹீ] [ப்ரியவாதிச] பெருமா ளொன்றையருளிச்செய்தால் அது செவிப்படாதொழியிற் செய்யலாவதில்லை; செவிப்படி வினிதாயன்றிராது. ஆர்குத்தானென்றால் [ஹ-ஹாநாஸ] [பூதாநாம்] ஸத்தாபோகி சகலபதார்த்தங்களுக்கும், அஸத் வ்யவ்ருத்திமாந்ரமே வேண்டுவது, அப்போது ப்ரியமாய் விபாகத்தில் வேறென்றைபலிப்பிக்குமோவென்கில் [ஸத்யவாஹீ] [ஸத்யவாதிச] அருளிச்செய்யுமதுதான் பூதஹிதபாயன்றி யிராதென்கிறது. ஒருத்தியே யிரண்டுமாகாநின்றால், அல்லாததுக்குச் சொல்லவேண்டாவிதே, “ ராஜோராஜோராஜேதி ” (ராமோராமோராம இதி) என்னும்படியிறே நாட்டையகப்படுத்தி யிட்டிவைக்கும்படி. அவன் ஸத்தை யிவனுடைய ஸத்தைக்குணேறு; பின்புண்டானவை யிவனுக்கு போசத்துக்குக் கண்டவை. ப்ரியஹிதங்களிரண்டும் வேண்டுகிருப்பார் அனை யொழியக் கற்பரோவென்றபடி. [ஸாக்ஷாஜாநாதிதிருஜேதாய ஜ்ஞாவிபி] யாஸஹ] [ஸாக்ஷாத்ராமாத்த்விரிர்வருத்தேநா தர்மஸோபிநியாஸஹ] அவ்வவதானே சாதநசாத்யங்களிரண்டு மிவ்வயத்தியே பென்கிறதிறே. (கற்பாரிராமபிரானே) (கற்பார்) என்கையன்றிவர்க்குத்தேதல்யம்; இதரவ்யவச்சேதம். ராகப்ராப்தமாகில் * ஸ்வயமேவப்ரவர்த்ததேயிறே, ஆகையால் வேறென்றிற்போகாமையே வேண்டுவது. மற்றுமென்று - தேவதாந்தரபஜநாதிகளை வ்யாவர்த்திக்கிறூல்லர், பஜனியவஸ்ருவிலே கூறிடுகிறார். (தேவதாந்தரமாகிறது) பதர் கூட்டிக்கழிக்குமவரல்லரிதே, பரதவத்தையு மவதாராந்தரங்களையும்கழிக்கிறார் (மற்றுங்கற்பரோ) “ ஹாவொநாநிசு. மஹீதி ” (பாவோநாந்யந்தரகச்சதி) என்னுமாபோலே. [ஹேஹொஹேவாஸு] [ஸநேஹோமேபரம] எழுந்தருளுறபோது “ என்வழியேபோந்தாலோ ” என்ன; அவ்வளவன்றுகாணு மெனக்கு ஸநேஹமென்கிறுன். “ என்ற னளவன்றால் யானுடையவன்பு ” என்றும், “ உயிரின்பரமன்றிப் பெருகுமால் வேட்கையும் ” என்னுமாபோலே. [ராஜஹ்ஸி] [ராஜம்ஸ்த்வயி]

இதுதானுமென்னால் வந்ததன்று. (ரஞ்சயதீதிராஜா.) [நித்யுபாஸிதி
ஷிதம்] [நித்யம்பாதிஷ்டிதம்] “ இப்போதொண்ணுதாகில், மற்றொரு
போதுகொள்ளுகிறோம் ” என்றால், அதுசெய்யவொண்ணாது, தர்மியை
ப்பற்றிக்கிடக்கிற தொன்றுகையாலே. [ஷுத்திநித்யதா] [பக்திஸ்சகியதா]
(ஸ்நேஹமாவதென், பக்தியாவதென்னென்னில்; பெருமானையொழியச்
செல்லாமையிறந்து வ்யதிநோகத்தில் முடிந்த சக்ரவர்த்தினிலை-ஸ்நேஹம்;
பக்தியாவது - “ நில ” என்ன, “ குருஷ்வ ” என்னும்படியாய், முறைய
றிந்து பற்றின விநாயபெருமாள்ளில்.) [விச] உம்முடைய வீரங்கொ
ண்டு புறம்பே வென்றொன்று, இங்கும் வெல்ல முடியாது. தானுமவனா
கையாலே, தோற்பித்த துறையைப்பிடித்துச் சொல்லுகிறான். [ஹாவொ
கூருகுருமஹுதி] [பாவோநாந்யதரகச்சுதி] என்னை நீட்டிராகிவ மென்
னுடைய நெஞ்சை மீட்கப்போகாது. “ என்னுடை நன்னெஞ்சம் தன்
னை யகல்விக்கத் தானுங்கில்லாவினி ” என்னுமாபோலே - சர்வசக்தியா
னவவனாலும் நீட்கப்போகாதென்கை. [சுரு] ௧ - ௩௫௫ தி] [அந்யதர-நக
ச்சுதி] “ கண்டகண்தன்மற்றொன்றினைக்காண ” என்னுமாபோலே, அந்
யதர வென்கிறது - போதிநிவிடத்தின் பேரும் சொல்லுகையஸந்த்யமா
னபடி. “ மற்றுரானுமுண்டென்பா ” என்னுமாபோலே, இவரும் (மற்று
ங்கற்பரோ) என்கிறார். (கற்பரோ) சேதநானறே. நாட்டங்கலும்
தம்முடைய படியென்றிருக்கிறார் ; “ இவ்வுநிற் பிள்ளைகள் கண்ட சர்க்
கரை யொழிய வுன்னும்படி. யெங்ஙனே ” என்பானாப்போலே. மற்ற
வற்றை விட்டுக் கற்கைக்கு ஹேது சொல்லுகிறது மேலடைய (புற்பா
முதலா) பா வென்று .. பதார்த்தவாசகமாய், புல்லாநிற்பதார்த்தமென்
னுதல்; பாவென்று-படர்த்தியாய், படருநிற்புல்லென்னுதல். பகவின்வா
ய்க்கெட்டாதபடியாயிருக்கை. தூர்வாதிஸ்தநாவராத்மகவென்றபடி-இ
த்தால். (புல்லெனும்பாதி) ஐங்கமங்கலிற்கடையான வெனும்பு தொடக்க
மாக. ப்ரஹ்மாவையெண்ணினால் அநந்தாம் கிற்கக்கடவிறே பிரிபிகை,
புற்பாமுதலாப் புல்லெனும்பாதி யென்று-இவற்றுக்கொரு ப்ராதார்யந்
சொல்லுகிறாரல்லர், ராமவிஷ்ணுகார்த்துக்கு முற்பட்டன விவையென்
கிறார்; வெள்ளமானது தாழ்ந்தவிடத்திலே யோடுமாபோலே. ஸ்த்தாவ
ரங்களில் தண்ணியதுபுல், ஐங்கமங்களில் தண்ணியதெனும்பு, இவை
யிரண்டையு மொக்கவெடுக்கையாலே - ஐஞ்ஞாநபலம் மோகஷமென்கிறத்
தைத் தவிர்க்கிறது. சைதந்யமுண்டாகையு மில்லையாகையு ம்ப்ரயோஜ
கம் பெருமாள் க்ருபைக்கென்கிறது. இவற்றின்காமந்தால்வரும் தாரதம்
யங்க ளப்ரயோஜகமென்கிறது; நிருபாதிக்கேஷிபக்க லப்ரதிஷேதமேபே
ற்றுக்குவேண்டுவது. ஸ்ரீபரதாழ்வானைக்கண்டு சேதநொல்லாரும் கண்
ணநீர் விழவிட்டுகிற்கக் கழுத்துமட்டு நீரிலேகிற்கிற மரங்களிறே வாடிநி
ன்று [சுவீவ்ருக்ஷாஃவநிபூதாஃ] [அபிவ்ருக்ஷாபரிமல்லாநா:] [உப

தவ்வொடிகாநகரில்] [உபதத்தோதகாநத்ய:] நீரோடு, அந்நீரில் விழு
கிறாரோடு வாசியற்றபடி. உபதத்தமாகையாவது - கரையருகம்கிட்ட
வொண்ணாதபடியாயிருக்கை. [வஜ்ஜுநாநிஸாராஸிவ] [பல்வலாநிஸரா
ம்வசி] இதில், சிறுமைபெருமையென்றோரு வாசியில்லை. * வநாந்புப
வநாநிசபோலே. - (ஒன்றின்றியே) எல்லாவற்றையு மென்கிறதல்ல; மே
லே (முற்றவுமென்று) சாகல்யவசநமுண்டாகையாலே. இனி, ஒன்றின்
றியேயென்கிறது - பேற்றுக்கீடாயிருப்பதொரு சாதநமின்றிக்கேயிருக்கச்
செய்தே யென்றபடி. பெறுகிறதன் சிறுமையையும் பேற்றின்கனத்தை
யும்பார்த்தால், தன்பக்கலொரு சாதநமின்றிக்கேயிருக்குமிதே. பரமபக்
தியோடு, அவன்றானே உபாயமானத்தோடு வாசியில்லை, பேற்றைப்பார்
த்தா வித்தலையிலொன்றும் சொல்லவொண்ணமைக்கு இனி, அங்கீகா
ரஹேதுவாயிருப்பதொரு சாதநமின்றிக்கேயிருக்க; யாதொன்றாலே பல
முண்டாயிற்று; அதிதேசாதநம். அதாவது - திருவயோத்யையினின்றும்
குடிவாங்க கினைவிலையென்கிறவிதிதே. (நற்பாலயோத்தியில்) நல்லவிட
த்தையுடைத்தான திருவயோத்யையிலே, பால்-இடம். இத்தால்-நிலமிதி
யே ராமபக்தியைவினாக்குமென்கை. * தேஸோயம் ஸர்வகாமதுக் இதே.
“ ஜாதிபாலியதொஜாதா ” (ஜ்ஞாநிதாலியதோஜாதா) என்கிறதிதே.
இதுக்குக்கருத் தென்னென்னில்; இத்தேசத்திலே பிறந்தாளாகில் பெரு
மானுக்கு விரோதஞ்செய்யாளாகையாலே, எங்கேனுமோரிடத்தே பிறந்
தாளொருவழிமுந்தான் கிடக்கையென்கிறது. “ யதஃகூ-தஸிஜாதா ” (யத:
குதஸ்சிஜாதா) என்று வ்யாக்யாநம்பண்ணினான் உடாவி - இந்நிலத்தி
ற்பிறவாமை யிவனாக்குக் கொடுமைவினாந்ததென்கிறுவிதே, தேசந்தா
னையெல்லா நன்மைகளையும் பிறப்பிக்கவற்றையிருக்குங்காலும், இவ்வூரி
லவர்களல்லாதாரோபாதிபு முண்டுடுத்துத் தடித்து வார்த்தைசொல்லித்
திரிந்து, பெருமானுக்கு வருவதொரு ப்ரயோஜனத்தோடு விரோதித்த
வாதே, சத்ருசரீரம்போலையிருக்க, சரீரங்களைப் பொகட்டுக்கொடுகிறப்
ர்கள். சத்ருசரீரம் பொகடவேண்டிவதொன்றிதே. [ராவவாஸூபரூ
கூநாநபூரணைகூரூ-தெடியாடி] [ராகவார்த்தேபராக்ரந்தாநப்
ரானேகுருதேதயாம்] ப்ராணன்கள் பழைமையாலே பல்காட்ட, உடை
யவரும் நீங்களு மொருதலையான லுங்களைக் கைக்கொள்ளப்போமோ
வென்னும்படியே. பழைமைபார்ப்பரோ - அவன்றானுயிவனைப்பற்ற.
“ ப்ராணாநுபரிதஜி ” (ப்ராணாந்பரித்யஜ்ய) என்னுந்நிக. (அயோத்தி
யில் வாழும்) வர்த்திக்குமென்னுதே, வாழுமென்கிறது - அத்தேஸவாஸ
மும், வாழ்வுமென்று இரண்டில்லாமையாலே; “ வேங்கடத்தைப்பதியா
கவாழ்வீர்காள் ” என்றும், “ நல்லார்கள்வாழும் நவிரரங்கம் ” என்றும்
சொல்லுகிறபடியே. அயோத்தியில் வாழுமென்கிறார் - ப்ராப்யதேசத்
தில் வர்த்தநந்தான் வாழ்ச்சியாயிருக்குமிதே. நித்யப்ராப்யமான வஸ்து

விதே யிங்கு சதாசந்நிதிபண்ணுகிறது. நமக்கதுபவம் காதாசித்தமாகிற தசித்தஸ்ஸர்க்கத்தாலேயிறே; தர்மியி லேகயத்தாலே அங்குத்தைக்கொரு குறையில்லையிறே. (நற்பாலுக்குய்த்தனன்) நல்லஸ்வபாவத்தையுடைத் தாம்படி செலுத்தினான். அதாவது-ஸ்வஸம்பரீலேஷ விபரீலேஷைக் கசு துக்கராம்படிபண்ணுகை. இவற்றின் கர்மதாரதம்யத்தாலே வரிவிறே ய வ்வோவவ்வோவளவுகளாயிருப்பது, அவனாலேவந்ததாகையாலே பெல் லார்ச்சுமொக்க நன்மைவிளைந்தபடி. [ஸியாக்ஸஸித-ஃஜாடொமஹுமொ காமந-ஹுதூபா] [மயாத்வம்ஸமதுஜ்ஞாதோ கச்சலோகாநதுத்தமாந்] என்று இங்குண்டான பற்றறுத்து ஒருதேசவிசேஷத் தேறச்சென்றதுப லிக்கு மதுபவத்தைக்கொடுக்க வல்லவனுக்கு, இங்குத்தன்னை யொழிய ச்செல்லாமை விளைக்கை பணியுடைத்தன்றிறே. (நான்முகனாற்பெற்றநா ட்டிளே-நற்பாலுக்குய்த்தனன்) ராஜா தன்னுடையானொருத்தனுக் கொ ருநாட்டைக்கொடுத்தால் அவனுடையவாணையு மாஜ்ஞையுமாக வவனு டைய ஸ்வாதந்தர்யமே நடக்கும்படி பண்ணிக்கொடுக்குமாபோலே, சம் சாரி சேதநர்க்குத் தலையான சதுர்முகனுக்குக் கையடைப்பானநாட்டி க் குள்ளே; அவன் ஸ்வாதந்தர்யத்தையுந்தவிர்த்து, இவற்றின் கர்மபாரத ந்தர்யத்தையும் தன்குணத்தாலே பதஞ்செய்து, தன்னைப்பெற்றபோது ஜீவிக்கும்படியாய்ப் பெறாதபோதுறவும்படியான தன்மையையுண்டா க்கினான் - ஆனபின்பு, அவனையொழிய வேறேயும் சிலவற்றைக்கற்பரோ.

ஜீயர் அரும்பதம்.

முதற்பாட்டு (கற்பாநியாதி) “தற்பாலயோத்தி” இத்தயாதி “உய்த்தன
ன்-இராமபிரானையல்லால் மன்றுங்கற்பரோ” என்கிறபதங்களைக் கடைக்கித்தவதா
சிகை (ப்ரியவூதிதங்களை யித்தயாதி)

“கற்பரோ!” என்கிற ஸ்வரத்தால் பவித்தபாவம் (இவ்விஷயத்தை யித்
யாதி) அப்படி கல்விக்குடலன்றே வென்ன; அல்லவென்னுமதுக்குப் பரமானம் (த
தஞ்ஞானிய்யாதி) “ ஸம்ஜாயதெயெந தஜஹ் ஷொஷஸூக்ஷ்மவாஸுகிழில
பெசுரௌவஸு | ஸம்ஜாயதெவாவயிமிதியெதவா தஜ்ஜாதஜீநாந ஜி
தொநுஜஹ் ” (ஸம்ஜனாயதேயேநததஸ்த்ததோஷம்ஸூத்மம் பரமநிர்மல்
மேகரூபம் | ஸம்த்ருஸ்யதேவாப்யதிகம்யதேவா ததஞ்ஞானம்ஜ்ஞானம்தோந்யதத்த
ம்) இதில் புலிவண்ணுபராணை, இதுக்கார்த்தம் (பகவல்லாபத்துக்கிய்யாதி) தத் -
ப்ரஹ்ம. யேந - ஜ்ஞானேன, ஸம்ஜனாயதே, சம்த்ருஸ்யதே, அதிகம்யதே ;
ததேவஜ்ஞானம் ; அதோந்யத் - அஜ்ஞானமுத்தியியன்வயஃ. சுத்தயித்யாதி -
தச்சந்திரித்திஷ்டப்ரஹ்மவிசேஷணம். சம்ஜனாயத இதில் - ஸ்வண்ணமநஜ்ஞா
நவிஷயத்வம், சம்த்ருஸ்யத இதில் - சாக்ஷாத்காரஜ்ஞானவிஷயத்வம், அதிகம்யத
இதில் - பரமபக்தி தசாபந்ஜ்ஞான ப்ராப்யத்வம், “ கற்பார் ” என்றால் - ப்ரியஹி
தங்களை யுதாசந்திப்பாரொன்று காட்டுமோவென்ன; அர்த்தசாமர்த்த்யத்தாலே காட்
டுமென்கிறார் (ஒருவனித்யாதி) “ இராமன் ” என்றதுக்கார்த்தம் (ராமனித்யாதி) “ பி
ரான் ” என்றதுக்கு - ஸ்வாமித்வமும், உபகாரகத்வமு மர்த்தமாக்கி; அவ்வழகாலே

உரு

[illegible]

நிய.தாவீரஹாவொநாந ௧௫.௫௫.௫௫ (ஸ்நேஹோமேபரமோராஜந்த்வயிரி
த்யம்ப்ரதிஷ்டபடி. 1 பக்திஸ்சரியதாவீரபாவோநாயத்ரகச்சதி) இதி உத்தர
ஸ்ரீராமாயணேராமம் ப்ரதிஹநாமான். ஸ்லோகத்துக்கவதாரிகை (எழுந்தருளு
கிறவிய்யாதி) பரமபதத்துக் கெழுந்தருளுகிற வென்றபடி. பரமசப்தார்த்தம்
(அவ்வளவன்றுகாணுமென்று) (அவ்வளவன்றுகாணும்) என்றதுக்கு - இங்
கேயிருந்தே யும்முடைய சாரித்ராதுபவம் பண்ணுமதொழிய, கூடவரும்படிய
ன்று காணுமென்றபடி. “ பரம ” என்றதுக்கு - என்னிற்காட்டில் பரமமென்று
விவகித்து, அதுக்குப் பரமானம் (என்றனிய்யாதி) உன்பக்கல்லாணுடையேனா
ப்ரமம் ஆஸ்ரயபூதனை வென்னவிலையடங்கிறிற் ப தன்றென்றபடி. இரண்
டாந்திருவந்தாதி சாந்துப்பாட்டு, “மாலே” இத்த்யாதி. (உயிரினிய்யாதி) ஆத்மாவின்
ளவன்றிக்கே, அபிரிவேசமானது பெருகாநிற்குமென்றபடி. இந்தஸ்நேஹம் வருகை
க்கடி. யும்முடைய ரஞ்சயித்வமென்று விவகித்தருளிச்செய்கிறார் (இததானுயித்
யாதி) “நித்யம்” என்றதுக்கு பாவம் (இப்போதிய்யாதி) மற்றொருபோது கொள்ளு
கிறேமென்றது-ஸ்நேஹமில்லாத தசையிலே கூட்டிக்கொண்டுபோகிறே மென்றப
டி. தர்மியைப்பற்றியென்றது - திருவடியுடைய ஸ்வரூபத்தைப்பற்றி யென்னதல்,
“ரோஜாஸ்யமி” (ரோஜம்ஸ்த்வமி) என்ற - விலகுகுணகுணவிசிஷ்டரான பெருமானு
டைய ஸ்வரூபத்தைப்பற்றி யென்னதல். “ஹிஸ்துநியதா” (பக்திஸ்சரியதா) -
பக்தியு மெப்போது முள்ளது. ஸ்நேஹத்துக்கும் பக்திக்கும் பேதமேதென்ன; அத்
தலையில் குணமடியாக வருவதொரு பீதி - ஸ்நேஹமாவது; பக்தியாவது-தாஸன
க்கு ஸ்வாமியிடத்திலே பிறப்பதோ ரதாராகவிசேஷம். சக்ரவர்த்திக்குப் பெருமா
ளிடத்திலுண்டான பீதி - ஸ்நேஹமாவது, இனையபெருமானுக்குப் பெருமாளிடத்
திலுண்டான பீதி - பக்தியாவது. “ஹி” என்றதுக்கு பாவம் (உம்முடையவித்
யாதி) “ஹி” என்றதுக்கு பாவாந்தரம் (தானுயித்யாதி) அவனாகையாலே - ஹி
ராகையாலே. “ஹாஸி - சுநு ௧௫.௫௫ - நமஸு தி” (பாவஹ - அந்யத்ர - நகச்ச
தி) என்றதுக்குபாவம் (என்னையிட்மராகுஹியித்யாதி) இதுக்கு ப்ரமானம் (என்
னுடையித்யாதி) “தானும்கில்லான்” என்றதுக்கு பாவம் (சர்வசக்தியானவித்
யாதி) “சுநு ௧௫” (அந்யத்ர) என்றதுக்கு திருஷ்டாந்தம் (கண்டகண்களித்
யாதி) பரமபதத்திலே யென்னுதே, “சுநு ௧௫” (அந்யத்ர) என்றதுக்கு பாவ
ம் (அந்யத்ரவென்றித்யாதி) அஸஹ்யமானமைக்கு ப்ரமானம் (மற்றாரானுயி
த்யாதி) “சுநு ௧௫, சுநு ௧௫” (அல்பம், அஸத்திரம்) என்று புருஷார்த்தங்க
ளே தாஷித்து, மற்று - ஆகந்தாவஹமாய் * ஆந்தமில் பேரின்பமாய் நிலைநின்றபுரு
ஷார்த்தம், உண்டென்பாரொன்றபடி. விரியிருமடல். “கற்பரோ !” என்கிற ஸ்
வரத்துக்கு ஸநிதர்ஸநமாக பாவம் (நாடடங்குவித்யாதிவாக்யத்த்வயம்) (இவ்
விஷயத்தையொழிய) இத்த்யாதி அடியில்வாக்யம் - ஸ்வரத்தால் பலிதமானபாவம்.
(இவ்வுயிரிப்பிள்ளைகள் கண்டசர்க்கரையொழிய வுண்ணும்படியென்றன) என்கிற
விடத்திலே - ஓர்மமையாரகத்திலே ராஜகுமார வினைத்துச்சென்று “ப்ரஸாதம்வே
ணும்” என்ன, அவளும் “உண்” என்று ப்ரசாதமிட, “அதுக்குபதம்ஸம்வேணு
ம்” என்ன, உபஸபக் கொடுவந்திட, அவன் “கண்டசர்க்கரையில்லையோ” என்ன,
அவளும் “இல்லை” என்ன, “இவ்வுயிரிப் பிள்ளைகள் கண்டசர்க்கரா யில்லாமென்ப
படியுண்பார்கள்” என்று தன்னையோலே விசாரித்துச் சொன்னானென்று கதை.

“முதலா” என்றதுக்கார்த்தம் (தூர்வாரித்யாதி) ஜங்கமங்களி லெழும்பு
புல்லியதோ வென்ன (ப்ரஹ்மாவையித்யாதி) க்ஷுத்ரமான புல்லையுமெழும்பு

அன்றிக்கே (இனி யங்கோரஹேதுவாய்) இந்த்யாதி வாக்யத்தவ்யமும் - “நந் பாலயோத்தியில்வாமும்” என்றதக் சுவதாரிகையென்னவுமாம். சப்தார்த்தம் (நல்லவிடத்தையுடைத்தானவித்யாதி) “நல்லவிடத்தையுடைத்தான” என்றத்தால்பலித்தபாவம் (நிலமிதித்யாதி) நிலமிதி-நிலஸ்வபாவம். நிலமிதிராமபக்தியைவினைக்குமோவென்ன (தேசோயமித்யாதி) “பவித்ருவாபேவாணுஷெஸொயம்ஸவகூலியஸு | யஷ்நிநுவாஸாரோடுகுணவாஸஸூயதாநுணாழ” (பவிந்ரம்பரமம்புண்யம்தேசோயம்ஸர்வகாமதூக் | யஸ்யிந்வாஸரமாத்நோண்வாஸம்விதததாம்ந்ருணம்) இதிகாருடபுரானே, நிலமிதியே ராமபக்திஜநகமானால், மந்தலாக்கு ராமபக்தியில்லானைக்கு ஹேதுவேதென்ன (ஜ்ஞாதிதாஸீத்யாதி) “ஜ்ஞாதிஜாவீயதெதாஜாதாகெகெயுரஸுஸலெஹாஷிதா | பூரஸாஜாஹுஜுஸு

ஹாஸிதாபரோஹயஜ்யயா” (ஐரூதிதானீயதோஜாதா கைகேய்யாஸ்துஸ
ஹோஷிதாபராஸாதம்சந்த்ரஸங்காஸமாருரோஹயத்ருச்சயா) இத்தயயோத்யாகா
ண்டே, “பதொஜாதா” (யதோஜாதா) என்றதற்கு சங்காபூர்வகமாகபாவம்
(இதுக்கித்யாதி) ஒருவியூந்தான்கிடக்கை - அப்ரஸித்தையாய்க்கிடப்பாளொருத்தி.
உத்தத்துக்கு சம்வாதம் (யதிகுநஸ்சிதித்யாதி) அப்படி வ்யாக்யாநம்பண்ணினவ
னுக்குபாவம் தாம் கீழ்ச்சொன்னதேயென்கிறார் (இந்நிலத்திலித்யாதி) “ஷெஸொ
யம்ஸவ-கூராய-கஸி” (தேஸோயம்ஸர்வகாமதக்) என்றதக்கர்த்தம் (தேசந்தா
னேயித்யாதி) இதுகண்டதுண்டோவென்ன (இவ்வூரிலித்யாதி) இவ்வூரென்றது-
கோயிலே, இவ்வூரிலவர்களென்றது - கோயிலிலே யிருக்கிறவர்களென்றபடி. பெரு
மானுக்கு - பெரியபெருமானுக்கு, தடித்து - பூரித்து, “சத்ருசரீரம்போலே” என்ற
துக்கர்த்தம் (சத்ருசரீரியித்யாதி) சத்ருசரீரம்போலே யிருக்கவென்றது - முழுச்
சொல்லு, சத்ருசரீரம்போலேயென்றபடி. அவன் ப்ரயோஜநத்துக்காகத்தங்கள் ப்
ராணன்களை யுபேகசித்தபேருண்டோவென்ன (ராகவார்த்தே இத்த்யாதி) யுத்தகா
ண்டே, இதுக்கர்த்தம் (ப்ராணன்களித்யாதி) தயையண்ணைகக்குப்ரசக்தி (பஸ்கா
ட்டவென்றது) உடையவருமென்றது - “ராவவாரொ” (ராகவார்த்தே) என்ற
த்தைப்பற்ற. (உடையவரும் நீங்களுரொருதலையானால்) இருவரும் நமக்கேபரமா
னால், ஒருதலைக்கே பரமாகை, உடையவர் - சேஷிகள், சேஷியைவிட்டுங்களைக்கை
க்கொள்ளப்போமோவென்றபடி. பழமைபார்க்கவேண்டாலோவென்ன (பழமை
பார்ப்பரோவித்யாதி) “சூரொவாயபிவாப்யுஷ்டி ஷெஸஷாஸாஸாணாமதஃ |
சுரிஷ்ரோணாவவரிதுஜிபுகிதவஸ்க்யுதாநா” (ஐர்த்தோவாயிவா
த்ருப்திபேஷாம்ஸாணாநஃ | அரிப்ராணாஃபரித்யஜ்யரகிதவ்யக்ருதாத்தமா) இதி
யுத்தகாண்டே, தீழ்வாக்யத்துக்கு ந்ருஷ்டாந்தம் (வேங்கடத்தையித்யாதி) நாய்ச்
சியார் திருமொழி, “மதபானே” இத்த்யாதி, “பொல்லாக்கு, நஞருவாய் ” இத்த்யாதி,
பதி-ஸ்த்தாரம், நளிர்ரங்கம் - ஸ்ரமஹரமான வரங்கம், நளிர் - குளிர்த்தி, வர்த்தந
ம்வாழ்ச்சியென்கைக்கு ஹேதுவருளிச்செய்கிறார் ப்ராப்யதேசத்திலித்யாதி) ப்ரா
ப்யதேசம் பரமபதமன்றோ, இது ப்ராப்யமாகைக்கு ஹேதுவேதென்ன (நித்யப்
ராப்யமானவித்யாதி) நித்யப்ராப்யவஸ்து, ஸந்திரிதமானால், நமக்கதுபவம் காதா
சித்தகமாவானென்னென்ன (நமக்கித்யாதி) அசித்ஸம்ஸர்க்கத்தாலே யாகவேணு
மோ, விஷயஸங்கோசத்தாலேயானாலோவென்ன (தர்மியித்யாதி)

நற்பாறுக்கு - நல்லஸ்வபாவத்தை யுடைத்தாம்படி, உய்த்தனன்-நடத்தினு
ன், புல்லெனும்பாதிநளுக்கு வந்தவவஸ்ததைபுண்டாகக்கூடுமோவென்ன வருளிச்செ
ய்கிறார் (இவற்றினித்யாதிவாக்யத்தவ்யத்தாலே) மதுஷ்யபாவநையாயிருக்கிறவவர்
நற்பாறுக்குய்க்கக்கூடுமோவென்ன (மபாத்வமித்யாதி) “யாமத்யுஜஸீவாநா
ஜாஹிதாமெஸ்யாமதீஸவராவதிநாயாயாஹவ-குரிஷ்ராயிநாஸி |
யியாக்ஸாஸித-ஹாஸொசாஹொகாநநாதுதாநா” (யாகதிர்யஜ்ஞஸீலாநா
மாத்ரிதாந்ரேஸ்சயாகதஃ | அபராவர்த்திநாமயாசயாசபூமிப்ரதாயிராம் | மயாத்வம்
ஸமதுஜ்ஞாதோகச்சலோகாநதுத்தமான்) இத்தயாரண்யகாண்டே ஜடாயுஷம்ப்ரதி
ராமஃ, பணியுடைத்தன்றிறே-வருத்தத்தையுடைத்தானதன்றிறே, நான்முகனார் நா
டென்னுதே, “பெற்றநாடு” என்று விசேஷித்ததுக்குபாவம் (ராஜாவித்யாதி) கை
யடைப்பான் - கைவசமான, பதம்செய்து - பக்வமாக்கி,

நற்பாலயோத்தியில்வரமும் - புற்பாமுகலாப் புல்லெலும்பாதிபான - சரா
சரம் முற்றவும் - நான்முகனாப்பெற்றநாட்டுளே - ஒன்றின்னியே - நற்பாலுக்குய்த்
தனன், ஆகையாலே கற்பாரிராமபிரானையல்லால் மற்றுங்கற்பரோ வித்யவ்யஸ.
“மற்றுங்கற்பரோ” என்றவிடத்திலே - கோயில்கந்தாடைநாயன், ‘திருவடியும் தி
ருப்பாணழ்வாரும் தொண்டரடிப்பொடியாழ்வாரும் கூடியிருக்கிறதுக்குக் கருத்து
த்தெரியுமோ’ என்று பரீபாதத்தில் முதலிகளைக்கேட்க, ‘அடியோங்களுக்குத்தெரி
ந்ததில்லை’ என்ன, ஆனால் ‘நாநுதிதுமலகி’ (நாய்த்ரகச்சதி) என்றும்,
‘மற்றொன்றினைக்காண’ என்றும், ‘அச்சுவைபெறினும்வேண்டேன்’ என்றும் மூவ
ரு மேகப்பர்கருதிகளாகையாலே கூடவெழுந்தருளியிருக்கிறார்கள்’ என்றருளிச்செ
ய்தார்” என்று ப்ரசாதித்தருளுவர் .....*

—இ—

இ ர ண் ட ர ம் ப ட் டி.

நாட்டிற்றிறந்தவர்நாரணற்காளன்றியாவரோ
நாட்டிற்றிறந்துபடாதனபட்டுமணிசர்க்கா
நாட்டைநலையுமரக்கனாநாடித்தடிந்திட்டு
நாட்டையளித்துய்யச்செய்துநடந்தமைகேட்டுமே.

ஆளுவிரப்படி.

(நாட்டிற்றிறந்தவர்) தான் திருவவதாரம்பண்ணியருளின திருந
கரியிலே வாத்திக்கிற ஜந்துக்களைத் தன்றிருவடியே தாரகபோஷக போ
க்யமாகப் பண்ணினானென்று மிதோரோற்றமோ; மதுஷ்ய மாந்தாத்தினு
டையதுகம் பொறுக்கமாட்டாமை தத்விரோதி நிரஸரம்பண்ணி யருளி
ன மஹாகுணத்தைப் பார்த்தாலென்கிறார்.

ராவணவதார்த்திகளான தேவர்களாலே யாத்திதனாய், தனக்கு
விஸத்ருஸமான மதுஷ்யலோகத்திலே தத்ஸஜாதியனுய்வந்து திருவவதா
ரம்பண்ணியருளி; ஒருமதுஷ்யமாத்ரம் துக்கப்படினும் தானதிமாத்ரது
கிதனாய்; தத்ருக்கேஷைதுபூதாரான விராதப்ப்ருதிராவண பர்யந்தரானரா
க்ஷஸனாயெல்லானாயும், பித்ருவசநபரிபாலந வ்யாஜேநவநத்திலே யெ
ழுந்தருளித்தேடி வந்திருளி, இப்படியிலோகத்தை ரக்ஷித்தருளி, “தஜி
ஷாந்ஷேசுதகாஸுஜி - ஸுஹுஸுஷோஷிவஜாஸுஜி” (தநிதம்நுக்குநதம்கார்
யம் - ப்ரஹ்ருஷ்டோநிவமாக்கம்) என்று ப்ரஹ்மா விண்ணப்பஞ்செ
ய்தபோதே யெழுந்தருளாதே, ஸ்வவிபீலேஷத்தாலே விரஷ்டப்ராய
மான திருநகரியில் சராசரஜந்துஜாதத்தையெல்லாம், மீண்டெழுந்தருளி
யுய்யச்செய்து, பிண்ணைத்திருநாட்டிலே யெழுந்தருளின விம்மஹாகுண
த்தைக்கேட்டும், சேதநராயிருப்பார், “ஹவானாராயணோஷேவ” (ப
வாந்நராயணோதேவ) என்று சொல்லப்படுகிற தசரதாத்மஜனான நா
ராயணனுக் கடிமையாகாதிருக்கும்படி யெங்ஙனையென்கிறார்.....*

பன்னீராயிரப்படி.

அந்தரம், அவதாரகார்யம் சமைந்தவளவிலே யெழுந்தருளுகையன்றியே பதினோராயிரமாண் டெழுந்தருளியிருந்து ரக்ஷித்த சீலாதிக்யத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

நாட்டில் - தன்வாழியதியாத நாட்டிலே பிறந்து - ஆனிரதர்த்தித்ததுக்காக, கர்மவஸ்யம் பிறக்குமாபோலேவந்து பிறந்து, “*ராஜாஜ்யஸம்*” (ராஜ்யாத் ப்ரம்ஸு) இத்தயாதியாலே, படாதன - அவர்கள் தாங்களும் படாத க்லேஸத்தை. பட்டு - பட்டு. மனிசர்க்கா - பின்பு பறியசொல்லும்படி. க்ருத்தரான மதுஷ்யர்க்காக, நாட்டை - அவர்கள் வர்த்தித்திற நாட்டை, நலியும் - நலியக்கடவரான, அரக்ககா - ராக்ஷஸகா, நாடி - இருந்தவிடங்களிலே யாராய்ந்து சென்று, தடிந்திட்டு - கொன்றிட்டு. அந்தரத்தில், “*ஐஸ்வரீ ஸஹஸ்ராணிஐஸ்வரீ ஸதாமி*” (தஸ்வர்ஷஸஹஸ்ராணி தஸ்வர்ஷஸதாமிச) என்று - பதினோராயிரமாண்டு தன் சிலருபசரிதங்களை யுபகரித்து, நாட்டை - நாட்டை. அளித்து - ரக்ஷித்து, உய்யச்செய்து - அபம்ருத்யு புருராதபடி யுத்திவிப்பிந்து, நடந்தமை - பின்பு, “*ஸஸரீரஸஹாநம்*” (ஸஸரீரஸஹாநம்) என்றிறணக்கிலே, அவ்வடிவோடே ஸபரிகரணயக்கொண் டெழுந்தருளின ப்ரகாரத்தை. கேட்டும் - ஸ்ரீராமாயண முகத்தாலே கேட்டிருக்கச்செய்தேயும், நாட்டில் - அவன் சீலாதிசுணங்கள் நடைபாடுகிற நாட்டிலே. பிறந்தவர் - பிறக்கப்பெற்றவர்கள், நாரணற்கு - “*ஹவாஹா ராயணோஷ்வம்*” (பவாந்நாராயணோதேவம்) என்று நிருபாதிச சம்பந்தத்தை யுடைய சக்ரவர்த்தி திருமகனுக்கு, “*வ்ரவாந்ஷிகாக்ஷம்*” (பரவாந்ஷிகாக்ஷம்) என்கிற இளைபெருமானைப்போலே, ஆள் - அடிமையாவது, அன்றி-ஒழிய. ஆவரோ - வேறொருவர்க்கடிமைபாவவரோ.

ஸத்தாநிபந்தமன்றியே குணநிபந்தநமாகவும் தாஸ்யம்பண்ணவேணுமென்று கருத்து. இப்பாட்டுக்களிரண்டினும், முதற்பாட்டில் - ரக்ஷணத்தையும், இப்பாட்டில் - புருஷார்த்தப்ப்ரதத்வத்தையுஞ் சொல்லுவாருமுள்ளர்.....*

எடு - இரண்டாம்பாட்டு.

“*மேல் சொல்லப்புகுநிற குணங்களை ப்ரக்குதய சீழிற்பாட்டிற் சொன்ன குணம் குணஹாதி*” என்றும்படி. மேலிற்பாட்டுக்கள் குணதிக்யஞ்சொல்லுகிறது” என்றருளிச்செய்வார்.

(நாட்டிற்றிறந்தவர்) இப்பாட்டில் - நிருவயோத்யையிலுள்ளார் ராமகுணைகதாரகசாகப் பண்ணினவளவேயோ, நாட்டிலுள்ளாருடையவிரோதிகளைப்போக்கி ரக்ஷிக்கும்படிக்கென்கிறார். (நாட்டிற்றிறந்தவர்) நாட்டிற்றிறவாதாரில்லையிறே, ராமகுணங்கள் நடையாடுமிடத்திலேபிறந்தவர்களென்கிறது. பெருமாளுடைய வெல்லையில்லாத வீடமில்லையிறே [ஐக்ஷாந்ருணாநியாஹஞ்சிஸ்செவயநகாநநா] [இஷ்வாக்ஷணமியம் பூமியஸஸைஸவநகாநநா] [விதிதஸஸஹிதர்மஜ்ஞா] ராவனா, பெருமாளுடைய குணங்கள் கேட்டபியாயோவென்றாளி

தே. அக்குணங்கள் நடையாடாததோரிடமுண்டாகிலிறே யவ்விட மிவ
 ரெல்லையன்றிக்கே யிருப்பது. நாட்டில் பிறக்கையாவது - அவருடைய
 வெல்லைக்குள்ளே பிறந்து, அவர்தோன்றிழவிலே ஜீவிக்கை. (நாரணற்
 காளன்றியாவரோ) பெருமானுக்காளன்றி யாவரோவென்றபடி. ப்ரஹ்
 மாதிசுநம் “ ஹவாந்நாராயணோஷ்வஃ ” (பவாந்நாராயணோதேவ:)
 என்றார்களிறே. “ ஒருவன்சோற்றையுண்டவர்க ளவனையொழியவேறொ
 ருவற்குக் காரியஞ்செய்வர்களோ ” என்னுமாபோலே. (நாரணற்கு) வ
 ராயாதே யெல்லாரோடும் பொருந்துகையும், ஆனிரதர்க்காகத் தன்னை
 யோக்கி வைக்கையும், அவர்களுக்காகத் தன்மார்பிலே யம்பேற்கையும்,
 அவர்கள் விரோதிகளைப்போக்குகையும், ஆனிரவத்ஸலனா யிருக்கையும்,
 அவர்கள் தோஷதர்ஸநம்பண்ணிவிட்டுப் போகமாட்டாமையும், இவை
 யெல்லாவற்றாலும், பெருமானே - “ நாராயணன் ” என்னத் தட்டில்லை
 யிறே. (ஆளன்றியாவரோ) கீழிற்பாட்டிலே - “ கற்பரோ ” என்றது; இ
 ங்கே (ஆளன்றியாவரோ) என்றது-கல்வியினுடையபல மாளாகை யெ
 ன்கிறது. (பிறந்தவர் - ஆளன்றியாவரோ) “ ஸ்ரஷ்டஸ்த்வாஸாய ”
 (ஸ்ருஷ்டஸ்த்வம்வநவாஸாய) என்னுமாபோலே; ஜதித்தவர்கள் ஜந்ம
 பலத்தை யிறுப்பரோவென்றபடி. வகுத்ததுறையில் பாரதந்தர்ய மாகை
 யாதில வாசிப்பறிந்த விவர்களுக் குத்தேய்யமாயத்தோற்றுமிதே; வகாத
 துறைகளில்பண்ணின வாஸநையாலே “ இதுபுருஷார்த்தமோ!” என்று
 தோற்றுகிறது.

(நாட்டிற்பிறந்து) அஸ்ப்ருஷ்ட சம்சாரகத்தனாடுருக்கிறவன், கர்
 மவ்யாயருங்கூட வருவருக்கும் தேசத்திலே பிறந்து. [ஸஹிதேவைரித்யா
 தி] [ஸஃ-ஜஜ்ஜே-ஹ்] [ஸஃ-ஜஜ்ஜே-ஹி] “ கர்மமிபந்தநமாந ஜந்மமில்லை ”
 என்று ப்ரமாண ப்ரஸித்தானுவன்கிடர் ! கர்மவ்யாயர்க்கு மிவ்வருகாய்
 வந்து பிறந்தானென்றபடி. இப்படி பிறக்கக்கடி யென்னென்னில் [ஸுரீ
 தி] [அர்த்தித:] என்கிறது; அவர்க்கிரப்பிக்காக வென்றபடி. இரப்புத்
 தா னிச்சையையும் பிறப்பிக்குமாகாதே!; * இச்சாக்குவிறதவிறே. [ஷே
 லெவெ] [தேவை:] தங்கள் கார்யத்துக்காக விரந்து பிறக்கப்பண்ணிக்
 காரியத் தலைக்கட்டினவாதே யெதிரிட்டு “ ஸ்ரஷ்டஸ்த்வாஸாய ” (ஸ்வரோ
 ஹம்) என்றிருப்பார்க்காகக்கிடர். “ நீணகர்ந்ளெரிவைத்தருளாய் ” என்
 பர்கள் - லங்கையைச் சுட்டுத்தரவேனுமென்பர்கள். [உதீர ஸ்ராவண
 ஸு] [உதீர்ணஸ்யராவணஸ்ய] பயாவஹனுனபையல், தானே வரபலத்
 தாலே யழியச் செய்யவேண்டும்படி விஞ்ஞிபடி. [வயாஸிஹி] [வதார்
 த்திபி:] தாங்கள் பட்ட நலிவாலே திருவுள்ளத்துக்குப் பொருந்தாதவ
 ற்றையும் விண்ணப்பஞ்செய்தார்கள். “ ஒருவனை யழியச்செய்ய ஒருநா
 டாகப்பிழைக்குமாகிலாகாதோ ” என்றழியச்செய்தானத்தனை! [ஸுரீத:]
 [அர்த்தித:] * தன்னுடைச்சோதிக் கெழுந்தருளுந்தனைபும் திருவுள்ளத்

திற்பட்டுக்கிடந்ததிதுவே. [சூரித்] [அர்த்தித்] உபாஸித்தவர்களல்ல. [பிராநுஷெனொகெ] [மாதாஷேலோகே] ஆக்கன்தேவர்கள், மதுஷ்ய கந்தத்துக்கு சர்கிபண்ணி பூமியிலிழியவருவருத்து, ஒன்றையோஜனை க்கவ்வருகே நின்று ஹவிஸ்ஸுக்கொள்வார்கள்; அவர்கள் மதுஷ்யஸ்த்தா நத்திலே யாம்படியான தத்த்வங்கிட நிங்கேவந்து பிறந்ததென்றபடி. *மனிசர்க்குத் தேவர்போலத் தேவர்க்குந்தேவனிறே. [ஜஜே] [ஜஜே] ஆவிர்ப்பூதமானமாத்ரமன்று; நாட்டார் பத்துமாஸம் கர்ப்பவாஸமதுப விக்கில் பன்னிரண்டுமாஸமிறே யிவனதுபவித்தது; “ததஸூயாடிஸோ பிராவஸ” (ததஸூசத்வாதஸோமாவஸே) என்றும், “ஜாதொஹ்யதவொ டுராச” (ஜாதோஹம்யத்தவோதராத்) என்றும், [விஷ்ணுஸூநாதநி] [விஷ்ணுஸூநாதநி] (நாட்டிற் பிறந்தியாதி) அகர்மவஸ்யனான தான் கர்மவஸ்யரோடே ஸஜாதியனாய் நாட்டிலேவந்து பிறந்து; அவர்கன்படு ம் துகத்தளவன்றிக்கே, கடலுக்கக்கரையிலே யுயிரு மிக்கரையிலே யுட லுமாம்படியான ஜநகராஜபுத்ரி விஸ்வலேஷமென்ன, பெரியவுடையார்ந்த நமென்ன, ஏவமாதி துகங்கையும்பட்டு; அதுக்குமேலே, செப்தநந்தி யறியாத மனிசர்க்காக, நிரபராதமான நாட்டை நலிகிற ராவணதிகண்ட கரை, “பொருந்தாரகைவேலுதிபோல்பரப்பாயமெல்லடிகள்குருதிசோ ர - விரும்பாதகான்விரும்பி,” “எவ்வாறுநடந்தனெயம்மிராமாவோ” என்கிறபடியே, அவர்களிருந்த விடங்களிலே தேடிச்சென்று கொன்று, லங்காத்வாரத்திலே விஜயபுர்பரிவ்ருதராயக்கொண் டெழுந்தருளினிற்க; அவ்வளவிலே ப்ரஹ்மாதிதேவர்கள் வந்து, “ததிஷுந்தஃசுதஃசுதஃசுதஃ ஸூஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷு” (ததிதம்நக்ருதம்கார்யம் - ப்ரஹ்ருஷ்டோதி வமாச்சம்) என்று - நாங்களர்த்தித்தவையடைய வெங்களளவுபாராதே தேவர்செய்தருளிற்று, இனி * தன்னுடைச்சோதியேற வெழுந்தருளவ மையுமென்ன; அவ்வளவிலே ருத்ரன், “நாட்டைய தேவரீருடைய வி ஸ்வேஷத்தாலே விரஷ்டப்ராயமாய்க் கிடக்கிறது, திருந்தாய்மாராயும் திருத்தம்பிமாராயும் திருப்படைவீட்டி யுள்ள ஜநங்கையும, மீண்டுபு கு சிலநாளெழுந்தருளி யிருந்து ஈரக்கையாலே தடவிரகூழித்தெழுந்தரு ளவேணும்” என்ன; “கடல்புரலத்தளியிக்கான்” என்னும்படியே, பத் தோராயிரமாண்டெழுந்தருளியிருந்து ரகூழித்தபடியைச் சொல்லுகிறது. நாட்டையளித்தென்று. இதுக்காகவிறே, முக்கண்ணை - “ஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷு” (ஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷு) என்றது; இல்லையாகில், பிக்ஷு களை “ஸ்ரீமாந்” என்ன விரகில்லையிறே. (உய்யச்செய்து) நெடுநாளிரு ந்து தன்னுல்லது செல்லாதபடி பண்ணி, இட்டுவைத்துப் போகாதே கூடக் கொடுபோ யுஜ்ஜீவிப்பித்தபடியைச் சொல்லுகிறது. (நடந்தமை கேட்டுமே) “திருமெய்யாதிம தாஸாவிஸந்நோஜிதஃசுதஃசுதஃ” (தி ர்யக்யோநிகதாஸ்சாபிஸர்வேராமமதுவ்ரதா;) “விவெஸுடுவெஷுவடுத

ஜெஸுஸீரஸு ஹாது-மம்” (விவேசுவைஷ்ணவம்தேஜஸ்ஸுரீரஸ்ஸஹாதுக்) என்கிறபடியே - தன்னுடனேகூடக் கொடுபோனபடியைச் சொல்லுகிறது. “இன்னவிடத்திலே கொடுபோய்வைத்தான்” என்று ஸம்ஸயிக்க வேண்டாதபடி யருளிச்செய்து வைத்தாரிறே ஆழ்வார், “அன்றுசராசரங்களை வைகுந்தத்தேற்றி” என்று - பரமபதத்தே கொடுபோனமையை. (நடந்தமைகேட்டும்) இந்தப் பரயாணவ்ருத்தாந்தத்தைக் கேட்டும். அதாவது - பசித்தா ரிளைத்தாரைப் பார்த்துக் கொடுபோகையிறே. * புண்டரீகாக்ஷ நாமசங்கீர்த்தநாம்ருதமிறே பாதேயம். “ஜீதக்ஷேப-ணரீகாக்ஷ” (ஜிதந்தேபுண்டரீகாக்ஷ) என்று கொடுபோலேகாணும் போவது. * ராம:கமலபத்ராக்ஷ: இறே. (இப்படி யுஜ்ஜீவிப்பித்து நடந்தமைகேட்டும் - நாரணற்காளன்றியாவரோ.)

கீழிற்பாட்டில் - சப்தாதிவிஷயப்ரவணராய், “ஸர்வேஸ்வரன்” என்றொருதத்தவமுண்டு” என்று கேட்டார் வாய்க்கேட்டிருக்கிறவர்களை, தான்வந்தவதரித்துத் தன் வடிவமுகாலும் குணங்களாலும் வசிகரித்துத் தன்னையல்லதறியாதபடி பண்ணினானென்று சொல்லிற்று; இப்பாட்டில்-இதோரோற்றமோ, தன்னுல்லலது செல்லாமையைப் பண்ணிப் பொகட்டுப்போகையாகிறது படுகொலைக்காரரோபாதிமிறே, அங்ஙன்செய்யாதே தன்னோடேகூடக் கொடுபோய் ரக்ஷித்த குணத்துக்கென்கிறார்.....*

ஜீயர் அரும்பதம்.

இரண்டாம்பாட்டு. (நாட்டிலித்யாதி) இனிமேலுள்ள பாட்டுக்களிற் சொல்லுகிற குணங்களெல்லாம் சிழ்ச்சொன்னகுணங்களைப் பற்றவதிகமென்னு மிடந் தோன்ற வருளிச்செய்கிறார் (மேற்சொல்லப்புகுகிறவித்யாதி) ப்ரக்ருத்ய - அபேக்ஷித்தென்னுதல்.

முதற்பாட்டைப்பற்ற விரண்டாம்பாட்டி லதிகமானகுண மின்னதென்கிறார் (இப்பாட்டிலித்யாதி) (ரக்ஷிக்கும்படிக்கு) என்றவநந்தரம், அதிசயமில்லையோ (என்கிறார்) என்று கூட்டிக்கொள்வது. நாட்டிற்பிறவாதாரில்லையிறே பென்றது-சேதநராதி லொருகுறிச்சியில் பிறவாதாரில்லையிறேயென்றபடி. இவ்வாக்யத்துக்க நந்தரம், ஆனாலுக்கர்த்தமேதென்னில் என்றத்யாஹரித்துக்கொள்வது. பரிஹாரம் (ராமகுணங்களித்யாதி) “ராமகுணங்கள் நடையாடுகிறவிடம்” என்னவேணுமோ, பெருமானுடைய சீமையிலேபிறந்தவர்க ளென்னவொண்ணாதோவென்ன; அதுக்கயதாஸித்தி யருளிச்செய்கிறார் (பெருமானுடைய வித்யாதிவாக்யத்தவ்யத்தாலே) “ஐக்ஷாக்ஷணரீயாஹ-ஓரி ஸ்ரெஸுவநகூதநா | ப்ரமவக்ஷி ப்ரமவக்ஷி) ணாந்தி ப்ரஹ்ம ப்ரஹ்வவ்” (இக்ஷவாக்ஷணியம்பூயில்ஸஸைலவநகாநா | ம்ருகபக்ஷிமதுஷ்யானம்நிக்ரஹப்ரக்ரஹாவபி, இதி கிஷ்கிந்தாகாண்டே வாலிநம் ப்ரதிராமா. “ராமகுணங்கள் நடையாடுமிடத்திலே பிறந்தவர்கள்” என்றதுக்கு மந்யதாசித்தியுண்டென்கிறார் (விதிதஇத்யாதி) அதாவது - ஸத்ருகோஷ்ட்டியிலும் குணங்கள்நடையாடுகையாலேயிவ்வர்த்தமுங்கூடாதென்றபடி. சிழ்ச்சொன்ன வந்யதாசித்தியிரண்டையும் சேரப்பிடித்தருளிச்செய்கிறார் (அக்குணங்களித்யாதி) ஆனால் சித்தாந்தார்த்தமேதென்ன (நாட்டிற்பிறக்கையாவதித்யாதி)

“ விஜிதஸூஹியஜுஜ்ஜஸாணாமதவதஸு | தெமநெஜீதீவவததெ |
 டிஜீவிதூஜிவவி ” (விஜிதஸ்ஸுவிதம்ஜ்ஜஸாணாமதவததஸஸுஜீதேநமைதீபவ
 தேயதிஜீவிதமிச்சஸி) இதிஸுந்தரகாண்டே ராவணம் ப்ரதிஸீதா, “நாரணன்
 என்ருல் பெருமானாக்காட்டுமோவென்ன (ப்ரஹ்மாதிகருமித்யாதி) “ ஸ்வாஹ
 ராயநொஷெவரீஸாஸுக்ராய-யொவிஹஃ | ஸகஸு-மொவராய
 ஸு-ஹ-தவவ)ஸ்வ-தூஜி ” (பவாந்நாராயணேதேவஸி ஸ்ரீமாம்ஸிசக்ராய
 தோவிபு: | ஏகஸுருங்கோவராஹஸ்த்வம் பூதபவ்யஸஸ்பதநஜித்) இதி ராவணவத
 நந்தோராமம் ப்ரதிப்ரஹ்மா. நாட்டிற்பிறந்தால் நாரணந்காளாகவேணுமோவென்
 ன (ஒருவன்சோற்றையித்யாதி) இவர் “ நாரணன் ” என்கைக்கு-கீழேப்ரமாணக்
 காட்டி, உபபத்திகாட்டுகிறார் (வரையாதேயித்யாதி) வரையாதே - தாரதம்யம்பா
 ராதே. ஒக்கிவைக்கை - ஆக்கிவைக்கை. கீழே - “ கற்பரோ ” என்றுசொல்லி, இ
 ங்கே - “ ஆளன்றியாவரோ ” என்றந்தால் பலித்தோர்த்தவிசேஷம் (கீழிற்பாட்
 டிலேயித்யாதி) “ பிறந்தவர் - ஆளன்றியாவரோ ” என்றந்தால் பலித்தவர்த்தம்
 (ஸ்ருஷ்டஸ்த்வமித்யாதி) “ ஸு-ஷ-ஸு-வ-நவாஸாயஸு-ந-த-ஸு-ஹ-ஜீ
 நெ ” (ஸ்ருஷ்டஸ்த்வம்வநவாஸாயஸவநுரத்தஸ்ஸுஹ்ருஜ்ஜநே) இத்த்யாதி லக்ஷம்
 னம்ப்ரதிஸுயித்ரா. “ ஸவ-ஃ-வ-ஸ-வ-ஸ-ஃ-வ-ஸு ” (ஸ்ரவம்பரவஸம்து:கம்) எ
 ன்று - பாரதந்த்ரீயம் து:கருபமாயிருக்க, இத்தைக்கல்விக்குபலமாகச் சொல்லா
 மோவென்ன (வருத்ததுறையித்யாதி) இவர்களுக்கு - ஆழ்வார்களுக்கு. நமக்கப்ப
 டி தோற்றவிலையேயென்ன (வகாதவித்யாதி) வகாததுறை - அப்ராப்தவிஷயம்.

இங்கேவந்து பிறந்தது குணமாகக் குறுப்பாக, அவனுடையமேன்மைய
 யும் சம்சாரத்தினுடைய தன்மையையும் மருளிச்செய்கிறார் (அஸ்ப்ருஷ்டேத்யாதி)
 அப்படிபிறந்தானோவென்ன, ப்ரமாணம் (ஸஹிஇத்யாதி) “ ஸஹிஷெ-வெஸு-ஃ
 ரஸு-ராவணஸு-வயாபி-ஹி | சுயி-ஃ-தொ-ந-ஷெ-வொ-கெஜி-ஃ
 விஷ-ஸு-நா-த-ந: ” (ஸஹிதேவைருநீர்ணஸ்ய ராவணஸ்யவதார்த்திபு: | அர்த்
 திதோமாதுதேலோகே ஜ்ஜ்ஞேவிஷ்ணுஸ்ஸநாதந:) இத்த்யோபத்யாகாண்டே வா
 ல்மிகு. ஸ - ப்ரஸித்திப்ரமாணத: சப்தத்துக்கு உக்தார்த்தத்திலே நோக்கென்கை
 க்காக, “ ஸஹி - ஜிஜ் ” (ஸஹி-ஜ்ஜ்ஞே) என்ற்வயித்து, இரண்டிக்கும்ர்த்தம்
 (கர்மநிபந்தநமானவித்யாதி) “ ஸு-தூயாயபா - ஸாஹவாரீ ” (ஆத்மமாயபா - ஸம்
 பவாமி) என்னிறிங்க, “ இரப்பாஸேபிறந்தான் ” என்கிறதென்னென்ன (இரப்புத்
 தானித்யாதி) “ இச்சையாலேயவதரிக்கும் ” என்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் (இச்சாக்
 ருவீதவிதேயென்று) உ-ஹ-ம-ஹீ-தாவிஜி-தொ-ஷெ-ஹ: ” (இச்சாக்ருவீ
 தாபிமதோருதேஹ:) இத்த்யாதி. இரக்கிறவர்கள் தான் திருவடி திருவந்தாழ்வான
 ல்ல, துர்மாகளாய் ஸ்வகார்ப் பரராணவர்கள் கிட! ரொங்கிறார் (தங்கள் கார்யத்
 துக்கித்யாதி) “ ஸ்வகார்ப்பரர் ” என்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் (நீணகரித்த்யாதி) பா
 சுரத்துக்கர்த்தம் (ஸங்கையித்யாதி) * ராவணசப்தார்த்தம் (பயாவஹனாவெ
 ன்று) “ ஸு-ஹ-ஸு-ஸ-வ-ஃ-வ-ஃ-தா-நா-ஸு ” (ஸுஹ்ருதம்ஸ்வபூதாராம்) என்
 றிருக்கிறவனை யிதுக்காக வர்த்திக்கலாமோவென்ன (தாங்கள்பட்டவித்யாதி) தன்
 றிருவுள்ளத்துக்குப் பொருந்தாதத்தைச் செய்வானென்னென்ன (ஒருவனையித்யா
 தி) “ சுநித: ” (அர்த்தித:) என்ற பூதார்த்ததாப்யம் (தன்னுடைச்சோதியித்
 யாதி) அதாவது - “ யஜீதருஸ: ” (யஜீதருஸ:) இத்த்யாதிப்படியே பிற்பட்

ஸ்யதே । திர்யக்யோநிகதாஸ்சாபி ஸர்வேராமமதுவ்ரதா,) “விதாஜஹவ
ஸூக்யாவநிஸ்தி குஜிஹாஜிதி | விவெஸஸெவெஷுவந்தேஜஸஸீஸஸுவ
நமம்” (பிதாமஹவசஸ்ச்ருத்வாவிநிஸ்சித்யமஹாமதி | விவெஸவைஷ்ணவ
தேஜஸஸஸீரஸ்ஸஹாதுக | இத்யுத்தரஸூராமாயணே, ராமாயணதிகளிலே “ப்
ஹ்மலோகத்திலொருப்ரதேசத்திலே வைத்தான் ” என்றிருக்கிறதேயென்ன (இ
ணவிடத்திலே யித்யாதி) (அன்று சராசரங்களையித்யாதி) பெருமாள் திருமொழி
ஸ்பஷ்டோர்த்தம். ஸஹஸ்ரநாமபாஷ்யத்திலே “ஐதஹஸூரமஹிமம் பரி
ஜெஷீவரிமுஹம்” (ருதுஸ்ஸதர்ஸநகாலஃபரமேஷ்ட்டபரிக்கரஹம்) என்ற
டத்திலே, “வரிமுஹம்” (பரிக்கரஹம்) என்றதற்கு - “சுதுவததுவபு
தொமுஹம் சுஸெவசிவரிமுஹம் - ஸஸஜிவிவளரஜாமபஷ்டதநு
ஸவாஸூஷெவதாராஜிதஸூஷெவபுஷெவிபரஸிவஷபுரபணாசு”
(அதர்சததர்சபரிதோக்ரஹம் அஸ்யேதிபரிக்கரஹம் - ஸ்வஸம்பந்திபௌரஜாநபதநம்
ந்திரவாஸ்துதேவதாராமதருதூர்வாதேரபிரமபதப்ராபணத்) என்றிரிதேபட்டர்
“நடந்தமை” - நடந்தப்ரகாரமென்றபடி. நடந்தப்ரகாரமேதென்ன (அதாவது
த்யாதி) பசித்தாரிணத்தானாயென்று - முழுச்சொல்லு. அத்யந்தமார்த்தனாயென்
றபடி. அவன்பார்வை தாரகமோவென்ன,ப்ரமாணம் (புண்டரீகாக்ஷேத்யாதி)
“மஹாதாண்டரூபிபாநம் துஷ்ணரூபினிகலெதஸாஸி | வாயெயம்ப
ணஸீகாஷு நாஸிஸஜீநாஸிதஸு. ” (கச்சதாமதூரமத்வாநம் ந்ருஷ்ணமூர்ச்சி
தசேதஸாம் | பாதேயம்புண்டரீகாஷு நாமஸங்கீர்த்தநாமருதம்.) பலிதம் (ஜிதந்த
இத்யாதி) பெருமாள் புண்டரீகாஷரோவென்ன (ராம இத்யாதி) “நாஸீகஸிவ
வதூராக்ஷ ஸஸூஸ்தஜிமொஹஸி | ஸூவஷாக்கிணஸிஸஜிஹம் ஸுஸூ
தொஜநகாதுஜெ” (ராமகமலபத்ராக்ஷஸ் ஸர்வஸத்த்வமநோஹஸி | ரூபதாக்கி
ன்யஸம்பந்ரஃ ப்ரஸூதோஜநகாத்மஜே) இதி சுந்தரகாண்டே ஸீதாம் ப்ரதிஹதூ
மான்.

இப்பாட்டுக் கவதாரிகையிற் சொன்ன தாத்பர்யமொழிய தாத்பர்யாந்தரம்
(கீழிப்பாட்டிலித்யாதி)

நாட்டிற் பிறந்தவர் - நாட்டிற் பிறந்தென்று தொடங்கி, கேட்டும் - நாரண
ற்காளன்றியாவரோ வித்யந்வயம். ....*

மூ ன் ற ம் பா ட் டி.

கேட்பார்க்கேசவன்கீர்த்தியல்லான்மற்றுங்கேட்பரோ

கேட்பார்செவிசுகிழிமைவசவுகளேவையுஞ்

சேட்பாற்பழம்பகைவன்சிசுபாலன்றிருவடி

தாட்பாலடைந்ததன்மையறிவாராயறிந்துமே.

ஆருயிரப்படி.

(கேட்பார்கள்) மறுஷ்யமாத்ர துஃகிரஸநம்பண்ணியருளு மிது
தானொருகுணமோ, ப்ரதிசூலனான சிசுபாலனுக்குங்கூடத் தன்றிருவடி
களேக்கொடுத்த விம்மஹாகுணத்தைப்பார்த்தாலென்கிறார்.

ஸ்வபரிவாத ஸ்வணைகபோகரான ப்ரதிகூலருடைய செவிகளும் வேம்படி பருஷபாஷணபரனாய் ப்ரதிபவ மிம்மஹாபராதயுக்தனாயிருந்த சிசபாலனுக்கும்கூடத் தன்றிருவடிகளைக்கொடுத்தருளின இஸ்ஸ்வபாவ த்தை யறிவாராயறிந்துவைத்தும், * ஸம்ஸர்வே மதுரமாயிருப்பதொன் றைக்கேட்கவேண்டியிருப்பார், அவர்கள் பக்கலிலேசென்று இக்குணத் தையன்றி மற்றுமொன்றைக்கேட்பரோவென்கிறார்.....*

பன்னீராயிரப்படி.

அநந்தரம், அநிஷ்டத்தை நிரஸித்து ரக்ஷித்தவனவன்றியே, அநிஷ்டகாரி யான சிசபாலனுக்கு மோக்ஷத்தைக் கொடுத்த குணதிக்யத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

கேட்பார்செவி - “பகவத்குணஹாநிகேட்கவேணும்” என்றபிசந்திபண்ணியி ருக்கு மவர்கள்செவிக்கு. சுடு - அக்நிகல்பமாம்படி சுடக்கடவநாய், கீழ்மை - நிகர் ஷாபாதகமான. வசவுகளே - பருஷோக்திகளையே சொல்லி, வையும் - வையுமவ னாய், ஹிரண்யராவணஜம்மங்கலையே தொடங்கி, சேட்பால் - தூரகாலஸ்த்தனாய் க்கொண்டு. பழம் - பழையதாக, பகைவன் - பகைவனுய்ப்போருகிற, சிசபாலன் - சிசபாலனுனவன், திருவடி - நிருபாதிக ஸ்வாமியான க்ருஷ்ணனுடைய, தாட்பா ல் - திருவடிகளிடத்திலே, அடைந்த - சாயுஜ்யத்தை ப்ராபித்த, தன்மை - அசாதா ரணஸ்வபாவத்தை, அறிவாரை - அறிவாரான ஜ்ஞாநாதிகரை, அறிந்தும் - அறிந்து வைத்திருக்கச்செய்தேயும், கேட்பார்கள் - தங்களுக்குஜ்ஜீவநப்ரகாரத்தைக்கேட்க வேண்டியிருக்குமவர்கள், அவ்விவனுடையார் பக்கலிலே, கேசவன் - கேசிஹந்தா வான க்ருஷ்ணனுடைய, கீர்த்தி - * ப்ரதிபவமபராத்நாவுக்கு மோக்ஷப்ரதையான மொளக்த்யகீர்த்தியை, அல்லால் - ஒழிய, மற்றும் - விலக்காதார்க்கு மோக்ஷங்கொ டித்த வ்யக்த்யந்தரத்தை, கேட்பரோ - கேட்பரோ, ...*

நடு - மூன்றும்பாட்டு.

சிசபாலனையு முட்படத்தன்றிருவடிகளிலே சேர்த்துக்கொண்ட பரமக்ருபையையறிந்தவர்கள், கேசிஹந்தாவினுடைய கீர்த்தியை யொ ழியவேறொன்றைக்கேட்பரோ வென்கிறார்.

(கேட்பார்கள்) கீழே - “கற்பரோ” என்றது - அதாவது - மு தல் நடுவு இறுதிதன்னெஞ்சிலே பூற்றிருக்கும்படி வாசநைபண்ணுகை யாயிற்று;இனி, கேட்கையாவது-வாசநைபண்ணினு றெருவ னோர்த்த த்தையுபபாதித்தால், அத்தையுத்திபண்ணி விஸ்வஸித்திருக்கை, நடுவிறு ந்தநாநூநானும் தன்னெஞ்சு தெளிவுபிறந்ததில்லையே யாகிலும், விழுக் காட்டிலிருவார்க்கும் பலமொத்திருக்கக்கடவது. கற்றிலனாகிலும் கேட்க வேண்டிவனுண்டிறே - கற்றுத்தெளியக்கண்டவர்த்தத்தைக் கேட்டு விஸ் வசித்திருக்கை, கல்வியுமதின் பலரூபமானகைங்கர்யத்திலு ம்நவயிக்குப் பெற்றிலனாகிலும், ஆசார்யன்பக்கலிலே யோர்த்தத்தத்தைக் கேட்டமாத்ர மாயிருந்தாலும் தனக்கோராபத்திலே யுதவுகைக்கொருகுறையிலே. இ னி, தன்னிழவு - பரப்ரதிபாதந சக்தியில்லாமைபும், தன்னெஞ்சு தெ ளியாமையால் வருவதுமேயிதேயுள்ளது. (கேட்பார்கள்) செவியில் தொ ளையுடையவர்கள், பகவத்குணங்கள் கேட்கையிறே செவிக்கு ப்ரயோஜ

நம்; “கேளாச்செவிக்ஞ்செவியல்லகேட்டாமே” என்னுந்நிதிறே, எனும்புவனையோபாதிநிறே. (கேசவன்கீர்த்தியல்லால்) விரோதிரஸநசி லனுன க்ருஷ்ணன்கீர்த்தியல்லது வேதேசிலவற்றைக்கேட்பரோ. பருவம் நிரம்பிக்கற்ற பின்பல்லவிரோதிகளைப்போக்கிற்று; பூதனைகொடக்கமா னவிரோதிகளைத் தொட்டிப்பருவத்தேயிறே போக்கிற்று. விரோதிரஸ நந்தான்ஜ்ஞாததயாவன்று, சத்தயாபாதகமா யிருக்கிறபடி. நஞ்சுகொல் லுகிறதறிவுண்டாயல்லவிறே. [வ்யாஜி தாவஸ்யோபிஹாஸா ஐஸ்வரோஸ்யோ க்ருஷ்ணபாஹுநா” (வ்யாதிதாஸ்யோமஹாரொளத்ரஸ் ஸோஸூரக்ரு ஷ்ணபாஹுநா) கேசியானவன், வாயையங்காந்துகொண்டு, கண்டாரொ ல்லாரும் நடுங்கும்படி வந்து தோற்ற; முத்தராயிருப்பார் த்வாரங்கண் டவிடத்தே கைநீட்டக்கடவதாயிருக்குமிறே, அந்தவாசனையாலே யிவன் வாய்க்குள்ளேகையைநீட்ட, அபூர்வாதுபவத்தாலே கைவிம்ம வளர் ந்துகொடுத்தது; அப்போதிடியேறுண்டமரம்போலே யிருபிளவாய்விழுந்தான் (மற்றுங்கேட்பரோ) கீழ்ச்சொன்ன ராமவ்ருத்தாந்தந்தான் கே ட்பரோ. இவர் ஸ்வபாவமிருந்தபடியென்! “இராமபிரானையல்லால் மற்றுங்கற்பரோ” என்றார் - கீழ், இங்கே - “கேசவன்கீர்த்தியல்லால் மற்றுங்கேட்பரோ” என்னுந்நிறார்; இதுதனக்கடியென்னென்னில்; அவ்வவதாரத்தை யதுசந்தித்தபோது “தயரதற்குமகன்றன்னையன்றி மற்றி லேன்தஞ்சுமாக” என்பர், இவ்வவதாரத்தை யதுசந்தித்தபோது “நங் கண்ணன்கண்ணல்லதில்லையோர்கண்ணே” என்பர்; இப்படியிழிந்தது னைகன்தோறுமழுந்த வல்லாரொருவரிறே. ஒரோருணங்களை யதுபவிக் கப்புக்கால் குணந்தரங்களில் கால் வாங்கமாட்டாதாப்போலே யாயிற் று, ஒரோவவதாரத்திலே யிழிந்தால் அவதாராந்தரங்களில் போகமாட் டாமையும்.

(கேட்பார்செவிக்ஞ கீழ்மைவசவுகளேவையும்) இதுநுக்குகீழ்- “கேட்பார்” என்றதுபோலல்ல, கீழ்மைவசவுகளே கேட்பாரிறே - இங் கு. பகவந்திந்தைக்கு ஜீவநம் வைத்துக்கேட்கும் தண்ணியவர்களுங்கூட ப்பொறுக்கமாட்டாமை செவிபுதைத்து, “இத்தனை யதிரச்சொன்னும், இப்படிசொல்லப்பெறும்புகான்” என்று சொல்லும்படியான வசவுகளே வைகை.(வசவுகளேவையும்) அதுகூலராயிருப்பார்க்கு மசித்ஸம்ஸர்க்கத் தாலே ப்ராமாதிகமாகவு மொரு ப்ராதிகூல்யம் வினாயுமிறே; அப்படி யே இவனுக்கும் யாத்ருச்சிகமாக வொரு நல்வார்த்தையும் கலகமோ வென்னில்; அதுவு மில்லை யென்கிறது - ஏவகாரத்தாலே, அதுக்கடி சொல்லுகிறது மேல் (சேட்பால் பழம்பகைவன்) மிகவும் ஜம்மஸ்த்ரு வென்றபடி. இந்தஜம்மமே யன்றிக்கே பூர்வஜம்மமே தொடங்கி சத்ரு வாய்ப் போருகிறுந்நிறே - இவனோரோஜம்மங்களிலே பண்ணின ப்ராதி கூல்யத்துக்கோ ரளவில்லையிறே; இப்படிப்பட்ட ஜம்மந்தா னனேகம். அவ்வவஜம்மங்களிலுண்டான காலத்தின்மிகுதியும், பண்ணின ப்ராதி கூ.

ல்யத்தினுடைய மிகுதியும், இவையெல்லாவற்றையும் நினைக்கிறது-பகையினுடைய பழமையாலே அபுத்திபூர்வகமாகச் சொல்லிலும் வாசனையாலே தப்பாதென்கை. அன்றின்மகன்று அப்போதே தாய்முலையிலே வாய்வைக்கும் தஜ்ஜம்மத்திலே வாசனைகொண்டன்றிறே; இவனுக்கு மிஜ்ஜம்மத்திலே பகவந்நின்றதைக்கடி-ஜம்மாந்தரவாசனையிறே. (திருவடிகாட்பாலடைந்த) சர்வஸ்வாமியுடைய பாதபார்வத்தைக்கிட்டின, சாயுஜ்யலக்ஷண மோக்ஷமாகிறது தானின்னதென்கிறது. அதாவது - விச்சேதமின்றிக்கே கிட்டிநின்று நித்யகைங்கர்யம்பண்ணப்பெறுகை. “ஐ ஹவெ ஹவெ ஹவெ” (பரஹ்மவேதப்ரஹ்மைவபவதி) என்றும், “வாஸிஸாஸிஸி-ஹவெ” (பரமம்ஸாம்யமுபைதி) என்றும், “தம்மையேயொக்கவருள்செய்வர்” என்றும், “ஸிஸாஸிஸி-ஹவெ” (மமஸாதர்யமாகதா) என்றும், “ஸிஸாஸிஸி-ஹவெ” (ஸமாநோஜ்யோதிஷா) என்றும் சொல்லுகிறவற்றால் - வஸ்த்வைக்யம் சொல்லுகிறதன்று, பேற்றில்வந்தாலவனோடிகவனுக்கு சர்வதா சாம்யமுண்டென்கிறது, “ஜமத்யாபாஸவஜி-ஹவெ” (ஜகத்வ்யாபாரவாஜம்) “ஹமஜி-ஹவெ” (போகமாத்ரஸாம்யலிங்காச்ச) என்றும் சொல்லுகையாலே. சாயுஜ்யமாகிறது - “அவனோடொன்றும்” என்கிறதன்று, அவன்பிருவடிகளிலே பரிசர்ப்பைபண்ணுமென்கிறது; “ஸாயுஜ்ய-ஹவெ” (ஸாயுஜ்யம் ப்ரதிபந்நாயே தீவரபந்தாஸ்தபஸ்விற: | க்ரமமதேநித்யம் பவந்திநிருபத்ரவா) என்றுஞ்சொல்லுகையாலே. (தன்மையறிவானாயிந்துமே கேட்பார்க்குவிஷயமுண்டாக்குகிறார். இந்த குணஞ்ஞாநமுடையாயறிந்து, (அவர்கன்பக்கலிலேசெவிதாழ்த்து) வைத்தும் - கேட்பார்கள் கேசவன்கீர்த்திபல்லால் மற்றுங்கேட்பரோ.

இவன் திருவடிகளைக் கிட்டிற்றென்கொண்டென்னில்; திருநாமங்களைச் சொல்லித் தவங்கரிக்கையும், கையுந்திருவாய்முமானவழகையந்திமதசையிலே ஸ்மரிக்கவுங் கூடுமிறே. மேலெழ வாராயந்துபார்த்தால் சிலவேறுது சொல்லலாம், இதுக்கினியோருபபத்தி தேடிச்சொல்லுகையாவதவன் க்ருபைக் கொருகொத்தை சொல்லுகையிறே. “சர்வேஸ்வரன் க்ருபையாலே சிசுபாலன் திருவடிகளைப்பெற்றான்” என்று ஆழ்வார்களும் நுழுகளுமெல்லாரும் சொல்லிக்கொண்டு போருவர்களிறே. இவன்பக்கலிலே பரமபக்திபர்யந்தமாக வுண்டானாலும், “அதுக்கும் கரணசம்பத்திகொடுத்தானீஸ்வரனன்றோ” என்று அதுவும் கழியாடிற்க, வருந்தியில்லாததொன்றுண்டாக்குகை பணியன்றிறே. ஆளவந்தார் “சிசுபாலன் பெற்றிலன்கான்” என்றருளிச்செய்வர்; “அதுவென்னென்னில், இதுக்கடியாகச் சொல்லலாவதொரு சாதந மிவன்கையி லில்லாமையாலே; நாட்டை நலியாமைக்குக் கொற்றவன்வாசலுக்குள்ளே சுழற்றியெ

மிந்தானத்தனைகான்” என்றருளிச்செய்வார். “காகம், திருமுன்பே யெய்த்துவிழுகையாலும், இவன் திருநாமங்களைச்சொல்லித் தவங்கரிக்கையாலும், அவன்குணங்கள் நினைத்தபடி விஸ்த்ருதமாகப்பெறுதே சங்குசிதங்களாயிற்றின” என்றிறே சொல்லுகிறது; “வவிவ-ஊசிஸ-வாபெதாஜுமா மஹாபெவா ம-ணவவவஹவாஸா-ஊசிஷுபாஸஹ-அஜீ” (பலிபுஜிஸிஸ-பாலேதாத்ருகாகஸ்கரேவா குணலவஸஹவாஸாத்வத்ஷமா ஸங்குசந்தி) என்கையாலே. “பலபலநாமுஞ்சொல்லிப்பழித்தசிகபாலன்னை, யலைவலைமைதவித்தவழகன்” என்றிறேபெரியாழ்வாரும், “வைதுநினைவல்லவாபழித்தவர்க்கும்” இத்யாதி. இப்பாட்டி லேற்றமாகிறது - “தன்னாலல்லதுசெல்லாமை வினைந்தாலாகூடக் கொடுபோனான்” என்றதோரோற்றமோ, தன்பக்கலபராதம்பண்ணின சிகபாலனுக்கு மவர்கள்பேற்றைக் கொடுத்ததுக்கென்றபடி. ....*
 ஜீயர் அரும்பதம்.

முன்றும்பாட்டு. (கேட்பார்களித்யாதி) “சிகபாலன்திருவடி” என்று தொடங்கி, “அறிந்தும்-கேட்பார்கள் கேசவன்கீர்த்தியல்லால் மற்றுங்கேட்பரோ” என்றபதங்களைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை (சிகபாலனையுமித்யாதி)

கீழே - “கற்பார்” என்றார், இங்கே - “கேட்பார்” என்கிறார்; இரண்டும் பேதமேதென்ன (கீழேயித்யாதி) அதாவது - கற்கையாவதென்றபடி. ஊற்றிருக்கும்படி - மாறாதே யதுவர்த்திக்கும்படி. ஆளு லாசார்யசந்நிதியிலே சம்ஸய விபர்யயமறக் கற்றவனுக்கொழியக் கேட்டவனுக்கு முஜ்ஜீவரமுண்டோ வென்ன (நடுவிரந்தவித்யாதி) விழுக்காட்டில் - பர்யவசாரகதிலிலே யென்றபடி. இருவர்க்கும் - கற்றவர்க்கும் கேட்டவர்க்கும். பலம்-பகவத்ப்ராப்தி, கல்லாதவனுக்கு ஸ்வனாதிசாரந்தானுண்டோவென்ன (கற்றிலனாகிலுமித்யாதி) ஏதத்விவரணம் (கற்றுத்தெளியவித்யாதி) “நடுவிரந்த” இத்யாதிவாக்யவிவரணம் (கல்வியுமித்யாதி) அதின் பலஸபமான கைங்கர்யமாவது - பிறரையும் தங்களோபாதி யப்யாசத்துக்க திகாரிகளாக்கி யீஸ்வரன் திருவடிகளிலே சேர்த்து, அவனுக்கு முகவிகாலத்தைப் பண்ணுகை யென்றபடி. (தனக்கோராபத்திலே யுதவுகைக்கொருகுறையில்லை) என்கிறவிடத்திலே - “சுஹி-கெவரிகாநஹ-ஹாபெதாஜுமா மஹாபெவா ம-ணவவவஹவாஸா-ஊசிஷுபாஸஹ-அஜீ”

தெவ்வாதி தாஹெதாவஜித்யாதி-ஹாபெதாஜுமா மஹாபெவா ம-ணவவவஹவாஸா-ஊசிஷுபாஸஹ-அஜீ” (அந்யேத்வேவமஜாநந்தஸிங்குத்வாந்யேயபாஸதேதேபிசாதிதரம்த்யேவமநுத்யும்ஸிங்குதிபராயண) என்கிற ஸ்லோகமதசந்தேயம். ஸ்ரோதாவுக்கிப்படி பலமுண்டானவோபாதி, இங்கிருக்கிற நாலுநாளு மிரண்டிழவு முண்டென்கிறார் (இனித்தன்னிழவித்யாதி) “கேசவன்கீர்த்தியல்லால் மற்றுங்கேட்பரோ” என்கையாலே - செவிக்கு ப்ரயோஜநமிதென்கிறார் (செவியித்யுமித்யாதி) “செவிக்கு ப்ரயோஜநம்” என்றதின் வ்யதிசேகரித்தமான வர்த்தத்தை யருளிச்செய்கிறார் (கௌச்செவிகளித்யாதி) திருமொழி பதினோராம்பத்து ஏழாந்திருமொழி யிரண்டாம்பாட்டு, “நீள்வான்” இத்யாதி. “அவன்கீர்த்தியைக்கேளாத செவிகள் செவியல்லவென்றபடி. “செவியல்ல” என்பானென், ரந்த்ரமிருக்கிறதேயென்ன (ஏதம்புவனையித்யாதி) க்ருஷ்ணனென்னாதே, “கேசவன்” என்றதுக்கு பாவம் (விரோதித்யாதி) விரோதி நிரஸை

வார்களருளிச்செய்தார்கள்” என்றார் - கீழே; அவர்களருளிச்செய்த தெங்கேயென்ன (பலபலவிய்யாதி) “சிசுபாலன் நிரந்தேறுதுகமாக மோகூம்பெற்றான்” என்ற துக்குப் ப்ரமாணம் (வைதுநின்னையிய்யாதி) கீழிற்பாட்டைப்பற்றி விப்பாட்டுக் காண்கியமேதென்ன (இப்பாட்டிலேற்றமாகிறுதிய்யாதி)

வஸ்துயாதாதம்யத்தை யறிவாரந்தப் பரம்காருணிகனுக்கன்றி யாளாவ
ரோ வென்கிறார்.....*

பன்னிராயிரப்படி.

அந்தரம், இல்லாதஜகத்தையுண்டாக்கின வதிசயத்தையறுசந்தித்தருளுகிறார்.

பன்மை - பலவகைப்பட்ட தேவாதிபேதங்களை யுடைத்தாய். படர் - புண்
யபரபாறுபமாகவிஸ்தீர்ணமான. பொருள் - பதார்த்தங்களெல்லாம். ஆதம்-ஒன்
தும். இல் - இன்றியே. பாழ் - சூர்யமாய்க்கிடந்த. நெடுங்காலத்து - த்விபரார்த்த
காலாவஸாநத்திலே. நன்மை-பூதார்தர ஸம்ஸ்ருஷ்டமாய், கார்யோத்பத்திஹேது
வான நன்மையையுடைத்தான. புனல் - காரணஜலத்தை. பண்ணி - “சுபவன
வஸஸஜா-ஃஜா” (அபவஸஸர்ஜாதேன) என்கிறகணக்கிலே ஸ்ருஷ்டித்து “த
டிணஜிலவெஹெஹி-தஸிவிஜெஹிஸ்யபஸுஹா” (ததண்டமபவத்தைமம்-தஸ்
மிர்ஜஜெஹஸ்வயம்ப்ரஹ்மா) என்கிறமர்யாதையிலே அஜ்ஜலத்திலே யுத்பந்மான
அண்டத்திலே. நான்முதனை - ப்ரஹ்மாவை. பண்ணி - ஸ்ருஷ்டித்து. இந்தசமஷ்டி
ஸ்ருஷ்டருட்யநந்தரம், தொன்மை - பூர்வவாசநயமியும்படி. தன்னுள்ளே தன் ஸ்
வருபைகதேசஸத்திலே. மயக்கிய - “வநஃஹவதி” (ஏகிபவதி) என்கிறபடியே ம
யங்குவித்துக்கிடந்த சமஸ்தபதார்த்தங்களையும், தோற்றிய-விபக்தமாம்படிஸ்ருஷ்டி
முகத்தாலேதோற்றுவித்த. சூழல்கள்-சகக்ஷணஸ்ருஷ்ட்யபுரவேச நாமரூபயா
கரணங்கள்தொடக்கமானவிரகுகளை, சிந்தித்து-வேதார்தமுகத்தாலேயறுசந்தித்து.
தன்மை-அவனுடைய வஸாதாரணலக்ஷணமானகாரணமான ஸ்வபாவத்தை. அறிப
வர்-அறியுமவர்கள். தாம்-தங்கள் தத்தவஜ்ஞாநவைபவாறுபமாக. அவற்கு-“ஈ
ஷவணவஹிஹொகாநாபி-தஃ” (க்ருஷ்ணவஹிலோகாநாமுத்பத்தி) என்று
ஜகக்காரணபூதானக்ருஷ்ணனுக்கு. அன்றி - ஒழிய. வேறொருவர்க்கு, ஆள்-ஆள்.
ஆவரோ - ஆவரோ.....*

சுடு - நான்காம்பாட்டு.

சிசுபாலனுக்குத் தன்னைக்கொடுத்ததோ றோற்றமோ, ப்ரளயத்தி
லே மங்கிக்கிடந்த ஜகத்தையுண்டாக்கின விம்மஹாருணத்துக் கென்
கிறார். சிசுபாலனிற்குறைந்தாரில்லையிறே சம்சாரிகளில்.

(தன்மையறிபவர்தாம்) தத்தவஸ்த்திநியறியுறவர்தாம். அதாவது
இதினுடையவுத்பத்தி யவனுக்காகக் கண்டதென்றிருக்குமவர்கள்; * ஸ்ரு
ஷ்டஸ்வம் வநவாஸாயபோலே. ஜகக்காரணவஸ்துவே யுபாஸ்யமென்
றறியுமவர்கள்; * காரணந்துத்யேய:இதே, “சுயாதொஹி-ஹஜி ஜாஸா”
(அதாதோப்ரஹ்மஜிஜ்ஞாஸா) என்ன “ஜ்நாஃஸ்யத” (ஜந்மாந்
யஸ்யத:) என்னாநின்றதிறே. (அவற்காளன்றியாவரோ) காரணகளேப
ரங்களைக்கொடுத்தது தனக்கடிமைசெய்கைக்கிறே.

(பன்மைப்படர்பொருளாதுமில்பாழ் நெடுங்காலத்து) தேவாதி
பேதத்தாலே பலவகைப்பட்டு, கர்மாறுகுணமாக விஸ்த்ருதமான பதா
ர்த்தங்களொன்றுமில்லாதகாலத்து. தேவதிர்யகாதிருபேண வுண்டாகக்

கடவவஸ்துக்க ளொன்றுமில்லாதபடி பாழ்கூவிக்கிடக்கிற நெடுங்காலத்து. ஈரவரன்ஜகத்தை ஸம்ஹரித்து நெடுங்காலம் பாழ் கூவிக்கிடக்கும்படி யிட்டுவைக்கும். கர்ஷகனுனவன் விளைநிலமுவர்கழியும்படி நீரைத் தேக்கி வைக்குமாபோலே, இவற்றினுடைய தூர்வாசரைபோகைக்காக ஸ்ருஷ்டியோபாதிதகாலம் ஸம்ஹரித்துட்டுவைக்கும். கண்ணுக்கிட வொருதூரும்பில்லாதபடி ஸதவஸ்த்தமானகாலத்து. (நன்மைப்புனல்பண்ணி) அழிக்கப்பரப்பின நீர்போலல்ல. “சுபவணவஸஸஜா-ஃ” (அபவஸஸர்ஜாதெள) என்கிறபடியே முற்பட ஜலஸ்ருஷ்டியைப்பண்ணி. இவ்வளவும்வர வசித்தைக்கொண்டுகார்யங்கொண்டு, “இவையிரண்டும் நம்புத்தயதினமானபின்பு இனிச்சித்தையுங்கொண்டு கார்யங்கொள்ளுவோம்” என்றுபார்த்து சதுர்முகனையும் ஸ்ருஷ்டித்து. “யஸ்யுதாஸரீரஸு” (யஸ்யாத்மாஸரீரம்) “யஸ்யுப்யுயிலீரஸு” (யஸ்யப்ருதிவீசரீரம்) என்று இரண்டுமியனுக்குதுப்பாய் பரதந்த்ரமாயிரேயிருப்பது. “யொஸ்யுஷாணவீஷயாதிவ-ஃ” (யோப்ரஹ்மானம்விததாதிபூர்வம்) (நன்மைப்புனல்பண்ணி நான்முகனைப்பண்ணியென்று) “ஒருகுழமணைப்பண்ணி” என்பாஸாப்போலே. (தன்னுள்ளே) தன் சங்கல்பசஹஸ்காகதேஸத்திலே. (தொன்மையித்யாதி) பழையதாக, “ஸதேவ” என்கிறபடியே - தானொன்றிருசொல்லுக்குள்ளேயாம்படி பண்ணியிட்டுவைத்து, பின்னை “வஹ-ஸு” (பஹ-ஸ்யாம்) என்கிறபடியேயிவற்றையாவிர்ப்பவிப்பித்தவிரகுகளைச்சிந்தித்து-தத்வஸ்த்திதியறியுமவர்கள் அவனைபொழியவேறேசிலர்க்காளாவரோ. (தன்மை-உண்மை, புனலென்றது - மற்றவற்றுக்குமுபலக்ஷணம். தோற்றிய - தோற்றுவித்த.) விரோதியான சிசுபாலனுக்குத் தன்றிருவடிகளைக் கொடுத்தானென்றது, இதோதோற்றமோ விரோதிகளையுண்டாக்கித் தன்னைவைவித்துக்கொண்ட நீர்மைக்கென்கிறார். பன்மைப்படர்பொருள் - தன்னுள்ளே தொன்மைமயக்கிய - ஆதுமில்பாழ்நெடுங்காலத்து நன்மைப்புனல்பண்ணி நான்முகனைப்பண்ணி - தோற்றியருழல்கள்சிந்தித்து - தன்மையறிபவர் தாமவற்காளன்றியாவரோ வென்றவயம்..... *

ஜீயர் அரும்பதம்.

நாலாம்பாட்டு (தன்மையித்யாதி) “ஆதுமில் பாழ்நெடுங்காலத்து” என்றுதொடங்கி “தோற்றிய ருழல்கள்” என்னுமளவுங்கடாக்கித்தவதாரிகை (சிசுபாலனுக்கித்யாதி) உண்டாக்கினது மஹாகுணமானபடியென, அவனைப்போலேயெல்லாரும் வைத்துக்கொண்டிருந்தார்களோவென்ன (சிசுபாலனித்யாதி)

தத்வஸ்த்தியாவதேதென்ன (அதாவதித்யாதி) அவனுக்காகக்கண்டது - அவனுடைய கைங்கர்யத்துக்குடலாக ஸ்ருஷ்டமாயிற்றென்றபடி. இதுக்குத்ருஷ்டார்த்தம் (ஸ்ருஷ்டஸ்தவியித்யாதி) “தன்மையறிபவர்” என்றதுக்கர்த்தார்த்தம் (ஜகத்காரணேத்யாதி) “காரணவஸ்துவேபாஸ்யம்” என்னுமதுக்கு ஸ்ருதிசூதாய்

உள் (காரணந்தவியாதி) “இதினுடையவுத்தியவனுக்காகக்கண்டது” என்கிற வாக்யாநுணமாவதென்தம் (கரணேத்யாதி) இப்போது, “அவற்காள்நியாவ ரோ” என்றதுக்கு - கரணகலேபரங்களைக்கொடுத்தவற்கொழிய வேற்றொருவர்க் காளாவரோவென்று சப்தார்த்தம். “தன்மையறிபவர்” என்றதுக்கு - “காரணவ ஸ்துவே யுபாஸ்யமென்றதியுமவர்கள்” என்றத்தமானபோது, “அவர்க்காள்நி யாவரோ” என்றதுக்கு-காரணபூதானுவனக்கொழிய வேற்றொருவர்க்காளாவரோ வென்று சப்தார்த்தம். இந்தவர்த்தம் இருபத்தாநாலாயிரத்திலே கண்டுகொள்வது.

விவரணம் (தேவதிர்பகாதித்யாதி) நெடுங்காலம் பாழாகவிட்டுவைக்கிற தேதுக்கென்ன (ஈஸ்வரனித்யாதிவாக்யத்வயம்) உவர்கழியும்படி - சவர்கழியும்ப டி. “ஆதுமில்” என்றதுக்கர்த்தம் (கண்ணுக்கிடவித்யாதி) கண்ணுக்கிட வொருது ரும்பில்லாதபடி-கண்ணுலேகாண்மைக் கொன்றுமில்லாதபடி யித்யார்த்தம்.

புனலுக்குநன்மையேதென்ன (அழிக்கவித்யாதி) முந்தற ஐஸ்ருஷ்டியை ச்சொன்னதுக்கு ப்ரமாணம் (அபரேதேத்யாதி) இவ்வளவும் வரவென்றது-அண்ட ஸ்ருஷ்டிபர்யந்தமென்றபடி. இவையிரண்டும் - தெரிந்துக்களிரண்டும். இரண்டும் தன்புத்தியதீர்மோவென்ன, ப்ரமாணம் (யஸ்யாதீர்மேத்யாதி) சேதநஸ்ருஷ்டியில் முந்தற ப்ரஹ்மஸ்ருஷ்டியைச்சொன்னதுக்குப்ரமாணம் (யோப்ரஹ்மானயித்யா தி) ஸ்ருஷ்டித்தானென்னுதே, “பண்ணி” என்றதுக்குபாவம் (நன்மைப்புனலித் யாதி) குழமணன் - மரப்பாச்சி.

மயங்கல்-கூடலாய், (இட்டுவைத்து) என்றபடி. தோற்றிய-தோற்றுவித்த.

கீழிற்பாட்டி விதுக்காதிக்கயமேதென்ன (விரோதியான வித்யாதிவாக்யத்வ யம்) “ஆதுமில்பரநெடுங்காலத்து - மயக்கிய” என்று - சம்ஹாரத்திலும், “நா ன்முகனைப்பண்ணி - தோற்றிய” என்று - ஸ்ருஷ்டியிலும் தோற்றுகிற புருஷ்கி களைப் பரிஹரிக்கைக்காக வந்வயம் (பன்மையித்யாதி) மயக்கிய-மயக்குகையாலே யென்றபடி.....*

—*—

ஐந்தாம் பாட்டு.

சூழல்கள்சிறுத்திக்கில்மாயன்குழலன்றிச்சூழ்வரோ
வாழப்பெரும்புனறன்னாழந்தியஞாலத்தைத்
தாழப்படாமற்றன்பாலொருகோட்டிடைத்தான்கொண்ட.
கேழற்றிருவுருவாயிற்றுக்கேட்டுமுணர்ந்துமே.

ஆரூபிரப்படி.

(சூழல்கள்) கிணற்றிலேவிழுந்த தன்னுடைய ப்ரஜையை மாதா வானவள் வாத்தலயாதிசயத்தாலே விழுந்தெடுக்குமாபோலே, ரஸாதல த்திலே நிமக்கையான ப்ருதிவியை வராஹரூபதானாய் ஈஷணத்திலேசெ ன்று முழுகியெடுத்தருவின விம்மஹாகுணத்தைக்கேட்டு, ப்ருதமானத் தை ஸ்மணித்திருந்துவைத்து; “தங்களுக்கொரு புருஷார்த்தஸாதநத்தை ச்செய்யவேண்டும்” என்று நினைக்கில், அந்தவாபீச்சர்ய பூதானுவனு டைய திருவடிகளையல்ல தாபீச்சரியிப்பரோவென்கிறார்.....*

பன்னீராயிரப்படி.

அந்தரம், அழிந்தஜநத்தையுண்டாக்கினவளவன்றியே, தன்வடிவை யழிய மாறியு மாபதஸகனான ஸ்ரீவராஹருபியினுடைய வ்ருத்தாந்தத்தை யருளிச்செய் கிறார்.

பெரு-அபர்யந்தமான, புனல் தன்னுள்-ப்ரளயஜலத்திலே, ஆழ - அண்டக பாலத்தளவுமாழ, அழுந்திய-அழுந்தின, ஞாலத்தை-பூமியை, தாழப்படாமல்-கால விளம்பத்தாலேயுருமாயாதபடி, தன்பால்-தன்றிருமேனியிலேகதேசமாயிருப்பது, ஒரு-ஒரு, கோட்டிடை-கோட்டினிடத்திலே, தான்-அபேக்ஷாநிரபேக்ஷமாம்படி, ஸ் வேச்சாமாத்ரத்தாலே, கொண்ட-இடந்தெடுத்துக்கொண்ட, கேழல்- “கோலவராக ம்” என்கிறபடியே ஸ்ரீவராஹமான, திரு-அழகிய, உரு-வடிவை, ஆயிற்று-உடைய னானவித்தை, கேட்டும்-வேதேதிஹாஸபுராணமுகங்களாலேகேட்டும், உணர்ந்தும்- மநம்மபண்ணியும்வைத்து, சூழல்கள்-தங்களுக்குஜீவநோபாயமான நல்விரகுகள், சிந்திக்கில்-ஆராயநினைக்கில், மாயன் - “ஞானப்பிரானையல்லாலில்லைநான்கண்டநல் லதுவே” என்கிறபடியே ப்ரளயாபத்துக்குதவி, சம்சாராரணவோத்தரணோபாய பூதனுமா யாஸ்சர்யகரனான வராஹருபியுடைய, கழல்-திருவடிகளை, அன்றி-ஒழிய, சூழ்வரோ-ஆஸ்ரயிப்பரோ .....*

சா.௫ - ஐந்தாம்பாட்டு.

ஜகத்ஸ்ருஷ்டிபண்ணின தோரோற்றமோ, ஸ்ருஷ்டமானஜகத்தை ப்ரளயங்கொள்ள மஹாவராஹமாயெடுத்து, ரக்ஷித்தகுணத்துக்கென்கி றார்.

(சூழல்கள்சிந்திக்கில்) தான் தன்னோடுறவற ஜீவிக்கைக்குறுப்பா ன விரகுபார்க்கில், தந்தாமபிமதங்கள் சித்திக்கைக்கு விரகுகள்பார்க்கில், (உபாயங்கள் பலவுண்டிறே, அடியானுக்கடியோடேயிறே யந்வயம்,) (மாயன்கழலன்றிச்சூழுவரோ) ரக்ஷயவர்க்கத்தினுடைய ரக்ஷணமொருத லையானால் தான் தன்னைப்பேணுதேநோக்கு மாஸ்சர்யபூதனானவனுடைய திருவடிகளையல்லது பற்றுவரோ, (ஆழப்பெரும்புனல் தன்னுளழுந்திய ஞாலத்தை) ஆழத்தையுடைத்தான மிக்கஜலத்திலே யழுந்தினஞாலமெ ன்னுதல், பெரும்புனல்தன்னுள்-ஆழ-அழுந்தியஞாலமென்னுதல், (அ ழுந்தியஞாலத்தை) அண்டபித்தியிலே சென்றொட்டின்பூமியை, (தாழ ப்படாமல்) தறைப்படாமல், மங்காமல், உள்ளதுகொள்துபோனபின்பு, இனி சத்தையுங்கூட வழியவொண்ணாதென்றுபார்த்து, (தன்பாலொரு கோட்டிடைத்தான்கொண்ட) மஹாப்ருதிவியைத் தன்னெயிற்றிலே நீல மணிபோலேகொண்ட, தன்றிருவெயிற்றி லேகதேசத்திலேகொண்ட, உ தாரராயிருப்பார் நாற்பதுபேருக்குச் சோரிடநினைத்து நூறுபேருக்குச் சோறுசமைக்குமாபோலே, ரக்ஷயத்தினளவல்லகானும் கொண்டவெயி ற்றின்பெருமை, முகாந்தரத்தாலே ரக்ஷிக்கையன்றியே, தன்முடிகள வெ டித்து ரக்ஷித்தபடியிறே, (தான்கொண்ட) கொள்துபோனபூமி யர்த்திக் கவன்னிறேசெய்ககா, (கேமல்கிருவுருவாயிற்று) அழிவுக்கிட்டவடிவுதன

க்கே யாலத்திவழிக்கவேண்டி யிருந்தபடி. ஆஸ்திரக்ஷணத்துக்காகவந்து தன்னைப்பேணுதே யொழியவொழிய அதுதானே நிறம்பெறும்படியாய்க் காணுமிருப்பது; “மானமிலாப்பன்றியார்தேசு” என்னும்படியே. [மாசுடம்பில்நீர்வாசா] எங்கேனுமுண்டான வழக்கும் வந்துசேரும்படியிருப்பதொரு வடிவைக்கொண்டு. [மானமிலாப்பன்றியார்] ஈஸ்வரத்வம் பின்னுட்டாதிருக்கை. சஜாதியங்கள் மோந்துபார்த்து “தன்னினம்” என்று விஸ்வவிக்கும்படி யகவாயிற்புரையற் றிருக்கை. மாயாம்ருகத்தைமோந்துபார்த்து “ராக்ஷஸகந்தமுண்டு” என்றுபோயிற்றினவிதே ம்ருகங்கள். [பன்றியார்தேசுடையதேவர்] இவ்வடிவுகொண்டிலனனால் அருமந்ததே ஜஸ்ஸையெல்லா மிழக்குமத்தனையாகாதே. நிய்யசூரிகளுக் கோலக்கங் கொடுத்தங்கே யிருப்பதிற்காட்டிலும் தாழவிட்டத்தால்வந்த வேற்றம். (கேட்டுமுணர்ந்துமே) ஸ்வனமநங்கன்பண்ணியும் - சூழல்கள் சிந்தி க்கில் மாயன்கழலன்றிச்சூழ்வரோ. தான் ஐகந்தகாரணத்தாதி குணங் கொள்ளும் குறையாதபடி ஸங்கல்பத்தாலே ஐகந்தை ஸ்ருஷ்டித்தானெ ன்னுமதோரோற்றமோ, ப்ரளயங்கொண்டபூமியை, தன்னுருக்கெடுத்து வேற்றுருக்கொண்டெடுத்த விவ்வுபகாரத்துக்கு.....*

ஜீயர் அரும்பதம்.

அஞ்சாம்பாட்டு (சூழல்களிட்யாதி) “கேழ்ந்நிருவுருவாயிற்று” என்றபதத் தைக்கடாக்ஷித்தவதாரிகை (ஐகந்தஸ்ருஷ்டியிட்யாதி)

உபாயமென்னுதே, “சூழல்கள்” என்றதுக்குபாவமாதல், அந்வயமுதேநபா வமாதல் (தான் தன்னேழுத்த்யாதி) பஹுவசநார்த்தம் (தந்தாயிட்யாதி) “கேழ்ந்நிருவுருவாயிற்று” என்றத்தைக்கடாக்ஷித்து, “மாயன்” என்றதுக்கார்த்தம் (ரக்ஷயவ ர்க்கத்தினிட்யாதி) சூழ்வரோ - (பந்துவரோ) சூழ்கை - ஆஸ்ரயிக்கை.

“ஆழ” என்றது - * பெரும்புனலுக்கு விசேஷணமாதல், “அழந்திய” என்றதுக்கு விசேஷணமாதல். அழந்தியிருக்க, “தாழப்பட்டாமல்” என்னக்கூடமோ வென்ன (உள்ளிட்யாதி)

ஸ்வேதவராஹமாகையாலே-பூமியை (நீலமணி) என்கிறார். “இடை” என்றதுக்கார்த்தம் (தன்நிருவையிற்றிலித்த்யாதி) ஏகதேசமமைந்தால் மற்றையிடமெதுக் காகக்கொண்டானென்ன (உதாரராயிட்யாதி) ரஸோக்தி (முகார்த்தரத்தாலேயிட்யாதி) கொண்ட என்னுதே, “தான்கொண்ட” என்றதுக்குபாவம் (கொந்துபோனவித்யாதி)

“திரு” என்றதுக்கு - விக்ரஹசௌந்தர்யமாகவர்த்தம் (அழிவுக்கிட்டலித்த்யாதி) ஆத்மகுணத்தால்வந்த வழகாகவர்த்தார்த்தம் (ஆஸ்திரக்ஷணத்துக்கிட்யாதி) அழிவுக்கிட்ட வடிவுதனக்கு - தன்மேன்மையைவிட்டு நீர்மையைக்கொள்ளு கையான வராஹவேஷத்துக்கென்றபடி. வராஹநாயாரப்படி யழகியராயிருப்பா ரோவென்ன (மானமிலாவித்த்யாதி) “மாசுடம்பு” என்றதுக்கார்த்தம் (எங்கேனிட்யாதி) “கானமிலா” என்றதுக்கார்த்தம் (ஈஸ்வரத்வமித்த்யாதி) “ஆம்” என்றதுக்கார்த்தம் (ஸஜாதியங்களிட்யாதி) வராஹமானால் தன்னினமென்று விஸ்வஸியாதோ வென்ன (மாயாம்ருகத்தையிட்யாதி) “தேசு” என்றதுக்குபாவம் (இவ்வடிவித்

யாதி) “தேவர்” என்றதுக்குபாவம் (நித்யசூரிகளுக்கித்யாதி) (கேட்டுமுணர்ந்தும்) அத்தாலே ஸ்வயத்தந்தைவிட்டவர்கள் (சூழல்கள்சிறித்கில் மாயன்கழலன் நிச்சூழ்வரோ) என்று கூட்டுவது. “ஐமதுஷி” (ஐகத்ஸ்ருஷ்டி) இத்தாய்ய வதாரிகாவாக்யத்தை சோபபத்திகமாக வருளிச்செய்கிறார் (தான்ஐகத்தகாரணத் வாதித்தாதி)

ஆழப்பெரும்புனலென்றுதொடங்கி, கேட்டுமுணர்ந்தும் - சூழல்கள் சிறித்கில் மாயன்கழலன்நிச்சூழ்வரோ வித்யந்வய: .....*

—*—

ஆ ரு ம் ப ா ட் டி.

கேட்டுமுணர்ந்தவர்கேசவற்காளன்றியாவரோ
வரட்டமிலாவன்கைமாவலிவாதிக்கவாதிப்புண்
டட்டங்கொடேவர்கள்சென்றிரந்தார்க்கிடர்நீக்கிய
கோட்டங்கைவாமனனாய்ச்செய்தகூத்துக்கள்கண்டுமே.

ஆருயிரப்படி.

(கேட்டுமுணர்ந்தவர்) மஹாபலியாகிற மஹாகரனாலே பிடிதமாய் தந்நிரஸநார்த்தியான தேவசமுஹத்தாலே யர்த்திதனுன வெம்பெருமான், அவனுடைய வெளதார்யத்தாலே ஸ்வரூபேணவவனை, நிரசிக்க மாட்டாமை ஸ்ரீவாமனனாய்வந்து பிறந்தருளி, ஆழிதார்த்தமாக “உஷிநூஷிதிமூஷியாகி” (தத்யாந்நப்ரதிக்குஹ்நியாத்) என்கிற தன்ஸ்வ ரூபத்தையுங்கூட வந்யதாகரித்துக்கொண்டவனுடைய; ஐகத்தை, “கொள்வனான் மாவலிமூவடிதா” என்றிரந்துகொண்டு செய்தருளின வாய்சர்யங்களைக் கண்டிவைத்தும், அறிவுடையாராருப்பார், ப்ரஹ்மேஸாநாதிகளுக்குக் காரணபூதனுன ஸ்ரீவாமனனாக்கல்ல தாளாவரோ வென்றிருந்.

பன்னிராயிரப்படி.

அநந்தரம், ஆகாரத்தையழிய மாநினவளவன்றியே யத்தோடே பாத்மருணத்தையுங்கூட வழியமாநின வர்த்தித்வ சாமர்த்த்யத்தையருளிச்செய்கிறார்.

வாட்டமிலா - ஒருகாலுஞ்சுவரூத. வண்-ஒளதார்யத்தையுடைத்தான. கை-கையையுடைய. மாவலி - மஹாபலியானவன். வாதிக்க - தன்செருக்காலே நலிய. வாதிப்புண்டு - நலிவுபட்டு. ஈட்டங்கொள் - பரஸ்பரவிரோதமற்றுத்தம்மில் தாம்சேர்ந்துதிரண்ட. தேவர்கள் - உதாரஸ்பரவரானதேவர்கள். சென்று - எழுந்தருளியிருந்தவிடத்தேதாங்களேசென்று. இரந்தார்க்கு - “ஸாணந்தூபேநூஷிதா” (ஸாணம்த்வாமதப்ராப்தா) என்கிறபடியே ப்ரார்த்தநாரூபையான ஸாணாகதியைப்பண்ணினவர்களுக்கு. இடர்நீக்கிய - கார்ப்பரதிஜ்ஞாவசநத்தாலே மநோதுகநிவர்த்தகனாய்க்கொண்டு. மஹாபலியனுடையவெளதார்யமே ப்நுசாகவர்த்தியாய்ச்சென்று, தன்னுடையபலப்ரதாநதசையிலுங்காட்டில், கோடு-அர்த்தித்தேற்கையாலே. அம் - அமுகுபெற்ற. கை - கையையுடையான. வாம்நனாய்வா

மநவடிவைக்காட்டி. வசிகரித்தும், வார்த்தையாலே நெஞ்சைக்கலங்கியும், வளர்ந்த ளந்தபோதே அநாயாசேநவ்யாபரித்தும், செய்த - பண்ணின. கூத்துக்கள்-நாடகங்களை. கண்டும் - பரத்யக்ஷணமாநாகாரமாகவதுசந்தித்தும். கேட்டும்-அந்தவபதாநத்தைபுராணத்திமுதத்தாலேகேட்டும். உணர்ந்தவர் - அறிவுடையாரா யிருந்தவர்கள். கேசவற்கு - அலைந்தகுழலோடேவருகையாலே ப்ரஸுத்தகேசுன வாமநங்கு. அன்றி - அல்லது. வேறொருவர்க்கு, ஆள் - அடிமை. ஆவரோ-ஆவரோ.

கேசவனென்று - ஒருவன்நிருவடிவிளக்க, ஒருவன் தீர்த்தம் சுமக்கும்படி ப்ரஹ்மருத்ரர்களுக்கு நிர்வாஹகனென்றுமாம்.....*

ஈடு - ஆரம்பாட்டு.

மீழ்ச்சொன்ன குணங்கள் தாலோற்றமோ * அலம்புரிந்த நெடுந்தடக்கையைக்கொண்டு கோட்டங்கைவாமனனா யிர்தபூமியை ரக்ஷித்த மஹாகுணத்துக்கென்கிறார்.

(கேட்டுமுணர்ந்தவர்) ஓராசார்யனொர்த்தத்தை யுபதேசித்தாலத்தை பிரவணம்பண்ணி, “ னவாஜாஹிதஹி ” (ஏவம்ஜனாத்வாபவிதும்ஹதி) என்கிறபடியே பின்னையவர்த்தத்தைத் தெளிந்திருக்குமவர்கள். (கேசவர்காளன்றியாவரோ) புறம்பாஸ்யணியில்லாதபடி தானே யாஸ்யணியுனவனுக்கொழிய வாளாவரோ. “ சூவாஹ்வாஜே ஸஜைஹிதஹி ” (ஆவாந்தவாங்கே ஸம்புதௌ தஸ்மாத்கேஸவநாமவாந்) என்கிறபடியே யாதல், ப்ரஸுத்தகேசனென்னுதல்.

(வாட்டமில்லவன்கை) கொடுத்துமாறக்கடவதன்றியே, எப்போதும் கொடுக்கையிலே யொருப்பட்டகை. ராவணாதிக்கோப்போலே தலையுத்துப்பொகடவொண்ணுமைக்கு நிபந்தநமுண்டாகையாலே யழியச் செய்துலன். (மாவலிவாதிக்கவாதிப்புண்டு) இதுபற்றாசாகவவன்நெருக்க நெருக்குண்டு. (ஈட்டங்கொள்தேவர்கள்) ந்ராமணிகோப்போலே, ஒரு வருசச்ச்ராயமொருவர்பொருதே, தலையுப்பாரும் தலையுப்புப்பாரும் மாயத்திரியக்கடவொதியே; இப்படி சேராச்சேர்த்தியாயிருக்கிறவர்கள் ஆபத்துமிக்கவாறே தந்தாமமிமாநங்களைப்போட்டு, எல்லாருமொருமிடறய்வந்துவிழுந்தார்கள். ஈட்டம்-திரள். (சென்றிரந்தார்க்கிடரீக்கிய) கூறுசெய்வானுமம்பலத்தே யிருந்தால் “எஸ்வரனும் நம்பக்கல்வரத்தட்டென்” என்றிருக்குமாபோலே, “எல்லாரும்நம்பக்கல்வரவேனும்” என்றிருந்தவர்கள் தங்களாபத்தின்கனமிறே தூர்மாகிளாயிருக்கிறவர்கள் திரளவந்திரந்தது” என்று திருவுள்ளத்திலேகொண்டு அவர்களிடரைப்போக்கினபடி. “சுயக்ஷெதிஹிஷ்ட” (அதிகம்மேறினோவிஷ்ணும்) என்று - ஒரேசொத்தைவில்லைமுறித்தபோதாக வெம்பெருமான் சர்வாதிகனென்பது, அல்லாதபோது “ஸ்வரோஹி” (ஸ்வரோஹம்) என்பதானதேவஜாதிபற்காட்டி, அவர்களிடரைநீக்கினபடி. (கோட்டங்கைவா

மனனும்) நீரோர்க்குவித்த வழகியகையையுடையனும்; “பொல்லாக்குற ன்ருவாய்ப்பொற்கையில்நீரோற்று” என்கிறபடியே, தேவர்களை நெருக்கு கையாலேயழியச்செய்யவேணும், குணவிசேஷத்தாலேயழியச்செய்யமா ட்டான்; இனி, இரண்டுக்கு மதுருபமாகவொருவழி, ரக்ஷகனுதனான்பா ர்க்குமித்தனையிறே. [பொற்கை] பொலிவெய்தினகை. அழகியகையென்ற படி. கொடுத்து வளர்ந்தகை; “மொஸஹஸுபுஜாதாடீ” (கோஸ ஹஸ்ரபரதாதாரம்) என்றும், “ஐரோபுரகிழ்ஹீயாசு” (தத்யாந்ந ப்ரதிக்குஹ்ணீயாத்) என்றும் சொல்லுகிறபடியே. (ஏற்றுக்குவிர்த கையையுடையனும். அங்கை - அழகியகை.) (செய்தகூத்துக்கள் கண்டு மே) அன்றேபிறந்தன்றேவளர்ந்தன்றேபிசைஷபிலேயதிகரித்து, மஹா பஸியஜ்ஞவாடத்தளவுமச்செல்ல, பூமிநெளரியும்படி பதறிநடந்து சென்று புக்கு, க்ருஷ்ணஜிநமும் யஜ்ஞோபவீதமும் முஞ்ஜியுமான விந்தவேஷத் துடனேறின்று, “கொள்வனான்” என்றூப்போலேசொன்ன முக்தஜல்பி தங்களும்; சிறுகாலைக்காட்டிப் பெரியகாலாலே யளந்தது மாகிற விவ்வ யாபாரங்களடங்கலு மிவர்க்குவல்லாராடினாப்போலே யிருக்கிறபடி. ஐஸ் வரமான மேன்மையுங்கிடக்கச்செய்தே, ஸ்ரியப்பதியான தாரிரந்தாஸித ராரக்ஷித்தநீர்மைக்கு, ப்ரளயங்கொண்ட பூமியையெடுத்தா ரக்ஷித்ததொ ரு குணமாயிற்றதோவென்கிறார்.....*

ஜீயர் அரும்பதம்.

ஆரும்பாட்டு (கேட்டுமிய்யாதி) சிறுஞ்சுபாட்டிலும்சொன்ன குணங்களைப் பற்ற விப்பாட்டிற்சொல்லுகிறகுண மதிகமென்கிறார் (சிறுச்சொன்னவிய்யாதி) திரு நெடுந்தாண்டகம் (அலம்புரிந்தநெடுந்தடக்கை) அர்த்திகளுக்கு “போரும்” என்னும்படி கொடுக்கவல்ல பெரியகையென்றபடி. (கோட்டங்கவாமனனும்) நீரோர்க் குவித்த வழகியகையையுடைய வாமனனையென்றபடி. கோடு குவிக்கை.

“ஜாஸ்கா - ணவஸு - ஸவிதூஜிஹதி” (ஜ்ஞாத்வா - ஏவம் - பவி தமர்ஹதி) என்றவயம். “ப்ரஹ்மருத்ரோத்பாதகன்” என்கிறவர்த்தத்திலேபாவ ம் (புறம்பாஸ்ரயணீயரித்யாதி) ப்ரதாநரான ப்ரஹ்மருத்ராதிகளுக்கு குத்பாதகனெ ன்றபோதே, இவனையொழிய வேறுஸாயணீயரில்லையென்றபடி. ப்ரஹ்மருத்ரோத் பாதகத்வத்திலே ப்ரமாணம் (ஆவாமித்யாதி) ஹரிவம்ஸே கைலாஸயாத்ராயாம், “கூஹிஸு ஹ்நொநாஜாஸொஹஸவஸுஹிநாஸு” (கதித்ப்ரஹ்ம னோராமஸோகம்ஸர்வதேஹிநாம்) இதி பூர்வார்த்தம்.

“வாட்டமிலா” என்றதுக்கர்த்தம் (கொடுத்துமாவிய்யாதி) இப்போதிவ னுடைய வெளதார்யத்தை வர்ணிக்கிறதற்கு பாவம் (ராவனாதிகளையித்யாதி) இது பற்றாசாக - இந்த வெளதார்யம் பற்றாசாக.

தேவர்கள் திரளாயிரார்களோ, “சுட்டங்கொள்” என்று விசேஷிக்கிறதெ ன்னென்ன, பாவம் (க்ராமணிகளையித்யாதி) ஆனால், இப்படிப்பட்டவர்கள் திர ளகைக்கு ஹேதுவேதென்ன (இப்படி சேராவித்யாதி) இரந்தாரக் கென்னுதே,

கூத்துக்களை - ஆசார்யமுகத்தாலே கேட்டுமுணர்ந்தும் - கண்டும், அதாவது - சாக்ஷாத்கரித்து மிருக்குமவர்கள் - கேசவந்தாளன்றி யாவரோவித்யர்வயம். *

(கண்டுபிடித்தும்) மாதாபிதாக்களாலே மஹாதபஸாலத்தையவரதமுபலாவிதனாயிருந்த மார்க்கண்டேயன் தன்னுடைய வாடியுர்த்தமாக ருத்ரனையார்பிரயிக்க, அவனும் “மத்ஸமீஹித ஸித்தயர்த்தமாக நானும் பரமபுருஷனைநோக்கி தபஸ்சர்யைபண்ணி வர்த்திக்கிறது” என்று சொல்லித் தன்னுடைய தபோவேஷத்தையுங்காட்டி, “அவனுடைய திருவடிகளை யார்பிரயிக்கப்போரு ” என்று அவனைக்கொண்டு ருத்ரன்வந்தார்பிரயிக்க, அவனுக்காக மார்க்கண்டேயனுக்கு ஸமக்ரமான வாயுஸ்ஸைக்கொடுத்தருளி நித்யகிங்கரத்தேவ விஷயிகரிப்பதுஞ்செய்தருளின விம்மஹாகுணத்தை யறிந்துவைத்தும், ஸாராஸாரவிவேகஜ்ஞராயிருப்பாரந்த க்ருஷ்ணனுக்காளன்யியாவரோவென்கிறார்.....*

பன்னீராயிரப்படி.

அநந்தரம், தானந்த்ரியாய்வைத்து சர்வதேவதைகளும் தன்காந்தீழேவள
ரும்படியான வாழிக்யத்தளவன்றியே, தேவதாந்தரபரஞான மார்க்கண்டேயனையு
மங்கீகரித்த வ்ரிசயிதகுணத்தை யதுசந்தித்தருளுகிறார்.

வண்டு-வண்டிகள். உண்-மதுபாநம்பண்ணுகிற. மலர்-மலரையுடைத்தான்.
தொங்கல்-மாலையையுடையனாகையாலே. போகயோக்யமான பெளவநாவஸ்தை
யையுடைய, மார்க்கண்டேயனுக்கு-மார்க்கண்டேயனுக்கு. வாழுநான்-உஜ்ஜீவநகா
லத்தது. இன்டை-போகத்தருத்வஞ்சுகமானமாலையையும். சடைமுடி - உபாஸகத்வ
ஞ்சுகமான ஜடாமுகுடத்தையுமுடைய. ஈசன்-ஈஸ்வராபிமாரியானருந்தான். ஆஸ்திந
னாவவன்றின்னையும், உடன்-கூட. கொண்டு-கொண்டு. உசா - சர்வாதிகஞானதன்
பக்கவிலே யுசாவவேனுமென்று. செல்ல-செல்ல. அங்கு - அந்நிலையிலே. கொண்டு-
அவனை ரக்ஷணியாகத்திருவுள்ளத்திலேகொண்டு. தேவதாந்தராவயத்தைக்கழிந்
து, தன்னொடும்-தன்னோடே. கொண்டு-கூட்டிக்கொண்டு. உடன்-யாவதாத்தம்பாவி
அவன்பிரியாதபடி. சென்று-நடந்தபரகாரத்தை. உணர்ந்துமே - புராணதிமுகத்
தாலேயறிந்துமே. கண்டும்-தேவதாந்தரங்களிற்காட்டி. விவனுக்குண்டான வுத்கர்
ஷத்தையபரோக்ஷித்தும். தெளிந்தும் - “ சுயிகூபெநிரெவிஸூ-ஸு ” (அநிகம்
மேநிரெவிஷ்ணும்) என்னும் கணக்கிலேதெளிந்தும். கற்றார் - இப்படி. விலக்ஷணபு
ருஷமுகத்தாலே கல்வியையுடையவர்கள். கண்ணற்கு-ஆநந்தஜநகஞானசர்வேஸ்வ
ரனை. அன்றி-ஒழிய. வேறொருவர்க்கு, ஆள்-அடிமை. ஆவரோ-ஆவரோ.

இன்டை - மலை. செநிவாகவுமாம்.....*

ஈசி - ஏழாம்பாட்டு.

ஸ்ரியபதியான தன்னைத்தாழவிட்டி.ரந்து ரக்ஷித்தது பெரியவேற்
றமோ, தேவதாந்தரபரஜநம்பண்ணின மார்க்கண்டேயனை விஷயீகரித்த
விம்மஹாகுணத்துக்கென்கிறார்.

(கண்டுந்தெளிந்துங்கற்றார்) (கற்று-தெளிந்து-கண்டார்) ஒருவ
ன்பக்கவிலே யோரார்த்தத்தைசிஷ்ஷித்து, அநிலேதெளிய வாஸநைபண்
ணி, பின்னை சாக்ஷாத்கார பர்யந்தமாக்கிவைப்பார். ஸ்ரவணமநங்கவர்
தான் தர்ஸநமநாகாரத்தளவும் சென்றுநிற்குமிதே. (கண்ணற்காளன்
றியாவரோ) தயாரபரராயிருப்பார், த்யேயவஸ்துவைவிட்டுப் புறம்பே
போவரோ.

(வண்டுண்மலரித்யாதி) வண்டிகள் மதுபாநம்பண்ணுகிற பூமலை
யையுடைய ஸ்ரீமார்க்கண்டேயனுக்கு வாழுநாளுண்டாகைக்காகவென்னு
தல், (வாழுநான்-உசாச்செல்ல) என்று மேலேகூட்டுதல். மாதாபிதாக்க
ளிலேயொப்பித்து விரோயாடவிட, அங்கே யோரசரீரிவாக்யம் “ இவ
னுக்கு ம்ருத்யுதுயிற்று ” என்றுசொல்ல, அதைக்கேட்டு பித்ராநிக
ள்வெறுக்க, “ இதுக்குநீங்களஞ்சுவேண்டா, நான்பரிஹரித்துக்கொள்
ளுகிறேன் ” என்றிவன்சென்று தேவனாயாஸ்ரயிக்க, அவரும் பச்சையி
டும்நாளெல்லா மிடிவித்துக்கொண்டு, ஒருநாளிலேவந்தவாரே, தலைக்க

டையையும் புழைக்கடையையும்டைத்து ஜடையைவிரித்துக்காட்டி, “உன்னேபாநி யாதல் பிறல்காணென்காரியமும், அருகில் மாலையைப்பாராதே யென்றலையில் ஜடையைபுத்திபண்ணை” என்றுகாட்டி, “ஆனாலும் நெடுநாள் பசையிட்டாப்பிரயித்த நீபேசாதேபோகவொண்ணாதிதே, உனக்கோராப்பிரயம் காட்டப்பாராய்” என்று, அவன் செளலப்பாநிசுணங்கலையும் மோஷைப்பரதத்வாநிசுணங்கலையும் முசாவிக்கொண்டு சர்வேஸ்வரன்பக்கலேறச்சென்றான். (கொண்டங்கு) “ஐயோ ! மருத்புபயபீதலய்வந்தாயாகாதே !” என்று திருவுள்ளத்திலேகொண்டு, “தூர்மாநியான விவன்கொடுவந்தான்” என்றுபாராதே, ஒருபிராட்டி புருஷகாரமாக வருவானாக் கைக்கொள்ளுமாபோலே கைக்கொண்டு, “நெஞ்சிற்கொண்டு” என்னும்படியே. (தன்னொடுங்கொண்டு) இவன்வந்தகார்யம் தலைக்கட்டி, பின்பு தன்னுடன் சாம்பாபத்தியையுங்கொடுத்து. (உடன்சென்ற துணர்ந்துமே) ஒரு * கள்வன் கொல்லிப்பிராட்டியைக் கொடுபோமா போலே கொடுபோனான்போலேகாணும். [பின்னையென்று நின்றிருவடிப் பிரியாவண்ணமெண்ணிய] “ஒருபுருதகத்தி” என்று தோற்றாதபடி, தன்னொடுவினைகிற ரகத்தை புஜிப்பித்தபடியை புத்திபண்ணி-கண்டுந்தெளிந்துங் கற்றார் கண்ணற்காளன்றியாவிரோ.

தன்னையாப்பிரயித்த விந்நாணுக்காகத் தன்னைத்தாழவிட்டதோ ரோற்றமோ; “வாவெயெபு வடிக்கொயாவெதாஊதிதே” (மாமேவயேப்பரபத்யந்தேமாயாமேதாந்தரந்திதே) என்னக்கடவவவன்; தேவதாந்தரபஜம்பண்ணி, அஹங்குமேலே, அவன் புருஷகாரமாகக்கொண்டிவந்து காட்டிக்கொடுக்க, “என்செய்வான், தன்னையாப்பிரயித்தவனையழியவிடாதே புறம்பேயாகிலும் கொண்டுபோய் ரகசிப்பித்தான்” எனினும் குணம்வனுக்குடாக, மார்க்கண்டேயனை ரகசித்தநீர்மைக்கு. தாமஸபுருஷர்களோட்டை ஸஹவாஸம் சர்வேஸ்வரனுக்கு த்யாகஹேது, ஸத்த்வகிஷ்ட்டரோட்டை ஸஹவாஸமவனுக்கு ஸ்வீகாரஹேது; இங்ஙனையிருக்கச்செய்தேயிதே யவன்முன்னிலையாக வந்தவிவனுக்கும் காரியஞ்செய்தது.....*

ஜீயர் அரும்பதம்.

ஏழாம்பாட்டு (கண்டுமித்யாதி) “மார்க்கண்டேயனுக்கு வாழநாள்” இத்யாதிகளைக்கடாக்ஷித்தவதாரிகை (ஸூரியபதியானவிய்யாதி)

ஸ்ரவணதிகள் சாக்ஷாத்காரபர்யந்தமாயிருக்குமோவென்ன (ஸ்வணமநங்களித்யாதி) “கண்டார்” என்றத்தைக்கடாக்ஷித்தர்த்தம் (த்யாநபரித்யாதி) த்யேயவஸ்து-குணதிகவஸ்து.

வாழநாளுண்டாகைக்கு - அவன்குணங்களை யுசாவிக்கொண்டு செல்லவென்னுதல், வாழநாளை-உசாவிக்கொண்டுசெல்லவென்னுதல். மார்க்கண்டேயனுக்கு மாலையுபாஸத்தியேதென்ன (மாதாபிதாக்கனித்யாதி) “இண்டைச்சடைமுடி” என்றுவிசேஷித்ததுக்குபாவம் (அவருமித்யாதி) “தேவனா” என்றும் “அவரும்”

என்றும் சொன்னது-சோபாலம்பவசநம். ஆறல் பீறல் - கார்யாயோக்யம். அருகில் மாலை-ஜடையருகில் மாலையென்றபடி. இவனைக்கூட்டிக்கொண்டு சர்வேஸ்வரன்பக்கலிலே காட்டிக்கொடுக்கைக்கு ஹேதுவருளிச்செய்கிறார் (ஆனுவமித்யாதி) உசாவிக்கொண்டு-சொல்லிக்கொண்டு. “இன்னைச்சடைமுடியீசன்-” மாலையையும், ஜடையையும், கிரீடத்தையுமுடைய ருத்ரன். வாழ்நான்-ஜீவநகாலம். உடன்கொண்டு-ஆழ்ந்தானை மார்க்கண்டேயனையும் கூட்டுக்கொண்டு.

“கொண்டு” என்றதற்கு - காயிகஸ்வீகாரமாக வர்த்தாந்தரம் (தூர்மாரியானவித்யாதி) “திருவுள்ளத்திலேகொண்டு” என்ற முந்தினவர்த்தத்துக்குப் பரமானம் (நெஞ்சிற்கொண்டித்யாதி) “இத்தண்ணியனயிருக்கிறவனுக்கு நாமல்லது வேறுபுகலில்லை” என்று நெஞ்சிலேகொண்டென்றபடி. திருமொழி அஞ்சாம்பத்து எட்டாந்திருமொழிநாலாம்பாட்டு, “நஞ்சுசோர்வதோர்” இத்யாதி. “அங்கு” அந்நிலையிலே. “உடன்சென்றது” என்றதற்குபாவம் (ஒருகன்வன்கொல்லித்யாதி) சாமயாபத்தியையுக் கொடுத்தானேவென்ன (பின்னையென்றுமித்யாதி) ம்ருத்யுவை நிரஸித்ததுக்குமேலே, ஒருநாளு முன்றிருவடிகளைப்பிரியாதபடி திருவுள்ளம்பற்றினவென்றபடி. * ஏழையேதலனில் ஆறும்பாட்டு, “மன்னுநான்மறை” இத்யாதி. இதுக்கீர்த்த மருளிச்செய்யாரின்துகொண்டு, அந்வயங்காட்டுகிறார் (ஒருப்ருதத்தாயித்யாதி)

கீழிற்பாட்டைப்பற்ற விப்பாட்டுக் காறுக்யமருளிச்செய்கிறார் (தன்னையாஸ்ரயித்தவித்யாதி) இது நீர்மையானபடியை யுபபாதிக்கிறார் (தாமஸேத்யாதி வாக்க்யதரயத்தாலே)

வண்மின்மலர்த்தொங்களென்றுதொடங்கி, உடன்சென்றதுணர்ந்தும் - கற்றும்-தெளிந்தும்-கண்டார்-கண்ணற்காளன்றியாவரோ வித்யந்வயம்.....*

எட்டாம்பாட்டு.

செல்லவுணர்ந்தவர்செல்வன்றன்சீரன்றிக்கற்பரோ
வெல்லையிலாத்பெருந்தவத்தாற்பலசெய்யிறை
யல்லலமரணாச்செய்யுயிரணியனாகத்தை
மல்லலரியுருவாய்ச்செயதமாயமறிந்துமே.

ஆளுயிரப்படி.

(செல்லவுணர்ந்தவர்) தன்னுடைய தபோபலத்தாலே தேவர்களுக்கு சர்வப்ரகார பாதகனுன ஹிரண்யனுடைய சரீரத்தை யபரிமித பரிமாண நருவியிம்ஹரூபதரனுப்க்கொண்டு பிளந்தருளின வாஸீர்சர்யத்தை யறிந்துவைத்தும், அறிவுடையராயிருப்பார், ஆழிதசம்ஸீலேஷ்ரூபிரதிசய சம்பந்தையுடையனானவனுடைய வந்த வாழித வாத்ஸல்ய குணத்தையல்லது கற்பரோவென்றிறார்.....*

பன்னீராயிரப்படி.

அநந்தரம், ஆழிதோபகாரார்த்தமாக சத்வரனுப்க்கொண்டு ஒன்றின் தலையு மொன்றினுடலுமாய்க்கூட்டின நரசிம்ஹ விக்ரஹத்தை யுடையவனுடைய வாஸீர்

செல்லவுணர்ந்தவர் - வ்யாக்யாநங்கள். ௨௨௩

எல்லையிலாத - அபர்யந்தமான. பெருந்தவத்தால்-மஹாதப்ஸம்-க்களாலே. பல - பலவகையாக, செய் - செய்யப்பட்ட. மிறை - லோகபீடையையுடையதாய், அமரரை - பலபிரதாரான தேவர்களுக்கும். “விஷ்ணுண்ணாங்கு-தமஸ்ய” (பிராரணம்மாதுஷீம்ததம்) என்று குடியிருப்பிழந்து நியந்திகளாம்படி, அல்லல் - க்லேஸத்தை, செய்யும் - பண்ணும். இரணியன் - ஹிரண்யனுடைய, ஆகத்தை - சரீரத்தை, மல்லல் - “மஹாவிஷ்ணும்” என்கிறபடியே பெரிய, அரியருவாய் - நரசிம்ஹரூபத்தை யுடையதாய்க்கொண்டு, செய்த - அராயாலேந் கிழித்துப்பண்ணின, மாயம் - ஆஸ்சர்யத்தை, அறிந்தும் - ப்ரமாணமுகத்தாலேயறிந்துவைத்தும், செல்ல - அந்தவவதநாததப்ரியமான வாஸ்திதபகூபாதத்தினுடைய வெல்லையளவும் செல்ல, உணர்ந்தவர் - உணர்ந்தவர், செல்வன்தன் - அந்த * நரசிம்ஹவபுஸஸான ஸ்ரீமாணுடைய, வீர் - வீரசாநிர்ப்ரகதையை, அன்றி - ஒழிய, வேறென்றை, கற்பரோ - வ்யுத்தபத்திபன்னுவரோ.

மிறை - மிறுக்கு. மல்லல் - பெருமை; ஆரவாரமாய், அட்டறாசமாகவு
மாம், ...*

நடு - எட்டரம்பரட்டு.

தேவதாந்தரபஞம் பண்ணினவனை விஷயிகரித்த மஹாகுணத்தி
ற்காட்டிலும், நரத்வ சிம்ஹத்வங்க விரண்டைட்டிமேறிட்டுக்கொண்டானி
தரகடிணம்பண்ணின மஹாகுணத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

(செல்லுணர்ந்தவர்) ஆபாஸமான வைபீரவ்யாதம்பராப்திமா த்ரங்களில் பரவவியாதே, எல்லையிலமான பகவத் புருஷார்த்தத்தளவும் செல்லுணர்ந்தவர். அவனுடன் நிய்யபோகம்வேண்டியிருக்குமவர்கள். வாய்க்கரையான பரக்ருதிப்ரக்ருதங்களன்றிக்கே, ஆத்மயாதாத்தம்யத்ரு நபூர்வகமாக பகவத்ப்ராப்தியளவும் செல்லுணர்ந்தவர்கள். (செவ்வன் றன்சிரன்றிக்கற்பரோ) ஸ்ரீமானுடைய கல்யாணகுணங்களை யொழியக்க ற்பரோ, “ இன்னஞ்சொல்லாய் மீமான ” என்னக்கடவதிதே.

(எல்லையிலாதபெருந்தவத்தால்) அளவிறந்த மஹாதபஸ்ஸாலே, வரபரதரான தேவஜாதிக்கும் குடியிருப்பரிதாம்படியிதே பவிந்தது. (பலசெய்மிறையல்லலமரகாச்செய்யும்) தேவஜாதி கிடந்தவிடத்தில் கிடவாதபடி பலமிதுக்குக்களைச் செய்து, துக்கத்தைப்பண்ணுகிற ஹிரண்யனுடைய, (தேவர்களுடைய வரபல புஜபலங்களாலே பூண்கட்டின) சரீரத்தை, மிதுக்கின்கார்யம்-துக்கம். (மல்லலரிபுருவாய்) மல்லல் - பெருமை. “மஹாவிஷ்ணும்” என்னும்படியே, ஹிரண்யன் குளப்படியாம்படியாகப் பெரியவடிவைக்கொண்டு. மல்லலென்று - சம்பத்தாய், அத்தால் - லக்ஷ்மிநரசிம்ஹமாயென்னவுமாம்; * நாராயணோருவியிஹந்து ஸக்திஸ்த்வமமோஸ்வரிநிதே. அவனையொழிந்திருப்ப தொருபோதில்லையிதே. (சுசய்தமாயமறித்துமே) சிதுக்கனுடைய பரிநிஜ்ஞா சமகாலத்திலேதோற்றி, ஹிரண்யனுடைய வுடலை யிருபிளவாக்கின விவ்வாப்சர்யமான சேஷ்டிதங்களை யறிந்தும்.

ஒருவன் புருஷகாரமாகக் கொடுவர அவனை ரக்ஷித்ததொருகுணமோ ; தமப்பன் பகையாக, உத்தமாமங்க மொருவடிவும் திருமேனி யொருவடிவுமாகக் கொண்டு ரக்ஷித்த குணத்துக்கு. “பெற்றார் பெற்றொழிந்தார் பின்னாறின்றியேனுக்குற்றாய்வளர்த்து” என்கிறபடியே வந்து ரக்ஷித்தகுணமிதே. ....*
 *

ஜீயர் அரும்பதம்.

எட்டாம்பாட்டு. (செல்லவித்யாதி) “மல்லலியிருவாய்ச்செய்தமாயமறிந்தம்” என்றத்தைக்கடாக்ஷித்தவதாரிகை (தேவதாந்தரோத்யாதி)

பலிதம் (அவனுடையவித்யாதி) “ஆபாசமான” இந்நியதிவாக்யவிவரணம் (வாய்க்ககையானவித்யாதி) வாய்க்ககையான - மேலெழுந்தவாரியான. பூர்வானுடையகுண மப்பிசிக்கவேண்டியிருக்குமோ வென்ன (இன்னமித்யாதி)

மஹாதபஸ்ஸுண்டோவென்ன (வரபாதரானவித்யாதி) “அமரரை - பல-மிறை - செய்யு - அல்லல் - செய்யும்” என்றவியப்பத. மிறுக்குக்கும் அகத்துக்கும் பேதமேதென்ன (மிறுக்கின்கார்யமித்யாதி) மிறுக்கு - லீட.

“மஹாவிஷ்ணும்” இதிபதம் ந்ருளிம்ஹ மந்தோ. “லக்ஷ்மீநாரளிம்ஹம்” என்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் (நாராயணஇத்யாதி) சக்தியென்றது-பத்நீயென்றபடி. இங்குமவனைச் சொல்லவேணுமோ வென்ன (அவனையித்யாதி) செய்த மாயமாவதேதென்ன (சிறுக்கனுடையவித்யாதி)

கீழைப்பற்ற விதுக்காதிக்யமேதென்ன (ஒருவனித்யாதி) பிதாபகையான ஹ மிவன் ரக்ஷகனாவென்ன, அதுக்கு ப்ரமாணம் (பெற்றாமித்யாதி) திருமொழி. ஸ்பஷ்டோர்த்தஃ. பூர்வமேவவிதிதஸ்ச.

செல்லவுணர்ந்தவர் - எல்லையிலாத பெருந்தவத்தால் - அமரரை-பல-மிறை-செய்ய-அல்லல்-செய்யுமென்று தொடங்கி, மாயமறிந்தும் - செல்வன்றன் சீரன்றிக் கற்பரோ வித்யந்வயஃ.....*
 *

ஒன்பதாம்பாட்டு.

மாயமறிபவர்மாயவற்காளன்றியாவரோ
 தாயஞ்செறுமொருதூற்றுவர்மங்கவோவைவர்க்காய்த்
 தேசமறியவோர்சாரதியாய்ச்சென்றுசேனையை
 நாசஞ்செய்திட்டுநடந்தநல்வார்த்தையறிந்துமே.

ஆறாயிரப்படி.

(மாயமறிபவர்) பாண்டவர்களுக்கு சர்வலோகசாக்ஷிகமாக சாரத்யம்பண்ணி, அவர்களுடைய தாயப்ராப்தராஜ்யாதுபவ விரோதிகளான தூர்யோதநாதிகளையும் அவர்களுடைய சேனையையும் நாசஞ்செய்திட்டுத்திருநாடேறவெழுந்தருளின கல்யாணகுணத்தையறிந்துவைத்து நல்ல தறிவாரந்த வாய்சர்யபூதனுக்கன்றி யாளாவரோவென்கிறார்.....*
 *

பன்னிராயிரப்படி.

அநந்தரம், அநபிபவநீயமான நரஸிம்ஹாவதாரத்திலு மாக்ரிதபவ்யதா ப்ர காலமான சாரத்யத்தாலே தாமநின்றநிஷ்டவர்க்கத்தை நிரசநம்பண்ணின கு ணதிக்யத்தை யறுசந்திக்கிறார்.

தாயம் - தாயப்ராப்தமான பாண்டவர்களுடைய ராஜ்யம்சத்தை. செறு ம்-செறுத்துக்கைக்கொண்ட, நைர்க்ருண்யத்தாலும், பரிபவப்ராணபஹாரபர்யந்த மான அதிப்ரவ்ருத்தியாலுண்டான மௌர்க்யத்தாலும், ஒரு - அத்விதீயரான. தூ ற்றுவர் - தூர்யோதநாதிகள் தூற்றுவரும். மங்க - மங்க. ஓர் - தனியரான. ஜவர்க் கு - பாண்டவர்களைவர்க்கு. ஆய் - தானேசர்வவிதபத்ருவுமாய், தேசமறிய - சர்வ லோகப்ரஸித்தமாம்படி. இரண்டுபடைக்குமநடுவே, ஓர் - அத்விதீயருன. சாரதி யாய் - ஸாரதியாய். சென்று - சஞ்சரித்து. சேனையை - சகலசேனையையும். நாசஞ் செய்திட்டு - நசிப்பித்து. பூபாராவதானகார்யம்சமைந்தவாதே, நடந்த - * தன்னு டைச்சோதிக்கெழுந்தருளின வபதார்த்தக்குப்ரகாசகமான. நல்வார்த்தை - மஹா பாரதமாகிறநல்வார்த்தையை. அநிந்தம் - அநிந்தம். மாயம் - அதில்தாற்பர்யமா ன ஆறிதபவ்யதாருபமான ஆஸ்சர்யத்தை. அநிபவர்-அநியுமவர்கள். மாயவற்கு- தன்பெருமைபாராதேயாஸ்ரிதர்க்கிழிதொழிச்செய்யுமாஸ்சர்யபூதனுக்கு. அனதி - ஒழிய. வேறொருவர்க்கு, ஆள் - அடிமை. ஆவரோ - செய்வரோ.....*

ஈ-சி - ஒன்பதாம்பாட்டு.

ஆஸ்ரிதனுக்காக நரஸிம்ஹமானவழிபு மதிகருணமான சாரத்ய வ்ருத்தாந்தத்தை யறுசந்திக்கிறார்.

(மாயமறிபவர்) அவன்வ்யாபாரமடங்கலு மாக்ரிதார்த்தமாய், ஆ பீரசர்யமாயிருக்குமென்றநியுமவர்கள். (மாயவற்காள்நியாவரோ) ஆஸ்ரி த்பரதந்த்ரஹுவனனுகன்றியாளாவரோ.

(தாயம்செறுமொருதூற்றுவர்மங்க) தாயப்ராப்தியாலே செறுகி ற தூர்யோதனுதி தூர்வர்க்கம்மங்க. தாயங்கொண்டுநெருக்கிற்றுத் தம்மை யோ அதுகூலரான பாண்டவர்களை நெருக்கிற்றும் தம்மைநெருக்கிற்றா யிருக்கிறபடி. (ஒருதூற்றுவர், ஓரைவர்) நெருக்குகிறவர்களும் நெருக்கு ண்கிறவர்களுமிருக்கிறபடி, (ஓரைவர்க்காய்) தூர்வர்க்கமடையவங்கே நி ராண்டு, ஒருசாரதியையொழிய வேறொருதுணையின்றிக்கே யிருக்கிறவர்க ள். தன்வழியையொழுகாதவர்களை யழியச்செய்து, தன்னையொழியவறி யாதவர்களுக்காகத் தான்தாழின்று நோக்கினான். சம்பந்தமிரண்டு தலை க்குமொத்திருக்க, தாழ்ந்ததலைகண்டுநோக்கினுவித்தனையிதே. [அர்ஜுநா ங்கததாவித்யாதி] ஒருவர்க்கொருவர் கால்மேல் காலெறட்டொருநாளாக விருந்தசமயத்திலே, “ சஞ்சயன்வாசலிலேவந்தான் ” என்றுசொல்ல, “அவனைப்புகுரவிடுங்கொள், இவ்விருப்புக்கானவுகப்பாறொருவன், உக வாதாரீஞ்சுருக்கச்சொல்லவல்லாறொருவன், ஆனபின்பு அவனைய றையுட்கோள்” என்றான். உகவாதார்க்கன்படலாகாதாப்போலே, உகந்தா ர்க்கன்பட்டாலுள்ளான்மையும், இப்படியிறேபாண்டவர்கள் விஷயத்திலவ

பன்னீராயிரப்படி.

அந்தரம், கீழ்ச்சொன்ன வுபகாரத்தளவன்றியே சகலசாம்சாரிகதோஷ நிவர்த்தகத்வமாகிற மஹாகுணத்தை யுதசந்திக்கிறார்.

வார்த்தை - “கோடுகொண்டுவாழைவெட்டுவாழைவெட்டுவாழை” (மாமேகம்ஸரணம்வ்ரஜ-ஸர்வபாபேப்போமோக்ஷயிஷ்யாமி) என்ற நல்வார்த்தை. அறிபவர்-அறியுமவர்கள். போர்த்த - ஸ்வரூபப்ரகாசம்பிறவாதபடியஞ்ஞாந்தாலே நிரோதம்பண்ணிப்போந்த. பிறப்பொடு - ஐம்மத்தோடும். நோயொடு-அந்தசீராதுபந்தியாய்வரும் வ்யாதியோடும். மூப்பொடு - அதுபோலன்றியே அபரிஹார்யமான மூப்போடும். இறப்பு-அத்தோட வர்ஜநீயமாய்வரும் விராசமுமாகிற. அவை-அந்தவுட்பாவவிகாரங்களை. பேர்த்து-விட்டுக்கழியும்படிபண்ணி. பெருந்துன்பம்-அபர்யந்ததுநுபமான கர்ப்பநரகக்லேசங்களையும். வேர - தர்மலமான கர்மவிநாசபர்யந்தமாக. நீக்கி-போக்கி. ஸ்வாத்மாநுபவங்களிலகப்படாதபடி, தன்-தன். தாளின்-திருவடிகளின். கீழ்-கீழே. சேர்த்தியவன்-சேரும்படிபண்ணி “கோடகொ” (மாஸுசு) என்று சோகநிவ்ருத்திபண்ணினவன். செய்யும்-“நவபொருநாவாழை” (நசுபநராவர்த்ததே) என்கிறபடியே மீண்டுவாராதபடிபண்ணும். சேமத்தை-ரக்ஷையை. எண்ணி-அதுசந்தித்து. தெளிவுற்று - வ்யவஸிதராய்க்கொண்டு. மாயவற்கு-தங்களுக்கார்யணியை விரோதநிவர்த்தகனவாஸ்சர்யபூதனுக்கு. அன்றி-ஒழிய. வேறொருவர்க்கு, ஆள்-ஆள். ஆவரோ - ஆவரோ... ..*

௪௫ - பத்தாம்பாட்டு.

கீழ் சேதநர்க்குப்பண்ணின வுபகாரங்களெல்லாம் சம்சாரத்திலே யிருக்கச்செய்தே பண்ணினவையிறே; அவைபோலல்ல, சம்சாரம் மறுவஸீடாதபடிபண்ணித் தன்றிருவடிகளிலே சேர்த்துக்கொண்டதொரு மஹோபகாரத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

(வார்த்தையறிபவர்) மஹாபாரதமெல்லாவற்றாலும் சொல்லிற்றாயிற்றதொரு வார்த்தையாகாதே. ப்ரயோஜனவத்தாவதிதே - வார்த்தையாவது. “மாமேகம்” என்றத்தையிறே-இங்கு, வார்த்தையென்கிறது. கீழடங்கலும் கடல்போலே, அதிலம்ருதம்போலேயிது. (மாயவர்காளன்றியாவரேர்) அவன் “என்னையேற்று” என்றுசொல்லாநின்றால், இவர்களவனையொழியவும் பற்றுவர்களோ. (மாயவன்-வ்யாமோஹத்தையுடையவன்.) ரஹஸ்யங்களெல்லாம் வெளியிடடானிறே யவள்முழல்முடிக்கைக்காக.

(போர்த்தபிறப்பித்தாதி) பரணிக்கூடு விரிந்தாப்போலே, இவ்வாத்மாவையறியவொண்ணாதபடி சூழப்பொதிந்துகிடக்கிற ஜம்மங்கள், அவைபுக்கவிடத்தே புகக்கடவ்வயாதி, அங்ஙனேயாகிலும் சிந்துநான் செல்லாதபடி இடிவிழுந்தாப்போலே நிற்கிறஜனா, அங்ஙனேயாகிலுமிருக்கவொண்ணாதபடி யிவனுக்கருபிமதமானவிராசம், இவற்றையெல்

லாம். (பேர்த்து) ஈஸ்வரனுக்கு மொருவிரகுபார்த்துத்தள்ளவேண்டும் படியிறே யவற்றின்கனம். விரகர் நெடுஞ்சுவர்தன்னுமாரோலேதள்ளி. (பெருந்துன்பம் வேரறநீக்கி) ஜம்மம்போன லநந்தரம்வரக்கடவதான கைவல்யமாகிற மஹாதுகத்தை சவாஸநமாகப்போக்கி. “கீழ்நின்றநிலைதான் நன்று” என்னும்படியிறே யிதின்தண்மை. அது பின்னையொரு சரீரபரிக்கரஹம்பண்ணியாடிலும் பகவத்ஸமாபீரபணம்பண்ண யோக்யதையுண்டிறே, இது நியமிநாசமிறே. (தன்னுள்ளிழ்ச்சேர்த்து) பாதகோகைபோலேயிருக்கத் திருவடிகளிலேசேர்த்து. (அவன்செய்யும் சேமத்தையெண்ணி) பின்னே யிவனுடையரிட்சி தன்புத்தயநீநமாம்படி பண்ணிவிடுகை. இவன் நினைவோடு தன் ஸங்கல்பத்தோடு வாசியதும்படிபண்ணுகை. இவனும் சேதநனாயிருக்கச்செய்தே, முத்தனனாகொள்ளும் நாநாபவரு மவன்புத்தயநீநமாயிறேயிருப்பது. இவன்செய்யிலே யிவனைக்காட்டிக்கொடுத்தாலு மவனுக்கஞ்சவேண்டாதபடியாயிருக்கை. (எண்ணித்தெளிவுற்று) இத்தை மனோரதித்துத்தெளிந்து. அவன் “என்னையேபற்று” என்று சொன்னதில், தலையாடியிலே “ஸகலவிரோதிகளையும் நானேபோக்கி யென்னைத்தருவன்” என்று சொன்னத்தைத்தெளிந்திருக்குமவர்கள் - (தலையாடி - “ஸவடிவாவெவெவொரோஷயிஷ்யாதி” (ஸர்வபாபேப்யோமோஷயிஷ்யாடி) என்றது.) அவனுக்கல்லதாளாவரோ.

கீழ்ச்சொன்ன குணங்களெல்லாம், “மண்டின்னவேணும்” என்றமுத ப்ராணைக்கு அத்தையிட்டு அதுக்குப்பரிஹாரம் பண்ணுமாரோலேயாயிற்று; இங்கு - இவற்றினுடைய ஹிதமேபார்த்து சம்ஸாரந்தொடக்கமான சகலதுரிதங்களும் மறுவலிடாதபடிபோக்கித் தன்றிருவடிகளின்கீழேவைத்து ரக்ஷித்த பெரியநீர்மைக்குப்போருமோ கீழ்ச்சொன்னவையடங்கலும். கீழ்ப்பண்ணினபரிஹாரங்கள், கரந்திபிடக்கப்பண்ணும் பரிஹாரங்கள்போலே; சம்ஸாரங்கிடக்கப்பண்ணின பரிஹாரங்களிறே. அது நிர்வரணமாம்படி சிபித்ஸித்துநோக்குவாராப்போலே யிதிற் சொல்லுகிறகுணம். கீழிலவை சம்ஸாரிகளிச்சையாலே செய்தவை, இது ஈஸ்வரோச்சையாலே செய்ததிறே... ..*
... ..

ஜீயர் அரும்பதம்.

பத்தாம்பாட்டு (வார்த்தையித்யாதி) “போர்த்தபிறப்பொடு” என்றுதொடங்கி, “அவன்-சேமத்தை” என்னுமளவுங்கடாக்ஷித்து, இப்பாட்டுக்கேற்றமருளிச்செய்கிறார் (கீழ்சேதநர்க்கித்யாதி வாக்யத்தவயத்தாலே) கீழென்றது - அடியில் மூன்றுபாட்டு மேழாம்பாட்டுமொழிந்த கீழெல்லாமென்றபடி. இந்த நாலுபாட்டுக்களிற்கொன்னது சம்சாரத்திலிருக்கச்செய்தே பண்ணினதன்றே, மற்றை யைந்து பாட்டுக்களிலும் சொன்னது சம்சாரத்திலேயிருக்கச்செய்தே பண்ணினவையென்றபடி.

சயதுகூலமாகவும் பெறுகிறார்கள், பெற்றவர்களை யாராய்ந்துபார்த்து அத்தாலேயன்றே நாம் பற்றப்பார்க்கிறது ” என்றருளிச்செய்தார். சேர்ந்து குளிர்ந்த தண்ணீரிருந்தால், அதுகுடித்து தாழ்ந்கெட்டவனைக் கண்டன்றிதே தாழ்ந்தவன் தண்ணீர்குடிப்பது. (இன்பக்கதிசெய்யும்) கிரதிசயாநந்தயுக்தமான ப்ராப்யத்தைப் பண்ணிக்கொடுக்கும். (தெளிவுற்றகண்ணனை) இவன் தெளியமாட்டாத விழவுதீர விவனுக்கு நித்யகைங்கர்யத்தைக் கொடுக்கையிலே தான் தெளிந்தபடியே யிருக்கும் க்ருஷ்ணனை. * அஹம்ஸ்மராயிபோலே. (தெளிவுற்றவாயிரம்) ஸ்ந்யத்திலே கலங்கின நீரான தோரோப்ரதேசங்கனிலேவந்து தெளிந் துபயோகயோக்யமா மாபோலே, அதிக்குதாநிகாரமாய் கூளமும் பலாப்சிசிநும்போலே ஒன்றை நிஷ்கர்ஷித்துப் பிரிக்கவொண்ணாதபடியாயிருக்கிற வேதார்த்தமானது, சர்வாநிகாரமாய் சர்வசம்ஸயங்களுந் தீர்ந்து தெளிந்ததிவர்பக்கனிலே வந்தவானே. (இவைபத்தும்வல்லாரவர் தெளிவுற்றசின்னையர்) இத்திருவாய்மொழியை யப்பசிக்கவல்லவர்கள், இவ்வாழ்வார் தம்மைப்போலே தெளிவுற்ற நெஞ்சை யுடையராவர். தேசவிசேஷத்திலே போனாலோ வப்படி தெளிவதென்னில் (பாமருமுவுலகத்துள்ளே) பாபத்தைப்பாவென்று கடைக்குறைத்தலாய், பாபபூரிஷ்டமான தேசத்திலே யென்றபடி. அவ்வருகே யொரு தேசவிசேஷத்திலே போனால் பெறக்கடவ தெளிவை, அதுக்கெதிர்த்தட்டான விங்கெயிருந்தே யுடையராவர். சர்வஸீவரன் தானே யிங்குவந்தவதரிக்கிலும் சோகமோஹத்தைப்பண்ண வல்ல சம்சாரத்தே யிருந்தே - தெளிவுற்ற சின்னையர். ஹேயப்ரத்யநீகமான வஸ்துவையும் தன்வழியாக்கவல்ல விவ்விபூதியிலே யிருந்துவாதே - சுத்தபாவரா யிருப்பார். ....*

ஜீயர் அரும்பதம்.

நிகமம். (தெளிவுற்றியாதி) “பாமருமுவுலகத்துள்ளே - தெளிவுற்ற சின்னையர்” என்றத்தைக் கடாக்ஷித் தவதாரிகை (இத்திருவாய்மொழியிய்யாதி)

அத்யவசாயயுக்தனுக்கு வீவுக்கு ப்ரசக்தி யருளிச்செய்கிறார் (பின்னை நாட்டாரிய்யாதி) நாட்டார் செயல்நளாவது - சாதநாதுஷ்டாநங்கள். யுக்த்யாபாசங்களாவது - உபாயபல்குத்வம், உத்தேஸ்யதூர்ஸபத்வம், ஸ்வக்ருததோஷ பூயஸ்த்வங்களாகிற விவை. “வீவின்தி-” அத்யவசாயவிச்சேதமின்றிக்கே. வீவு - விச்சேதம். அப்படி பிற்காலியாதே யிருந்தாருண்டோவென்ன, உதாஹரணம் (பாரதேய்யாதி) தொங்கிறோ - த்ருடமாயிருந்ததோ. எதிரோபோந்ததோ - எதிர்த்ததோ. ஸந்தித்தமாயிருந்ததோ வென்றபடி. (உனக்குத்தொங்கிறோ) என்றவிடத்திலே- “கஹிஷெ.துவ ஸுதவாஸு க்வயெகாஸு ணவெதஸா | கஹிஷு நஸ ஹொஹஸு ணஷு ஹெய நஸு ” (கச்சிதேதச்ச்நுதம்பார்த்த நவயைகாக்ரோணசேதஸா | கச்சிதஞ்ஞாநஸம்மோஹுப்ரணஷ்டஸ்தேதநஞ்ஜய) இத்த்யாத்யதுசந்தேயம், ப்ராசங்கிகம் (அர்ஜுநன்ருனித்யாதி) உத்தத்துக்கு த்ருஷ்டாந்தார்தரம் (சேர்ந்தியாதி) அவன் தெளிந்திருக்கிறதற்கு த்ருஷ்டாந்தம் (அஹம்ஸ்மராயி போலே யென்று)

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி.

கற்றோர்கருதும் விசயங்களுக்கெல்லாம்

பற்றும் விபவகுணப்பண்புகளை - புற்றுணர்ந்து

மண்ணிலுள்ளோர்தம் மிழவைவாய்ந்துரைத்த மாறன் சொல்

பண்ணிலினிதான தமிழ்ப்பா.

(சூரு)

(கற்றோர்கருதும்) இதில் - “விஜயங்களுக்கடியான விபவங்களை யிழப்பதே.” என்று வெறுத்தபடியை யதுவதித்தருளிச்செய்கிறார். அதாவது - கீழ்ச்சொன்ன விஜயபரம்பரைக்கடியான விபவகுணங்களை யதுசந்தித்து, “படுக்கைக்கீழே தங்கி டக்கக் கால்வீங்கிச் சாவாராப்போலே, இம்மஹாரிதியுண்டாயிருக்க விவர்களித் தையிழந் தந்தந்ப்படுவதே!” என்று சம்சாரிகளிலுக்குவெறுக்கிற * கற்பாரிரா மபிரானிலர்ந்தத்தை “கற்றோர்கருதும்” இத்தாயாதியாலேயருளிச்செய்கிறுன்கை.

(கற்றோர்கருதும் விசயங்களுக்கெல்லாம் பற்றும் விபவகுணப் பண்புகளையு றுணர்ந்து) அதாவது - சகலசாஸ்த்ரதாந்த்யங்களைக்கற்ற சக்ரவர்த்தி, ஸ்ரீவசு தேவர், ஸ்ரீஜாம்பவான், மஹாராஜர், திருவடிகுதலாயுள்ள வவதார விஜயஹர்ஷி களானவர்களாநரிக்கும் விஜயங்களுக்கெல்லா மாஸ்யமாயுள்ள வவதாரமான விபவகுண ஸ்வபாவங்களை; அவதாரந்தோறும் தததுகுணமாக குணங்களும் பேதி த்திதேயிருப்பது, அவைதா மாஸ்திரசந்தனத்துக்குறுப்பாகையாலே; அவற்றின் ஸ்வபாவத்தையுற்றுணர்ந்து - அவற்றின்படியை மேலெழுவன்திக்கே அந்தரங்கமாக வாராய்ந்து. அதாவது - “ராமோராமோராமஜைதி” (ராமோராமோராமஜைதி) என்றும், “கற்பாரிராமபிரானையல்லாம்மற்றுங்கற்பரோ” என்றும், “நடந்தமை கேட்டும் - நாட்டிற்றிறந்தவர் நாரணற்காளன்றியாவரோ” என்றும், “தன்மைய நிவாரையிற்தும் - கேட்பார்கள் கேசவன்கீர்த்தியல்லால் மற்றுங்கேட்பரோ” எ ன்றும், “தோற்றியகுழல்கள்சிரித்திது - தன்மையறிபவர் தாமவற்காளன்றியாவ ரோ” என்றும், “கேழற்றிருவுருவாயிற்துக் கேட்டுமுணர்ந்தவர் - குழல்கள்சிரித் த்கில் மாயன்குழலன்றிச்சூழுவரோ” என்றும், “கோட்டங்கைவாமனலுய்ச்செய்த கூத்துக்கள்கண்டும் - கேட்டுமுணர்ந்தவர் கேசவற்காளன்றியாவரோ” என்றும், “கொண்டங்குத்தன்னொடுங்கொண்டுடன் சென்றதுணர்ந்தும் - கண்டிந்தெளிந்து ம்கற்றார் கண்ணற்காளன்றியாவரோ” என்றும், “இரணியனாகத்தை மல்லலியு ருவாய்ச்செய்தமாயமிற்தும் - செல்லவுணர்ந்தவர்செல்வன்றன் சீரனதிக்கற்ப ரோ” என்றும், “நடந்தநல்லார்ந்தையிற்தும் - மாயவற்காளன்றியாவரோ” என்றும், “அவன்செய்யும்சேமத்தையெண்ணித்தெளிவுற்று - மாயவற்காளன்றியா வரோ” என்று மிப்படி பத்தும்பத்தாகவாராய்ந்தென்கை. (மண்ணிலுள்ளோர்த ம்மிழவை) “அவன்குணமிப்படியாயிருக்க வித்தையிழப்பதே!” என்று பூமியிலு ண்டானவர்கள் பகவத்குணாபவாலாபத்தை. (வாய்ந்துரைத்த மாறன் சொல்) சுல பராய்க்கிட்டினின்று ஆந்தரங்கமாக வருளிச்செய்தவாழ்வார் திவ்யகுத்தியானது. (பண்ணிலினிதான தமிழ்ப்பா) பண்ணிலினிதான நடந்தராகத்தோடேகூடி, த்ரவிட சப்தரூபமான சந்தஸ்ஸம். இப்படி காந்ததோடேகூடின விதுவுமொரு சந்தஸ்ஸே! யென்றிப்பாடாயிருக்கிறது... .. (சூரு)

ஏழாம்பத்தில் - ஐந்தாந்திருவாய்மொழி முற்றிற்று. ,

ஸ்ரீ

திருவாய்மொழி.

ஏழாம்பத்து.

ஆறந்திருவாய்மொழி.

பாமரு - ப்ரவேஸங்கள்.

ஆறாயிரப்படி.

(பாமருமுவுலகும்) இப்படி யாஸ்திரகா ப்ரக்ருதிசம்பந்தத்தை ப்ரோக்ருதித் தன்நிருவடிக்களிலே சேர்த்தருளு மிமபஹாருணம் கிடக்கச் செய்தே, “நான்பின்னையு மிப் ப்ரக்ருதியோடே கூட வர்த்திக்கிற வுத்த னையாகாதே” என்று தத்ஸம்ஸ்லேஷவிபோதிபான தம்முடைய ப்ரக்ரு திசம்பந்தாதுசந்தாநந்தாலே யத்யந்த மலஸந்தராய், ப்ரக்ருதிசம்பந்தத் தைப் ப்ரோக்ருதியருளி யுன்நிருவடிக்களிலே யென்னைச் சேர்த்தருளவேணு மென்று சக்ரவர்த்திநிருமகனை நோக்கிக் கூப்பிடுகிறார். ....*

பன்னிராயிரப்படி.

ஆறந்திருவாய்மொழியில், இப்படி யாஸ்திரபவ்யஸ்ய விரோதிநிவாரகளு ளர்வேஸ்வரனுடைய குணதீக்யத்தைக் கிழே யறுசுந்தித்து, அவனை யொழிய வே லு விரோதிநிவர்த்தக ரில்லாமையாலே; அவனுடைய காரணத்தாறி ப்ரயுக்தமான சம்பந்தவிசேஷத்தையும், ஈர்கார்யமான சர்வாதம்பாவத்தையும், ரக்ஷணைகாந்த மான பரத்வசௌப்பயங்கனையும், அவற்றோடே கூ டின போக்யதாதிசயத்தையும், அந்த போக்யதா ப்ரயுக்தமா யத்யுத்;வலமாயுள்ள ப்ராப்யகதையையும், அந்தப்ரா ப்யதா ப்ரகாசகமான வாபிருப்யாதிசயத்தையும், ஸ்வேநருபேணவும் காரணபுருஷ ரூபேணவு முண்டான ரக்ஷணப்ரகாரத்தையும், ததுபயுக்தமான மாலிப்ரப்ருதி ரி ரஸநத்தையும், விபீஷணபக்ஷபாதத்தையும், ஸ்வஜநரக்ஷணத்தையு மறுசந்தித்து, ஏ வம்ப்ரகாரவிசிஷ்டனான சர்வேஸ்வரனுடைய ப்ராப்தியாலும் பக்ஷபாதத்தாலும் ம வளைக்கொண்டு விரோதியைக் கழித்துக்கொண்டு, அவனை ப்ராபிப்பதாக வத்யார்த் தராய்க் கூப்பிடுகிறார்.....*

நடு.

இப்படி தெளிந்தால், பின்னைச் செய்வது கூப்பிடுகைபோலேகா ணும்; இல்லையாகில் “சம்சாரம் நன்று” என்று கலங்கிறாராவோ. “அ ம்மங்கியம்மாள், ‘இத்திருவாய்மொழி பாடக் கேட்டதுபவித்துப்போரு மிதுக்கு மேற்பட, இதிலோடுகிற வார்த்திக்கு நம்மால் பாசுரமிட்டுச்

சொல்லப்போகாது' என்று பணிக்கும்” என்றருளிச்செய்வார். கீழே-
 * ஆழியெழுச்சங்கிலை - சர்வேரீவரன் காட்டிக்கொடுத்த விஜயங்களை ய
 துபவிக்கைக் குதுப்பாக, அவனுடைய வபதாங்களை யதுசந்தித்தார்; அ
 ந்த ப்ரசங்கத்தாலே யவனுடைய வவதாரங்களை யு மதுக்கடியான க்ருபா
 திருணங்களை யு மதுசந்தித்து, “இக்குணங்களும் நடையாடாறிற்க, இதி
 லே ப்ராப்தியுண்டாயிருக்க, தாங்கள் சேதநராயிருக்க, சம்சாரிகளித்தை
 யிழப்பதே?” என்று விஸ்மிதராவார். “அவர்களபேஷையிலலாமை
 யாலே யிழக்கிறார்கள், அபேஷையுடைய நரமிழப்போமல்லோம், அவ
 னுடைய வவதாரங்களையும் வடிவழகையுமதுபவிப்போம்” என்று பார்
 த்தவிடத்து, அவற்றை யப்போதே கிட்டி யதுபவிக்கப் பெறாமல் மிகவு
 மவசந்நராய்; சர்வேரீவரனுக்குப் பரமபதத்தினு மிருப்பரிதாம்படியார்
 த்தியாலே, நிரம்பிற் றொருகடல் கையெடுத்துக் கூப்பிடுமபோலே கூப்
 பிடுகிற கூப்பிடுகேட் டவ்விருப்புக் குலைந்துவந்து முகங்காட்டவேண்
 மும்படி, அவன் ப்ராப்யனாயிருக்கிறபடியையும், ப்ராபகனாயிருக்கிறபடியை
 யும், விரோதிரசநசிலொ யிருக்கிறபடியையுஞ்சொல்லி, கேட்டாரடை
 ய நீரம்படி பெருமிடதுசெய்து கூப்பிடுகிறார்.

[வஹவொநுவு] [பஹவோந்ருப] சக்ரவர்த்தி, “பெருமானை
 த் திருவபிஷேகம் பண்ணுவிக்க” என்றுகோலி, “அதுபதினாயிரமாண்டு
 ஒருதலையிதிக்க வொருதலை விளம்பும்படியான ராஜ்யத்தை வறந்தி யொ
 ருபடி யடிப்படுத்தினோம், இத்தை யொரு சிறுபின்னே தலையிலே வைத்
 தால் பொறுக்குமோ! பொறுதோ!” என்று விசாரித்து, “இதுதன்னை
 நாட்டோடே கூட்டிப் பார்ப்போம்” என்றுகோலி, ராஜலோகத்தை ய
 டையத் திரட்டி, “நானிங்ஙனே பெருமானைத் திருவபிஷேகம்பண்ணுவி
 க்கப் பாராநின்றேன், உங்களுக்கிஷ்டமோ அன்றோ?” என்றுகேட்க, அ
 நந்தரம் “கிழவாபோகாய்” என்ன, [கூலு-ந-ஹியியொருணபய்யிலீஜை-
 ஸாஸதி | ஹவொநுவு-ஹி-ஹி ப-வராஜ-ஹி-ஹி] [கதம்நுமயி
 தர்மேண ப்ருதிவிமதுஸாஸதி | பவம்தோந்ரஷ்டமிச்சந்தி யுவராஜம்மமா
 த்மஜம்] “நாமொருப்பட்ட கார்யம் நன்றாய் விழுந்தது, ராஜலோகமிப்
 படி த்வரிக்கப்பெறுவதே!” என்று அதிலே போர ஹ்ருஷ்டனாய், அந்
 த ஹர்ஷத்தை நெஞ்சிலே யிட்டுவைத்து, “அதுதன்னை யிவர்கள்வாயா
 லே சொல்லக் கேட்கலாகாதோ” என்று, “வாரிகோள், அதுபதினாயிர
 மாண்டு ராஜ்யம்பண்ணுகிறவிடத்து, இற்றைவரை ‘எனக்கு’ என்றொரு
 சுகம் கோலாதே உங்கள் ரக்ஷணத்துக்கா மவையே தேடிக்கொடுப்போந்த
 நானொருவார்த்தை சொன்னால், ‘இப்போது நீயிருந்தாயாகில்வீகமென்,
 க்ரமத்திலே செய்துகொள்ளுகிறோம்’ என்னதல், அன்றாகில், ‘உனக்கு
 ப்ரியமாகி லப்படி செய்யலாகாதோ’ என்றொருவார்த்தைசொல்லி யாறி
 யிருத்தல் செய்கையொழிய, படுகொலைக்காரர் கையிலே யகப்பட்டார்

ஜீயர் அருட்பதம்.

குணங்களை யதபவிக்கப் பெறுவிட்டால் கூப்பிடவேண்டுமோவென்ன; “திருவயோத்யையி லுள்ளாயு மீடுபிட்டுநாநின்ற விவர்காதிமிருக்கப்போமோ” என்று விவசுதித்து, அவர்களப்படி குணங்களிலே மீடுபட்டார்களோ வென்ன; ஈடுபட்டமைக்கு ப்ரமாணம் (பஹவஜ்யாதி) இதுக் கவதாரிகாகதநமுகேநார்த்தம் (சக்ரவர்த்தியிய்யாதி) கீழ்வா போகாயென்றது - “சுநெகவர ஸாஹஸ்ரௌவஜ்யாதிஸிவாநிவ | ஸாராயேயுவராயாஜாநஜிவிஷிஸ்டஸிவாநிவ |” (அநேகவரஷஸாஹஸ்ரோ வ்ருத்தஸ்த்வமஸிபார்த்திவ | ஸராமயுவராஜாந மபிஷிஞ்சஸ்வபார்த்திவம்) என்றத்தைப்பற்ற. ஒருப்பட்டகார்யம் - உத்யோகித்தகார்யம். விஷயம் - தேசம். கீழ்வாக்பவிரணம் (நாங்கனித்த்யாதி) அப்படி பெருமானுக்கு குணங்களுண்டோவென்ன, ப்ரமாணந்தரம் (தாதூநாயித்த்யாதி) “வஹ்வொநுபகஸுபாணமஹாணாஹுபகஸுபஸுலிதெ” (பஹவோந்ருபகல்யாணகுணபுத்ரஸ்யஸந்திதே) இத்யயோத்யாகாண்டே பெளரஜநா. (தாதூநாயித்த்யாதி)

கிஷ்கிந்தாகாண்டே, “ஐரநவிஐரநஸி னொநிஷெஸெநிரதவிதஃ”
(ஐஞாநவிஜ்ஞாநஸம்பந்நோ நிதேஸேசிரதபிதஃ) இதி பூர்வார்த்தம். இதுக்கு பா
வம் (தாதுக்களிந்யாதி) வீகம் - த்வரை. ....*
—கீழே—

ஆ ரு ந் திரு வாய் மொழி.

மு த ற் ப ா ட் டி.

பாமருமூவுலரும்படைத்தப்பநாபாவோ

பாமருமூவுலருமளந்தப்பநாபாதாவோ

தாமரைக்கண்ணுவோதனியேன்றனியாராவோ

தாமரைக்கையாவோவுன்னையென்றுகொல்சேர்வதுவே.

ஆரூயிரப்படி.

தேவாதிஸ்த்தாவரார்த்தமான நிகிலஜந்துஜால பரிபூர்ணமான சக
லலோகங்களையும் படைத்தபரமகாருணிகனே, பின்னையும்ந்த ஸ்ருஷ்ட
மான லோகத்திலே ஸ்ரீவாமநனுய்வந் தவதரித்தருளி அநாலோசிதருண
குணமாக சர்வாத்மாக்களு முஜ்ஜீவிக்கும்படி. சகலலோகந்தையுமளந்த
ருளின பரமசீலவானே, எனக்குநீயல்லதுகநிபில்லை; ஆனபின்பு, உன்
னுடைய அதிரமணியவிகசித சரசிருஹ சத்ருஸமான திருநாபியையும்,
விகசிதகளிந சத்ருஸமான திருவடிகளையும், திருக்கண்களையும், திருக்கை
களையும், * கண்களாரளவும்நின்று காணும்படியுன்னை யென்றோ நான்சே
ர்வதென்று கூப்பிடுகிறார்.....

பன்னீராயிரப்படி.

முதற்பாட்டில், காரணத்வாதிகளாலே யசாதாரணசம்பந்தத்தை யுடைய
வுன்னையென்று கிட்டியதுபவிப்பதென்கிறார்.

பா - பரப்பை. மரு - உடைத்தாய். மூவுலகம் - “கூதுகசு, சுகூதுகசு,
கூதுகாசுதுகசு” (க்ருதகம், அக்ருதகம், க்ருதகாக்ருதகம்)என்கிற ந்நாவியத்
தையுடைத்தானலோகத்தை. படைத்த - உண்டாக்கின. பற்பம் - தாமரைப்பூவையு
டைய. நாபா - திருநாபியையுடையவனே. பாமருமூவுலகம் - எவ்விதமானலோக
த்தை. அளந்த - அநர்யார்ஹமாம்படியளந்த. பற்பம் - தாமரைப்பூப்போலேநிரதி
சயபோக்யமான. பாதா - திருவடிகளையுடையவனே. அநர்யார்ஹரானுரைபங்கிகரி
ந்துரகூழிப்பதாய், தாமரை - தாமரைபோலேநர்ஸநீயமான. கண்ணு - திருக்கண்க
ளையுடையவனே. அவர்களைஸ்வஸ்பர்ஸஸுகத்தாலேயாநந்திகளாக்கும், தாமரை -
தாமரைபோலேவிலகூணமான. கையா-கைகளையுடையவனே. தனியேன் - விரோ
திபூயஸ்தையாலேஅஸுஹாயனுவென்னுடைய. தனி - விரோதிசிவர்த்தத்தவத்தில
த்தீநியனாய். ஜனா - ஜளக்கடவஸ்வராமியானவனே. உன்னை-இப்படிப்பராப்தனுமா
ய் போக்யனுமாய் ரகூகனுமானவுன்னை. என்கொல் - என்றோ. சேர்வது - ப்ரா
பிப்பது.

ஒ-பதந்தோதம், ஒவென்றது - அதிசயிதமானவார்த்திவிசேஷத்தைக்காட்டுகிறது.....*

நடு - முதற்பாட்டு.

ஐகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளைப்பண்ணி யுபகரித்து நிராதிசய போக்யனுபிரக்கிறவுன்னே, உன்னாலேயுபகாரங்கொண்டுன் சுவடறிந்தநான் கிட்டுவதென்றோவென்கிறார்.

(பாமருமூவுலகும்படைத்த பற்பநாபாவோ) பாவென்று-பதார்த்தவாசகமாய், பாமருவியிருந்துள்ள; அதாவது-பதார்த்தங்களினுடைய நெருக்கத்தையுடைத்தான மூவுலகென்னுதல். பாமருவென்று - ஒரு சொல்லாய், பாபம்மருவியிருந்துள்ள மூவுலகென்னுதல். (அன்றிக்கே, பாவென்று-பரம்புதலாய், பரப்பையுடைத்தாயிருந்துள்ளவென்னுதல்.) மூவுலகென்று - கீழும், மேலும், நடுவுமான லோகங்களைச் சொல்லுதல் அன்றிக்கே, “கூதகூ, கூகூதகூ, கூதகாகூதகூ” (க்ருதகம், அக்ருதகம், க்ருதகாக்ருதகம்) என்றிவ்வகையிலே யாக்விச்சொல்லுதல். (படைத்தபற்பநாபாவோ) “என்தாயே” என்பாரைப்போலே. இத்தையுண்டாக்குகைக்கடியான ப்ராப்தியேயாய், போக்யதையின்றிக்கே பொழிந்ததாகிற்றுன் நானாழியிரோனே. நீயித்தைவருந்தியுண்டாக்கிற் தழிக்கைக்காகவோ. இல்லாதவஸ்துக்களையுண்டாக்கக் கடவநீ, உள்ளவஸ்துவையழிக்கிறதென்.

(பாமருமூவுலகும்படைத்த) இவற்றையுண்டாக்கி “மேல்பட்டதுபடுகிறது” என்றிருந்தாயாகிற்றொழியிரோனே. இத்தைக்கண்ணிலே வெண்ணையிட்டுக்கொண்டு நோக்குமவனன்றே; பெற்றதாய் வளர்க்குமா போலே. “படிக்களவாக நியிர்த்தநின் பாதபங்கயமே தலைக்கணியாய்” என்று - ஆசையுடையநானிருக்க, இச்சையில்லாதார் தலையிலே திருவடிகளைவைப்பதே!. மஹாபலிபோல்வார், பருந்திரூஞ்சினப்போலே யித்தையபஹரித்தால், எல்லைநடந்து மிட்டுக்கொள்ளு மவனன்றேநீ.

அதுசெய்தமையுண்டு, உமக்கிப்போ தபேக்ஷிதமென்னென்ன (தாமரைக்கண்ணாவோ) உத்பத்தியும், வளர்க்கையும், ஜீவநமெல்லாமுன்பக்கவிலேயாயிற்று. “சுவொகசுதூரெ நநலஞ்சொபோவாய” (அவலோகநதானேநபூயோமாம்பாலய) என்னுமாபோலே, திருக்கண்களாலேநோக்கவேணுமென்கிறார். ஆக, திருக்கண்களிலழகையதுசந்தித்தார்; அக்கண்ணழகேஜீவகமாக விருக்கும் நித்யரூபிகள் திரளில் தம்மையிருக்கக்கண்டிலர்; அத்தாலே (தனியேன்) என்கிறார். (தனியேன் தனியாளாவோ) ஸ்திரீகளுடையநோக்கே தாரகமாயிருக்குமவர்களுடைய திரளுக்கும்கூட்டன்றிக்கே, உன்னோக்கேதாரகமா யிருக்கும்வ்விபூதியிலுள்ளாருடனும்கூட்டாகாதே, என்னேமூன்றும் விபூதியாக்கியாருகி

(தாம்மைக்கையாவோ) அக்ருரோபாதிபோரோனே. [லொ
வெ)நலித்ராடி] [லோப்யேநமித்தாதி] திருக்கையிலடையாளமித்தனே
யுமில்ச்சினைப்படியே யவனுடம்பிலே காணலாம்படி. யவனைஸ்பர்ஸித்து
அவனந்த ஸ்பர்ஸத்தாலே ஸ்தப்தஞயிற்கையாலே கையைப்பிடித்தேந்
ட்டு, பின்னையனைக்கைக்கிருவரைக்கண்டதில்லை. “கரோணஜேஹாநொ
வோ வாவாநிஹோஅயநுஹரி” (கரோணம்ருநாரதேவபாபாந்நிர்மோ
சயந்ஹரி) என்கிறபடியே.

(உன்னையென்றுகொல்சேர்வதுவே) “வடகுறையுதாடாசெவ
 டெவஹுஜா” (பூர்ணேசுதூர்த்தஸோவர்ஷேபஞ்சமயாம்) என்று நாளி
 ட்டிக்கொடுக்கலாவது தம்பிமார்க்கோ, அலரதாரணரானவடியாரானால்
 “இன்னநாள்பெறக்கடவது” என்றொரு நாளிட்டிக்கொடுக்கலாகாதோ.
 சேஷபூதனில் சேஷிகொடுத்தநாள் பெறக்கடவதாயினே யிருக்கவடிப்ப
 து, அங்ஙனம் க்ரமப்பராப்திபார்த்தநாயிரியிருக்கமாட்டுகிறிலேன். (தனியேன்-உ
 ன்னையென்றுகொல்சேர்வதுவே) நாராயணனையொழிந்திருப்பதொரு நா
 ரமில்லையே; இனிச்சேருகையாவது- * அடியார்கள் குழாங்களை-உடன்கூ
 டிகையினே. (உன்னையென்றுகொல்சேர்வது) என்னுந்நீக்க, அதுசேரும்
 படியென்னென்னில்; * ஒன்டொடியாள் திருமகனும் நீயுமே நிலாநிற்ப
 க்கண்டுவைக்கையாலே, “உன்னைச்சேர்” என்றபோதே தன்னடையே
 வருமிறே .....

ஜீயர் அருடம்பதம்.

மூதற்பாட்டு (பாமருவித்யாதி) “பாமருமூவுலகும்படைத்த, பாமருமூவுல
குமளந்த, தாமரைக்கண்ணுவே, தாமரைக்கையாவே” இத்யாதிக்களைக் கட்டாக்கித்து
(ஐகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதிக்களையித்யாதி) அவ்விரண்டுக்கும் பாரதிகோடியை “நான்” என்
கிறபதத்துக்கர்த்தமாக வருளிச்செய்கிறார் (உண்ணலேயித்யாதி)

பதார்த்தங்களாவன—தேவதிரியகாதி வஸ்துக்கள். அர்த்தநாந்தரம் (பாமநு வென்றித்தயாதி) ஒருசொல்லாயென்றது—பாவென்றே ரகசுரமாய், நிருக்தியாலே பாபமென்றபடி. “படைத்தபற்பகாபாவோ” என்று - காரணத்துவத்தையிட்டு விசேஷிக்கையாலே பலிதம் சம்பந்தமென்னுமிடந்தோற்ற வருளிச்செய்கிறார் (என்றாயித்தயாதி) “பற்பகாபாவோ” என்றதுக்குபாவம் (இத்தையுண்டாக்ருகக்கித்தயாதி) இப்போது ஸ்ருஷ்டியைச்சொன்னதுக்கு பாவமாதல், “ஓ” என்றதற்குபாவமாதல் (நீயித்தையித்தயாதி) பாவாந்தரமாதல், விவரணமாதல் (இல்லாதவித்தயாதி)

ஸ்ருஷ்டியைச் சொன்னவரந்தரம், “அளந்த” என்றதுக்குபாவம் (இவற்
றையித்யாதிவாக்யதவ்யம்) த்ருஷ்டாந்தம் (பெற்றதாயித்யாதி) “உலகும்” என்ற
வசேதநசமாகிக்குபாவமாதல், இரண்டாம் “ஓ” என்றதுக்கு பாவமாதல் (படி

ஆரூயிரப்படி.

(என்கொல்) சிதசிதாந்மக சமஸ்தவஸ்துக்களுக்குமாத்மபூதனே, நிர்ஹேதுகமாக ஸ்ரீகோவர்த்தநத்தை யெடுத்தருளிப் பசுக்களேரகூறித்தருளின பரமகாருணிகளே, ஸ்ரீவரம்பரவணரான ப்ரஹ்மேசாநாதிகளுக்குங்கூட ஸ்ப்ருஹணீய நிரதிசய போக்யமான வுன்றிருவடிமலர்களை யென்றோ நான் சேர்வதென்று கூப்பிடுகிறார்.....*

பன்னீராயிரப்படி.

அநந்தரம், சர்வாத்மபூதது யாபத்ஸகனுன வுன்னுடைய திருவடிகளை யென்று கிட்டுவேனென்கிறார்.

நிலம் நீர் எரிகால் விண் - ப்ருதிவ்யாதியூதபஞ்சகமும். உயிர் - பௌதிகசரீரவிசிஷ்டமான ப்ராணிவர்க்கமும். என்று-ஆகிற. இவைதான் - இவை, முதலா-முதலாக. முற்றும் - சமஸ்தபதார்த்தங்களும். ஆய் - ப்ரகாரமாம்படி. நின்ற-நின்ற. எந்தாய் - ஸ்வாமியாய். அந்த சாமான்யரக்ஷணமன்றியே, அவதாரப்ரயுக்தவிசேஷரக்ஷணமான, ஆரிரை - பசுத்திரை. மேய்த்து - மேய்த்து. அதுக்கு வர்ஷத்தால் வந்த பாதை தீரும்படி, குன்று - மலையை. எடுத்து - எடுத்து. அவை - அவை. காத்த - காத்த. எங்கு-ந்தா - மனோஹாரி சேஷ்டதத்தை யெனக்கு ப்ரகாசிப்பித்தவனே. அரன் - ருத்ரனும். நான்முகன் - ப்ரஹ்மாவும். ஏத்தும் - ஸ்துதிக்கும்படியாய். செய்ய - தர்ஸனீயமான. நின் - உன். திருப்பாதத்தை - திருவடிகளை. யான்-அந்யப்ரயோஜனான நான். சேர்வது - சேர்வது. என்கொல்-என்றோ. அந்தோ-ஐயோ!.

ப்ரயோஜநாந்தரபரர்க்கும் சுலபமான திருவடிகளை, அந்யப்ரயோஜனான நான் கிட்டுகைக்குக் கூப்பிடவேண்டிவதே யென்று கருத்து.....*

ஈடு-இரண்டாம்பாட்டு.

அந்யபரராய்ப் புறம்பே தாரகாதிகளாம்படி யிருக்கிறவர்களுக்குங்கூட ஸ்ப்ருஹணீயமாம்படி யிருக்கிற திருவடிகளை, அந்யபரனா யிதுவே ப்ரயோஜநமாக விருக்கிற நானென்று பெறக்கடவேனென்கிறார்.

(என்கொல்) திருக்கையில் ஸ்பர்ஸகத்தை யபேகூறித்து, “என்கொல்சேர்வது” என்றவளவிதே - கீழ்; அதுக்கொரு ப்ரதிவசநம் பெறாதேயிருக்க, “என்கொல்சேர்வது” என்கிற தென்னதசைதான். (அந்தோ) இனி, “என்கொல்சேர்வது” என்பாரு மின்றியே யொழியக்கிடாய்ப்புகுகிறது; நான் முடிந்தேனென்கிறார். (அந்தோ!) என்கிற ஸ்வரத்தாலே - தம்முடைய வாற்றாமையை யாவிஷ்கரிக்கிறார். (அரன் நான்முகனேத்தும் செய்யுந்திருப்பாதத்தை) அழிப்பாருட னுக்குவாருடன் வாசியற வுக்கும்படியான திருவடிகளை. ப்ரயோஜநாந்தரபரர்க்குங்கூட ஸ்ப்ருஹணீயமாம்படியிருக்கிற திருவடிகளை, அந்யப்ரயோஜனான நானென்று பெறக்கடவேன். தந்தாமுடைய தொழில்களிலே யாய்பரராயிருக்கிற ப்ரஹ்மாதிகளு மந்யபரராயேத்தும்படி ஸ்ப்ருஹணீ

மாய்ச் சிவந்திருந்துள்ள வுன் திருவடிகளை, அந்நயபரானைநான் கிட்டப் பெறுவதென்றே. அரன் நான்முகனேத்தும் செய்யநின்றிருப்பாதத்தை யான் - என்றுகொல் சேர்வது.

(நிலநீரித்யாதி) பெற்றபின்பு நோக்குகை யன்றிக்கே “ப்ரஜை யைப்பெறவேணும்” என்று ஏற்கவே வருந்தும் தாயைப்போலே, ஸ்ருஷ்டிக்குமுன்பே யிவற்றை யுண்டாக்குகைக்காக நரிவ்ருத்தரணத்தை நினைத்து பஞ்சிகரணத்தைப்பண்ணி, இவற்றையடைய ஸ்ருஷ்டித்து, ஸ்ருஷ்டமான பதார்த்தங்களுடைய வஸ்துத்வ நாமபாக்க்வங்களுக்காக ஜீவத்வாரா அதுப்பரவேசித்து, பின்னை யிவற்றைச்சொன்ன பாசுரம், அசித் தும் அசித்பிமாநிஜீவனும்; ஜீவாந்தர்யாமியான பரமாத்மாவுமான வீஸ் ஸங்காதத்துக்கு வாசகமாய்க்கொண்டு, தன்னளவிலேவரும்படி நிற்கிறநிலையைச்சொல்லுகிறது - முற்றுமாய்நின்ற வென்றி விந்தாலே. இவையறியாதிருக்க, இவற்றின்பேற்றுக் கவன் வருந்தவேண்டுகிறதேதுவென்னென்றில் (எந்தாயோ) அதுக்கடியான சம்பந்தத்தைச்சொல்லுகிறது. இவற்றை யுண்டாக்கும் நாளிலே புண்டாக்கி, “இனிமேல்வருமாபத்து, இவைதானே பரிஹரித்துக்கொள்ளுகிறது” என்று விட்டுவைக்கையன்றிக்கே, அறியனசெய்தும் நோக்குவனென்றிரார் (குன்றெடுத்து) மலையைபெடுத்திறே நோக்கிற்று. (ஆநிராமேயத்து) நோக்குமிடத்து,வனாயாதே பசுக்களை நோக்குமவனாயிற்று. (அவைகாத்தவெங்குத்தாவோ) (ஆநிராமேயத்து - குன்றெடுத்து - அவைகாத்தவெங்குத்தாவோ.) வர்ஷத்திலே நோவுபடுகிற பசுக்களை ரக்ஷிக்கைக்காக மலையைபெடுத்தானவன், அப்போது த்ரிபங்கியாய் நின்ற வடிவதான் வல்லாராடினப்போலே தமக்காகர்ஷகமாயிருக்கையாலே-எங்குத்தாவோவென்கிறார். ஆக, இவ்விரண்டுபாட்டாலும் - அவனுடைய ஸ்ப்ருஹணியதையைச் சொல்லி, ப்ராப்யத்வம் சொல்லிற்று; மேலஞ்சபாட்டாலே - அவனுடையப்ராபகத்வம்சொல்லுகிறது.....*

ஜீயர் அரும்பதம்.

இரண்டாம்பாட்டு (என்றுகொலித்யாதி) “அரன் நான்முகனேத்தும்செய்ய நின்றிருப்பாதத்தையான் - என்றுகொல்சேர்வது” என்றபதங்களைக்கடாக்கித்தவதாரிகை (அந்யபரராயித்யாதி) ஸ்ருஷ்ட்யாத்யந்யபரொன்றபடி. அறியதொழில் களைச்செய்திவ்வுகிகாரங்களைப் பெறுகையாலே - (புறம்பேதாரகாதிகள்) என்றது மிப்பதத்திலே சித்தம். இவ்விரண்டுக்கும் ப்ரதிகோடி (அந்யபரானுயித்யாதி)

“என்றுகொல்” என்றுமுன்னேயும் சொல்லிவைத்து, மீளவும் “என்று கொல்” என்கிற தாற்றாமையினதீசயத்தாலே யென்கிறார் (திருக்கையிலித்யாதி) ஆற்றமையாலேசொல்லுகையாலே புறருத்தியில்லையென்றபடி. என்றவளவிதேயென்றது - என்றதிறேயென்றபடி. (முடிந்தேன்) என்றதுக்கு சப்தமேதென்ன (அந் தோவென்கிறவித்யாதி)

ப்ரஹ்மாதிகளுக் கந்யபரதையும் ப்ரயோஜநாந்தரபரதையு முண்டாகையா லே, இரண்வையு பிரண்டுவாக்யத்தாலே யருளிச்செய்கிறார் (அழிப்பாருடனித் யாதி) “அழிப்பாருடன்” என்றவாக்யமாத்தரவிவரணம் (தந்தாமுடையவித்யாதி) “செய்யநின்றிருப்பாதத்தை” என்றதுக்கு சப்தார்த்தம் (ஸ்ப்ருஹணீயமாயித்யாதி) புத்திசெளகர்யார்த்த ம்வயம் (அரளித்யாதி)

ஸ்ருஷ்டித்தபின்பு பாலநம்பண்ணிவிடுகையன்றிக்கே, ஸ்ருஷ்டியுமிவனே செய்தானென்னுமதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் (பெற்றபின்பித்யாதி) த்ரிவ்ருத்கரணத்தை நினைத்து-த்ரிவ்ருத்கரணத்தை ஸங்கல்பித்து. த்ரிவ்ருத்கரணம் மஹையிரண்டிக்கு முபலக்ஷணமென்று வ்யாக்யாதமேயாநிலும், இவ்வி—தீனில், இத்தரனுக்கு த்நா லோக்யத்தை வாங்கிக்கொடுக்கநினைத்து அண்டாவகாசமெல்லா மளந்தாப்போ லே, த்ரிவ்ருத்கரணத்தை ஸங்கல்பித்தத்தால் கார்யங்கொள்ளாமையாலே பஞ்சிக ரித்தானென்றதுவு மொருபாவமாகவருளிச்செய்வார். “முற்றுமாய்நின்ற” என்கிற விது ஸ்வரூபக்யமல்ல, அதுப்ரவேஸாக்குத்ப்ரகார ப்ரகாரிபாவத்தைச்சொல்லுகிறதென்கிறார் (ஸ்ருஷ்டமானவித்யாதி) “எந்தாய்” என்றதுக்கவதாரிகை (இவைய ரியாதிருக்கவித்யாதி)

“குன்மெடுத்து” என்றதுக்கவதாரிகை (இவற்றையித்யாதி) அரியனசெய்தானேவென்ன (மலையையித்யாதி) அவைகாத்தவனேயென்னுதே, “எங்குத்தா வோ” என்று விசேஷித்ததுக்குபாவம் (வர்த்தத்திலையித்யாதி) ப்ரவேஸாத்திலைய ருளிச்செய்த ப்ராப்யப்ராபகங்களுக்கு வாசகமான பாட்டுக்க ளித்தனையென்கிறார் (ஆகவீவ்விரண்டித்யாதிவாக்யத்தவத்தாலே)

நிலநொன்றுதொடங்கி, எந்தாயோ, ஆநிராமேய்த்து-குன்றெடுத்து-அவை காத்தவெங்குத்தாவோ, அரண் நான்முகனேத்தும் செய்யநின் திருப்பாதத்தையா ன்-சேர்வது-என்கொளோ, அந்தோ! வித்யந்வயம் .....*

—ஜெ—

மு ன் று ம் பா ட் டி.

காத்தவெங்குத்தாவோமலையேந்திக்கன்மாரிதன்னைப் புத்தண்மொழிமுடியாய்புனைகொன்றையஞ்செஞ்சடையாய் வாய்த்தவென்னுன்முகனேவந்தென்றாயிரநீயானு லேத்தருங்கீர்த்தியினுயன்னையெங்குத்தலைப்பெய்வனே.

ஆருயிரப்படி.

(காத்தவெங்குத்தாவோ) த்வதநீநஸ்வரூப சதுர்முகபசுபதி ப்ர ப்ருகிகுரூப், த்வதநீந மத்ஸ்வரூபனுமாய், இயத்தாசங்க்யா ரஹிதமாகையாலே யஸக்யஸ்தவமான கல்யாணகுணவிசிஷ்டனுமாயிருந்தவனே, வ ர்ஷபிடிதமான பசுக்களோகூலித்தருளுகைக்காக ஸ்ரீகோவர்த்தநத்தை யெ டித்துக்கொண்டுநின்றருளின வுன்னுடைய தர்ஸநீயமான வந்நிலையையு ம், அப்போது திருவாயர் திருத்துழாயைக்கொண்டொப்பித்தருளப்பண் ணின வவ்வழகையும், கேவலமுன்னுடைய க்ருபையாலேயென்றோ கா ண்பதென்கிறார் .....*

பன்னீராயிரப்படி.

அநந்தரம், சர்வசுலபனாய் சர்வாதிகனூநீயெனக்கு தாரகனும்படி செல்லாமை வினைந்திருக்க, நாணுனை யெங்கேகிட்டுவதென்கிறார்.

மலை - மலையை, ஏந்தி - ஏந்தி, கல்மாரிதன்னை - கல்மழை, காத்த - காத்த போது, எங்குத்தா - வல்லாராடினும்போலே தர்ஸநீயமான நிலையையுடையையாய், பூ - சர்வேஸ்வரத்வஸூசகமாய் விகிதமானபூந்தாரையுடைத்தாய், தண்-ஸ்ர மஹரமான, துழாய்-திருத்துழாய்மாலையை, முடியாய் - திருமுடியிலே யுடையையாய், புனை - அத்தோபாதிதன்னையுமீஸ்வரனாகவமிமாநித்துப்புனைந்த, கொன்றை-கொன்றைமாலையையும், அம் - அந்தாலேயழகுபெற்று, செம் - அந்தவீஸ்வரத்வ சாதகமாயுள்ள வுபாசகத்வஸூசகமாய்ச்சிவந்த, சடையாய் - ஐடையையுமுடையானு நுத்தரனைப்ரகாரமாகவுடையையாய், வாய்ப்த - அவனுக்குமுத்தபாக்கனாய்த் தன்பக்கல்லே யுத்தபந்நுன, என்னான்முகனே-சுதுர்முகனைப்ரகாரமாகவுடையையாயிருக்கிற வாகாரத்தையெனக்குப்ரகாசிப்பித்தவனும், எத்த-அந்தபரத்வசௌ லப்பங்களுக்கெல்லையென்கேந்தேத்த, அரும் - அரிய, கீர்த்தியினும் - கீர்த்தியையுடையவனே, என்னபேகையின்ரியே, நீ-நீ, வந்து - வந்து, என் - எனக்கு, ஆருயிர் - பரிபூரணதாரகன், ஆனால் - அம்படியாலே, உன்னை - சர்வாதிகனாய் சர்வசுலபனாயிருக்கிறவுன்னை, எங்கு - எங்கே, தலைப்பெய்வன் - கிட்டியதுபவிப்பேன்.

ஒ - ஒ, ஈஸ்வராபிமாகிகளுக்கு மரிவில்லாதார்குந்கிடைத்தவதி, தவதே கதாரகனாய் வாசியறிந்து கூப்பிடுமெனக்கரிதாவதேயென்னுகருந்து.....*

ஈடு - மூன்றும்பாட்டு.

ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் காரணபுதனானநீ, கிரீஹேதுகமாக வந்துத்வதேகதாரகனும்படியென்னைப் பண்ணியருளினாய்; ஆனபின்பு, நீயேருறையும் செய்தருளவேனுமென்கிறார்.

(காத்தவெங்குத்தாவோ) கீழே - கருஷ்ணஸ்ருத்தார்தம் ப்ரஸ்துதமிதே; “ ஆநிகாமேய்த்தவைகாத்தவெங்குத்தாவோ ” என்று, “ எத்திறம் ” என்றால், பின்னையும் “ எத்திறம் ” என்று அதிலேபோமித்தனைபிறே, கீழ்ச்சொன்னது வடிம்பிட்டு, திரியட்டும் “காத்தவெங்குத்தாவோ ” என்கிறார். (மலையேந்திக்கல்மாரிதன்னை) கல்லாலேவாழிக்கையாலே மலையையெடுத்து பரிஹரித்தான்; நீராலேவாழித்தானாகில் கடலையெடுத்து நோக்குங்காணும். பசுக்கள்ஸ்வரகூணத்துக்கு மலையையெடுத்ததோ. (பூத்தண்டுழாயிந்தயாதி) தத்தத்ஸ்வரூபங்களுக்கசாதாரணமான லகூணம்சொல்லுகிறது. (பூத்தண்டுழாய்முடியாய்) தனக்கசாதாரணமாய் ஐஸ்வர்யஸூசகமான மாலையாயிற்றிது. தன்னுடைய சத்தைதன்னதீநமாம்படி யிருக்கும் வஸ்துவுக்கு லகூணமாயிற்றிம்மலை. இத்தாலீவர் பெற்றதாயிறென்னிப்போதென்னில்; உன்சத்தையுன்னதீநமானவோரிதி யென்சத்தையுமுன்னதீநமாயிருக்க, நானெங்ஙனையுன்னைப்பெறுகைக்கு சாதநாநுஷ்டாநம்பண்ணிக் காணும்படியென்கை, (புனைகொன்றையஞ்செஞ்சடையாய்) பிறர்சத்தையோ தானுன்னதீநமன்திக்

கே யிருக்கிறது. பசுக்களின் சத்தையுன்னதீநமானப்போலே, ஸ்ரீவரா
பிடாரிகளாயிருப்பாருடைய சத்தையுமுன்னதீநமாயன்றோ விருக்கிறது.
(புணியித்தயாதி) புனையப்பட்டகொன்றையைடிடைத்தாய், அழுகிதாய்ச்
சிவந்திருந்துள்ள ஜடையையுடைய ரூத்ரானும் நீயிட்டவழுக்கு. (வாய்த்
தவென்நான் முகனை) கீழிரண்டுபடுத்திலும் சொன்ன மாலைகளாவ்வர்க்க
சாதாரணமா நிற்குமாபோலேயாயிற்று, இவனுக்கும் தனக்கடைத்த
காரியத்துக்கு நாலுமுகம்ஸாதாரணமாயிருக்கும்படி. (வாய்த்த - ஸ்ருஷ்ட-
டியையுடைய, சதுர்முகன்.) இன்னமும், ஸ்ரீவர்ஹ்நனக்கும் “ இப்படி
ஸ்ருஷ்டிப்போம் ” என்றாலும் மூடியாதபடியாயிற்றுப் ப்ரஹ்மஸ்ருஷ்டியி
லுண்டானவாய்ப்பு. (என்) என்கிறவிதற்கு - வீச்சேய்யத்திலே யூற்றமா
கக்கடவது. வையதிகரண்யத்தாலே சொன்னால் கழற்றிக்கொள்ளுகைக்கு
முடலாய், கேவலபேதத்தைவேசொல்லுகிறதென்றுப் ப்ரமிக்கைக்குமுட-
லாயிருக்கும்; சாமாநாதிகரண்யத்தாலே சொன்னால் சேஷசேஷிபாவமாகி
ற பிரிவும்தோற்றியிருக்கும். ஆக, சாமாநாதிகரண்யவையதிகரண்யங்க
ளிண்ணிக்கும் பலம் நிகிலநியமநமிறே. ஆனாலும், சாமாநாதிகரண்யத்தா-
லே சொல்லுமதுக்கித்தனைவாசியுண்டு. [ஷுஜி-ஜி] [ஸ்வமுத்தியஸ்ய]
வார்ந்தமாகவிறே யிவற்றையுபாதாநம்பண்ணிற்று. [உபாடி-உக்ஸ-ஆ-
ஷ்டிதியபிநாடுஷ்டி-அவிதௌஷ்டி-இ-உபாதத்தேஸத்தாஸ்த்திதிநி-
யமநாத்யைஸ்சிதைஎஸ்வமுத்தியஸ்ய] சத்தையேபிடித்து ஸ்த்திதிநிய-
மநாதிகள் கப்படவவனதீநமாயிருக்கையாலே, பிரியநின்ற சாதநாதுஷட்-
டாநம்பண்ணுகைக்கொருப் பாப்தியில்லையாம்படியாயிற்று அத்யந்தபரா-
தந்த்யமிருக்கும்படி. (வந்தென்னுருயிரீ) பிறப்புக்கல் பண்ணினவுபகா-
ரத்தைச் சொல்லவேணுவோ, என்பக்கல்பண்ணின வுபகாரந்தானே ய-
மையாதோ. “ நீயொருவனுளை ” என்றுகளுக்கணிமறியாதே புறம்பே
அந்யபரனையிருக்கிறவென்னை, அத்தைத்தவிர்த்து உன்படியையறிவித்து
உன்னையொழிய தரியாதபடியான தசையைப்பிறப்பித்தாய். (ஆனால்)
இப்படியிருந்தபின்பு. (ஏத்தருங்கீர்த்தியின) நீசத்தையையுண்டாக்கவு-
ன்னாலே லப்தசத்தாகனயிருந்திறநான் “ஏத்துவேன்” என்றால், என்ன
லேதானேத்தலாம்படியிருந்ததோ. ஆனால், உன்படியது, என்படியிது;
இங்ஙனையிருந்தபின்பு. (உன்னையெங்குத்தலைப்பெய்வனே) நாளுக்கு
பாயாதுஷட்டாநம்பண்ணி யுன்னையெங்கேவந்துகிட்டப்புகுகிறேன். எ-
ன்னாலேவந்து கிட்டுகையென்றென்றுண்டோ.....*

ஜீயர் அரும்பதம்.

மூன்றும்பாட்டு (காத்தலித்யாதி) “புனைகொன்றை” இத்யாரப்ய, “ஆறு
யிரீயானால் - எங்குத்தலைப்பெய்வன்” என்கிறவற்றைக்கடாக்ஷித்தவதாரிகை (ப்
ரஹ்மாகிகளுக்குமித்யாதி)

திரியட்டும் “காத்தவெங்குத்தாவோ” என்றதுக்குமுன்புபரிஹாரம். முந்தினது (கீழேக்குவண்ணுத்தாந்திய்யாதிவாக்யசதுஷ்டயம்) அதாவது-கீழ்ச்சொன்னநீர்மையி லீடுபட்டித்திரியட்டும் சொல்லுகிறொன்றபடி. வடிம்பிட்டி - ப்ரோரித்து. “மலையேந்திக்கண்மாரிதன்னை - காத்த ” என்றதுக்குரலோக்கு (கல்லாலேயித்தயாதிவாக்யத்வயம்) திரியட்டும் “ காத்தவெங்குத்தாவோ ” என்றதுக்கு-இப்பாட்டுக்குசேஷமாகத்விசேயபரிஹாரம் (பசுக்களித்தயாதி) எனக்குசாதாரணத்துட்டாநம்பண்ணப்ராப்தியில்லையென்கைக்காக மீளவும் சொல்லுகிறொன்றபடி.

“ பூத்தண்டுமாய்முடியாய் ” என்றுதொடங்கிமுலுர்க்கும் அழாய்முதலானவற்றைச்சொன்னதுக்குபாவம் (தத்தத்ஸ்வரூபங்களுக்கித்தயாதி) ஸ்வரூபங்களுக்கு-மூர்த்திகளுக்கென்றபடி. “ பூத்தண்டுமாய்முடியாய் ” என்றத்தாலே யீஸ்வராசாதாரணலக்ஷணம் சொல்லுகிறதென்கிறோ (தனக்கித்தயாதி) ஜீவ்வாய்ருசுகம்-சர்வாதிகத்வ ஸூசுகம். பலிதம் (தன்னுடையவித்தயாதி) பதப்ரயோகத்துக்கு ஹார்த்தபாவம் (உன்சத்தையித்தயாதிவாக்யம்) பூத்தஸ்ரமஹமான திருத்தூழாயைத் திருமுடியிலே யுடையவனையென்று ஸப்தார்த்தம்.

“ பூத்தண்டுமாய்முடியாய் ” என்றதிற்பாவத்தை யவலம்பித்துக்கொண்டு “ புனைசொன்றை ” இத்தயாதிக்குசங்கதி (பிறர்சத்தையித்தயாதி) “ சடையாய் ” என்கிற சமாநாதிசுரண்யம் சரீரசரீரிபாவ நிபந்தநமாகையாலே, நுத்தரனுடையசத்தையு மவனதீரமென்றபடி. கோவாந்தநோத்தரணம் சொன்னதுக்குமுன்றும் பரிஹாரம் (பசுக்களித்தயாதி) அன்றிக்கே, திரியட்டும் “ காத்த ” என்றதுக்குரண்டே பரிஹாரமாய், “ மலையேந்தி ” இத்தயாதியைக் கடாக்கித்துக் கீழ்வாக்ய விவரணம் (பசுக்களித்தயாதி) அதாவது-பசுக்களின் சத்தைபோலே (பசுபஞ்சுத்தையும் த்வததீரமென்றபடியென்றுமாம். சப்தார்த்தம் (புனைப்பட்டவித்தயாதி)

கீழிருவனாயும்போலே யிவனையும் மாலையயிட்டி நிபியாநொழிவானென்னென்ன (கீழிரண்டித்தயாதி) தனக்கடைத்தகாரியமாவது-ஸ்ருஷ்டியென்றபடி. “ ஸ்ஷ-குரீதிவொஹாஸ | ஸ்ஷ-குரீதிஸ்யஜி ” (ஸ்பிரித்ய்யாஹாதிஸ்யுமிம்ஸ்ருஜதி) இத்தயாதிப்படியே வேதோகத்தமானபடியே ஸ்ருஷ்டிக்கவேண்டுகையாலே இத்தவேதந்தான் நாலாயிருக்கையாலே நாலுமுச்சரிக்கைக்கு நாலுமுகமவேண்டுகையாலே (தனக்கடைத்தகாரியததுக்கு நாலுமுகமஸாதாரணமாயிருக்கும்படி) என்கிறார். “ வாய்த்த ” என்றதுக்கார்த்தம் (இன்னமுமித்தயாதி) வாய்த்த-சமர்த்தனாவென்றபடி. வையதிகரண்யமாகவன்றிக்கே, சாமாநாதிகரண்யமாகவருளிச்செய்வானென்னென்ன (வையதிகரண்யத்தாலே யித்தயாதிவாக்யத்வயம்) கழறிக்கொள்ளுகைக்கும்-புருதக்ஸ்த்திதியில்லாதவுருவத்துக்கொள்ளுகைக்கும். சரீரசரீரிகளுக்கும் பேதமுண்டாகையாலே (சேஷசேஷிபாவமாகிற பிரிவுத்தோற்றியிருக்கும்) என்றபடி. பிரிவுமென்றசப்தத்தாலே-அபுருதக்ஸ்த்திதிசேஷணத்தவமும் தோற்றுமென்றபடி. உபயத்தாலும் சித்தித்தது நிர்வாஹகத்வமேயாவிலும், சாமாநாதிகரண்யத்தாலே சொல்லுமதுக்கு அபுருதக்ஸ்த்திதியாகிற வாதிக்யமுண்டென்று சாமாநாதிகரண்யத்துக்குப்ரயோஜனமருளிச்செய்கிறார் (ஆகவித்தயாதிவாக்யத்வயத்தாலே) இத்தனைவாசியென்றது - வக்ஷ்யமாணத்தைக்கடாக்கித்து. அபுருதக்ஸ்த்திதிசேஷணமாய் நியாயம்மாயிருப்பர்களாவென்ன (ஸ்வமுத்தியீயேயத்தயாதி) “ ஸ்வமுத்தியீய ” என்றதுக்கார்த்தம் (ஸ்வார்த்தமாகவித்தயாதி) ஸ்வார்த்தமாகவேன்றது - ஸ்வசேஷகமாவென்றபடி. இத்தால் - சப்தார்த்திதிநியமநாதிக எவன

பின்னையும் “எங்குத்தலைப்பெய்வன்” என்றது-ஆர்த்யதிசயத்தாலே. “நான்-எங்குத்தலைப்பெய்வன்” என்றுதம்முடைய வசக்தியைச்சொல்லுகிறவருடைய பாவம் (ஒருதர்ப்பலனையித்யாதி)

“மூவுலகும்” என்று - லோகஸ்த்தைச்சொல்லுகிறது. “எழில், உயர், பெருமான்” இத்தியாதிகள் விசேஷணமாயிருக்க, இதிலேமாத்ரம் தாத்தர்யமென்னக் கூடுமோவென்னில்; “பொருட்பொருளா மிஹ-ஹீத” (ப்ராஹ்முகோந்நாநிபுஞ்ஜீத) என்கிறவிடத்தில் - அந்நபோஜநம்ராகப்ராப்தமாகையாலே, “விபிஸ்துஹிஹிபுராவெ” (விதிஸ்த்வயந்தமப்ராப்தே) என்கிற ந்யாயத்தாலே அப்ராப்தமான ப்ராஹ்முகத்தவத்திலே விதிக்குதாத்தர்யமானாப்போலே, கிழிற்பாட்டில் ஸ்வரூபதாதீந்ய முத்தமாகையாலும், இவற்றிலோரோ விசேஷணமிட்டுக்கொல்லுகையாலும், “எழில், உயர், பெருமான், வெங்கதிர்வார்ச்சிரம்” என்கிற மினுக்கங்களிலே மிப்பாட்டுக்குதாத்தர்யமென்று கருத்து.

அங்கு - அந்தவண்டத்தில்.

கதிருக்குவெம்மையாவது - பராபிபவந சாமர்த்த்யம்.

“எழில்மூவுலகும்” இத்தியாத்யுத்தோத்கர்ஷதா ததீந்யாநுவாதபூர்வமாக “என்னுடை” என்றதுக்குபாவம் (உன்னையொழிந்தவித்யாதி) “கொங்கலர்” இத்தியாதி பதத்வய டலிதபாவம் (கொங்கலரித்த்யாதிவாக்யத்வயம்)

எழில் மூவுலகு மித்யாரப்ய, தெய்வம்நீ, கொங்கலர்தண்ணந்துழாய்முடியென்னுடைக்கோவலனே, நான் - எங்குத்தலைப்பெய்வ னித்யந்யாய: .....*

ஐந்தாம் பாட்டு.

என்னுடைக்கோவலனே யென்பொல்லாக்கருமாணிக்கமே

யுன்னுடையுந்திமலருலகமவைமூன்றும்பரந்

துன்னுடைச்சோடுவெள்ளத்தகம்பா லுன்னைக்கண்டு கொண்டிட்

டென்னுடையாருநிராரொங்ஙனே கொல்வந்தெய்துவவோ.

ஆரூயிரப்படி.

(என்னுடைக்கோவலனே) ப்ரஹ்மேசாநாதிகளுடைய சத்தாவிபூதிகள் மத்ப்ராசாதாதீநமேயாகிலும், த்வதபேக்ஷிதமத்தர்ஸந ப்ராப்த்யுபாயத்தை நீயேயநுஷ்டிக்கவேண்டுமென் றொருநிர்ப்பந்தமுண்டாகில், த்வந்நாபிகமலோத்தூத சகலலோகாந்தர்வர்த்தி சர்வவிஷயங்களிலும் ப்ரவணமான வென்னுடையவாத்மா, ப்ரதிபந்தநிரசந்ததைப்பண்ணி நிரதிசய தேஜோமயமான திருநாட்டிலே யுன்னைக்கண்டு ப்ராபிக்கும்படி யெங்ஙனே; இம்மஹாத்மாவுக்கு முடியாததுண்டோவென்று தம்மையுபாலமபித்துக்கொண்டு சொல்லுகிறார்.....*

பன்னீராயிரப்படி.

அநந்தரம், நிரதிசய ப்ராப்யபூதனு லுன்னை, லௌகிக விஷயங்களிலே கைகழிந்திருக்கிற வென்னுத்மா வெங்ஙனே கிட்டக்கடவதென்கிறார்.

சாம்சாரிகவிஷயத்தில் கைகழிந்த வெணக்குக் கிட்ட விரகெங்நனெயென்
றுகருத்து. உந்நிலலரிலே யென்ஹுமாம்.....*

எல்லாம்சொந்தாலும், [ஸாஸ்தரபலம்பரயோக்தரியன்றே] பல
மும்மதானபின்புநீரும் சிற்றியுதநம்பண்ணவேணுங்காணுமென்ன; நீஸ்
ருஷ்டத்திலோகங்களில் விஷயங்கள்தோறு மகப்பட்டுக்கிடக்கிற நான்,
உன்னைப்பெறுகைக் கொருசாதநத்தை யதுஷ்டித்துவந்து பெறுகை
யென்றென்னுண்டோ வென்றிரார்.

(என்னுடைக்கோவலனே) பாண்டவர்களுடையவ னுளுப்போ லேயாயிற்று. இதுசிலமிருந்தபடி, (என்பெல்லாக்கருமாணிக்கமே) இது வடிவமுகிருந்தபடி, “அழகிது” என்னில் நாட்டொப்பாமென்று பார்த் து, விஜாதியமானசப்தத்தாலே சொல்லுகிறாராதல். அன்றியே, தெர்லா யாமணியென்றாதல். பொல்லல் - தொளைத்தல். அருபபுக்தமான ரத்கம் போலே யென்னாதல்.

(உன்னுடையதி) உன்படியிதுவாயிருக்க, உன்னையொழிந்த விஷயங்களினுடைய வடிவழிகிலும் குணங்களிலும் காலதாழ்ந்துபோந்தவனாயிருந்தேன் நான். உன்னுந்தியிலேமலராகின்றனள்ள லோகங்கள் மூன்றிலுமுண்டான விஷயங்கள்தோறும், தனித்தனியேயற்றுக் காலதாழ்ந்துபோந்தவனாயிருந்தேன் நான். நீசர்வசத்தியோகத்தாலே வ்யாபிக்குமிடமடைய நானென்னுடைய சாபலத்தாலேகாலதாழ்ந்து திரிந்தேன். இதென்னிலையிருந்தபடி. அதுக்குமேலே நீயெட்டாநிலத்தை யிருப்பிடமாகவுடையையாயிருந்தாய் (உன்னுடச்சோதியித்தாயி) உனக்கேயசாதாரணமாய், நிரவதிகதேஜோருபமாய், “சுகு)ரூநஹீஷுபுததாநடி” (அதங்க்காநலதீப்தம் தஸ்த்தாநம்) என்றுசொல்லப்படுகிற ஸ்ரீவைகுண்டத்தை யிருப்பிடமாகவுடையையாயிருக்கிறவுன்னை, ப்ரக்ருதிப்ரக்ருதங்களிலுண்டான சம்பந்தமற்று நெடுந்தூரம்வழிவந்து அதுக்கதரு

என்னுடைக்கோவலனே இத்யாரப்ய, பரந்திருக்கிற - என்னுடையாருயிரா
ர் - உன்னுடைச்சோதிவெள்ளத் தரும்பா லுண்ணைக் கண்டு கொண்டிட்டு - எங்ஙனே
கொல் வந்தெய்துவிரித்யந்வயம், “சுதூரநாநலுஷ்டமதகாநுவிஷ்ணுரபூஷா
தூதம் | ஸுயெவபுஷயாராஜிவஜ்ஞஸுஷுஷ்வஜநுலெவம்” (அத்ய
ர்ந்தாநலிப்தமததஸ்த்நாநமலிஷ்ட்நோர்மஹாத்மஜ | ஸ்வயைவப்பயாராஜந் துஷ்
ப்போகூதமதேவதாந்வயம்) இத்யாரண்யபர்வணி ஆர்வதடிவேணடி. ....*

வந்தெய்துமாறியேன்மல்குநீலச்சுடர்நழைப்பச்
செஞ்சுடர்ச்சோதிகன்பூத்தொருமாணிக்கஞ்சேர்வதுபோ
லந்தரமேற்செம்பட்டோடடியுதினைமார்புகண்வாய்
செஞ்சுடர்ச்சோதிவிடலுறையென்றிருமார்பனையே.

(வந்தெய்துமாறறியேன்) அசமமாய், நீலமாயிருந்த ஞ்யோதிஸ்
 னைத்தழைத்துச் சிவந்தவொளியைப்பூத்ததொரு மாணிக்கம் கிடந்தாப
 போலே, திவ்யரூபகதநீலஞ்ஞோதிஸ்ஸாலும், பீதாம்பரசரணநிமக்கநாடி
 கமலகரதல கௌஸ்துப லக்ஷ்மீவிராஜித வக்ஷஸ்த்தல விலோசநவதநா
 ருணகிரணங்களாலும் தீப்யமாநனுமாய், ஸ்ரியபதியாய்க் கோரினிலே க
 ண்வளர்ந்தருளுகிறவுன்னைக் காணுதொழியில் தரிக்கமாட்டுகிறிலேன்;
 காண்கைக்கோருபாயமும் காண்கிறிலேனென்கிறார்.....*

அந்தரம், ப்ராப்யதா ப்ரகாசகமான நிரதீசயாபிஸ்யத்தையுடைய வுன் னை தான்வந்து கிட்டுமுபாயமதிமிகிலே நென்கிறார்.

மல்கு - செறிந்த, நிலச்சுடர் - நிலச்சுடரானது, தழைப்ப - பரம்பாறிற்கு, இடையிடையே, செம் - சிவந்த, சுடர் - ஒளியையுடைத்தான, சோதிகள் - தேஜோ விசேஷங்கள், பூத்து - பூத்திருப்பது, ஒரு - ஒரு, மாணிக்கம் - நீலரத்தமானது, சேர்வதுபோல் - பொருந்தியிருந்தாப்போலே, அந்தரமேல் - பரமவ்யோமத்திலே, செம் - சிவந்த, பட்டோடு - திருப்பீடாம்பரத்தோடே, அடி-திருவடிகளும், உந்தி - திருவுந்தியும், கை-திருக்கை, மார்பு - திருமார்பு, கண் - திருக்கண், வாய் - திருப்பவளாறும், செம் - சிவந்த, சுடர் - ப்ரகாசத்தையுடைத்தான, சோதி-தேஜஸ்ஸை, விட - பரப்பாறிற்கும்படி, உறை - எழுந்தருளியிருக்கிறவிருப்பை, என் - எனக்குப்

ரகாசிப்பித்த. திருமார்பனை - ஸ்ரீமானுனவனை. நான், வந்து - வந்து. எய்தும் - கிட
மும். ஆறு - உபாயம். அறியேன் - அறிகிறேன்.

அறியும் நீவந்துகொண்டுபோ மித்தனையென்று கருத்து.....*

ஈடு - ஆறும்பாட்டு.

ஆனாலும், ஏதேனுமொருபடி நீரும் சிழிது செய்துவந்து கிட்ட
வேண்டாவோவென்ன; உன்னைவந்துகிட்டு முபாயமறிபேனென்கிறார்.

(வந்தெய்துமாற்றியேன்) வந்துகிட்டுமுபாயமறிகிறேன். நீதா
னே மேல்விழும் துன்வடிவழகைக்காட்டாநின்றால் அத்தைவிலக்காகமை
க்கு வேண்டுவதுண்டு; என்னாலுன்னையொரு சாதநாறுஷ்டாநம்பண்
ணிவந்து கிட்டப்போகாது. ஆனலிழந்தாலோவென்ன; இழச்சலாயோ
வுன்படி யிருக்கிறதென்கிறார் (மல்குநீலச்சுடர்தழைப்ப) வடிவழகில்லை
யென்றுவிடவோ, பெறுவிக்கைக்குப்புருஷகாரமில்லையென்றுவிடவோ,
எனக்காசையில்லையாய்விடவோ, (மல்குநீலச்சுடர்) குறைவற்றநீலப்புத
ரானது. (தழைப்ப) கர்மநிபந்தநமாகவந்ததல்லாமையாலே மேன்மேல
னமிக்குவருமிதே; இவ்வளவென்ன வொண்ணாதபடி. மேன்மேலனவள
ராநிற்கும். (செஞ்சுடர்ச்சோதிகள் பூத்தது) சிவந்தசுடரை யுடைத்தாயிரு
ந்துள்ளதேஜஸ்ஸானது, காலப்பூவலர்ந்தாப்போலேபூத்தது. (ஒருமாணிக்
கம்சேர்வதுபோல்) அதுபவயோக்யமாம்படி யொருமாணிக்கமானது சா
யந்தாப்போலே, மல்குநீலச்சுடர் தழைப்பவென்கையாலே - நிறமிருந்த
படிசொல்லிற்று; செஞ்சுடர்ச்சோதிகள் பூத்தென்கையாலே - திவ்யாவ
யவங்குளிருந்தபடிசொல்லிற்று; ஒருமாணிக்கம்சேர்வதுபோ லென்கை
யாலே-இரண்டுக்கு மாப்யரயமான திருமேனி தன்னைச் சொல்லுகிறது.

செஞ்சுடர்ச்சோதிகள் பூத்தென்கிறவிடத்தில் தெரியாதபடி ம
றைத்துச் சொல்லிற்றென்னுண்டிதே, அதுதன்னை வ்யக்தமாகச்சொல்
லுகிறார் மேல் (அந்தரமேலித்யாதி) அந்தரம் - நடுவு. உடம்புக்குநடுவு
அரை. திருவனாயில் திருப்பிதாம்பரத்தோடே, திருவடிகள்; திருநாபிக
மலம், திருக்கைகள், பெரியபிராட்டியாரொழுந்தருளி யிருக்கையாலே ி
ழ்ச்சொன்னவற்றோடொக்கச் சொல்லலாம்படி சிவந்திருக்கிற திருமார்
பு, திருக்கண்கள், திருப்பவளம், இவை. (செஞ்சுடர்ச்சோதிவிட) சிவந்
தசுடரையுடைத்தான தேஜஸ்ஸை ப்ரசரிக்க. (உறையென்றிருமார்பனை
யே) இதுவுமோராபரணம்போலே. என் ஸ்வாமிநியானபெரியபிராட்டி
யாரைத் திருமார்விலே யுடையவனை. திருப்பாற்கடலிலே நீருறுத்தாதப
டி திருவந்தாழ்வானைப்படுக்கையாகக்கொண்டு, அதிலேநாநாவர்ணமா
யிருப்பதொரு மேல்விளியைவிரித்தாப்போலே, அவன்சாய்ந்தருள, மே
லெழுந்தருளியிருக்குமாயிற்றுப்பிராட்டி. (மேல்விரி - திருப்படுக்கைமே
லே யலங்காரமாகப்படுத்திவது.) “ வாஸ்யபெணவ்ரஸூஷ்டி ” (பர்யா
யேணப்ரஸூப்தா) என்னக்கடவதிதே.....*

ஜீயர் அரும்பதம்.

ஆறும்பாட்டு (வந்தெய்துமிய்யாதி) “வந்தெய்து மாறறியேன்” (என்ற த்தைக்கடாகுதித்தவநாரிகை (ஆனுவலிய்யாதி) “ஆனுவம்” என்றது - நீரசத்தாரானுவமென்றபடி.

ஆறு - உபாயம், பலிதம் (நீதானையித்த்யாதி) எய்துமாறறியேன்னென்துதே, “வந்தெய்துமாறறியேன்” என்கையாலே - ‘விலக்காமைக்கு வேண்டுவதுண்டு’ என்று தோற்றுகிறது.

மேலுக்கவதாரிகை (ஆனுவலிந்தாலோவிய்யாதி) “மல்குநீல” என்று தொடங்கி “சோதிவிட” என்றத்தைப்பற்ற (வடிவமுதில்லையித்த்யாதி) “என்திருமார்வணை” என்றத்தைப்பற்ற (பெறுவிக்கைக்கித்த்யாதி) “வந்தெய்துமாறறியேன்” என்றத்தைப்பற்ற (எனக்காசையித்த்யாதி) “மல்குநீல” என்று - சம்ருத்திசொல்லியிருக்கமீளவும் “தழைப்ப” என்றதுக்குபாவம் (கர்மரிபந்தமியத்த்யாதி) விவரணம் (இவ்வளவென்னவியத்த்யாதி) “சோதி” என்று - கிரணம், “செஞ்சுடர்ச்சோதியென்கிறது - விசதமாகாமையாலே விவரிக்கிறார்” என்று நினைத்து, மூன்றுந்தாணின்னதென்கிறார் (மல்குநீலவியத்தியாவாத்தயத்தாலே)

மூன்றையும் விவரியாமல் ஒன்றை விவரிப்பானென்னென்ன (செஞ்சுடர்ச்சோதிகளியத்த்யாதி) “மறைத்துச்சொல்லிற்று” என்றது - “மல்குநீலச்சுடர், ஒரு மாணிக்கம்” என்கிறவற்றுக்கு - உபமையம் ஸ்புடமரனாப்போலே, “செஞ்சுடர்ச்சோதிகள்பூத்து” என்கிறதற்கு - தார்ஷ்டாந்திகம் தியயாவயவங்களுள்ளது ஸ்புடமரகாமையாலேயென்றபடி. திருமார்வுகதுத்திருக்க, அவயவங்களோடேகூட்டுவானென்னென்ன (பெரியபிராட்டியாரித்த்யாதி)

பெரியபிராட்டியாரோட்டைச் சேர்த்தியையு மோராரணமாக ரூபிக்கிறார் (இனுவியத்த்யாதி) “சேர்வதுபோல்” என்றருபந்நுக்குச்சேர வின்னவிடத்திலேயென்னவேண்டுகையாலே யத்தையருபிச்செய்கிறார் (பிரபந்தகடலிலேயித்த்யாதி) “மலரார்த்தனத்துள்ளான்” என்னவேண்டியிருக்க, அவன்மார்விலேயிருக்கிறுளென்னக்கடுமோவென்ன (பரியாயேனத்த்யாதி) “வாயிஸூரோ து ஸுஹாஸராவவாஜெஸூரஹ்விஸூர | வாயுராயெணபுஸுஹ்விஸூரஹ்விஸூரதா முஜி” (பரிஸ்ரமாத்ப்ரஸுப்தாசராகவாங்கேஸ்மயஹம்சிரம் | பரியாயேணப்ரஸுப்தாசுமமாங்கேபரதாக்கரஜி) இதி ஸுந்தரகாண்டே வாயஸவ்ருத்தார்த்தகநப்ரகரணே. இதுக்கு - “வாயிஸூரோசு” (பரிஸ்ரமாத்) இத்த்யாதி பூர்வார்த்தத்திலேபோக்கு. “மேலெழுந்தருளியிருக்குமாயிற்று” என்றவிடத்திலே - “மலயஜஸூரவிஷு” (மலயஜஸூரவிப்தம்) இத்த்யாத்தயநுசந்தேயம்.

மல்குநீலவென்றுதொடங்கி, திருமார்பனை - வந்தெய்துமாறறியேன் இத்தயவ்யடி .....

ஏழாம்பாட்டு.

என்றிருமார்பன்றன்னையென்மலைமக்களுன்றன்னையென்றுமென்னுமகலையகம்பாற்கொண்டநான்முகனை நின்றசசிபதியைநிலங்கிண்டெயின்மூன்றெறித்த வென்றுபுலன்ருரந்தவிசம்பாளியைக்கானேனே.

ஆரூயிரப்படி.

(என்றிருமார்பன்றன்னை) உன்னுடையபோகப் ப்ரவ்ருத்திகள் த்வ ததீகமானப்போலே, ப்ரஹ்மருத்ராதிகளுடைய போகப் ப்ரவ்ருத்திகளும் த்வத்திரும்; ஆனபின்பு, என்னுடையவபேக்ஷிதமும் த்வப் ப்ரஸாதைகல ப்யம்; இங்ஙனேயிருக்கச்செய்தே, நீயோவென்னபேக்ஷிதம் செய்தருந் திரிலை; நானினியுன்னேக்காணப்பெருதே போமத்தனையாகாதே யென்கி ருர்.....*

பன்னிராயிரப்படி.

அநந்தரம், ஸ்வேருபேணவும் கார்யபுருஷருபேணவும் நின்று சர்வப்ரகா ராக்ஷணம்பண்ணுகிற வவனைக்காணப்பெறேனாவென்கிருர்.

என்றிருமார்பன்றன்னை-சேஷித்வஞ்சுகமான ஸ்ரியஃபதித்வத்தை யெனக்கு ப்ரகாசிப்பித்தவனாய். என்மலைமகள் கூறன்றன்னை-பார்வதியை சரீரார்த்தத்திலேயு டைய ருத்ராணப்ரகாரமாகவுடையனாய் நிற்கிற நிலையை யெனக்குக்காட்டினவனாய். என்றும்-என்றும், என்நாமக்ஷையகம்பால்கொண்டநான் முகனை- நாமகளானசரஸ்வ தியை அந்தரங்கமஹிஷியாய்க்கொண்ட சதுர்முகப்ரகாரத்வத்தை யெனக்குப்ரகா ஸிப்பித்தவனாய். நின்ற - இவர்களோடு சமகணனையிலேநிற்பானாய். சஃபதியை- ஸஃபதியான வந்த்ராணப்ரகாரமாகவுடையனாய். ஸ்வேருபேண, நிலங்கீண்டு-பூம் யுத்தரணம்பண்ணியும். ருத்ராரந்தராத்மாவாய்க்கொண்டு, மூன்றையிலெரித்த-தரிபு ரதஹரம்பண்ணியும், ப்ரஹ்மாவுக்குள் ளீடாகநின்று, ஸ்ருஷ்ட்யபயுத்தமாக, புலன்- இத்தரியங்களை. வென்று-ஐயித்த. ஆரந்த - ஓட்டியும். இந்த்ரசரீரியாய்க்கொண்டு, விசம்பானியை - ஸ்வர்க்கநிர்வஹணம்பண்ணியும் ரக்ஷித்தவனை. காணேனே - காண மாட்டேனே.

இப்படி சர்வப்ரகாராக்ஷணவ்யாபாரத்தை யுடையவனைக்காண்கையே ப்ர யோஜனமான வெனக்குக்காணக்கிட்டாதொழிவதே பென்றுகருத்து. எயில் - மதி ளாய், புரத்தைக்காட்டுகிறது.....*

ஈடு - ஏழாம்பாட்டு.

உத்தேஸ்யலாபமவனாலேயாயிருந்தது, இத்தலையாலே ப்ரவர்த்தி க்கைக்கு ப்ராப்தியில்லாதபடியான பாரதந்தர்யமுண்டாயிருந்தது, அத் தலையாலே பெறுமிடத்தி லொருகண்ணழிவின்றிக்கே யிருந்தது; இப்படி யிருக்கச்செய்தேயு மிழந்திருக்கக் காண்கையாலே, “நானிவ்விழுவோ டே கிடந்து முடிந்துபோமித்தனையாகாதே” என்கிருர்.

(என்றிருமார்பன்றன்னை) இவ்விடத்திலே “என்” என்கிறவிது க்கு-விசேஷணம்ஸத்திலே யங்வயம் * என்றிருமகள்சேர்மார்வனிற்போ லே. என்ஸ்வாமிநியான பெரியபிராட்டியானாத் திருமார்விலேயுடையவ னை. (இதுவிசேஷணத்திலும் விசேஷ்யத்திலும் விசிஷ்டத்திலும்; ஆப்ர யணத்தை ப்ராப்தித்தை போகத்தை.)

(என்மலைமகளித்யாதி) இவ்வோபதங்களில் “என்” என்கிறவி துக்கு - விசேஷ்யம்ஸத்திலே யூற்றம். அவனுடைய விபூதியோகத்துக்

குறுப்பாகச் சொல்லு மித்தனைபோக்கி, “மறந்தும்புறந்தொழாமார்தர்” என்றிருக்குமவர், இவர்களோடே தமக்கோரந்வய முண்டென்கிறு ரல்லோ. (என்மலைமகன்குறன்றன்னை) ஹிமவானுடைய பெண்பிள்ளையைத் தன்னுடம்பி லொருபார்வ்வத்திலே யுடையனாயிருக்கிறருத்தரனைத் தானிட்டவழக்காக வுடையனாயிருக்கிறவனை. (என்றுமித்யாதி) சரஸ்வதியை, என்றுமொக்கத் தன்பக்கவிலே யுடையனாயிருக்கிற சதுர்முகனுக்கந்தரா த்மாவாயுள்ளவனை. (நின்றசசிபதியை) இவர்களை யெண்ணினால் தன்னை யெண்ணலாம்படி ஐஸ்வர்யத்தால் குறைவற்றிருக்கிற விர்த்ரனுக்கந்தரா த்மாவாயுள்ளவனை. “ ஸஸ்ர ஹாஸஸிவஃ ” (ஸப்ரஹ்மாஸஸிவஃ) என்றால் “ லெநுஃ ” (லேந்த்ரஃ) என்றொக்கச் சொல்லலாம்படி முட்டுப் பொறுத்துகின்ற விர்த்ரனுக்கந்தர்யாமியாயுள்ளவனை.

இப்போதிவைசொல்லுகிறதற்குக் கருத்தென்னென்றால்; கீழே-ஸ்வரூபமுச்சராயமும் ததநீநமென்றது ; இங்கே-ப்ராப்தயௌவநரான புத்ராதிக்கோ சத்ருஸவிஷயங்கனிலே விவாஹம்பண்ணுவிக்கும்பித்ராதிக்கோப்போலே, இவர்களுடைய மஹிஷிலாபமும் தந்தாமாலல்ல, சர்வேஸ்வரானுலே யென்கை. (நிலங்கிண்டித்யாதி) இவர்களுடைய ப்ரவ்ருத்திகளுமெல்லாம் ததநீநமென்கிறதாமேல் (நிலங்கிண்டு) ப்ரளயார்ணவமக்கையா யண்டபித்தியிலேபுக் கொட்டினபூமியை மஹாவராஹமாய் ப்புக்கெடுத்துக்கொண் டேறினபோதை வ்யாபாரம் ததநீநமானுப்போலே, அவர்களுடைய வ்யாபாரங்களும் ததநீநமென்கிறது. (எயில்மூன் றெரித்த) மதிள்மூன்றையெடுத்த. “ விஷ்ணுராத்தமா ” (விஷ்ணுராத்தமா) என்னக்கடவதிறே; அதுவுமவனிட்டவழக்கு. (வென்றுபுலன்துரந்த) ஸ்ருஷ்டிக்குறுப்பாக விர்த்தியஜயத்தைப்பண்ணினவனை. புலன்களை வென்றோட்டின. (விசும்பாஸியை) ஸ்வர்க்கத்தை வன்னியமறுத்தாளுகிறவனை. (இங்குப் ப்ரவ்ருத்திவிசிஷ்டரான விவர்களோடே சமாநாதிக்கரித்தது, சகலப் ப்ரவ்ருத்தியுமவநதிகையாகையாலே யென்னுடையவபேக்ஷித சித்திக்கவனையொழிய வென்றாற்செய்யலாவதில்லை யென்கைக்காக.) (காணேனே) ஆகச்சொல்லெற்றாயிற்றது-உத்தேஸ்யலாபமவனாலேயாயிருந்தது, அதுக்குறுப்பான ப்ரவ்ருத்தியில் வ்யாபரிக்க ப்ராப்தியில்லாதபடி அதுவுமவனிட்டவழக்காயிருந்தது. இனி இத்தலையாலே பேராமன்று விளம்ப ஹேதுவுண்டாயிருந்தது; அவனாலே பேராமன்று விளம்பஹேதுவின்றி க்கேயிருந்தது. இப்படியிருக்கச்செய்தேயும் தம்மை யிழந்திருக்கக் கண்டார், ஆகையாலே “இனி இவ்விழவோடே யிங்ஙனே முடிந்துபோமித் தனையாகாதே” என்று க்லேசிக்கிறார்.....*

ஜீயர் அரும்பதம்.

ஏழாம்பாட்டு (என்றிருமார்பனித்யாதி) ப்ரஹ்மாதிகளை ஸ்வஸ்வமஹிஷிகளோடேகூடச் சொல்லுகிறதற்குக்கருத்து - “அவரவர்களுக்கபிமதமான விஷயங்

களை ஈசீர்வரன் தலைக்கட்டிக்கொடுக்கும்” என்றிதே; “இப்படியே நமக்கு மபிமத்
மான தன்றிருவடிகளில் கைங்கர்யத்தையும்தரும்” என்றுவிவக்ஷித்து ‘உத்தேசீர்
யலாபமவனுலேயாயிருந்தது’ என்கிறார். “எயில்மூன்றெறித்து” இத்தயாதியாலே-
இவர்கள் ப்ரவ்ருத்தியுமவன்தீநமென்கையாலே, “தமக்குசாதராஹஷ்ட்டாரம்ப
ண்ண ப்ராப்தியில்லாதபடியான பாரதந்த்ர்யந்தோற்றுகிறது” என்றுவிவக்ஷித்தரு
ளிச்செய்கிறார் (இத்தலையாலேயித்தயாதி) “என்றிருமார்வன்றன்னே” என்றத்தைப்
பற்ற (அத்தலையாலேயித்தயாதி) கண்ணழிவு-விளம்பம். “காணேனோ” என்றத்தை
க்கடாக்கித்தருளிச்செய்கிறார் (இப்படியிருக்கச்செய்தேயுயித்தயாதி)

கிழைப்போலே “என்” என்கிறவை விசேஷணம்சாந்வயியன்றென்கிறார்
(இவ்வோபதங்களிலித்தயாதி) விசேஷ்யாம்ஸத்திலேயென்றது - பரமவிசேஷ்யணை
வீசீர்வரனிடத்திலென்றபடி. விசேஷணம்சத்திலுற்றமாமூல விரோதமென்னென்
ன (அவனுடையவித்தயாதி) இவர்களோடே தன்னையுமெண்ணலாம்படியிருக்குமோ
வென்ன (ஸப்ராஹ்மேத்தயாதி)

ருத்ராதிக்களை ஸ்வஸ்வமழிவிக்களோடே சொல்லுகிறதுக்குபாவத்தை சங்
காபரிஹாரமுகே நருளிச்செய்கிறார் (இப்போதிலையித்தயாதி) இவைசொல்லுகிற
துக்கு - மழிவிக்களோடே யிவர்களைச்சொல்லுகிறதுக்கென்றபடி.

ஆனால், “நிலங்கினும்” என்று ஸ்வவ்யாபாரம் சொல்லுவானென்னென்ன;
த்ருஷ்டாந்தார்த்தமென்கிறார் (ப்ரளயாரணவேத்தயாதி) த்ரிபுரத்தைதஹித்தவன்
சர்வேஸ்வரனாவென்ன (விஷ்ணுராத்மேத்தயாதி) இந்த்ரியஜயம் - ப்ரஹ்மாவின்
கார்யம். “காணேனோ” என்றது-காணப்பெறேனாவென்றபடி. பலதம் (ஆகவித்
யாதி) ப்ரவ்ருத்திகளும் தததீநமென்கையாலே-ப்ரகரணத்துக்குபலித்தபாவம் (இ
னியித்தலையாலே யித்தயாதிகாலுவாக்யத்தாலே)

க்ரமேணூந்வய: .....*

—கீசு—

எ ட் ட ர ம் ப ர ட் டு.

ஆளிபைக்காண்பரியாயரிகாணரியாயரக்க

ரூனாயிட்டன்நிலங்கைகடந்துபிலம்புக்கொளிப்ப

மீளியம்புள்ளைக்கடாய்விற்றன்மாலையெக்கொன்றுபின்னு

மாளுயர்குன்றங்கள்செய்தடர்த்தானையுந்காண்மிங்கொலோ.

ஆரூயிரப்படி.

(ஆளியை) ஆளியைக்கண்ட குதினையைப்போலேயும், சிம்ஹத்
தைக்கண்ட நரியைப்போலேயும், ஹதசேஷரான ராக்ஷஸொல்லாரும் பீ
தபீதரா யூனாயிட்டி லங்கையினின்றும் ரஸாதலத்திலேபுக்கொளிக்ரும்ப
டியாக ப்ரதிகூலர்க்கு ம்ருத்யுபூதரான பெரியதிருவறதிருத்தோளிலே
யேறி லங்கையைச்சென்றடர்த்து, அதிபலபராக்ரமராயிருந்த மாலிகமா
லிகளை ஸைஸம்யமாகக்கொன்றருளிணப்போலே, விரோதியானவென்னு
டைய பாபங்களையும்போக்கி யெனக் கென்றோ தன்னைக்காட்டி யருளுவ
தென்கிறார்.....*

பன்னீராயிரப்படி.

அநந்தரம், மாலிப் ப்ருதிகளை நிரசித்த வுபேந்த்ரமூர்த்தியானவனைக் காணக் கூடுமோவென்குறர்.

ஆளியை-யாளியை, காண்-கண்ட, பரியாய்-ருதிரைபோலவும், அரி-சிம்ஹத்தை, காண்-கண்ட, நரியாய்-நரிபோலவும், அரக்கர் - ராக்ஷஸரானவர்கள், அன்று-புத்தோதயாகம்பிறந்தவன்று, ஊழையிட்டு-பயாதிசயத்தாலே கதறிக்கொண்டு, குளவிகூட்டைவிட்டுப்பறந்துபோமாபோலே, இலங்கை - இலங்கையை, கடந்து-விட்டு, பிலம்-பிலத்தாரத்திலே, புக்கு-புக்கு, ஒளிப்ப-பாநாளத்திலே யொளிக்கும் படி, மீளி-பெருமிடுக்கைய், அம்-தர்ஸநீயனான, புள்ளை - பெரியதிருவடிபை, கடாய்-நடத்தி, விறல்-ப்ரபலனான, மாலியை-மாலியை, கொன்று-கொன்று, பின்னும்-அவ்வளவிலேவிடாதே, ஆள்-அதிகுராரணபுருஷர்களை, கொன்று, உயர் - உயர்ந்த, குன்றங்கள்-மலைகளாக, செய்து-பண்ணி, அடர்ந்தாணையும், அவர்களையழிக்குமுடேபந்த்ரனையும், காண்டுங்கொல்-காணக்கூடுமோ.

மாலிகுமாலி ப்ரப்ருதிகளை யழியச்செய்தாப்போலே, நம்முடைய வறங் கார மமகார ப்ரதாநமான ராகத்வேஷாதிகளையு மழிக்கக்காண்போமோவென்று கருத்து, மீளி-மிடுக்கு.....*

ஈடு - எட்டாரம்பாட்டு.

மாவிதொடக்கமான ப்ரதிகூல வர்க்கத்தைக் கொன்றருளின சர் வேஸ்வரனைக் காணவல்லோமே யென்குறர்.

முதலிரண்டுபாட்டாலே-ப்ராப்யனவனே என்னுமிடம்சொல்லி, மேலேந்துபாட்டாலே - ப்ராபகனவனே தன்னைப் பெறுகைக்கு என்னுமிடத்தைச்சொல்லி, இப்பாட்டாலும் மேலின்பாட்டாலும் - அவனுடைய விரோதிநிரஸநசிலதையைச் சொல்லி, பாதிபந்தகத்தைப் போக்குவானவனே யென்னுமிடத்தைச் சொல்லுகிறது.

(ஆளியைக்காண்பரியாய்) ஆளியைக்கண்ட ருதிரையைப் போலவும், (அரிகாணரியாய்) சிம்ஹத்தைக்கண்ட நரியைப்போலவும், ஸ்ரீ ராமாயணத்தே - அந்தராக்ஷஸர் பயப்பட்டபடியாகப் பலவுதாஹரணங்க ளையிட்டுச் சொல்லிப் போரக்கடவதினே; இங்கே இரண்டுவகையாலே யத்தை சூசிப்பிக்கிறார். பரி-ருதிரை. (அரக்கருளாயிட்டு) கீழே “நரி” என்கையாலே - அந்த ச்மாதியாலே சொல்லுகிறார். (ராக்ஷஸ்திரளநி ன்றொரு ப்ரவ்ருத்திபண்ணமாட்டாதே கதறிக்கொண்டு.)

(அன்றித்தாயி) (“மாலி, மால்யவான், சுமாலி” என்கிறவர்களை, பெரியதிருவடிமேற்கொண்டழியச்செய்கிறவன்று.) தூசித்தலையில் நேர்நின்று வ்யாபரிக்க ஷ்மரல்லாமையாலே லங்கையை விட்டுப்போய், பாதாளத்திலேபுக்கொளிக்க, புற்றுக்க னெப்போதுமொக்கப் பாம்பு பற் றறதாப்போலே, என்றுமொக்க ராக்ஷஸர்மாறாதே, “ மாலி, சுமாலி, மா ல்யவான் ” என்றாப்போலே சொல்லுகிறவர்கள் வர்த்தித்துப் போந்தார் களாய், பெரியதிருவடி முதுகிலே வந்து தோன்றி அவர்களை நிரஸித்தா

னாகச் சொல்லக்கடவதிறே; அத்தை யிற்கே ப்ரசங்கிக்கிறார். (பிலம்புக் கொளிப்ப) கையிலாயுதம் பொகட்டாராயும், முதுகாட்டினாயும் கொல்லக்கடவதல்லவிறே; ஆகையால், தப்பியோடிப்போ யொளிப்பாரு ம் உள்ளேபட்டுப்போனொருமாய்ப் போனார்களாயிற்று.

(மீளியம்புள்ளைக்கடாய்) மீளியமென்று - ஒருசொல்லாய், வளியையுடைய பெரியதிருவடிபை நடத்தியென்னுதல்; மீளி அம் புள் என்று பிரித்து “கறையணிமுக்குடைப்புள்ளைக்கடாவி” என்கிறபடியே ப்ரதிகூலர்க்கு ம்ருத்யுபோலே யிருப்பானாய், “தூவாயபுள்ளார்ந்து” என்கிறபடியே அதுகூலர்க்கு தர்ஸநீயமான வேஷத்தைபுடைத்தான பெரியதிருவடியை நடத்தியென்னுதல். பெரியதிருவடி முதுகிலேவந்துதோற்று ம்போதை யழகையேயிறே யிவர்கள் பாவித்துக்கிடப்பது. மீளியென்று-வலிக்கும், ம்ருத்யுவுக்கும், பாலேநிலத்தில் தலைமகனுக்கும் பேராகச்சொல்லுவார்கள். (விறல்மாடீயைக்கொன்று) ஆக, ப்ரசித்தரிலே யொருவனைச் சொல்லிற்று. (பின்னுமிய்யாதி) பின்பும், ஆண்பிள்ளைகளாயிருப்பா ரநேகரை யழியச்செய்து, அவர்களாலே பிணமலையாம்படிபண்ணி. ஆளாலே உயர்ந்தமலைக ஞாண்டாம்படிபண்ணி. (அடர்த்தானையும் காண்டுங்கொலோ) அவனாகவர்க்கத்தை யழியச்செய்தாப்போலே, நம்விரோதிகளைப்போக்கி நமக்குக் காட்சியிலே யன்வயமாய், நாம் கண்டோமாய்த்தலைக்கட்டவல்லோமோ. ....*

ஜீயர் அரும்பதம்.

எட்டாம்பாட்டு (ஆளியையித்தாதி) “விறல்மாவிபைக்கொன்று பின்னுமா ஞாயர்குன்றங்கள் செய்தடர்த்தானையுங்காண்டுங்கொலோ” என்றபதங்களைக்கடா கழித்தவதாரிஸக (மாலிநொடக்கமானவித்தாதி)

கீழிப்பாட்டுக்களோடே யினுக்கு சங்கதியேதென்ன (முதலித்தாதி)

ஆளி-சரபம். இப்படி த்ருஷ்டாந்தம்சொல்லுகிறதற்கு ப்ரமாணமுண்டோ வென்ன (ஸ்ரீராமாயணத்தேயித்தாதி) பலவுதாஹரணங்கனையென்றது - பலத்ருஷ்டாந்தங்கனையென்றபடி. அவைகளாவன - “ஸரடுஹையயாவலி ஹாரஸிஹை நதிராஜாயபா | திராஜெதயயாவலி ஹாரஸிஹை விவரிநாயபா” (ஸரபேனயதாலிஹாஸ் ஸிம்ஹேநத்விரதாயதா | த்விரதேநயதாலியாக்ரவ்யாக்ரோணத்தீபிரோயதா) இப்பாரபய, “தயாடுதராக்ஷஸாயபுஜவிஷ்டாநா ஸுஹிஷ்டாநா | உவகொஜாவிதாஸெவஸாயிதாஸுஹிஷ்டாநா” (ததாதேராக்ஷஸாயுத்தேவிஷ்டாநாப்ரபவிஷ்டாநா | த்ரவந்தோத்ரவிதாஸைவஸாயிதாஸைமஹிதலே) இத்தந்தம்சொன்னவைகளை, இவை உத்தரஸ்ரீராமாயணத்திலே மாலிஸுமாலியுத்தே.

கூப்பிட்டென்னுதே “ஊனையிட்டு” என்றதுக்குபாவம் (கீழேயித்தாதி)

“அன்று” - பெரியதிருவடியையமேலேகொண்டு, மாலிசமாலி மால்யவான் முதலானா யழியச்செய்தவன்ென்றபடி. லங்கையைவிட்டுப்போகவேண்டுவா

னென்னென்ன (கையிலித்யாதி) யுத்தத்திலே பட்டுப்போனோருமாயென்றபடி. உள்ளேயென்றது-லங்கைக்குள்ளேயென்றபடி.

திருமொழி (துவாயபுள்ளார்ந்து) அறகியவாயையுடைய புள்ளைகடத்தி என்றபடி. பெரியதிருவடி ஆறுகூலர்க்கு தர்ஸந்யோனாவென்ன (பெரியதிருவடியித்யாதி) “பண்கொண்டபுள்ளின் சிறகொலிபாவித்து” என்றதைக்கடாக்கித்து (இவர்கள் பாவித்துக்கிடப்பதென்றது) “மீரி” என்று - வலி, மருத்யுவைச்சொல்லுமோவென்ன (மீரியென்றித்யாதி)

அவதாரிகையிலே “மால்தொடக்கமான” என்றுவைத்து, இங்கொருவனைக்கொன்றென்கிற தென்னென்ன (ஆகப்ராஸித்தரிஸேயித்யாதி)

சுப்தார்த்தம் (ஆளாலேயித்யாதி) பதப்ரயோகத்துக்கு ஓரார்த்தபாவம் (அவனாகேத்யாதி)

க்ரமேனுவய: .....*

— 103 —

ஒ ன் ப தா ம் பா ட் டு.

காண்டுங்கொலோநெஞ்சமேகடியவீனையேழாயலு
மாண்டிறன் மீரிமொய்ம்மீலரக்கன் குலத்தாநத்தடிந்து
மீண்டுமவன்றம்பிக்கேவிரிநிலங்கையாருளி
யாண்டுதன்சோதிபுக்கவமராரிமேற்றினையே.

ஆசூயிரப்படி .

(காண்டுங்கொலோ) பின்னையும் க்ருகர்மத்திலே நிரதனாய் வீர்யதேஜோவிலிஷ்டனாய் ம்ருந்யு சத்ருஸ்ஸுமாரிருந்த ராவணனுடைய குலோத்ஸாதநத்தைப்பண்ணி, “அவனைக்கொன்றோமே” என்றுதிருவுள்ளத்திலேநொந்து, அவ்வாறம்பியான ஸ்ரீவிபீஷணைவாணுக்கு லங்கைச் சுவர்யத்தைக்கொடுத்தருளி, மீண்டெழுந்தருளி, ஸ்வஸேஸ்ஸேஷ ஜநித நிரவதிகவ்யஸநத்தாலே விரஷ்டப்ராயமான திருவயோத்யாநகரிவிலுள்ள ஸத்தாவரஜங்கமாந்மகமான சர்வஜந்நாநாதந்தையும் ரக்ஷித்தருளி, அவர்களையுங்கூடக்கொண்டு திருநாட்டிலேயெழுந்தருளி, திருமாமணி மண்டபத்திலே * அயர்வனுமமரர்களுடிலே ப்ரதிநிலநிரஸந ஜமாநஜயத்தோடிகூட வெழுந்தருளியிருக்கிறவிறுப்பை, நெஞ்சே நாமுமொருநாள் காணவல்லோமோவென்கிறார் .....*

பன்னீராயிரப்படி.

அநந்தரம், விபீஷணபக்தபாதத்தாலே ராவணருலத்தை நிஸ்ஸேஷமாகமுடித்து அவனுக்கு லங்காதிபத்யத்தையுங்கொடுத்தத தானு மபிஷித்தனாய் ராஜ்யம் பண்ணி * தன்னுடைச்சோதியேற வெழுந்தருளின சகர்வரத்திதிருமகனை, அந்தமேன்மையோடே யிருக்கச்செய்தே யவனைநாம் காணவல்லோமோவென்று நெஞ்சைக்குறித் தருளிச்செய்கிறார்.

கடிய-அதிஞ்ஞமான, வினையே-பா ஹிம்ஸாவ்ருத்தியையே. முயலும்-கல்பி த்துப்பண்ணும் மனோத்யோகத்தையுடையனாய். ஆண் - ப்ரதாபோஷ்மனமான பு ம்ஸ்த்வத்தையுடையனாய்க்கொண்டு. திறல் - பராபிபாவகமான செளர்யத்தையும். மீனி - சிம்ஹம்போலேயிருக்கும். மொயம்பில் - பெருமிகக்கையுடையனான, அரக் கன் - ராக்ஷசஜந்மாவான ராவணனுடைய. குலத்தை - ப்ராதாவான கும்பகர்ண னும் இத்ராஜித்ப்ரமுகபுத்ரருமானகுலத்தை. தடிந்து - பிஃஸேஷமாக வறுத்துப் பெரகட்டு. அவ்வளவில்விடாதே, மீண்டும்-பின்னையும். அவன் தம்பியாயிருக்கச்செ ய்தே, ஆர்யனோபகாரமடியாக, அவன் தம்பிக்கே-விபீஷணனுக்கு. விரி - விஸ்தீர் ணமான. நீர்-சமுத்ராஜலத்தையுடைந்தான். இலங்கை-லங்கையை. அருளி - ராஜ்ய மாகக்கொடுத்து. ஆண்டு-திருவையோத்யையிலெழுந்தருளி யபிஷித்தராய்ப் பதினோ ராயிரம் சம்வத்ஸரம் ராஜ்யம்பண்ணி. தன்-தனக்கஸாதாரணமாய். சோதி-ஜ்யோ தீருபமானபரமபதத்திலே. புக்க - சென்றிருப்பானாய். இந்தமேன்மையாலே, அம ரர்-சித்யசூரிகளுக்கு, அரி-சிம்ஹஸ்ரோஷ்ட்டம்போலே. ஏற்றினை - செருக்குத்தோ ன்ற வெழுந்தருளியிருக்கிறவனை. நெஞ்சமே-பிரிவுக்குக்கூட்டா யீடுபட்டுப்போந்த நெஞ்சமே. நாம், காண்டுங்கொலோ-காணக்கூடுமோ.

மீண்டென்று ஆண்டென்றிவிடத்திலே யங்வயிக்கவுமாம். ரஜஸ்தமஃ கார்ய மான வங்யதாஜ்ஞாந விபரிதஜ்ஞாநங்களையும், தஜ்ஜிதிதகாமக்ரோதாதினையும், ரா வணகும்பகர்ணதிகளை ஸநந்தாநமாக வழித்தாப்போலேயழித்து, * தர்மாந்மாவா ன விபிஷணனுக்கு லங்காராஜ்யத்தைக்கொடுத்தாப்போலே, சுத்தசத்த்வகார்யமா ன ஜ்ஞாநவைசத்யத்தையுடைய நமக்கு கைங்கர்யஸாம்ராஜ்யத்தைத்தரும் சூரிசே வ்யனைக்காணக்கூடுமோவென்றுகருத்து. மீனியென்று-மருத்யுவென்றுமாம். மொ யம்பு-மிடுக்கு. திறல்-செளர்யம் .....*

ஈதி - ஒன்பதாம்பாட்டு.

ராவணாதிகளை பிரசித்ததசரதாந்மஜனை, நெஞ்சேகாணவல்லோ மே யென்கிறார்

(காண்டுங்கொலோநெஞ்சமே) இழவாலேகட்டிக்கொண்டு கதறு கைக்குக் கூட்டானநீ, இப்பேற்றாலே கிர்வருதராயநுபவிக்கு மறுபவத் துக்கும் நீகூட்டாய் நாமவனைக்கா லவல்லோமேயோ, (கடியவினையேமு யலும்) தாயையும் தமப்பனையுயிரண்டிடத்திலே யாக்குவாராப்போலே யிறே, பெருமானாயும் பிராட்டியையு மிரண்டிடத்திலேயாக்கிற்று. இதில் தாழ்ந்திருப்பதொரு செயலில்லை யாயிற்றிவன் செய்யுமவற்றில். சர்வே ஸ்வானுக்கு “க்ரமத்தாலே பலம்கொடுக்கிறோம்” என்றறியிருக்கவொ ண்ணாதபடியாயிற்றுக்கொடிய செயல்கள் செய்யும்படி. “ஐஹெவம லேஹ-ஹெ” (இஹைபலஸந்துதே) என்னும்படியே.

அவதாரணத்தால் - சதாசாரசம்பந்தமில்லாதவன். (ஆண்டிறவி த்யாதி) ஆண்பிள்ளைத்தனத்தில்வந்தால், திறலையுடைய சிம்ஹம்போன் ரமிகக்கையுடைய வரக்கன். மீனி - சிம்ஹம். அன்றியே, திறலையுடைய னாய், பராபிபவநசாமர்த்த்யத்தையுடையனாய், ம்ருத்யுகல்பமான மிகக் கையுடையனான ராவணனுடைய குலத்தைத்தடிந்து. தடிகை - கடி.கை,

“கரிஷெ) லெயிலீ ஹதொரவீஸாஅஜிராக்ஷஸ்ய ” (கரிஷ்யேமை திலீஷேஸதோரபிராசமராஷஸம்) என்கிறபடியேகுலமாகிரசித்து. (அவன்மம்பிக்சேவிரிநிலங்கையருளி) “யதிவாராவணஸ்யஸ்ய” (யதிவாராவணஸ்யவயம்) என்று - சரணமென்றபாசரமழகிதாபிருந்தது, “அவனேகுலசம்பந்தமுடையானேருவன் வந்தானுகையன்றிக்கே, அவன்ருனே வரப்பெறுவதானான் ” என்று செவிசீப்பாய்ந்திருந்தாரிதே. அங்குநின்றும் வந்தானேருவனைக் கைக்கொண்டாராக வமையாதோ, இந்நிர்ப்பந்தமென்னென்னில் ; அவனேருமி சம்பந்தமுடையானேருவனைக் கைக்கொண்டால் அவன்ருவனும் நானுபேருமே யாய்ப்போம், அவன்ருனே வரப்பெற்றதாயில் நுடாப்புந்நடாக நோக்கிற்றாகுலாமிதே ; இனித்தான் ப்ராதிசுல்யத்தில் முதிர்நின்றனமவனே யாகையாலே, ரஷநாபே சைத்யுள்ளது மவ்ருக மிகுமிதே. இப்படியவனை விஷயிகரிக்கக்கொலிப்பெருத விழவுநின்ற திவனைக்கைக்கொண்டபின்பாபிற்று. “சுந-ஹிராராவணஸ்யாஹஸ்ய” (அதுதோராவணஸ்யாஹஸ்ய) என்று அவன்வர, இவரும் “அவன்மம்பியே” என்றாநின்றவனைக்கைக்கொண்டது. (விரிநிலங்கையருளி) கடல் நுழந்த லங்கையைக்கொடுத்தருளி.

(மீண்டும்-ஆண்டு) ராவணவதா உந்தாத்திலே, பாஹ்மாநிதேவர்கள் “தேவராயம்புகிலக்காக்கி, நாங்கொங்குகார்யம் தலைக்கட்டிக்கொண்டோம்; இனி, தன் மூடைப் போதுபிற வெழுந்தருள்வமையும் ” என்ன, அவ்வளவிலே நுதான், “தேவரவன்செயற்குளவொண்ணது, திருவபிதேகத்துக்கு விரும்புகக்கையால் நிருத்தாய்ப்பாரு மிரவுபட்டிருந்தார்கள், நாடுமடையகொத்திருந்தது, ப்ரீபாதாழ்வானு மார்த்தனா நிருத்தான், ஆனவன்பு, ‘சூரபாஸ்ய’ (சூரபாஸ்ய) (அஸ்வரஸ்யபாதம்நிநம்) என்கிறபடியே ப்ரீபாதாழ்வான் தொடக்கமானுநிறவுகவெல்லாந்திரும்படி மீண்டெழுந்தருளி, திருமுடிசூடி, நாட்டைவாழ்விக்கவேண்டும் ” என்ன, அதுநிருவுளவந்துக்குப்பொருந்தும் செயலாகையாலே பதினே ராஜிரமான்டொருபடிப்படவிருந்து நாட்டைவாழ்வித்தருளி.

(தன்சோடுபுக்க) அம்புகிலக்காக்குவா ரிருந்தவிடத்தைவிட்டுத் தனக்கவராதாரணமாய் கிரவுகதேஜோருபமாநிருக்கிற பரமபதத்திலேபேராய்ப்புக்க, (அமரரரி யோந்நினைவே) அம்பிட்டெய்வாரின்னிக்கே ஆறுகூல்யமே ஸ்வபாவமாய் கைங்கர்யைகநிஷ்ட்டரான நிய்யருரிகள் நடுவே யவ்னிருக்குமிருப்பைக் காணவல்லோமே. கோவதாசங்கத்தின்நடுவே யொருவருஷபம் செருக்கித்திரியுமாபோலே, நிய்யருரிகள் கொண்டாட, அவர்கள்நடுவே யத்தாலேசெருக்கிமேருணித்திருக்கு மிருப்பைச் சொல்லுகிறது. நிய்யருரிகள் திரளிலே அவ்வோலக்கத்தின்நடுவேயிருக்கு மிருப்பைக்காண்கையிறே ப்ராப்யமாகிறது ... ..*

ப த் த ர ம் ப ா ட் டு.

ஏற்றரும்வெருந்தத்தையருளுநமக்காயர்குலத்
தீற்றினம்பிள்ளையொன்றாய்ப்புக்குமாயங்கனையிற்பிறிக்
கூற்றியல்கஞ்சனைக்கொன்றைவர்க்காய்க்கொடுஞ்சேனைதடிந்
தாற்றன்மிககான்பெரியபரஞ்சோறுபுக்கவரியே.

ஆரூயிரப்படி.

(ஏற்றரும்) ஸ்ரீநந்தகோபகுமாரனாய்வந்து பிறந்தருளி, * தின்
கொளசுரனாதேய வளர்த்தருளி, பந்துருபேண்போய்ப்புக்கு ப்ரதிகுல
னான கம்ஸனை வஞ்சித்துக்கொன்றருளி, பின்னைபாண்டவர்களுக்காக தத்
ப்ரதிகுலனான தூர்யோதநனையும், க்ருரமானவனுடைய சேனையையும்
நிபீரஸோஷமாக நலிப்பித்துப் பாண்டவர்களுஞ்ஞாநியுத்தைக்கொடுத்து,
பின்னையும்வர்களுக்கொன்றும் செய்யாதானாய்த் திருநாட்டிலேபோய்ப்
புக்கருளின பரமபுருஷனே அந்ததுஷ்ப்ரபமான திருநாட்டைநமக்கும்
தந்தருளுமென்று தம் திருவுள்ளத்தையாபீர்வசிப்பிக்கிறார்.....*

பன்ரீராயிரப்படி.

அந்தரம், ஸ்வருமான ஸ்ரீவசுதேவ பாண்டவ ப்ரபுருதிகளுடைய விரோ
திகளை நிரசித்து ரக்ஷித்த க்ருஷ்ணன், நமக்குப் பரமபதத்தை யருளுமென்கிறார்.

ஈன்று - பிறந்தபோதே, இளம் - அநிசைசுவத்தையுடைய, பின்னே - பின்னே
யாய்க்கொண்டு, ஆயர்குலத்து - கோபருலத்திலே, ஒன்றாய் - ஏகிபவித்து, புக்கு -
புக்கு, மாயங்கனே - பூதநாஸகட யமனாரிஸ்டுநநிரசுந ரூபமான வத்யாஸ்சர்யங்க
னையே, இயற்றி - ப்ரவர்த்தித்து, கூற்று - உடலையுமுயிகரபும்பிரிக்கும்மருத்யுவின்,
இயல் - ஸ்வபாவத்தை யுடையாடுப்க்கொண்டி, கஞ்சனே - ஸ்ரீவசுதேவர்தேவகியா
ர்க்கு ப்ரானபூதனான தன்னைப்பிரித்த கம்சனே, கொன்று - நசிப்பித்து, பின்பு, ஐவ
ர்க்கு-பாண்டவர்களைவர்க்கு, ஆய்-ஆய், கொடும்-க்ருரமான, சேனை-தூர்யோதநசே
னையை, தடிந்து-அழியச்செய்து, இதைல்லாம் செய்தபின்பு, “ஐணௌவ்யஸ்தி
வடு ” (ருணம்பா வருந்தயிவமே) என்று ஒன்றும்செய்யாதானாப்போலேத்தேறம்
மிஞ்சுகையாலே, மிக்க-மிக்க, ஆற்றலான்-பொறையையுடையனாய், பெரிய-அபரிச்
சிந்மாஹாத்நியத்தையுடைத்தாய், பாஞ்சுயோதி-பாஞ்சோதஸஸ்ப்தவாய்மான
பரமபதத்திலே, புக்க-புபாரநிர்ஹாநநந்தரமெழுந்தருளிப்புக்க, அரி - * சீரியறிங்
கமானக்ருஷ்ணனானவன். ஏற்றரும் - * பரமயோகிவாஸநஸா பரிச்சேத்யஸ்வரு
பஸ்வபாவமான, வைகுந்தத்தை-பரமபதத்தை, நமக்கு-நமக்கு, அருளும்-தன்க்ரு
பையாலே தந்தருளும்.

“ஸவபுவாவெஹோரோக்ஷயிஷுரீ ” (ஸர்வபாபேப்யோமோ
க்ஷயிஷ்யாயி) என்றுகமஸ்தவிரோதிவிவர்த்தகனானவன், “ஸாஸு-ஸு” (மாஸு-சு)
என்கிறபடியே நம்மார்த்ததீதிரும்படி பலப்ரதனமென்று கருத்து, அரியென்று - ஸ
ம்ஜ்ஞையுமாம், பாபஹரஸ்வபாவனென்றுமாம்.....*

ஈ0 - பத்தாம்பாட்டு.

ப்ராப்யனவனே யென்னுமிடத்தைச்சொல்லி, தன்னைப்பெறுகைக்கு சாதகம்தானே யென்னுமிடத்தையுஞ்சொல்லி, விரோதிரிசகம்பண்ணுவானுவனே யென்னுமிடத்தையுஞ்சொல்லி, இப்படிநமக்குப்பேற்றுக்குக் கண்ணழிவின்னிக்கே யிருந்தபின்பு அவத்தன்னை நமக்குத்தருமென்றறுதியிடுகிறார்.

(ஏற்றரும்வைகுந்தத்தையருளும்நமக்கு) ஒருவராலும் ஸ்வயத்தத்தாலே ப்ராபிக்கவொண்ணாதிருக்கிற ஸ்ரீவைகுண்டத்தை யவன்றானே தரப்பெறவிருக்கிற நமக்குத்தரும்.

எல்லாவழியாலும் மவன்ஸ்வபாவத்தையறிந்து “அத்தைத்தரும்” என்றிருந்தியோகிலும், பெறவிருக்கிறநம்படியைப் பாராஜோவென்றில் (ஆயற்குலத்திற்கினம்பிள்ளை) நம்படிபார்க்கவழியாதமுந்தன். “ஹே ஸ்வாயஹி” (முத்தலாயுஜ்யதோபு) என்னக்கடவிறே இவ்விடமிரண்டுவகையாலே சப்தம்வசிககந்தாவது. ஈறென்றகொண்டு - முடிவாய், ஈரானவிளம்பிள்ளை யென்றாய் - அதிமுத்தனென்றபடி. அன்றிக்கே, சன்விளம்பிள்ளையென்றாய் - சுற்றினம்பிள்ளையென்றபடி. இரண்டாலும் - அதிமுத்தனென்றபடி. (ஒன்றாய்ப்புகு) கம்சனும் பொய்யே மாதலனாய் “வில்விழவுக்கு” என்றழைந்துவிட, இவ்வுறம்பொய்யேமருமகனாயதுக்கெல்லாம் தானேகடவனாக வசிமாறித்துப்போய்ப் புக்கானாயிற்று. அன்றிக்கே, “வில்விழவு” என்றுகொண்டொரு வ்யாஜத்தை யிட்டுப்போய்ப்புக்கென்னுதல். (மாயங்கனோரியற்றி) ஆபுகசாலையிலே புக்கு ஆபுதங்கனே முறிப்பது, ஈரங்கொல்லியைக்கொண்டு பரிவட்டம் சாத்துவது, குவலயாபீடத்தின் கொம்பைமுறிப்பது, மல்லகைக்கொல்லுவதான வாஸுசர்யங்களையே செய்து. இயற்றுதல்-ப்ரவர்த்தித்தல். இவனிப்படிசெய்யப்படுக்கவாறே அவற்றைக்கெட்டுப் பொறுக்கமாட்டாமை மருத்யுபோலே கிளர்ந்தானாயிற்றுக்கம்சன் (சுற்றியல்கருசனைக்கொன்று) மஞ்சத்திலேநிற்கிறகம்சனோமுகம்கீழ்ப்பட விழவிட்டுக்கொன்றுபொகட்டானாயிற்று. இயல்வு- ஸ்வபாவம். [விமல-சுகிர்ஷ்டேவநீதவெவாதயாரோஸு] [விகளத்திரீடமவநீதலேபாதாரமாஸு] என்றதுக்குப்பொருள் - “ராகஜத்ரோஹிகளைக்கொல்லும்பொது ராகஜிஹ்நங்கனோவாங்கிக் கொல்லுவாரைப்போலேகான்” என்றம்மாள். தான்கொடுத்த தரமாகையாலேமற்றொருவர்க்குத் தேற்றத்துக்குடலாகவேணுமிதே. (அதாவது - ஈஸ்வரன்கொடுத்த சிற்றங்குகிருக்கில் அவன்றன்னாலும் கொல்லப்போகாதென்கை)

ஆக, தன்னைத்தானறிவதற்குமுன்பு, கம்சன்வரவிட்டன்களையும் அவன்றன்னையும் தப்புகைக்குப் பணிபோந்தது. பருவம்நிரம்பித் தன்னைத்தானறிந்தபின்பு பாண்டவர்கள் கார்யம்செய்து திரிந்தவித்தனை

(ஐவர்க்காய்க்கொடுஞ்சேனைதடிந்து) பாண்டவர்களைச் சிறினவர்களடைய “சாரதி, சாரதி” என்றுவாய்பாறிக்கொண்டுவர, அவர்களுடையத்தோர்க்காலாலே யுழங்கிப்பொகட்டாணுற்று.

(ஆற்றல்மிக்கான்) ப்ரதிபக்ஷத்தையும் வேரோடே வாங்கிப்பொகட்டு, தரம்புத்ரஹ்ஸீயிலே முடியையுமவைத்து, இவள்குலைந்த குழலையும் முடிப்பித்த விடத்திலும், “நாதிஸுருதநா” (நாதிஸ்வஸ்த்தமநா) என்றிறே யெழுந்தருளிற்றும். அற்றலென்று - பொறையாய், பொறைமிக்கவனென்னுதல். அன்றிக்கே, வசியாய், வ்ஸீமிக்கவனென்னுதல். இவற்றையடைய வழியச்செய்கைக்கடியானவையையச்சொன்னபடி. (பெரியபரஞ்சோதிபுக்கவரியே) கம்சனும் தூர்யோதநனுமில்லாதவிடத்தில் பரமபதத்திலேபோய்ப்புக்க பின்பும், “நித்யகுரிகள் நடுவேயிருந்தோமிதே” என்றுபாராதே, கம்சன், தூர்யோதநன், கர்ணன் என்று, ஆசிலேவைத்தகையுந்தானாமாய் விரோதிகள்மேலே சிறின சிற்றத்தின் வாசரையங்கேயுமதுவர்த்தித்தபடி.....*

ஜீயார் அருமபதம்.

பத்தாம்பாட்டு (ஏற்றருமிய்யாதி) தெில் ப்ரமேயங்களை யதுவதித்துக்கொண்டிப்பாட்டுக்கு சங்கதி (ப்ராப்யனவனேயிய்யாதி) “வைகுத்தத்தையருளும்” என்றத்தைப்பற்ற (அவன்தன்னைசமம்யிய்யாதி) “வைகுத்தத்தையருளும்” என்றாகித்த “தன்னேததரும்” என்றது - ஆக்கேபோலுலபாலயன் தானாகையாலே, உபாயக்ருத்யம் - அநிஷ்டபிவர்த்தகத்தவேஷ்ட ப்ராப்டாகத்வங்களாகையாலே, கீழிரண்டு பாட்டாலே - அநிஷ்டபிவர்த்தகத்தவத்தை யருளிச்செய்து, இநிலே-இஷ்டப்ராபகத்வத்தை யருளிச்செய்திறார் என்று தெரிவிப்பாட்டுக்களோடேசங்கதி.

மேலிப்பதத்துக்கவதாரிகை (எல்லாவழியானுமிய்யாதி) நம்தோஷத்திலவிஜ்ஞாதாவா யிருக்குமென்கைக்குறுப்பாக, அவன் பால்யத்தைச் சொல்லுகிறதற்குப் ப்ரமாணம் (முக்தசாயுத்யேத்யாதி) ஸ்தோத்ரோயாமுநாசார்யா, “ஸவ-வாஸ்யஹ-ஹஸ்ய” (ரகுவரயதபூஸ்த்வம்) இத்யாதி. “ஒன்றாய்ப்புக்கு” என்றதற்குக் க்ரமேனார்த்தத்த்வயம் (கம்ஸனுமிய்யாதி) வாய்வயத்தாலே)

“கொன்று” என்றதுக்ஞப்ரமாணாகேகார்த்தம் (விசுளத்திரீடமிய்யாதி) “கெடுஷ்டாஹ்ஷாஷிவிமஷ்சுதிபீடபிஷ்டித்வமெவ ஸகஸஸ்வாதயாபாஸதஸெஷாபாபிஷ்வாதய” (கேசேஷ்வாக்ருஷ்யவிசுத்திரீடமவநீதலே ஸகம்ஸம்பாதயாமாஸதஸ்யோபரிபபாதச) இதிபஞ்சமேம்சே. கூற்றியல் - மருத்யுவின்ஸ்வபாவத்தையுடைய விதிசப்தார்த்தம். முடியவாஸ்திக்கொல்லுகிறதென்னென்ன (தான்கொடுத்தித்யாதி) தேற்றத்துக்கு - விஸ்வசிக்கைக்கு.

சேனைக்குக்கொடுமையேதென்ன (பாண்டவர்களுமிய்யாதி) உழக்கி - நெரித்து.

“ஆற்றல்” என்று - பொறையைவிவக்ஷித்துபாவம் (ப்ரதிபக்ஷத்தையிய்யாதி) வலிசொன்னதற்குபாவம் (இவற்றையடையவிய்யாதி) “அரி” என்று - சத்ருவாயிருக்குமென்கிராதல், அரமஸ்யாஸ்தியீ என்றுய், திருவாழியையுடையவனென்கிராதல் (கம்சனுமிய்யாதி) ஆசு - ஆயுதப்பிடி.

ஒன்றாய்ப்புக்கென்று தொடங்கி, புக்கவரியான - ஆயர் குலத்தீற்றிளம்பீர்
னை. நமக்கு - ஏற்றரும் வைகுத்தத்தையருளு மித்யவ்வய.....*

பதினொன்றும்பாட்டு.

புக்கவரியுருவாய்வுணனுடல்வின்குந்த
சக்கரச்செல்வன்றனைக்குருகூர்ச்சடகோபன்சொன்ன
மிக்கவோராயிரத்துளிவைபத்தும்வல்லாரவனைத்
தொக்குப்பல்லாண்டிசைத்துக்கவரிசெய்வோழையரே.

ஆரூயிரப்படி.

(புக்கவரியுருவாய்) வாசாமகோசரமரம்படி. மஹாஸ்சர்யமான
சிம்ஹரூபதரனுப்புக்கு அசுரனைப்பிளந்தருளி ப்ரஹ்ருஷ்டனாய், தத்த
த்ப்ரதிகுல நிரஸநோயித சர்வநிவ்யாயுத சம்பத்பரிபூர்ணனாய், ஆழிதார்
த்த ஸ்வரூபரூபகுண விபூதிகுண பரமபுருஷனுக்கு ப்ரதிபாதகமாய்,
ப்ரதிபாதயத்திலுளும் மஹத்தான திருவாய்மொழிகளி ஷீத்திருவாய்
மொழிவல்லார்க்கு பகவத்பரிசர்யைக போகராயிருப்பா லல்லாரும், தி
றந்திறமாக சர்வசேஷவ்ருத்திகளும்பண்ணுவார்களென்றார்.....*

பன்ஸீராயிரப்படி.

அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழியை யப்பயசிக்கவல்லவர்களை, பகவத்தைக்கர்
யபரரான * மதிமுகமடந்தையர் சாமரவ்யஜ்நாதிகளைக்கொண்டு சத்தகரிப்பார்களெ
ன்று பலத்தையருளிச்செய்தோர்.

அ-அத்யத்புதமான. அரியுருவாய் - சிம்ஹவிக்ரஹந்தையுடையனாய். புக்கு-
சத்ருவிஷயத்திலுக்கு. அவுண்ண - ஆசுரப்ரக்டுதியான ஹிரண்யனுடைய, உடல்-
சரீரத்தை. தீண்டு-பிளந்து. உகந்த-அநாயாசேன ப்ரஹ்லாதவிரோதிபோனபடியா
லே ப்ரீதனாயிருப்பாலாய். விரோதிநிரஸந்திலவகாசமில்லாதபடியாலே, சக்கரச்
செல்வன்றனை-அழகுக்கு மைஸ்வரயந்தைக்கு முழுப்பானதருவாழியையுடையவ
னை. குருகூர்-திருநகரிக்குநிர்வாஹநரான. சடகோபன்-ஆழ்வார். சொன்ன-அருளி
ச்செய்ததாய். மிக்க - பகவத்குணசேஷத்தாழிகளை கார்த்தஸ்யேந ப்ரதிபாதிக்கும்
பெருமையையுடைத்தாய். ஓர்-அத்வித்யமான. ஆயிரத்துள் - ஆயிரத்திருவாய்மொ
ழிக்குள்ளே. பகவத்விஷயத்தில் ப்ராப்யத்வவிரோதிநிவர்த்தகத்வங்களடியான வ
பிதிவேசத்துக்கு ப்ரகாசகமான. இவை-இவை. பத்தும்-பத்தும். வல்லாரவரை-அ
ப்யஸிக்கவல்லாரானவர்களை. ஏழையர்-பகவத்தைக்கர்யபகாகளாய் பாகவதகிஞ்சித்
கார சபலைகளாயிருக்கிற * மதிமுகமடந்தையர். தொக்கு - திரண்டு. பல்லாண்டி
சைத்த-மங்களாசாஸநம்பண்ணி. கவரி-தத்விஷயத்தில்பண்ணும் சாமரவ்யஜ்நாதி
களை. செய்வர்-பண்ணியுபசரியாநித்பர்கள்.

புக்கவரியுருவென்று-காதாசிக்கமாக ப்ரவேசித்த நரஸிம்ஹரூபத்தையுடை
யனென்றுமாம்.....*

இது - கலித்தறை.

௩- பதினென்றும்பாட்டு.

நிகமத்தில் - இத்திருவாய்மொழிகற்றா, * மதிமுகமடந்தையர் விரும்பித் திருப்பல்லாண்டுபாடி ஸ்லாகிப்பார்களுள்நிலார். (நம்முடைய பரக்குறி நமக்கு பயழேனுலென் அபேகூழித்தால் நிரசிக்குமென்றுகருத்து.)

(புக்கவரியுருவாய்) அவ்வரியுருவாய் - புக்கு. அவ்வரியுருவென்னு மித்தனையாயிற்றுச்சொல்லலாவது. நரசிம்ஹரூபான வேஷத்தைக்கொண்டு விரோதி சங்கீதியிலேகிடடி. அன்றிக்கே, ஹிரண்யனுடலைப்பிளந்துகொடு புறப்பட்டபோதைக்கடுமை. புறம்பிட்டொருவன்வந்து செய்தானாகையன்றிக்கே, உள்ளூறின்று மொருசிறுநெல் பிளந்துகொடு புறப்பட்டாப்போலே யாயிற்று; அத்தைச்சொல்லுதல். (தாதாத்விக்கமாகப்ரவேசித்த நரசிம்ஹரூபத்தையுடையவென்கை.) (அவுணனித்யாதி) ஹிரண்யனுடலைப்பிளந்துபொகட்டு, “சிறுக்கன்விரோதி போகப்பெற்றேம்” என்றுகந்தானுயிற்று.

(சக்கராச்செல்வற்றன்னை) ஹிரண்யனுடைய வுடலுங்கூடத் திருவுகிருக்கரை வயிரூய்ப்போகையாலே, பின்னை யழகுக்குப் பத்திரங்கட்டினவித்தனையாயிற்று. (அழகுக்கு மைஸ்வயத்துக்கு முதுப்பான திருவாழியையுடையவனை.

(ருருகூரித்யாதி) ஆழ்வாரருளிச்செய்த, பிக்கவேரராயிரத்து-பகவத்கிஷயத்தையுள்ளவளவும் சொன்னவாயிரத்திலும் வைத்துக்கொண்டு, இப்பத்தையும்சுற்றவர்களை.

(தொக்கித்யாதி) கிண்ணகத்திலிழிவாஸாப்போலே தனியிழியவொண்ணுமை நிரண்டுகொண்டு, “பொலேகபொலே” என்று மங்களா சாஸநம்பண்ணி, சர்ஸேஸ்வரன்பக்கல் பண்ணக்கடவ லசாதாரண பரிசுரையெகையடைய விப்பத்தை யப்பரித்தவர்கன்பக்காலிலே பண்ணுகிறபர்கள் * மதிமுகமடந்தையர். நெடுநாள் சம்சாரத்திலேபட்ட விழுவெல்லாந்தீரும்படி யவர்களாலே கொண்டாடப்பெறுவார்கள். (தொக்கு-நிரண்டு. கவரி-சாமரம். ஏழையர்-பாகவதிகுறித்தகார சபைகளான * மதிமுகமடந்தையர்.) .....*

ஜீயர் அரும்பதம்.

நிகமம் (புக்கவித்யாதி) “அவரைத்தொக்குப்பல்லாண்டிசைத்துக்கவரிசெய்வோழையர்” என்றத்தைக்கடாகூழித்தவதாரிகை (இத்திருவாய்மொழியித்யாதி)

“உக்ரம்வீரம்” இத்யாதி மந்த்ரலிங்கத்தைப்பற்ற (அவ்வரியுருவென்னுமித்தனை யித்யாதி) “அரியுருவாய் - புக்கு” என்றதுக்கு சப்தார்த்தம் (நரசிம்ஹமானவித்யாதி) அர்த்தாந்தரம் (அன்றிக்கே ஹிரண்யனித்யாதி) அதாவது-அவ்வரியுருவாய், அவுணன்முனனே, புக்கு - கிட்டியென்னுதல்; அவுணனுடலிலே, புக்கிருக்கிற - பரவேஸித்திருக்கிற வரியுருவாயென்னுதலென் றர்த்தத்தவயம்.

“உகந்த” என்றதுக்குபாவம் (ஹிரண்யனித்யாதி)

“சக்கரச்செல்வன்” என்றதுக்குபாவம் (ஹிரண்யனுடையவுடலுமிய்யாதி)
“செல்வம்” என்று - திருவாழியால்வந்தவழகு. பத்ரிரம்-ஆயுதம்.

“மிக்க” என்றது - பகவத்ப்ரபிராப்தநசாமர்த்தயத்தால் மிக்கவென்றபடி.

தொக்கு-நிரண்டு. நிண்ணகம் - ஆற்றுப்பெருங்கு. சம்சாரத்திலேபட்டவிழுவாவது - * வெஞ்சொலாளர்கள் * கடுஞ்சொல்லைக்கேட்டலிழவு. (அஸாதாரணபரிசரய) என்றவிடத்திலே - “சுடுபயோவீத்யவெவஹ-ஒவதெஸுஸிஷ-ஹஹகுல-ஹஹவாபிரொ” (அதேயமாஸித்தரயமேவபூதேஸ்ஸாபிரபம்சத்ரமுபேசசாமரோ) என்றததுசந்தேயம் .....*

தரவிடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்நாவளி.

(பாமருமுவலகம்)

நாஜீபபொஜ்யகூபியிசிவஹஜீயாநி ஹாவாஜவாஜுதூணா
பெஷுஷாஹ-ஒதாஹா தியபிததஸுஸிதெஹவஹாவாசு | ஹாஜா
புராவபிபொஷாபஸ-ஹாநிரஸநாதுதாதுஷ்கோத-ஹிசுவா தீயாதுதா
வஹாஸீஹவதிஹஹவாநிததுவாஜீஹாபி || (என)

(நாபிபத்மோஜ்வலத்வாந்) பாமருமுவலகம்படைத்த பத்மநாபாவோ-
ஜகத்ஸ்ருஷ்டிஹேதுவான நிருநாபிகமலத்தாலே யுத்தவலனாகையாலும்; (விதசிவ
பஜநீயாங்கிரிபாவாந்) அரன்நான்முகனேத்தும்செய்யபரிநிரூப்பாதத்தை-ப்ரஹ்ம
ருத்ரர்களாலே சேவ்யமான நிருவடிகளையுடையனாகையாலும்; (கவாஞ்சத்ராண
த்யை) காத்தவெங்குத்தாவோமலையேந்தி - கோவர்த்தநத்தை யெடுத்து கோகு
லத்தை ரக்ஷிக்கையாலும்; (ஸ்ரவபூதாந்தரநியமநத) எழில்முவலகம் நீயேயித்
யாதி - சமஸ்தபூதங்கலையு மந்தப்ரவிர்ய நியமிக்கையாலும்; (ஸம்ஸிதீதபவ்யபா
வாந்) என்னுடைக்கோவலனே - க்ருஷ்ணரூபவதித் தாஸிதர்க்கு பவ்யனாயிருக்
கையாலும்; இத்தாலேதானே - மேலித்பாட்டில் என்றிருமார்பனை யென்று - பூர்
வோக்தபவ்யதைக்கு ஹேதுவாகச் சொல்லப்படுகிற லக்ஷமீசம்பந்தமு முத்தமாயி
ற்றென்று திருவுள்ளம். (ப்ரஹ்மாந்யாபத்விமோக்ஷாந்) நிலங்கிண்டெயில் மூன்
றெறித்தவிய்யாதி - “விஷ்ணுரோகூஹமவத” (விஷ்ணுராத்மாபகவத) இத்தயா
திகளிற்படியே ப்ரஹ்மருத்ரோந்தாரர்களை விசேஷித்தபிமரிந்து அவர்கள்தொடங்கி
ன த்ரிபுரசம்ஹாராதிகளைத் தலைக்கட்டி அந்தந்த வாபத்துக்களி னின்றும் விடுவித்
கையாலும்; (அஸாநிரிஸநாத்) ஆனியைக்காண்பரியாயித்தயாதி - விரோதிகளான
வசுரர்களை யோரிடத்திலும் தரிக்கவொட்டாதேநிரஸிக்கையாலும்; (த்ராதரகேஷா
ஹஜத்வாந்) அரக்கன்குலத்தைத் தடிந்து மீண்டு மவன்றம்பிக்கே விரிநிலங்கைய
ருளி - தமப்ரக்ருதியான ராவணனை புத்ரயித்ரர்களோடேகூடசம்ஹரித்து, சதத்வ
ப்ரக்ருதியான விபீஷணமுவானுக்கு லங்காராஜ்யத்தைக்கொடுத்து ரக்ஷிக்கையாலு
ம்; இவற்றாலேதானே - மேலித்பாட்டிலே ஏதஸ்ஸத்ருஸமாய், “ஐவர்க்காய்க்கொ

மீம்சேனைதடித்த” என்றுசொல்லுகிற துஷ்ப்ரக்ருதிகளான துர்யோதகாதிநிரஸக ஸ்ரீவகமான பாண்டவரக்ஷணமு முபலக்ஷிதமென்றுகருத்து. இப்படிக்களாலே எம் பெருமான், ஸ்வாமிநீதர் தன்னை யதபவிக்கப்பெறுதே கூப்பிடுகிறவற்றைப் பரிஹரி யாநிற்கிறுனென்று “பாமருமுவுலகும்” என்கிற தசகத்திலே யாழ்வார் ப்ரதி பாதித் தருளினுனென்கிறார். ....(எக)

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி.

பாமருவுவேதம்பகர்மால்சுணங்களுட

னாமழகுவேண்டப்பாடாமவற்றைத் - தூமனத்தால்

நண்ணியவனைக்காணநன்குருகிக்கூப்பிட்ட

வண்ணலைநண்ணுரோழையர்.

(எக)

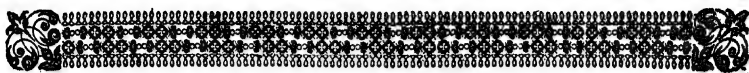
(பாமருவு) இதில் - எம்பெருமானுடைய குணங்களைச்சொல்லிக் கூப்பிட்ட பாசுரத்தை யதவதித்தருளிச்செய்கிறார். எங்ஙனையென்னில்; * கம்பாரில்-நிர வதிகபோக்யங்களான கல்யாணகுணங்களையுடைய வெம்பெருமானுடைய ப்ராப்ய த்வம் ப்ரபகத்வம் விரோதிநிவர்த்தகத்வமாகிற விவ்வோ ஸ்வபாவங்களை யதசந் தித்து, “இப்படி. குணதிகனானவனை யதபவிக்கவேணும்” என்றுசைப்பட்டுக்கிடையாமையாலே, அம்புபட்டாரைப்போலே கிடந்தழைக்கின்ற * பாமருமுவுலகிலர்த் தத்தை “பாமருவுவேதம்” இத்தபாதியாலே யருளிச்செய்கிறுனென்கை.

(பாமருவுவேதம்பகர்மால்சுணங்களுட னாமழகுவேண்டப்பாடாமவற்றை) சந்தஸஸுக்களோடேகூடிய வேதப்ரதிபாதயமான குணங்களோடேகூடி நன்கு னாமழகு மேன்மையாகிறவவற்றை. (தூமனத்தால்நண்ணி) “மீம்ஸா.கூ.விஸு. டெ.ந” (மநஸாதுவிஸுத்தேந) என்று மாநஸஸாக்ஷாத்காரத்தாலே கிட்டி யத பவித்து. (அவனைக்காண) கீழுத்தகுணவிசிஷ்டனான வவனை ப்ரதயக்ஷாதுபவம்ப ண்ணவேணுமென்றிச்சித்து. (நன்குருகிக்கூப்பிட்ட) நன்குருகுகிற, அந்தப்மோ துகூலமான வுருத்தலோடே கூப்பிட்ட. (அண்ணலைநண்ணுரோழையர்) அதாவது- வேதம்பகர்மால்சுணங்களாவது - “ஸுஸாநுகாபிநா” (ஸர்வாந்காமாந) என்கிற கல்யாணகுணங்கள்; அவைதாம் ப்ராப்யங்களாயும் ப்ரபகங்களாயு மிருக்குமி றே; மோக்ஷதசையில் ப்ராப்யமாய், முமுக்ஷுதசையி லதபவிப்பார்க் கவதாராதி களில் ப்ராப்யதவ ப்ரபகத்வமாகிற வுபயாகாரத்தையுமுடைத்தாயிருக்கும்; ஆகையாலே “பாமருமுவுலகும்படைத்த பற்பநாபாவோ” என்றுதொடங்கி “தாமணா க்கையாவோ வுன்னையென்கொல்சேர்வதுவே” என்றும், “என்கொல்சேர்வ தந்தோ” என்றுதொடங்கி “நின்றிருப்பாதத்தையான்” என்று - ப்ராப்யத்வத் தையும்; “காத்வைவந்தாவோ” என்றுதொடங்கி “உன்னையென்குத்தலைப்பெ ய்வனே” என்றும், “எங்குத்தலைப்பெய்வன்றான்” என்றுதொடங்கி “என்னுடை க்கோவலனே” என்றும், “என்னுடைக்கோவலன்” என்று தொடங்கி “என்னு டையாருயிராரொங்குனெகொல்வந்தெய்துவவோ” என்றும், “வந்தெய்துமாரதியே ன்” என்றுதொடங்கி “என்றிருமார்பனை” என்றும், “என்றிருமார்பன்றனை” என்றுதொடங்கி. “விசும்பரணியைக்காணேனே” என்றும், இப்படியுஞ்சுபாட்டா லே - அவனுடைய ப்ரபகத்வத்தையும்; “ஆளியைக்காண்பரியாய்” என்று தொ

டங்கி “அடர்த்தாணையுங்காண்முகொலோ” என்றும், “காண்முகொலோநெஞ்சமே” என்றுதொடங்கி “அமரரரியேற்றினையே” என்றும், இவ்விரண்டுபாட்டாலும் - விரோதிரிஸநசிலத்தையும்; “ஏற்றரும்வைகுந்தத்தையருநம்நமக்காயர்குலத்தீற்றிளம்பின்னே” என்று - மோகூப்பரதத்வத்தையும்; இப்படியான “ஐஹவொஹுவகவு)ணம-ணா” (பஹவோந்ருபகல்யாணகுண) என்கிறவர்க்குணங்களோடே நன்றானவழகையும். அதாவது - “பற்பநாபாவோ” என்று - *கொப்பூறிலெழுமலப்பூவழகையும், “பற்பநாபாவோ, தாமரைக்கண்ணுவோ, தாமரைக்கையாவோ,” “செய்யநின்றிருப்பாதம்” என்று-திவ்யாவயவசௌந்தர்யத்தையும், “காத்தவென்கூத்தாவோ” என்று-சமுதாயசோபனையும், “பூத்தண்டுழாய்முடியாய்” என்று - ஒப்பனையழகையும், “என்பொல்லாக்கருமானிக்கமே” என்றும் “செஞ்சுடர்ச்சோதிகள் பூத்தொருமானிக்கம் செர்வதுபோல்” என்றும்-வடிவழகையும், “என்றிருமார்பனையே” என்று - ஸ்ரீயப்தியாகையால்வந்த சேர்த்தியழகையும், “மூவுலகும்படைத்த” என்று - ஜகத்ஸ்ரஷ்ட்ருத்வமும், “மூவுலகும்படைத்த” என்று - ஸ்ருஷ்டமான ஜகத்தைத் தன்காலின்கீழேயாம்படி யெல்லையுடன்தாமிட்டும், அதக்குமேலே “தாமரைக்கண்ணுவோ” என்று - புண்டரீகாகூத்தவத்தால் வந்த மேன்மையையும், “அரன்நான்முகனைத்தும் செய்யநின்றிருப்பாதம்” என்று - சர்வஸ்மாத்த்பரத்வத்தையும், “என்மலைகள் கூறன்றன்னையென்று மென்னாமகளை யகம்பால்கொண்டநான்முகனை நின்ற சசிபதியை” என்று - அவர்களுக்கந்தராத்மதயா நிர்வாஹகனுபடியையும்; இவற்றாலேபலித்த வேண்டப்பாட்டையும். (அமனத்தால்நண்ணியித்யாதி) கீழுத்தம்களானவவற்றை, “அமனத்தனனாய்” என்கிற பரிசுத்தமாஸஞ்ஞாநவிஷயமாம்படி யறுபவித்து, ஏவம்விதனுவனை ப்ரத்யக்ஷ சாக்ஷாத்காரத்தாலே யறுபவிக்க விச்சித்து, பக்திபாரவஸ்யத்தாலே த்ரவீபூதராய்க்கூப்பிட்ட. “பற்பநாபாவோ,” “காத்தவென்கூத்தாவோ,” “விசம்பாளியைக்காணேனோ” என்றிப்படி விஷாதாதிசயத்தாலேகூப்பிட்ட. (அண்ணலைண்ணோழையர்) இதரவிஷயத்திலே சபலராய், ததலாபத்திலே கூப்பிடுகிற சம்சாரிகள், பகவதலாபத்திலே கூப்பிடுகிற சர்வாத்மசேஷியான வாழ்வானாயார்யியார்கள். அதுக்கடி - இதரவிஷயசாபல்யமிதே. “இப்படிசலபராய் ப்ராப்தசேஷியான வாழ்வான லபியாதே யிதரவிஷயசபலராவதே!” என்று வெறுக்கிறார்..... (சுசு)

ஏழாம்பத்தில் - ஆறந்திருவாய்மொழி முற்றிற்று.

சூக - திருவாய்மொழி சுசு.—பாட்டு - ௪௨௮.

ஸ்ரீ

திருவாய்மொழி.

ஏழாம்பத்து.

ஏழாந்திருவாய்மொழி.

ஏழையர் - ப்ரவேசுங்கள்.

ஆரூயிரப்படி.

(ஏழையராவி) இப்படி யெம்பெருமானுடைய வாழித வாத்தல்யாதி குணவந்தாரந்தாலே ஸ்வாபேகூலிதத்தைச் செய்தருளுமென்றாஸ்வந்தரான வாழ்வார், அவன்செய்தருளாமையாலே பிண்ணையு மவனோடே ஸம்ஸீலேஷிக்கவாசைப்பட்டு, தத்ஸௌந்தர்யாநுஸந்தாந ப்ரகர்ஷஜரித தத்ஸாக்ஷாத்காரராய், தத்ஸம்ஸீலேஷமலபமாநராய் ஸாக்ஷாத்க்ருதாதி ரமணீய ததீய திவ்யாவயவங்களாலே பீட்யமாநராய்க்கொண்டந்யாபதேசத்தாலே கூப்பிடுகிறார் ... ..*

பன்னீராயிரப்படி.

ஏழாந்திருவாய்மொழியில், இப்படி ஆர்த்தியோடேகூப்பிட்டவர், “அடியுந் திகைமாற்புகண்வாய்” என்று ப்ரஸ்துதமான விக்ரஹவைலக்ஷணயத்தை யறுசந்தித்து, “ஸவ-ஃவாஃ-வெ-ஃ-ஹி-ஹி-ஹி” (ஸர்வம்வாருகமுச்சயதே) என்கிறபடியே விலகணமான வுத்தமாங்காவயவங்கள் தனித்தனியேயும் சமுதாயமாகவும் ப்ரத்யக்ஷவத்விஸுதமாம்படி ப்ரகாஸிக்க; அபரிச்சிந்நஸ்வபாவனுன க்ருஷ்ணனுடைய திருக்கண்களையும், ஆஸ்திவிஷயாபிரிவிஷ்டனுன வவனுடையநாஸாதண்டத்தையும், ஸீயாமனவிக்ரஹத்துக்கு பரபாகமான வதரசோபையையும், காமனுக்கு முத்தபாதகனும்படி கமநீயதையையுடையவனுடைய ப்ரூயுகளத்தையும், கோவர்த்தநேரத்தரணம்பண்ணின வநாயாஸத்தையுடையவனுடைய மந்தஸ்மித்தத்தையும், அநந்தசரயியான வவனுடைய கர்ணிகாலங்க்ருதமான கர்ணபாசத்தையும், மஹாபுஜனுன வவனுடைய லலாடசோபையையும், ஏவம்விதாவயவ விஸிஷ்டமான க்ருஷ்ணனுடைய சாமான்யமுகசோபையையும், ஆஸீசர்யபூதனுன வவனுடைய மயிர்முடியழகையும், சர்வாதிகத்வ சூசகமான வபிஷேகசோபையையு மறுசந்தித்து; அது சம்ஸீலேஷபர்யந்தமல்லாமைமையாலே அத்யந்தமார்த்தரான விவருடைய வார்த்திகண்டு நீர்விண்ணரான சுஹ்ருத்துக்களுக்கும் பரிவர்க்கும் தமக்கோடுகிறதகையை யாவிஷ்கரித்த ப்ரகாரத்தை, நாயகனுன க்ருஷ்ணனுடைய விஸீலேஷதகையிலே அவனுடைய திவ்யாவயவங்க ளுருவெளிப்பாடாய்த் தோன்றக்கிட்டி யறுபவித்த

ப்பெருமையாலே கல்விஷ்டையான நாயகியானவள், தனக்கு ஹிதஞ்சொல்லிநிய
மிக்கிற தோழிமார்க்கும் தாய்மார்க்கும் தன்னுடைய வீடுபாட்டையறிவித்த பாசு
ரத்தாலே யருளிச்செய்கிறார்.....*

௭ ௮.

கீழ்ந்நிருவாய்மொழியிலே - “ மல்குநீலச்சுடர்தழைப்பச் - செ
ஞ்சுடர்ச்சோதிகள் பூததொருமாணிக்கம்சேர்வதுபோ - லந்தரமேற்செ
ம்பட்டோடடியுந்திகைமார்புகண்வாய் - செஞ்சுடர்ச்சோதி விடவுறை
யென்றிருமார்பணையே ” என்று அவன்வடிவழகை யதுசந்தித்தார்; அவ்
வடிவழகுதானே நெஞ்சிலே யூற்றிருந்து அத்தையேபாவித்து, அந்த
பாவநாப்ரகர்ஷத்தாலே ப்ரத்யக்ஷஸமாநாகாரமாய், பின்னே “ப்ரத்யக்ஷ
ம்” என்றே புத்திபண்ணியனைக்கக் கணிசித்துக் கையைநீட்டி, அப்போ
தேபெருமையாலே தமக்குப்பிறந்த வாற்றாமையை, எம்பெருமானோ
டே கலந்துபிரிந்து உருவுவெளிப்பாட்டாலே நோவுபடுகிறு ளொருபி
ராட்டி பாசுரத்தாலே யருளிச்செய்கிறார். சர்வேஸ்வரனோடே கலந்து
பிரிந்து தளர்ந்து உருவுவெளிப்பாட்டாலே நோவுபடுகிறு ளொருபிராட்
டி, சேதநர் சேதநரோடுகலக்கும்போது த்ருஷ்டிபந்தம் முன்னாகப்பின்
னையிறே யல்லாதபரிமாற்றங்களை யாசைப்படுவது, ஆகையாலே, திருக்
கண்களி லழகையதுசந்தித்து, அவ்வழியாலே திருமுகத்திலழகையதுச
ந்தித்து, அநந்தர டவ்வருகே சிலபரிமாற்றங்களை யாசைப்பட்டு, அப்
போதே யதுகைவாராமையாலே நோவுபட; இவ்வந்தசையை யதுசந்தி
த்த தோழிமாரும் தாய்மாரும் “ உனக்கோடுகிறதென் ” என்றுகேட்க,
சிலர்க்குச்சொல்லிச் சிலர்க்குமறைக்கும்படியாயன்றே யாற்றாமை ப்ராசி
த்தமானபடி, ஆகையாலே, அவர்களைக்குறித்து “அவனுடையதிருமுகத்
திலழகானது தனித்தனியும் திரளவும் வந்தென்னை நலியாநின்றது” எ
ன்ன, “நீயிங்ஙனேசொல்லுமதுன்னுடைய ஸ்த்ரீதவத்துக்குப்போராது,
அவனுடைய தலைமைக்கும்போராது, நீதானெங்களைநோக்கக்கடவதாயி
ருப்பதொரு ஸ்வபாவமுண்டே, அதுக்கும்போராது, ஆனபின்பு, இத்
தைத்தவிர்” என்று ஹிதஞ்சொல்லுவாரும் பொடிவாருமாக; “ நீங்கள்
பொடிகிறவிதுகேட்டு மீளுமளவல்லவதென்னைநலிகிறபடி, இனித்தா
னேதேனுமாக, உறைத்ததிலே யூன்றிநிற்குமத்தனையிறே, ஆனபின்பு,
நீங்களுன்னேவிட்டுப்பிடிக்கவமையும்” என்று அவர்களுக்குத் தன்பக்க
ல் நசையறவேண்டும்படி தனக்குப்பிறந்த வாற்றாமையை யறிவிக்கிறு
ளாயிருக்கிறது.

சர்வேஸ்வரனுடைய குணங்களை யாசைப்படுகையும், அதுதான்
மாநசாதுபவமாயிருக்கையும், அதுபூதகுணங்களொழிய குணந்தரங்களி
லே யபேகைபண்ணுகையும், அதுதன்னில் க்ரமம்ப்ராப்திபற்றாமையும்,
அதுதான் கீழ்நின்றநிலையை மறக்கும்படிபண்ணுகையுமாகிற விவைய்

தே-இவர்க்குத்திருவாய்மொழி பெங்குமோடுகிற ஸ்வபாவந்தான். அவற்றிற்காட்டில், உருவுவெளிப்பாடாகச்சொல்லுகிற விதிலேறினவம்சமென்னென்னில்; கீழ்ப்பிறந்த வைசத்யமுங்கிடக்கச்செய்தே மேலே யபேக்ஷைபிறக்கும்தாயிற்று - உருவுவெளிப்பாடாகிறது. அல்லாதவிடத்தில், கீழ்ப்பிறந்த வைசத்யத்தையழித்திறே மேலிலபேக்ஷைபிறப்பது. * எங்ஙனையோவிலும் - ப்ராயேண விதுவேயன்றேரோ வோடுகிறது. அதிவிதுக் குவாசியென்னென்னில்; அதில் - ப்ரீத்யப்ரீதி சமமாயிருக்கும், இங்கு-அப்ரீதி மிக்கிருக்கும். திருக்கண்களிலழகை “இணைக்கற்றம்” என்னும்படியாயிற்றிங்கு பாதகத்வத்திலுறைப்பிருக்கும்படி .....*

ஜீயர் அரும்பதம்.

ஏழையராவ்ப்ரவேஸே, சங்ரஹசங்கதி (கீழ்ந்நிருவாய்மொழியிலேயித்யாதி) ஊற்றிருந்து - ஊறிக்கொண்டிருந்து. மாறாதே யதுவர்த்தித்தென்றபடி. உருவுவெளிப்பாடு - ப்ரத்யக்ஷ சமாநாகாரமாவஸ சாக்ஷாத்காரம்.

கீழ்க்கத்தை விஸ்தோண வுருளிச்செய்கிறார் (சர்வேஸ்வரஹோடேயித்யாதி) (ஒருபிராட்டி) என்றதுக்கு (திருக்கண்களிலழகையதுசந்தித்து) என்றத்தோடேயந்வயம். முன்னே திருக்கண்ணுழைச்சொல்லுவானென்னென்ன (சேதநரித்யாதி) த்ருஷ்டிபந்தம் முன்னாகவென்றது - “அக்ஷு-ஹி-திரு ந ஸ்ர ஹி” (சக்ஷுப்ரீதி ர்மநஸ்ஸங்க) என்றதைப்பற்ற. பரிமாற்றம்-காயிகவ்யாபாரம். தோழிமார்க்கொழிய தாய்மார்க்கு ஸ்வாவஸ்த்தையைச்சொல்லலாமோவென்ன (சிலர்க்கித்யாதி) திரளவுமென்றது - “கோனிழைத்தாமனாயும்” இத்யாகியைப்பற்ற. “நிற்றிமுற்றத்துள்” என்றதைப்பற்ற (ஸ்தரீத்வத்துக்குப்போராதென்றது) எங்களைநோக்கக்கடவதாயிருப்பதொரு ஸ்வபாவமென்றது - எங்கள்வார்த்தைகேட்டு எங்களுக்கு பவையையிருப்பதொரு ஸ்வபாவமென்றபடி. நாங்களும் நலியவில்லையோ, எங்கள்வழியே யொழுக்கவொண்ணாதோவென்ன (இனித்தானித்யாதி) உறைத்ததிலே-ப்ரபலமானதிலேயென்றபடி. “அண்ணமீர்நசையென் னுங்கட்கே” என்றதைப்பற்ற (ஆனபின்பித்யாதி)

ஸ்வாபதேசத்தில்தாவதேதென்ன (சர்வேஸ்வரஹோடேயவித்யாதி) அததன்னில் - குணந்தராதுபவத்தில். ஏறினவம்சம் - அதிகாம்சம். மற்றையிடங்களிலீப்படியன்றேவென்ன (அல்லாதவித்யாதி) அல்லாதவிடத்தில்-உருவுவெளிப்பாடல்லாதவிடத்திலென்றபடி. ப்ராயேணவென்கையாலே-மற்றைத்திருவாய்மொழிகளிலே யோரோபாட்டுக்களிலே யுருவுவெளிப்பாடுண்டென்றபடி. “மிக்கிருக்கும்” எண்கைக்குரியாமகமேதென்ன (திருக்கண்களித்யாதி).....*

—108—

ஏழாந்திருவாய்மொழி.

முதற்பாட்டு.

ஏழையராவியுண்ணுமிணைக்கற்றங்கொலோவறியே
 னுழியங்கண்ணபிரான் திருக்கண்கள்கொலோவறியேன்
 சூழவுந்தாமரானாமலர்போல்வந்துதோன் றுங்கண்மர்
 தோழியர்காளன்னைமீரென்செய்கேன் றுயராட்டியேனே.

ஆரூயிரப்படி.

பரமபுருஷ சம்பீலேஷாபேக்ஷவரிதாஜந ப்ராணஹாரி ம்ருத்யு யுகளமோ, அன்றியே, ஆயதாதிரமணீய விலோசந விஜித சகலலோக னுன வெம்பெருமானுடைய திருக்கண்கள்கொலோ, அறிகிறிலேன்; அ ப்போதலர்ந்த தாமரைப்பூப்போலே சூழவந்து தோன்றியென்னை பாதி யாரின்றன; தோழியர்காள், அன்னைமீர், என்றும் து:கமேபடப்பிறந்தே னாகாதேயென்று, “ ஹாராஜிஹாலக்ஷண ஹாஸுமித்ருஹாராஜிஹா ஹஜெநநயா ” (ஹாராமஹாலக்ஷண ஹாஸுமித்தோஹாராமமாதஸ் ஸஹமேஜநயா) என்று அசோகவரிகையில் பிராட்டிகூப்பிட்டாப்போ லே கூப்பிடுகிறாள்.....*

பன்னீராயிரப்படி.

முதற்பாட்டில், க்ருஷ்ணனுடைய திருக்கண்கள் தன்னை நலிகிறபடி சொல் வுகிறாள்.

ஏழையர் - சபலைகளானபெண் பிறந்தாருடைய, ஆவி - ப்ராணனை, உண்ணு ம் - க்ரஸிக்கக்கடவதாய், இணை - ஒன்றுக்கொன்று சேர்த்தியானவிரட்டை, கூற்ற ன்கொலோ - ம்ருத்யுவோ, அறியேன் - பாதகத்வத்தாலே, கண்ணென்றறுதியிட மாட்டுகிறிலேன், அங்கனன்றியே, ஆழி - ரத்நாகரம்போலே, அம் - அபரிச்சிந்ந விலக்ஷணஸ்வபாவனாய், என்னோடு ப்ரதமத்திலே, கண்ணன் - விதேயனாய், பிரா ன் - ஸம்ஸிலேஷித் ஆபகரித்த க்ருஷ்ணனுடைய, திரு - விலக்ஷணமான, கண்கள் கொலோ - திருக்கண்கள்தானோ, அறியேன் - தர்ஸநீயதையாலே, ம்ருத்யுவென் றறுதியிட மாட்டுகிறிலேன், சூழவும் - அகலப்போகவொண்ணாதபடி சுற்றும், தா மரை - தாமரையினுடைய, நான்மலர்போல் - செவ்விப்பூப்போலே, வந்து - வந்து, தோன்றும் - தோன்றாநின்றது, கண்டர் - காணுங்கோள், தோழியர்காள் அன்னை மீர் - ஆந்தரக்லேஸமறியாதே அந்தரங்கரான தோழிமாரோடு, ப்ரக்ருதியறிந்து பெற்றுவளர்த்த தாய்மாரோடு வாசியற நியமிக்கிறவர்களே, துயராட்டியேன் - ஸ்வசம்வேத்யமான க்லேசத்தையுடையநான், என்செய்கேன் - க்லேசநிவ்ருத்திக் கென்னபரிஹாரம் பண்ணுவேன்.

தோன்றுகிற திருக்கண்களை மறைக்கமாட்டேன், கிட்டியறுபவிக்கமாட்டே னென்றுகருத்து.....*

ஈடு - முதற்பாட்டு.

இம்முகத்துக்கு நேத்ராபூதர் நாமன்றோவென்று முற்பட, திருக் கண்களிலழகுவந்து தம்மைநலிகிறபடியை யருளிச்செய்கிறார்.

(ஏழையராவியித்தயாதி) ஓரோவிஷயங்களிலே சாபலத்தைப்பண் ணி, அவைபெறுவிடில் தரிக்கமாட்டாத வபலைகளுடைய ப்ராணன்களை முடிக்கிற ம்ருத்யுக்களிரண்டோ, பிரிந்தாற்றாமையை விளைத்தவனுக்கு மன்றிக்கே, “ இதாகாது ” என்று ஹிதஞ்சொல்லி மீட்கப்பார்க்கும் பரு வங்கழிந்த தாயமார்க்குமன்றிக்கே, அபலைகளையே முடிப்பனவிரண்டி கூ

ற்றமோ. தன்கண்ணழகு தானறிகிறிலனே. தன்னையும் நலிந்ததாகில் வா
ராஜே, கண்ணாடிப்புறத்திலுங் கண்டறியாஜே. (ஆவியுன்னும்) ராமசர
ம்போலே, ஒப்பனைகுறியழியாதேயிருக்க வுயிரை முடியாநின்றது. (இ
ணைக்கூற்றங்கொலோ) ம்ருத்யுக்களிருவர் தங்கனிலே க்ருதசங்கேதரா
ய் வந்தாப்போலேகாணும் திருக்கண்களிலழகு பாதகமாகிறபடி. (அறி
யேன்) அறியேனென்பானென்னென்னில்; ம்ருத்யுக்களிருவர் க்ருதசங்
கேதராய்வந்தாலு மபலைகளையே நலியவேண்டும் நிர்ப்பந்தமில்லையே;
(* பும்ஸாம் த்ருஷ்டிசித்தாபஹாரிணமிதே.) அத்தாலேசொல்லுகிறது
(ஆழியங்கண்ணபிரான்றிருக்கண்கள் கொலோவறியேன்) அன்றிக்கே,
பெண்பிறந்தாராயே நலியக்கடவவானவைதாமேயோ. அல்பமண்ணி
யாரோபாதகராமன்று தப்பவிரகில்லை. இப்படிமுதலுறவு பண்ணிப்பொரு
ந்தவிட்ட வித்திருக்கண்கள்தாமேயோ. உபகாரசீலனை க்ருஷ்ணனு
டைய கடல்போன்ற கண்களென்னுதல், கடல்போலே பீரமஹாமான
வடிவையுடைய வுபகாரசீலனை க்ருஷ்ணனுடைய திருக்கண்களென்னு
தல். (அறியேன்) இதுக்கு முன்புபிரிந்தறியாமையாலே திருக்கண்கள்
பாதகமாமென்று வ்யுத்பத்தியில்லை. “உயிர்க்கெல்லாம் தாயாயளிக்கின்ற
தண்டாமரைக்கண்” என்றிறே கேட்டிருப்பது - இக்கடாஷமே தாரக
மாகவிறே லோகமடையஜீவிப்பது. நாம்கேட்டிருந்தபடியன்றிக்கே யி
ராரின்றதிப்போது காண்கிறபடி.

ஆனால்தப்பினாலோ வென்னில் (குழவுமிக்யாதி) மூலபலத்தின
ன்று பார்த்த பார்த்தவிடமெல்லாம் பெருமானே யானப்போலே யாயி
ற்று. ராமசரத்துக்கு ராக்ஷசர்க்குத் தப்பலாமன்றாயிற்று இக்கண்ணழகி
ன்கீழ்பலைகளா யிருப்பார்க்குத் தப்பலாவது. “ புண்டரீகநெடுந் தடங்க
ள்போலப்பொலிந் தெமக்கெல்லாவிடத்தவும் ” என்னக்கடவதிறே. சர்
ப்பபயம்போலே யிருக்கை. இறையக்கநினைத்த விடமெங்கும் தானேயாயி
ராரின்றது. இப்போது “ தாமரைநாண்மலர்போல் ” என்பானென்னெ
ன்னில்; (சம்பீலேஷதசையிற்செவ்வியைச் சொல்லுகிறான்.) “இஹதா
ஜ்ஞதாநித்யஜிஹ்நெவாஜிவவ-ஃ” (மஹதாஜ்ஞலதாநித்ய மக்நிரேவா
கநிபர்வதஃ.) [டெவஷஸாந்நிஸகாந்] [நைவதம்ஸாந்நமஸகாந்] இத்
யாதி பெருமானூர்ந்ததும் கடித்ததும் துடைக்கவறியார் என்ன; “ அது
க்கடியென் ” என்ன [ஹ்ருதேநாஜாநாநா] [த்வக்கதேநாந்தராத்ம
நா] பெருமாளின்கே குடிபோர வங்கிவையார் தானறிவார் என்றானிறே.
பிரிவிவிவ்வளவல்லவிறே யத்தலைக்காற்றாமை. அதறிகிறிலனே யிவள். த
ன்னோடேவந்துகலந்து வினாரிடைத்துக்கொண்டு பிரிகிறபோதைச்செ
வ்வியிறே யிவளறிவது, அதுவேயிறே யிவள் நெஞ்சில் பட்டுக்கிடப்பது
பின்பவீண்பட்டதறியாளே, ஆகையாலேசொல்லுகிறான். (வந்துதோன்
றும்) ப்ரத்யக்ஷத்திலத்தலையாலே வரவானுப்போலே, உருவுவெளிந்
பாட்டினுமத்தலையாலே வந்துதோன்றவாயிற்றுத் தானறிகிறது. (கண்

ர) உங்களுக்குத்தொற்றுக்கிரமத்தில்லையோ. (தொழியர்காளன்னையர்) சிலர்
க்குச்சொல்லிச்சிலர்க்கு மறைக்கும்படியன்றிநே யிவந்ததை. “தொழி
மர்க்குச்சொன்னவித்தைத்தாய்மர்க்குச் சொல்லுவோமல்லோம்” எ
ன்றுமறைக்குமளவல்லவாயிற்றிவருக்குப் பிறந்ததசாவிசேஷம். (என்
செய்கேன்) இத்தைத்தப்பப்பார்ப்பதோ, அதுபவிக்கப்பார்ப்பதோ, எத்
தைச்செய்கேன். (துயராட்டியேனே) “சூநநுஷ்டஹுநொவிஜாநுஸி
வெதிசு-தஸூந” (ஆநந்தம்பரஹ்மணேவித்வாந்நபிபேதிருதஸ்சந)
என்றிருக்க வேண்டியிருக்க, அந்நனன்றிக்கே, “சுவஸூந-ஹொகூ
வஸூ” (அவஸ்யமதுபோத்தவ்யம்) என்கிறபடியே பழையக்கலேசமே
சிக்கிக்கும்படி யாயிற்றே.....*

ஜீயர் அரும்பதம்.

முதற்பாட்டு (எழையரித்தயாதி) “திருக்கண்கள்தொலோவறியேன்” என்ற த்தைப்பற்ற ரசோக்தியாகவவதாரிகை (இம்முகத்துக்கித்தயாதி) இந்தமுகத்துக்கும், இப்பரதேசத்துக்கு மித்யர்த்தத்தவயம். நேதர்பூதர்-கண்ணுவர், ப்ரதாநபூத ரித் யர்த்தத்தவயம்.

ஸ்தர்களைன்துதே, “ஏழையர்” என்று விசேஷித்ததுக்குபாவம் (ஒரோவி ஷயங்களிலேயித்தயாதி) “ஏழையர்” என்றத்தால் வ்யாவ்ருத்தி (பிரிந்தித்தயாதி) அவனுக்கு பாதையிலேபென்று தானறிந்தபடி யெப்படியென்ன (தன்கண்ணழி த்யாதி) கண்ணழகு - கண்ணழகால்வந்த பாதையென்றபடி. அறிந்தாலோவென் ன (தன்னையுமித்தயாதி) தன்கண்ணழகு தனக்குத்தெரிப ப்ரஸக்தியுண்டோவென்ன (கண்ணழயித்தயாதி) “ஆவியுண்ணும்” என்றதுக்குபாவம் (ராமசரமித்தயாதி) * உயி ர்க்கெல்லாம்தாபாயாளிக்கின்ற தண்டாமனாக்கண்ணை, “இணைக்கூற்றம்” என்பா னென்னென்ன (ம்ருத்தியுக்களித்தயாதி) (அறியேனென்பானென்) கூற்றமென்றுகிஸ சயித்தாலோ (என்னில்) என்று கூட்டுவது. (அத்தாலே) “அறியேன்” என்று (சொ ள்லுகிறது) என்றபடி.

“ கண்ணபிரான் திருக்கண்கள் ” என்ற துக்குபாவம் (அன்றிக்கேபெண்பிறந்தானாயெய்த்யாதி) நலிததசையிலே “பிரான்” என்பானென்னென்ன (அல்பமண்ணியாரோய்த்யாதி) அதாவது - ப்ரதிகூலன் பாதகனான ஓபாயத்தாலே தப்பலாம், அதுகூலன் பாதகனான தப்பப்போகாதென்றபடி. இத்தால் - உபகாசகனைப்போலேயிருந்து பாதகனாகிருனென்றபடி. சம்ஸலேஷாநந்தாம் விஸ்லேஷிக்கையாலே (அல்பமண்ணியாரென்கிறது) “ திருக்கண்கள் ” என்று திர்சயியாதே, “அதியேன் ” என்பானென்னென்ன (இதுக்குமுன்பித்யாதி) பிரிந்தியாவிட்டால் கேட்டறியவில்லையோவென்ன (உயிர்க்கெல்லாமிய்த்யாதி) சர்வப்ராணிகளையும் தாயாய்க்கொண்டனிக்கின்ற, குளிர்த்தாமனாபோன்ற கண்களையுடையவனெயென்று சப்தார்த்தம். திருமொழி ஏழாம்பத்து முதத்திருமொழி ஒன்பதாம்பாட்டு, “அாயம்” இத்யாதி. இதுக்கார்த்தம் (இக்கடாக்ஷமேயித்யாதி)

“சூழவும்” என்றதுக்கார்த்தம் (மூலபலத்தினித்யாதி) “தாமஸாநாண்ம
ஸர்” என்றதுக்கு பாவம் (ராமசரத்துக்கித்யாதி) திருக்கண்களெங்கும் பரந்திரு
க்குமோவென்ன (புண்டரீகயித்யாதி) திருவிறுத்தம் மூப்பத்தொன்பதாம்பாட்டு.

யகொழுந்தோ, அதுவுமன்று, ஈட்டியவெண்ணெயுண்டான் திருமூக்கு ; அந்த வெண்ணெயுடைய திவ்யவாஸநாவாவசிதமான வத்திருமூக்கழகு, என்னுடையவாத்மாவினுள்ளே யாரோபிதமாய், மஹத்தாயிருப்பதொரு விளக்கினுடைய ஜ்வாலையோலே நின்று தஹியா நின்றது ; அவ்வளவன்று, அதிலும் பாதகமாயிராநின்றது ; என்னையிலைத்துக்கொண் டெங்கும் கோஷித்துநின்றென்னை பாதித்தால், அன்னையிருங்களுக்கென்ன ப்ரயோ ஜநமுண்டென்கிறார்.....*

பன்னீராயிரப்படி.

அந்தரம், ஆழிதருடைய த்ரவ்யத்தி லபிநிவேசத்தாலே நவநீதசோரான க்ருஷ்ணனுடைய நாஸாதண்டமானது என்னெஞ்சுக்குள்ளே ப்ரகாசியாநின்ற தென்கிறார்.

அன்னைமீர் - ப்ரியபகாகளான தாய்மாரா யிருக்கிற. நீர் - நீங்கள். ஆட்டியும் - ஹிதஞ்சொல்லி இருந்தவிடத்திலிராதபடி பண்ணியும். தூற்றியும் - புறம்பே பழிநூற்றியும். நின்று - ஒருபடிப்பட நின்று. என்னை - என்னை. நலிந்து - நலிகிற த்தால். என் - என்னப்ரயோஜநமுண்டு. உங்கள் நலிவும் பலியாமைக்கடி, மாட்டி-பரிசரத்திலே. உயர் - ஒங்கியிருப்பதொரு. கற்பகத்தின் - கற்பகத்தினுடைய. வல்வியோ - கொடியோ. கொழுந்தோ - கொழுந்தோ. அறியேன் - அறிகிறிலேன். ஈட்டிய - கடைந்து திரட்டிவைத்த. வெண்ணெய் - வெண்ணெயை. உண்டான்-கள விலேயமுதுசெய்தவனுடைய. திருமூக்கு - திருமூக்கானது. எனது - என். ஆவியுள்ளே - நெஞ்சுக்குள்ளே. மாட்டிய - தூண்டப்பட்டி. வாலியது-பெருத்து. வல்ஸத்திரமான. விளக்கின்சுடராய்நிற்கும் - திபஜ்வாலையோலே ப்ரகாசியா நின்றது.

ருஜ-வராகையாலே - கொடியென்னவுமாய், அதைசந்தோங்கின தலையை யுடைத்தாகையாலே - கொழுந்தென்னவுமாயிருக்கிறது. வாலிமை - பெருமை. மாட்டிய - தூண்டின. வன்மை - ஸ்த்தையம்.....*

ஈடு - இரண்டாம்பாட்டு.

“இரண்டுக்கும் நடுவே நாமிருக்க விவை முற்படுகையாவதென், அத்தனையோ நம்மூக்குவளி” என்று திருமூக்கிலழகு நலிகிறபடியைச் சொல்லுகிறது.

(ஆட்டியும் தூற்றியும்) ஆட்கெகயாவது - தாந்தாம் பழிசொல்லியலைக்கை. தூற்றுகையாவது - பிறருமறியப்பழிசொல்லுகை. “அச்சமுறுத்திமீட்கலாமோ” என்றொருகாலலைக்கை ப்ராப்தமிதே; அங்ஙனன்றிக்கே (நின்று) முன்புசெய்ததுக் கொருப்ரயோஜநம் காணுதிருக்கச் செய்தேயும் விடாதே நின்று. (அன்னைமீரென்னைநீர்நலிந்தென்) ஹிதத்திலே நடக்கும் பித்ராதிகளைப்போலே, என் ப்ரியத்திலே நடக்கும் நீங்ளென்னை நலிகிறதென். என்னுகப்பே பேறாக நினைத்திருக்கக்கடவ நீங்ள நலிகிறதென். (நலிந்தென்) அந்தவுருவுவெளிப்பாட்டைப் பரிஹரிக்கலாமென்றே, என்னைமீட்கலாமென்றே. ஒருப்ரயோஜநமில்லாததிலே

யும் ப்ரவர்த்திக்கடவதோ, அவனுடைய மூக்குவலி யிருக்கிறபடியை யாவிடும் நீங்கென்செய்யப்படுகிறீகோள்.

நாங்கள் சொல்லுகிற ஹிதவசநத்துக்கொருப்ரயோஜனமில்லையா கில், என்செய்தால் ப்ரயோஜமுண்டென்ன (மாட்டியரித்யாதி) வல்லி கோளாகி விஸ்ஸம்ஸயத்தை யறுத்துத் தாருங்கோள், மாடு-அருகு. கண்ணருகென்றபடி. ஒருகடலருகே அக்கடலுற்றே தாரகமாக வளருகிற தொருகொடிபோலே யாயிற்று, திருக்கண்களருகே திருமூக்கிருக்கிறபடி. (உயர்) “உஹஸ்ய” (உந்நஸம்) என்கிறபடியே. (கற்பகத்தின் வல்லி யோ கொழுந்தோ) ஒழுநூட்சியாலே - கொடியென்னவுமாய், ஸ்ரத் தை மாறாமையாலே - கொழுந்தென்னவுமாயிராநின்றது. அறியேனென்கிறது - “இன்னது” என்று நிர்ஸயிக்கவரிதாகையாலே, சர்வதா சாம் யத்தாலே. (ஈட்டியவிய்யாதி) எங்களுக்கறியப்போமோ, இதிலே யுட்புகரின்றுபவிக்கிற நீ பின்னைச சொல்லாயென்ன (ஈட்டியவிய்யாதி) அதுகூலஸ்பர்ஸமுள்ள த்ரவ்யத்தாலல்லது தரிக்கமாட்டாதே வெண்ணெய் களவுகாணப்புக்குக்கொண்டியிலேபிடியுண்டு, பின்பத்தை யில்லை செய்கைக்காக முகத்திலே தடவிக்கொள்ளுமே; அவ்வெண்ணெயிலே முடைநாற்றமு முருவு வெளிப்பாட்டிலே தோற்றுகிறதாயிற்றிவருக்கு. அப்போதை முடைநாற்ற முபலப்தமாம்படியாயிற்றுருவுவெளிப்பாட்டில் மெய்.

நீ சக்ஷுர்விஷயமாகச் சொல்லுகிற விதெங்களுக்குத் தெரிகிறதில்லையியென்ன (எனதாவியுள்ளோ) என் ஸ்ருதயத்துக்குள்ளே. (மாட்டிய) சுடர்வெட்டியவென்னுதல், ஏற்றியவென்னுதல். (வல்லிளக்கின் சுடராய்) (பெரியவிளக்கினொளியையுடைத்தாய்.) விரஹத்தாலவியாதவிளக்காயிற்று. “ஏற்றியபெருவிளக்கு” என்றொருநமிழினிட்டுவைத்தான்” என்றருளிச்செய்வர். (நிற்குமவாலியதே) வலிதாய்நின்றநலியாநிற்கும், தீபமாகிறது தான் ஷ்ணிகமுமாய் ப்ராதேசிகமுமாயிறே யிருப்பது; இதங்ஙனன்றிக்கே, எப்போதுமா யெங்குமுண்டாயிராநின்றது. பாதகத்வத்திலுறைப்பை யதுசந்தித்துச சொல்லுகிற வார்த்தையிறேயிது. (மாட்டியவாலியதான வல்லிளக்கின்சுடராய்நிற்கும். வாலிமை - பெருமை. வன்மை - ஸ்த்தையம்.) .....*

ஜீயர் அரும்பதம்.

இரண்டாம்பாட்டு. (ஆட்டியுமிய்யாதி) “திருமூக்கு” என்றத்தைப்பற்ற ரசோக்தியாக வவதாரிகை (இரண்டுக்குமிய்யாதி) மூக்குவலியென்றது - மூச்சென்று ரசோக்தி; மூக்கென்று பேரையுடைய நம்முடைய வலியென்று ஸ்வபாவார்த்தம்.

“நின்று” என்றதற்கு பாவம் (அச்சமுறுத்தியிய்யாதி) உத்தார்த்த விவரணம் (முன்புசெய்துக்கித்யாதி) இத்தனைநாளும் தோழிமாணா ப்ரியபகாளாகவும், தாய்மாணா ஹிதபகாளாகவும் சொல்லிக்கொடுப்போந்தான்; இப்போது, பித்

ரபேக்யா, தாய்மாரா ப்ரியபகைகளென்கிறுள் (ஹிதத்திலேயித்யாதி) “நீர்” என்றதற்கு பாவம் (என்னுகப்பேயித்யாதி) “என்” என்கிறது - கோடிதவயாவலம் பியாகையாலே, உங்களுக்கு நலிகைக் கொடுப்பாயோஜந மில்லையென்று பாவார்த்தம் (அகதவுருவித்யாதி) விவரணம் (அவனுடையவித்யாதி)

“வல்லியோ கொழுந்தோ வறியேன்” என்று அவர்கள்முன்னே சம்ஸயிக்கிறதுக்குக் கருத்த - இத்தை நிர்ஸயித்துத் தாவேனுமென்றாகையாலே, அதைப் ப்ரிய ப்ரதிவசநரூபேணவருளிச்செய்கிறார் (நாங்களித்யாதிவாக்யுதவயத்தாலே) தாருங்கோள் - சம்ஸயத்தை யறுத்துத்தருகை ப்ரியோஜநமென்றபடி. ஸ்தோத்தரோ யாமுநாசாரியா, “ஸூஹிஷிதம்கொபிஷமணுஷஸம் ஸூஹிஷிதம் விஷிதம்” (ஸூசிஸித்தம்கோமளகண்டமுந்நஸம் ஸூஹிஷிதம் விஷிதம்) இதி. “வல்லியோகொழுந்தோ” என்கிற சம்ஸயத்துக் காபாதகதர்மமேதென்ன (ஒழுங்கித்யாதி) ஒழுங்கீட்கி - சாஸ்த்ரகித்தமான வாகாரைதர்மம். நிர்ஸயிக்கப்போகாமைக்கு ஹேதுவேதென்ன (சர்வதா சாம்யத்தாலே யென்று)

“ஈட்டியவெண்ணையுண்டான்” என்று விசேஷித்ததுக்குப்பாவம் (அதுக. ஸ்ஹிப்யித்யாதி) ஈட்டிய - திரட்டின. கொண்ட - களவு. முடைநாற்றயிப்போது தோற்றுமோவென்ன (அப்போதையித்யாதி) உபலப்தமாம்படி-தோற்றம்படி.

* வன்மைக்கர்த்தம் (விரஹத்தாலித்யாதி) இவ்விடத்திலே - “அஸ்பாக்கி, ப்ரபலாக்கிமேலிட்டாலவியும்; இங்கு விரஹாக்கி, ப்ரபலமாயிருக்கச்செய்தேயு மவியாதவிளக்காயிற்று” என்றருளிச்செய்வார். “ஏற்றிய” என்றதற்கு சம்வாதமாக, தமிழன் நிர்வாஹம் (ஏற்றியபெருவிளக்கென்றித்யாதி) “வல்லிளக்கு” என்றும், “வாலியது” என்றும் சொல்லுகிற புநருக்கிக்கு பேதமருளிச்செய்கிறார் (திபயித்யாதி) எப்போதுமாயென்றது - * வன்மைக்கர்த்தம். எங்குமென்றது - “வாலியது” என்றதுக்கர்த்தம். ஆக, வன்மைக்கர்த்தத்தவயம். வாலியது - வலியதென்றபடி. எங்குமுண்டாகக் கூடுமோ வென்ன (பாதகத்தவதிவித்யாதி).....*

மு ன் று ம் பா ட் டி.

வாலியதோர்களிகொல்வினையாட்டியேன்வல்வினையொல்
கோலந்திரள்பவளக்கொழுந்துண்டங்கொலோவறியேன்
நீலநெடுமுகில்போற்றிருமேனியம்மான்றொண்டைவா
யேலுந்திசையுளெல்லாம்வந்துதோன்றுமெனின்னுயிர்க்கே

ஆளுயிரப்படி.

(வாலியதோர்) பக்வமாயம்ருதரசமா யிருப்பதொரு கணியே அன்றியே, பாதகமாகையாலே சஹஜவிரஹவ்யஸநையாயிருந்தவென்னுடைய மஹாபாபமோ, * செளந்தர்யசாரசமுதாயமான பவளத்தினுடைய கொழுவியதாயிருப்பதொருமுறியோ, அவையெல்லாமல்ல; நீலமஹவலாஹகரமணீய திவ்யரூபனவனுடைய சாருதரபிம்ப சத்ருஸமாதிருப்பவளம், ததிபதிவ்யரூப செளந்தர்ய ஸஹக்ருதமாய்க்கொண் டெண்ணெழுடிக்கைக்காக வெல்லாத்திக்குக்களிலும் வந்து தோன்றுகின்றதென்கிறுள் .....

பன்னீராயிரப்படி.

அநந்தரம், ஸ்யாமளமானவடிவுக்கு பரபாகமான வத்சோபையானது, பார்த்தபார்த்தவிடமெங்கும் தோன்றுகின்றதென்கிறார்.

வாலியது-போதுசெய்யாத நன்மையையுடைத்தாய். ஓர்-மென்மையாலும் நிறத்தாலும் இனிமையாலும் அவ்விதீயமாயிருப்பதொரு. கனிகொல் - பழமென்ன லாயிருக்கிறதோ. வினையாட்டியேன்-இப்பலத்தை யப்போதேயுபவிக்கப்பெருத பாபத்தையுடைய வென்னுடைய. வல்-அதுபவித்துக்கழிக்கவரிய. வினிகொல்-பா பமொருவடிவுகொண்டதாயிருக்கிறதோ. கோலம்-சௌந்தர்ய சௌஸ்ப்ய சௌகு மார்ய சாரஸ்யாதிகள். திரள்-திரண்டதொரு. பவளம் - பவளத்தினுடைய. கொழு ம்-கொழுவிதான். துண்டங்கொலோ-துண்டமென்னலாயிருக்கிறதோ. அறியேன்- இன்னதென்று நிர்த்தரித்தரியலாயிருக்கிறதில்லை. நீலம் - ஸ்யாமளமாய், நெடும்- பெருத்த. முகில்போல்-மேகம்போலே, திருமேனி-அழகையுடையனான, அம்மான்- ஸ்வாயியுடைய, தொண்டை-தொண்டைப்பழத்தின் நிறத்தையுடைத்தான. வாய்- திருவதரமானது. ஏனும்-ஏன்றுகொண்டுபார்த்த. திசையுள்ளெல்லாம்-திக்கெல்லாம். என்-என். இன்-இனிய. உயிர்க்கு-உயிரானோடுகி. வந்து-வந்து. தோன்றும்-தோன் றுகின்றது .....

நடு - மூன்றும்பாட்டு.

அது தன்மூக்குவலிகாட்ட நாம் பேசாதேயிருந்தால், “அத்த னையோ விதினவாய்வலி” என்று நம்மையேசுவர்களென்று, திருப்பவ ளத்திலழகுவந்து நலிகிறபடியை யருளிச்செய்கிறார்.

(வாலியதோர்களிகொல்) முன்புபிஞ்சாய், அநந்தரம் பக்வமாய், பின்பு அதுபவயோக்யமன்றிக்கே போவனசில பலங்களுண்டிறே; அங் னுன்றிக்கே, என்றுமொக்க வேகருபமாயிருப்பதொருகளியோ. அத்த லையில் போக்யதை போதுசெய்யாமையாலே மித்தலையிலாற்றாமையும் போதுசெய்யாதே. (வினையாட்டியேன்வல்வினிகொல்) போக்யவஸ்து பாபதமாயிற்று போக்தாக்கள்பண்ணின பாபத்தாலேயிறே - அம்ருதமே விஷமாம்படியான பாபத்தைப்பண்ணினேன். பாபத்தைப்பண்ணின வெ ன்னுடைய பாபமானது பக்வமாய்க்கொண்டங்கே ஞடியேறிற்றே. அ ங்கேகிடந்திறே யிங்கதுபவிப்பிப்பது - பகவத்விஷயத்தில் நிக்ரஹ்ருபே ணகிடந்திறே யிங்கதுபவிப்பிப்பது. க்ரியையாகையாலே செய்தபோதே நசித்துப்போமே. இவன்பண்ணினபாபத்துக்கு, தானே ஸ்வதந்த்ரமாய் நின்று பலப்ரதமாகைக்கு ப்ராப்தியில்லையே. (வல்வினிகொல்) அதுபவ விநாயகமாகாதபடியான பாபமாயிற்று. (கோலந்திரளியாதி) அழகு திரண்டிருந்துள்ள பவளத்தினுடைய ஸ்ரத்தையையுடைத்தான முறியோ, அறிகிறிலேன். முறியோவென்கிறது - புழுதிபுடைத்திராமைக்கு; முறித்தவாயானது ஒளியுண்டாய் நெய்த்திருக்குமிறே.

(நீலமியாதி) இதுதானென்று முண்டாயிருக்கச்செய்தே, இது க்குமுன்பு பாபதமாயிற்றில்லையிறே; கூட்டுப்படைநின்றவாறே ஸ்ரியநி

ன்றதாயிற்று. நீலமாய் போக்பதை யளவிறந்திருந்துள்ள முகில்போன்ற வடிவையுடைய சர்வேஸ்வரனுடைய. (தொண்டைவாய்) தொண்டை-கோவை. கோவைப்பழம்போலே கனிந்துநெய்த்திறே திருப்பவளந்தா னிருப்பது. தன்னிறுனுண்டானபகை பார்த்திருக்கிறதில்லையாயிற் றினை நோனலிகிறவிடத்தில். இரண்டுக்கும் சேரவன்னியமில்லையிறே. (வன்னி யம்-ஸ்வாதந்தர்யம். ஒருவன்பக்கவிருவர் பகையானால், இருவரும் ஸ்வ தந்தரரானால் வவனை வெல்லவொண்ணாது; ஆகையாலே, இருவரு மொ ருமிடமும் நலிவர்கள்; அப்படியேயாயின்கும்.) அவை நலிந்துகொடு தோற் றுநின்றதாகில் தப்பப்பார்த்தாலோவென்ன; வாய்வளிதப்பலாயோவிரு க்கிற தென்கிராள் மேல் (ஏலும்திசையுள்ளல்லாம்) நானு மிவைநலியா தவிடந்தேடித் தப்பவிரகுபாராநின்றேன், அவ்வோவிடங்களிலேவந்து தோன்றாநின்றது. பார்த்தபார்த்தவிடமெல்லாம் தானேயாயிராநின்றது, தோன்றுகிறதற்குக் கருத்தென்னென்னில் (என்னின்னுயிர்க்கே) என் னுடைய நற்சிவனைமுடிக்கைக்காக.....*

ஜீயர் அரும்பதம்.

மூன்றும்பாட்டு (வாலியதோர்த்யாதி) : “தொண்டைவாய்” என்றத்தைப் பற்ற ருளோக்தியாகவவதாரிகை (அதுதன்னித்த்யாதி)

“வாலியதோர்கனிகொல் ” ஏகரூபமாயிருப்பதொரு கனியோவென்று சப் தார்த்தம். வாலியது-வலியது. வன்மையாவது-ஸ்வாதந்தர்யம். அதாவது-ஏகரூபமென் றபடி. “வாலியதோர்கனி ” என்றதற்கு வ்யாவர்த்தம் (முன்புபிஞ்சாயித்த்யாதி) சிலபலங்களென்றது-எட்டிப்பழம்முதலானவை. இதுக்கு ஹார்த்தபாவம் (அத்த லையித்த்யாதி) போதுசெய்கை-முகுளிதமாகை.

“வல்வினை” என்னைக்கு ஹேதுவேதென்ன (போக்யவஸ்துவித்த்யாதி) விவ ரணம் (அம்ருதமேயித்த்யாதி) சப்தார்த்தம் (பாபத்தையித்த்யாதி) பக்வமாய்-பலோர் முகமாயென்றபடி. அங்கேகுடியேறிற்றே - அவனிடத்திலே யதரமாகத்திரண்ட தோவென்றபடி. தன்னிறுமையாலே சொன்னவளவேயன்று, வரஸ்வமானவ ர்த்தமுமதுவேயென்கிரார் (அங்கேகிடந்தித்த்யாதி) விவரணம் (பகவத்விஷயத்திலி த்யாதி) நிக்ரஹரூபேணகிடந்ததுபவிப்பிக்கவேணுமோ, தானே ஸ்வதந்தர்யமாக வ துபலிப்பித்தாலோவென்ன (க்ரிகையயாகையாலேயித்த்யாதி) அசேதநமாகையாலும் மாட்டாதென்று பரிஹாராரந்தம் (இவன்பண்ணினவித்த்யாதி) * வன்மைக்கார்த்தம் (அதுபவேத்த்யாதி)

துண்டம்-முறி. ஸ்ரத்தை-ஸ்ரிக்த்ததை. துண்டம் புழுதிபுடைத்திராதோவெ ன்ன (முறித்தவாயித்த்யாதி) நெய்த்திருக்கை - ஸ்ரிக்த்தமாய்ப்பளபளத்திருக்கை.

இதுதானென்று-திருப்பவளத்திலழகை. கூட்டுப்படையாவது - திருமேனி யிலழகு. திருமேனியில்குறுப்பும் பரபாகமாய் ஸ்பர்த்தியாதே, கூடிநலியக்கூடு மோவென்ன (தன்னிறுனித்த்யாதி) நலிவிரண்டும் ப்ரதாநமோவென்ன (இரண் டுக்குயித்த்யாதி) ஒன்றேப்ரதாநமென்றபடி. அதாவது-திருமுகத்திலழகைச்சொல்லு கிற ப்ரகரணமாகையாலே - திருவதாரமேப்ரதாநமாய், திருமேனியழகு கூட்டுப் படையென்றபடி. சேரவன்னியமில்லை-சமசாத்ரவயமில்லையென்றபடி.

மேலுக்கவதாரிகை (அவைநலிந்தியாதி) “எல்லாம்” என்றதுக்குபாவம் (நானுயித்யாதிவாக்யவ்யயம்) விவரணம் (பார்த்தபார்த்தவியாதி) ஏலும்திசையு னெல்லாம்-தப்பயோக்யமானவிடங்களெல்லாம். ஏலும்-யோக்யமான. திசை-இடம். திக்காதல். முடிக்கைக்காகவென்றது-தாத்பர்யார்த்தம். உயிர்க்காகவந்ததென்று சப்தார்த்தம் .....

—*—

நா ன் கா ம் பா ட் ௫.

இன்னுயிர்க்கேழையர்மேல்வளையுமிணைநீலவிற்கொல்
மன்னியசீர்மதனன்கருப்புச்சிலைகொன்மதனன்
நன்னுயிர்த்தாதைக்கண்ணபெருமான்புருவமவையே
யென்னுயிர்மேலனவாயடுகின்றனவென்றுநின்றே.

ஆரூயிரப்படி.

(இன்னுயிர்க்கு) பரமபுருஷ ஸந்தர்ஸநத்திலே லாலஸமான கா
மிநீஜநத்தினுடைய ப்ராணனையே லக்ஷ்யமாக வுடையவையாய், நம்மர
ய் நீலமாயிருப்பன விரண்டுவிருக்களோ, அன்பிக்கே, மதநனுடைய செள
ந்தர்யநிகேதநமான விசுஷ-கோதண்டமோ, இவையெல்லாமல்ல; செள
ந்தர்யஸாரான மதநனுக்கு ஜந்மபூமியான புண்டரீகவிஸோசநனுடைய
புருவங்களே, இவை யென்னுடைய ப்ராணன்களே யெப்போதும் பாதிக்க
கிறன வென்கிறாள்.....*

பன்னிராயிரப்படி.

அநந்தரம், காமோத்பாதகனாய் * ஸாக்ஷார் மந்தமந்தனான க்ருஷ்ணனு
டைய திருப்புருவங்களானவை யென்னுத்தமாவை நலியாநின்றனவென்கிறாள்.

இன் - நல்ல. உயிர்க்கு - ப்ராணனை யபஹரிக்கைக்காக. ஏழையர்மேல்-சப
லைகளான பெண்பிறந்தார்மேலே. வளையும் - தானே வளைநது நலிவதான. நீலம்-நீ
லநிறந்தையுடைய. இணை - இரண்டு. விற்கொல் - வில்லென்னலாயிருக்கிறதோ. அ
ஹ்நனன்றியே, மன்னியசீர் - ஸ்த்திரசௌந்தர்யாதிகுண யுத்தனான. மதனன்-காம
னுடைய. கருப்புச்சிலைகொல் - காமுகரை நலியும் கருப்புவில்லென்னலா யிருக்கிற
தோ. மதனன்றன்-அந்தக்காமன்றனக்கு. உயிர்-சத்தாப்ரதனாய்க்கொண்டு. தாஸத்-
உத்பாதகனாய். கண்ணன் - க்ருஷ்ணனான. பெருமான் - சாவாதிகனுடைய. புருவ
மவையே - * தன்கைச்சார்ங்கமதுவேபோலுந் திருப்புருவங்கள்தாம். என்-என்.
உயிர்மேலனவாய் - ஆத்மாவின்மேலே அபிமுகங்களாய்க்கொண்டு. என்மும் - என்
மும். நின்றே - ஒருபடிப்பட நின்று. அடுகின்றன - நலியாநின்றன.

அவையேயென்றது - முன்பு த்ருஷ்டாந்ததவா சங்கித்த வ்யக்திகளிற்காட்
டில் பாதகத்வம் கனத்திருக்கையாலே. ....*

ஈடு - நான்காம்பாட்டு.

“என்றான், இங்கனே யதரோத்தரமாயிற்றே போய் ” என்று திருப்புருவத்தி லழகு வளைந்து கொடுவந்து நலிகிறபடியை யருளிச்செ ய்கிறார்.

(இன்னுயிர்க்கு) என்னுடைய நற்சிவனைக் கொள்ளுகைக்காக. (ஏழையர்மேல் வளையும்) வளைப்பாருமின்றிக்கே வளைக்கைக்கு விஷய முமின்றிக்கே - அகரம்மகமாகவு மகர்த்ருகமாகவும் வளையாநின்றது. விஷய மில்லாமையாலே கர்மமில்லை, வளைப்பா ரில்லாமையாலே கர்த்தாவில்லை. ஏழையர்மேலே வளைகிற நீலமான விரண்டுவில்லோ. “ஸக்துபாவ கிஷெவாவெழுவூர்ஸக்துஸக்தாஸக்தே ” (ஸக்தரூபநிபேசாபே க்ரு ஹீத்வாஸத்ருநாஸகே) என்னும்படியே. இந்த்ரததுஸ்ஸ-க்கு “அபலை களையே நலியவேணும் ” என்னும் நிர்ப்பந்தமில்லையிறே, (மன்னியசிரி த்யாதி) பெண்பிறந்தாரையே நலியக்கடவதான காமனுடைய வில்லுத் தானேயோ, அதுதன்னிலும் ருத்ராலே வடிவிறுப்பதற்கு முன்புத்தை யவன்கையில் வில்லாகவேணும். (கருப்புச்சிலைகொல்) கண்ணுக்காபாச மாய் பாதநத்வமுறைத்திருக்கிறபடி.

அவனோட்டை சம்பந்தத்தால் வந்த ராஜகுலங்கொண்டு திரிகிற வன்கையில் வில்லுக் கித்தனை யுறைப்புண்டாக மாட்டாது, அவன்நனக் குங்கூட ஜநகனுன க்ருஷ்ணனுடைய திருப்புருவங்கள்தாமையாகவேணும். (மதன்னித்யாதி) * தன்கைச்சாரங்கமதுவேபோல் புருவவட்டமழகியவனுடைய புருவங்கள்தாமே யாகவேணும். ஆண்டாள்வார்த்தை யிருக்கிறபடியிறே. [தருமமறியாக்குறும்பனை] தர்மமறியும்போது அபிஷித் தக்ஷத்ரியன் வயிற்றிலே பிறந்தவனாகவேண்டாவோ. யாதவர்கள் நேரே முடிசூடுவதில்லையிறே. * ஆந்ருஸம்ஸ்யமிருக்கும்படி முதலிலே புதியது ண்டறியாதவனாயிற்று. ஸ்ரீநந்தகோபர், தம்முடைய ராஜ்யத்திலே மூலையடியேறடந்து திரிவானொருபிள்ளையையாயிற்றுப் பெற்றது. [தன்கை யித்யாதி] கையிலே வில்லைக்கண்டால், “ முகத்திலே யிருக்கக்கடவவது கையிலேயிருந்ததி!” என்னலாம்படியா யிருக்கும். முகத்திலேகண்டவாறே, “ கையிலேயிருக்கக்கடவவது முகத்திலே யிருந்ததி!” என்னலாயிருக்கும். [அதுவேபோல்] என்கிறதாயிற்று - ஸர்வதா ஸாம்யத்தாலே. [புருவவட்டமழகிய] “தருமமறியான்” என்றிழக்கவொண்ணாதபடியாயிற்று வடிவழகிருப்பது. [பொருத்தமிலியை] சிலபதார்த்தங்களுண்டிறே- நிறமழகியதாய் பார்த்தவாறே, உபயோக யோக்யமன்றிக்கே யிருப்பன; அவைபோலே, வடிவழகையாய், ஆசைப்பட்டார்பக்கல் ரசந்தொங்கிலும் தொங்கானாயிற்று. [கண்டரோ] அவனுக்குப் பொருத்தமில்லாவிட்டால், நமக்குப் பொருத்தமில்லையாகிலிறே விட்டிருக்கலாவது; அவன்பொருந் தாமை தமக்குத் தொடர்ந்துதிரியுமத்தனையாயிற்று. (புருவமவையே)

கீழ்ச்சொன்னவழுகள்தா மதுகூலமென்னும்படியாகவாயிற் நிவை பா தகமாகிறபடி. (என்னுயிர்மேலனவாய்) இருப்பதங்கேயா யிருக்கச்செய் தேயும், நோக்கென்மேலேயாயிராநின்றது. * எங்கும்பக்கநோக்கியாகி றே யிருப்பது. (அடுகின்றன) கொல்லாநின்றன. (என்றுநின்றே) பா தகமாக நிற்கச்செய்தேயு மரித்யமாயிருப்பன சிலபதார்த்தங்களுண்டிறே, இவையங்ஙனன்றிக்கே யென்றுமொக்கநின்று நலியாநின்றன. என்னே ந லிகைக்காக நித்யத்வத்தை யேறட்டுக்கொண்டது; “நித்யுநித்யாக்ஷுதி யாபு ” (நித்யம்நித்யாக்ருதிதரம்) என்கிறதானேயிறே நலிகிறது. *

ஜீயர் அரும்பதம்.

11

நான்காம்பாட்டு. (இன்னுயிர்க்கித்யாதி) “புருவமவையே” என்றத்தைப் பற்ற ரசோக்தியாக வவதாரிகை (என்னுனித்யாதி) அதரோத்தரமாயிற்றே - தாழ்ந்ததே மேலாய்விட்டதோ வென்று ரசோக்தி.

“இன்னுயிர்க்கு” என்றது - அதுவாதமன்று. புருவந்தானே வளைந்திருக்கையாலே (வளைப்பாருமின்றிக்கேயென்கிறது) விஷயமும்-லக்ஷ்யமும். “வளைப்பாரும்” இத்த்யாதியை வ்யுத்தரமமாக விவரிக்கிறார் (அகர்மகமித்யாதி) “சுகாரூக்ய, சுகாரூக்ய” (அகர்மகம், அகர்த்ருகம்) என்கிறதற்கு ஹேது கதநபூர்வகமாகவிவரணம் (விஷயமித்யாதி) “ஏழையர்” என்கையாலே-விஷயமில்லையென்றபடி. சப்தார்த்தம் (ஏழையரித்யாதி) “விந்கொல்” என்றது-இந்தரதனுஸ்ஸுக்களோ வென்றபடி. அப்படி யிந்தரதனுஸ்ஸு போக்யமோவென்ன (ஸுக்ரசாபேத்யாதி) கிஷ்கிந்தரகாண்டே பம்பாதிதோ ஹதுமார். சம்ஸயிக்கிறதென், அதுதானேயென்ன வொண்ணாதோவென்ன (இந்தரதனுஸ்ஸுக்கித்யாதி)

“மதனன் கருப்புச்சிலைகொல்” என்றதற்கு பாவம் (பெண்பிறந்தானாயே யித்யாதி) “மன்னியசீர்” என்றதற்குபாவம் (அதுதன்னிலுமித்யாதி) வடிவோடே, மன்னிய - பொருந்தின, சீர் - எழிலையுடைய, காமனென்று சப்தார்த்தம். யுத்தபரிகரமல்லாமையாலே ஆபாசமான கருப்புச்சிலை பாதகமாமோவென்ன (கண்ணுக்கித்யாதி)

கிழெல்லாம் சம்ஸயித்து, “புருவமவையே” என்று நிசுசயிக்கிறதற்கு பாவமருளிச்செய்கிறார் (அவனோட்டையித்யாதிவாக்யத்தவயத்தாலே) மன்னியசீர்மதனன் - ஸத்திரமான செளந்தரியாதிருணயுத்தனான காமனென்று உரையில் சப்தார்த்தம். மதனன்றன்னுயிர்ந்தாதைக் கண்ணபெருமான் - அந்தகாமன்றனக்கு சத்தாப்ரதனுய்க்கொண் டித்தாதகனாய் க்ருஷ்ணனான சர்வாதிகனுடைய வென்றுரையில் சப்தார்த்தம். திருப்புருவம், “சிலைகொல்” என்று விகல்விக்கும்படி விற்போலே யிருக்குமோவென்ன; ப்ரமாணம் (தன்கையித்யாதி) நாய்ச்சியார் திருமொழி. ஆண்டார்வார்த்தை யிருக்கிறபடியிறே யென்றது - அல்லாதாணப்போலன்றிக்கே, திருப்புருவத்திலழகையுட்புக் கறுபவித்தவன் வார்த்தையென்றபடி. பாட்டுக்கர்த்த மருளிச்செய்வதாக ப்ரதிகோபாதாநம் (தருமித்யாதி) “சூந்யுஸம்ஸ்யுஷ ரொய்யு” (ஆந்ருஸம்ஸ்யம்பரோதர்ம) என்றிருக்கையாலே, தர்மமென்று - க்ருபையைச்சொல்லுகிறது. “தருமமறியா” என்றவந்தரம், “குதம்பனை” என்று விசேஷிக்கிறவனுடையபாவம் (தர்மமறியும்போதித்யாதி) ஸ்ரீவசுதேவர் ஸுந்தரி

யரன்றோவென்ன (யாதவர்களிட்யாதி) “தருமம்” என்றதினன்னதென்றும், “அநியா” என்றதுக்கு மர்த்தம் (ஆந்ருஸம்ஸ்யமித்யாதி) “குறும்பனை” என்றதுக் கர்த்தம் (ஸ்ரீநந்தகோபரித்யாதி) குறும்பனை - திம்பனை. சர்வதா சாம்யத்தினுடைய வுறைப்பை யருளிச்செய்யா நின்றுகொண்டு. அதுக்கு சப்தநிர்வாஹங் காட்டுகிறார் (கையிலேயித்யாதிவாக்யத்ரயத்தாலே) இதுக்கு நியாமக மேதென்ன (அதுவே போலித்யாதி) நீர்வமயில்லாவிட்டால் விடுமத்தனையன்றோவென்ன (தருமமநியாநித்யாதி) “புருவவட்டமழங்கிய” என்றத்தோடே, “பொருத்தமிலியை” என்றத்தையுங் கூட்டி பாவம் (சிலபதார்த்தங்களிட்யாதி) (பார்த்தவாநே - நிறமழகியதாய்) என்றவயிப்பது. சிலபதார்த்தங்களுன்றது - எட்டிப்பழந்தொடக்கமானவை. தொங்கான் - இரான். தொங்குகை - இருக்கை. பொருத்தமில்லாவிட்டால் “கண்மரோ” என்று - அதுகேட்பானென்னென்ன (அவனுக்கிட்யாதிவாக்யத்வயம்) “அவையே” என்றவவதாரணார்த்தம் (கீழ்ச்சொன்னவித்யாதி)

அவன்முகத்திலே யிராநிற்க, இவர்க்கு பாதகமாகக் கூடுமோவென்ன (இரப்பதித்யாதி) இந்நோக்குத் தம்மேலேயேவென்ன, ப்ரமாணம் (எங்கும்பக்கநோக்கிட்யாதி) “நித்யம்” என்றதுக்கு ப்ரமாணம் (நித்யம்நித்யாக்ருதித்யாதி) என்னுதாமாவின்மேலே யபிமுகங்களாய்க்கொண்டு, என்று மொருபடிப்பட நின்று நலயாநின்றனவென்று சப்தார்த்தம். ....

ஐந்தாம் பாட்டு.

என்றுநின்றேதிகழுஞ்செய்யவீன்சுடர்வெண்மின்னுக்கொ
லன்றியென்னுவியடுமணிமுத்தங்கொலோவறியேன்
சூன்றமெடுத்தபிரான்முறுவலெனதாவியடு
மொன்றுமறிகின்றிலேனன்னைமீனானக்குய்விடமே.

ஆறாயிரப்படி.

(என்றுநின்றே) தோன்றிமாயாதே யென்றும் நின்றுவிளங்கான்று சிவந்தசுடரை யினுநின்றவெள்ளை மின்னோ, அன்றிக்கே, என்னுமாவைநோவுபடுத்தாநின்றள்ள வழகிய முத்துநினாயோ, அறிகிறீன்; * கோவர்த்தநோத்தரணம்பண்ணி யாழிதர்பக்க லனுக்ரஹசீலனுக்ருஷ்ணனுடைய முறுவலானது என்னுடைய ப்ராணனை நலியாநிந்து; அன்னைமீர், அவனுடைய திருவழகாலேவந்த நலிவைத்தப்பி யுஜீவிக்கலாமிடமொன்று மறிகிறிலே நென்கிறாள்.....

பன்னீராயிரப்படி.

அநந்தரம், அநாயாஸேந கோவர்த்தநோத்தரணம்பண்ணின க்ருஷ்ணடைய தாத்காலிக மந்தஸ்பிதமான தென்னை நலியாநின்றது, ஒதுங்கிப்பிழைலாவதோரிடம் காண்கிறிலேனென்கிறாள்.

என்றும்-என்றும். நின்றே-ஒருபடிப்படநின்று. திகழும்-விளங்கக்கடவய். செய்ய-சிவக்க. ஈன்-ஈனூநிற்கிற. சுடர்-சுடனாயுடைத்தான. வெண்-வெள்ளு.

மின்னுக்கொல்-மின்னென்னலாயிருக்கிறதோ. அன்றி-அன்றியே. என்-என். ஆவி-ப்ராணை. அடம்-நலியக்கடவதாய். அணி - அணியாகநிகாத்த. முத்தக்கொலோ-முத்துக்களாயிருக்கிறதோ. அறியேன்-அறுதியிடமாட்டுகிறிலேன். குன்றம் - கோவர்த்தநத்தை. எடுத்த-எடுத்தாகித்த. பிரான-மஹாபகாரகலுடைய. முறுவல்-ரக்ஷணப்ரீதியாலே யப்போதுண்டானமுறுவலானது எனது - என். ஆவி - ஆத்மாவை. அடம்-தபியாநின்றது. அன்னைமீர் - இவ்வளவிலும் ஹிதஞ்சொல்லுகிற வன்னைமீர். எனக்கு-எனக்கு. உய்விடம்-பிழைக்கலாயிடம். ஒன்றும்-ஒன்றும். அறிகின்றிலேன்-அறிகின்றிலேன்.

தவ்யாவயவசௌந்தர்யங்கள் தனித்தனியே பாதகமாமதொழிய, ஆஸ்வாஸகரமாயிருப்பதொன்று முண்டாயிருக்கிற தில்லையென்றுகருத்து.....*

ஈடு - ஐந்தாம்பாட்டு.

“இம்முகத்துக்குவாய்க்கரையிலே நாயிருக்க விவைமுற்படப்போவதே ” என்றுதிருமுறுவலி லழகுவந்து நலிகிறபடியை யருவிச்செய்கிறார்.

(என்றுமிய்யாதி) என்று மொக்கமாறாதே விளங்காநிற்பதாய், செய்யசுடராயினு நின்றுள்ளவெண்மின்றோ. திருப்பவளத்தில் சிவப்பு ம் திருமுத்துநிராயில் வெளுப்புமாய்க்கலந்து கோற்றுநிற்போது, திருப்பவளத்தில் சிவப்பையதின்றாப்போலே யாழிறுநிருக்கிறது. இத்தை “சுவிராஸூ” (அசிராம்ஸூ) என்பர்களே. “பிறநாநலிய ” என்றவாறே பல்விழிகிக்கொண்டு வருகிறதுகாணும். (அன்றி) அன்றிக்கே, என்பராணை முடிக்கிற திருமுத்துநிகாதானேயோ. (அணிமுத்தக்கொலோ) ஆனையணிசெய்துவந்து தோன்றிாப்போலே யாழிறுநிருக்கிறது. (அணிமுத்தம்) அழகியமுத்தமென்னுதல். நிறே “ வெண்மின்னுக்கொல் ” என்கிறவிடத்தே-திருவதரத்தோடேகூடினஸம்ஸர்க்கத்தாலே நலிந்தபடிசொல்லிற்று; இங்கு - தனியேநலிகிறபடி சொல்லுகிறது.

(குன்றமெடுத்தவிய்யாதி) மலையையெடுத்து மழையிலே நோவுபடாதபடி பெண்களேநோக்கின வுபகாரகலுடைய முறுவலானது, எனக்கொருத்திக்கும் பாதகமாகாநின்றது. பசுக்களையன்றோ தான்கோக்கிறென்னில்; “ மொமொவீஜநஸஹுஷு ! சுதீவாத-” (கோகோபி ஜநஸங்குலம் | அதிவார்த்தம்) என்னக்கடவதிறே. மழையால் வந்தநலிவை மலையையெடுத்துப்பரிஹரித்து, அவர்களார்த்தியெல்லாம் போம்படி ஸ்மிதம்பண்ணிக்கொண்டாயிற்று நின்றது. ஆனால், இதுவாராத விடந்தேடி யுஜ்ஜீவிக்கப் பார்த்தாலோவென்ன (ஒன்றுமிய்யாதி) எனக்குப்போ யுஜ்ஜீவிக்கலாவதோ ரிடமுண்டோவென்று நானும் தேடாநின்றேன், இங்கொதுங்குகைக் கோரிடங்காண்கிறிலே நென்னுதல்; கீழ்ச்சொன்னவழுகள் பாதகமாகிற வித்தனையல்லது, ஒதுங்குகிழலா யிருப்பதோரிடங்காண்கிறிலேனென்னுதல்.....

ஆரூபிரப்படி.

(உய்விடம்) அபுலைகளுக்கு மகரர்களுக்கும் ராக்ஷஸர்க்கு முய்விடம் மெவ்விடமென்றிலங்கி திருமகரகுண்டலம் தளிருகிறதளிரோ; தன்னோட்டை ஸ்பர்ஸத்தாலே விகசிதமான பணங்களையும், ப்ரதிகூலருக்கணுகவொண்ணாதபடி நஞ்சையுமுடையனாய், தன்னுடைய திருவழகுக்குத்தம்பகனான திருவனந்தாழ்வானை யணையாகவுடைய வெம்பெருமானுடைய திருக்குண்டலக்காதுகளை நிரந்தரமாக நலியாநின்றன, பாரிகோளென்கிறுள்.....*

பன்னீராயிரப்படி.

அநந்தரம், இந்தவவதாரகந்தமான வந்தசாயியினுடைய திருமகர்க்குழைகள் நலிகிறபடியைச் சொல்லுகிறுள்.

ஏழையர்க்கும் - அதுகூலப்ரதிகூல விபாகமில்லாதபடி யாசைப்பட்டவபுலைகளுக்கும், அசுரர்க்கு மரக்கர்க்கும் - எதிரிடும் அசுரராக்ஷஸர்களுக்கும், உய்விடம்-பிழைக்குமிடம், எவ்விடம்-எவ்விடம், என்று-என்று, இலங்கி - பெரியதேஜஸ்யுடைத்தாய்க்கொண்டு, மகரம்-மகராகரமாய், தழைக்கும் - தழைத்தனசில, தளிராகொல்-தளிர்களோவென்னலாய், பை-திருமேனியோட்டை ஸ்பர்ஸத்தாலே விரிகிறபணங்கையுடைத்தாய், விடம்-விரோதிகளுக் கநிபவநீயமான விஷத்தை யுடைத்தாயிருக்கிற, பாம்பணையான்-திருவரவணையையுடையனவான், திரு - தர்ஸநீயமான, குண்டலம்-மகரகுண்டலங்களையுடைத்தான, காதுகளை - காதுகள்தாமே, ஒன்றும்-ஒருபரகாரத்தாலும், கைவிடலின்றி-கைவிடாதே, அழிகின்றன - நலியாநின்றன, காண்மின்கள்-காணுங்கோள்.

போக்யமான மகரகுண்டலம் விரோதிகளுக்கு பாதகமாவது அஸஹ்யதை யாலே, காண்மின்களென்று-தன்னோபாதிபவர்களுக்கும்நோற்றுமென்றிருக்கிறுள்.

சுடு - ஆரூம்பாட்டு.

“நாம்செஷிப்பட்டிருக்க விவற்றைமுன்னேபோக விட்டிருந்தோம்” என்று திருக்காதிலழகுவந்து நலிகிறபடியைச் சொல்லுகிறது, காதாட்டிக்கொண்டு சொல்லுவவோ.

(உய்விடமித்யாதி) அசுரராக்ஷஸர்களுக்கு மபுலைகளுக்கும் தப்பிப்போய்ப் பிழைக்குமிடமெவ்விடமென்று, உஜ்ஜ்வலமாய்க்கொண்டு மகரம்தழைக்கின்றதளிரோ. அசுராதிகள், அழகுருண்டால் பொறுக்கமாட்டாதே முடிவர்கள்; அபுலைகள் லபிக்கப்பெறாதே முடிவர்கள். “அபுலைகளை நலியுமாபோலே அசுரராக்ஷஸர்களுக்கும் ஸநேஹத்தை விளைத்து பாதகமாகாநின்றது” என்றொருதமிழனிட்டுவைத்தா னென்றத்தை ஜீயர்கேட்டருளி, “இப்பொருளழகிது, ஆனாலும், அபகூதம்ம - அசுரராக்ஷஸர்களுக்கும் பாதகமாகாநின்றதென் றிப்போகிதுசொல்லுகை, தேட்டமன்றிறே, ஆனபின்பு அதுவேண்டா ” என்றருளிச்செய்தாராம்.

(பைவிடமித்யாதி) தன்னோட்டை ஸ்பர்ஸத்தாலேவிகசிதமாகாநின்றனள்ள பணங்களையும், உகவாதார் முடியும்படியான விஷத்தையுமு

டையனுன திருவனந்தாழ்வானைப் படுக்கையாகவுடையவனுடைய திருக் குண்டலக்காதுகளை, திருக்காதிழைகுபாதகமாகிறுப்போலே யாயிற்று, திருவனந்தாழ்வானைட்டைச் சேர்த்தியும் பாதகமாகிறபடி. பெறுகைக் கந்த புருஷகாரமுண்டாயிருக்கக்கிடர் ! நான்நோவுபடுகிறது. காதுகளேயென்று - கீழில் பாதகமானவைநன்றென்னும்படி யாயிற்றிது நலிகிறபடி. அவைதண்ணீர்ப்பந்தல வைத்ததென்னும்படியாகவாயிற்று; “மாலே-நல்கிறறையெல்லாம்” என்னுமாபோலே. (கைவிடலொன்றுமின்றி) ஒருகாலும் கைவிடாதே. ஒருகால்விட்டுப்பற்றுமதன்றிக்கே. (அடுகின்றன) முடியாகின்றன. (காண்மின்களே) அவர்களுக்கும் எல்லா முருவுவெளிப்பாடாய்த்தோற்றுமென்றிருக்கிறான்.*வாயுந்திரையுகளிலாழ்வாரிறே.

ஜீயர் அரும்பதம்.

ஆறும்பாட்டு (உய்விடயித்யாதி) “காதுகள்” என்றத்தைப்பற்ற ரஸோக்தியாகவவதாரிகை (நாயித்யாதி) கேட்டிருக்கவென்று ரஸோக்தி; செவியாயிருக்கவென்று ஸ்வபாவார்த்தம். ரஸோக்த்யந்தரம் (காதாட்டியித்யாதி)

அழகிருவர்க்கும் பாதகமாம் ப்ரகாரமேதென்ன (அசுராதிகளித்யாதிவாக்யத்தவயத்தாலே) மகரம்-மகரகுண்டலம். அழகிதென்று - அர்த்தநாங்கீகாரம். அபக்ஷதர்மம் - ப்ரகரணவிருத்தம். ப்ரகரணத்துக்குச்சேராதென்றபடி. “அபக்ஷதர்மம்” என்றத்தைவிவரிக்கிறார் (அசுரராக்ஷஸர்களுக்குமித்யாதி) (தேட்டமன்றிறே) என்றவந்தரம், அபலைகளுக்கு பாதகமென்று சொல்லிவருகிற ப்ரகரணமாகையாலே என்றுகூட்டி, அந்தரம் (ஆனபின்பித்யாதி) அதுசந்திப்பது. அசுரராக்ஷஸர்களுக்கு பாதகமாமாபோலே, ஏழையர்க்கும் பாதகமென்று கித்தார்த்தார்த்தம்.

அழகுளசொல்லுகிற ப்ரகரணத்திலே, திருவனந்தாழ்வான் சேர்த்தியைச் சொல்லுவானென்னென்ன (திருக்காதித்யாதி) பரிஹாரந்தரம் (பெறுகைக்கித்யாதி) அவதாரணர்த்தம் (காதுகளேயென்றித்யாதி) விவரணம் (அவைதண்ணீரித்யாதி) இதுக்குப்ரமாணம் (மாலேயித்யாதி)

தாய்மார்க்குத்தெரியுமோவென்ன (அவர்களுக்குமித்யாதி) அதென்னேயென்ன (வாயுமித்யாதி)

(மாலேநல்கிறறையெல்லாமித்யாதி) திருவிருத்தம் முப்பத்தஞ்சாம்பாட்டு, “பால்வாய்ப்பிறைப்பிள்ளை” இத்யாதி. பால்வாயென்றுதொடங்கி, மாலையானது உலகளந்தவென்றுதொடங்கி, மனமுடையார்க்கு நல்கிறறையெல்லாம் சொல்வான் புருந்திதுவோர் பனிவாடைதுழாகின்றதே யித்யர்வயஃ. இதுக்கர்த்தம் - சந்தையானது அவன்றிருவடிகளில் திருத்துழாயை யாசைப்பட்ட நெஞ்சுடையார்க்குபகரித்த சத்தாமாத்ரத்தையொன்றும் சேஷியாதபடி யபஹரித்துக்கொள்வதாகப்ரவேசித்து, பனிவாடையானது சத்தைகிடந்தவிடந்தேடித் தடவாரின்றதென்படி. மாலேநல்கிறறையெல்லாமென்றது - அவ்வயித்துச்சொன்னபடி. இத்தால்-கீழ் பாதகமானமாலே நன்றென்னும்படியாயிற்று வாடை பாதகமானபடியென்றுகருது. அசுரர்க்கு மரக்கர்க்கும்-ஏழையர்க்கும்-உய்விடம்-எவ்விடமென்றிலங்கிவென்றுதொடங்கி, காதுகளே-ஒன்றும்-கைவிடல்-இன்றியடுகின்றன, காண்மின்களேயித்யர்வயஃ.....

ஏழாம்பாட்டு.

காண்மின்களன்னையர்காளென்றுகாட்டும்வகையறியே
 னுண்மன்னுவெண்டிங்கள்கொனயந்தார்கட்குநச்சிலைகொல்
 சேண்மன்னுநாறதடந்தோட்பெருமான்றன்றிருநுதலே
 கோண்மன்னியாவியடுங்கொடியேனுயர்கோளிழைத்தே.

ஆரூயிரப்படி.

(காண்மின்கள்) (நாள்மன்னு) பூர்வபகூத்தி லஷ்டமீசந்த்ரனே.

அன்றிக்கே, ஆசைப்பட்டார்க்கு நச்சவேண்டா நிருக்கிறதோ;
 கொழுந்துவிட்டுச் சுற்றுடைத்தான நாலுதிருத்தோளையுடைய சர்வே
 ஸ்வானுடைய திருநெற்றியே, இப்படி நோவுபடுகைக்குப்பாபத்தைப் ப
 ண்ணின் வென்ப்ராணனைமுடிக்கையிலே துணிந்தபிரிவேஸரித்து நலியா
 நின்றது; இத்தைக்காண்மின்களன்னையர்காளென்று காட்டும்வகையறி
 கியிலே நென்கிறான்.....*

பன்னீராயிரப்படி.

அநந்தரம், மஹாபுஜனான க்ருஷ்ணனுடைய திருநெற்றியழகு தன்னை நலி
 யாநின்றதென்கிறான்.

என்னை நலிகிறப்ரகாரத்தை, அன்னையர்கள் - அன்னையர்கள். காண்மின்
 கள் - நீங்கள்காணுங்கோள். என்று - என்று. காட்டும் - காட்டும், வகை - ப்ரகா
 ரம். அறியேன் - அறிகியிலேன். நாள் - அஷ்டமீபர்யந்தமானநாளோடே, மன்னு-
 மன்னி. வெண் - அர்த்தாகாரணகையாலே காங்கமற்று வெளுத்த. திங்கள்கொல்-
 சந்த்ரனே. நயந்தார்கட்கு - ஆசைப்பட்டவர்களுக்கு. நச்சு - நச்சவடிவா யிருப்ப
 தொரு. இலைகொல் - இலையோ. சேண் - ஓங்குதலை, மன்னு - உடைத்தாய், நால் -
 நாலுவகைப்பட்டு. தடம் - பனைத்த. தோள் - தோள்களால், பெருமான்றன் - பெ
 ரியானான க்ருஷ்ணனுடைய, திரு-தர்ஸநீயமான. நுதலே-திருநெற்றிதானே, கோ
 ள் - மிடுக்கை, மன்னி-அவலம்பித்துக்கொண்டு, கொடியேன் - அழகேபாதகமாம்
 படியான கொடுமையை யுடையவென். உயிர் - ப்ராணனை, கோள் - கொள்ளுகை
 யை, இழைத்து - நிரூபித்து. ஆவி - என்னுத்தமாவை. அடும் - நலியாநின்றது.

கோள் - மிடுக்கு. ஒளியாகவுமாம்.....*

ஈடு - ஏழாம்பாட்டு.

“ இவையவள்முன்னே நிற்கவற்றே, இவற்றுக்கெல்லாம் நாம்
 நெற்றிக்கையன்றே ” என்று திருநுதலிலழகுவந்து நலிகிறபடியை ய
 ருளிச்செய்கிறார்.

(காண்மின்களிய்யாதி) இதுநலியாநின்றதாகச் சொல்லாநின்ற
 ய், எங்களுக்குத் தெரிந்திருக்கிறதில்லை, எங்களுக்கும் தெரியும்படி சொ
 ல்விக்காணயென்ன (காண்மின்களிய்யாதி) நீங்களுமித்தைக் காணுங்கோ
 ளென்று, உங்களுக்குக்காட்டும் ப்ரகாரமறிகியிலேன். என்னைக்குப்பிடி
 தருதல், உங்களுக்குருவுவெளிப்பாடுண்டாதல் செய்யிவிறே யென்னால்

காட்டலாவது. (அன்னையர்காள்) ஆண்களுக்குக்காட்டிலிறே பருவம்நிரம்பின வுங்களுக்குக்காட்டலாவது. (நான்மன்னுவெண்டிங்கன்கொல்) பூர்வாஷ்டமீசந்த்ரனோ. இளகிப் பதித்திருக்கைக்கும், “காட்டு, காட்டு” என்றுவளருகைக்கும். (நயந்தார்கட்குநச்சிலைகொல்) ஆசைப்பட்டார்க்கு நச்சுப்பூண்டோவென்னுதல், தன்னையாசைப்பட்டார்க்காசைப்படவேண்டாதிருக்கிறதோ வென்னுதல். “நச்சுமாமருந்தம்” என்னுமவிறே இப்போதுகண்ணாஞ்சுழலை யிட்டிவ்வார்த்தைசொல்லுகிறார். “இன்னமலையிலேயுண்டு” என்று அங்கேபோய்த்தேடி வருந்தவேண்டாதே, ஆசைப்படுவதுமாய் மேல்காற்றிலேகாட்டப் பரிஹாரமுமாம் மருந்தாயிற்றிது. மாமருந்தம் - அபத்தயஸஹமான ஒளஷதம். இவன்றலையிலே பழியிட்டுக்கைவிடு மௌஷதமன்று, வானமாமலையில் தலையான ஒளஷதமிதே இப்போதிவளுக்கு நச்சுப்பூண்டாகிறது.

(சேணித்யாதி) ஒக்கத்தையுடைத்தாய், கல்பகதருப்பணைத்தாப்போலேயாய்ச் சுற்றுடைத்தா யிருக்கிற திருத்தோளிஸழகாலே யென்னையகந்யார்ஹையாக்கினவனுடைய திருநெற்றியே “சூயதாஸ்யஸுவதூஸு” (ஆயதாஸ்யஸுவருத்தாபீரச) என்னும்படியே திருவடியகப்பட்டதுறையிலே காணுமிவளுமகப்பட்டது. (கொடியேனுயிர்கோளிழைத்துகோள்மன்னியாவியடும்) என்னுயிரினுடைய வழகை வழித்துக்கொள்கையிலே விருப்பத்தைப்பண்ணி முடியாநின்றது. (அழகுபாதகமாம்படிபாதத்தைப்பண்ணின வென்ப்ராணனைமுடிக்கையிலே துணிந்து, அதிலே யபிநிவேசித்து, ப்ராணனைமுடியாநின்ற தென்றுமாம்.....)*

ஜீயர் அரும்பதம்.

ஏழாம்பாட்டு. (கான்மின்களித்யாதி) “திருநதலே” என்றத்தைப்பற்ற ரஸோத்தியாக வவதாரிகை (இவையவனித்யாதி) நெற்றிக்கை - முந்தினவ்யூஹம்; ப்ரதாரமென்று ரஸோத்தி. எதிர்சேகையென்றுமாம்.

கீழே “கான்மின்களே” என்றுவைத்து, இப்போது தெரியாதென்பானென்னென்கிற சங்கையிலே யருளிச்செய்கிறார் (இதுநலியாநின்றதாகவித்யாதி) வகை - ப்ரகாரம். அறியாமைக்கு றேதுவேதென்ன (என்கைக்கித்யாதி) பிடிதருதல் - பிடிக்கலாம்படியகப்படுதல். “அன்னையர்காள்” என்கிற சம்போதநத்துக்குபாவம் (ஆண்களுக்கித்யாதி)

பூர்வாஷ்டமீ - பூர்வபக்ஷாஷ்டமீ. அஷ்டமீபர்யந்தமான நாளால் மண்ணியிருக்கிற நிஷ்களாங்க சந்த்ரனோவென்று சப்தார்த்தம். “பூர்வாஷ்டமீசந்த்ரன்” என்றுசொல்லுகைக்கு றேதுவருளிச்செய்கிறார் (இளகிப்பதித்தித்யாதி) காட்டுக்கட்டென்று வளருகை - மேன்மேலென வளருகையென்றபடி.

நச்சிலையாவது - (நச்சுப்பூண்டு) விஷபத்ரமென்றபடி. த்விதீயார்த்தத்துக்கு, நச்சுதல்லையோ - ஆசையில்லையோவென்றபடி. வ்யாக்யாதாவீனீபாடு (ச்சுமாமருந்தமித்யாதி) இதுக்கார்த்தம் (இன்னமலையித்யாதி) “நச்சுமாமருந்தம்” என்றதுக்கு - கீழருளிச்செய்தவர்த்தமொழிய, இங்கேதானே யிவனை நச்சுமதாமருந்தென்று அர்த்தாந்தரம். “மாமருந்தம்” என்றதுக்கார்த்தாந்தரம் (அபத்யே

யாதி) விவரணம் (இவன்றஸையித்யாதி) ப்ரமபதநாநுடைய நெற்றி யிவ
நாக்கு விஷப்பூண்டாகிறது விஸ்ஸேஷத்தின் முறுகுதலாலே யென்கிறார் (வான
மாமஸையித்யாதி)

தோளழகுக்குத் தோற்றத்துக்கு ப்ரமாணம் (ஆயதாஸ்சேத்யாதி) அர்த்தா
நகுணமாக வந்வயம் (கொடியேனியாதி) சப்தார்த்தம் (என்னுயிரித்யாதி)
கொடியேனியினுடைய, கோளுண்டு-அழகு, அத்தை, இழைத்துக்கொள்கையிலே-
அழித்துக்கொள்கையிலே, மன்னி - விருப்பத்தைப்பண்ணி, ஆவியும் - ப்ராணனை
முடியாநின்றதென்றபடி, உயிர் - ப்ராணன்.

காண்மின்களென்றுதொடங்கி, கொடியேனியிர்கோளிழைத்து - கோள்மன்
னியாவியுமித்யந்வயம். .... *

எட்டாம்பாட்டு.

கோளிழைத்தாமநாயுகொடியும்பவளமும்விலிலும்
கோளிழைத்தணமுத்தமுத்தநிறுங்குளிர்வான்றிறையும்
கோளிழையாவுடையகொழுந்தசோதிவட்டங்கொல்கண்ணன்
கோளிழைவாண்முநமாய்க்கொடியேனியிர்கொள்கின்றதே.

ஆளுயிரப்படி.

(கோளிழைத்தாமநாயும்) தன்னொளியைத் தனக்காபரணமாக
வுடைய தாமநாயும், கொடியும், பவளமும், விலிலும், அழகை யாபா
ணமாகவுடைய குளிர்த்தமுத்தும், தனிரும், குளிர்து பெருத்தபிறையு
மாய், தன்னழகே தனக்காபரணமா யிருத்தொடியோதிர்மண்டலமோ; த
ன்னொளியே தனக்காபரணமாகவுடைய க்ருஷ்ணனுடைய வழகிய திரு
நகமென்னொரு பேரையிட்டுக்கொண்டு இப்படி துக்கப்படுகைக்கிடான
ரபத்தையுடைய வென்னுடையப்ராணனை நலிகிறதென்கிறார் ..... *

பன்னீராயிரப்படி.

அநந்தரம், உத்தமரன வவயவ செளந்தர்யத்தையுடைய க்ருஷ்ணனுடைய
சகோபையானது தன்னை நலிகிறபடியைச் சொல்லுகிறார்.

கோள் - தன்னுடைய வொளியே, இழை - தனக்காபரணமான, தாமநா
ம் - தாமரைகளும், கொடியும் - கொடியும், பவளமும் - பவளமும், விலிலும்-வி
லும், கோள் - தன்னுடைய வொளியை, இழை-தனக்கிழையாகவுடைத்தாய், த
ர - குளிர்த்த, முத்தமும் - முத்தம், தனிரும் - தனிரகளும், குளிர் - சீதளமாய்,
ரன் - அழகியதான, பிறையும் - பிறையுமானவிவற்றை, கோள் - கொள்கையை,
கையாய் - தனக்காபரணமாக, உடைய - உடைத்தாய், கொழும் - பூர்ணமான,
சாதிவட்டங்கொல் - ஜ்யோதிர்மண்டலமோ, கண்ணன் - க்ருஷ்ணனுடைய, உக்
மான வுபமாநங்களுக்கு குபமேயபூதமான திருக்கண்கள், நாஸாதண்டம், திருப்ப

வளம், திருப்புருவம், திருமுறுவல், கர்ணபாசம், திருநெற்றி யாகிற வவயவங்களை யுடைத்தாயிருப்பதாய், கோள் - தன்னொளிதானே, இழை - ஆபரணமாம்படி, வாள் - உஜ்ஜ்வலமான, முகமாய் - திருமுகமாய்க்கொண்டு, கொடியேன் - அழகாலே நலிவுபடும் பாபத்தின்கொடுமையையுடைய வென், உயிர் - ப்ரணனை, கொள்கின் றது - அபஹரியாநின்றது.

கோள் - ஒளி. ....*.

நடு - எட்டாம்பாட்டு.

“தலையானபேரை நெற்றிக்கையிலேவிட்டுக் காட்டிக்கொடுக்க வொண்ணாது” என்று, கீழ்நலிந்தவை யெல்லாம் சேரவொருமுகமாய் வந்து நலிகிறபடி சொல்லுகிறது. அங்குமிங்கும் சிதறிக்கிடந்தபடையை, சத்ருக்கள்வந்து முடுகினவாறே யொன்றாகத்திரட்டி யொருகாலே தள்ளுவாராப்போலே, தனித்தனியே நலிந்தவழுகுகளெல்லாம் திரள வந்து நலிகிறபடியைச் சொல்லுகிறார்.

(கோளிழைத்தாமரையும்) ஜாதியொன்று யிருக்கச்செய்தேயும், “பொற்கால்தாமரை, நூற்கால்தாமரை” என்றுதாமரையிலே சிலபேத முண்டிறே; அதில், நூற்கால் தாமரையென்னுதல்; அன்றியிலே, கொள்கையிலே துணிந்திருக்கிற தாமரையென்னுதல்; தன்னழகேதனக்காப ரணமாகவுடைய தாமரையென்னுதல்; தேஜஸ்ஸையாபரணமான தாம ரையென்னுதல். திருக்கண்ணும். (கொடியும்) திருமூக்கும். (பவளமும்) திருவதாரமும். (வில்லும்) திருப்புருவமும். (கோளிழைத்தன் முத்தமு ம்) தன் தேஜஸ்ஸையாபரணமாகவுடைய குளிரந்த திருமுத்துநிரையும். அன்றியே, இழையிலே கோப்புண்ட முத்துப்போலே யிருக்கிற குளிரந்த திருமுத்தென்னுதல். (தளிரும்) திருந்காதும். (குளிர்வான்பிறையும்) திருநெற்றியும் நேதரபூதரானவரும், “மூக்குவலியோம்” என்றவரும், வாய்சொல்லிப்போனவரும், “அதரோத்தரமாயிற்றே” என்றுவளைத் துக்கொடுப்போனவரும், வாய்க்கரையிலே யிருந்தவரும், தாம்செவிப்பட்டவாறேபோனவரும், “இவற்றுக்குநெற்றிராம்” என்று போனவருடெ ல்லாமொருமுகமாய். (கோளிழையாவித்யாதி) கொள்ளப்பட்டவாப: ணத்தையுடைத்தான ஜ்யோதிர்மண்டலமோ. ஸுபகயிருக்கிறபடி. (தன்னழகே தனக்காபரணமாயிருப்பதொரு ஜ்யோதிர்மண்டலமோ வென்னுதல்.)

(கண்ணன்கோளிழையித்யாதி) கண்ணனுடைய, தன்னழகே த: க்காபரணமாய் ஒளியையுடைத்தான முகமென்றொருவயாஜத்தையிட் (கொடியேனுயிர்கொள்கின்றதே) கொடியேன்-உயிர் பெறுங்காலத்திதே யுயிரிழக்கும்படியான பாபத்தைப்பண்ணினேன். வாழங்காலத்திலே ெடும்படியான பாபத்தைப்பண்ணின வென்னுடைய வுயிரைக்கொள்கி றது - கோளிழையாவுடைய கொழுஞ்சோதி வட்டபங்கொல்,.....

ஜீயர் அரும்பதம்.

எட்டாம்பாட்டு. (கோளிழையித்யாதி) கீழ்ச்சொன்னவழுகுக் ளெல்லாவற்
றினுடைய வபிசந்தியையும் ரசோக்தியாலே யருளிச்செய்கிறார். (தலையானவித்யா
தி) தலையானபேரை - நெற்றியையென்று ஸ்வபாவார்த்தம்; ப்ரதானராயென்று
ரஸோக்தி. நெற்றிக்கை - முன்னாதி. உக்தத்தை நத்யுஷ்டாந்தமாக விவரிக்கிறார்
அங்குமிங்குமித்யாதி)

சப்தார்த்தம் (ஜாதியித்யாதி) மூந்தினவார்த்தத்துக்கு, இழை - நூல், கொ
ள்கை - உடைத்தாகை; த்வித்யார்த்தத்துக்கு, கோளென்று - நெருஞ்சையபஹரிக்
கை, இழையென்று-நுணிகை; த்ருத்யார்த்தத்துக்கு, கோளென்று - அழகு, இழை
யென்று - ஆபரணம்; நாலாமர்த்தத்துக்கு, கோளென்று - தேஜஸ்ஸு, இழையெ
ன்று - ஆபரணம். பலிதம் (திருக்கண்ணுமென்று)

இரண்டாமர்த்தத்துக்கு, “இழை-கோள்-தண்முத்தம்” என்றவ்யம். இழை-
நூல். கொள்கை-கோப்புண்கை.

“குளிர்வான்பிறை” குளிர்ந்த பெரியசந்திரனென்றபடி.

“கோளிழையாவுடைய” க்ரகிக்கப்பட்ட வாபரணதேஜஸ்ஸையுடைத்தான
“கொழுஞ்சோதிவட்டங்கொல்” பூர்ணமான ஸ்யோதிர்மண்டலமோவென்றபடி.

“ஆய் (வ்யாஜத்தையிட்டு) “கொள்கின்றது” ஸ்ரவியாகின்றது. உயிர்பெ
றுங்காலத்திலே யென்றது - எல்லாரு மிவ்வழகை யருபவித்து சத்தைபெறுங்கால
த்திலேயென்றபடி.

கோளிழைத்தாமரையென்றுதொடங்கி, குளிர்வான்பிறையுமான - கண்ண
ன் கோளிழைவான்முகமாய்க் கொடியேனுயிர்கொள்கின்றது - கோளிழையாவுடைய
கொழுஞ்சோதிவட்டங்கொலித்யந்வய: ..... *

ஒன்பதாம்பாட்டு.

கொள்கின்றகோளிருளேச்சுகிர்த்திட்டகொழுஞ்சுருளி
னுள்கொண்டநீலநன்னூற்றழைகொலன்னுமாயன்முழல்
விகள்கின்றபூந்தண்டுழாய்வினாநாறவந்தென்னுயிரைக்
கள்கின்றவாறறியீரன்னேமீர்கமுருநிற்போ.

ஆரூயிரப்படி.

(கொள்கின்ற) ப்ரளயகாலத்தில் நிவாராத்ரவிபாகமின்றிக்கே ஜ
கத்தையடைய வ்யாபியாகின்ற மிக்கதமஸ்ஸைப் புறவாயிலே வெளிறு
னவம்சத்தைக்கழித்து அதினுள்ளே புண்டான கொழுவிய விருண்ட சு
ருளினுடைய சாரமான கறுத்தநூற்றிரளோ, அங்ஙனமன்று; அத்யா
ஸ்சர்யமான வழகையுடைய க்ருஷ்ணனுடையதிருக்குழல், அலராகின்
றுள்ளீ வழகிய திருத்தூறியினுடைய பரிமளம் நாறவந்து என்னுடைய
ப்ராணையபஹரிக்கிறபடி. யறிநிலிவினோள், ஏதேனுமொன்றைச் சொ
ல்லிப்பொடியாகின்றிகோ ளென்கிறாள்.....*

பன்னீராயிரப்படி.

அநந்தரம், ஆர்ச்சியரூபனை க்ருஷ்ணனுடைய வுபமாதீதமான திருக்குழல்நலிகிற ப்ரகாரத்தைச் சொல்லுகிறாள்.

கொள்கின்ற - லோகத்தை யடங்கக் கொள்ளக்கடவதான. கோள் - மிகக் கையுடைய, இருளை - இருளை, சுகிர்த்திட்ட - கந்தல்கழியும்படி யெஃதிப்பட்டப்பட்டதாய். கொழும் - செறிந்த. சுருளின் - சுருட்டினுடைய. கையழுக்குப்படாமல், உள் - உள்ளே, கொண்ட - தூற்றுக்கொள்ளப்பட்ட. நீலம் - நீலநிறத்தையுடைத்தான. நல் - அழகிய. தூல்தழைகொல் - தூல்திரளோ. அன்று - அக்ருத்ரிமமான விது அப்படியல்லவிறே. மாயன் - ஆர்ச்சியரூபனை க்ருஷ்ணனுடைய, குழல் - உபமாதீதமான திருக்குழலானது. விள்கின்ற - விசுத்தமான. பூ - புஷ்பத்தையுடைத்தாய். தண் - செவ்வியையுடைத்தான. துழாய் - திருத்துழாயின். விரை-பரிமளமானது. நாத - பரம்பும்படி, வந்து - வந்து. என் - என். உயிரை-ஆத்மாவை, கள்கின்ற - செளர்யம்பண்ணுகிற. ஆறு - ப்ரகாரம். அறியீர் - அறிவிறில்கோள். அன்னையீர் - தாய்மாராயிருந்துவைத்து. கழறுநிற்தீர் - அவஸ்த்தையறியாதே நியமியாநின்றிகோள்.

கள்கை - களவிலே கொள்கை.....*

ஈடு - ஒன்பதாம்பாட்டு.

“ இவ்வவஸ்த்தைக்கன்றே நமக்குப்பூவும் புழுகுமிட்டு சிரசாவ ஹித்துக்கொடுபோந்தது ” என்று திருக்குழற் கற்றையிலழகுவந்து நலியாநின்றதென்கிறாள்.

(கொள்கின்றவிய்யாதி) திருக்குழலிலழகுக் கோருபமானஞ்சொல்லப்பகுக்கு, அழகுக்கதுதான் நேர்கொடு நேருபமானமாகப் போராராயாலே அதுதன்னைக்கிடந்து சிகுளிக்கிறது. ப்ரளயகாலத்தில்துவாராத்ரவ்பாகமற வெங்கு மொக்கத்தானேயாம்படி, கொள்ளாநின்றாள் - வ்யாடயாநின்றாள், கோட்பாட்டையுடையவிருளென்னுதல்; கோளென்று மிகக்காய், மிகக்கையுடைய விருளென்னுதல். அதுதன்னை, சுகிருவது எஃகுவது, இப்படி யெஃகுகிறதுதன்னில் கொழுவிதானவம்சத்தைத் தாட்டுவது, அதுதன்னிலுமுண்டான புறவிதழைக்கழித்து அகவாயில் பிர்மாய் நீலமானநிறத்தையுடைத்தாய் நன்றாயிருந்துள்ள தூற்றிரளே (அன்றுமாயன்குழல்) இவ்நெஞ்சிலே யழகிகாசுமயிர் பட்டதுகாணு இத்தனைசிகுளத்தாலாயிற்று உபமானமாகப் போராதென்னலாவது. ப்னையும், ஆர்ச்சியரூபனைவனுடைய திருக்குழலென்னுமித்தனை. இன்னையிடுசிவப்பான தவனுடையஸ்வாபாவிகமான திருக்குழலுக்கு சத்தமோ. (விள்கின்றவிய்யாதி) அலராநிற்பதாய் அழகிதாய்க்குளிர்த்திருள்ள திருத்துழாயில் பரிமளமானது முகத்திலே யலையெறியவாயிற்றுதுதோற்றுகிறது. திருக்குழலிலழகுக்கு, திருத்துழாயில் பரிமளமானது தூசியேறிநடக்கவாயிற்று வந்துபாதகமாகிறது. (என்னுயிரைக்கவ்யாநாயிர்) கள்கின்ற - களவுகாண்கிற. நீங்களெல்லாரும் கூ

பிருக்கச்செய்தே, என்னொருத்தியுடைய வாத்தமவஸ்துவை வந்துகளவு காண்கிற ப்ரகாரமாகிறிலிகோள். களவுகாண்கையாவ தென்னென்னில்; இத்தலையிலிசைவின்றிக்கே பிருக்கக்கைக்கொள்ளுகை. அவனிறே களவு காண்கிறான். இத்தலையத்தலையானபடி. அப்ராப்தனபஹரித்தால் பரிஹரிக்கலாம், ப்ராப்தனவனபஹரித்தால் பரிஹாரமில்லையிறே. இதுகைப்பட்டவாறே ஒருப்ரமாணங்கொடு நின்று வழக்குப்பேசுத்தொடங்குமிறேயவன். (அன்னைமீர்கமுறநிறிறோ) நீங்களபிபவித்து, இக்களவுக்குநாணும் பெருநிலைநின்று கூட்டுப்பட்டேனாகப்பொடியா நின்றிகோள். இந்தவருவுவெளிப்பாட்டைப் பரிஹரிக்கலாகவும் வேண்டாவோ. ஒரு நியந்த்ரு நியாம்யபாவமேயோ வேண்டுமதுபொடிக்கைக்கு. (கமுறுகை-அபிபவித்துவார்த்தைசொல்லுகை, கமுறல் - நோவச்சொல்லுதல்.) .....*

ஜீயர் அரும்பதம்.

ஒன்பதாம்பாட்டு. (கொள்கின்றவித்யாதி) “மாயன்குழல்” என்றத்தைப்பற்ற ரஸோத்தியாக வவநாரிகை (இவ்வவஸ்துக்கைக் களவுவித்யாதி) இஸ்ஸமயத்துக்கன்றோவென்றபடி.

திருக்குமுலிலமுக்கு குபமாநமான விருளை வர்ணிக்கிறதக்குபாவம் (திருக்குமுலிலித்யாதி) கோட்பாடாவது-அறம். அன்றிக்கே, கோட்பாட்டையுடையவென்றது-வ்யாப்தியை ஸ்வபாவமாக வுடையவென்றுதல். எவ்ருவது - பண்ணுவதென்றபடி. கொழுவிதான் - அழகியதான். ஸாராம்ஸமானவென்றபடி.

இப்படி வர்ணிக்கிறதக்கு பாவம் (இவ்வித்யாதி) “அன்று” என்றதக்கு பாவம் (இத்தனையித்யாதி)

இடுகிவப்பானது - ஆரோபிதமான சிவப்பையுடைத்தானது. ஸ்வதஃ இன்றிக்கே, ஆரோபிதகாரத்தை யுடையதென்றபடி.

முகத்திலே - நாயகிமுகத்திலே. “விள்கின்ற” இத்யாதினால் பலிதம் (திருக்குமுலிலித்யாதி) துதி - சேநாமுகம். “என பரிமாநகள்ளின்றவாறு” என்று விசேஷிக்கிறவளுடைய பாவம் (நீங்கனெல்லாருமித்யாதி) ஸ்வராதேசத்திலே சங்கித்து பரிஹரிக்கிறார் (களவுகாண்கையித்யாதி) “வொடுபொணாதுவஹாரிணா” (சோரோனாத்தமாபஹாரிணா) என்று இவன் களவுவருவிற்கு, ப்ராப்தனவன் ஸ்வீகரித்தத்தைக் களவென்கிறதென்னென்ன (அவனிறேயித்யாதி) அதாவது - சேதனனுடைய வாத்தமாபஹாரப்ராபல்யம், ஈஸ்வரன் ஸ்வசேஷ வஸ்துவையுமிவனறியாதபடி யபஹரிக்கும்படியாயிற்தென்றபடி. பலிதம் (இத்தலையித்யாதி) ஆனவன் ஸ்வீகரியாதபடி விலங்கினாலோவென்ன (அப்ராப்தனியத்யாதி) பரிஹாரமில்லாமைக்கு ஹேதுவேதென்ன (இதுகைப்பட்டவித்யாதி) இங்கே - “கூட்டுஹு” (தவம்மேஹம்மே) இத்யாத்யதுசந்தேயம்.

பெருநிலை - ஸஹாயம். “அன்னைமீர்” என்றதக்கு பாவம் (இத்தவருவித்யாதி)

கொள்கின்றவித்யாரப்ய, அன்று, மாயன்குழல் - அன்னைமீர் - விள்கின்றவென்றுதொடங்கி, கள்கின்றவாறறியீர் - கமுறநிறிறோ யித்யந்தவ்யஃ, ...*

ப த் தா ம் பா ட் டு.

நிற்றிமுற்றத்துளென்றுநெரித்தகையராயென்னைநீர்
சுற்றியுஞ்ஞுழந்தும்வைதிர்சுடர்ச்சோதிமணிநிறமாய்
முற்றவீம்மூவுலகும்விரிகின்றகடர்முடிக்கே
யொற்றுமைக்கொண்டதுள்ளமன்னைமீர்நசையென்னுங்கட்கே.

ஆரூயிரப்படி.

(நிற்றிமுற்றத்துள்) தன்னகத்துமுற்றத்தே நின்றாயென்று அபு
க்தஞ்செய்தேனாகக்கொண்டு, என்னுடைய தசையை யறிந்தநீங்கள், வி
டாதே சுற்றியும் ஞுழந்தும் வையாநின்றிகோள்; நிரவதிக தேஜஸ்ஸான
ரத்நங்களுடைய வொளியையுடைத்தாய்க்கொண்டு, சமஸ்தலோகங்களை
யு மோரிடமொழியாமே வ்யாபிக்கிற தேஜஸ்ஸையுடைய திருவபிஷேக
த்திலென்னுடைய ஹ்ருதயமகப்பட்டது; இனி யென்னைப்பொடிந் தன்
னைமீருங்களுக்கொரு ப்ரயோஜனமில்லை யென்கிறாள்.....*

பன்னீராயிரப்படி.

அநந்தரம், சர்வாதிகத்வ ஸஞ்சகமான திருவபிஷேகத்திலே தன்னெஞ்சு
ஒன்றுபட்டபடிபைச்சொல்லுகிறாள்.

உள்ளில்நின்றும், முற்றத்துள் - முற்றத்திலே, நிற்றி - நீற்றி, என்று - என்
று, நெரித்த - நெரித்த, கையராய் - கையையுடையராய்க்கொண்டு, என்னை - என்
னை, நீர் - நீங்கள், சுற்றியும் - சுற்றிக்கொண்டுநின்று, ஞுழந்தும்-பழியாலே ஞுழச்
சிசெய்தும், வைதிர - வையாநின்றிகோள், சுடர் - சுடராய்ப்பரம்பின, சோதி - ஒ
ளியையுடைத்தான, மணி - ரத்நங்களினுடைய, நிறமாய் - நிறத்தை யுடைத்தாய்க்
கொண்டு, இம்மூவுலகு - த்ரிவித்சேதநாசேதநாத்மகமானலோகத்தை, முற்றவும் -
அடங்கலும், விரிகின்ற - வ்யாபிக்கிற, சுடர் - தேஜஸ்ஸையுடைத்தான, முடிக்கே-
திருவபிஷேகத்திலே, உள்ளம் - நெஞ்சானது, ஒற்றுமைக்கொண்டது - ஒருமை
பட்டது, அன்னைமீர் - அன்னைமீர், அங்கட்கு - வைகிறவுங்களுக்கு, நசை - என்
டக்கல்நசைபண்ணி, என் - என்னப்ரயோஜனமுண்டு.....,.....,.....

௩௦ - பத்தாம்பாட்டு.

“ஸூய:பதியுங்கூட நம்மைசிரசாவஹித்துப்போருகிறதிவ்வவஸ்
தைக்கன்றோ” என்றுதிருவபிஷேகத்தி லழகுவந்துநலிகிறபடியைச்செ
ல்லுகிறாள்.

(நிற்றியித்யாதி) இத்தனையும் நசையறச்சொல்லாவிடி லவர்க
விடார்கள்போலே, (நிற்றிமுற்றத்துளென்று) முற்றத்துள்நிற்றியென்
ர்கள், படுக்கையினின்று மெழுந்திருந்தெல்லாரும் காணும்படிமுற்றத்
லே நிற்கைக்கு மேற்படப்பழியில்லையாக நினைத்திராநின்றார்கள். “யா
ஸக்யா” (யாநஸக்யா) இத்யாதி, “நாஜிமாமுதாதாஜநாஜ” (நாஜம
க்கதாஜநாஜ:) என்றவோபாதியாக நினைத்திராநின்றார்களாயிற்றித்த

முற்றத்திலே புறப்பட்டுநிற்கும்படிபிறந்தஸாஹஸத்துக்கு நெரித்தகைய ராய். (என்னைநீர்) உருவு வெளிப்பாடுபுறப்பட்ட விடுவித்து நிறுத்த நிற் கிறவென்னை, இத்தால் நலிவுவாராதபடி பாக்யம்பண்ணின நீங்கள். அவன் புறப்பட்ட விடுவித்து நிறுத்த நிற்கிறவென்னை, இதுகொண்டுகாரியமி ல்லாதநீங்கள். (சுற்றியும் சூழ்ந்துமவைநிர்) “ இவளைத்தப்புவித்தோ மாம்விரகென் ” என்றுநெருசிலே விசாரிக்கையும், கால்வாங்கிப்பேரி ற்கவு மொண்ணாதபடி சூழநிற்கையுமென்னுதல். அன்றிக்கே, போயும்வ ன்தும் பொடியாநின்றிகோ னென்னுதல்.

(சுடர்ச்சோதியித்யாதி) தப்புவிக்கைக்கு வார்த்தைசொல்லுகிற விவர்களைப்போலே யொருபுரதேசத்தி லல்லவிதே அகப்படுத்தி நழியக் கோலுகிற வதுநிற்கும்படி. மிக்கபுகரையுடைத்தான ருத்தநுடைய தேஜஸ்ஸையுடைத்தாய்க்கொண்டு கண்டவிடமெங்கும் பரம்பாநின்னுள் ள தேஜஸ்ஸையுடைய திருவபிஷேகத்திலே யொருமைப்பட்ட தென் னுடைய ஹ்ருதயமென்னுதல், அங்கே விலைசெய்து கொடுத்ததென்னு தல்.

(அன்னைமீர்நசையென்னுங்கட்கே) தாயமாரான நீங்களென்பக் கல் நசையறவமையும். தாய்மாராவார், பெற்றுவளர்த்து போகயோக்ய தை பிறந்தால் பின்புகைப்பிடித்தவன்கையிலே காட்டிக்கொடுத்துக் கட க்க நிற்குமத்தனைபோக்கி, பொடியக்கடவர்களோ, ப்ராப்தயௌவநைக ளானாலும், பெற்றப்ராப்திகொண்டு ஹிதஞ்சொல்லி மீட்கப்பார்க்கக்கட வதோ.....*

ஜீயார் அரும்பதம்.

பத்தாம்பாட்டு (நிற்றியித்யாதி) “சுடர்முடிக்கே” என்றத்தைக் கடாஷித் தரசோக்தியாக வவதாரிகை (ஸ்ரிபுத்தியுங்கூடவியாதி)

“நசையென்னுங்கட்கே” என்று ஆசைபறச்சொல்லுவா னென்னென்ன (இத்தனையுயித்யாதி) முற்றத்திலேநிற்கை பழியாவெனன (படுக்கையித்யாதி) மு ற்றத்திலே புறப்பட்டு நிற்கிறத்தைத் தெருவிலே புறப்பட்டதாக நினைத்து, அப்படி புறப்பட்டதுக்குப்ரமாணம் (யாநசக்யேத்யாதி) “யாநசக்ய)வாபாரா ஐஷ்ட்யம் ஹ்ருதொதாராகாஸமெனாவயி தாஜிஷ்ட்யம்வாஸ்யுணிராஜிதாமயதா ஜநாஃ” (யாநஸக்யாபுராத்ரஷ்டம்பூதராகாஸகரபி தாமத்யஸீதாம்பஸ்யந் திராஜாமார்க்கதாஜநாஃ) இப்பயோத்யாகாண்டே.

“என்னை, நீர்” என்றபதங்க்யத்துக்கு மர்த்தம் (உருவுவெளிப்பாடியத்யா தி வாங்க்யங்க்யம்) ஏதத்வாக்யங்க்யவிவரணம் (அவன் புறப்பட்டவியாதி) முந்தின வர்த்தத்துக்கு, “சுற்றியும் சூழ்ந்து” என்று-மாநஸகாயிகங்களைச் சொல்லுகிறது.

“முற்றவிம்மூவுலகும் விரிகின்ற” என்கிறவருடைய ஹார்த்தபாவம் (தப்பு விக்கைக்கிட்யாதி) சப்தார்த்தம் (மிக்கவித்யாதி) ஒற்றுமை - ஒருமை. ஐகாந்த்யம் ஒருப்பட்டது-தத்வரமாயிற்றென்படி. இரண்டாமர்த்தத்துக்கு, ஒற்றுமைக்கொண் டது-விஸேசத்துகொடுத்ததென்படி. ஒற்றுமை-விஸையும், ஒருமையும், “இம்மூவு லகும் - முற்றவும் - விரிகின்றசுடர்முடி” என்றவயிப்பது.

“அண்ணைமீர்” என்றதுக்குபாவம் (தாய்மாராவாரித்யாதி) “அண்ணைமீர்” என்றதுக்கு பாவார்த்தமாதல், விவரணமாதல் (ப்ராப்தேத்யாதி)

அண்ணைமீர் - முற்றத்துள் - நிற்றி - என்று நெரித்தவென்றுதொடங்கி, சுடர்முடிக்கே - உள்ளம் - ஒற்றுமைக்கொண்டது - துங்கட்டு-நசையென் இதயந்வயம்.*

பதினொன்றும்பாட்டு.

தட்கரியபிரமன்சிவனிந்திரனென்றிவர்க்குந்
கட்கரியகண்ணனைக்குருகூர்ச்சடகோபன்சொன்ன
வுட்குடையாயிரத்துளியைமுமொருபத்தும்வல்லா
ருட்குடைவானவரோடுஇனையென்றுமாயாரே.

ஆறாயிரப்படி.

(கட்கரிய) மதுஷ்யருடைய விந்தரியங்களுக்கு விஷயமன்றிக்கே யிருக்கிற ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் கண்ணாற்காண வரியான க்ருஷ்ணனைக்கு ருகூர்ச்சடகோபன் சொன்ன, (உட்குடையாயிரம்) வாச்யத்தை வசிக்க வல்ல சக்தியோகத்தையுடைய வாயிரத்தி ஷீத்திருவாய்மொழி வல்லார்பகவத்குணசேஷ்டிநாதிகளைப் பூர்ணமாகவதுபவிக்கவல்ல * அயர்வனும் மரர்களோடே நித்யசம்ஸ்லேஷம் பண்ணப்பெறுவார்களென்கிறார் .....*

பன்னீராயிரப்படி.

அந்தரம், இத்திருவாய்மொழியை யப்பசித்தவர்கள், நித்யகுரிகளோடே நித்யசம்ஸ்லேஷ்டராவொன்று பலத்தைபருளிச்செய்கிறார்.

கட்கு - மதுஷ்யாதிகள்கண்ணுக்கு. அரிய - அரியரான, பிரமன் சிவ னிந்திரன் - ப்ரஹ்மருத்தோந்த்ராதிகள். என்று - என்றுசொல்லப்பட்ட. இவர் - இவர்கள். கட்கும் - கண்ணுக்கும். அரிய - காணவரியான, கண்ணனை - க்ருஷ்ணனை, குருகூர்ச்சடகோபன் - உருவுவெளிப்பாடாம்படிமாதஸாதுபவம்பண்ணினவாழ்வார். சொன்ன - அருளிச்செய்ததாய், உட்கு-ஸ்வார்த்தமான பகவதஸ்வரூபருபகுணதிகளுடைய ப்ரதிபாதநத்தில்சக்தியை. உடை - உடைத்தான, ஆயிரத்துள் - ஆயிரத்துள், ஒரு-பகவத்குணத்தையாயிசய ப்ரதிபாதகத்வத்தாலே யத்வித்யமான. இவையும்பத்தும் - இவைபத்தையும், வல்லார் - ஆப்யசிக்கவல்லவர்கள், உட்குடை-நிரந்தரபகவதறுபவசக்தியுத்தான, வானவரோடு - பரமபதவாசிகளோடே, என்றும் - சர்வகாலமும், உடனாய் - சமவேதராய், மாயார் - சம்சாரசம்பந்த ரூபமான ஸ்வரூபவிநாசமற்று வர்த்திப்பார்கள், உட்கு - மிடுக்கு.

இதவும் - கவித்துறை.....*

ஈடு - பதினொன்றும்பாட்டு.

நிகமத்தில் - இத்திருவாய்மொழியை யப்பசித்தவர்கள், பகவத்விஸ்லேஷத்தால் க்லேசப்படாதே, நித்யஸூரிகளோடேகூடி நித்யாதுபவம்பண்ணப்பெறுவ னென்கிறார்.

(கட்கரியவித்யாதி) மதுஷ்யருடையகண்ணுக் கவிஷயமாம்படி யிருக்கிற ப்ராஹ்மாதிகளுக்கும் கண்ணுக்கவிஷயமாம்படி யிருக்கிற க்ருஷ்ணனை, ப்ராஹ்மாதிகள கண்ணுக்கவிஷயமாம்படி யிருக்கிற க்ருஷ்ணன் மறக்கவொண்ணாதபடி உருவுவெளிப்பாடாய்த்தோன்ற, அத்தாலே நலிவுபட்டு, போனபோனவிடமெங்கும் சூழ்ந்துகொண்ட தென்னும்படியாயிற்றிவர்க்கு ப்ரகாசித்தபடி. அவர்கள் கண்ணுக்கரிய னாபப்போலே யாயிற்றிவர்கண்ணுக்கு “சூழவுந்தாமரை நான்மலர்போல்வந்துதோன்றும்” என்னும்படி ப்ரகாசித்தபடி, (சூருகூர்ச்சடகோபன்சொன்ன) ஆழ்வாரருளிடசெய்த, (உட்குடையாயிரத்துநித்யாதி) ப்ரதிபாத்யார்த்தத்தையுள்ளபடி ப்ரதிபாதிக்கவல்ல சக்தியையுடைத்தான வாயிரத்திலும் வைத்துக்கொண்டு, இப்பத்தையு ம்பயசிக்கவல்லார்கள், நித்யாதுபவம் பண்ணாநின்றாலும் மேன்மேலான பகவத்குணங்களை பூர்ணமாகவதுபவிக் கைக்கிடான யோக்யதையுடைய நித்யசூரிகளோ டொருகோவையாய், (என்றும்மாயாரோ) மாய்கையு முருவுவெளிப்பாடும் பர்யாய மென்றிருக்கிறார்களாம். மாயார் - பிரியார். * அடியார்கள் சூழாங்களை - உடன் கூடி நித்யாதுபவம்பண்ணப்பெறுவார்கள். பகவதபசார பாகவதாபசாரங்களுண்டானல் வருமதுபோலன்றே, பகவதயுகாரமுண்டாய் அது நிலைநில்லாமையால் படும்க்லேபீரம். பரளயந்தோத்தாப்போலே கண்ணைக்கண்கோத்திறேகிடக்கிறது. (சூழவும்.) இதெல்லாமவன் கழுத்துக்குமேலேபடுத்தினக்க்லேபமிறே.....”

ஜீயர் அரும்பதம்.

நிகமம் (கட்கரியவித்யாதி) “இவையுமொருபத்தம்வல்லார்” இத்யாதிமேலெல்லாம் கடாஷித்தவதாரிகை (இத்திருவாய்மொழியை யித்யாதி)

பலிதம் (ப்ராஹ்மாதிகளித்யாதி) விவரணம் (அவர்கள்கண்ணுக்கிட்யாதி)

ஆயிரத்துக்கு மிகெக்கின்னது, நித்யசூரிகளுக்கு மிகெக்கின்னதென்று விபஜித்தருளிச்செய்கிறார் (ப்ரதிபாத்யார்த்தத்தையித்யாதி)

வானவர்க்கு உட்காவது - போக்த்ருத்வசக்தி. “மாயார்” என்றது - பிரிந்துருவுவெளிப்பாட்டாலே தூகப்படாரொன்றபடி. பிரியாரென்று - அர்த்தாந்தரமாதல். பின்னை யேதுசெய்வாரென்ன (அடியார்களித்யாதி) பகவதபசாராதிகளன்றே சேதநஸ்வரூபாசகரத்தேவந தூகாவஹங்கள், உருவுவெளிப்பாடு தூகரூபமோவென்ன (பகவதபசாரேத்யாதி) பகவதக்கீகாரும் - பகவததுபவம். உருவுவெளிப்பாடு தூகரூபமாகைக்கு ஹேதுவேதென்ன (பரளயயித்யாதி) கண்ணைக் கண்கோத்துக் கிடக்கையாவது - தம்முடையகண்ணை யவன்கண்கோத்துக்கிடக்கிறதென்றபடி. ரசோக்தி (இதெல்லாயித்யாதி) அதாவது - முகாவயவங்க ளிப்படிபடுத்திவது ஈசடகூல் எல்லாங்கூடான லென்படுத்துமோ வென்றபடி. கழுத்துக்குமேலேயென்றது - திருமுகத்திலழகாகையாலே, ஸமநஸ்கமன்றென்று ரஸோக்தி.....*

(ஏழையராவியுண்ணும்)

(திருக்ப்யாம்பத்மாருதிப்ப்யாம்) ஆழியங்கண்ணபிரான் திருக்கண்கள்கொ
லோவித்யாதி - ஸரஸிஜ ஸத்ருஸங்களான திருக்கண்மலர்களோடும் ; (அமரதரு
தாநாஸிகாத்) மாட்டியர்கற்பகத்தின் வல்லியோ கொழுந்தோ வித்யாதி - கல்பக
வ்ருகூத்தினுடைய லதைபோலே யிருக்கிற திவ்ய நாஸையோடும் ; (அதோண)
கோலந்திரள் பவளக்கொழுந்துண்டங்கொலோவித்யாதி - அழகிய பவளமுறிபோ
லேயும் பக்வமான கோவைப்பழம்போலேயு யிருக்கிற திருவதரத்தோடும் ; (ப்ருசா
பேந) மன்னியசீர்மதனனித்யாதி - மம்மதனுடைய விஷு-கோதண்டம்போலேயி
ருக்கிற திருப்புருவங்களோடும் ; (ஸ்மிதேந) வெண்மின்னுக்கொலித்யாதி - வெளு
த்தமின்போலேயும் முத்துநினைபோலேயுயிருக்கிற ஸ்மிதத்தோடும் ; (மகரஸைத்ரு
ண்டலாப்ப்யாம்) மகரந்தழைக்கும் தளிர்கொலித்யாதி - தளிர்போலேயிருக்கிறதிரு
ச்செவியிலே மகரஸந்திவேசமாய் விளங்காநிற்கிற திருக்குண்டலங்களோடும் ; (பா
லேநார்த்தேந்துபாலா) நான்மன்னுவெண்டிங்கள் கொலித்யாதி - தர்ஸாயமான பூ
ரவாஷ்டமீசந்த்ரண யதகரிக்கிற திருநெற்றியோடும் ; (அமலமுகஸுநிநாநேத்ரஸோ
பாதிபாஜா) கோளிழைத்தாமரையுமித்யாதி - திருக்கண்மலர், திவ்யநாஸாவம்ஸம்,
திருவதரம், திருப்புருவம், மதஸ்யிதம், திவ்யகரணபாசம், திருநெற்றி, இவைகளா
லே சோபமானமாய், நிர்மலபரிபூர்ண சந்த்ரஸத்ருஸமான திருமுகமண்டலத்தோடு
ம் விசிஷ்டனயக்கொண்டு ; (ஸ்ரீமாந்தேவகீரீ) முற்றவீம்மூவுலகும் விரிகின்றச
டர்முடிக்கே - நிரதிசயதிப்பதியுத்தமான திருவபிஷேகத்தையுடையனாய், அத்தாலே
சர்வாதிகளுகவிளங்காநிற்கிற ; (கீரீ) என்கிறவிறற்றிலே தானே - முன்னில்பா
ட்டிலே “ கொள்கின்றகோளிநு ” இத்யாதியாலே சொல்லப்படுகிற திருவபிஷே
கத்தோடே சம்பந்தித்திருக்கிற திருக்குழற்சுற்றையை யுடையனாகையுமுதமாயிற்
றென்று கருத்து. ஏவம்பூதனு வெம்பெருமான், ஆபரிதர்க்கிவிசதமாக ஸ்ம்ருத்
விஷயமாகிருநென்று “ ஏழையராவியுண்ணும் ” என்கிற தசகத்திலே யாழ்வாரா
லே யருளிச்செய்யப்பட்ட தென்குரர்..... (ஏ

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி.

ஏழையர்களைஞ்சையினாலுவிக்குமாலழகு
சூழுவந் துதோன்றித் துயர்விளைக்க - ஆழமனந்
தன்னுடனேயவ்வழகைத்தானுரைத்தமாறன்பால்
மன்னுமவர்திவினைபோம்மாய்ந்து.

(ஏழையர்கள் நெஞ்சை) இதில் - அவனுடைய வுத்தமாங்கத்திலும்கு ஒருந்
கமாய் நலிகிறபடியைப் பேசுகிற சூக்தியைய யறுவதித்தருளிச்செய்கிறார். எங்கனே
யென்னில் ; “ மல்குநீலச்சடர்த்தழைப்ப ” என்று கீழ் ப்ரஸ்துதமான வெம்பெரு
மானுடைய வழகு திருவுள்ளத்திலே யூற்றிருந்து, அத்தையே பிடைவிடாமல்பாவி
த்தி, பாவநாப்ரகர்ஷத்தாலே அவ்வழகு ப்ரத்யக்ஷ ஸமாநாகாரமாய்த்தோற்றி, த
னித்தனியும் திரளவு மொருமுகஞ்செய்து நலிய, தாம் நலிவுபட்டுச்சொல்லுகிறப
டியை, உருவுவெளிப்பாட்டாலே நோவுபடுகிறு னொருபிராட்டி. பாசரத்தாலே ய
ருளிச்செய்கிற * ஏழையராவியிலர்த்தத்தை “ஏழையர்கள்” இத்தயாதியாலே யரு
ளிச்செய்கிறுஒன்கை.

(ஏழையர்கள் நெஞ்சையினகுவிக்ஞுமாலழகு) சபலைகளானவபலைகளுடை
ய மநஸ்ஸை த்ரவிப்பிக்கும் சர்வேஸ்வரனுடைய * ஸ்மயமான முகாமபுஜத்தில் ந
யநசௌந்தர்யம். (சூழவந்துதோன்றித்துயர்வினைக்க) எங்கும் சூழ்ந்து ஸ்மருதி
விஷயமாய் பாதகமாயிறே துக்கத்தை விளைப்பது. அதாவது - “ வுடுகூவுடுகூ
வலிபபஸுபாஸி - பாஸஹஸ்திவாஹக்ய ” (வ்ருகூஷவ்ருகூஷநிபஸ்யாமி - பா
ஸஹஸ்தயிவார்த்தகம்) என்னும்படி, “ ஏழையராவியுண்ணுமினைக்கூற்றற்கொலோ
வறியேன் ” என்கிற முதற்பாட்டை யடியொத்தின்படி. (ஆழமணந்தன்னுடனேய
வ்வழகைத்தானுரைத்த) “ வெண்ணெயுண்டான் நிருமுகம் கெனதாவியுள்ளோமாட்டி
யவல்விளக்கின்சுடராய்நிற்கும் ” என்றும், “ நீலநெடுமுகில்போல் திருமேனியம்
மான் தொண்டைவாயே லுந்திகசுயுளெல்லாம் வந்துதோன்றும் ” என்றும், “ கண்
ணபெருமான் புருவமவையே யென்னுயிர்மேலனவாயடுகின்றன வென்றுநின்றே ”
என்றும், “ குன்றமெடுத்தபிரான் முறுவலெனதாவியடும் ” என்றும், “ பைவிடப்பா
ம்பணையான் நிருக்குண்டலக்காதுகளே கைவிடலொன்றுயிந்தியடுகின்றன ” என்
றும், “ பெருமான் நன்றிருதுதலேகோள்மன்னியாவியடும் ” என்றும், இப்படிதனி
த்தனியும் ; “ கோளிகழத்தாமமாயும் ” இத்தயாதிப்படியே ஒருமுகமாகவும் ; அதுக்
குமேலே, “ செங்கமலப்பூவில் தேனுண்ணும்வண்டேபோல் பங்கிகள்வந்துன்பவள
வாயைமொப்ப ” என்றும், “ வுடாடவபாடுகூவிடெஃஸிதாஹக்ய ” (லலாடப
ர்யந்தவிளம்பிதாளகம்) என்றும் சொல்லும்படியாய், “ மாயன் குழல்விள்கின்றபூ
ந்தன்முழாய்வினாராதவந்தென்னுயினாக்கள்கின்றவாறு ” என்றும்ருளிச்செய்தவை
யென்கை. இப்படி துக்கமந்ரமான மநஸ்ஸுடனே. (அவ்வழகைத்தானுரைத்தமா
றன்பால்) நிரவதிகபோக்யமான அந்த உத்தமாங்கத்திலே சௌந்தர்யத்தை யறு
பவித்தருளிச்செய்த வாழ்வார்விஷயத்திலே பொருந்தியிருக்குமவர்களுடைய ப்ரப
லப்ரதிபந்தகம் நசித்து நிஸ்ஸேஷமாகப்போம். தீவினை-துஷ்கர்மம். (மாதன்சொ
ல்மன்னுமவர்தீவினைபோம்மாய்ந்து) என்று பாடமானபோது, ஆழ்வாரருளிச்செ
ய்த திருவாய்மொழியை மநஸ்ஸிலே பொருந்தி யறுசந்திக்குமவர்கள் ப்ரதிபந்தக
ம் நிஸ்ஸேஷமாகப்போமென்றபடி. ....(கூள்)

ஏழாம்பத்தில் - ஏழாந்திருவாய்மொழி முற்றிற்று.

திருவாய்மொழி.

ஏழாம்பத்து.

எட்டாந்திருவாய்மொழி.

மாயா - ப்ரவேஸங்கள்.

ஆரூயிரப்படி.

கீழுருவு வெளிப்பாடென்றறிந்து நோவுபடச்செய்தே தன்னைக் காட்டியார்த்தி தீராதொழுகிறபடியையும், அங்கனே யிருக்க முடியாதபடியும் தம்மை நடத்துகிறபடியுங்கண்டு “ இவ்வாஸ்சர்ய மிருந்தபடியென் ” என்று எம்பெருமானுக்கறிவிக்க; அவனும் “இவ்வளவோவென்படி” என்று தன்னுடைய விசித்ர விபூதிவத்வைக்காட்டி யருளக்கண்டு, “இதிருந்தபடியென் ” என்று விஸ்மித ராகிறார்.....*

பன்னீராயிரப்படி.

எட்டாந்திருவாய்மொழியில், கீழ்-உருவுவெளிப்பாடான ப்ரகாசம் நடக்கச்செய்தே அதுபவம் பெறுதபடி நிரோதித்து ஆர்த்தியை யதிசயிப்பித்த வைசிர்யங்கண்டவர்; இந்த விசித்ரசக்தியோகத்துக்கு ஹேதுவானவனுடைய வாஸ்சர்யமாயுள்ள வர்த்தித்வ ரூபத்தையும், அபிமத்சித்தியால்வந்த வாதிக்கத்தையும், அம்மேன்மைகிடக்கச்செய்தே யுண்டான வாஸ்திபவ்யத்தையும், உத்துங்கபவ்யதைகளிரண்டுக்கும் ஸூகசமான புண்டரீகாக்கூத்வத்தையும், அநய ப்ரயோஜநர்க்கதிசயித போக்யனும்படியையும், சித்தப்ராமாகமான சேஷ்டிதாதிகளையும், கர்மாதுறுபமான துக்கஜநகத்வத்தையும், அதிசயிதஜ்ஞாநர்க்கு மவபோதநாஹதையாம், தூவபோதத்வ ஹேதுவான ஸௌக்யம்யாதிசயத்தையும், ஸுத்ருட ப்ரமாஸித்தமான ஸூஷ்ம சித்சித்ப்ரகாரத்வத்தையு மதுசந்தித்து; ஏவம் ப்ரகாரவிசிஷ்ட னான நீ, ஒன்றுக்கொன்றெவ்வாத விசித்ராகாரமான ஜகத்தை விபூதியாகக்கொண்டு நிற்கிற வாஸ்சர்ய சக்தியோக மிருந்தபடி பென்னென்று புத்தி சந்திரிந்தலு வீஸ்வரனுக்கு விண்ணப்பஞ்செய்து, தம்முடைய விரோதி நிவ்ருத்தியில் பணியலாமையை நினைத்து சந்தஷ்டராகிறார்.....

ந. ௫.

கீழிற்றிருவாய்மொழி - உருவுவெளிப்பாடாய்ச்சென்றது. ஐகெட்டாமையாலே உருவுவெளிப்பாடென்றறிவிறே, இனி, சர்வேரன் தான் நினைத்தகாரியம் செய்து தலைக்கட்டிக்கொள்ளு மளவும் மையிங்கே வைக்கிறுனென்னுமிடமுறிவிறே; ஆகிலும், அவனை முழிய தரிக்கமாட்டாதவராகையாலே இத்தை நினைத்தாறியிருக்கவுண்டி - “ ஹோகியைப்போக்கித் தரவேணும் ” என்றிவார்த்தி.

ஹ மவனுமிவனாக்கொண்டு தான் நினைத்த ப்ரபந்தங்கள் தலைக்கட்டிக் கொள்ளுமளவு மிவரபேக்ஷிதம் செய்யானே. இவரபேக்ஷிதம் செய்யா திருக்கச்செய்தேயும், இவரை யிங்கேவைத்து ஜீவிப்பிக்கு முபாயங்களு மயிந்திருக்குமே. ஆகையாலே, சில பதார்த்தங்களை யுயிர்போகாதபடி யொன்றிலே கோத்திட்டு வைக்குமாபோலே, முடியவுமொட்டாதே ஜீ விக்கவு மொட்டாதே நடுவேயிருத்தி நவிகிறபடியை யறுசந்தித்து, “ எ னக்கிதில் பொருந்தாமை யுண்டாயிருக்கச்செய்தேயு மிஸ்ஸம்சாரத்தி லே வைத்தென்னைநடத்திக்கொடு போருகிற விவ்வாஸ்சர்யத்தை யென க்கருளிச்செய்யவேணும் ” என்ன, ஒன்றைக்கேட்கவேறே சிலவற்றைச் சொல்லுவாராப்போலே, “ இதொன்றுங்கண்டோ நீராஸ்சர்யப்படுகிற து, இவ்வளவல்லாத நம்முடைய விசித்ரஜகதா காரதையைப் பாரீர் ” என்று தன்னுடைய வாஸ்சர்ய ஜகதா காரதையைக் காட்டிக்கொடுக்க; அதுதானும் தான் நினைத்ததன்றேயாகிலு மவன் காட்டிக்கொடுத்த தா கையாலே அதுவு மிவர்க்கு ப்ரீதிஹேதுவாயிருக்குமிறே. ஆக, இவரொ ன்றைக்கேட்க அவனநேகாஸ்சர்யங்களைக் காட்டிப் பரிஹரித்தான். அக் றூரன், யமுனையிலேபுக்கு முழுகினவாறே பிள்ளைகளை நீருக்குள்ளே க ண்டஞ்சாக்கலாயிலே பார்த்தான், அங்கேயுங்கண்டான்; கண்டு, “ ஜம ஷெதநஹாஸூரபூரஸ்சுப்யஸ்யஸுபஹா தநாஸூரபூரவரணாஹம் ஹவகாசுஸூரணஹ ” (ஜகதேதந்மஹாஸ்சர்யம்ருபம்யஸ்யமஹாத்நக: । தேநாஸ்சர்யவரணஹம் பவதாக்ருஷ்ணஸங்கத:) என்று கொண்டு அவ னாஸ்சர்யப்பட்டாப்போலே, இவருமவனுடைய விசித்ர ஜகதா காரதை யை யறுசந்தித்து விஸ்மிதராகினார்.....*

ஜீயர் அரும்பதம்.

மாயாவாமனன்ப்ரவேஸே, வ்ருத்தாதுவாதம் (நிழிய்யாதி) உருவுவெளிப்பா டென்றறியும்படி யென்னென்ன (கைக்கித்யாதி) அவன் தம்மைவைத்த காரியமறி ந்திருக்க, த்வரிப்பானென்னென்ன (இனிசர்வேஸ்வரணித்யாதி) “ இனியாமுறா மை ” என்றபோதே விரோதியைப்போக்காதிருப்பானென்னென்ன (விரோதியை யித்யாதி) இவ்வாக்க்யாநந்தோ, (இனிசர்வேஸ்வரன்) இத்யாதி வாக்யமறுசந்தே யம். அபேக்ஷிதஞ்செய்யாவிட்டால் முடியாரோவென்ன (இவரபேக்ஷிதயித்யாதி) உக்தார்த்தநிகமந ஸூர்வகமாக, ஆஸ்சர்யமிருந்தபடியென் என்றுகேட்கும் ப்ரகார த்தையருளிச்செய்கிறார் (ஆகையாலேயித்யாதி) சிலபதார்த்தங்களை யென்று - மத்ஸ்யாதினை. (ஆகையாலே யென்றுதொடங்கி, அருளிச்செய்யவேணு மென்னும ளவும்) “ பாசங்கணிக்கி ” என்கிறபாட்டைக்கடாக்ஷித்த. இவர்க்கநபேக்ஷிதத்தை க் காட்டினாலிஷ்டமாமோவென்ன (அதுதானுமித்யாதி) ஜகதா காரதை யாஸ்சர் யமென்னுமதுக் குதாஹரணம் (அக்ருணித்யாதி) “ ஜமஷெதநஹாஸூரபூரஸ்சு ” (ஜகதேதந்மஹாஸ்சர்யம்) இதிபஞ்சமேம்ஸே. * புகழநல்லொருவனிலே - சம்ச யம், * நல்லொருவிலே - விருத்த விபுதிக்கவம், இதில் - ஆஸ்சர்யஜகதா காரதையெ ன்று பேதம்.....*

எட்டாந்திருவாய்மொழி.

முதற்பாட்டு.

மாயாவாமனனேமதுகுதாநீயருளாய்
தீயாய்நீராய்நிலனாய்விசும்பாய்க்காலாய்த்
தாயாய்த்தந்தையாய்மக்களாய்மற்றுமாய்முற்றுமாய்
நீயாய்நீநின்றவாறிலையென்னநியாயங்களே.

ஆரூயிரப்படி.

(மாயாவாமனனே) அத்யாஸ்சர்யபூதனா யாஸ்திதவிரோதி நிரஸந-
சிவனாநீ யென்னைத் தெளிவிக்கவேண்டும். லோகத்தில், வஹ்நிஜல பூ-
ம்யாகாச வாயுக்களையும் தாயையும் தந்தையையும் மக்களையும் மற்றெ-
ல்லானையும் விபூதியாகவுடையையாய், இவற்றோடு பிரியவஸாதாரண-
காரத்தையு முடையையாய்க் கொண்டு நீ நின்றபடியென் என்று விஸ்யி-
தராய் எம்பெருமானைக் கேட்கிறார்.....*

பன்னீராயிரப்படி.

முதற்பாட்டில், காரணரூபமாயும் கார்யரூபமாயு மிருக்கிற சகலபதார்த்த-
ங்களையும் விபூதியாகவுடையையாயிருக்கிற ப்ரகார மென்னாயிருக்கிறது, இத்தை
ஆஸ்சர்ய ரூபனா நீ யருளிச்செய்யவேணுமென்கிறார்.

மாயா-ஸ்வாபாவிகமான வாய்சர்யசக்தியை யுடையையாய், வாமனனே-
அதுக்கருபமாக, மஹாமேருவைமஞ்சாடியாகச்சுருக்கிப்போலே வடிவைச்சிறு-
க விட்டிரந்த வாமனனாய், மதுகுதா - உன்னுடைய சக்திவைசிதர்யத்தில் சந்தே-
ஹித்தாருடைய சம்சயத்தை, மதுவைநிரசித்தாப்போலே நிரசித்துக்கொடுக்கு ம-
வனே, நீ - நீயே, அருளாய் - உன் ப்ரகாரத்தை யருளிச்செய்யவேணும், தீநீர்நில-
ன் விசும்புகால் - அண்டகாரணமான பூதபஞ்சகமும், தாய்தந்தைமக்கள் மற்றும்-
அண்டாந்தர்வர்த்திகளில் ஒருவர் செய்த தொருவர் செய்யாதபடியான மாதா பித்-
ரு புத்ர ப்ரப்ருதிகளும், முற்றும் - தத்சம்பந்திகளாயுள்ள சமஸ்த பதார்த்தங்க-
ளும், ஆய் - நீ யிட்டவழக்காம்படி தத்தத்ப்ரகார விசிஷ்டனாய், அவ்வளவே யன்றி-
யே, நீயாய் - அசாதாரணகாரயுக்தனாய், நீ, நின்ற - நிந்திற, இவைபாறு - இப்படி-
காரம், என்ன - என்ன, நியாயங்கள் - உபபத்தியுத்தங்களாய் இருக்கிறன.

காரணரூப வஸ்துக்களாய் இருக்கிறவைதானே கார்யரூபமாகையாலே ச-
வாத்தமகனா தான் தத்தததோவஸ்பர்ஸில்லாதபடி வ்யாவ்ருத்தனாயிருக்கையு-
ஒருவர்க்கறிய வொண்ணாதபடியாலே யிந்த வேதாந்தரஹஸ்யோப பத்திகளை நீ
யருளிச்செய்யவேணுமென் றுராயிற்று.....

௩௦௮ - முதற்பாட்டு.

விசித்ரமானகார்ய காரணங்களையெல்லாம் விபூதியாகவுடைய-
யிருக்கிற விருப்பை யதுசந்தித்து; இவை யென்னபடிகளென்றாய்
௦௦௨

பன்னீராயிரப்படி.

அநந்தரம், அபிமதஸித்தியால்வந்த பூர்த்தியாலே அதுபுச்சரிதையுள்ளீ, சந்த்ரஞ்சயப்ரமுக சகலபதார்த்தங்களையும் விபூதியாக வுடையையான வைசித்ர்யத்தை யருளிச்செய்யவேணுமென்கிறார்.

அம்-விஸக்ஷணமான. கள்-மதுவையுடைய. மலர்-பூவையுடைத்தாய். தண்-ஸ்ரமஹரமான. துழாய்-திருத்துழாயாலே யலங்க்ருதமான. முடி-மயிர்முடியையுடையையாய். அச்சுதனே - அர்த்தித்தவஸ்து கைப்புருந்தவாரே சேஷிதவ்யூர்த்தியாலே அப்ரச்யுதஸ்வபாவனுனவனே. அருளாய்-நீயருளிச்செய்யவேணும். தாபசீதகரரான, திங்களும்-சந்த்ரனும். நாயிறுமாய்-சூர்யனுமாயும். செழும் - விஸக்ஷணமாய். பல்-பலவாயுள்ள. சுடராய்-தாராக்ரஹக்கூத்ரங்களான தேஜஸ்தார்த்தங்களாயும். இருளாய்-ப்ராணிகளுக்கு பதார்த்ததர்ஸநம்பண்ணவொண்ணாதவிறுளாய். பொங்கு - அந்தப்ராணிகளுடைய வயிற்றுத்திறைதுவாய்க்கொண்டு உச்சரிதமாய். பொழி-சொரியும். மழையாய் மழையாய். புகழாய்-அத்தாஜுண்டான ஸஸ்யாதிபதார்த்தசம்பத்தியாலே சம்பாதயமானபுகழாய். பழியாய் - அவற்றினுடைய பாத்ரவ்யயாதி வ்யதிசேகத்தால்வரும பழிபாய். அப்பழியிகைத்தகாலத்து, பின்னும்-பின்னையும். வெங்கண் - அவர்களை யுபசம்ஹரிக்மைக்கடியாய் க்ருஷ்ணணம். வெம்-க்ருஸ்வபாவனுமான. கூற்றமுமாய்-மருத்யுவாயும்நிற்கிற. இவை-இந்தப்ரகாரங்கள். என-என்ன. விசித்திரம்-வைசித்ர்யங்கள் .....*

நா - இரண்டாம்பாட்டு.

சந்த்ர சூர்யாதி பதார்த்தங்களையுடைய தனக்கு விபூதியாகவுடைய யுயிருக்கிறபடியை யருளிச்செய்கிறார்.

(அங்கண்மலரித்தயாதி) அழகியாய் மதுவோடேகூடின மலையுடைத்தாய்க் குளிர்த்திருந்துள்ள திருத்துழாயைத் திருமுடியிலே யுடையையாய், அந்த வொப்பனையால் வந்தவழகுக் கொருநாளு மொருவேறு பாடினதிகே யென்றுமொக்க நித்யமாம்படி யிருக்கிறவனே. வைத்தவனையத்தோபாதியும் போகயமாகிறதாயிற்று விபூத்யதுபவமிவர்க்கு. “ கீழிற்திருவாய்மொழியில் ‘விள்கின்றபூந்தண்டுமாய்வினாநாறவந்து’ என்று சொன்னதை ஸ்மரிக்கிறார் ” என்று பிள்ளான்பணிக்கும். * மாயன்குழல்விள்கின்றபூந்தண்டுமாய் யுருவுவெளிப்பாடாய் பாதகமாகைதவிரந்து, சாக்ஷாத்கிரித் ததுபவிக்ருகிறே. (திங்களும்நாயிறுமாய்) “ ஸஞ்ஜாஸாஸாஜிதம் தாவம்கிடுகு தாராவதிருதி ” (ஸஞ்ஜாயம்ஸாஜிதம்தாபம் நியேதாராபதிஸம்) என்கிறபடியே, ஆதிதயவிரணங்களால் பிறந்த தாபமெல்லாம் போம்படி சேதநர்க்காப்பாயநத்தைப்பண்ணக்கடவனான சந்த்ரனும், அவனுல்வந்த நீர்க்களிப்பைய யறுத்துக்கொடுக்கு மாதியனுமாய். (செழும்பல்சுடராய்) சேதநர்க்குவரும் லாபாலாபங்களையுடைய கைக்கீடான சஞ்சாரத்தையுடைத்தான நாகூத்ரங்களுமாய். (இருளாய்) சேதநர்க்கு போகயோக்யமானவிறுளாய். (பொங்குபொழிமழையாய்) சகலப்ராணிகளுக்கும் ஜீவிக்கலாம்படி ஸஸ்யங்களையுண்டாக்கும் வர்ஷமுமாய். (புகழாய்) எல்லாருமாகைப்பபும் யஸஸ்ஸாய். (பழியாய்) எல்

ஆரூபியரப்படி.

(சித்திரத்தோர்வலவா) சாரத்யம்பண்ணும்போது, அத்யர்பீரசர்யமாம்படி. தேரைநடத்தவல்லவனே ; ஜயத்தவதத்தினன்று பகலை யிரவாக்கின வத்யர்பீரசர்யமான திருவாழியையுடையவனே; க்ருதாதிக்களான வநேகயுகங்களையும், அவ்வவகாலங்களிலுண்டாயோரோவகையாலே யொத்தும், ஓரோவகையாலே வேறுபட்டும், தேவமதுஷ்யாதி ரூபேண பலவாய், ப்ரதிவ்யக்த்யஸங்க்யமான பதார்த்தங்களையும் விபூதியாகவுடையையாய், இப்படி விஸ்வயநீயனாய் நில்லாநின்றாய், இவையென்னசேராச்சேர்த்திகளென்கிறார்.....*

பன்ஸீராயிரப்படி.

அநந்தரம், உத்துங்கனய்வைத்து ஆஸ்திரபரதந்த்ரானியிருக்கிற நீ, காலோபலக்ஷித சகலபதார்த்தங்களுமாயிருக்க, அவற்றோடு தொற்றற்றுநிற்கி வைஷம்யத்தை யருளிச்செய்யவேணுமென்கிறார்.

அவஸ்த்தாநுரூபமாக, சித்திரம் - விசித்ரமாம்படி. தேர் - தேரை, வலவா-நடத்தவல்லனாய். திருச்சக்கரத்தாய் - அந்த வைசித்ரயம்போலே பகலையிரவாக்கும்பரிகரமான திருவாழியை யுடையவனே. அருளாய் - நீ யருளிச்செய்யவேணும். எத்தனை - க்ருத த்ரோதா த்வாபா கலிரூபமான வெல்லாவகையையு முடைத்தாய். ஓர் - ஒன்றோடொன்றொவ்வாதபடி அத்வீதீயமான. உகமும் - யுகங்களுக்கு நிர்வாஹகனாய். அவையாய் - அந்த காலகாலயமாய்க்கொண்டு. அவற்றுள் - அதுக்குள்ளே. இயலும் - நடப்பதாய். ஒத்த - ஜ்ஞாநைகாகாதயாவொத்து. ஒன் - ஸ்வயம் ப்ரகாசவ ஜ்ஞாத்ருத்வாதி குணவைலக்ஷணயத்தையுடைத்தாய். பல்- “வனகொவஹ-ஓநாடி ” (ஏகோபஹுகரம்) என்கிற மர்யாதையாலே ஸ்வரூபபேதத்தை யுடைத்தாய். உலப்பில்லன் - அஸங்க்யாதமான. பொருள்கள் - சித்திரித்பதார்த்தங்களை. ஆய் - ப்ரகாரமாக வுடையையாய். வியவு - அவற்றினுடைய சாம்யாகார திரோதாயகமான தேவமதுஷ்யாந்யாகாரங்களாலுண்டான வேறுபாட்டுக்கு. ஆய்-நிர்வாஹகனாய். இப்படியிருக்கச்செய்தே, வித்தகத்தால்- “ நஹி கி தாநிஹ-ஓதாநி, ” (நமஸ்த்திதாநிபூதாநி) “ நவாஹதெஷுவஹிதஃ ” (நசாஹந்தேஷ்வஸ்த்திதஃ) என்கிறகணக்கிலே தந்தகதேரோஷாஸம்ஸ்ப்ருஷ்டஹுண விஸ்வயநீயனையோடே. நீ - நீ. நிற்றி - நில்லாநின்றாய். இவை - இவை. என்ன - என்ன. வீடமங்கள் - வைஷம்யங்கள். ....*

ஈடு - மூன்றும்பாட்டு.

க்ருத த்ரோதாநியுகங்களையும், அவ்வவகாலங்களிலுண்டான தேவமதுஷ்யாதிகளையும் விபூதியாகவுடையவனென்கிறார்.

(சித்திரத்தோர்வலவா) விசித்ரமாம்படியாகத் தேரைநடத்தவல்லவனே. வைசித்ரியாவது - த்ரோணன் கையுமணியும் வகுத்து வாசலைப்பற்றிநிற்க, அவனைவிரைந்து அவனுக்கவ்வருகே தேரைக்கொடுபோய்நிறுத்தி அவனுக்கு வ்யாபரிக்கக்கூட மறுத்தானாயிற்று. பீஷ்மன்கையில

ம்பு தூர்ப்போய்விழும், அர்ஜுனன்கையிலம்பு இவ்வருகேவிழும்; ஆகையாலே, அவனம்புவிடப்படுக்கவாறே தேனாப் பின்னே கழலக்கொடுப்போயும், இவனம்புவிடப்படுக்கவாறே தேனாக்கிட்ட நிறுத்தியும். இப்படிதேனாநடத்தும்படியைப்பற்ற - சித்திரத்தேர்வலவாவென்கிறது. (திருச்சக்கரத்தாய்) பகலையிரவாக்கும் பரிகரத்தையுடையவனே.

(எத்தனையோருகமுமவையாய்) க்ருதாநியுகங்களுக்கெல்லாம்நிர்வாஹகனாய். (அவற்றுள்ளியலும்) அவற்றுக்குள்ளேவர்த்திக்கிற. (ஒத்தவியாதி) (ஒத்திருப்பதுமாய் - வியவாயிருப்பதுமான - ஒண்பல்பொருள்களுலப்பில்லனவாய்.) ஓராகாரத்தாலே யொத்தும், ஆகாராந்தரத்தாலே வேறுபட்டுமிருப்பனவுமாய், விஸக்ஷணமுமான பலவகைப்பட்ட பதார்த்தங்களேகங்களை யுடையையாய். தேவமதுஷ்யாதி ஜாதியாலே. யொத்தும், வ்யக்திபேதத்தாலே வேறுபட்டும். சகலாத்மாக்களும்ஜ்ஞாநைகாகாரதயா ஒத்திருக்கச் செய்தேயும், அஹம்த்வமாதிபேதத்தாலே பிந்நராயிருப்பார்களிறே. (வித்தகத்தாய்நிற்றிரீ) இப்படி. விஸ்மயநியாய்க்கொண்டு நிலலாநின்றாய் நீ.

(இவையென்னவிடமங்களே) இவையென்ன சேராச சேர்த்தியான செயல்கள்தான்.....*

ஜீயர் அரும்பதம்.

மூன்றும்பாட்டு. (சித்திரத்தேரித்யாதி) “ எத்தனையோருகமும் ” என்று தொடங்கி, “உலப்பில்லனவாய்” என்னுமளவும் கடாஷுபித்தவதாரிகை (க்ருதத்தோதாதித்யாதி)

சப்தார்த்தம் (விசித்ரமாம்படியித்யாதி) தேனா நடத்துகையிலுண்டானவைசித்திரியை யிரண்டுவகையாக வருளிச்செய்கிறார் (வைசித்திரியாவதித்யாதிவாக்யத்ரயத்தாலே) கையுமணியும் வருத்த - யுத்தத்திலே வ்யூஹவிபாகம்பண்ணி. (கிட்டநிறுத்தியும்) என்றவநந்தரம், செய்தவிது என்றத்யாஹரிப்பது. “சித்திரத்தேர்வலவா” என்றவநந்தரம் “ திருச்சக்கரத்தாய் ” என்கையாலே பவித்தவர்த்தம் (பகலையிரவாக்குமித்யாதி) இதுவுமொரு வைசித்திரியென்று கருத்து.

“ஒத்த - வியவாயிருக்கிற - ஒண்பல்பொருள்களுலப்பில்லனவாய் ” என்றந்வயித்தர்த்தம் (ஓராகாரத்தாலேயித்யாதி) “உலப்பில்லனவாய்” என்றதுக்குமுடிவின்னிக்கே அஸங்க்யாதமான வென்றர்த்தமாகையாலே (அநேகங்களையுடையையாய்) என்கிறார். ஆக, ஒத்திருப்பதுமாய் - வியவாயிருப்பதுமாய் - உலப்பில்லனவான - ஒண்பல்பொருள்களை யுடையையாய்க்கொண்டு - வித்தகத்தாய் நிற்றிரீயென்றபடி. விவரணம் (தேவமதுஷ்யாதித்யாதி) அர்த்தாந்தரம் (சகலாத்மாக்களும்மித்யாதி)

விடமங்கள் - விஷமங்கள். விசித்ரங்களென்றபடி.

சித்திரத்தேர்வலவா, திருச்சக்கரத்தாய் - எத்தனையோருகமுமவையாவற்றுள்ளியலும், ஒத்த - வியவாயிருக்கிற - ஒண்பல்பொருள்களுலப்பில்லனவாய்-வித்தகத்தாய் நிற்றிரீ, இவையென்னவிடமங்கள் - அருளாயித்யந்வயி.....*

நா ன் கா ம் பா ட் டு.

கள்ளவிழ்தாமரைக்கட்கண்ணனையெனக்கொன்றருளா
யுள்ளதுமில்லதுமாயுலப்பில்லனவாய்வியவாய்
வெள்ளத்தடங்கடலுள்விடநாகணைமேன்மருவி
யுள்ளப்பல்யோசுசெய்தியிவைவென்னவுபாயங்களே.

ஆறாயிரப்படி.

(கள்ளவிழ்) மதுஸ்யந்தியான தாமரைபோன்ற திருக்கண்களை
யுடைய கண்ணனே எனக்கொன்றருளிச் செய்யவேணும். நித்யமாயிரு
க்கையாலே யுண்டென்றுசொல்லலாம் சேதநனும், பரிணமஸ்வபாவமா
ய்க்கொண்டு ப்ரதிகூணமவஸ்த்தாந்தர பாக்காகையாலே யில்லையென்ன
லாம் ப்ரக்ருதியுமாய், வெள்ளத்தடங்கடலுள் விடநாகணைமேல் மருவி,
திருவுள்ளத்தாலே பலரகூணசிந்தைகளைப் பண்ணுகிறி, இவையென்
னவிரகுக ளென்கிறார் .....

பன்னிராயிரப்படி.

அநந்தரம், பரத்வ ஸௌல்ப்யரூபமான பேரக்யதை தோன்றும்படி புண்ட
ரீகாகூணை நீ, நித்யா நித்ய சமஸ்த பதார்த்தங்களையும் ப்ரகாரமாகவுடையையா
ய், அவற்றினுடைய ரகூண சிந்தை பண்ணுகிற வுபாயமிருக்கிறபடி. யென்னென்
கிறார்.

கள் - மதுவை. அவிழ் - மலருகிற. தாமரை - செவ்வித்தாமரைப் பூப்போ
லையிருக்கிற. கண் - திருக்கண்களையுடையனான. கண்ணனே - க்ருஷ்ணனே. என
க்கு, நீ நினைக்கிற ரகூணோபாயங்க ளின்னதென்று, ஒன்று - ஒன்றை. அருளாய் -
அருளிச்செய்யவேணும். உள்ளதும் - நித்யமாகையாலே யென்றுமுள்ளதாய். இல்
லதமாய் - அவஸ்த்தாந்தர பாக்காகையாலே யில்லாமையையுடைத்தாய். உலப்பி
ல்லனவாய் - அசங்க்யாதமாய். வியவாய் - அவாந்தரமான வேறுபாட்டையுடைத்
தாயிருக்கிற பதார்த்தங்களை ப்ரகாரமாகவுடையையாய். இந்தசகல சேதநாசேதந
ங்களையும் ரகூணைக்காக, வெள்ளம் - பூர்ணமாய். தடம் - இடமுடைத்தான. கட
லுள் - க்ஷீராரணவத்திலே. விடம் விரோதிகளுக் கப்பிபவநீயனும்படி விஷத்தை
யுமிருகிற. நாகணைமேல் - திருவநந்தாழ்வானுகிற படுக்கையிலே. மருவி - மேவி.
உள்ளம் - திருவுள்ளத்திலே. பல் - பஹுவிதமான. யோசு - ரகூணயோகங்களை.
செய்தி - சிந்தியாரின்றாய். இவை - இவை. என்ன - என்ன. உபாயங்கள் - உபா
யங்களாயிருக்கிறன.

அவதரணோபாயமோ, அநிஷ்டநிவ்ருத்த்யுபாயமோ, அபிமத ப்ரதானோபா
யமோ, ஆஸ்திதசம்ஸாலோஷோபாயமோ, ஆவர்ஜனோபாயமோ வென்றதிகிறிலேன்;
ஒன்றை நிஷ்கர்ஷித்தருளிச்செய்யவேணுமென்று கருத்து.

யோசு-உபாயம்.....*

௩௫ - நான்காம்பாட்டு.

லோகத்தில் நித்யாநித்ய பதார்த்தங்களை விபூதியாகவுடையனா
யிருக்கிறபடியை யருளிச்செய்கிறார்

(கள்ளவிழ்த்யானி) அப்போதலர்ந்த தாமரைப்பூப்போலே யிரு
க்கிற திருக்கண்களையுடையனாய் பவ்யனாயிருக்கிறவனே. அவனுடைய நி

ருக்கண்கள்போலே யாயிற்றிவர்க்கு விபூதியுமாகர்ஷகமா யிருக்கிறபடி. அன்றிக்கே, திருக்கண்களோபாதி பாதகமாகாரின்ற தாயிற்று விபூத்யது பவமுமிவர்க்கு. பாதகமாகையாவதென்னென்னில்; “இன்னது” என்று நிர்ணயிக்கமாட்டாதே சம்சயித்துப்பட்ட தொருக்லேஸமுண்டிறே, அதுவும் பாதகமாயிருக்குமிறே. “கீழிற்றிருவாய்மொழியிலே - ‘சூழ வந்தாமரை நான்மலர்போல்வந்து தோன்றும்’ என்றத்தை ஸ்மரிக்கிறார்” என்றுபிள்ளான் பணிக்கும். அதைஜீயர்கேட்டருளி, “கீழோடுகிறீதியின்படியே யிதுவுமாகப்பெற்றதாகிலழகிது, அங்ஙனன்றிக்கே, இதுரசாந்தரமா யறிவுண்டானபின்பு ப்ரகரணத்தோடு பொருந்தமாட்டாது” என்றருளிச்செய்தாராம்.

(உள்ளதுமித்யாதி) உலப்பில்லனவாய்க்கொண்டு உள்ளதுமாய், வியவாய்க்கொண்டு இல்லதுமாய் யிருந்துள்ள சேதநாசேதநங்களுக்கு நிர்வாஹகனம். “யதூகூராகூரொணாவிநாநுஸுஜோஜெ-ஹெவதி ஹெவ | வாரினாஜாஜிஸுஹ-ஹதாந்தஜிஸுஹ-ஹதாந்தஜிஸுஹ” (யத்துகாலாந்தோணபி நான்யஸம்ஜநாமுபைதிவை | பரிணாமாதிஸம்பூதாம் தத்வஸ்து ந்ருபதச்சகிம்) என்கிறபடியே, அசித்து நஸ்வரமாயிருக்கையாலே யில்லதென்றுசொல்லலாயிருக்கும்; ஆத்மவஸ்து ஏகரூபமாயிருக்கையாலே உள்ளதென்கிறது. (வெள்ளத்தடங்கடலு ளித்யாதி) திருப்பாற்கடலிலே, ப்ரதிகூலர்க்குக் கிட்டவொண்ணாதபடி விஷத்தை யுமிழாநின்றுள்ள திருவநந்தாமுவான்மேலே பொருந்தி. “ஆங்காரவாரமது கேட்டழலுமிழும் - பூங்காரவணையான்” என்கிறபடியே, அஸ்தநாரே பயஸங்கைபண்ணி யழலுமிழுமவனிறே. (உள்ளப்பல்யோகுசெய்தி) திருவுள்ளத்திலே பலரக்ஷண சிந்தைபண்ணுநிற்றி. சேதநபேதத்தோபாதியும் போருமாயிற்று அவன் பண்ணும் ரக்ஷணசிந்தையில் பரப்பு. இப்போதிது கீழோடும் மேலோடும்வயிக்கிறபடி. பென்னென்னில்; அசித்தாவது நஸ்வரமாய்க்கொண்டு த்யாஜ்யமாயிருக்கும், ஆத்மவஸ்து ஏகரூபமாய்க்கொண்டு பாதேயமாயிருக்கும், இவையிரண்டுக்கும் நியந்தாவாயிருக்கு மீஸ்வரன், “இச்சேதநன்றானும், தான் பண்ணிற்றொரு கர்மமும் ‘தனக்கு’ என்னவொரு ருசியுமாயிருக்கையாலே, இவன், ‘தனக்கு’ என்னவோரிச்சைபிறக்கில்லது நம்மைப்பெற விரகத்திற்குந்தது; இவனுக்கோ அதில்லையாயிராநின்றது; இனிச்செய்யும்படியென்” என்று, இவன், “இந்நின்றநீர்மையினியாமுறாமை” என்றால்செய்யுமத்தை, இவன்றலையிவிசைவின்றிக்கே யிருக்கசெய்தே, “இவன்நம்மைவந்து கிட்டினானும் விரகேதோ” என்று, அதுக்குறுப்பாக வுபாயசிந்தைபண்ணிக்கண்வளர்ந்தருளுகிறபடி.

(இவையென்னவுபாயங்களே) சேதநர் பலரான லவ்வவ்ருடைய ரக்ஷணங்களும் பலவாயிறேயிருப்பது; அதுக்கீடான வுபாயமு மறிமே சர்வஜ்ஞனையாலே. இவையென்னவிரகுகளே.....

சுள்ளவிழ்தாமரைக்கட்கண்ணனே - உலப்பில்லவாய்க்கொண்டு - உள்ள
குமாய் - வியவாய்க்கொண்டு - இல்லதமாய் - வெள்ளத்தடங்கடலு ளென்றுதொ
டங்கி, உபாயங்களே - எனக்கொன்றருளா யித்யந்வய8 ..... *

பாசங்கணக்கியென்னையுனக்கேயறக்கொண்டீநீ
வாசமலர்த்தண்டமுயம்முடிமாயவனேயருளாய்
காயமுஞ்சீவனுமாய்க்கழிவாய்ப்பிறப்பாய்ப்பின்னுநீ
மாயங்கள்செய்துவைத்தியிவையென்னமயக்குக்களே.

ஆரூயிரப்படி.

(பாசங்களைக்கி) ஸுஜாதபரிமளதுளதேள பூஷிதமான திருமுடி-
பையுடையையாய், அத்தாய்ஸர்யபூதனூநீ, ப்ராக்ருதவிஷய ப்ராவண்-
யத்தைத்தவிர்த்து த்வதேகதாரகனும்படி யென்னைப்பண்ணிவைத்து, பி-
ன்னையு மிப்ப்ராக்ருதியிலேயிட்டுவைக்கிற வாஸர்சர்யத்தை யருளிச்செய்ய
வேணும். சரீரஜீவஜம்மமாணதி நிர்வாஹகனாய், அவித்யாதிகளாகிற வஞ்
சநங்களைப்பண்ணி வையாநின்றாய்; இவையென்ன தூர்ஜஞேய ப்ரவ்ருத்-
திகளென்கிறார்... ..*

பன்னீராயிரப்படி.

அநந்தரம், என்னை யந்நயப்ரயோஜனமும்படிபண்ணு மதிசயிதபோக்யதை
பையுடையநீ, சரீராத்மாக்களுடைய சம்பந்தமும் உத்பத்திவிநாசமும் நீயிட்டவழ-
க்காயிருக்க, அதிலே யகப்படுத்திவைக்கிற ப்ரகாரங்களென்ன ப்ரமங்களாயிருக்கி-
றனவென்கிறார்.

என்னை - த்வதேகசேஷமாய் த்வதேகரக்ஷயமான ஸ்வரூபத்தையுடையவெ-
ன்னை, பாசங்கள் - அந்நுரூபவிஷயஸங்களை. நீக்கி-கழித்து, “தனக்கேயாகவெ-
னைக்கொள்ளுமீதே” என்னும்படி, உனக்கேயற-த்வதேகப்ரயோஜனனாக, கொண்டி-
ட்டு-அங்கீகரித்துவைத்து. வாசம்-அந்த அந்நயப்ரயோஜனத்வாபாதகமாய் பரிமள
ப்ரசரமான, மலர்-பூவையுடைய, தண்டுமூர்ய - செவ்வித்திருத்துழாயாலே யலநக்-
ருதமான, முடி-மயிர்முடிவையுடைய, மாயவனே - ஆஸர்யபோக்யபூதனே. நீ-ர-
க்ஷகனாமாய் போக்யனுமானநீ. காயமும்-பந்தஸரீரமும், சேவனும் - பத்தஜீவனும்,
கழிவுபிறப்பு - இவற்றுக்குவரக்கடவதான விராசோத்பத்திகளும், ஆய்-நீயிட்டவழ-
க்காமபடியாயிருக்க, பின்னும்-பின்னையும், நீ, சரீராதிகளிலே சக்தனும்படி, மாயங்-
கள் - அவித்யாகர்மவாஸநாருசிகளாகிற வஞ்சநங்களை, செய்து - பண்ணி, வைத்தி-
வையாநின்றாய், இவை-இவை, என்ன-என்ன, மயக்குக்கள்-ப்ராமகவ்யாபாரங்களு-
யிருக்கிறன், அருளாய் - அருளிச்செய்யவேணும்... ..*

சுடு - ஐந்தாம்பாட்டு.

இத்திருவாய்மொழிக்கு நிதானமான பாட்டாயிற்றிது. அதாவது-
* மயர்வறமதிரலமருளி, பின்னையும் எனக்குப்பொருந்தாதபடியான சம்-
சாரத்திலே யென்னைவைத்து ஜீவிப்பித்துக் கொடுபோருகிற விவ்வாஸ-
சர்ய மிருந்தபடியை யெனக்கருளிச்செய்யவேணுமென்கிறார்.

(பாசங்கள்நீக்கி) மயர்வையறுத்து, அவித்யாதிகளைப்போக்கி,
* பலசெய்வினைவன்கயிற்றால் சூழ்த்துக்கொண்டத்தைநீக்கி. (என்னை)
விஷயார்தாங்களிலே காலதாழ்ந்திருக்கிறவென்னை, (உனக்கேயறக்கொ-
ண்டிட்டு) * துயாறுசுடரடிதொடும்படியாகப்பண்ணி, பாசங்கள்நீக்கிற்-
றும் தனக்கேயறக்கொண்டது மெத்தைக்காட்டியென்னில் (வாசமலரித்-
யாகி) வைத்தவனையத்தி லழகைக்காட்டியாயிற்று, புறம்புண்டான பந்த-
றுத்ததும், தனக்கேயாம்படியாகப்பண்ணிற்றும், (பரிமளத்தையுடைய
தாய் மலரோடேகூடின ஸ்ரமஹரமான திருத்துழாய்மாலையைத் திரு

டியிலேயுடைய வாஸ்சர்ய செளந்தர்யயுக்தனே. (அருளாய்) இவ்வளவு புகுரநின்ற வெண்ணையிங்கேபிட்டுவைத்து நலியவோ.) (காயமித்யாதி) சரீரமும் ஆத்மாவுமாய், உத்பத்திவிநாசங்களுமாய். (பின்னுமித்யாதி) உன்பக்கவிலே யறிவைப்பிறப்பித்து, பின்னையும்தில் பொருந்தாதபடியான வெண்ணை சம்சாரத்திலே வையாநின்றாய். (இவையென்னமயக்குக்களே) இவையென்ன தெரியாச்செயல்கள்தாம். புறம்புண்டானபற்றையறுத்துன்பக்கவிலே சங்கத்தைப் பிறப்பிக்கையாலே நீ யங்கேகரித்தாயோவென்றிராநின்றேன், பின்னையு மிஸ்ஸம்ஸாரத்திலே வைக்கையாலே கைவிடநினைத்தாயோ வென்றிராநின்றேன், இதென்னப்ரமம் .....*

ஜீயர் அரும்பதம்.

அஞ்சாம்பாட்டு (பாசங்களித்யாதி) ஆஸ்சர்ய ஜகதாகாரதையை யறுபவிப்பிக்கைக்குப் பாசங்கம் சொல்லுகிறதாகையாலே யிது நிதார்ப்பாட்டுடன்கிறார் (இத்திருவாய்மொழிக்கித்யாதி) விவரணம் (அதாவதித்யாதி)

பலித்தவர்த்தம் (மயர்வையறுத்தென்று) பஹுவசநார்த்தம் (அவிய்யாதிகளையித்யாதி) இவைபாசங்களோவென்ன (பலசெய்வினையித்யாதி) “உனக்கேயறக்கொண்டிட்டு” என்றதுக்கு - உனக்கே யநர்ப்யார்ஹனாய் கைங்கர்யத்திலே யத்யவசிதனும்படி பண்ணியென்று சப்தார்த்தமாகையாலே, அத்தையருளிச்செய்கிறார் (துயரறுவித்யாதி)

கழிவு - விநாசம்.

விவரணம் (புறம்புண்டானவித்யாதி)

காயமும் சிவனுமாய்க்கழிவாய்ப்பிறப்பாயிருக்கிற-வாசமலர்த்தன்மொய்முடியுமாயவனே-நீ-பாசங்கள்நீக்கியென்னை யுனக்கேயறக்கொண்டிட்டுநீ-பின்னும்-மாயங்கள்செய்துவைத்தி, இவையென்ன மயக்குக்கள் - அருளாயித்யந்வயி? .....*

ஆ ரு ம் பா ட் 6.

மயக்காவாமனனேமதியாம்வண்ணமொன்றருளாயயர்ப்பாய்த்தேற்றமுமாயமுலாய்க்குளுராய்வியவாய்வியப்பாய்வென்றிகளாய்வினையாப்பயனாய்ப்பின்னுநீதுயக்காநீநின்றவாறியைவென்னதுயரங்களே.

ஆருயிரப்படி.

(மயக்காவாமனனே) ஸ்ரீவாமநான வழகாலே பிச்சேற்றி, நினத்தது முடித்துக்கொள்ளவல்ல விரகான நீ, தெளிவுடையேனும்படியொன்றுபண்ணியருளாய், அஜ்ஞாநஜ்ஞாநோஷண சிதவிஸ்மயநீய விஷயஜய பாவபுண்ய தத்பல நிர்வாஹகனாய். அதுக்குமேலே, அந்யதாஜ்ஞாநாநிஜந்கனாய் நீ நின்றப்ரகாரமென்ன துக்காத்மகங்களென்கிறார்....*

பன்னீராயிரப்படி.

அந்தரம், ப்ராமகசேஷ்டதங்களை யுடைய வாமநனை, விஸ்வரூபத்திவி சித்ரனாய்க்கொண்டு பண்ணுகிற க்லேசங்க ளென்னாயிருக்கிறனவென்கிறார்.

மயக்கா-வடிவாலும் நடைபாலும் உக்தியாலும் மஹாபலியினுடைய நெஞ்சுப் பரிக்கும்படி. பண்ணின. வாமனனே-வாமநனே. மதியாம்வண்ணம்-எனக்குக்கலக்கத்தீர்த்து அறிவுண்டாம்படி. ஒன்று, அருளாய்-அருளிச்செய்யவேணும். அயர்ப்பு-மறப்பும். தேற்றமும்-தெளிவும். ஆய்-நீயிட்டவழக்காய். அழல்-தாபமும். குளிர்-சைத்யமும். ஆய்-நீயிட்டவழக்காய். வியவு-விஸ்வயநீயமும். வியப்பு - விஸ்வமும். ஆய்-நீயிட்டவழக்காய். வென்றிகள்-லோகத்தில் விஜயஸித்திகளும். ஆய்-நீயிட்டவழக்காய். வினை-புண்யபாபரூபகர்மங்களும். பயன்-தத்தத்பலங்களும். ஆய்-நீயிட்டவழக்காய். பின்னும்-அதுக்குமேலே. தயக்கு-இவற்றிலே சேதநர் கலங்குகிறகலக்கமும். நீயாய்-நீயிட்டவழக்காய். நீ, நின்ற-இம்முகத்தாலே லீலாரஸிகளுக்கொண்டுநிற்கிற. ஆறு-ப்ரகாரங்களான. இவை-இவை. ஜகத்துக்கு, என்ன-என்ன. துயரங்கள்-க்லேசங்களாயிருக்கிறன.

வியவு-வியக்கப்பட்டன. வியப்பு-விஸ்வமாயிருந்தவையும், மிகுதலுமாம்.*

௩௩ - ஆறும்பாட்டு.

விஸ்வரூபத்திருத்தபதார்த்தங்களை விபுதியாகவுடையனாயிருக்கிறபடியை யருளிச்செய்கிறார்.

(மயக்கா) இன்றொன்றின்றிக்கே, ஆரோனுமாகக் கிட்டினா மயங்கப்பண்ணுமவனே. அதெங்கேகண்டோமென்னில் (வாமனனே) தேவகார்யம் செய்யப்போந்தநீ, அந்ததேவர்களை நெருக்கின மஹாபலிதானே நெஞ்சுநெகிழ்ந்துன்கையிலே நீரைவார்த்துத்தானே 'யிசைந்துறும்படி மயங்கப்பண்ணினவனே. “ மன்னேமனங்கொள்ளவஞ்சித்து நெஞ்சுருக்கி ” என்கிறபடியே. (மதியாயித்யாதி) அதுகூல ப்ரதிகூல விபா. மற மயங்கப்பண்ணுதே, நான் தெளியையுடையேனும்படி. பண்ணியருவேணும். (அயர்ப்பாய்த் தேற்றமுமாய்) “ உதஸுததிஜ்ஞாநபொஹு. னு ” (மத்தஸ்ஸம்நுநிஜ்ஞாநமபோஹநஞ்சு) என்றானிறேதானே. (ஸ்ம்ருதியும் தெளிவுமாய். இவ்விடத்தில் விரந்தாகாரத்தைச்சொல்லுறதல்ல, விசித்ராகாரத்தைச்சொல்லுகிறது. (அமுலாய்க்குளிராய்) தோஷனங்களாய். (வியவாய் வியப்பாய்) விஸ்வ விஸ்வயநீயங்களா (வென்றிகளாய்) விஜயங்களாய். (வினையாப்பயனாய்) புண்யபாபகர்களாய், அவற்றினுடைய பலங்களுமாய். (பின்னும் நீதுயக்கா) அதுமேலே, உன்னையாய்ந்தாரும் மதிகலங்கும்படி, அந்யதாஜ்ஞாநரீதஜ்ஞாநங்களைப்பண்ணை. (நீநின்றவாறு) நீநின்றப்ரகாரம். (இவை என்னதுயரங்களே) உனக்கிவைதம்மி லருமையின்றிக்கே லீலையாயிரந்து, எங்களுக்கவைதாம் து:காத்மகமாயிராநின்றன .....

துயரங்கள் - கர்மாத்ருபமான துகங்களை, செய்யும் - பண்ணுமிடத்தில், கண்ணை - சுவதாரதையோடு, சுடர்நீண்முடியாய் - பரதசையோடு வாசியறநடத்

தமவனே. துயரஞ்செய்-துகவேறுபுதமாயிருக்கிற. மாணங்களாய்-அபிஜகாதிநிபந்தர துர்மாணங்களாய். மதனாகி - “வனதெரிசு” (ஏதேமதா) என்கிறபடியே யவையடியாகவரும் செருக்கும். உகவைகளாய்-அத்தால்வந்த ப்ரீதிகளுமாய். துயரம் - அபிநிவேசாதிதுகங்களை. செய்-வினைக்கக்கடவ. காமங்களாய் - பதார்த்தத்ருஷ்ணரூபகாமங்களாய். துலையாய்-அந்தபதார்த்தங்களினுடைய தாரதமயாபாதக பரிமாணமாய். நிலையாய் நடையாய் - அவற்றினுடையஸ்த்திதிகமநங்களுமாய். இப்படி, சேதநர்க்கு, துயரங்கள்-துகங்களை. செய்து-பண்ணி, வைத்தி - வைப்புதி. இவை-இவை. என்ன-என்ன. சுண்டாயங்கள்-பரதுக்கம்பாராத ஸ்வார்த்தப்பரவருத்திகள். அருளாய்-அருளிச்செய்யவேணும்.

சுண்டாயம் - ஸ்வார்த்தப்பரவருத்தி.....*

நடு - ஏழாம்பாட்டு.

துகவேறுபுதவான வபிமாநந்தொடக்கமான விசித்ரபதார்த்தங்களை விபூதியாகவுடையனாயிருக்கிறபடியை யருளிச்செய்கிறார். .

(துயரங்களித்யாதி) துகங்களைப்பண்ணக்கடவக்ருஷ்ணனே. (எத்தாலேநலிவதென்னில்; * முடிச்சோதியிற்படியே திருவபிஷேகத்திலுழகைக்காட்டியாயிற்று) (சுடர்நீண்முடியாய்) தர்ஸநீயமாய் உபயவிபூதிக்கும் சூடினமுடி.) விபூத்யதுசந்தாநமும் திருவபிஷேகத்தோபாதி பாதகமாகாநின்றதாயிற்று. “முற்றவீம்மூவுலகும் விரிகின்றசுடர்முடிக்கேயொற்றுமைக்கொண்டது’ என்றது பின்னாட்டுகிறது” என்று பின்ளான். அவனைக்கேட்டறியவேண்டுகையாலே பாதகமாமிறே. (துயரம்செய்தியாதி) “உாலொஹு” (தாலோஹம்) என்கிற வபிமாநமடிக்கழஞ்சுபெற்றிருக்கும். அங்ஙனன்னிற்கே, “லொஹு” (லோஹம்) என்று துகத்தைப்பண்ணு மபிமாநங்களாய். (மதனித்யாதி) களிப்பும், அதுக்கடியான வுகவையுமாய், “ஸஹாதுஜாயதெகாதி - ஸஹாது நாஸாது, ண்ஸாதி” (ஸங்காத்ஸம்ஜாயதேகாமு - புத்திநாஸாத்ப்ரணயேயதி) என்கிறபடியே விநாஸபர்யந்தமான காமங்களாய். அங்ஙனன்றே பகவத்காமம். (துலையாய்) ப்ரமாணமாய். நிறுக்குமதாய். (நிலையாய் நடையாய்) ஸ்த்தாவஜங்கமங்களைச்சொல்லுதல், ஸ்த்திதிகமநங்களைச்சொல்லுதல். இப்படி துகங்களைப்பண்ணுவியாநின்றாய். (இவையென்னசுண்டாயங்களே)உக்கு லீலையாயிராநின்றது, எங்களுக்கு க்லேஸாவஹமாயிராநின்றது...

ஜீயர் அரும்பதம்.

ஏழாம்பாட்டு (துயரமித்யாதி) “துயரம்செய்மானங்களாய்” இத்யாதியைகடாக்கித்தவதாரிகை (துகவேறுபுதவானவித்யாதி)

விபூதியையதுசந்திக்கிறவிடத்திலே திருவபிஷேகத்தைச்சொன்னதுக்குவம் (விபூதித்யாதி) திருவபிஷேகத்தோபாதியென்றது - “நிற்றிமுற்றத்தன்” என்கிறபாட்டைப்பற்ற. விபூத்யதுசந்தாநமும் திருவபிஷேகமும் பாதகமேகைவேறுபுதென்ன (அவனையித்யாதி) * முடிச்சோதிப்படியே யவனைக்கேட்டறவேண்டுகையாலே யென்றபடி.

தயாம்செய்யாத மாணமுமுண்டோ, இப்படிவிசேஷிக்கிற தென்னென்ன (தாசோஹிய்யாதி வாக்யதவ்யத்தாலே) மதன் - களிப்பு. கர்வயித்யர்த்தம். உகவை-சந்தோஷம். தயாரம்செய்யாத காமமுண்டோவென்ன (அந்நனன்நேபகவத் காமமென்று) “துலை” என்றால் ப்ரமாணத்தைக்காட்டுமோவென்ன (நிறுக்குமதாய்) என்கிறார். “நிலையாய்” இத்யாகி - தர்மிபரமாதல், தர்மபரமாதலென்று, விவக்ஷித்தர்த்தம் (ஸ்த்தாவரோத்யாதி வாக்யதவ்யம்)

“என்னசுண்டாயங்கள்” என்று விசேஷித்ததுக்குபாவம் (உனக்குலீலை விய்யாதிவாக்யதவ்யம்) சுண்டாயம்-லீலையும், ஸ்வார்த்ததப்ரவ்ருத்தியும்.

தயாரங்கள்செய்யுங்கண்ணு, சுடர்நீண்முடியாய் - தயாரம்செய்மானங்களாயென்றுதொடங்கி, என்னசுண்டாயங்கள் - அருளாயித்யவ்யம்.....*

எட்டாம்பாட்டு.

என்னசுண்டாயங்களானிறிட்டாயென்னையாளுங்கண்ணு
வின்னதோர்தன்மையென்றுன்னையாவர்க்குந்தேற்றரியை
முன்னியமூவுலகும்வையாயவற்றைப்படைத்துப்
பின்னுமுள்ளாப்புறத்தாயிலையென்னவியற்கைகளே.

ஆறாயிரப்படி.

(என்னசுண்டாயங்கள்) என்னலீலாயுத்தைய நிற்பின்றாய் என்னையடிமைகொள்ளுகிற க்ருஷ்ணனே. இன்னதொரு ஸ்வபாவமென்று ஜ்ஞாநாதிகருக்கு மறியவொண்ணாத நீ, பழையதான மூவுலகுக்குங்கடவையாய் அவற்றை ஸ்ருஷ்டித்து, பின்னையும்நதர்ப்பஹிர்ஸ வ்யாபித்து நின்றாய், இவையென்னவாஃராய மென்கிறார்.....*

பன்னீராயிரப்படி.

அநந்தரம், அதிசயிதஜ்ஞாநர்க்கு மவபோதிக்கைக் கரியையாய்க்கொண்டு சுகலஜகத்துக்கும் ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளைப் பண்ணுகின்றாய், இவையென்ன செய்திகளாயிருக்கிறதென்கிறார்.

என்னசுண்டாயங்களால்-ஸ்வார்த்தமாயுள்ள வென்ன லீலாவ்யாபாரங்களாலே, எங்கனே, என்ன ப்ரகாரத்திலே, நின்றிட்டாய் - நின்றாய். என்கண்ணு-எனக்கு பவ்யனுன க்ருஷ்ணனே. இன்னதோர் - இன்னபடிப்பட்ட. தன்மையை - ஸ்வபாவத்தையுடைய. என்று - என்று. உன்னை - அபரிச்சிந்ந ஸ்வபாவனுவுண்ணை. யாவர்க்கும் - அதிசயித ஜ்ஞாநராயிருப்பார்க்கும். தேற்ற - நிர்ணயித்ததுக்காட்ட. அரியை - அரியையாயிருப்புகி. முன்னிய - ப்ரவாஹாநாதியாயிருப்பதாய். மூவுலகும் - க்ருதகாகிபேத்தையுடைத்தான மூன்றுலோகத்தையும். அவையாய்-ததாத்தமகதாய். அவற்றை - அவற்றை. படைத்து - ஸ்ருஷ்டித்து. பின்னும் - அதுக்கு மேலே. உள் - அதுப்ரவேஸா நிபந்தநமான அந்தர்வ்யாப்தியையும். புறம் - ஆதாரத்வநிபந்தநமான பஹிர்வ்யாப்தியையும். ஆய்-உடையை யாகாநின்றாய். இவை-இவை, என்ன - என்ன. இயற்கைகள் - ஸ்வாபாவிக வ்ருத்திகளாயிருக்கிறன.....*

எதி - எட்டாம்பாட்டு.

சகலஜகத்தையும் ஸ்ருஷ்டித்து அந்தர்ப்பஹிர்ஸ வ்யாபித்து இப்படி நிர்வஹித்துவைத்து துர்ஜ்ஞேயனாயிருக்கிற விதென்ன வார்ப்ஸ ர்யமென்கிரூர்.

(என்ன வித்யாதி) என்னலீலைகளையுடையையாய் நிற்கிரூய் என்னையடிமைகொள்ளுகிற க்ருஷ்ணனே.

(இன்னதோரித்யாதி) இன்னபடிப்பட்ட ஸ்வபாவத்தையுடையென்று, சர்வகாரணபூதனுள் வுன்னே, எத்தனையேனுமதிசயித ஜ்ஞாநரானவர்களாலு மறியவொண்ணாதபடி நிற்புதி. “ஸூஹாவி நவெது ஹ்ரெய துதம்” (ப்ரஹ்மாபிநவேத்தயல்பம்ப்ரயந்நத:) என்கிறபடியே.

(முன்னியமூவுலகுமவையாய்) ப்ரவாஹரூபத்தாலே பழையதாய்ப் போருகிற மூவுலகுக்கும் கடவையாய். த்ரிவிதசேதநொன்னுதல், த்னாலோக்யமென்னுதல். (அவற்றைப்படைத்து) விபூதியானபோது, அவற்றையுண்டாக்கியென்கிறது; சேதநரானபோது, அவர்களுக்கு ஜ்ஞாநவிகாசத்தை யுண்டாக்கி யென்கிறது. (பின்னுமுள்ளாய்புறத்தாய்) * அந்தர்ப்பஹிர்ஸ வ்யாபித்திருக்கிறவனே. (இவையென்னவியற்கைகளே) உனக்கிவைதான் லீலையாபிராநின்றது, எங்களுக்குகிவைதா னுப்ஸ ர்யமா பிராநின்றது.....*

ஜீயர் அரும்பதம்.

எட்டாம்பாட்டு (என்னசுண்டாயங்கனியாதி) “அவற்றைப்படைத்துப் பின்னுமுள்ளாய் - இன்னதோர் தன்மையென்றுன்னே யாவர்க்கும் தேற்றரியை - என்னவியற்கைகளே” என்றபதங்களைக் கடாசுதித்தவதாரிகை (ஸகலஜகத்தையுமிய்யாதி)

சுண்டாயம் - லீலை.

தேற்றரியை - தெளிகைக்கு சக்யநல்லாதவனே. அறியவொண்ணமைக்குப் ப்ரமாணம் (ப்ரஹ்மாபீத்யாதி)

“முன்னிய” என்றது - ப்ரவாஹரூபேன நித்யமாயென்றபடி. ஸப்தார்த்தம் (ப்ரவாஹரூபத்தாலே யித்யாதி)

இயற்கை - செய்தி. அதாவது - வ்யாபாரம்.

முன்னியவென்று தொடங்கி, புறத்தாய் - என்ன சுண்டாயங்களால் நின்றிட்டா யென்னையாளும் கண்ணு, இன்னதோர் தன்மையை யென்றுன்னே யாவர்க்கும் தேற்றரியை - இவையென்ன வியற்கைகளே யித்யந்வய: . “தேற்றரியை” என்றது - தேற்றரியனாய் நிற்புதி யென்றபடி.....*

ஒன்பதாம்பாட்டு.

என்னவியற்கைகளாலெங்குன்னேநின்றிட்டாயென்கண்ணு தன்னுகரசரணமுதலாகவெல்லாவுறுப்பு முன்னுசவையொளியூரெனிராற்றமுற்றுநீயே யுன்னையுணரவுநிலுலப்பில்லைதுணுக்கங்களே.

ஆரூபிரப்படி.

(என்னவியற்கைகள்) என்ன ஸ்வபாவங்களைபுடையனாய் எந்த வாகாரத்திலே நிற்குறாய் எனக்குபவ்யனான க்ருஷ்ணனே. நெருங்கினகர சரணம் முதலானவெல்லா வுறுப்பும் - அவயவங்களுக்கும், ரஸம், ரூபம், ஸ்பர்ஸம், சப்தம், கந்தம், இவையெல்லா வற்றுக்கும் கடவையான வுன்னையதுசந்திக்கப்புக்கா லுன்னுடைய வைவஸூண்யத்துக்கு முடிவிலே யென்கிறார்.....*

பன்னீராயிரப்படி.

அந்தரம், இப்படி யதியவரிமையா யிருக்கக்கடியான வதிஸௌக்ஷ்மயத்தாலே அக்கரணங்களோடு விஷயங்களோடமிவாசியற வ்யாபரிதாநிற்கிற நிலையென்னாயிருக்கிறதென்கிறார்.

உன்னுடைய வாகாரங்களைக்காட்டி, என்னை - என்னை. ஆளும் - அடிமை கொள்ளுகிற. கண்ணு - க்ருஷ்ணனே. ஒருபடியென்று நிஷ்கர்ஷிக்க வொண்ணாதபடி. என்ன - என்ன. இயற்கைகளால் - ப்ரகாரங்களாலே. நின்றிட்டாய் - நின்றருளினாய். துன்னு - சரீரத்திலே செறியக்கடவதாய். கர சரணமுதலாக - கரசரணதிகளான கர்மேந்தரியங்களும் ஜ்ஞானேந்தரியங்களுமான. எல்லாவுறுப்பும் - எல்லாக்கரணங்களும். உன்னு-மநஸ்ஸோடே ப்ரவணமாயுத்தோடுக்கும்படியான. சுவையொளியூறெலிநாற்றம் - ருருபஸ்பர்ஸ சப்தகந்தங்களாகிற. மூற்றும் - சகலவிஷயங்களும். நீயே - நீயெயாம்படி. உன்னை - அவற்றுக்கந்தராதமாவானவுன்னை. உணரவுறில் - நிரூபிக்கநினைக்கில். “ அணியஸாம் - அணியாம்ஸம் ” என்கிறபடியே, துணுக்கங்கள் - ஸௌக்ஷ்மயங்கள். உலப்பு - முடிவு. இல்லை - இல்லையாயிருக்கும்*

௩௨ - ஒன்பதாம்பாட்டு.

ஜ்ஞானேந்தரியங்களும் கர்மேந்தரியங்களும் சப்தாதி விஷயங்களு மவனுக்கு விபூதியாயிருக்கிற விருப்பை யதுசந்திக்கிறார்.

(என்னவியற்கைகளாலெங்ஙனே நின்றிட்டாயென்கண்ணு) என்ன ஸ்வபாவங்களைபுடையையாய்க் கொண்டு என்னப்ரகாரத்தாலே நிற்குறாய் எனக்கு பவ்யனானக்ருஷ்ணனே.

(துன்னித்யாதி) நெருங்கியிருந்துள்ள கரசரணங்கள் தொடக்கமான வெல்லாவயவங்களும், அதுசந்திக்கப்படப்படுவதாய்-ஆசைப்படுவதாயிருந்துள்ள சப்தாதிருக்கும்கடவையாயிருந்தாய். (உன்னையுணரவுறில்) உன்னையறியப்புகில். (உலப்பில்லைதுணுக்கங்களே) உன்வைவஸூண்யங்களுக்கு முடிவிலே. “ சுணியாஸூணியஸாஸு ” (அணியாம் ஸுமணியஸாம்) என்கிறபடியே, அசித்வஸ்துவைஸ-ஓக்ஷம் ரூபதயா எங்கு ம்புகு வ்யாபித்திருக்குமாவஸ்து, இவ்விரண்டிலும் ஸ-ஓக்ஷம்ரூபேண வ்யாபித்திருப்பதி. (உன்னை நிரூபிக்கப்புகில் ஸௌக்ஷ்மயங்கள் முடிவிலையாயிருக்கும். துணுக்கம் - ஸௌக்ஷ்மயம்.).....*

இதனில் - இதிற்காட்டில். பித்த - வேறு. துணுக்கங்கள் - ஸௌக்யம்யம். இல்லை - இல்லை. என்னும்வண்ணம் - என்னும்படி. தொல்லை - அநாதியாய். நல்-அபௌருஷேபத்வாதி ருணயோகத்தையுடைத்தான. தூவில் - வேதசாஸ்தரத்திலே. அவ்யக்தாஷ்ராவஸ்த்தையிது மதிசூக்யமமாக, சொன்ன-தமஸ்யஸ்பத்தாலேசொல்லப்பட்ட. உருவும் - அசித்தம். அருவும் - சித்தம். நீயே - “ஸடேஷு” (ஸதேஷு) என்கிறமர்யாதையாலே நீயேயானாய். இப்படிசெத்சிச்சரீரியானவளவன்றியே, அல்லி - பூந்தரையுடைத்தான. துழாயலங்கல் - திருத்தழாய்மாலையே. அணி - அலங்காரமாகவுடைய. மார்ப - திருமார்பையுடையாய். என், அச்சதனே - அப்ரத்யதகாரானு லிலக்ஷண விக்ரஹபுத்தனே. இப்படியிருக்கிற வன்னுடைய சர்வப்ரகாரவையத்தை, வல்லதோர்வண்ணம் - வல்லப்ரகாரம். சொன்னால் - வேதாதிகள் சொன்னாலும். உனக்கு - உனக்கு. அதுவே - அதுவே. வண்ணம் - ப்ரகாரம். ஆம் - ஆம்படி. ஆறிதபவ்யனாயிருப்பதி. .... *

௭௫ - பத்தாம்பாட்டு.

வேதைகஸமதிகம்யனுப் காரணமா யதிசூக்யமா யிருந்துள்ள சேதநாசேதநங்களை விபூதியாகவுடையனா யிருக்கிறபடியை யருளிச்செய்கிறார்.

(இல்லையுணுக்கமிய்யாதி) இதிற்காட்டில் வேறுசூக்யமாயிருப்பதில்லையென்னும்படி. அதாவது-இவற்றுக்கு “தனக்கு” என்னவொரு நாமரூபங்களின்றிக்கே, ப்ரஸ்மத்தினுடைய நாமரூபங்களையிட்டு வ்யவஹரிக்கவேண்டும்படி காரணவஸ்த்தமாயிருக்கிறசேதநாசேதநங்கள் நீ விட்டவழக்கு. (தொல்லைநன்னூலிற்சொன்ன) “ஸடேஷுவலொடேஜி. சி. சூலீஸ ” (ஸதேவஸோம்யேதமகர்ஆஸீத்) என்றதிறே. (பழையதாய் ப்ரமாணஸ்ரோஷ்ட்டமான வேதத்திலேசொல்லுகிறவசேதநத்துக்கும், அதிற்காட்டில் சூக்யமான சேதநபதார்த்தத்துக்கும்நிர்வாஹகன்நீயே.) ஆக, ஜகதகாரனாயிருக்கு மிருப்பைச்சொல்லிற்று.

(அல்லித்துழாயிய்யாதி) நித்யவிபூதியுத்தனா யிருக்கும்படியைச் சொல்லுகிறது. அல்லியையுடைத்தான திருத்துழாய்மாலையாலே யலங்க்ருதமான திருமார்வையுடையையாய், அவ்விருப்புக் கொருநானுமழி வில்லாதபடி பரமபத்திலே யெழுந்தருளியிருக்கிறவிருப்பை யெனக்குப் ப்ரகாசிப்பிக்கிறவனே. (வல்லதோரிய்யாதி) இதுக்கிரண்டுபடியாக வருளிச்செய்வர். இவன்றனக்குள்ள வளவெல்லாங்கொண்டுபேசினால், உன்பக்கல் சிலசொல்லிற்று மத்தனைபோக்கியல்லது, உனக்கோரியத்தை யில்லைஜிதேயென்னுதல்; அப்போதைக்கு, அதுவே யுனக்காம் வண்ணம்-அதுவன்றென்கிறது. மற்றைப்படிக்கு, உன்பக்கல் ஸ்நேஹிகளாயிருப்பா ரொத்தனையேனு மளவின்கிக்கே யிருந்தார்களாகிலும், அவர்களோடே

௩௨௮ திருவாய்மொழி—எ-ப. அ-தி. கக-பா.

றைச்சொன்னால், ப்ரீவைகுண்டத்திலே நித்யஞ்ஞரிகளநடுவே அவர்கள்தம் களுக்கும்கூடப் பேச்சுக்கு நிலமன்றிக்கே யிருக்கிற நம்மை, சம்சாரத்திலே அதிசூகூந்தரையிருக்கிற விவனறிந்தானாகச் சொல்லுவதே? என்று சீறுகையன்றிக்கே, இவன்சொன்னதுவே தனக்களவாக நினைத்திருக்குமென்கிறது.....*

ஜீயர் அரும்பதம்.

பத்தாம்பாட்டு. (இல்லையித்யாதி) “தொல்லைநன்னூலிற்சொன்ன - இல்லை நுணுக்கங்களே யிதனில் பிறிதென்னும்வண்ணம் - உருவுமருவுமீயே” என்றபதங்களைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை (வேதைசேத்யாதி) அதிகுக்ஷமமா யிருந்துள்ளவென்றது - காரணாவஸ்த்தையைப்பற்ற,

“இதனிற்பிழிது - நுணுக்கங்கள் - இல்லை - என்னும்வண்ணம்” என்றவயித்தார்த்தம் (இதிற்காட்டிலித்யாதி) ஏதத்விவரணம் (அதாவதித்யாதி) வேதத்திலெங்கே சொல்லிற்றென்ன (சதேவேத்யாதி)

சப்தார்த்தம் (அல்லியையித்யாதி)

முந்தினவர்த்தத்துக்கு, “அதுவே” என்ற ஏகாரம் - பிரிநிலை. வ்யதிரோகார்த்தகமென்றபடி. த்விதியார்த்தத்துக்கு, தேற்றேகாரம். நிஸ்சயார்த்தகமென்றபடி.

அல்லித்துழாயலங்கலணிமாற்ப, என்னச்சதனே - இதனிப்பிழிது - நுணுக்கங்கள் - இல்லை - என்னும்வண்ணம் தொல்லை நன்னூலிற்சொன்ன வருவு மருவுமீயே - வல்லதோர்வண்ணமித்யாரப்பயர்வயஃ.....*

ப தி னெ ன் று ம் பா ட் டி.

ஆம்வண்ணமின்னதொன்றென்றறிவதரியவரியை
யாம்வண்ணத்தாற்குருகூர்ச்சடகோபனறிந்துரைத்த
வாம்வண்ணவொண்டமிழ்களியையாயிரத்துளிப்பத்த
மாம்வண்ணத்தாலுரைப்பாரமைந்தார்தமக்கென்றைக்குமே.

ஆளுயிரப்படி.

(ஆம்வண்ணம்) ஒருவராலு மொருவகையு மறியவொண்ணு சர்வேரீவரனை யுள்ளபடியே யறிந்து அங்குத்தைக்கு ஸத்ருஸமாகவா வாராருளிச்செய்தவாயிரத்திலு மித்திருவாய்மொழியை யதாசக்தி சொ லுமவர்களே, என்றைக்கும் க்ருதக்ருத்யொன்கிறார். ....

பன்னீராயிரப்படி.

அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழியை யப்பசிக்கவல்லவர்கள், யாவ்தா பாவி பகவதபவத்துக் கீடாகச் சமைந்தார்களென்று பலத்தை யருளிச்செ றார்.

ஆம் - உண்டான. வண்ணம் - ப்ரகாரம். இன்னது - இன்னபடிப்பட்டிருப்பது. ஒன்று - ஒன்று. என்று - என்று. அறிவது - அறிவைக்கு. அரிய-அரியனான் அரியை - சர்வேஸ்வரனை. குருகூர்ச்சடகோபன் - * மயர்வறமதிநலமருளப்பெற்ற வாழ்வார். ஆம்வண்ணத்தால் - உள்ளபடி. அறிந்து - அறிந்தது. உரைத்த - அங்குத் தைத் கதருபமாக வருளிச்சேய்த. வண்ணம் - சந்தஸ்ஸை. ஆம் - உடைத்தாய். ஒண் - சர்வாதிகாரமாகிற நன்மையையுடைத்தான. தமிழ்கள் - தமிழாயுள்ள. இவை-இவை. ஆயிரத்தள் - ஆயிரத்தள். இப்பத்தம் - இந்தப்பத்தையும். ஆம்வண்ணத்தால் - தங்கள் ப்ரகாரத்துக்கிடாக. உரைப்பார் - சொல்லவல்லவர்கள். தமக்கு - தங்களுக்கு. என்றைக்கும்-யாவதாதம்பாவியான வறுபவத்துக் கிடாக. அமைந்தார் - சமைந்தார்கள்.

இது - கவிவிருத்தம்.....*

நடு - பதினென்றும்பாட்டு.

நிகமத்தில் - அங்குத்தைக்குத் தகுதியாக வாழ்வாரருளிச்செய்த வாயிரந்திருவாய்மொழியிலு மித்திருவாய்மொழியை யதாசக்தி சொல்ல வல்லா னொன்றைக்கும் க்ருதக்ருத்யொன்கிறார்.

(ஆம்வண்ணமிய்யாதி) இன்னபடிப்பட்டிருப்பதொரு ஸ்வபாவத்தையுடையவனென்றுகொண் டொருவராலுமறிய வரியனாயிருக்கிற சர்வேஸ்வரனைக் கவிபாடிற்று. “ யதொவாஹொநிவஹுஜை ” (யதோவா சோகிவர்த்தந்தே) என்று வேதங்களும் மீண்டவனையாயிற்றுப் பேசினு. (ஆம்வண்ணமிய்யாதி) அவனுக்குத் தகுதியாம்படி யாழ்வாரருளிச் செய்த. அறிவதரியவரியை என்றதாகில் ஆம்வண்ணத்தா லுரைக்கையா வதென், வ்யாஹுதமன்றோ வென்னில் (அறிந்துரைத்த) அவன் * மயர்வறமதிநலமருளவாயிற் றிவர்பேசினு. ஸ்வயந்நத்தாலே யறியப்பார்க்கி லிறே அறிதென்றது, அவன்கொடுத்த வறிவுகொண்டறிவார்க்குக் குறை யில்லையிறே.

“ நெறிவாசல்தானேயாய்நின்றனையெந்து, பொறிவாசல்போர்க் கதவஞ்சாத்தி - யறிவானும் ” என்று ஆக்ஷேபிப்பது ஸ்வயந்நத்தாலே யறியப்பார்ப்பாரையிறே. (ஆம்வண்ணவொண்டமிழ்களிய்யாதி) அவனுக்குத் தகுதியாம்படியிருக்கிற வழகிய தமிழென்னுதல்; தகுதியாயிருந்துள்ள சந்தஸ்ஸுக்களை யுடைத்தாய், சர்வாதிகாரமாகிற நன்மையையுடைத்தான தமிழென்னுதல். வண்ணம் - சந்தஸ்ஸு. அன்றிக்கே, வண்ணமென்று - ஓசையாய், நல்ல த்வநியை யுடைத்தான செந்தமிழென்னுதல். (தமிழ்களியையாயிரத்துனிப்பத்தம்) தமிழாயிருந்துள்ளவிவை யாயிரத்துனிப்பத்தையும். (ஆம்வண்ணத்தாலுரைப்பார்) பின்னை, இத்தைச் சொல்லுமவர்களுக்கும் * மயர்வறமதிநலமருளப்பெற்று அவனுக்குத் தகுதியான சொல்லாலே சொல்லவேணுமோவென்னில்; அத்தேவை யெல்லா மாழ்வார்தம்மோடே, இவர்களுக்குத் தாங்கள் வல்லவளவும் சொல்லவமையும். (அமைந்தார்தமக்கென்றைக்குமே) அவர்களு

கிவ்வாத்மா வுள்ளதனையும், ஈஸ்வரன் முழங்கைத்தண்ணீர் வேண்டா, ஆழ்வார் பரிஈஹமானதுவேபோரும். என்றைக்கும் தந்தாமுக்குத்தா மே யமைந்தார்களா யிருப்பார்கள். ....

ஜீயர் அரும்பதம்.

நிகமம் (ஆம்வண்ணிய்த்யாதி) “ஆம்வண்ணத்தால்” என்று தொடங்கி, “அமைந்தார்தமக்கென்றைக்கும்” என்னுமளவும் கடாக்ஷித்தவதாரிகை (அங்குத் தைக்கித்த்யாதி)

“இன்னதொன்று - ஆம்வண்ணம் - என்றறிவதரியவரியை” என்றர்வயம். இன்னபடிப்பட்டதொன்று அவனுக்காம் ஸ்வபாவமென்றறியவொண்ணாத சர்வேஸ்வரனை என்றிதுக்கு சப்தார்த்தம். இத்தால் பலித்த பாவம் (இன்னபடியித்த்யாதி) அப்படி யறியப்போகாதோவென்ன (யதோவாச இத்த்யாதி) “ஆம்வண்ணத்தால்” என்றது - ஆனபரகாரத்தாலென்றும், அங்குத்தைக்குத் தகுதியாகவென்றபடி. ஆனால் “அறிவதரிய” என்பாணென்னென்ன (ஸ்வயத்தந்தாலேயித்த்யாதி) ஸ்வயத்தந்தாலே யறியப்போகாதோவென்ன, ப்ரமாணம் (நெறிவாசலித்த்யாதி) முதல் திருவந்தாநிலாம்பாட்டு. வாசலானநெறியென்றும், ஸ்வரூபாநுரூபமான புபாயம் தானேயாய்க்கொண்டு நின்ற சர்வேஸ்வரனையென்னுதல்; நெறியென்று - உபாயமாய், வாசலென்று-உபேயமாய், உபாயமுமுபேயமும் தானேயாய்நின்ற சர்வேஸ்வரனையென்னுதல். (ஐந்தித்த்யாதி) பஞ்சேந்தரியத்வாரங்கனி லடைக்கப்படுக்கவர்களை முகத்திலேயறைந்து போருகிறகதவையடைத்து. (அறிவானும்) ஸ்வயத்தநலித்தமான ஜ்ஞாநசத்திகளைக்கொண்டறிவதாக விருக்கிறானெவன்றுக்ஷேபிக்கிறுரென்றபடி. ஸ்வரூபாநுரூபோபாயோபேயங்கள் தானாய்நின்றவனை, இந்தரியங்களை ஐயித்து நுத்தரனறியமாட்டானென்றுகருத்து. இப்பாசுரத்தில், ‘நால்வர்க்கு’ என்று - அகஸ்த்ய புலஸ்த்ய தக்ஷமார்க்கண்டேயர்களை.

பலிதம் (அவர்களுக்கித்த்யாதி) ஆழ்வார் பரிஈஹமானதுவே - ஆழ்வார் பரிஈஹத்துக்கு விஷயமானதுவேயென்றபடி. சப்தார்த்தம் (என்றைக்குமித்த்யாதி) ஈஸ்வரன் முழங்கைத்தண்ணீர்வேண்டாவென்றது - ஈஸ்வரனாகிற முழங்கைத்தண்ணீர் வேண்டாவென்றபடி. முழங்கைத்தண்ணீராவது - ஒருவன் தண்ணீர் குடித்தாலவன்முழங்கையிலே யொழுங்கிற தண்ணீரைக்குடிக்கை.

இன்னதொன்று - ஆம்வண்ணம் - என்றறிவதரியவரியை-குருகர்ச்சடகோபன்-ஆம்வண்ணத்தால் - அறிந்துரைத்த ஆம்வண்ணவொண்டமிழ்களென்றுதொடங்கி, உரைப்பார் - என்றைக்கும் - தமக்கு - அமைந்தாரித்யர்வயம்.....*

தர்விடோபநிஷித்தா த்பர்யரத்நாவளி.

(மாயாவாமனனே.)

ஹருவெதஸூநாஸூரோபெஜஸூகமயமமதெதாஸூஹிஸூகநாபெஜெ வெஸூரெஹாகாநாநியத்யாஸூண சகிதரொதூபநாநாநாநாபெஜெ; ஈ-ஐஜெயகூதலாஜா வஹுஸஹகாணாபெஜெஸூவெஜலாவாஸூரோநாஸூரநாநாவிலவகிததஸூயாஸூபெகூபாடி. எ

(பூஷை) தீயாய் நீராயித்யாதி - பஞ்சபூதங்களாலும்; (சந்த்ரார்யமாத்ஸ்யம்) திங்களும் நாயித்யமாயித்யாதி - சந்த்ராதித்யங்கூத்ராதிகளாலும்; (ஸகலபுகததர்வணுபி) எத்தனையோருகமு மவையாயித்யாதி - க்ருதத்தோதாதி ஸகலகாலவர்த்திபதார்த்தங்களாலும்; (சேதநாத்யை) உள்ளது மில்லதமாயித்யாதி-நித்யாநித்யங்களான சேதநாசேதநவஸ்துக்களாலும்; (லோகநாமநியத்யா) கரயமும் சேவணமாயித்யாதி - புருஷஜம்மவிநாசாதிகளை யுண்டாக்குகிறதாகத் தான்கட்டிவைத்த லோகமர்யாதையாலும்; (ஸ்மரணத்திரோத்பாதநாத்) அயர்ப்பாய்த்தேற்றமுமாய்-ஸ்மரணவிஸ்மரணங்களை யுண்டாக்குகையாலும்; (மாநநாத்யை) துயரம்செய்மானங்களாயித்யாதி-மாநமதாதிகளாலும்;(தூர்ஜ்ஞேயத்வாத்)இன்னதோர்தன்மையை யென்றுன்னையாவர்க்கும் தேற்றியை-இப்படிப்பட்ட ஸ்வபாவத்தையுடையவனென்று, எத்தனையேனு மதிசயிதஜ்ஞாநராலு மறியவொண்ணாதபடி நிற்சையாலும்; (ஸ்வபாஜாம்பஹுஸூபகரணத்) நின்றிட்டாயென்னை யானுக்கண்ணவித்யாதி-தன்னையாஸீரயித்தபேர்களுக்கு நன்மைகளைப்பண்ணுகையாலும்; (வேதஸம்வேத்யபாவாத்) தொல்லை நன்னுலிற்சொன்ன வுருவுமருவுமரீயே - சூக்ஷ்மசித்தித்விஸிஷ்டதயா “ ஸுடெவலஸாடுபிடிபிமுருவீசு ” (ஸதேவஸோமயேதமக்ரஜூஸீத்) இத்யாதியாலே ப்ரதிபாதிக்கப்படுகையாலும்; எம்பெருமா ஸாஸர்யவிபூதிகளென்று “ மாயாவாமனனே ” என்கிறதஸகத்திலே மாறானுலே ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டதென்கிறார் ..... (எஅ)

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி.

மாயாமறன்னைவைத்தவைசித்திரியாலே

தீயாவிசித்திரமாச்சேர்பொருளோ - டாபாமல்

வாய்ந்துநிற்குமாயன்வளமுரைத்தமாறனோ

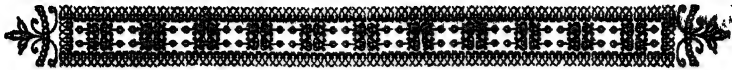
மேய்ந்துரைத்துவாழ்நாளென்று.

(௬அ)

(மாயாமல்) இதில் - எம்பெருமான் காட்டின விசித்ரஜதாகாரதையை யதபவித்த விஸ்மிதராயருளிச்செய்த திவ்யஸூக்தியை யறுவதித்தருளிச்செய்கிறார். அதெங்ஙனையென்னில், * ஏழையராவியில் - உருவுவெளிப்பாட்டாலே நோவுபடும்படி யாற்றுகை கணபுரண்டிருக்கச்செய்தேயும், தம்மையறியாதபடிவைத்து நோக்கிக்கொண்டுபோருகிற விவ்வாஸர்யத்தைக்கண்டவர் விஸ்மிதராக, “இதொன்றுகண்டோ நீரிப்படி விஸ்மயப்படுகிறது” என்று அவன் தன்னுடைய வாஸர்யஜகதாகாரதையைக்காட்டிக்கொடுக்க, அத்தையதபவித்த விஸ்மிதராகிற * மாயாவாமனனிலர்த்தத்தை “மாயாமல் தன்னைவைத்த” இத்யாதியாலே யருளிச்செய்கிறாரென்கை.

(மாயாமல் தன்னைவைத்த வைசித்திரியாலே) அதாவது-சரண்யானுஷன்ரு அஜ்ஞாநாசத்திகளாகிற தோஷமின்றிக்கே சர்வஜ்ஞத்வாதிகுணங்களுண்டாயிருக்க, சரணுகதனைவெனக்கு ஆகிஞ்சர்யாநர்ய கதித்வங்களும் ஆர்த்தியுமுண்டாகையாலே அதிகாரிமாந்யமின்றிக்கேயிருக்க, வைத்ததுக்கு ஹேதுவென் என்று-“பாசங்கள்நீக்கி” என்று தொடங்கி “மாயவனேயருளாய்” என்று அவன்றன்னைக்

ஸ்ரீ

திருவாய்மொழி.

ஏழாம்பத்து.

ஒன்பதாந்திருவாய்மொழி.

என்றைக்கும் - ப்ரவேஸுங்களள்.

ஆரூயிரப்படி.

இப்படிமஹாஸர்யமான ஜகத்ரூபத்தையும், அப்ராக்ருதஸ்வா சாதாரண திவ்யரூபத்தையும், இவையவன் பக்கஸிலே ஸங்கதமாயிருக்கி றபடியையு மதுசந்தித்தத்யந்த விஸ்மிதராய், நிரதிசயப்ரீதியுத்தராய், நி ரஸ்த சமஸ்தப்ரஸ்துத வ்யஸநராயிருந்து, நிரவதிகாஸர்யோபய விதா காரத்தையுள்ளபடியே சொன்னார்; இது தானும் நிரூபித்தவாறே யவன் செயலாயிருந்தது, இத்தையதுசந்தித்து, “அத்யந்தநிஹீநனாயிருந்தவெ ன்னைக்கொண்டு திருவாய்மொழி சொல்லுவித்தருளுவதே” என்று, தம் மைக்கொண்டு திருவாய்மொழி பாடிவித்தருளினவனுடைய சர்வசக்தித் வ ளெளசீல்யவாத்சல்யாதி கல்யாணகுணாதுபவ ஜநிதநிரவதிக ப்ரீதியா லே சொல்லுகிறார்.....*

பன்னீராயிரப்படி.

ஒன்பதாந்திருவாய்மொழியில், கீழ் - தம்முடையவிரோதி நிவ்ருத்திக்குறு ரூபமான, ஈஸ்வரனுடையவாஸர்யசக்தியோகத்துக்கு ப்ரகாசகமாயுள்ள விசித்ர விபூதிமத்தையை யறுபவித்து சந்தஷ்டரானவிவர், இவன் விரோதி நிவர்த்தநத்தி ல் விளம்பிக்கைக்கடியென்னென்று நிரூபித்து, அவன்தம்மைவாசிக கைங்கர்யங் கொள்ளுக்கைக்காக வைத்த ப்ரகாரத்தைக்காட்டக்கண்டு ப்ரீதராய், தம்விரோதி ிடக்கச்செய்தே அத்தை மதியாமல் அசத்தகல்பமாக்கி படிமகொள்ளுக்கைக்கடியா ன நிருபாதிச சம்பந்தத்தையும், ப்ரதமப்ரவர்த்தநத்தையும், பக்தார்த்தப்ரவ்ருத்தி யையும், விரோதியமதியாமல் விரும்பினபடியையும், விருப்பத்தால்வந்த மேன்மை யையும், மேன்மைக்கெல்லைநிலத்தையும், அப்பரத்வாதுபவத்துக்கு விலக்கான பா பத்தினுடைய நிவர்த்தநத்தையும், அதிசயிதாதுபாவ்ய குணயோகத்தையும், அதி னுடைய நித்யாதுபாவ்யதையையும், நிஷ்ப்ரத்யுபகாரமான நிரவதிகோபகாரகத் வத்தையு மறுபவித்து எவம்வித ஸ்வபாவனுணவ நென்விரோதியைக்கழித் தென் னை வாசிக கைங்கர்யங்கொண்டபடிச் செத்தைச்செய்வேனென்று உபகார ஸ்மரு தியாலே அத்யந்தம் ஹ்ருஷ்டராகிறார்.....*

கிழேபலகாலும், “சர்வேஸ்வரன்னைப்பெறுவார்க்கு. ப்ரதிபத்
தகங்களுண்டாயிருந்தாலும் தானேதன்னைத்தரப்பார்க்குமன்று தகையவ
ல்லதொரு ப்ரதிபந்தகமின்றிக்கே யிருக்க, ‘தன்னாலேபேறு’ என்றிருக்
கிறவென்னை யிங்கேவைத்ததென்” என்று கேட்டுப்போருவாரொருவர்
அவனும், இதுக்குநேரான பரிஹாரத்தைப்பண்ணுதே யேதேனுமொரு
குணவிஷ்காரத்தைப்பண்ணி அந்யபரதையைப் பிறப்பிக்குமாயிற்று இவ
ர்க்கிதிலே நெஞ்சுசெல்லாதபடி. இனி, கீழிற்றிருவாய்மொழியிலேயும்—
“சம்சாரத்தில்பொருந்தாமையுண்டாய் உன்னையொழியச் செல்லாமை
யுண்டாய் நீயே யுபாயமாயிருக்க, பின்னையுமென்னை யிங்கேவைத்து ஜீ
விப்பித்துக்கொடுபோருகிற வாஸ்சர்யமிருந்தபடியென், இத்தை யென
க்கருளிச்செய்யவேணும்” என்ன, “கண்டரேதானிதோராஸ்சர்யமிரு
ந்தபடி” என்று அவ்வழியாலே தன்னுடைய வாஸ்சர்ய ஜகதாகா
தையைக் காட்டிக்கொடுத்து, அத்தோடே பணிபோரும்படி பண்ணின
ன். இவரும், அப்போதத்தனையும்த்தை யறுசந்தித்து, அது தலைக்கட்டி
னவாறே அநந்தரம் பழையபடியேகேட்கத்தொடங்குமவரிதே. “இஸ்ஸ
ம்ஸாரத்திலே பொருந்தாதிருக்கிறவென்னை யிங்குவைத்ததுக்கு ஹேது
வென்” என்ன, “நம்மையிதுக்கொருஹேது நிர்ப்பந்தித்துக்கேட்கவே
ணுமோ; கண்டதெல்லாவற்றிலும் நாக்குநீட்டி அவற்றிலே ருசிபண்ணி
ப்போந்திராகில், அதுக்கடியான கர்மங்கிடந்ததாகில், வாசநாருசி கிடந்
ததாகில், அவற்றாலே யிருந்தாலாகாதோ” என்ன, “அவையுங்கிடக்க
ச்செய்தே, அவற்றையும்பாராதே யெனக்கு * மயர்வற மதிநலமருளி
* பாசங்கள்நீக்கியென்னை யுனக்கேயறக்கொண்டபின்பென்னை யிங்குவை
க்கிறதென்” என்று வடிம்பிட்டுக்கேட்க, “நீர்தாமும்மைநமக்காக வோ
க்கிவைத்திராகச்சொன்னீரோ - ‘தனக்கேயாகவெனைக்கொள்ளுமீதே’
என்று, ஆனபின்பு நாம்வேண்டினபடி. விரியோகங்கொள்ளக்கடவோ ம
ன்றோ, ஆனபின்பு நமக்கதிசயத்தைப் பிறப்பிக்கை யுமக்கு ஸ்வரூபமாயி
ருக்குமிதே; ஆனபின்பு, உம்மைக்கொண்டு, ஸ்ரீபிஷ்மசாசாதல்பத்திலே
யிட்டுவைத்து நாட்டுக்கு வெளிச்சிறப்பைப்பண்ணிக் கொடுத்தாப்போ
லே, நமக்கும் நம்முடையார்க்கும் போதுபோக்காகச் சிலப்பந்தங்களை
ப்பண்ணுவிக்கப்பார்த்தோம், அதுதலைக்கட்டுந்தனையுங்காணு மும்மை
வைப்பது” என்று நேரானபரிஹாரத்தனை யருளிச்செய்ய, இவருமத்
தையறுசந்தித்து, சர்வேஸ்வரனு யவாப்தசமஸ்தகாமனய் சர்வ ப்ரகார
பரிபூர்ணையிருக்கிற வவன்றனக்கொரு குறையுண்டாய் அக்குறை பின்
னைத் தம்மைக்கொண்டு திர்ப்பதாகச்சொன்னவார்த்தையைப் பெறுக்க
மாட்டிற்றிலர். “தனக்குச்சில ப்ரபந்தங்கள் வேண்டினுஷ், அதுக்கீடான
ஜ்ஞாநசக்த்யாதிகளால் குறைவற்ற ஸ்ரீவேதவ்யாஸபகவான், ஸ்ரீவாஸ்தீ

பகவான், ஸ்ரீபராஸரபகவான் தொடக்கமானார், 'செந்தமிழ்பாடுவார்' என்று சொல்லப்படுகிற முதலாமுவார்கள், இவர்களெல்லாரும் முண்டாயிருக்க, அநாதிகாலம் சம்சாரத்திலே பழகி சப்தாதிவிஷயங்களிலே யங் யபரனும் 'சுஸந்தேவஸஸவதி' (அஸநேவஸபவதி) என்கிறபடியே அஸத்கல்பனையுருமாய்ந்துபோன வெண்ணைக் கொண்டு தனக்கிடாகக்கவி பாடுவித்துக்கொள்ளுவதாகச் சொன்னவார்த்தை யென்னவார்த்தை, இதுதொரு நீர்மையிருக்கும்படியே, இதைன்னநீர்மை" என்று, சர்வேஸ்வரன் தன்றிறத்தில் பண்ணினவுபகாரத்தை யதுசந்தித்து, அதுக்கொரு ப்ரத்யுபகாரங் காணுமையாலே தடுமாறிச்செல்லுகிறது.....*

ஜீயர் அரும்பதம்.

என்றைக்கும் ப்ரவேஸே, ஈஸ்வரஸ்வபாவத்தையு மருளிச்செய்துகொண்டு கீழ்நிறுவாய்மொழியோடித்து சங்கதியருளிச்செய்கிறார் (கீழேயித்யாதி.) பலகாலுமென்றது - * உண்ணிலாவி தொடங்கிப் பலகாலுமென்றபடி. கேட்கும்படியைக்காட்டுகிறார் (இஸ்ஸம்சாரத்திலே யித்யாதி.) "பாசங்கள்" என்றத்தைப்பற்ற (கண்டதெல்லாவற்றிலுமித்யாதி.) (உனக்கேயறக்கொண்டபின்பு) என்றவநந்தரம், நீசொல்லுகிறவிது பரிஹாரமன்று ஆகையாலே என்று கூட்டிக்கொண்டு, அநந்தரம் (என்னையின்குவைக்கிற தென்னென்று வடிம்பிட்டிக்கேட்க) என்றதுசந்திப்பது. வடிம்பிட்டி - நிர்ப்பந்தித்து, "ப்ரபந்தங்களைப் பண்ணுவிக்கப்பார்த்தோம்" என்று உத்தரம் சொல்லப்பார்த்து, "ஆனாலென்றாற்றாமையெல்லாங்கிடக்க வெறும் ஸ்வகார்யமே பார்க்குமத்தனைபோ" என்றிறசங்கையையும் பரிஹரிக்கிறார் (நீர்தாயித்யாதி) ஒக்கிவைக்கை - ஆக்கிவைக்கை. வெளிச்சிறப்பு - ஜ்ஞாநப்ரகாஸம். பொறுக்கமாட்டும் நிலொன்றது - "என்சொல்லிநிற்பன்" இத்யாதியைப்பற்ற. "இன்கவிபாடும பரமகவிகள்," "ஒப்பிலாத் திவினையேனை," "எதுவுமொன்று மில்லைசெய்வது" இத்யாதிகளைக்கடாஷித்து (தனக்குச்சில ப்ரபந்தங்களித்யாதி) "என்னின்னுயிரின்றொன்றாய்" என்றத்தைப்பற்ற (அஸ்நேவேத்யாதி.) செந்தமிழ்பாடுவார் - அழகிய தமிழ்பாடும் முதலாமுவார்களித்யர்த்த. திருமொழி, "வெந்திறல்" இத்யாதி.....

ஒன்பதாந்திருவாய்மொழி.

முதற்பாட்டு.

என்றைக்குமென்னையுய்யக்கொண்டுபோகிய
வன்றைக்கன்றென்னைத்தன்னாக்கியென்றற்றன்னை
யின்றமிழ்பாடியவீசனையாதியாய்
நின்றவென்சோதியையென்சொல்லிநிற்பனே.

ஆரூயிரப்படி.

(என்றைக்குமென்னை) ஆத்மாந்தகங்கரத்தேவ ஸ்வீகரித்து, ப்ரதிநிடமும் என்னைத் தன்னைப்போலேபரிசுத்தனாக்கி, என்னை யுபகாணமந்

தோறும் நான்தோறு மிப்படியேயாயிற்று விஷயீகரித்தது. இதுதானிரு வர்படியாலு மாற்றப்போகாது. அவனுடைய விஷயீகாரத்துக் கிலக்கான விவர்படியைப்பார்த்தால், அத்தை யிவர் தாம்பொறுக்க வல்லவரல்லர் ; அவனைப்பார்த்தால், தன்னை விபீவசித் துடனே கிடந்தவனை மடிதடவி னவன் “ என்செய்தோமாளே ” என்றநுதபிக்குமாபோலே, எல்லாம் செய்து மொன்றும் செய்யாதானுய் “ இவனுக்கென்செய்வோம் ” என் றிருக்குமவன். (என்னைத்தன்னுக்கி) “ அறிவிலேன் ” என்கிறபடியே அ ஜ்ஞாநாசக்திகளுக்கு கிலக்காயிருக்கிற வென்னை, தன்னோடொக்க ஜ்ஞாந சக்த்யாதிகளை யுடையேனும்படிபண்ணியென்னுதல் ; (என்னைத்தன்னுக் கி) தன்னுடையேனும்படிபண்ணி யென்னுதல். (என்னுல்தன்னை) தன் னாலே தத்தசக்திகளுனவென்னுலே, ப்ரூதிஸ்ம்நூதிஹாஸாதிகளுக்கு கவி ஷயமாம்படியிருக்கிற தன்னை. “ யதொவாஹொநிவநுதெ ” (யதோவா சோரிவர்த்தந்தே,) “ யஸ்யூரிதஃதஸ்யூரிதஃ-ஸவிஜ்ஜாதஃவிஜ்ஜாதாஃ ” (யஸ்யாமதம்தஸ்யமதம் - அவிஜ்ஞாதம்விஜ்ஞாதம்) என்கிறபடியே ப்ர மாணங்களுக்கு கவிஷயமாம்படியிருக்கிற தன்னை. (இன்தமிழ்ப்பாடிய) இ துதன்னிலோடுகிற வர்த்தமும் பரிமாற்றமுங் கிடக்கச்செய்தே, சொல் லிலீனிமைதானே யாகர்ஷகமாயிருக்கும்படி. (பாடிய) என்னைக் கொ ண்டி பாடுவித்தா நென்னுதல், பாடினானென்னுதல். “ ஊத காஃமாய ஹாஹே ” (ஏதத்ஸாமகாயந்நாஸ்தே) என்று முக்தன் ஸாமகாரம்பண் ணுமாபோலே, அவனுமிவரோட்டை யநுபவத்தால் வந்த ஹர்ஷத்துக் குப் போக்குவிட்டு “ தென்ன ” என்றுபாடுமாயிற்று. இப்படியினியவி துண்டானபடி யெங்கனே யென்னில் (ஈசனை) சொல்லவேணுமோ, சர்வேஸ்வரன் செய்யமாட்டாததுண்டோ ; அரிதோ வவனுக்குக் கவிபா டினீர் நீராயிராநின்றீர், அவனைப் பாடினானுக் சொல்லாநின்றீர், இது தான்செய்தபடி யென்னென்ன (ஆதியாய்கின்ற) நான் கவிபாடுகைக்கு ஹேதுவாய் நின்றான் - அவனடியாக நான் கவிபாடிற்று. ஹேதுவானப டிதானென்னென்னில் (என்சோதியை) பிடாத்தை விழவிட்டுத் தன் வடிவழகைக்காட்டினான். திருத்தினாயெடுத்தால் கூப்பிடுமாபோலேகூப் பிட்டேன், அது கவியாய்த் தலைக்கட்டிற்று. வடிவழகைக்காட்டியாயிற்று க் கவிக்குள்ளுறைகொடுத்தது. நீரும் கவிபாடினீராகில் பின்னை மிப்படி கிடந்து படுகிறதென்னென்ன (என்சொல்லிநிற்பனோ) நானும்பாதிவ ழிவந்து அவனுலே விஷயீக்ருதனாயிருக்கிறேனோ ; அன்றிக்கே, பெற்ற பேறுதானளவுபட்டாரியிருக்கிறேனோ. சாதநாறுஷ்ட்டாநம்பண்ணினா ன்குப் பலம் தப்பாமையாலே நானுமிப்பேற்றுக்குச் சிலசெய்தேனாய், இ து ப்ராப்தமென்றிருக்கிறேனோ, பெற்றபேறுதான் ஸாத்மிக்குமதாயாநி யிருக்கிறேனோ, எத்தைச் சொல்லித் தரிப்பது.

“ சூஷ்மெவாயநவ்ஞாஸம்விநாநாயணஹுஹுஃ । கொ ம) ந)ஃபுணரீகாஃநாநுஹாஹாநதகூ டுஹெஸு ” (க்ருஷ்ணத்வைபு

ஸவுகாண்மை. பொதுக்கவல்லவரல்லொன்றது - ப்ரத்யுபகாரம் தேடித்தமொதுவ
 றொன்றபடி. தன்னுடையேனும்படி - தனக்கு சேஷமாம்படி.

“ஸூருதிஸ்ம்ருத்யாநிகளுக்கவிஷயம்” என்றதற்கு ப்ரமாணம் (யதோவா
 ச இத்த்யாதி.) “இன்” என்றதற்குத்தம் (இதுதன்னிலித்த்யாதி.) இதுதன்னில்-
 இத்திருவாய்மொழிதன்னிலென்றபடி. ஓடுகிறவர்த்தமாவது - திருவாய்மொழி பா
 ரிவித்துக்கொள்ளுகை. பரிமாற்றமாவது - ஈஸ்வரனுடைய வ்யாமோஹம். “பா
 டிய” என்றதற்கு - ப்ரயோஜகர்த்துத்வமாதல், ஸ்வயம் கர்த்துத்வமாதலென்று
 விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் (என்னைக்கொண்டித்த்யாதிவாக்யத்தவ்யத்தாலே.) பாடி
 னுனென்றது - “என்முன்சொல்லும்” என்கிறபடியே முற்சந்தைசொன்னுனென்
 றபடி. சொன்னுனென்னுதே, “பாடினான்” என்றதற்கு பாவம் (ஏதத்ஸாமகரயந்
 நித்த்யாதி.) இப்படி போக்யதையுண்டாயிற்றவன் சர்வசக்தியாகையாலே யென்னு
 மத்தை சந்காபூர்வகமாக வருளிச்செய்கிறார் (இப்படியினியவித்த்யாதி.)

மேலுக்கவதாரிகை (கவிபாடினீரித்த்யாதி.) பாட்டுக்குக் காரணபூதனிவனெ
 ன்கிறார் (நான் கவிபாடுகைக்கித்த்யாதி.) விவரணம் (அவனடியாகவித்த்யாதி.)
 ஹேதுவானபடி. யென்னென்னிலென்றது-ஸ்வரூபத்தாலேயோ, குணத்தாலேயோ,
 விக்ரஹத்தாலேயோ வென்றபடி. வடிவழகைக்காட்டி யென்று - ஹேதுவான ப்ர
 காரத்தை யருளிச்செய்கிறார் (பிடாத்தையித்த்யாதி.) பிடாத்தை - போர்வையை.
 கவிக்கு ஹேதுவாக வடிவழகைக் கீழேசொல்லி, “என்சோதியை” என்றதற்கு-
 கவிக்கு விஷயமாக பாவார்த்தம் (வடிவழகையித்த்யாதி.) உள்ளுறைகொடுத்தது-
 விஷயமாகின்றென்றபடி. என்சோதியை - உஜ்ஜ்வலமான வடிவையுடையனாயிரு
 க்கிறபடியை யெனக்கு ப்ரகாசிப்பித்தவனை யென்று சப்தார்த்தம்.

“என்சொல்லிநிற்பன்” என்கிறதென், ஆறியிருக்கப் போகாதோவென்ன
 வருளிச்செய்கிறார் (நானும் பாதிவழியித்த்யாதி வாக்யத்தவ்யத்தாலே.) ஏதத்விவர
 ணம் (சாதநாதஷ்ட்டாந நித்த்யாதிவாக்யத்தவ்யமும்.)

“என்னுற்றன்னை யின்றமிழ்பாடியவீசனை” என்றதற்குத்ருஷ்டார்த்தம் (க்ரு
 ஷ்ணேத்த்யாதி) “சூஷுடெஓவாயநஹுஸம் விஸ்தாஸாயணம் விஹுஸம்
 கொஹுஸம்” (க்ருஷ்ணத்தைவ
 பாயநம்வ்யாஸம் வித்திராராயணம்விபும் | கோஹ்யந்யபுண்டரீகாக்ஷாந்மஹாபா
 தக்ருத்பவேத்) இதி த்ருதியேம்ஸே சதூர்த்தே. அதாவது - வேதவ்யாசரை யுபக
 ரணமாகக்கொண்டு மஹாபாரதம் செய்தாப்போலே யென்றபடி. இதுக்கென்றது-
 இப்பாட்டுக்கென்றபடி. ஆளவந்தார் நிரவாஹத்துக்கு, “இன்றமிழ்பாடியவீசன்”
 என்றதிலேநோக்கு. ஈசன் - சமர்த்தனென்றபடி. எம்பெருமானார் நிரவாஹத்துக்
 கு, “என்னுற்றன்னை யின்றமிழ்பாடியவீசனை” என்றதிலே நோக்கு. ஈசன்-ஹே
 யப்ரதிபடென்றபடி. “சூஷுடெஓவாயநஹு” (க்ருஷ்ணத்தைவபாயநம்) இ
 த்யாதி - ஆளவந்தார் நிரவாஹத்திலே.

போதியவன்றைக்கன்று - என்றைக்கு மென்னை யுய்யக்கொண்டு - என்னைத்
 தன்னுக்கி யென்னுற்றன்னை யின்றமிழ்பாடிய வென்றுதொடங்கி, என்சொல்லிநி
 பதே வித்யந்வயு.....*

இரண்டாம்பாட்டு.

என்சொல்லிநிற்பனென்னின்னுயிரின்றொன்று
யென்சொல்லால்யான்சொன்னவிற்கவியென்பித்துத்
தன்சொல்லாற்றான்நனைக்கீர்த்தித்தமாயனென்
முன்சொல்லுமூவுருவாமுதல்வனே.

ஆறாயிரப்படி.

(என்சொல்லி) என்னையுமொருவஸ்துவாகக்கொண்டு, என்சொல்லால் யான்சொன்ன விற்கவியென்பித்து - ப்ரஹ்மருத்ராதிசுருகாந்த மாவாய் நின்று ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளைப்பண்ணினுப்போலே, என்னையுபகரணமாகக்கொண்டு திருவாய்மொழிபாடியருளின தன்னுடைய விர்த்தகுணத்தை யெத்தைச்சொல்லி பர்யவஸிப்பதென்கிறார் ..... *

பன்னீராயிரப்படி.

அநந்தரம், நான் 'தன்னைக்கவிபாடுகைக்கு, ப்ரதம ப்ரவர்த்தகனான தான் நான் பாடினேனென்று லோகத்தில் ப்ரஸித்தமாக்கித் தான் தன்னைப்பாடிக்கொண்ட வாஸ்சர்யபூதனை யெதுசொல்லி தரிப்பேனென்கிறார்.

என் - என்னுடைய, இன்-விஷயாந்தரஸத்தமான, உயிர்-ஆத்மாவானது, இன்று-இன்று, ஒன்றாய்-தனக்கொருவஸ்துவாய், என்-என்னுடைய, சொல்லால்-வசநய்யக்தியாலே, யான்-நான்கர்த்தாவாக, சொன்ன-சொன்ன, இன் - இனிய, கவி-கவி, என்பித்து-என்றுநாட்டிலேப் ப்ரஸித்தமாக்கி, தன் - தன்னுடைய, சொல்லால்-வாக்காலே, தான்-நான்கர்த்தாவாய்க்கொண்டு, தன்னை - தன்னைவிஷயமாக்கி, கீர்த்தித்த-ஸ்துதித்தவனாய், நான்சொன்னென்கைக்கு, என் - எனக்குள்ளேயிருந்து, முன்சொல்லும்-முன்னுருச்சொல்லக்கடவ, மாயன்-ஆஸ்சர்யபூதனாய், இதுக்கு தாஹரணமென்னலாம்படி, மூவுருவாம்-மூர்த்தித் த்ரயத்தையுடையனாய், முதல்வன்-ஏகிபவித்திருக்கிற காரணபூதனை, என்-எத்தை, சொல்லி-சொல்லி, நிற்பன் - தரிப்பேன்.

அவனுபகாரம் பாசுரத்துக்கு நிலமல்லவென்று கருத்து ..... *

௩௪0 - இரண்டாம்பாட்டு.

தான் தன்னைக்கவிபாடி, நான் பாடினேனென்று லோகத்தில் ப்ரஸித்தமாக்குவதே! (ஒருவனுடையபடி யிருந்தபடியென்) என்று அவனுடைய வாஸ்சர்யத்தைக்கண்டு விஸ்மிதராகிறார். அநாதிகால மஹங்காரமகாரங்களாலே நஷ்டப்ராயமாய்த் தன்பக்கல் வைமுக்யத்தைப்பண்ணிப்போந்தவென்னை, கிரஹேதுகமாக நானாபிமுக்யம்பண்ணும்படி, அவன் விஷயீகரித்தபடியை யதுஸந்தித்தா லெத்தைச்சொல்லி நான்தறையில் கால்பாவுவதென்கிறார்.

(என்சொல்லிநிற்பன்) அவனென்னை விஷயீகரித்த விஷயீகாரம் கிரஹேதுகமென்னவோ, ஸஹேதுகமென்னவோ, இத்தலையை யாராய்ந்

துபார்த்தவிடத் தொருஹேதுகாண்கிறிலர், அத்தலையை யறுசந்தித்துப் பார்த்தவிடத்தொரு ஹேதுகாண்கிறிலர். அநாதிகாலம் கைவிட்டதுக்கு மொருஹேதுகாண்கிறிலர், இன்று கைக்கொண்டதுக்கு மொருஹேது காண்கிறிலர். என்றிய, அதுவென், உடையவனுகையாலே தன்னுடை மையை வேண்டினபோது விஷயீகரித்தானாலோவென்னில்; அங்ங னேசெய்யப்போகிறதில்லை; தன்னுடைமையைத் தான் விஷயீகரித்தானு யிருக்கையன்றிக்கே, இவர்வாக்காலே தன்னைக்கவிபாட, தானுமுளையத் தன்விபூதியுமுண்டாயிற்றாக நினைத்திராநின்றானவன்; ஆகையாலே தா ன் தரிக்கைக்கோ ஁ற்றங்கோல்காண்கிறிலர்.

(என்னின்னுயிரின்றொன்றாய்) (இன்னுயிர்) பகவதபிப்ராயத்தா லே, அவனுடைய வங்கோரத்துக்கிலக்கானபடியாலே சொல்லுகிறாரா தல்; அன்றிக்கே, விபரீதலக்ஷணையாலே பொல்லாதென்கிறாராதல். (இ ன்றொன்றாய்) இன்றைக்கு முன்பிதுதன்னை யொன்றாக நினைத்திராராயி ற்று, இன்றையின்றொருவஸ்துவாயிற்றது. இப்படி யும்மை விஷயீகரித்து அவன்றன்கொண்ட காரியந்தானேதென்ன (என்சொல்லாவித்யாதி) சொல்லுமென்னதாய், சொன்னேனும்நானாய், அதுதா னினியகவியாம் படி நாட்டிலே ப்ரஸித்தமாக்கினான். சப்தமாவில் சர்வஸ்வாமியான சர் வேஸ்வரனதாயிருக்கு மத்தனைபோக்கி, ஸூதரான சம்சாரிக்கில்லையி றே. இனி சேதநனுக்குத் தனித்து ப்ரஸ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளுக்கு யோக் யதையிலையிறே; ஸ்வரூபஸ்த்தித்யாதிகள் தததீநமா யிருக்கையாலே. இதுதன்னை யினியகவியென்று நாட்டிலே ப்ரஸித்தமாக்கினான், “பாலே ய்தமிழிரிசைகாரர்பத்தர்ப்ரவுமாயிரம்” என்கிறபடியே; தான் வென்று அல்லாதாரோடொக்க நின்று அர்ஜுநனைப்புகழுமாபோலே. “மலைபுனா தோள்” இத்யாதி. [செங்கணலைவலை] “சுவாகு)நாடி” (அவாக்யநா தர:) என்றிருக்கக்கடவவவன், அதடையவழிந்தேத்தத் தொடங்கினா யிற்று. “இன்கவியென்பித்து” என்னுநின்றீர், இங்ஙனன்றோவென்னில்; அன்று; பின்னைச்செய்தபடி யென்னென்னில் (தன்சொல்லாவித்யாதி) சொல்லும் தன்னது, சொன்னானும் தான், சொல்லிற்றும் தன்னை. கவி பாட்டுண்டேன் நானாகில் கிடர்! கவிபாடினேன் நானாவது. தான் தன் னைக் கவிபாடினாகில், நீர் கவிபாடினீரென்று நாட்டிலே ப்ரஸித்தமா க்கினபடி யெங்ஙனையென்னில் (மாயன்) சொல்லவேணுமோ, ஆஸ்ரீர் யசக்தியுத்தனன்றோ. என்னை யுபகரணமாகக்கொண்டு தானே கவிபாடி னான், உம்மை யுபகரணமாகக்கொண்டு கவிபாடினபடி யெங்ஙனையென் ன (என்முன்சொல்லும்) அவன் முற்சந்தையிடப் பின்னே நான்சொன் னேன். தான் சொன்னாகில் ஸ்ரீகதையோபாதி வறமுறுகலாய்ப்போமி றே. நம்பிதிருவழுதிநாடுதொலர், “ஸ்ரீகதையோவானொருவன் சந்த்யாஸ தஸ்விலேவந்துகண்டால், பின்னையிவனுக் குழக்கரிசியைக்கொடுப்பித்

திருவாய்மொழி—எ-ப. கூ-தி. உ-பா.

[illegible]

ஜீயர் அரும்பதம்.

இரண்டாம்பாட்டு (என்சொல்லியித்தயாதி.) “என் சொல்லாலயான் சொன்னவின் கவியென்பித்துத்தன் சொல்லால் தான்றன்னைக் கீர்த்தித்தமாயன்” என்றபதங்களைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை (தான்றன்னையித்தயாதி.) “என்னின்னுயிரின்றென்றாய் - என்சொல்லிநிற்பன்” என்றவற்றைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகாந்தரம் (அநாதி காலயித்தயாதி.)

“என் சொல்லிநிற்பன்” எந்த ஹேதுவைச் சொல்லித் தரிப்பென்றுச் சப்தா ர்த்தம். ஒருவழியாலும் தரிக்கைக் காலம்பரமில்லையென்று கருத்து. தமக்காலம்பர மில்லாமையைப் பரக்க வுபபாதிக்கிறார் (அவனென்னையென்று தொடங்கி, ஊற்றற் கோல்காண்கிறலொன்னுமளவாலே,) கீழ்வாக்யத்தி லர்த்தத்தை வ்யுத்த்ரமமாக விவரிக்கிறார் (இத்தலையை யித்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே.) “இத்தலையை” இத்யாதி வாக்யவிவரணம் (அநாதிகாலமியத்யாதிவாக்யத்வயம்.) அதாவது-அநாதிகாலீழ்பே ளிதித்து உக்கடயாத்த்ருச்சிகம்டியான த்ருப்தவிஷயீகாரம்போலே நிர்ஹேதுகமென் னவம்போகாது, இத்தலையிலொரு ஹேதுகாணமையாலே உபாஸகவிஷயீகாரம்.

போலே ஸ்வேதகமென்னவும் போகாதென்றபடி. ஸ்வதமியானவன், ஸ்வத்தைய பேசுதிதமானபோதங்கேரிப்பன், அநபேசுதிதமானபோது விட்டுவைப்பன், ஆகையாலே நிர்வேதகமென்னவொண்ணாதோவென்கிற ப்ரதிவாத்தியத்தைய யதவதித்து பரிஹரிக்கிறார் (என்றியவித்யாதி வாக்யத்தவ்யத்தாலே) என்றிய-எதுக்காக. அதுவென்-அதேது. ஊற்றங்கோல்-ஊன்றுகோல். இன்றென்றது - * மயர்வறமநிசலமருணின வின்றென்றபடி.

மேலே “ஒன்றாய்” என்னுந்நிற்க, “இன்னுயிர்” என்று ஸ்லாகிக்கலாமோவென்ன (பகவதித்யாதி) பரிஹாராந்தரம் (அவனுடையவித்யாதி) மூன்றாமர்த்தம் (அன்றிக்கே விபரீதேத்யாதி) “இன்றொன்றாய்” என்றதுக்குபாவம் (இன்றைக்குமுன்பித்யாதி)

மேலுக்கவதாரிகை (இப்படியும்மையித்யாதி) அவன் ப்ரஸித்தமாக்கினானென்கிறதென், வஸ்துதா சப்தமும்மதன்றோவென்ன (சப்தமாகிலித்யாதி) சொன்னவர் நீரல்லீரோவென்ன (இனிசேதநனுக்கித்யாதி) அதுக்குவேத (ஸ்வரூபஸ்த்தித்யாதிகளித்யாதி) சப்தார்த்தம் (இததன்னையித்யாதி) நாட்டிலே ப்ரஸித்தமாக்கினென்கைக்கு, இவர்கவியை நாட்டாரினிதென்பர்களோவென்ன (பாலேய்தமிழரித்யாதி) தானேசெய்த வேறொருவர்பக்கலிலே ப்ரஸித்தமாக்கினதுக்கு த்ருஷ்டார்த்தம் (தான்வென்றித்யாதி) தானேவென்று அவனைப்புகழ்ந்தாரோவென்ன, ப்ரமாணம் (மலையித்யாதி) பெரியாழ்வார்திருமொழி. “அலைவலை” என்றதிக்குவேண்டிவது. அலைவலை-பஹு-ஜல்பம் அதுக்கர்த்தம் (அவாகீத்யாதி)

தடஸ்த்தசங்கை (இன்கவியித்யாதி) “தன்சொல்லால்” இத்யாதிக்கர்த்தம் (சொல்லும்தன்னித்யாதி) “என்சொல்லால் யான்சொன்ன” என்றதுக்கு ப்ரதிசேஷத்தையா, தன்சொல்லால் தான் கீர்த்தித்தவென்னுதே, “தன்னை” என்றுவிசேஷிக்கிறதென்னென்ன; த்ருஷ்டாந்தார்த்தமென்கிறார் (கவிபாட்டுண்டேனித்யாதி) கவிபாட்டுண்கை-கவிக்கு விஷயமாகை.

மேலில்பதத்துக்கு சங்கதியிவாராக வதிஷ்ட்டிகை (என்னையுபகரணமாகித்யாதி) தான்சொல்லவொண்ணாதோ, இவகைகொண்டு சொல்லவேணுமோவென்ன (தான்சொன்னாகிலித்யாதி) வறமுறுகல் - கருகிப்போனது. ஸ்ரீகேதக்கும் கிருவாய்மொழிக்குமுண்டான வாசியை யாப்தஸமவாதத்தாலே தர்ஸிப்பிக்கிறார் (தம்பியித்யாதி) ஸந்தயாஸதஸ்ஸ - ஊர்ப்பொதுச்சாவடி. அதுதானென்போலவென்றது - தான்கவிபாடி ஆழ்வார்மேலே யேறிமிகிறதாதா நென்போலையென்றபடி. “கீழ்ச்சொன்ன வேதப்ரதாரமும் த்ரிபுரதஹரம மவனேசெய்தான்” என்னுமதுக்குமேலே ப்ரமாணங்காட்டுவாராக பீடிகை (தானேகார்யமித்யாதி) ப்ரமாணத்தென்னையருளிச்செய்கிறார் (யோப்ரஹ்மாணமித்யாதி) (ஸவிஷேஹேமஹேஸ்வர) என்றதும் என்றுகூட்டுவது. இதுக்கு, (ஸ்வபாவங்கிடர்) என்றுகீழோடேயந்வயம். “மூவுருவாமுதல்வன்” என்று - ஸ்வய்யாபாரத்துக்குக் காரணமென்பா நென்னென்ன; தான்செய்தகார்யம் தன்னதீரமானுப்போலே இவர்கள்செய்தகார்யமும் தன்னதீரமென்கைக்காகச் சொல்லுகிறதென்கிறார் (இப்போதுதானேயித்யாதி); இவர்கள்மேலே யேறிட்டது மதபோலேகிடொன் றத்யாஹார்யம்.

* என்னினுயிரின்றொன்றாயென்றுதொடங்கி, மூவுருவாமுதல்வன் - என்முசொல்லும் - என்சொல்லிநிற்ப னித்யந்வய: .....

மூ ன் று ம் ப ா ட் டி.

ஆமுதல்வனிவனென்றுதற்றேற்றியென்
 னாமுதல்வந்துபுகுந்துநல்லின்கவி
 தாமுதற்பத்தர்க்குத்தானறனைச்சொன்னவென்
 வாய்முதலப்பனையென்றுமறப்பனே.

ஆறாயிரப்படி.

(ஆமுதல்வன்) ஆயிவனே சர்வேரீவரனென்று தன்னையுள்ளப
 டியே யறிவித்து, என் நாவையியமித்துக் கொண்டெந்து புகுந்து, * அ
 யர்வறுமமரர்களுக்கு போக்பமாக நல்லனவா யினியவானகவினைத் தா
 ன் தன்னைச்சொல்லுகையாகிற விம்மலோபகாரத்தை யென்று மறப்ப
 னென்கிறார்.....*

பன்னீராயிரப்படி.

அந்தரம், பத்தர்களுக்காக வென்னைக்கொண்டு தான் தன்னைக் கவிபாடின
 வுபகாரகளை யொருகால் மறக்கவிரகுண்டோ வென்கிறார்.

முதல்வன்-காரணபூதனை தான். இவன்-இவன். ஆம் - கவிபாடுகைக்காம்.
 என்று - என்று. தன் - தன்னை. தேற்றி-என்பக்கலிலே தேறும்படிபண்ணி. அதுக்கீ
 டாக, முதல்-முந்தற. என்-என். நா-நாவிலே, வந்து-வந்து. புகுந்து-புகுந்து. நல்-
 அர்த்தசப்தலக்ஷணங்களில் குறைவற்றிருப்பதாய். இன் - சந்தர்ப்பசாரஸ்யத்தையு
 டைய. கவி - கவியை. தா - சத்வசத்தி. முதல் - முதலான, பத்தர்க்கு - பத்திகுண
 யோகத்தையுடையவர்க் கதுபால்யமாம்படி. தான்-தானே. தன்னை - தன்னை. சொ
 ன்ன - சொல்லாரின்றுகொண்டு. என் - என். வாய் - வாக்க்வருத்திக்கு. முதல் - மு
 தலான. அப்பனை - உபகாரகளை. என்று - என்று. மறப்பன் - மறப்பன்.

அவ்வுபகாரகத்வம் ப்ரகாசியாதொருகாலமுண்டாகிலிறே மறக்கலாவதெ
 ன்றுகருத்து. கவிபாடுகைக்கு ப்ரதானஞவா னிவனென்று என்னைத் தன்பக்கலிலே
 தேறும்படிபண்ணி யென்றுமாம். வாய்முதலென்று - வாய்த்த ஹேதுபூதனென்று
 மாம். தாமுதல் பத்தொன்று - அந்நயப்ரயோஜனராய் ப்ரதானரான பத்தொன்று
 மாம்.....*

௩௫ - மூன்றும்பாட்டு.

ப்ரத்யுபகாரம்பண்ணுதொழியவு மாங்கிட!ர் நான் மறந்துபிழை
 கப் பெற்றேனாகி லென்கிறார்.

(ஆமுதல்வனிவனென்றுதற்றேற்றி) முதல்வனுமீவனென்று
 ன்பக்கலிலே யெனகருத் தெளிவுண்டாம்படியாகப்பண்ணி - காரணவா
 யங்களினுபாஸ்யனாகச் சொல்லப்படுகிறான் தானேயென்று தன்பக்க
 லே நான்தெளியப்பண்ணியென்னுதல்; அன்றிக்கே, பரமபதத்தோயா!
 சம்சாரத்தையும் திருத்தநினைத்தோம், அதுக்கிவன்முதலாம் - அடிய

மிகவென்று, தற்றேற்றி-என்பக்கவிலே தன் ஸ்வரூபாதிகளைத் தெளி
யப்பண்ணி யென்னுதல். இங்கேயருளிச்செய்யும்வார்த்தை - “ திருப்பு
ற்றுக்குக் கிழக்கே கரியமாணிக்காழ்வார்திருமுன்பின் ஸோபாநத்திலே
ஆளவந்தாரொழுந்தருளியிருக்க, உடையவர் திருப்புற்றுக்குக் கிழக்காக
வெழுந்தருளி நிற்கிறவரைக்கண்டு, ‘ ஆமுதல்வனிவன் ’ என்றருளிச்
செய்தாராம் ” என்று. (என்றாமுதல்வந்துபுகுந்து) சர்வேஸ்வரன் ப்ர
ஹ்மாவைக்கடாகூறித்து, அவன்பின்னை “ ஜ்ஜநாபெவதெஸ்ய ஹ்மபு
வ்யுதேயம்ஸாஸூதீ ” (மச்சந்தாதேவதேப்ராஹ்மந் ப்ரவ்ருத்தேயம்ஸா
ஸ்வதீ) என்கிறபடியே அவன்சரஸ்வதியையேவி, இப்படி நாவிரண்டு நி
லேநின்றிறே ஸ்ரீவால்மீகிபகவானைப் பேசுவித்தது; அங்ஙனேரிடையிழன்
றிக்கே, என்னுடையநாக்கிலேதானே முற்பாடனாய்வந்து புகுந்தென்னு
தல். அன்றிக்கே, என் நாவுக்கடியாய்வந்து புகுந்தென்னுதல். (நல்லி
ன்கவி) லக்ஷணேபேதமாய், அந்தலக்ஷணங்கிடக்கச்செய்தே சொல்லி
லினிமைதானே ஆகர்ஷகமாம்படி யினிதான கவிகளை. (தாமுதல்பத்தர்
க்கு) அஸ்ப்ருஷ்ட சம்சாரகந்தரான நித்யசூரிகளுக்கு. “ கேட்டாரார்
வானவர்கள் ” என்கிறபடியே, அவர்கள்கொண்டாடும்படிசொன்ன வெ
ன்னுதல். சம்சாரத்தில் தலையான முமுகூக்களுக்கு. (தான்தன்னைச்
சொன்ன) தானேசொல்லுதல் நானேயொருபடிசொல்லுதல் செய்கை
வன்றிக்கே, * என்றாமுதல்வந்துபுகுந்து தான்தன்னைச்சொன்னாயிற்று.
(என்வாய்முதலப்பனை) எனக்குவாய்த்த காரணபூதனை மஹோபகாரக
னை யென்னுதல்; “என் நாமுதல்” என்கிறது தன்னையே யதுபாஷித்து,
என் வாக்குக்கு முதலானவப்பனையென்னுதல். (என்றுமறப்பனே) மூன்
பநாதிகாலம் மறந்துபோந்ததாயில் இனிமேல் நினைக்கைக்குடலான கா
லத்தையெல்லாம் மறக்கைக்குடலாக்கினால் தான்மறப்பனே. முன்பு நி
னைக்கையிலுள்ள வருமையோபாதியும் போருமினி மறக்கையிலுள்ள வ
ருமையும், இனியேதெனுமொருநாள் தானென்னாலே மறக்கப்போமோ*

ஜீயர் அரும்பதம்.

மூன்றும்பாட்டு (ஆமுதல்வனித்யாதி.) “ வாய்முதலப்பனை யென்று மறப்
பன்றத்தைக்கடாகூறித்தவதாரிகை (ப்ரத்யுபகாரயித்யாதி)

“ தற்றேற்றி ” என்று - தச்சபத்தாலே மீஸ்வரனைச்சொல்லி, தன்பக்கவி
பதனிலைப்பண்ணியென்றபடி. விவரணம் (காரணவாக்யங்களிலித்யாதி.) அந்
நந்தரம் (அன்றிக்கேயித்யாதி.) “ தற்றேற்றி ” என்றதுக்கு-தன் ஸ்வரூபாதி
யென்பக்கவிலே தெளியப்பண்ணி யென்றிரண்டாமர்த்தம். அதாவது - ஜகத்
ததிருத்தத்தக்க ஜ்ஞாநமுண்டாம்படி * மயர்வறமதிகல மருளுகை. ப்ராசங்கிக
லாக வைதிற்யம் (இங்கேயித்யாதி.) இங்கேயென்றது - ஜகத்தைத் திருத்தகைக்கி
லுண்டியாமென்று சொன்ன விவ்விதத்திலே யென்றபடி.

என்னுடைய முற்பாடனாய்வந்து புகுந்தென்னுமதுக்கு வ்யாவர்த்தம் (சர்
வேஸ்வரனித்யாதி.) இகடயீடு - வ்யவதாரம். என்னாலிலே, முதல்-முற்பாடனாய்;

அத்வாரகமாகப் பாவெடுத்தென்னுதல்; என்னுவுக்குமுதலான காரணமாய்வந்து பு
குந்தென்னுதல். “நாபிஸு)வரிதஃகூதுஃகூபாதுபிஸுதுபி. பிஃபூபாபெடி
வதெஸுபுஹநு” (ராமஸ்யசரிதம்க்ருத்ஸநம்க்ருத்வம்ருஷிஸத்தம் | மச்சந்தாதே
வதேப்ரஹ்மந்) இத்யாதிபாலகாண்டே. என்னுவுக்கடியாயென்றது - என்வாக்ப்ர
வ்ருத்திக்கடியா யென்றபடி.

நாயராய் - பரிசுத்தராய். ப்ரதாநரான நித்யசூரிகளுக்கென்று முந்தினவர்
த்தம். “முதல் பத்தர்” என்றதுக்கர்த்தாந்தரம் (சம்சாரத்திலித்யாதி.) எம்பெரு
மானார் நிர்வாஹத்திலே வ்யாவ்ருத்தி (தானேசொல்லுதலித்யாதி.)

“என்றுமறப்பனே” என்றதுக்குபாவம் (முன்பநாதித்யாதி.) கீழ்வாக்ய வி
வரணம் (முன்புரினைக்கையித்யாதி வாக்யத்வயமும்).....*

நா ன் கா ம் பா ட் டு.

அப்பனையென்றுமறப்பனென்னுகிடையே
தப்புதலினித்தனைக்கவிதான்சொல்லி
யொப்பிலாத்திவினையேனையுய்யக்கொண்டு
செப்பமேசெய்துதிரிகின்றசீர்கண்டே.

ஆரூயிரப்படி.

(அப்பனையென்று) என்னை யுபகரணமாகக்கொண்டு கவிசொல்
லாநிற்கச்செய்தே, தப்பாதபடி சொல்லி யொப்பிலாத்திவினையேனையிரு
க்கச்செய்தே என்னை யாத்மாந்தமாக வடிமைகொண்டு, மேன்மேலான ந
ன்மைசெய்து திரிகின்ற சீர்கண்டு, அப்பனையென்று மறப்பனென்கிறார்.*

பன்னீராயிரப்படி.

அநந்தரம், என்விரோதியைப்பாராதே விரும்பி யென்னைக்கொண்டு தப்பா
மல் கவிபாடுவித்துக்கொண்ட மஹோபகாரத்தைக் கண்டுவைத்து அவனைமறக்கும்
படியென்னென்கிறார்.

என்னுகிடையே - என்பக்கல்லேதானாய். தப்புதல் - தப்புதல். இன்றி - இல்
லாதபடி. தனை - தன்னை. தான் - தானே. கவி - கவி. சொல்லி - சொல்லி. ஒப்பு-
ஒப்பு. இலா - அற்றிருப்பதாய். தீ - க்ருமான. வினையேனை - பாபத்தையுடையே
னான வென்னை. உய்ய - உஜ்ஜிவிக்கும்படி. கொண்டு - கைக்கொண்டு. அஸ்ப்ருஷ்
டசம்சாரகந்தரோடு பரிமாறுமாபோலே, செப்பமே - செவ்வையே. செய்த-செ
ய்து. திரிகின்ற - வர்த்திக்கிற. சீர் - சிலத்தை. கண்டு - கண்டுவைத்து. அப்பனை-
இப்படி. யுபகாரகனாவனை. என்று - அபகாரியானபோதுதான். மறப்பன் - மறப்
பனே.....*

ஈடு - நான்காம்பாட்டு.

தானே தன்னைக் கவிபாடிக்கொண்டானாகி லோராஸ்சர்ய மில்லை,
அதுக்குப் பாங்கன்றிக்கேயிருக்கிற வென்னைக்கொண்டு தப்பாமே கவிபா
டின விவ்வுபகாரத்தை யினிமறக்க வுபாயமில்லையென்கிறார்.

(அப்பனையென்றுமறப்பன்) உபகாரகனவனை நானென்று மறப்பன். இனி அவனுபகாரம்பண்ணினாற்றான் மறக்கப்போமோ.

உமக்கு மறக்கவொண்ணுமைக் கவன்பண்ணினவுபகாரமேதென்றால் (என்னுகியேதப்புதலின்றித்தனைக்கவிதான்சொல்லி) என்னை யுபகாரணமாகக்கொண்டு கவிபாடுகிறவிடத்து, என்னுடைய ஸ்பர்ஸத்தாலே வந்ததோஷம் தட்டாதபடி கவிபாடினான். (என்னுகியே) என்பக்கலிலேதானாய். இவ்விடத்துக் கெம்பாரருளிச்செய்யும்படி - “ தான்பாடினானுகில் நிரவத்யமாய்த்தலைக்கட்டும், நான் பாடினேனுகிலும் வருந்தியொருபடி தலைக்கட்டும், என்னையுபகாரணமாகக்கொண்டு கவிபாடாநிற்கச்செய்தேயு மென்னோட்டை ஸ்பர்ஸத்தால் வந்ததோஷம் தட்டாதபடி கவிபாடித்தலைக்கட்டினான் ” என்று. (தனைக்கவிதான்சொல்லி) விஷயாநுரூபமாகக் கவிபாடினான். (ஒப்பிலாத் தீவினையேனையுய்யக்கொண்டு) என்னையுபகாரணமாகக்கொண்டு இப்படி கவிபாடுவித்தது, முன்பு நின்றநிலையிற்காட்டில் நானெவ்வளவுபுகுநின்றேனாக; நான் முன்புற்றையிற்காட்டிலோரடிவரநின்றதுண்டோ. (ஒப்பிலாத் தீவினையேனையுய்யக்கொண்டு) நானுமவனுக்கொப்பென்கிறார். சர்வஜ்ஞத்வ சர்வசக்தித்வங்களுக்கவனுக் கொப்பில்லாதாப்போலே யாயிற்று, அஜ்ஞாநாசக்திகளுக் கெனக் கொப்பில்லாதபடியும். (உய்யக்கொண்டு) “ ஸஜ்ஜெநாததோஷம் ” (ஸந்தமேநம்ததோவிது) என்கிறபடியே என்னை யுஜ்ஜீவிக்கும்படி கைக்கொண்டு. (செப்பமேசெய்துகிரிகின்ற) குடிவஹ்ருதயனயிருக்கிற வென்னோடே, அஸ்ப்ருஷ்ட சம்சாரகந்தரான நித்யசூரிகளோடு பரிமாறுமாபோலே என்னுடனே செவ்வையே பரிமாறினென்னுதல்; எனக்கு ரகைபண்ணிப் போருகிறவென்னுதல். (சீர்கண்டே) இப்படியிருக்கிற சீலாதிசூனங்களை யதுசந்தித்து - அப்பனையென்றுமறப்பன்.....*

ஜீயர் அரும்பதம்.

நான்காம்பாட்டு. (அப்பனையித்யாதி.) “ என்னுகியேதப்புதலின்றி, ஒப்பிலாத் தீவினையேனையுய்யக்கொண்டு, அப்பனையென்றுமறப்பன் ” என்கிறவற்றைக்கடாக்கித்தவதாரிகை (தானேதன்னையித்யாதி.)

மறக்கப்போகாமையி னுறைப்பை யருளிச்செய்கிறார் (இனியவனித்யாதி.)

“ என்னுகியேதப்புதலின்றி ” என்றவநந்தரம், “ ஒப்பிலாத் தீவினையேனை ” என்றதுக்கு பாவம் (என்னை யுபகாரணமாகவித்யாதி.) உத்தத்துக்கு சம்வாதம் (இவ்விடத்துக்கித்யாதி.)

அவனுக்கொத்தபடி யெப்படியென்ன (சர்வஜ்ஞத்வேத்யாதி.)

செப்பம் - ஆர்ஜவமும், ரகைபுயம்.

என்னுகியே தப்புதலின்றி யென்று தொடங்கி, திரிகின்றசீர்கண்டு - அப்பனையென்று மறப்பனியந்வயம்.....*

ஐந்தாம்பாட்டு.

சீர்கண்டுகொண்டிதிருந்துநல்லின்கவி .
நேர்படயான்சொல்லுநீர்மையிலாமையி
லேர்விலாவென்னைத்தன்னாக்கியென்னுற்றன்னைப்
பார்பரவின்கவிபாடிப்பரமனோ.

ஆறாயிரப்படி.

(சீர்கண்டு) தன்னுடைய கல்யாணகுணங்களை யுள்ளபடி கண்டு
கொண்டு, திருந்துநல்லின் கவிநேர்பட யான் சொல்லும் நீர்மையிலா
மையில் எனக்கு சத்ருஸரில்லை; இப்படி குணலேசமின்றியேயிருந்தவெ
ன்னைத் தன்னைப்போலே ஹேயப்ரத்யநீகத்வ சர்வஜ்ஞத்வாதி குணவிசி
ஷ்டனாக்கி, என்னுற்றன்னை சர்வலோகமு மிக்கவியைஸ்துதிக்கும்படி பி
ன்கவிபாடும் பரமனையென்று மறப்ப நென்கிறார்.....*

பன்னீராயிரப்படி.

அந்தரம், எனக்குக்கவிபாடுகைக்கு யோக்யதையின்றிக்கே யிருக்க, எனக்
கு யோக்யதையுண்டாக்கித் தானே தன்னைக் கவிபாடிக்கொள்ளும் பெரியவனாயிரு
ந்தானென்கிறார்.

சீர் - ப்ரசிபாத்யங்கனான தன்குணங்களை, கண்டு - அபரோகஷித்து. கொ
ண்டு - அதுசந்தித்து. திருந்து - ப்ரசிபாதகமரம்படி திருந்தியிருப்பதாய். நல் - சப்
தார்த்தலக்ஷணேபேதமாய். இன் - * ஸம்ஸாரவேமதரமான, கவி - கவிகளை. நேர்
பட - வாய்க்கும்படியாக, யான் - நான். சொல்லும்-சொல்லுகக்கிடான, நீர்மை-
ஜ்ஞாரசக்த்யாதிஸ்வபாவம். இலாமையில் - இல்லாமையாலே. ஏர்விலா - அஸத்ரு
ஸனான, என்னை - என்னை. தன் - தன்பக்கவிலே. ஆக்கி-ஜ்ஞாநப்ரோமாதிகளையுடை
யேனும்படிபண்ணி. என்னால் - என்னாலே. தன்னை - தன்னை. பார் - கடிந ஸ்வபா
வையானபூமியகப்பட. பரவு - கொண்டாடும்படி. இன் - மதுரமான. கவி - கவி
யை. பாடும் - பாடுதலால். பரமர் - பரமனாயிராநின்றான்.....*

௯௫ - ஐந்தாம்பாட்டு.

தன்னைக்கவிபாடுகைக்கிடான நீர்மையுமின்றிக்கே இச்சையு மின்
றிக்கே யிருக்கச்செய்தே, லோகமெல்லாம் கொண்டாடும்படியான கவி
யை யென்னைக் கொண்டிபாடுவதே! என்ன சர்வேஸ்வரனோவென்கிறார்.

(சீர்கண்டுகொண்டு) கல்யாணகுணங்களை யவகாஷித்து. (தி
ருந்தித்யாதி) கட்டளைப்பட்டு லக்ஷணேபேதமாயினிதான கவிகளை.
(நேர்படவித்யாதி) இவையொன்று மில்லையாகிலும், சொல்லுகிறவ
னுடைய நன்மையாலே வருவதொருநன்மையு முண்டிறே கவிக்கு ;
அப்படி வாய்க்கச்சொல்லும் ஸ்வபாவத்தை நானுடையேனல்லாமையி
ல். (ஏர்விலாவென்னை) ஏரொன்று - அழகு, அதில்லாதவென்னை.
(தன்னாக்கி) தன்னோடொக்கப்பண்ணி யென்னுதல், தனக்காக்கியெ

ன்னுதல். (என்னால் தன்னையித்யாதி) என்னை யுபகரணமாகக்கொண்டு, தன்னைப்பாரிலுள்ளாரடையப்பரவும்படி யினிய கவிகளைப்பாடினான். விசேஷஜ்ஞாவிசேஷஜ்ஞான்று வாசியின்றிக்கே. எல்லாரும் கொண்டாடும்படிபண்ணினான். (பரமரோ) “ நததஸ்யஸ்ச ” (நதத்தஸ்யஸ்ச) என்கிற வாக்யங்கொண்டுவனுடைய வுத்கர்ஷமறியவேண்டா, என்னையிடுவித்துக்கவிபாடுவித்துக்கொண்ட விதுவேபோருமவனுடைய வுத்கர்ஷமறிகைக்கு.....*

ஜீயர் அரும்பதம்.

அஞ்சரம்பாட்டு (சீர்கண்டித்யாதி.) “ நீர்மையிலாமையில் ஏர்விலாவென்னை - பார்பரவிற்கவிபாடும்பரமரோ ” என்றத்தைக்கடாக்ஷித்தவதாரிகை (தன்னைக்கவிபாடுகைக்கித்யாதி.) “ ஏர்விலா ” என்றத்தைப்பற்ற (இச்சையுமின்றிக்கே யென்று.)

“ ஏர் ” என்று - அழகாய், இச்சையைச்சொல்லுகிறது கட்டளைப்பட்டு - திருந்தப்பட்டு, இவை - கட்டளைப்பாடி முதலானவை. நீர்மையென்று - ஜ்ஞாநசக்த்யாதிகளைச் சொல்லுகிறது இலாமையில் - இல்லாதிருக்கச் செய்தேயு மென்றபடி. (சொல்லுகிறவனுடைய நன்மையாலே) என்றவிடத்திலே - “ கூலிராபிகுவாரஜா தஸுதொரூரயாஸுநநாதிசுடுவிவகாவ்யு ” (அபிராமகவே ரஜாதஸுத்தோராதரஸ்பந்தநமாத்ரமேவகாவ்யம்) இத்யாதியை யருளிச்செய்வார். “ ஏர் ” என்று - அழகாய், கவிபாடுகைக்கிடான விச்சையில்லாதவென்றபடி.

“ பாரிலுள்ளார் ” இத்யாதியின்விவரணம் (விசேஷஜ்ஞாந்த்யாதி.) பரமன் - சர்வாதிகள்.....*

ஆ ரு ம் பா ட் டு.

இன்கவிபாடும்பரமகவிகளாற்
றன்கவிதான்றனைப்பாடுவியாதின்று
நன்குவந்தென்னுடனாக்கியென்றற்றனை
வன்கவிபாடுமென்வைகுந்தநாதனே.

ஆருயிரப்படி.

(இன்கவி) இன்கவிபாடும்பரமகவிகள் தனக்குளராயிருக்கச்செய்தே, அவர்களைக்கொண்டு தன்னைக் கவிபாடுவியாதே, இன்று நன்குவந்து என்னுள்ளே புகுந்து, வேதங்களி னுள்ளுமடங்காத தனக்குங்கூடவடங்காத கவிகளைப்பாடின என்வைகுந்தநாதனை யென்று மறப்பென்கிறார். ....*

பன்னீராயிரப்படி.

அகந்தரம், பெரியவர்கனையிட்டுக் கவிபாடுவித்துக்கொள்ளாதே, என்னுளை தான் தன்னைக் கவிபாடுவித்துக்கொண்டு எனக்கு ஸ்ரீவைகுண்டநாதனான பெருமாமதோன்ற விராசின்ரு நென்கிறார்.

இன் - நிரதீசயமதூரமான. கவி - கவினை. பாடும் - பாடுமவர்களாய். பர
கவிகளால் - தங்களுக்கு மேலில்லாத கவிகளான பராசர பராசர்ய வால்மீகிப்ர
ருதிகளாலும் முதலாழ்வார்களாலும். தன் - தனக்குத்தகுதியான. கவி-கவியை.
ரான் - தான் ப்ரயோஜகனாய்க்கொண்டு. தன்னை - நிரவதிகமாஹாத்மயயுத்தனான
ன்னை. பாடுவியாது - எப்போதும் பாடுவியாதே. இன்று - இன்று. நன்கு - சாபி
ந்திகளாய்க்கொண்டு. வந்த - வந்து. அக்கவிபாட்டை, என்னுடன்-என்னோடே.
புக்கி - ஆக்கி. என் - எனக்கு. வைகுந்தநாதனை - தான ஸ்ரீவைகுண்டநாதனான
பெருமையைத் தோற்றுவிப்பா நின்றனாண்டு. என்னால் - என்னாலே. தன்னை-அந்
பெருமையையுடைய தன்னை. பெருமைக்குத் தகுதியாம்படி, வன் - சிக்கென.
கவி - கவி. பாடும் - பாடாநிற்கும். ....*
சுரு - ஆறும்பாட்டு.

சுரு - ஆறும்பாட்டு.

வ்யாஸ பராசர வால்மீகிப்ரமுகரான கவிகளைக்கொண்டு கவிபா
டுவித்துக்கொள்ளாதே, என்னைபுகரணமாகக்கொண்டு கவிபாடுவதே !
என்று ப்ரீதராகிரார்.

(இன்கவிபாடும் பரமகவிகளால்) பின்னைத் தான் தனக்குச் சி
லகவிகளைப் பாடவேண்டினால், அதுக்கிடாக விருப்பார் ஸ்ரீவேதவ்யாஸ
பகவான் ஸ்ரீபராசரபகவான் ஸ்ரீவால்மீகிபகவா னிவர்களுண்டாயிருக்க,
மற்றும் வேணுமாகில் “ செந்தமிழ்பாடுவார் ” என்று சொல்லப்படுகிற
முதலாழ்வார்க ளெல்லாருமுண்டாயிருக்க, என்னைக்கொண்டு கவிபாடு
வித்துக்கொண்ட விதுவுமொரு நீர்மையே ! யென்கிரார். முதலாழ்வார்க
ளிலே பொருவரை “ ஒருகவிசொல்லிக்காணும் ” என்ன [பெருகுமித்
யாதி] ஆற்றுப்பெருக்குப்போலே பெருகாநின்றான் மதத்தை யுடைய
வானையானது. [மாப்பிடிக்குமுன்னின்று] மதித்து முன்னடிதோற்றாதே
வருகிற வித்தைபுந் தனக்குக் கையாளாக்கிக்கொள்ளவற்றா யாயிற்று இ
தினுடைய ஸ்ரீலாக்யதை யிருக்கிறபடி. [முன்னின்று] “நானிங்குத்தை
க்குச்செய்யவேண்டிவதென்” என்று * ஏவிறுச்செய்கைக் கவலர்ப்ரதீ
கூதமாய் நிற்குமாயிற்று. [இருகணினமூங்கில்வாங்கி] இரண்டுகண்ணே
றி அதுக்குத்தக்க முற்றனவு மின்றிக்கேயிருக்கிற மூங்கில்சூருத்தைவாங்
கி. தான் மதித்து முன்னடிதோற்றாதே திரியச்செய்தேயும் பிடியின்பக்
கலுண்டான வாதராகிசயத்தாலே அவதாரத்தோடே சாதரமாகவாங்கி.
[அருகிருந்ததேன்கலந்து] திருமஞ்சரத்துக் குபகரணங்கள் சமைந்தி
ருக்குமாபோலே, அருகே மலைமுழஞ்சுகளிலே நிரம்பியிருக்கிற தேன்க
ளிலே வாங்கித்தோய்த்து. மூங்கில் சூருத்தையும் த்ரவத்ரவ்யத்தோபா
தியாக வருளிச்செய்கிரார். [நீட்டிம்] இதுதானிரந்துகொடாநிற்க, அத்
தை “ உனக்குவேண்டிவார்க்குக்கொடாய் ” என்று நிற்குமாயிற்று [வா
ன்கலந்தவித்யாதி] மூங்கில் சூருத்தும் தேனும் கலந்தாப்போலேயாயிற்
று, மேகமூமவன்றிருநிறமுங் கலந்திருக்கும்படி. இனிய கவிகளைப் பாட
வல்ல மேலானகவிகளாலே. (தன்கவிதான்தன்னைப்பாடுவியாது) கவிபு

ம் தன்னது, பாடினானும் தான், ப்ராதிபாத்யனும் தான். அவர்களைக்கொண்டு, தன்னுடைத்தானசொல்லாலே, அதுக்குப்ராதிபாத்யனான தான் தன்னைப்பாடுவியாதே. (இன்றுநன்குவந்து) இன்றுநானிங்ஙனே புஜ்ஜிவிஞ்சும்படிக்கிடாக வந்தென்னுதல். அன்றிக்கே, நன்கு, உவந்து என்றாய்-நன்றாகவுகந்தென்றும்; இக்கவிபாடுகைதானே ப்ரயோஜனமாக வுகந்து. (என்னுடனாக்கி) என்னைப்பிரியாத வுபகரணமாகக்கொண்டு. (வன்கவிபாடும்) சொற்செறிவை யுடைத்தாயிருக்கை, “மொய்யசொல்லால்” என்கிறபடியே; ப்ரஸதமாபிருக்கையன்றிக்கே. (என்வைகுந்தநாதனே) “அழியாததான * கலங்காப்பெருநகரத்தை மிருப்பிடமாக வுடையோமானவோபாதி, அழியாதே வேதம்போலே நிய்யமானவாயிரம் பாட்டுப்பாடுவிக்கவேணும்” என்றுபார்த்தான். பரமபதத்தை யிருப்பிடமாக வுடையனாகையாலே வந்தவேற்றத்தோபாதி யாகநினைத்திரா நின்றானாபிற்று, இக்கவிபாட்டுடையனாகையால் வந்தவேற்றத்தையும்.....*

ஜீயர் அரும்பதம்.

ஆறும்பாட்டு (இன்கவியித்யாதி.) “இன்கவிபாடும் ப்ரமகவிகளால் தன்கவிதான் தன்னைப்பாடுவியாது - என்றாற்றனைவன்கவிபாடும்” என்றவற்றைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை (வ்யாசேத்யாதி.)

ஸம்ஸ்க்ருதம் தெரியாதவர்களிழக்கு மத்தனையன்றோ வென்ன (மற்றும் வேணுமாகிலித்யாதி)

முதலாழ்வார்கள் கவி யினிதா யிருக்குமோவென்ன (பெருகுமித்யாதி.) இப்பாட்டுக்குசங்கதி (முதலாழ்வார்களிலே) இத்யாதிஜீவாக்யம். இதுக்கர்த்தம் (ஆற்றப்பெருக்கித்யாதி.) “மாப்பிடி” என்றதுக்கர்த்தம் (மதித்தித்யாதி.) “மா” என்று - ஸ்ரலாக்யதை. பிடுங்கியென்னுதே, “வாங்கி” என்றதுக்குபாவம் (தான் மதித்தித்யாதி.) திருமஞ்சுரத்துக் குபகரணங்கள் சமைந்திருக்குமாபோலே யென்றது - திருமஞ்சுரங்கொண்டருளுகைக்குக் கலாங்கர் பூரித்திருக்குமாபோலே யென்றபடி. தோய்த்தென்னுதே, “கலந்து” என்றதுக்குபாவம் (மூங்கிலித்யாதி.) கொடுக்குமென்னுதே, “நீட்டும்” என்றதுக்குபாவம் (இதானித்யாதி.) “தேன்கலந்து” என்றும் “வான்கலந்து” என்றும் ஸப்தம் சமாதாமாகையாலே யருளிச்செய்கிறார் (மூங்கில்குருத்துமித்யாதி)

“தன்கவி, தான், தன்னை” என்றமூன்றுக்கும் பேதமருளிச்செய்கிறார் (கவியுமித்யாதி.) விவரணம் (அவர்களையித்யாதி.)

உவந்து - உகந்து. உடன் - உபகரணம்.

சொற்செறிவை யுடைத்தாயிருக்குமோவென்ன, ப்ரமாணம் (மொய்யவித்தி.)

இப்போது, “வைகுந்தநாதன்” என்றதுக்குபாவம் (அழியாததானவித்யாதி.) பாவார்த்தம் (பரமபதத்தையித்யாதி.)

என்வைகுந்தநாதன் - இன்கவிபாடும் பரமகவிகளா லித்யாரப்ய, வன்கவி
மித்யந்வயம்.....*

ஏழாம்பாட்டு.

வைகுந்தநாதனென்வல்வினைமாய்ந்தறச்
செய்குந்தன்றன்னையென்னாக்கியென்னாற்றன்றனை
வைகுந்தனாகப்புகழவண்டங்கவி
செய்குந்தன்றன்னையென்றாளரிந்தித்தார்வனோ.

ஆரூயிரப்படி.

(வைகுந்தநாதன்) ஸ்ரீவைகுண்டநாதனாயிருந்துவைத்து, என்னுடைய வல்வினைகளையெல்லாம்போக்கி, ஆதலால் குந்தனென்னும் திருநாமத்தையுடையாய், என்னைத் தன்னைப்போலே தூயனாக்கி, என்னாற்றன்றனை வைகுந்தனாகப்புகழ வண்டங்கவி செய்குந்தன்றன்றனை காலதத்தவமெல்லா மதுபவித்தாற்றாநாவனோவென்கிறார் .....*

பன்னீராயிரப்படி.

அநந்தரம், என்விரோதியைப்போக்கித் தன்பெருமைக்கிடாகக் கவிபாடுவித்துக்கொண்ட வுபகாரகனை யதுசந்தித் தொருநாள் த்ருப்திபிறக்குமோவென்கிறார்.

வைகுந்தநாதன் - ஸ்ரீவைகுண்டநாதனான பெருமையையுடையனாய்வைத்து. தன்னையதுபவிக்கைக்குவிரோதியாய், வல்-பரபலமான. என் - என். வினை-பாபத்தை. மாய்ந்தற-ஸரிக்கும்படி. செய் - பண்ணும். குந்தன் - தன்மையையுடைய. தன்னை-தன்னை. என் னுக்கி-எனக்குவிஷயமாக்கும்படியாக்கி. என்னால்-என்னைக்காரணமாகக்கொண்டு. தன்னை-அநதப்பாரம்யத்தையுடையதன்னை. வைகுந்தனாக-தன்னுடைய சர்வஸ்வபாவகுண்டம் பிறவாதபடியாக. புகழ-புகழும்படி. வண்-உதாரமாய். தீ - இனிதான. கவி - கவியை. செய்-செய்யும்படியான. குந்தன் - உபகாரஸ்வபாவத்தையுடைய. தன்னை-தன்னை. சிந்தித்து-சிந்தித்து. எந்நாள்-எந்நாள். ஆர்வன்-த்ருப்திபிறப்பது.

உள்ளதனையும் நினைத்தாலு மாராதென்று கருத்து.

வல்வினைமாய்ந்தறச் செய்குந்தனென்று - விரோதியைப்போக்கும் குந்தமாகிற வாயுத்ததை யுடையவனென்றுஞ்சொல்லுவார். கவிசெய்குந்தனென்று-குந்தப்பூப்போலே சுத்தஸ்வபாவனென்றுஞ்சொல்லுவார்.....*

ஈடு - ஏழாம்பாட்டு.

என்னைக்கொண்டு, பரமோதாரமாய் நிரதிசயபோக்யமான கவியைப்பாடுவித்துக்கொண்ட மஹோபகாரத்துக்கு, இவனைக் காலதத்தவமுள்ளதனையு மதுபவித்தாலும் த்ருப்தனாகிறிலேனென்கிறார்.

(வைகுந்தநாதன்) உபகரித்தவனென்னோடணையின்றி நொருவனாய் நானுயிரிக்கிறேனோ. * அயர்வதுமமரர்களதிபதியொருசம்சாரி பக்கவிலே மேல்விழாநின்ற லெங்ஙனே யாறியிருக்கும்படி. “வொகநா ஸீவ-பராஹ-குக்ஷாஸ-ஸ்ரீவ-நாயிஹி” (லோகநாதபுராணத்தவாஸ-

கீர்வம்நாதயிச்சதி) என்கிறவிதக்கு மல்வருகாயிருக்கிறதிறேயிது . ச்ரீசு
க்ரீவமஹாராஜனா நாதராகவுடையராகைக்கு யோக்யதை சம்பாதித்தப
டியாயிற்று முன்பு லோகநாதானது . பெறுவார் , பெறாதொழிவார் , மு
ன்ன மிச்சியானின்றார் . கிடையாதத்திலேயிறே யிச்சைகள் தாம் செல்லு
வது . * ஸராமோவாரநோந்த்ரஸ்ய ப்ராஸாதமபிகாக்ஷதே போலேயாயிற்
று . (என்வல்வினைமாயந்தற) வல்வினைபோகவேணும்ென்றிராத வென்
னுடைய . “மயர்வறமதிநலமருளினன்” என்றவித்தனையிறே . எனக்கருளி
னன் என்கைக்கு , அருளுவதற்குமுன்பு தாமொருவருளராகக்கண்டிலரி
றே . “ சுஸ்வஸ்வஸுவதி ” (அஸ்வஸ்வஸுவதி) என்னும்நிலையிறே
முன்பு . (வல்வினைமாயந்தற) சர்வசக்தியான தன்னாலேதான் விசுவசய்ய
லாமோ . (மாயந்தறச்செய்குந்தன்) என்னுடைய ப்ரபலவிரோதியைப்
போக்கின சுத்தியோகத்தையுடையவன் . “அடியார்க்குத் தீர்த்தசூரர்க்கு
த்திமைகள் செய்குந்தான்” என்னக்கடவதிறே . முகுந்தான் என்கிறத்தை,
குந்தனென்று தலைக்குறைத்தலாய்க் கிடக்கிறதென்னவுமாம் . அன்றிக்
கே , குந்தனென்று திருநாமமாகவுமாம் . “ சு-உ-ஊ-எ-ஒ-ஐ-ஓ-ஔ-ஃ ”
(குமுத : குந்தா : குந்தம்) என்று குந்தனென்றே திருநாமமாயிற்றிறே .
ஆயிதர்பக்கவிலே பக்ஷப்பதித்து அவர்கள் பண்ணின பாபங்களை யநாஸித்
ர்பக்கவிலே யசல்பிளந்தேறிடும்படியான சுத்தியோகத்தையிறே யங்விட
த்திற்கொல்லுகிறது . தன்னையென்னுக்கியென்றது - என்னைத்தன்னே
டொக்கப்பண்ணியென்னுதல் , தனக்காம்படி . பண்ணியென்னுதல் . (என்
னால் தன்னையைகுந்தனுப்புமது) பிதாவானவன் புத்ரனுக்கொரு பசு
வை நீர்வார்த்துக்கொடுத்ததுத்திரிய வவன்பக்கவிலே பசுவை நீரோற்றுப்
பெறுமாபோலே யிருப்பதொன்றாயிற்றிதுவும் . (வைகுந்தனுப்புமது)
நித்யவியூதியிறேயது ; இங்ஙனே யிருக்கச்செய்தேயும் , இவர்புகழ்ந்தவன்
தாலே தனக்கவியூதிபுண்டாயிற்றதாக நினைத்திராநின்றான் . ஆத்மவன்
து நித்யமாயிருக்கச்செய்தே , “சுஸ்வஸ்வ” (அஸ்வஸ்வ) என்றும் “ஸ்
வஹிநி” (ஸ்வந்தமேகம்) என்றும் சொல்லாநின்றி வோபாதிவாயிற்
று . “இன்னுள்வாக்காளே கவிபாடினபின்பு அவன்வாழ்ந்தான்” என்னக்
கடவதிறே ; அப்படியே , புகழ்ந்தபின்பு தனக்கந்தவியூதியி விருப்பண்
டாயிற்றதாக நினைத்திராநின்றானவன் . (வண்மங்கவியித்யாதி) உதாரமா
யினிதாயிருந்துள்ள கவிக்கோப்பாடி , அதுதன்னைத் தன்பேராக நினைத்தி
ருக்கிற சுத்தியையுடையவனை . “ துயரறுசுடாடி ” என்றிறபடியே இவ
ரைக்கொண்டு கவிபாடினபின்பு , தன்னுயர்த்திரந்தானாயிருக்கிறபடி . இவ
ர்துயர்போனபின்பு , தனக்கொரு துயருண்டாய் அதுபோனப்போலே
நினைத்திராநின்றானாயிற்று . சரீரத்துக்குவந்த வ்யாதி யதபவிப்புான் சரீ
ரியிறே . [வு-ஸ-ஹ-ஷ-ஹ-ஸ-ஷ-ஸ] [வ்யஸ-ஸ-ஸ-ஸ-ஸ-ஸ-ஸ-ஸ]
[கிவ்யார்த்த : புரத்திலுள்ளார்கள் அதல் திருந்தாய் மார்க்காதலொரு வ்யஸம்
வந்தாலோ துகிதராவதென்றால் [தே-ஹ-ஸ-ஸ-ஸ-ஸ-ஸ-ஸ-ஸ-ஸ]

ஆர்வனோவாழியங்கையெம்பிரான்புகழ்
பார்விண்ணீர்முற்றங்கலந் துபருகிலு
மேர்விலாவெண்ணைத் தன்னாக்கியென்றற்றன்னைச்
சீர்பெறவின்கவிசொன்னதிறத் துக்கே.

ஆரூயிரப்படி.

(ஆர்வனோ) என்னைக்கொண்டு தானுமுளனும்படி கவிபாடின வந்தருணத்தை, இவ்வண்டாந்தர்வர்த்திகளான வஸங்க்யேய வாத்தாக்க ளுடைய வாகாத்புகரணங்களையும் * அயர்வலுமமரர்களுடைய வாகாத்புகரணங்களையுங்கொண் டதுபவித்தாற்றா னார்வனோவென்கிறார்.....*

பன்லீராயிரப்படி.

அநந்தரம், சமஸ்தவிபூதியிலுமுள்ள வாகாரங்களை யுடையனும்க்கொண்டு மஹோபகாரகனு வுன்புகழை யதுசந்தித்தாலு மார்வனோவென்கிறார்.

ஏர்வு - கவிபாடுகைக்குத் தகுதியான ஜ்ஞாநசத்த்யாதிகள். இலா-இல்லாத- என்னை - என்னை, தன்னாக்கி - தன்விஷயத்திலே ஜ்ஞாநாதிகளை யுண்டாக்கி. என் னால் - என்னையிட்டு, தன்னை - பூர்ணானுதன்னை. சீர் - சீலாதிகுணலாபம். பெற- பிறக்கும்படி. இன் - இனிய, கவி - கவியை. சொன்ன - சொன்ன. திறத்துக்குப் பகாரத்துக்கு. ஆழியங்கை - கையுந்திருவாழியுமான வழகைக்காட்டி. எம்பிரான்- அநிவைப்பிறப்பித்து உறவையுண்டாக்கின வென்ஸ்வாமியுடைய. புகழ் - குணப் பாதையை. பார் - பூம்புலகூழிதமான வவதாரஸ்த்தலத்திலும், விண் - பரமாகாசநு பமான பரஸ்த்தலத்திலும். நீர் - கூரீரார்ண்வமான வ்யூஹஸ்த்தலத்திலுமுள்ள. மு ற்றும் - சேதநொல்லாருமாய், கலந்து - கலந்து. பருகிலும் - அதுபவிக்கிலும். ஆர் வனோ - த்ருப்தனுவனோ.....*

ஈடு - எட்டாம்பாட்டு.

நானொருவனுமிருந்து ஜீவிக்கும்நா ஞுபகாரஸ்ம்ருதிக்குக் காலம் போராதென்று நோவுபடுகிறேனோ, என்னுடைய வுபகாரஸ்ம்ருதியையு மபேகைகூறையு முடையராய்க்கொண்டு புறம்பே யந்யபராரயிருக்கிற ப கவத்வ்யதிரித்த சமஸ்தசேதநரு மென்னுடனேகூடி நெடுங்காலமெல்லா ம் நானுமவர்களுங்கூடின் றதுபவித்தாற்றா னார்வனோவென்கிறார்.

(ஆர்வனோவிய்யாதி) ஆழியங்கையெம்பிரான்புகழைப் பார்விண் ணீர்முற்றுங்கலந்துபருகிலும் - நானார்வனோ, தன்னுடைய ஸ்வரூபரூப குணவிபூதிகளை யென்னுடைய கவிக்குவிஷயமாக்கின மஹோபகாரகனு டைய புகழை. “வாய்கொண்டுமொனிடம்பாடவந்தகவியேனல்லே, னாய் கொண்டசீர்வள்ளலாழிப்பிரானெனக்கேயுள்ள” என்கிறாரிதே. பாரிலு ள்ளார், விண்ணிலுள்ளார், நீரிலுள்ளாரான விவர்களைல்லாருடைய வா காத்புகரணங்களையும் போக்த்ருத்வத்தையும் சக்திவிசேஷங்களை யு மு டையேனும்க்கொண்டு காலமெல்லாம் நின்றதுபவித்தாலுந்தான் நானார் வனோ. கலக்கை - அவற்றோடேசேர்க்கை. அன்றிக்கே, பார்விண்ணென் னு - உபயவிபூதியையுஞ்சொல்லி, நீரென்று - நீர்மையாய், ஸ்வபாவமா ய், உபயவிபூதியிலுள்ளார் போக்த்ருத்வசக்தி ஸ்வபாவத்தையுமுடையே னாயதுபவித்தாலும் என்றாகவுமாம். நீரிப்படி யெல்லாருடைய வுபகாண ங்களையுமுடையிராய்க்கொண்டு காலமெல்லா மதுபவியாநின்றாலு மாரா

மைக் கவன்பண்ணின வுபகாரந்தானேதென்றால் (ஏர்வித்யாதி) இங்கு-
நன்மையிலையாகச் சொல்லுகிறது. கீழே - கவிபாடுகைகிடான விச்
சையுமில்லையென்றார்; இங்கு - அவ்விச்சைக்கடியான யோக்யதையுமில்
லையென்கிறார். “ஐராக்ஷணாவிவிஷிணி” (ப்ராஹ்மணவிவிதிஷந்தி)
என்றநிற்கச்செய்தேயும், “யஜேநஹாநெநதவஸாநாஸகெந” (ய
ஜேநேநதானேநதபஸாநாஸகெந) என்று யோக்யதையைச் சொல்லிற்றி
றே; அதுவுமின்றிக்கேயிருக்கிற வெண்ணையென்கை.

(என்றாற்றன்னைச்சீர்பெறவின்கவிசொன்ன) சமஸ்தகல்யாணகு
ணத்தமகனானவன் இக்கவியாலே தனக்கு நிறமாம்படியாகச்சொன்ன. நா
ன்கவிசொல்ல சர்வேப்வரணான தனக்கித்தாலே நிறமாக நினைத்திராநின்
றான். இச்சீரிழக்கவரிலும் விடவொண்ணாதபடியாயிற்றுக் கவியினினி
மை. (இன்கவிசொன்னதிறத்துக்கு) இப்படி யினியகவினைச்சொன்ன
ப்ரகாரமொன்றுக்கும். அல்லாதகுணங்கள் குமரிருந்துபோ மித்தனை.
இப்ப்ரகாரமொன்றுக்கும் - ஆழியங்கையெம்பிரான்புகழைப் பார்விண்ணீர்
முற்றுங்கலந்து பருகிலும் - ஆர்வனோ. ....*
,

ஜீயர் அரும்பதம்.

எட்டாம்பாட்டு. (ஆர்வனோவித்யாதி) “‘பார்விண்ணீர்முற்றும்கலந்துபரு
கிலும்’ என்றதுக்கு - அவதாரிகையிலேயொருபொருளும், பாட்டிலேயிரண்டிபொ
ருளும்” என்றருளிச்செய்வர். பாரிலுள்ளார், விண்ணிலுள்ளார், நீரிலுள்ளார், இவ
ர்களெல்லாரும்கூடநின்று அவன்குணங்களை யதுபவித்தாலும் த்ருப்திபிறவாதென்
றொருபொருள்; இத்தை யருளிச்செய்கிறார் (நானொருவனுமித்யாதி.)

அர்வயிக்கிறார் (ஆழியங்கையித்யாதி.) சப்தார்த்தம். (தன்னுடையவித்
யாதி.) கையுந்திருவாழியுமான தன்னை யிவர்கவிக்கு விஷயமாக்கினோவென்ன
(வாய்கொண்டித்யாதி.) “ஆழியங்கை” என்று - ரூபமும், “எம்பிரான்” என்
று - குணமும் சொல்லுகையாலே, ஸ்வரூபவிபூதிகளு மர்த்தாத்ஸித்தங்கள். அவ
தாரிகையிலே - பாரிலுள்ளாரும், விண்ணிலுள்ளாரும், “நீர்” என்று - கீழில்லோ
கங்களுக்கு முபலக்ஷணமாய், பாதாளாதிலோகஸ்த்தரும், முற்றும் - எல்லாரும் நா
னாமாகக்கலந்து உபகாரஸ்மருதிபண்ணினாலு மார்வனோவென்றோரர்த்தமருளிச்செ
ய்து, “முற்றும்கலந்து” என்றதுக்கு - அவர்களுடைய வாகாத்யுபகரணங்களையும்
போக்த்தருத்வ சக்தி விசேஷங்களையு முடையேனாப்பக்கொண்டென் றர்த்தார்தரம்
(பாரிலுள்ளாரித்யாதி.) “கலந்து” என்றாலிவ்வர்த்தத்தைக் காட்டுமோவென்ன
(கலக்கையித்யாதி.) மூன்றாமர்த்தத்துக்கு, “விண்” என்று - பரமபதம்; “நீர்”
என்று - நீர்மை. ஸ்வபாவமாய், போக்த்தருத்வசக்தியைச் சொல்லுகிறது. “முற்
றும்” என்று - போக்த்தருத்வசக்திஸ்வபாவ மெல்லாவற்றையுமென்றபடி. கீழேயும்
“ஏர்விலா” என்றுவைத்து, இங்கேயும் “ஏர்விலா” என்றால் புருத்தமன்றோ வெ
ன்ன வருளிச்செய்கிறார் (இங்குநன்மையித்யாதி.) நன்மையாவது - யோக்யதை
யென்றபடி. விவரணம் (கீழேயித்யாதி.) கீழேயென்றது - அஞ்சாம்பாட்டிலே.
யோக்யதையாவது - ஸங்குதம். இச்சைக்கு யோக்யதைவேனுமோவென்ன (ப்ரா
ஹ்மண இத்த்யாதி.) விவிதிஷந்தி - வேதிதுமிச்சந்தி. இந்த ஸ்ருதிக்கு ஸ்ருதப்ரகா

சிகையிலே, “இச்சையை பலமாகச் சொல்லி யஜ்ஞாதிகளைச் சாதநமாகச் சொன்னால் அந்நியோந்யாஸ்ரயதோஷம் வரும், ஆகையாலே யதுசேராத” என்றார். அந்நியோந்யாஸ்ரயதோஷம் வரும்க்ரமமென்னென்ன; இச்சையுண்டாயே யஜ்ஞதாநாதிக ள்பண்ணவேணும், யஜ்ஞாதிகளைப்பண்ணினாலொழிய விச்சையில்கூட, ஆகையாலே, “விவிஷிஷணி” (விவிதிஷந்தி என்று - வேதநத்தை பலமாக்கி, அதுக்குச் சாதநம் யஜ்ஞாதிகளென்று நிர்வஹித்தருளினார். ஜ்ஞாநத்தை பலமாக்கி, அதுக்குச் சாதநம் யஜ்ஞாதிகளென்று சப்தம்வசிக்கும்படியென்னென்னில்; “ஈஷி.நாஜிவ்யாஸ்யதி”) (அஸிராஜிகாமஸ்தி) என்றால் - அஸியானது இச்சாசாதநமன்றிக்கே ஹநதத்துக் குச் சாதநமானப்போலே, இங்கும் யஜ்ஞாதிகள் ஜ்ஞாநத்துக்கேச் சாதநமாகிறதென்ற படி. “ஏர்விலா” என்று - இங்கு, இச்சைக்குச் சாதநமில்லை யென்னும்போது, ஸ்ரீ பாஷ்யத்தோடு விரோதியாதோவென்ன; அங்ஙனம் விரோதமில்லை. வகுவித்தாந்த த்திலே “யஜுவிவிவிஷிஷணி தியஜாடியொவிவிஷிஷோத்பத்தெனவிபுஜ்யந்தே” (யத்யபிவிவிதிஷந்தி யஜ்ஞாதியொவிவிதிஷோத்பத்தெனவிபுஜ்யந்தே) இத்யாதிகளாகியத்திலே பாஷ்யகாரர் அப்யுபகம்யவாதமபண்ணி, உத்தரோத்தோச் சா சாதநத்வமருளிச்செய்தாரிதே. அப்யுபகம்யவாதமாவது - பரபகூத்தையங்கிக ரித்துச்சொல்லுகை. இந்தவரித்தத்துக் கந்யோந்யாஸ்ரயதோஷம் பரிஹரிக்கும்க்ர மமேதென்ன; அஜ்ஞாத ஸுக்ருத விசேஷங்களாலே யவ்வோ விச்சையுண்டாய், அந்தவிச்சையினுடைய அவிச்சிததியை சாத்யமாக்கி யஜ்ஞதாநாதிகளைச் சாதநமாக் சொல்லும்போது தோஷம் வாராதென்று பரிஹரித்து, இதுவுமொரு நிர்வாஹமா க்கி நிர்வஹித்தார்; அந்த “யஜுவி” (யத்யபி) இத்யாதி வாக்யத்தை யதுச ரித் திவரிப்படியருளிச்செய்கிறான்று கருத்து. அநாசகேந-அஸநேநேந்யர்த்த;

“சீர்பெற” என்றதுக்குபாவம் (சமஸ்தகல்யாணேத்யாதி.) சீர்பெற - (நி தமாம்படியாக.) நீர் கவிசொல்ல அவனுக்கு நிறமூண்டாம்படி யென்னென்ன (நா ன்கவிசொல்லவியாதி) “இன்கவி” என்றதுக்கர்த்தம் (இச்சீரித்யாதி.) “நி ரத்தத்துக்கே” என்கிறவவதாரணர்த்தம் (அல்லாதவித்யாதி.) குமரிருந்துபோகை-அ துபவயோக்யமன்றிக்கேயிருக்கை.

ஏர்விலாவென்றுதொடங்கி, திறத்துக்கே - ஆழியங்கையெய்பிரான்புகழ் பா ர்வின்நீர்முற்றும்கலந்து பருகிலும் ஆர்வனோவிய்யர்வயடி. ....**

ஒன்பதாம்பாட்டு.

திறத்துக்கேதுப்புரவாந்திருமாலின்சி
நிறப்பெதிர்காலம்பருகிலுமார்வனோ
மறப்பிலாவென்னைத்தன்னாக்கியென்றாற்றனை
யுறப்பலவின்கவிசொன்னவுதவிக்கே.

ஆரூயிரப்படி.

(திறத்துக்கு) அஜ்ஞாநத்துக்குங்கூட வாஸ்ரய மல்லாஜடியா லே யசித்தகல்பனயிருந்தவென்னைத்தன்னைப்போலேயாக்கி, என்னைக்கொ ண்டி பிராட்டியும் தானுமாகத்திருவாய்மொழி பாடின விம்மலோபகார

த்தை, முன்புசொன்ன சர்வோபகரணயுக்தனாய்க்கொண்டு பூதபவிஷயத்வர்த்தமான காலமெல்லா மதுபவித்தாற்றாந்ருனாவனோவென்கிறார்.....*

பன்னீராயிரப்படி.

அநந்தரம், கீழ்ச்சொன்ன ப்ரகாரத்திலே சர்வசேதந சக்திவிசிஷ்டனாய்க் கொண்டு சர்வதாலாதுபவம்பண்ணினான் மார்வனோவென்கிறார்.

ஒருகால் நினைவில்லாமையாலே, மறப்பு - மறப்பு. இலா - இல்லாதப்படியான. என்னை - என்னை. தன்னுக்கி - தன்பக்கலிலே மறப்பதும்படியான வறிவையுடையனுக்கி. என்னால் - என்னையிட்டு. தன்னை - தன்னை. உற - அவ்வவதானே வாசகமாய். பல - ஹைஸர்ஸங்க்யாதமாய். இன் - மதுரமான. கவி - கவியை. சொன்ன - சொன்ன. உதவிக்கு - உபகாரத்துக்கு. திறத்துக்கு - இழிந்தகார்யப்ரகாரங்களுக்கு. ஏய் - அதுருபமான. துப்புரவாய் - சக்தியையுடையனான. திருமாலின் - ஸ்ரீயஃபதியினுடைய. சீர்-ஒளதார்யசீலஸௌலப்பாதிருணங்களை. இறப்பெதிர்காலம்-அதிதாநாகதங்களான காலத்தையும் கூட்டிக்கொண்டு பூர்வோத்தர காலவர்த்தி சகலசேதநசக்தியுக்தனாய்க்கொண்டு, பருகிலும்-அதுபவிக்கிலும். ஆர்வனோ-ஆர்வனோ.

துப்புரவு - மிடுக்கு.....*

ஈடி - ஒன்பதாம்பாட்டு.

என்னைக்கொண்டு கவிபாடிவித்துக்கொண்ட மஹோபகாரகளை, சகலசேதநருடைய போக்த்ருத்வசக்தியை யுடையேனாய்க்கொண்டு காலமெல்லாம் புஜித்தாலுமாரோனென்றார் - கீழ்; அந்தபோக்த்ருத்வ சக்தியுடனே காலத்வயமும் புஜித்தாலுமாரோனென்கிறாநிதில்.

(திறத்துக்கேயித்யாதி) ஏதேனுமோரிடையாட்டத்தில் வந்தால், ஒரு த்ருணத்தைக்கொண்டு காரியங்கொள்ளப் பார்த்தாலத்தைக் கொண்டேகாரியத்தை யப்படி தலைக்கட்டிக்கொள்ளும்படிக்கிடானதுப்புரவுண்டு - சாமர்த்த்யம், அத்தையுடையனான, அதுக்கடியென்னென்றால்; ஸ்ரீயஃபதியாகையாலே. நினைத்தகாரியஞ்செய்து தலைக்கட்டுகைக்கிடான சாமர்த்த்யத்தையுடையனான ஸ்ரீயஃபதியுடைய கல்யாணருணங்களை. ஒருவன் செய்ததுவாய்த்துவரப் புக்கவாரே. “அவன்குப்பைக்காலன்காண், ஸ்ரீமான்செய்ததெல்லாம்நன்றாய்வருங்காண்” என்னக்கடவதிறே. (இறப்பெதிநித்யாதி) சமஸ்தசேதநருடையவும் வாகாஃத்யுபகரணங்களையும் போக்த்ருத்வாதிசக்திகளையும் நானுடையேனா யதுபவிக்கப்படுக்காலும், ஜீவிக்கைக்கடியான ஆயுஸ்ஸ-அல்பமாகையாலே உபகாரஸ்மருதிக்குக்காலம்போருகிறதில்லை. “ எந்நாள்சிந்தித்தார்வனோ ” என்னவேண்டாதே அவ்வவருடைய வுபகரணங்களையு முடையேனாய், போனகாலமும் மேல்வாக்கடவகாலமுமெல்லா மதுபவியாநின்றாலுந்தானாவனோ. (வர்த்தமாதூலம் தன்னடையேவருமிதே. போனகாலமதுபவிப்பாராய்ச்சொல்லுகிறான்று, எல்லாக்காலமுமதுபவித்தாலும் போராதென்கைக்காக, “ எந்நாள் சிந்தித்தார்வனோ ” என்கிறதிற்காட்டிலேற்றமில்லையாமிதே,

கீழிற்பாட்டிற்குச் சொன்ன சேதநரைக்கூட்டிக்கொள்ளாதபோது.) எல்லா ருடைய வுபகரணங்களை யுங்கொண்டு காலமெல்லா மறுபவித்தாலும் நீ ராராதேயொழிகிறது அவன்பண்ணின வெவ்வுபகாரத்தை ஸ்மரித்தென் ன (மறப்பிலாவித்யாதி) மறப்பில்லையானவென்னை. மறப்புக்குப் பூர்வக்ஷ ணவர்த்தியான நினைவுமெனக்கில்லை யென்கைக்காக - மறப்பிலாவென்கி றபாசரத்தாலே யருளிச்செய்கிறார். மறப்பிலாவென்னவேண்டுமொனென் னென்னில்; நினைவுள்ள விடத்திலேயிறே மறப்புள்ளது. ஆக, காதாசித்தக மானஸ்மருதியுங்கூட வெனக்கில்லையென்கிறார். (மறப்பிலாவென்னைத்த ன்னாக்கி) காதாசித்தகமாக ஸ்மரித்து பின்னையொருகால் மறப்புண்டாய், அத்தைக்காணக்கண்ணிட்டித் தானிப்படி. விஷயிகரித்தானே. முதலிலே தன்பக்கல் ஸ்மருதியின்றிக்கே யிருக்கிறவென்னைத்தன்னாக்கி. (என்னால்) “மறந்தேனுன்னேமுன்னம்” என்கிறவறுதாபமுங்கூட வின்றிக்கேயிருக் கிறவென்னையிடுவித்து. (தன்னையுறப்பலவின் கவிசொன்ன) என்றதுக்கு ஜீயரருளிச்செய்யும்படி - “யதொவாஹாபிவாஹே” (யதொவாசோ நிவர்த்தந்தே) என்றுவேதங்கள் மீண்டவிஷயத்தை மறுபாடுருவச்சொ ன்ன” என்று. அன்றிக்கே, பிள்ளான் பணிக்கும்படி - “சர்வேபீவரனு க்குச் சாலவுற்றதென்கிறார்” என்று. (பலவின்கவிசொன்ன) “உத-
ஹிஸ்தஹஸ்தாணிஸ்தாகாநாஸிஸ்தவாநுஷி” (சதுர்விம்ஸதஸஹஸ்ரா ணிபீரலோகாநாமுக்தவாந்ருஷி) என்னுமாபோலே, சம்சாரத்திலே யிப் படி விலகூணமாயிருப்பதாயிரம்பாட்டைப்பாடுவதே யென்கிறார். இனி ய கவினைச்சொன்ன, உதவிக்கு - இவ்வுபகாரத்துக்கு-திருமாலின்சீரிற் ப்பெதிர் காலம்பருகிலுமார்வனே.....*

ஜீயர் அரும்பதம்.

ஒன்பதாம்பாட்டு. (திறத்துக்கேயித்யாதி.) உக்தார்த்தத்தை யறுவதித்துக் கொண்டு, “இறப்பெதிர்காலம் பருகிலுமார்வனே” என்றத்தைக்கடாக்ஷித்தவதா ரிகை (என்னைக்கொண்டித்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே.) காலத்வயமென்றது-பூதப விஷயக்காலமென்றபடி.

இடையாட்டம் - வ்யாபாரம். சப்தார்த்தம் (நினைத்தவித்யாதி.) “திறத் துக்கேதுப்பரவாம் -” நினைத்தகாரியத்துக்கிடான சாமர்த்தயத்தையுடைய ஸ்ரியுப தியுடைய சீகாரென்று நிஷ்க்ருஷ்டசப்தார்த்தம். துப்புரவு - சாமர்த்தயம். ஸ்ரியு பதியானால் துப்புரவுண்டாமோவென்ன (ஒருவனித்யாதி.) குப்பைக்காலன்-நல் வழிக்காலன்.

கீழிலிரண்டுபாட்டி லர்த்தத்தையுங் கூட்டி யருளிச்செய்கிறார் (சமஸ்தேத் யாதி.)

“மறப்பிலா” என்று - சர்வஜ்ஞத்வம் சொல்லுகிறோவென்ன (மறப்புக் கித்யாதி.) மறப்பிலாவென்னவேண்டுமா நென்னென்னிலென்றது - ஸ்மருதியில் லாதவென்னவேண்டியிருக்க, “மறப்பிலா” என்னவேண்டுவானென்னென்னிலெ ன்றபடி. இத்தால்பலிதம் (ஆகவித்யாதி.) விவரணமாதல் “மறப்பிலா” என்ற

த்தோடே “தன்னுக்கி” என்றத்தையுங்கூட்டி பாவமாதல் (காதாசிக்கமாக வித்யாதி.)

உற - மறுபாடுருவவென்னுதல், ஸத்ருஸமாகவென்னுதல். “உற” என்றதுக்கு பாவம் (யதோவாச இத்யாதி.) “பலவின்கவி” என்றதுக்குபாவம் (சுதர்விம்ஸதித்யாதி.)பாலகாண்டே, “தபாஸமபுஸதாநுவஹஷ்டாணாநிதபாஸதாஸ” (ததாஸர்க்கஸதாநபஞ்சஷட்காண்டாநிததோத்தரம்) இத்யுத்தரார்த்தம்.

மறப்பிலாவென்றுதொடங்கி, சொன்னவுதவிக்கு-திறத்துக்கேயென்றுதொடங்கி, பருகிலுமாரவனே வித்யர்வயடி. ....*

ப த் த ர ம் பா ட் டு.

உதவிக்கைம்மாறென்னுயிரென்னவுற்றெண்ணி

லதுவுமற்றாங்கவன்றன்னதென்னுற்றன்னைப்

பதவியவின்கவிபாடியவப்பனுக்

கெதுவுமொன்றுமில்லைசெய்வதிங்குமங்கே.

ஆரூயிரப்படி.

(உதவி) இப்படியென்னைக்கொண்டு திருவாய்மொழி பாடுவித்தருளின விம்மலோபகாரத்துக்குக் கைம்மாறாக வென்னுத்தமாவை யவனுக்கடிமையாகக் கொடுக்கவெண்ணில், அதுவும்பண்டே யவனுக்கடிமையாதலால், இங்குமங்கு மிதுக்கொரு கைம்மாறுசெய்யலாவதில்லையென்று அவனுடையமலோபகாரத்தை யறுபவிக்கிறார்.....*

பன்னீராயிரப்படி.

அநந்தரம், அவனுடையவுபகாரத்துக்குப் பரத்யுபகாரமொருப்காரத்தாலுமில்லையென்கிறார்.

உதவி-கவிபாடுவித்துக்கொண்ட வுபகாரத்துக்கு, கைம்மாறு - பரத்யுபகாரம். என்-என். உயிர்-ஆத்மா. என்ன-என்று. அத்தை, உற்று - சிக்கென. எண்ணில்-நிரூபித்துப்பார்க்கில். ஆங்கு-அந்தப் பரத்யுபகாராவஸ்த்தையில். அதுவும் - அந்தவாத்மாவும். மற்று-பின்னை. அவனறன்னது - அவனுக்கலாதாரண சேஷமாகையாலே. என்னால்-என்னையிட்டு. தன்னை-தன்னை. பதவியம்-ருதுவாய். இன்-இனிதான. கவி-கவியை. பாடிய-பாடின. அப்பனுக்கு-உபகாரகனுக்கு. இங்கும்-இந்தவிபூதியிலும். அங்கும்-அந்தவிபூதியிலும். செய்வது-செய்யவடுப்பது. எதுவும்-எதேனும்பமாயிருப்பது. ஒன்றும்-ஒன்றும். பரத்யுபகாரம், இல்லை-இல்லை.

• ஜ்ஞாநம்பிறந்தத்தால் நிய்யபரசேஷமான வாத்மாவுக்கு முமுக்ஷுதசைமேரூடு முத்ததசையோடு வாசியற சமர்ப்பணீயத்வமில்லையென்றுகருத்து. ஸ்வகியத்வாபிமாறமுள்ளது அஜ்ஞாநதசையிலிறே .....

ஈடு - பத்தாம்பாட்டு.

உபகாரஸ்ம்ருதிக்குக் காலம்போருகிற தில்லையென்று நீர்புண்ட டாகில்லாதே, உம்மதாயிருப்பதொரு வஸ்துவை யவனுக்கு ப்ரத்யுபகாரமாகக்கொடுத்துப் பிழைத்துப்போக மாட்டீரோவென்ன; அப்படிசெய்யலாயிற்றிறே ஈஸ்வரனைப்போலே நானுமெனக்குடைமையா யிருப்பதொரு வஸ்துவும்பெற்றேனுகிலென்கிறார்.

(உதவி) உதவியுண்டு - உபகாரம், அதுக்குக்கைம்மாறாக - ப்ரத்யுபகாரமாக. (என்னுயிரென்ன) நித்யமாய் ஜ்ஞாநாத்மலக்ஷணமாய் ஸீரலாக்யமா யிருப்பதொன்றுண்டிறே - ஆத்மவஸ்து, அதைக்கொடுத்தாலோவென்னில்; அதுசெய்யலாயிற்றிறே, அடியிலே * மயர்வமதிகலமருளிற்றிலனாகில்; முன்னே அதைக்கொடுத்துவைத்தானே, ப்ராந்திசமயத்திலாத்மசமர்ப்பணம்போலேயிருப்பதொன்றாயிற்று, உபகாரஸ்ம்ருதியாலே ப்ரத்யுபகாரந்தேடிக் கலங்குகிறவிது. ப்ராந்திசமயத்திலாத்மசமர்ப்பணந்தான்வேணும், தெளிந்தவநந்தரம் “என்னுடையவஸ்துவையவனுக்குக் கொடுத்தேன்” என்றிருக்கக்கடவனல்லன். அநாதிகாலமாத்மாபஹாரம்பண்ணிப்போந்தவதிலுங்கடையாயிற்று, தெளிந்தவநந்தரம் “நானென்னுடையவஸ்துவைத்தந்தேன்” என்றிருக்குமாகில், பின்னையும் பழைய வபஹாரமே யதுவர்த்தித்ததாமே; ஜ்ஞாநம் பிறந்தமை பொய்யாயிறே. சர்வமுக்தி ப்ரசங்கபரிஹாரார்த்தமாக வாத்த்மசமர்ப்பணந்தான் வேண்டுவரும்; நெஞ்சிலே வெளிச்சிறப்புண்டானுலவன் வஸ்துவையவனதாக விசைந்திருக்கக்கடவன். “யோஸலிபீதம்” (மயாஸமர்ப்பித:), “சுயவாகிந்ருஃஸலிவ்யாபீதெ” (அதவாகிந்துஸமர்ப்பயாபிதே) என்னுளின்றதிறே. “எனதாவிதந்தொழிந்தேன்” என்னு, “எனதாவிதார்யானார்” என்றாரிறே. ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் பிறந்தால் பேற்றளவுஞ்செல்லவிவ்விரண்டாகாரமு மதுவர்த்திககக் கடவதாயிருக்கும். ஆக, ஆத்மசமர்ப்பணத்துக்கு முபகார ஸ்ம்ருதிக்கும் தனித்திவனுக்கு ப்ராப்தியில்லாதபடியான விவனுடைப வத்யந்த பாரதந்தர்யத்தைச் சொல்லுகிறது. (உற்றெண்ணில்) ஆராயாதே மேலெழுகின்றகொடுக்கில் கொடுக்கலாம், நெஞ்சிலே சிறிதுவெளிச்சிறப்புப்பிறந்து இதினுடைய ஸ்வரூபத்தையு மாராயந்துபார்த்துக் கொடுக்குமன்று கொடுக்கப்ராப்தியில்லை. (அதுவும்) ஆத்மாவும் (மற்று) அப்படிப்பட்ட வாத்மீயங்களும். (ஆங்கவன்றன்னது) ப்ரத்யுபகாரம்பண்ணி தரிக்கவேண்டும் தசையிலவனதாயிராகின்றது.

(என்னுலித்யாதி) உபகாரஸ்ம்ருதிக்குங்கூட ப்ராப்தியில்லாத வென்னாலே, மஹோபகாரகனாயிருக்கிற தன்னை. (பதவியவின்கவிபாடிய வப்பனுக்கு) கவிபாட்டுண்டிருக்கிறவனுக் கிக்கவிபாட்டாலேபண்டில்லாத நீர்மையுண்டாம்படியாகக் கவிபாடின வுபகாரகனுக்கு. (எதுவுமொன்று மி

ல்லெசெய்வது) ஏதேனுமொன்றுஞ்செய்யலாவதில்லை. இங்கிருக்கும் நான் சங்கோசத்தாலே செய்யலாவதொன்றில்லையெயாகிலும், சங்கோசமற்றுமுத்தனூல் ப்ரத்யுபகாரம்பண்ணத்தட்டென்னென்னில (இங்குமங்கே) இங்கானூல், தேஹாத்மாபிராந்தாலே “ நான், என்னது ” என்றுபிராயக்கால்கட்டித்திரிகையாலே, “ செய்யலாவதொன்றுண்டோ ” என்று ப்ரமிக்கவுமாயிருக்கும் ; அதுவுமின்றிக்கே, சங்கோசம் கழிந்தவளவில், தானேசெய்யலாவதொன்றில்லை யென்னுமிடம் சொல்லவேண்டாவிதே. “ ஸ்வநாடுபெணாமிதிஷ்டாநதே ” (ஸ்வேநரூபேணபிரிஷ்பத்யதே) (என்று - ஸ்வரூபஜ்ஞாகம்பிறந்தவிடத்தில் ஸ்வரூபவிருத்தியாக ப்ரவர்த்திக்கப்போகாதிதே.....*)

ஜீயர் அரும்பதம்.

பத்தாம்பாட்டு (உதவியித்யாதி) “ என்னுயிரென்னவுற்றெண்ணி லதுவுமற்றங்கவன்றன்னது - உப்பனுக்கெதுவுமொன்றுமில்லைசெய்வதிற்குமங்கே ” என்றபதங்களைக்கடாக்ஷித்தவதாரிகை (உபகாரஸம்ருதிக்கித்யாதி)

ஆத்மவஸ்துவை ப்ரத்யுபகாரமாக ஸமர்ப்பிக்கலாமென்கைக்குறுப்பாக விதினுடைய ஸீலாக்பதையை யருளிச்செய்கிறார் (நித்யமாயித்யாதி) “உற்றெண்ணில், என்றதுக்குபாவமருளிச்செய்கிறார் (அதுசெய்யலாயிற் நித்யாதிவாக்யத்தவயத்தாலே) அத்தை - * மயர்வறமதிநலத்தையென்றபடி. அஞ்ஞான லாத்மஸமர்ப்பணம்பண்ணுமதொழிய, ஜ்ஞாநமுண்டான லுபகாரஸம்ருதியாலே யாத்மாவை ஸமர்ப்பிக்கப்போகாதோவென்ன ப்ரார்திஸமயத்திலித்யாதி) ப்ரார்திஸமயமாவது-ப்ரபத்திபண்ணுகிறஸமயம். ஆத்மஸமர்ப்பணமாவது - ஆதீயபரவாஸம். ப்ரபத்திபண்ணுகிற சமயத்தை ப்ரார்திசமயமென்கிறது - சமர்ப்பித்தவநந்தரம். “சமர்ப்பிக்கத்தான் நானா” என்றதுபிக்கும்படி யிருக்கையாலே. ப்ரத்யுபகாரந்தேடிக்கலங்குகிற விதென்றது - ஆத்மஸமர்ப்பணம்பண்ணுகிறோமென்று கலங்குகிறவிதென்றபடி. ஆனால் ப்ரபத்தி சமயத்தி லாத்மசமர்ப்பணம் வேண்டாவோவென்ன; ஆத்மஸமர்ப்பணம்பண்ணும் ப்ரகாரத்தையும், ததநந்தர மிவனிருக்கக்கடவபடியையுயருளிச்செய்கிறார் (ப்ரார்திசமயத்திலித்யாதிவாக்யத்தவயத்தாலே) இருந்தாலோவென்ன (அநாதீத்யாதி) இது கடையர்னபடிக்கு ஹேதுகதநபூர்வகமாகவிவரணம் (பின்னையுமித்யாதிவாக்யத்தவயம்) ஆனால் செய்ததுபிக்கவேணுமோ, முதலிலேசெய்யாதிருக்க வொண்ணாதோவென்ன; இன்னதுக்காகச் செய்யவேணுமத்தையும், செய்தவநந்தர மின்னபடியிருக்கவேணுமென்னுமத்தையுருளிச்செய்கிறார் (சர்வமுத்தீத்யாதி வாக்யத்தவயத்தாலே) அப்படி சமர்ப்பித்ததுபித்தபேருண்டோவென்ன (மயாசமர்ப்பிதஇத்யாதி) ஸ்தோத்த்ரோயாமுநாசார்யாஃ, “வவ-ஈராஹிஷ-யொவிகொவிவா” (வபுராதிஷ-யோபிகோபிவா) இத்யாதி, “ ததஹம்வவவாஹிஷயொஹிஷெவியாஸிஷிஷி” (ததஹம்வவபாதபதம்யோஹம்வயவமயாஸமர்ப்பிதஃ) “ ஶிநாப்யஹிஷிஷிஷிஷி ” (மமநாதயதஸ்தி யோஸம்யதஹம்) இத்யாதி, “ ஸ்வவாகிஷ-ஸிஷிஷிஷிஷி ” (அதவாகிஷு ஸமர்ப்பயாமிதே) ஆக, “ப்ரார்திஸமயத்தி லாத்மஸமர்ப்பணம்போலே ” என்றத்தையுபபாதித்து, அநந்தரம், “உபகாரஸம்ருதியாலே” இத்யாதியையுபபாதிக்க

கோலி, அப்படியுபகார ஸ்ம்ருதியாலேகலங்கி யாத்மாவை ஸமர்ப்பித்து, தெளிந்தவ நந்தர மதுதபித்தவிடமுண்டோவென்ன (எனதாவியித்யாதி) இத்தால்பலிதம் (ஸ்வரூபஜ்ஞாநமியித்யாதி) இவ்விரண்டாகாரமுமென்றத-உபகாரஸ்ம்ருதியாலே சம ர்ப்பிக்கையும், அநந்தர மதுதபிக்கையுமாகிற விவ்விரண்டாகாரமுமென்றபடி. இப் பாட்டில் “ஆத்மஸமர்ப்பணம்பண்ணப்போகாது” என்றதால் பலிதம் - அத்யந்த பாரதந்தர்யமென்கிறார் (ஆக ஆத்மஸமர்ப்பணத்துக்குமித்யாதி) “உற்றெண்ணி னதுவுமற்றாங்கவன்றன்னது” என்கிறவித்தால் பலிதமான வர்த்தவிசேஷத்தைய ருளிச்செய்கிறார். (ஆராயாதேயித்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே)

மற்று - ஆத்மீயங்களென்றபடி. அங்கு - ப்ரத்யுபகாரதசையிலென்றபடி.

ப்ராப்தியில்லாதவென்னாலே - அத்யந்த பரதந்தரனாகையாலே (ப்ராப்தியில்லாதவென்னாலே) என்றுகூட்டுவது. பதவிய - பதமுண்டாம்படியாக, நீர்மையு ண்டாம்படியாகவென்றபடி. “பதவியவின்கவி” என்றதுக்கு-மருதுவா யினிதானக வியென்று பொருளாகையாலே, இதுக்கு மார்த்தவமேதென்ன (கவிபாட்டுண்கிற வித்யாதி) “இங்குமங்கும்” என்றதுக்கவதாரிகை (இங்கிருக்கும்நாளித்யாதி) சீழ் சங்கைக்கு பரிஹாரம் (இங்கானுலித்யாதிவாக்யத்வயம்) “சங்கோசங்கழிந்த” இத் யாதியின்விவரணம் (ஸ்வேநரூபேணேத்யாதி)

உதவிக்கைம்மாறென்றுதொடங்கி, அப்பனுக்கு-இங்குமங்கும்-எதுவுமொன் றுமில்லை செய்வதித்யந்வயம் .....*

ப தி னெ ன் று ம் ப ா ட் டு.

இங்குமங்குந்திருமாலன்றியின்மைகண்
டங்ஙனேவன்குருகூர்ச்சடகோப
னிங்ஙனேசொன்னவோராயிரத்திப்பத்து
மெங்ஙனேசொல்லிலுமின்பம்பயக்குமே.

ஆறாயிரப்படி.

(இங்குமங்கும்) றியுபதியானவனல்ல துபகாரகரில்லையென்னுமி டத்தை யதுசந்தித்து அந்த பாவயுக்தரான வாழ்வார், தம்மைத் திருவா ய்மொழிபாடுவித்தருளின விம்மஹோபகாரத்தைச்சொன்ன வித்திருவா ய்மொழி, எங்ஙனே சொல்லிலுமின்பம் பயக்குமென்கிறார். ....*

பன்னீராயிரப்படி.

அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழி, தன்னோட்வயித்தார்க்கு நிரதசயாரந்தத் தை யுண்டாக்காநிற்குமென்று பலத்தையருளிச்செய்கிறார்.

இங்கும் - இந்தவிபூதிவிலுண்டான வாஃரயணதசையிலும். அங்கும் - அந் தவிபூதிவிலுண்டான கைங்கர்யதசையிலும். திருமால் - பூர்வோத்தரவாக்ய ப்ரமு கசித்தமான றியுபதித்தவத்தையுடையவனே. அன்றி - ஒழிய. இன்மை-வேறில்லா மையை. கண்டு - அதுசந்தித்து. அங்ஙனே-அந்தப்ரகாரத்தையுடையாய். வன்-

உதாரண. குருகூர்ச்சடகோபன் - ஆழ்வார். சொல் - தம்மை வாசிக கைங்கர்ய
கொண்ட. இங்கனே - இந்தப் பரகாரத்திலே, சொன்ன - அருளிச்செய்த. ஓர், ஆ
யிர்த்த - ஆயிரத்திலே, இப்பத்தம் - இப்பத்தம். எங்கனே - இவருடைய உபகா
ரஸ்மருதிருபமான அர்த்தவ்யதிதோகேண. சொல்லிலும் - சப்தமாத்ரமேசொல்லி
லும், ஆழ்வார்வைபவத்தாலும், இத்திருவாய்மொழியின் மாணாத்மயத்தாலும், இ
ன்பம் - பகவதபவஜநிதிரதிசயாரந்தத்தை, பயக்கும் - உண்டாக்கும்.

இது - கல்விருத்தம், ...*

ஈடு - பதினொன்றும்பாட்டு.

நிகமத்தில் - இத்திருவாய்மொழி, ஏதேனு மொருபடிசொல்லிலு
மாந்தத்தை புண்டாக்குமென்கிறார்.

(இங்குமங்குந்திருமாலன்றி யின்மைகண்டு) சாதநாதுஷ்ட்டாந
சமயத்தோடு ப்ராப்யவஸ்துவை ப்ராபித்த சமயத்தோடு வாசியற, இஹ
லோக பரலோகங்க ளிரண்டிலும் ஸ்ரீபஃபதியல்லதுபோக்கி யிவ்வாத்மவ
ஸ்துவுக்குத் தஞ்சமாயிருப்பார் வேறில்லையென்னுமத்தை யதுசந்தித்து.
“ பண்டைநாளாலே நின்றிருவருளும் பங்கயத்தாள் திருவருளுங்கொண்
டுநின்கோயில்சீய்த்து ” என்கிறபடியே, கைங்கர்யம்பண்ணுமிடத்திலும
வள்முன்கைப்பண்ணவேணுமிதே; ஆரோயணவேளையிலுமவள்முன்கை
வேணுமிதே. [ஹதெதவ்ஷிகௌ-௧-௧௦] [ஹதேதஸ்மிந்ரூப்ய] என்
று ராவணன் சொல்லுகையாலே அன்றிருந்து நலிந்தார்களாகில், இப்
போதும் நலிவார்களோ? என்று அவர்கள்பக்கலிலும் குணத்தை யாரோ
பித்துச்சொல்லும் நீர்மையைபுடையவளாயிற்று. (அங்கனேயித்தயாதி)
நமக்கும், சதாசார்யன் அருகேயிருந்து, ஸ்ரீயஃபதி யொழிய வில்வாத்மவ
ஸ்துவுக்குத் தஞ்சமாயிருப்பாரில்லை ” என்றுபதேசித்தால், அத்தனைபோ
தும் “ அப்படியே ” என்றிருக்கும்துண்டிதே; இவரங்கனன்றிக்கே, அந்
நனைவுக்கதுருபமான பரிமாற்றத்தைபு முடையராயிருப்பாராயிற்று. ஆக,
மனோவாக்காயங்கள் மூன்று மொருபடிப்பட்டிருக்குமோவென்னில் (இ
ங்ஙனாதிப்பாதி) இப்பாவவ்ருத்தியிலேசொல்லிற்றாயிற்று ஆயிரம்பாட்டும்.
நீர், மனோவாக்காயங்கள் மூன்றிலும் “ ஸ்ரீயஃபதியேயில்வாத்மவஸ்துவுக்
குத்தஞ்சம் ” என்றதயவவலித் தருளிச்செய்த விப்பாசுரத்தை யப்பயஸிப்
பார்க்கு மனோவாக்காயங்கள் மூன்றும் பாஹ்யாதிவிஷயங்களிலின்றும்
மீளவேணுமோ - நீர் * சிந்தையாலும் சொல்லாலும் செய்கையினாலும்
தேவபிரானையே தந்தையென்றடைந்தவராயிராநின்றீர், இவர்களுக்கு
மெல்லாம் பின்னை யிப்படிவேணுமோவென்னில்; அத்தேவைகளெல்லா
ம் நம்மோடே, இது கற்பார்க்கு அதுவேண்டாவென்கிறார் (எங்கனே
சொல்லிலு மின்பம்பயக்குமே) ஏதேனுமொருபடிசொல்லிலு மின்பமு
ண்டாம். என்னுடையபாசுரத்தைக் கற்றவர்களென்றிதே யீரவரானிவர்
களைக்கடாக்ஷிப்பது ; இல்லையாகி லிவர் தம்மைப்போலே மனோவாக்காய
ங்களுடைய நியதியுண்டா யதுபவிக்கப்பெறிலழகிது, அதில்லாதபோது

௩௬௬ த்ரவிடோபநிஷத்தா த்பர்யரத்நாவளி.

ம் பலவ்யபிசாரியாகாதென்கைக்காகச் சொல்லிற்றத்தனையிது. (இன்பம் பயக்குமே) “ஊஷஹெவாநநுயாதி” (ஊஷஹேவாநந்தயாதி) என்கிறபடியே, நிரந்தரபகவததுபவத்தால்பிறக்குமானந்தமானுண்டாம்.*

ஜீயர் அரும்பதம்.

நிகமம் (இங்குமங்குயித்யாதி) “எங்ஙனேசொல்லிலுமின்பம்பயக்கும்” என்றத்தைக்கடாஷித்தவதாரிகை (இத்திருவாய்மொழியித்யாதி)

இன்மைகண்டு - இல்லாமையையறுசந்தித்த. இஹலோக பரலோகங்களிரண்டினும் ஸ்ரியபதியே தஞ்சமென்றதுக்கு பாவமருளிச்செய்யாரின்றுகொண்டு, சப்தார்த்தம் (சாதநாதுஷ்ட்டாநேத்யாதி) பலவேனையிலு மாஸ்ரயணவேனையிலும் பிராட்டி சம்பந்தம் வேணுமோவென்ன (பண்டநாளாலேயித்யாதிவாக்யத்வயம்) “ஆஸ்ரயணவேனையிலிவ்முன்னாகவேணும்” என்கைக்கு, இவன்தோஷத்தைப்பார்த்து ஈஸ்வரன் சீறுமளவிலத்தை யாற்றிச்சேர விடும்படியான நீர்மையுடையவளோவென்ன (ஹதேதஸ்மிந்நித்யாதி) “சூரூபாராவணெநெநதாராக்ஷெஸ்யாஜிதஜிபுநு | ஹதேதஸ்மிந்நித்யாதி | ஹதேதஸ்மிந்நித்யாதி” (ஆஞ்ஞப்தாராவணைநைதாராக்ஷஸ்யோமாமதர்ஜயம் | ஹதேதஸ்மிந்நித்யாதி) இதியுத்தகாண்டேஸீதா.

“அங்ஙனே” என்றதுக்கு வ்யாவர்த்தயூர்வகமாக வர்த்தம் (நமக்குமித்யாதி) பரிமாற்றத்தை-அறுஷ்ட்டாநத்தையென்றபடி,

ஆகவென்றது - ஆனுவென்றபடி. மூன்று மொருபடிப்பட்டிருக்குமோவென்றது - மாநஸமான வத்யவஸாயமும் காயிகமான வதுஷ்ட்டாநம்போலே வாசிகமு மொத்திருக்குமோவென்றபடி.

“எங்ஙனேசொல்லிலும்” என்றதுக்கவதாரிகை (நீர்மநோவாக்காயங்களித்யாதி) “நீர்மநோவாக்காயங்கள்” இத்யாதிவாக்யவிவரணம் (நீர்சிந்தையாலுமித்யாதி) அதுக்குஹேதுவேதென்ன (என்னுடையபாசரத்தையித்யாதி) “சொல்லிலும்” என்றயதிசப்தார்த்தம் (இல்லையாகிவித்யாதி) பயக்கும்-உண்டாக்கும். ஆந்த்யாதி - ஆந்த்யாதி என்றபடி .....*

த்ரவிடோபநிஷத்தா த்பர்யரத்நாவளி.

(என்றைக்குமென்னை.)

ஸூரிகாஸுரூபாவாடிவிவகாஸுணயாடிதவாடிஜிணகாடிஜீவாபாடிசுக்காடிவடிவடிநாஸக்திவெகாஸுயொமாசு | ஸுஹஸானகைசுராயுடையிஸுதாவதுஹகாதிசுக்காடிதெவ்வொதெவிஷுடாஸுபுதலுபகூதிவிஷயெஸாநுயுநகீதுமாயசு|| (ஏக)

(ஸ்வாமித்வ) இன்றமிழ்பாடியவீசனை - சர்வஸ்வாமியாகையாலும்; (ஆஸ்ரயபாவாத்) தன்சொல்லால்தான்நனைக் கீர்த்தித்த மாயன்-அத்யாஸ்ரயசக்தி

யுக்தனாகையாலும்; (கருணயாதத்தவாக்ஜ்ஞம்பணத்தவாத்) என்வாய்முதலப்பண-
த்ருவனுக்குப்போலே தன்க்ருபையாலே தானையாற்றிதர்க்கு வாக்கையுண்டாக்கு
மவனாகையாலும்; (உஜ்ஜீவாபாதகத்வாத்) ஒப்பிலாத்நிவினையேனை யுய்யக்கொண்
டு - அத்யந்தநிக்ருஷ்டர்களை யுஜ்ஜீவிப்பிக்கு மவனாகையாலும்; (அகடிதகடநா
ஸக்தி) ஏர்விலாவென்னைத் தன்னுக்கியித்யாதி - தன்னைக்கவிபாடுகைக்கு, சர்வப்ர
காரத்தாலுமையோக்யரானவர்களை யுங்கொண்டு பாடுவித்துக்கொள்ளவல்ல வகடித
கடநா சாமர்த்த்யத்தை யுடைத்தாகையாலும்; (வைகுண்டயோகாத்) வன்கவிபா
டுமென்வைகுந்தநாதனே-ஸ்ரீவைகுண்டத்திலெழுந்தருளியிருக்கையாலும்; (ஸூத்த
ஸ்வாந்தத்வ) வல்வினைமாயந்தறச்செய்குந்தன்றன்னை - ஆஸ்ரீதருடைய பாபங்களை
நிவ்ருத்தமாம்படிபண்ணவல்ல பரிசுத்தஸ்வபாவனாகையாலும்; (சக்ராபுத) ஆர்வ
னோ வாழியங்கையெம்பிரான் புகழ் - திருவாழியை திய்யாயுதமாக வுடையனா
கையாலும்; (ஜலதிஸுதாவல்லபத்வாத்) திருமாலின்சீர் - ஸ்ரீயுபதியாகையாலும்
(பித்ருத்வாத்) பதவியவின்கவிபாடியவப்பனுக்கு-மஹோபகாரகனாகையாலும்; எம்
பெருமானாற்றிதரை அந்நய ப்ரபோஜன ஸ்வவிஷய ஸ்தோத்ரத்திலே மூட்டாநிற்கி
றானென்று, “ என்றைக்குமென்னை ” என்கிறதஸகத்திலே யாழ்வார ருளிச்செய்தா
ரென்கிறார்.....(௪௬)

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி.

என்றனைநீயிங்குவைத்ததேதுக்கெனமாலு
மென்றனக்குமென்றமர்க்குமின்பமதா - நன்றுகவி
பாடவெனக்கைம்மாறிலாமைபகர்மாறன்
பாடனைவார்க்குண்டாயின்பம். (௬௬)

(என்றனைநீ) இதில் - அவன் திருவாய்மொழி பாடுவித்தபடியை யறுசந்
தித்தீடுபடுகிற பாசாரத்தை யறுவதித்தருளிச்செய்கிறார். எங்ஙனெயென்னில்; “எ
னக்கு ருசியின்றிக்கேயிருக்க சம்சாரத்திலே யென்னைவைத்ததுக்கு ஹேதுவென் ”
என்றுகேட்க, “ உம்மைக்கொண்டு நமக்கும் நம்முடையார்க்கு மறுபவிக்கலாம்படி
விலக்கணமான திருவாய்மொழி ப்ரபந்தத்தைப் பாடுவித்துக்கொள்ளவைத்தோங்
ங்கானும் ” என்று நேர்கொடுநேரானபரிஹாரத்தை யவனருளிச்செய்ய, “வேதங்
கள், வ்யாஸாதிகள், முதலாய்வார்கள், இவர்களுண்டாயிருக்க, அத்யந்தஹேயனா
னவென்னைக்கொண்டு, வேதங்களாலு மெல்லகாணவொண்ணாத தன்வைபவத்து
க்குத்தகுதியாக விலக்கணமான திருவாய்மொழியைப் பாடுவித்துக்கொண்ட டிவம்
மஹோபகாரத்துக்கு உபயவிபூதியிலும் சத்ருஸமாகச் செய்யத்தக்கதொரு ப்ரத்யு
பகாரயில்லை” என்று தலைசீய்த்துப்படுகிற * என்றைக்கு மென்னையிலர்த்தத்தை,
“ என்றனைநீ ” இத்த்யாதியாலே யருளிச்செய்கிறொன்கை.

(என்றனைநீயிங்குவைத்ததேதுக்கென) அவன் காட்டினதானாகையாலே விசுத்
ரவிபூதியை யறுபவித்து, மீளவும் பூர்வப்ரக்ருதமான[தம்முடையசங்கையை, “பர்
சந்நீகர்க்கு யென்னை யுனக்கேயறக்கொண்டிட்டு நீவாசமலர்த்தன் டிழாய்முடிமா
யுவனேயருளாய் ” என்றுகேட்க. (என்றனைநீ) சம்சாரத்தில் பொருந்தாதவென்
னை, நீ - சம்சாரத்தில் பொருந்தாததானா யேறவிடுகைக்கு சர்வசக்தியுத்தனநீ.

(இங்கு) * இருந்தருமாருலமான விவ்விபூதியிலே. (வைத்தேதுக்கென) ப்ர யோஜநநிரபேக்ஷமாயிருக்க, என்னப்ரயோஜநத்தைப்பற்ற வைத்ததென்ன. (மா லுமென்றனக்குமென்றமர்க்கு மின்பமதானந்துகவிபாடவென) திருமாலானவென க்கினிதாகவும், * திருமாலடிபாரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கினிதாகவும், விலக்ஷ ணமாய் “கவியமுதம்” என்னும்படியான வினியகவிகளைப்பாடவைத்தோமென்ன. தன்னைக்கவிபாடுகைக்கு, வேதங்களும், அத்தைப்பின்சென்ற வைதிகரான வ்யாச வால்மீகி ப்ரப்ருதிகளான பரமருஷிகளும், * செந்தமிழ்பாடுவாராய் “பெருந்தமி முனல்லேன்பெருகு” என்று ப்ரசம்ஸிப்பாருமான முதலாழ்வார்களு முண்டாயிரு க்க, கவிபாடவென. (கைமாதிலாமை) “கவிபாடவைத்தோம்” என்றவிர்தவுபகா ரத்துக்கு ப்ரத்யுபகாரமில்லாமையை. (பகர்மாறன்) அருளிச்செய்தவாழ்வார். அ தாவது - “என்றைக்கும் - என்சொல்லிநிப்பனே,” “என்சொல்லிநிப்பன் - என்மு ன்சொல்லும் மூவுருவாமுதல்வனை,” “ஆமுதல்வனிவனென்று - என்வாய்முதலப்ப னையென்றுமறப்பனே,” “செப்பமேசெய்துதிரிகின்றசீர்கண்டு - அப்பனையென்று மறப்பன்,” “சீர்கண்டுகொண்டு - பார்பரவின்கவிபாடுபரமரோ,” “இன்கவிபாடுபர மகவிகளால் தன்கவிதான் தன்னைப்பாடுவியாது - வன்கவிபாடுமென் வைகுந்தநாத னே,” “வைகுந்தநாதன் - எந்நாள்சிறித்தார்வனே,” “ஆர்வனே - சீர்பெறவின் க விசொன்னதிறத்துக்கே,” “திறத்துக்கு - உறப்பலவின்கவிசொன்ன வுதவிக்கே,” “உதவிக்கைம்மாறென்னுயிர் - எதுவுமொன்றுமில்லைசெய்வதிங்குமங்கே” என்றிப் படி உபகாரஸ்ம்ருத்யதிசயத்தாலே யீடுபட்டருளிச்செய்தவென்கை. “என்சொல் லி,” ‘எந்நாள்,’ ‘பார்விண்ணீர்,’ ‘இறப்பெதிர்,’ ‘எதுவும்’ என்கிற வுபகாரஸ்ம்ருதி யோடே” என்றிறே நாயனருருளிச்செய்தது. “உதவி-புலக-ஹஸ்யாணி டெராகாநாஃக வாநுஷி” (சதுர்விமஸத்ஸஹஸ்ராணிஸிலோகாநாமுக்தவாந் ருஷி) என்னும்படி, * பாலோடமுதன்னவான * இங்ஙனேசொன்ன வோராயிர மான * உறப்பலவின்கவிகளைப் பாடுவிக்கையாலே யிவர்க்கீடுபாடாயிருக்கிறது. (கைம்மாதிலாமைபகர்மாறன்பாடனைவார்க்குண்டாயின்பம்) இப்படி. க்ருதஜ்ஞரா னவாழ்வார் பரிசரவர்த்திகளாம்படி. கிட்டிவார்க்காநந்தமுண்டாம். “எங்ஙனே சொல்லிவி மின்பம்பயக்குமே” என்கிற நிர்ப்பந்தமும்வேண்டா, கேவலம்கிட்ட வமையும்..... (அக)

ஏழாம்பத்தில் - ஒன்பதாந்திருவாய்மொழி முற்றிற்று.

ஆக - திருவாய்மொழி - ௬௬. — பாட்டு - ௭௬௧.

ஸ்ரீ

திருவாய்மொழி.

ஏழாம்பத்து.

பத்தாந்திருவாய்மொழி.

இன்பம் - ப்ரவேஸுங்கள்.

ஆரூயிரப்படி.

(இன்பம்பயக்க) இப்படியென்னைத் திருவாய்மொழி பாடுவித்தருளுகைக்காக, திருநாட்டினின்றும் அங்கே யெழுந்தருளி யிருந்தபடியே சபரிசுரமாகத்திருவாறன் விளையிலே வந்துபுகுந்து என்னைத் திருவாய்மொழி பாடுவித்துப் பாட்டைக்கேட்டருளி, திருவடி, பெருமாள் குணங்களைச் சொல்லக்கேட்டருளி அசோகவரிகையிலே பிராட்டிநிர்வருதையாயிருந்தாப்போலே நிர்வருதையிருந்த திருவாறன் விளையென்றே சென்று நாமதுபவிக்கப்பெறுவதென்று மனோரதிக்கிறார்... ..*

பன்னீராயிரப்படி.

பத்தாந்திருவாய்மொழியில், கீழிப்படி தம்மைக்கொண்டு கவிபாடுவித்துக்கொண்ட மஹோபகாரத்தாலே தம்முடையவிரோதி அஸத்ஸமாம்படி ஹ்ருஷ்டரானவர், அவனுபகாரத்துக்கொரு ப்ரத்யுபகாரங்காணுமையாலே, சேஷியானவனுக்கிசயஜநகமான சேஷவ்ருத்தியொழிய இல்லையென்றதுதியிட்டு, ப்ரதிசம்பந்தியானவனுடைய வசேஷசேஷித்வப்ரகாசகமான ஸ்ரியஃபதித்வபூர்த்தியையும், அநயார்ஹசேஷத்வாபதாரத்தையும்; ஆஸ்திரகூணகாரத்தையும், அதுபாவ்யமான விக்ரஹயோகத்தையும், அதுபவார்த்தமான வவதாரத்துக்கு மூலமாயுள்ள அநந்தசயநத்வத்தையும், அநிஷ்டநிவ்ருத்திவிஷ்டமான வபிமதசாதகத்வத்தையும், ப்ரபலவிரோதி பஞ்சநத்வத்தையும், ஆந்தரதுகநிவர்த்தகத்வத்தையும், பாபநிவ்ருத்தமாய் ப்ரஃப்யதேசம் சித்திக்கிலும் உத்தேஃமமான ஆஸந்நதேஸ்யோகத்தையும், நிரதிசயவ்யவசாயஜநகத்வத்தையும் துசந்தித்து, ஏவம்விதஸ்வபாவானுவவன் நம்மைவிரோதியைக்கழித்தடிமை கொள்ளுமைக்காக ஆஸந்நமான திருவாறன் விளையிலே சந்நிஹிதனான வவன்றிருவடிகளிலே யடிமைசெய்யக்கடவோமென்று மனோரதித்து, இப்படி நிவர்த்தயவிரோதிபலநிருபண பூர்வகமாக வதினுடைய சரணயநிவர்த்தயத்வத்தை நிஷ்கரிவித்து நிகமிக்கிறார்... ..*

ஈடு.

சர்வேஸ்வரன் தம்மைக்கொண்டு திருவாய்மொழி பாடுவித்துக்கொண்ட மஹோபகாரத்துக்கு ப்ரத்யுபகாரந்தேடிக்காணுமை தமொழி

னார் - கீழிற்றிருவாய்மொழியிலே, இவர் தாம் தம்முடைய ப்ரமத்தாலே ப்ரத்யுபகாரந்தேடித் தமொறிராத்நைபோக்கி இவர்தமக்குக்கொடுக்க லாவதொன்றுமில்லை, அவனொன்றுகொண்டு குறைதீரவேண்டும் சாபே கூனல்லன், இவர்தம்முடைய வுபகாரஸ்ம்ருதியிருந்த விடத்திலிருக்க வொட்டாமையாலே செய்ததொன்றிறே; ஆனாலுமறியிருக்க மாட்டா ரே. இனி, நாமுமவனுக்கொன்று கொடுத்தோமாய், அவனும் நம்பக்க லொன்று பெற்றானுக்கெய்யலாவதொன்றுண்டு. அவன், தனக்குவருத் தகைங்கர்யத்தைப்பண்ணவே, அதுதன்னைத்தனக்கு ப்ரத்யுபகாரம்பண் ணிற்றுகநினைத்திருக்கும் ஸ்வபாவனையிருந்தான்; ஆனபின்பு, நம்முடைய ஸ்வரூபாநுரூபமான வாத்தமாந்ததாஸ்யத்திலே யதிகரிப்போமென்று பார்த்தார். இனித்தான், வேதவாக்யங்களும் “ ஐஹோ-ஓபெணாஹி ஶி ஷ்டே-ஓபெ ” (ஸ்வேநரூபேணபிநிஷ்பத்யதே) என்று-ஸ்வரூபப்ராப்திய ளவுஞ்சொல்லவே, அதுக்கவ்வருகில் கைங்கர்யமானது, அவகாதஸ்வேத ம்போலே தன்னடையே வருமென்று ப்ரஹ்ம ப்ராப்திய ளவுஞ்சொல் லிவிடும். ஆழ்வார்கள் “வழுவினாவடிமைசெய்யவேண்டினாம் ” என்று அதுதன்னையேசொல்லாநிற்பர்கள், ப்ராப்திபலமானகைங்கர்யத்தில் ருசியாலே. “ ஸம்ஸாரம்த்யாஜ்யம், சர்வேஸ்வரணுத்தேஸ்யன் ” என்கிற ஜ்ஞாநம்பிறந்து, பகவத்ஸமாஸ்யணம் பண்ணினவர்கள், “ ஹேஷஜ்ஜஹ வத்ராஹி ” (பேஷஜம்பகவத்ப்ராப்தி:) என்றுபகவத்ப்ராப்திய ளவிலே நின்றார்கள்; அவர்களிற்காட்டில் “ டயர்வறமதநலமருளினன் ” என்று பகவத்ப்ராசாத லப்தமானஜ்ஞாநத்தைபுடையரான விவர்களுக்கு வாசியி துவாயிற்று. இனி, அடிமைசெய்யுமிடந்தன்னில் “ சரீரசம்பந்தமற்று பரமபதப்ராப்திபண்ணினால் பின்புசெய்கிறோம் ” என்றவ்வளவுமறியிருக்கும்படியன்றே உபகாரஸ்ம்ருதி யிவரைகலிகிறபடி. ஆகையாலே, ஸ்ரீ வால்மீகிபகவான் பாடின ஸ்ரீராமாயணங்கேட்கைக்குத் திருவயோத்யையிலே திருத்தம்பிராரும் தாமுங்கூடப் பெருமாள் பேரோலக்கமிருந்தா ப்போலே, சர்வேஸ்வரணும், நாம்பாடினதிருவாய்மொழி கேட்கைக்காக த்திருவாறன் வினையிலே, பர்யங்கவித்யையிற் சொல்லுகிறபடியே திருவ நந்தாழ்வான்மேலே நாய்ச்சிமாரோடேகூடி நிய்யபரிஜநத்தோடேகூட் வெழுந்தருளி யிருந்தான். அங்கேபோய்த் திருவாய்மொழிகேட்பித்த டிமைசெய்வோமென்று மனோரதிக்கிறாராய், அம்மனோரதத்தன்னிலும், சர்வேஸ்வரன் ப்ராப்யனானால் அர்ச்சிராதிகதியோடு தேஸவிசேஷத்தோ டி வாசியற ப்ராப்யாந்தர்க்கதமிறே. அதாவது-முன்ப்ப்ராப்தமாய் பின்புபாசநத்துக்குப்பலமாய் வருவனயாவைசில, அவையெல்லாம்ப்ராப்யா ந்தர்க்கதமாகக்கடவதிறே; அப்படியே, திருவாறன்வினையிலே யெழுந்த ருளியிருக்கிற சர்வேஸ்வரன் திருவடிகளிலேபோ யடிமைசெய்யக்கூட வோம். அதுதானும்வேண்டா, அத்தேஸப்ராப்திதானேயமையும்; அது

தானும்வேண்டா, இங்கேயிருந்தே யங்கேற்போவதாக மனோரதிக்கிற வம்மனோரதந்தானேயமையும். இனி, நாமத்தேஸத்தை “ப்ராப்யம்” என்று புத்திபண்ணிப்போருகிறவோபாதி அவனும்நாமிருந்ததேஸத்தை க்ருமித்து வரக்கடவன், அவ்வளவிலும் நாமவனை யதுவர்த்தித்து விட்டு நாமத்தேஸத்திலேபோய்ப் புகக்கடவோம், அத்தேஸமேநமக்கு ப்ராப்யம்; அங்கேபோய்ப்புகவே நம்முடையகைங்கர்ய விரோதிகளடையப்போம். இனி, நான்வேறென்றிலே யிச்சைபண்ணிலும், என்னெஞ்சானது அத்தேஸத்துக்கொழிய வேறொரு தேஸத்துக்காளாகமாட்டாது; “ஊவொநாந ௮சுமஹி” (பாவோநாந்யதரகச்சதி) என்கிறபடியே.

ஆக, திருவாறன் விளையிலே புக்கடிமைசெய்யக்கடவ படிகளை மனோரதித்தினியராகிறார். ஸ்ரீராமாயணத்திற் காட்டிலிதுக்குவாசி - பாடினாரோ கேட்பிக்கையும், பாட்டுண்டாரோ கேட்கையுமாயிற்று. “வீதாயாஸூரிதஃஹி” (ஸீதாயாஸூரிதம்மஹத்) என்னுந்நிகச்செய்தே, கவி பாட்டுண்டவனை யொழியத்தனியே யிருந்திறே கேட்டது. பாடினான் ஸ்ரீவால்மீகிபகவான், கேட்பித்தாரும் குசலவர்களிறே.....*

ஜீயர் அரும்பதம்.

இன்பம்பயக்க ப்ரவேஸே, வருதவர்த்திஷ்யமான சங்கதிக்காக வருத்தாதுவாதம்(சர்வேஸ்வரணியாதி)ஆனால் வெறுமனேயிருக்கவொன்னுதோவென்ன; உபகாரஸ்ம்ருதியாலே வெறுமனே யிருக்கமாட்டாமல் தடுமாறினொன்கிறார் (இவர்தாம் தம்முடைய வித்யாதிவாக்ய சதுஷ்டயத்தாலே). இவருடைய வாகிஞ்சர்யத்தாலு மவனுடைய பூர்த்தியாலும் ப்ரத்யுபகாரம்பண்ண விரகில்லையாகில் வெறுமனேயிருக்கிறதக்கென்னென்ன (ஆனுவமித்த்யாதி) ஆனால் ப்ரத்யுபகாரம்பண்ணும் விரகேதென்ன; சங்கதியருளிச்செய்கிறார் (இனியாருமித்த்யாதி) அதாவதேதென்ன (அவன்தனக்கித்த்யாதி) (அவன்) என்றதுக்கு, (நினைத்திருக்கும் ஸ்வபாவனாயிருந்தான்) என்றத்தோடே யந்வயம். வருத்தகைங்கர்யம் - ப்ராப்தமானகைங்கர்யம். ஆனபின்பு - அவன்ஸ்வபாவ மிதுவானபின்பென்றபடி. ஆத்மாந்ததாஸ்யம்-யாவதாத்மபாவியான கைங்கர்யம், ஸ்ருதியிலே “பகவத்ப்ராப்தியே புருஷார்த்தம்” என்னுந்நிக, கைங்கர்யம் புருஷார்த்தமென்பானென்னென்ன (இனித்தானித்த்யாதி) வேதம்போலே யாழ்வார்களும் ப்ராப்திமாத்தரத்தைச்சொல்லி விடவொன்னுதோவென்ன (ஆழ்வார்களித்த்யாதி) அதுதன்னையே - கைங்கர்யந்தன்னையே. அப்படி சொல்லுகைக்கு ஹேதுவேதென்ன (ப்ராப்திபலமான வித்த்யாதி) ஆனால் வேததாத்தர்யத்தை உபப்நம்ஹணமுகே வௌியிடுகிற ருஷிகன் சொல்லாமைக்குஹேதுவேதென்ன; ஸ்வரூப யாதாத்மய ஜ்ஞாநமில்லாமையாலேயென்கிறார் (சம்சாரமித்த்யாதி) இவர்களுக்கு வாகியேதென்ன (அவர்களிலித்த்யாதி) இதுவாயிற்று - கைங்கர்யத்தில் ருசியுடையராசகயாயிற்றென்றபடி. பரமபதத்திலே போனன்றோ வடிமைசெய்யலாவது, “இங்கேசெய்யவேணும்” என்றபேக்ஷிக்கிற தென்னென்ன (இனியடிமையித்த்யாதி)

“பரம்பணையப்பன்” இத்த்யாதியைப்பற்ற (பர்யங்கேத்த்யாதி) “எழில்மலர்மாதர்,” “தேவபிரான்” என்றத்தைப்பற்ற (நாய்ச்சிமாரோடே யித்த்யாதிவிசேஷ

ணத்வயம்) அடிமை-வாசிகமானவடிமை. ஆனுவையையொழிய அவ்விருந்ததேசம் போகிறவழியெல்லாவற்றையும் மனோரதிக்கிறதென்னென்ன (சர்வேஸ்வரனித்யாதி) அதெங்கனெயென்ன (அதாவதித்யாதி) உபாசரத்துக்கு - உபாயத்துக்கென்ற படி. பலமென்றது - அவார்த்தபலமென்றபடி. “நங்குநினைக்கப்பெற” என்றத்தை ப்பற்ற (இங்கேயிருந்தேயித்யாதி) “ஆடுபறவையிசைக்கண்டுகைதொழுதன்றி” என்றத்தைப்பற்ற (இனிநாமத்தேசத்தையித்யாதி) “ஒன்றிவலம்செய்யவொன்று மோதிவினை” என்றத்தைப்பற்ற (அங்கேபோய்ப்புகுவேயித்யாதி) “கூடுங்கொலெ னதுமென்சிறந்தனை” என்றத்தைப்பற்ற (நான்வேறென்றிலேயித்யாதி) இதுக்குத்ரு ஷ்டார்த்தம் (பாவ இத்யாதி)

நிகமநம் (ஆகவித்யாதி) இத்தால் வ்யாவ்ருத்தி (ஸ்ரீராமாயணத்திலித்யாதி) அங்கிவ்விரண்டு மில்லையோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஸீதாயா இத்யாதிவாக்ய த்வயத்தாலே) “காவ்யுரொராயணக்ஷுத்வீதாயாஸூரிதாபிஹஸு | பௌது ஸ்ரீவயிதெவவகாஸுரிதவருத்” (காவ்யம்ராமாயணம்ருத்ஸ்ரம்ஸீதா யாஸூரிதம்மஹத் | பெளஸ்த்யவதமியேவசகாஸூரிதவ்ரத) இதிபாலகாண் டே, “நிரஸூதிஸயாஹாஹஸுபவாஹெவகஸுக்ஷணா | வெஷஜிஹவ ஸ்ராவ்யுரொகாஹாதுதிக்கீதா” (நிரஸ்தாதிஸயாஹ்லாதஸுகபாவைகலக்ஷ ணா | பேஷஜம்பகவத்ப்ராப்திகோகந்தாயந்திகீமதா) இதிஷஷ்ட்டேமஸே .....*

ப த தா ந் திருவாய்மொழி.

முதற்பாட்டு.

இன்பம்பயக்கவெழின்மலர்மாதருந்தானுமில்வேழுலகை யின்பம்பயக்கவினிதுடன்வீற்றிருந்தாள்கின்றவெங்கள்பிரா னன்புற்றமர்ந்துறைகின்றவணிபொழில்குழ்திருவாறன்வினை யன்புற்றமர்ந்துவலஞ்செய்துகைதொழுநாள்கருமாகுங்கொலோ.

ஆரூயிரப்படி.

பரஸ்பரஸாஹித்யத்தாலே தங்களுக்கின்பமுண்டாம்படியாகவும், * அயர்வதுமமரர்களுக்கு கினிதாம்படியாகவும், பிராட்டியோடேகூடத் திருமாமணிமண்டபத்திலே வீற்றிருந்தருளி, இவ்வேழுலகை யின்பம்பய க்கவாள்கின்ற வெங்கள்பிரான் அன்புற்றமர்ந்துறைகின்ற வணிபொழில் குழ்திருவாறன்வினை யன்புற்றமர்ந்து வலஞ்செய்து கைதொழுநாள்களு மாகவற்றேயோவென்கிறார். ....*

பன்னீராயிரப்படி.

முதற்பாட்டில், சேஷியானவன் லக்ஷ்மியோடே பரிபூர்ணனாயெழுந்தருளி யிருக்கிற திருவாறன்வினைய யதுபவித்தடிமைசெய்யுங்காலமுமாமோவென்கிறார்.

எழில் - செளந்தர்யாதிருணோபேதையாய். மலர்மாதரும் - பத்மவாஸிரீத் வத்தாலேவந்த போக்யதையையுடைய லக்ஷியும். தானும் - அவர்கள் தான்வரு

ம்பி மேல்வீழும்படியான வைலகூண்டயத்தையுடைய தானும். இன்பம் - பரஸ்பர நந்தவருத்தி. பயக்க - உண்டாம்படியாக. இனிதுடன் - போகஸாரஸ்யத்தோடே கூட. வீற்றிருந்து - சர்வசேஷித்வ வ்யாவ்ருத்திதோன்றும்படி யிருந்து. இவ்வே மூலகை - வ்யக்தாவ்யக்த காலகூத்த ஸத்வாத்மக சதுர்விதா சேதநவர்க்கமும், பத் தமுத்த நித்யரூபமான த்ரிவிதசேதநவர்க்கமுமாகிற ஏழுமகைப்பட்டவிர்தலோகங் களை. இன்பம்பயக்க - ஆநந்தகந்தனிதமாம்படி. ஆன்கின்ற - அடிமைகொள்ளாநிற் குமவனாய். எங்கள்பிரான் - அப்படி. யெங்கனையும் வாசிக கைங்கர்யங்கொண்ட ம ஹோபகாரகனாவன். அன்புற்று - அடிமைகொள்ளுகைக் கெகாந்தஸ்த்தல மென் றுவிரும்பி. அமர்ந்து - அல்லாத பரவ்யூஹாதிஸ்த்தலத்திற்காட்டில்பொருத்தமுடையனாய். உறைகின்ற - நிரந்தரவாஸம்பண்ணுகிற. அணி - தர்ஸநீயமான. பொழி ல் - பொழில். சூழ் - சூழ்ந்த. திருவாறன்வினை - திருவாறன்வினையை. அன்புற்று - அடிமைசெய்கைக் காஸநஸ்த்தலமென்று ஸ்நேஹித்து. அமர்ந்து - ப்ரயோஜநாந் தரங்களைக்கொண்டகலப்போகத் தேடாதே பொருத்தி. வலஞ்செய்து - ஸ்வரூபா னுருபமான வறுகூலவருத்தியைப்பண்ணி. ஹ்ருஷ்டராய், கைதொடும் - * பத்தா ருசலிபுடராய் நாம்அதுபவிக்கும். நாள்களும்-நாள்கள். ஆகுங்கொல்-உண்டாமோ.

௩௮ - முதற்பாட்டு.

திருவாறன்வினையிலேபுக்கு ஹ்ருஷ்டராய்க்கொண்டடிமைசெய்யுங்காலமாகவற்றே! யென்று மனோரதிக்ருருர்.

(இன்பம்பயக்க) “சூநநிபீ” (ஆநந்தமய:) என்கிறவஸ்து வுக்கும்; நித்யது:கியான சம்சாரிசேதநனுக்குத் தன்னொட்டைச்சேர்த்தி யாலே ஆநந்தமுண்டாமாபோலேயாயிற்று, பிராட்டியோட்டைச்சேர் த்தியாலே யவன்றனக்கு மாநந்தமுண்டாம்படியும். “அல்லமலர்மகள் போகமயக்குக்களாகியும் நிற்கும்மான் ” என்று பிராட்டியோட்டைச் சேர்த்தியாலே பிச்சேறியிருக்குமாயிற்று. [ராம:] ஸ்ரீபரகராமாழ்வானைச் செருக்குவாட்டிப் படைவிட்டிலே வந்துபுகுந்து சக்ரவர்த்தியையும் மஹர்ஷிகளையும்துவர்த்தித்து தர்மோத்தரமாக நடத்திப்போந்தவர்.[து] பித்ருஸ-பீரூஷணதிகளைப் பண்ணினபின்பு பிராட்டியோட்டை ரஸ்தா னாயிலே யிழிந்தபின்பு, “இதுக்கு முன்பெல்லாம் வாத்ஸ்யாயநம்கற்று க் காமதந்தரமே நடத்திப்போந்தாரித்தனையோ ! ” என்னும்படி வேறுப ட்டார். முன்பு போருகிறநாளில் “இவரிதுக்குமுன்பு காமரஸம்புதியது ண்டறியாரோ ! ” என்னும்படி போந்தவிவர், இப்போது “இதுக்குமு ன்பு தர்மதத்த்வம் புதியதுண்டறியாரோ ? ” என்னும்படி வேறுபட்டார். [வீத்யாஸாரஸூ] [வீத்யாஸார்த்தம்] அயோநிஜையாய் பரமபதத் தில் தானுமவனுமாயிருந்து கலந்தபோதைச் செவ்வியிலொன்றுங்குறையாமலிருந்தவளிறே பிராட்டி; இப்படியிருக்கச்செய்தேயும், தம்மையழி யமாறி இதரஸஜாதியராய்வந் தவதரித்தாரோயாகிலும், போகத்திலவந்தா லவனங்கூட அப்ரதாநையாம்படி யதில் தலைநின்றார். அதுக்கடி யென் னென்னில் ; ராஜபுத்ரரான ரஸிகதவத்தால்வந்த வேற்றத்தாலே. [விஜ ஹார] பூரிப்பேயொழிய போகத்திலிழியப்பெற்றிலர். உபக்ரமத்துக்கே

(இவ்வேழுலகையின்பம்பயக்க) “ராசிஸ் தாசிந்-பூவாவு)ராஜிவ-நரவாஜுவாநு । பூஹுஷ்டி-ஹிதொடொகி” (ராமஸ்ஸிதாமதப்ராப்யராஜ்யம்புநரவாப்தவான் । ப்ரஹ்ருஷ்டமுதிதோலோக) என்கிறபடியே, மாதாபிதாக்களிருவரும் சேரவிருந்து பரியப்புக்கால் ப்ரஜைகளுக்கொரு குறைகளும் பிறவாதிதே. ஆக, இருவருமான சேர்த்தியாலே தங்களுக்காந்தமுண்டாக, அச்சேர்த்தியைக்காண்கையாலே லோகத்துக்காந்தமுண்டாக, அதுதன்னைக்கண்டு, ப்ரஜை பால்குடிக்கக்கண்

டுகக்கும் தாயைப்போலே, இவர்களுக்குண்டான ப்ரீதியைக்கண்டு அத் தாலேதாங்களினியராயிருப்பர்களாயிற்று. (இனிதுடன்வீற்றிருந்தாள்கின்ற) தன்சந்தியாலே லோகமடையத்தனிரும் முறியுமாம்படி யிருக்கிறவன், தான்பெறுப்பேறுபெற்றாப்போலே, “ திருவாய்மொழிகேட்கைக்கிடாயிருப்பதொருதேசம்பெற்றேம் ” என்றுவிரும்பி வர்த்திக்கிற தேசமாயிற்று. (எங்கன்பிரான்) * கேசவன்மர்க்குப்பின்பிவர் தாமேகாகிகளல்லரிதே. என்னை யிடுவித்துத்திருவாய்மொழிபாடுவித்துக்கொண்ட வுபகாரகன். (அன்புற்று) “ திருவாய்மொழி கேட்கலாயிருப்பதொரு தேசம்பெறுவோமே ” என்று அங்கே ஸ்நேஹத்தைப்பண்ணி. (அமர்ந்து) அத்தேசவாசத்துக்கு மேற்பட ஒரு ப்ரயோஜனத்தைக் கணிசியாதேவிரும்பி. (உறைகின்ற) அவதாரங்கள்போலே தீர்த்தம்ப்ரசாதியாதே, நித்யவாசம்பண்ணுகிற. (அணிபொழில்குழ்திருவாறன்வினை) “ ப்ராப்யபூமி ” என்று தோற்றம்படியிருப்பதாய், அவன்றனக்கும் விபூதியிலுள்ளார்க்குமிருந்து திருவாய்மொழிகேட்கைக்கிடான பரப்பையுடைத்தாய், தர்ஸநீயமாயிருக்கிற பொழிலாலே சூழப்பட்டதிருவாறன் வினையை. “ தெநதெததததததததத ” (தேநதேதமதுவ்ரதா) என்றிறபடியே, அவனுக்குத்தேஸ்யமான விடமுமிவனுக்குத்தேஸ்யமாகக் கடவதிறே. (அன்புற்று) “ திருவாய்மொழிகேட்கைக்கிடானதேசம்பெற்றேம் ” என்று அவன்விரும்பத்தைப் பண்ணிதாப்போலே, “ திருவாய்மொழிகேட்பிக்கைக்கிடாயிருப்பதொரு தேசத்தைப்பெறுவோமே ” என்று அத்தேசத்திலே விரும்பத்தைப்பண்ணி. (அமர்ந்து) அத்தேசவாசத்துக்கவ்வருகொரு ப்ரயோஜனத்தைக் கணிசியாதே. (வலஞ்செய்து) ப்ரதக்ஷிணதிகளைப்பண்ணி. (கைதொழுநாள்களுமாகுங்கொலோ) “ சுலீலாநீலகாஹஸுபாஸ ” (அபீதாநீம்ஸகாலஸ்ஸ்யாத்) என்றாரோ ஸ்ரீகௌசலையார் - போய்வருகைதவிராராகில் மீண்டுபுகரும்நாள் இன்றுயிற்றுகிலோ என்றாப்போலே. இம்மனோரதத்துக் கடைத்தகாலமே யறுபவத்துக்கடைத்தகாலமாகப் பெற்றோமாகிலோவென்கிறார்.....*

ஜீயர் அரும்பதம்.

முதற்பாட்டு (இன்பயித்யாதி) “ அணிபொழில்குழ்திருவாறன்வினை ” என்றுதொடங்கி “ஆகுங்கொல்” என்னுமளவும் கடாக்கித்தவதாரிகை (திருவாறன்வினையிலேயித்யாதி)

“எழில்மலர்மாதருந்தானும் - இன்பம்பயக்க” என்றுகூட்டி, “ எழில்மலர்மாதர் ” என்றுவிசேஷிக்கையாலே - ஈஸ்வரனுடையவானந்தத்துக்கு ஹேது விவ்ஸ்சேர்த்தியென்கிறார் (ஆநந்தமயஇத்யாதி) ஆநந்தமய: என்றவஸ்துவான வவன்றனக்கும்-பிராட்டியோட்டைச் சேர்த்தியாலே யாநந்தமுண்டாம்படியுமென்றவயிப்பத. பிராட்டியோட்டைச் சேர்த்தியாலே யாநந்தமுண்டாமோவென்ன (அல்லிமலர்மதளித்யாதி) இருவருமான சேர்த்தியிலே யாநந்தமுண்டாமென்னுமதுக்கு

[illegible]

எழில்மலர்மாதரும் தானும் - இன்பம்பபக்க - இவ்வேழுலகையென்றுதொடங்கி, கைதொழுநாள்ஞா மாகுங்கொலோ வித்யந்வயத .....*

இரண்டாம்பாட்டு.

ஆகுங்கொலையமொன்றின் நியகவிடமுற்றவுமீரடியே
யாகும்பரிசுகிமிர்ந்தகிருக்குறளப்பனமர்நதுறையு
மாகந்திகழ்கொடிமாடங்கனீடுமதிட்டிருவாறன்வினை
மாகந்தீர்கொண்டு தூவிவலஞ்செய்து கைதொழக்கூடுங்கொலோ.

ஆளுயிரப்படி.

(ஆகுகொல்) ஒருசந்தேஹயின்னிக் கே யகலிடமுற்றவுமீடியே யாகும்படி யளந்தருளின ஸ்ரீவாமநெழுந்தருளியிருக்கிற, திருவாய்

மொழி பாடுவிக்கையாகிற மஹோத்ஸவத்துக்காகக் கொடிகட்டி யலங்
கருதமான திருவாறன் விளையை, சந்தநகர்ப்பூராத் திருநீரிட்டுப் ப்ர
தமாய் ஹிமசீதளமான நீர்கொண்டு தூவி வலம்செய்து கைதொழக்கூ
டுமேயோவென்கிறார்.....*

பன்னீராயிரப்படி.

அநந்தரம், அநந்தார்ஹத்வா பாசகமான த்ரிவிக்ரமாபதாரத்தையுடையவ
ன் வர்த்திக்கிற திருவாறன்விளையை, ஸுகந்தமான ஜலங்களாலே திருநீரிட்டுப் ப்ர
தகூறினதயது வருத்திகள் பண்ணக்கூடுமோ வென்கிறார்.

ஒன்று - ஒரு. ஐயம் - சந்தேஹம். இன்றி - அற. ஆகுங்கொல் - உண்டா
மோ. எதென்னில், அகல் - விஸ்தீர்ணமான. இடம் - லோகங்களை. முற்றவும் - எ
ல்லாம். ஈரடியே - இரண்டடியே. ஆகும்பரிசு - ஆம்படி. நிமிர்ந்த - வளர்ந்தருளி
ன. திருக்குறள் - ஸ்ரீவாமநான. அப்பன் - மஹேபகாரகன். அமர்ந்து - அவதார
ஸ்த்தலமான தேவலோகத்திலுங் காட்டிலமர்ந்து. உறையும்-உறையக்கடவதாய்,
மா - பெரிய. கம் - ஆகாசத்திலே. திகழ் - விளங்காநிற்கிற. கொடி - கொடிகளையு
டைய. மாடங்கள் - மாடங்களையும். நீடு - நெடிய. மதிள் - மதிள்களையுமுடைத்தா
ன. திருவாறன்விளை - திருவாறன்விளையை. மா - விலகூணமான. கந்தம் - கந்தத்
தையுடைத்தான. நீர் - நீரை. கொண்டு-கொண்டு. தூவி - தூவி. வலம் - ப்ரதகூ
ணம். செய்து - பண்ணி. கைதொழ - அஞ்சலிபண்ண, கூடுங்கொலோ - கூடுமோ.

“ஆகுங்கொல்” என்கிற நினைவை - மேலேயுப்பாதித்தபடியாய்விருக்கிறது.
ஐயமொன்றின்றியென்று - மேலேகூட்டவுமாம். இதுசக்யமோவென்கிற வையமி
ன்றியளந்தானென்னவுமாம்.....*

௪௫ - இரண்டாம்பாட்டு.

திருவாறன்விளையிலே மிக்கபரிமளத்தையுடைத்தான நீராக்கொ
ண்டு திருநீர்விட்டுப் ப்ரதகூணம்பண்ணிக் கையாலே தொழவுங்கூடவற்
றேயென்கிறார்.

(ஆகுங்கொலையமொன்றின்றி) இது அநுபாஷணமாகாநிற்கச்செ
ய்தே, ஆதராதிசயஸஞ்சகமாயிருக்கிறது. ஒருசம்சயமின்றிக்கே நமக்கி
துகூடவற்றோ. அன்றிக்கே, ஆகுங்கொலென்கிற ஐயமுங்கூடவின்றிக்
கே, ஈரடியேயாகும் பரிசுநிமிர்ந்தானென்னவுமாம். எல்லாம்செய்தாலு
ம் “நமக்கிகூடுமோ?கூடாதோ?” என்றிருந்தானாயிற்று மௌக்த்ய
த்தாலே. (அகலிடமுற்றவும்) பரப்பையுடைத்தான பூமியையும் புலர்
லோகாதிகளுமெல்லா மிரண்டடியாகும் பரிசுநிமிர்ந்த. இரண்டடியா
லே பூமயந்தரிசூாதிகளை யளந்தானாயிற்று, ஓரடிக்கிவளைச் சிறையிட்டு
வைக்கநினைத்து. (திருக்குறளப்பன்) ஸ்ரீவாமநானமஹேபகாரகன். (அ
மர்ந்துறையும்) இந்த்ரனுக்கு ராஜ்யத்தைவாங்கிக்கொடுத்துத்திருப்பாற்
கடலிலேபோய்ச் சாய்கையன்றிக்கே, அவன்வந்துநித்யவாசம் பண்ணுகி
ற. (மாகந்திகழித்யாதி) அவன்திருவடிகளாலளந்தவாகாசப் பரப்படங்க
லும் வ்யாபியாநின்றுள்ள கொடிகளையுடைத்தான மாடங்களையும், ஒங்

கி பிருந்துள்ள மதிட்களையுமுடைத்தான திருவரன் வினையை. (மாகந்த நீரித்யாதி) [விஷ்ணுவஸூயபாக்யூத்ராஹிஸீதேநவாரினா] [விஞ்ச சத்துவஸூதாமக்ருத்ஸ்நாம்ஹிமஸீதேநவாரினா] என்று ஸ்ரீநந்திக்ராம ந்தொடங்கி ஸ்ரீபரத்வாஜபகவானுஸ்ரமத்தளவும்வர, பனிநீராலேவிடுவி த்தான் ஸ்ரீ சத்ருக்நாம்பாவென்றதிறே; அப்படியே, மாகந்தநீர்கொண் டு தாவி; அதுகூலவ்ருத்திகளைப் பண்ணிக்கைதொழுக் கூடவற்றேயோ.

ஜீயர் அரும்பதம்.

இரண்டாம்பாட்டு (ஆரூங்கொலித்யாதி) “திருவாறன்வினாமாகந்தகீர்கொ
ண்டு”இத்யாதிமேலெல்லாங்கடாக்வித்தவதாரிகை (திருவாறன்வினாயிலேயித்யாதி)

திரியவும் “ஆகுங்கொல்” என்கிறதென்னென்ன (இதற்பாஷணிய்யாதி) சப்தார்த்தம் (ஒருசம்சயமிய்யாதி) “ஐயமொன்றின் - ஆகுங்கொல்” என்றபடி. அர்த்தார்தாம் (அன்றிக்கேயிய்யாதி) சர்வசக்திக்கு சம்சயப்ரசக்தியேதென்ன (எல்லாம்செய்தாலுமிய்யாதி.)

முற்றவும்-புவர்லோகாதிசையும். ஆகும்பரிசு-ஆம்பரகாரம். மூன்றடியையி
ரந் திரண்டடியாலே யளப்பாணென்னென்ன (இரண்டடியாலேயித்யாதி.)

மாகம் - மஹாகம், விஸ்ருதமான வாகாசமென்றபடி.

“கூடதாழ்” (கருத்ஸ்நாம்) என்றதுக்கர்த்தம் (ஸ்ரீநந்திகராமமீத்யாதி)

“ வினாடிவெளியாய்க் குதாண்டிசீர்தெருவாரினா । ததொழுவகிர
நுநெறொடொடுஜெவொடுவெழுநாள் ” (விஞ்சத்துவஸுதாம்கருத்ஸநாம்
ஹிமஸீதேருவாரினா । ததோப்யவகிரத்வந்யேலாணஜபுஷ்பைஸ்சுஸர்வஸு) இதி
ராமாகமருவோயாம் பரிஜநபூதாந் ப்ரஸித்நுந்ருஃ ..... *

மூ ன் னு ம் ப ா ட் டு :

கூட்டுக்கொல்லைவகை ஓங்கோவிந்தனைமதுருதனைக்கோளரியை
யாபெறவைமிசைக்கண்டுக்கைதொழுதன்றியவனுறையும்
பாடும்பெரும்புகழ்நான்மறைவேன்வியைந்தாறங்கம்பன்னினர்வாழ்
நீடுபொழிந்திருவாறன்வினைதொழுவாய்க்கூட்டுக்கொனிச்சலுமே.

ஆளுயிரப்படி.

(கூடுங்கொல்) செளபலீயவாத்ஸல்யாதி கல்யாணகுண விசிஷ்ட ணை வெம்பெருமான் பெரியதிருவடிமேலே யெழுந்தருளி யிருக்கும் படியைக்கண்டு கைதொழுகையன்றியே, அவனுக்குக்கூட ப்ராப்யமாய், சாங்க சகலவேத விதக்கோசராய், ததர்த்த பரம்புருஷாராதரூப பஞ் சமஹாயஜ்ஞாத் யதஷ்ட்டாந சீலராயிருந்த திவ்யஜநங்கள் வாழ்கிற திருவரன்வினையை நிச்சலும் தொழக்கூடுமேயோவென்கிறார்.....*

பன்னீராயிரப்படி.

அநந்தரம், ஆழிதரக்ஷணர்த்தமான வாகாரத்தையுடைய கருடவாஹனையதபவித்து, அவன் வர்த்திக்கிற தேசத்தை நித்யமாகத்தொழுவாய்க்கவற்றோவென்கிறார்.

வைகலும்-என்றும். கூடுங்கொல்-இப்படிக்கூடவற்றோ. கோவிந்தனை-கோரக்ஷணத்துக்கு முடிசூழினவனாய். மதுசூதனை-ரக்ஷயவிரோதியான மதுவுக்கு நிராஸகனாய். கோளரியை-அத்யுஜ்ஜ்வலதேஜோரூப ஸிம்ஹம்போலே விரோதிகளுக்கநபிவநீயனானவனை, ஆடு-தர்ஸநீயகதியான. பறவை - பெரியதிருவடி. மிசை - மேலே. கண்டு-கண்டு. கைதொழுது-அஞ்சலிபண்ணியதபவித்து. அன்றி - அவ்வளவன்றியே. அவன்-அவன். உறையும்-வர்த்திக்குமிடமாய். பாடும் - உச்சரித்தல்வரமாய் படிபாடப்படுகிற. பெரு - பெரிய. புகழ்-பகவத்குணப்ரதையையுடைத்தான. நான்மறை-ருக்யஜ்ஞஸ்ஸமாதர்வண ஸ்வரூபமான நாலுவேதங்களையும். ஐந்துவேள்வி-தேவபித்ருபூதமதுஷ்யப்ரஹ்மயஜ்ஞரூபமான பஞ்சமஹாயஜ்ஞங்களையும். அங்கம்-சீகக்ஷாநிருத்தம் வ்யாகரணம் சந்தோவிசிதி கல்பஸூத்ரம் ஜ்யோதிஸ்ஸாஸ்தர்மென்கிற அங்கங்கள். ஆறு-ஆறையும். பன்னினர்-பரக்கநிருபித்துப்போருகிறவர்கள். வாழ்-பகவததுபவத்தோடே வாழ்வதாய். நீடு-பெரிய. பொழில் - பொழிலையுடைத்தான. திருவாறன்வினை-திருவாறன்வினையை. தொழ-தொழ. நிச்சலும்-நித்யமாக. வாய்க்குங்கொல்-வாய்க்கவற்றோ .....*

௯0 - மூன்றும்பாட்டு.

திருவாறன்வினையி லெம்பெருமான் பெரியதிருவடிமேலே யேறியெழுந்தருளக்கண்டாலும், அவனைத்தவிர்த்து திருவாறன்வினையைத்தொழக்கூடவற்றே ! யென்கிறார்.

(கூடுங்கொல்வைகலும்) இதுவுமதுபாஷணமாய், நான்தோறும் நமக்கிது கூடவற்றேயோ.

(கோவிந்தனித்யாதி) அங்குநிற்கிறவனைக்கண்டால் மூன்றுபடிதொடைகொள்ளலாயிருக்கும். ஆழிதவாத்ஸல்யமும், ஆழிதவிரோதிரிஸந சீலதையும், அநாழிதர்க் கநபிவநீயனென்னுமிடமு மிவை. (கோளரி) “ஜுஹ்வி” (ஜ்வலந்தம்) என்கிறபடியே. (ஆடுபறவைமிசைக்கண்டு) வெற்றிப்புள்ளின்மேலேகண்டு. ஆடு-வெற்றி. அன்றிக்கே, “சர்வேஸ்வரன்வாஹநம்” என்கிற ஹர்ஷப்ரகர்ஷத்தாலே, மதுபாநமத்தபைப்போலே களித்தாடாநின்றள்ள பெரியதிருவடி திருத்தோளிலே கண்டென்றுமாம். நாம் திருவாறன்வினையை “பூவாயி” (ப்ராப்யம்) என்று போகிறவோபாதி, அவனும் திருநகரியை “உத்தேஸ்யமாம்” என்று வாராநிற்குமிதே. (கண்டு) நடுவழியிலேகண்டால். (கைதொழுது) காரியங்கொண்டிலோமேயாகிலும், கிட்டினால் கைதொழுகைக்குப் பரப்பிபுண்டிதே; ஆகையாலே, முறைதப்பாம லதுவர்த்தித்து. (அன்றி) அவனைவிட்டு. (அவனுறையும்) அவனிராத்தங்குமூரிலேபோய்ப் புகக்கடவோம். சர்வேஸ்வரன் ப்ராப்யனாகாநிற்கச்செய்தே, ஒரு தேசவிசேஷத்

ஜீயர் அரும்பதம்.

மூன்று திருநாமத்தைச் சொன்னதுக்குப் பாவம் (அங்கு நிற்கிறவனையித்யாதி.) தொடை கொள்ளுகை-தோன்றுகை. “கோளரி” தேஜஸ்ஸையுடைய ஸிம்ஹமென்று விவக்ஷித்து, அதுக்குப் ப்ரமாணம் (ஜ்வலந்தமிய்யாதி) பெரிய திருவாடிமேலே காண்கைக்குப் ப்ரஸத்தியேதென்ன (நாம் திருவாறணித்யாதி) அவனை விட்டத்தேசத்தேறப்போகிறவுமக்கு அவனைத்தொழுவேண்வொனென்னென்ன (காரியமிய்யாதி.) இத்தால் - சரமபர்வரிஷ்ட்டர்க்கு மீஸ்வரனுத்தேச்யமென்கிறது. அவனின்கேவந்தாலத்திருநகரிப்ராப்யமாயிருக்க, அங்கேபோவானென்னென்ன (அவனிராத்தங்குமிய்யாதி) எதிரோவந்தவனைவிட்டங்கேபோவானென்னென்ன (சர்வேஸ்வரனிய்யாதி.)

“பெரும்புகழ் - பாடும் - நான்மறை” என்றநவ்யம். இங்கே - “தஸுயி
காஜி.உமெஷன்” (தஸ்யருக்ஸமாசகேஷ்டண்ணை) என்றதநுஸந்தேயம். இப்போ
விவரகளைச்சொல்லுவதைக்குப் பரயோஜனமேதென்ன (போதயந்தஇத்யாதி)“வாழ்”
என்றதுக்குபாவம் (வேதேந்த்யாதி) .....*

நா ன் கா ம் பா ட் 6.

வாய்க்குங்கொனிச்சலுமெப்பொழுதுமனத்திங்குநினைக்கப்பெற
வாய்க்குங்கரும்பும்பெருஞ்செந்நெலும்வயல்கூழ்திருவாறன்வினோ
வாய்க்கும்பெரும்புகழ்மூவுலகீசன்வடமதுணப்பிறந்த
வாய்க்குமணிநிறக்கண்ணபிரான்நன்மலரடிப்போதுகளே.

ஆறாவிதப்படி.

(வாய்க்குங்கொல்) ச்ரீமதுநாயிலேவந்து திருவதாரம்பண்ணி
யருளுகையாலே யத்புஜஜ்வலமான வாத்மகுணங்களையும் ரூபகுணங்க

னையுமுடையனாயிருந்த வவனெழுந்தருளியிருந்த திருவாறன்வினையிலே,
அவன்றிருவடிமலர்களை நெஞ்சாலென்றதுபவிக்கக் கூடுமென்கிறார்....*

பன்னீராயிரப்படி.

அநந்தரம், அதுபாவ்யவிக்ரஹ விசிஷ்டனாய்க் கொண்டு திருவாறன் வினையி-
ல் வர்த்திக்கிறவன்றிருவடிகளை நெஞ்சாலே நிரந்தரமாக வதுபவிக்கும்படி வாய்க்-
கவற்றே வென்கிறார்.

வாய்க்கும் - சம்ருத்தமாய்வாய்த்துவருகிற. கரும்பும் - கரும்பும். பெரு -
பெரும். செந்நெலும் - செந்நெலுமான. வயல் - வயல். சூழ் - சூழ்ந்த. திருவாற-
ன்வினை - திருவாறன்வினையிலே. வாய்க்கும் - சந்நிஹிதனாகையாலே, பெரும் - அ-
பிவ்ருத்தமான. புகழ் - புகழையுடையனாய். மூவுலகு - த்ரிவித சேதநாசேதநங்க-
ளுக்கும். ஈசன் - ஸ்வாமியாய்வைத்து. ஆஸ்திராக்ஷணூர்த்தமாக, வடமதுரை - ஸ்ரீ-
மதுரையிலே. பிறந்த - அவதரித்து. வாய்க்கும் - ஆஸ்திராக்கதுபாவ்யமாய்ப்படி வா-
ய்த்த. மணி - நீலரத்தம்போலே யிருக்கிற. நிறம்-திருநிறத்தையுடைய, கண்ணன் -
க்ருஷ்ணனாகிற. பிரான்டன் - மஹோபகாரகனுடைய, மலர் - விகசிதமான. அடிப்-
போதுகள் - திருவடித்தாமமாகளை. ஈங்கு - இங்கேயிருந்து. மனத்து-மநஸ்ஸிலே.
நினைக்க - நினைக்க. அவன்னினைவன்படியே. நிச்சலம் - என்றும். எப்பொழுதும்-
ஒருக்ஷணமுமொழியாமல். பெற-பெறும்படி. வாய்க்குங்கொல்-வாய்க்கவற்றே...*

௪௮ - நான்காம்பாட்டு.

இதில், அங்குப்போ யதுபவிக்கவேண்டா, இங்கேயிருந்தங்குத்-
தைப்பரிமாற்றங்களை மனோரதிக்கும் மனோரதம் நமக்குக்கூடுவதுகா-
ணென்கிறார்.

(வாய்க்குங்கொல்நிச்சலம்) நமக்கிப்பேறு நாள்தோறும்கூடவே-
ணும். (எப்பொழுதும்) அதுதன்னிலும் நித்யாக்நிஹோத்ரம்போலே
யொருகாலவிசேஷத்திலேயாய்ப்போகவொண்ணது, எல்லாவவஸ்த்தை-
களிலுமுண்டாகவேணும். (மனத்திற்குநினைக்கப்பெற) அங்குப்போயது-
பவிக்கவேண்டா, இங்கேயிருந்துநெஞ்சாலே யங்குத்தைப் பரிமாற்றங்க-
ளை யதுசந்திக்கப்பெறவமையும். பெறவென்கையாலே - இம்மனோரதத்-
துக்கவ்ருகொருபெறில்லையென்றிருக்கிற ராயிற்றிவர். [உ-ஈ-தாவவி]
[துர்க்கதாவவி] உத்ரமணதசையிலேவருவதொரு துர்க்கதியுண்டு, அத்-
தைப்பரிஹரித்துத் தரவேணுமென்று ப்ரார்த்திக்கிறேனல்லேன்; * ஐயா-
ர் கண்டமடைக்கிலும் நின்கழலெய்யாதேத்தும்படிபண்ணி யருளவேணு-
ம். [ஐஹதொபேஜெநொரய:] [த்வத்தோமேமனோரத:] எனக்கிதுகூடு-
மென்று தோற்றியிருந்ததோவுனக்கு. [யஜிநாஸம்நவிஜெத] [யதிநாஸ-
ம்நவிந்தேத] இப்படியிருக்கிற விம்மனோரதத்துக் கழிவுவாராதாழில்.
[தாவதாவலிசு-தீஸுடா] [தாவதாஸ்யிக்குதிஸதா] நாட்டார், மனோரத-
மென்றும், அதுபவமென்று மிரண்டாகவிதே சொல்லிப்போருவது;

எனக்கிதெல்லாம்வேண்டா, இம்மனோரதமாத்ரத்தாலே க்ருதக்ருதயன் நான். [ஸதா] சரீரஸம்பந்தமற்று பரமபதத்திலேபோ யேற்றமாக வது பவிக்கு மதிற்காட்டில், நான் பேராகநினைத்திருப்பதித்தையே. முற்காலத்திலே இடையாற்றுக்குடிகம்பியென்பா ரொருவருண்டு, அவர்திருநாட்கள்தோறும் பெருமானாவந்து சேவித்துப்போனால், மறித்துத் திருநாள்வருந்தனையு மதுதன்னையே போதுபோக்காக ஸ்மரித்துக்கொண்டிருப்பராயிற்று; ஒருநாளொரு திருநாளில் வருந்தாந்த மதுசந்தியாநிற்கச் செய்தே, “அமுதுசெய்கைக்குப் போதுவைகிற்று” என்றார்களாய், “ஆகில் வருகிறதிருநா ளணித்தாகிறது” என்றாராம். அவர் நூறுவயஸ்ஸும் புகுகையாலே பலஹாநிபிறந்து திருமுனைத்திருநாளில் பெருமாள் புறப்பட்டருளுகைக்குதவவந்து புகுரப்பெற்றிலர், பெருமானும் தேடியருளிக்காணமை, “நம்மிடையாற்றுக்குடியான்வந்திலன், நங்கண்ணைமல்லவோ!” என்று திருவுள்ளமானாராம். அவர்தா மாறாந்திருநாளிலே சேவித்திருக்கச்செய்தே, “நாமுனக்குச்செய்யவேண்டுவதென்?” என்றுகேட்டருள, “தேவரீர் தந்தருளினசரீரத்தைக்கொண்டு போரக்காரியங்கொண்டேன், இனிப்போக்குவரத்துக்கு யோக்யமாகாதபடிபோ ரஜரித்தது” என்ன, “வாராய், மெய்யேயினைத்தாயாகி விங்கினையிரு” என்றருளிச்செய்தார்; பெருமாள் நடுவிற்பிறுவாசலுக் கவ்வருகேயெழுந்தருளுங்காட்டில் திருநாட்டுக்கெழுந்தருளினார்.

(வாய்க்குமித்யாதி) இட்டதடைய சம்ருத்தமான தேசமாயிற்று. வாய்த்தகரும்பும், அதுக்கு நிழல்செய்யும்படியாக வளர்ந்த செந்நெல்லுமான வயலாலே சூழப்பட்ட திருவாறன்வினையில். (வாய்க்கும்பெரும்புகழ்) இட்டதடைய சம்ருத்தமான தேசமாகையாலே, அத்தேசாபிமானிக்கும் கல்யாணகுணங்களும் சம்ருத்தமாகாநிற்குமாயிற்று. (மூவுலகீசனிய்யாதி) சர்வலோகேஸ்வரனாயிருந்துவைத்து, * சாதுபரித்ராணர்த்தமாக ஸ்ரீமதுநாயிலேவந்தவதரித்த. (வாய்க்குமணிநிறக்கண்ணபிரான்) அப்ராக்ருததிவ்ய சம்ஸ்த்தாநத்தையிறே யிதாசஜாதீயமாக்கிற்று; ஆகையாலே, அழகிய நீலமணிபோன்ற திருநிறத்தையுடைய வுபகாரசிலனை க்ருஷ்ணனுடைய, விகாசத்தையுடைத்தான திருவடிகளாகிற செவ்விப்பூக்களை - ஈங்கு - மனத்து - நினைக்கப்பெற - வாய்க்குங்கொல் நிச்சலுமெப்போழுதும்.....*

ஜீயர் அரும்பதம்.

நாலாம்பாட்டு (வாய்க்குங்கொலிய்யாதி) “ஈங்கு-மனத்து-நினைக்கப்பெற-வாய்க்குங்கொல்” என்றபதங்களைக்கடாக்ஷித்தவதாரிகை (இதிலங்குப்போயிய்யாதி) கூடுவதுகான் - கூடுமோவென்றபடி.

௨. “நிச்சலும்” என்றுவைத்து, திரியவும் “எப்பொழுதும்” என்பானென்ன (அதுதன்னிலுமித்யாதி) “ஈங்கு” என்றதக்கு (அங்குப்போயித்தியாதி) “நினைக்க”. எனனதே, “பெற” என்றதக்குபாவம் (பெறவென்கையாலேயித்யாதி)

“மூவுலகு” என்றது-எல்லாலோகங்களுக்கு முபலக்ஷணமாக்கி (சர்வலோகேஸ்வரன்) என்கிறார். இதரசனாதிபதியுயவதரித்தவடித்தே வாய்க்கும் மணிநிற முண்டோவென்ன (அப்ராக்ருதேத்யாதி) வாய்க்குமணிநிறம் - அழகிய நீலமணி நிறமென்றபடி. “வாய்க்கும்” என்று - இங்கு, அழகைச் சொல்லுகிறது. அங்வயங் காட்டுகிறார் (நங்கித்யாதி.)

ஐந்தாம்பாட்டு. 6.

மலரடிப்போதுகளென்னெஞ்சத்தெப்பொழுதுமிருந்திவணங்கப்
பலரடியார்முன்பருளியபாம்பணைப்பனமர்ந்துறையு
மலரின்மணிரெடுமாடங்கனிடுமதிட்டிருவாறன்விளையுலக
மலிபுகழ்பாடநம்மேல்வினையொன்றுல்லாக்கெடுமே.

ஆளுயிரப்படி.

(மலராடிப்போதுகள்) தன்றிருவடிமலர்களை யென்னெஞ்சத்தெப்
பொழுதுமிருத்தி வணங்கித் திருவாய்மொழிபாடி யதுபவிக்கும்படி, தி
ருவநந்தாழ்வான்முதலாகவுள்ள பலரடியார் முன்பருளிய பரமகாருணிக
னமர்ந்துதையும் திருவாறன்விளையினுடைய வுலகமழிபுகழ்பாட நம்மு
டைய க்லேஸமெல்லாம் தீரும், திருவாறன்விளையைப் பாடுங்கோளென்
து புரிவவண்ணவர்களைக்குறித்தருளிச்செய்கிறார்.....*

பன்னீராயிரப்படி.

அந்தரம், ஆஸ்திதாதுபவார்த்தமாக வந்ததசாயியானவன் வர்த்திக்கிற திருவாறன்வினையினுடைய சம்ருத்தமான புகழைப்பாட, நம்பாபமொன்று மொழியாமேபோமென்கிறார்.

மலர்-நிரதிசயபோக்யமாம்படி விதஸிதமான, அடிப்போதுகள் - திருவடித் தாமரைகளை, என்-என், நெஞ்சத்து-நெஞ்சத்திலே, எப்பொழுதும் - சர்வகாலமும், இருத்தி-இருத்தி, வணங்க-அந்தவுகப்பாலே வணங்கும்படியாக, பலர்-சூரிகளும், பராசராதினும், பத்தர்களுமான பலவகைப்பட்ட, அடியார் - அடியார், முன்பு-சந்திரியிலே, அருளிய - நிரவதிகக்ருபையைப்பண்ணியருளின, பாம்பணையப்பன்-ஆஸ்திதசம்ஸுலேஷஸ்புபாவனையுள்ள வந்ததசாயியானவன், அமர்ந்து-புறம்பு ஐகத் வ்யாபாராய்பரதையற்று, உறையும்-வாசந்தானே ப்ரயோஜனமாக வர்த்திக்குமிடமாய், மலரில்-புஷ்போபஹாரகளையுடைத்தான, மணி - மணிமயமான, நெடு-ஒங்கின, மாடங்கள்-மாடங்களையும், நீடு-நெடிய, மதிள்-மதியையுமுடைத்தான, திருவாறன்வினே-திருவாறன்வினையினுடையதாய், உலகம்-லோகத்திலே, மலி - மிக்க, புகழ்-புகழாய், பாட-உகப்போடேபாட, நம்-நம்மை, மேல்-மேலிட்டு வர்த்திக்கிற, வினை-பாபங்கள், தானே, ஒன்றும்-நம்பக்கலொன்றும், நிலலா-இல்லாதே, கெடும்-புக்கவிடமறியாமற்போம் .....

௩௮ - ஐந்தாம்பாட்டு.

திருவாறன்வினையிலே புக்கடிமைசெய்கைக்கு விரோதியானவை யெல்லாம், அவனுடைய மிக்கபுகழைப்பாடப்பறந்துபோமென்கிறார்.

(மலரடிப்போதித்தயாதி) மலர்ந்திருந்துள்ள திருவடிகளாகிற செவ்விப்பூக்களை யென்னுடைய ஹருதயத்திலே யெப்போதுமிருத்தி, அவ்வறுசந்தாநம்போய்க்கனக்க அத்தாலே நிர்மமனாய்க்கொண்டு திருவடிகளிலேவிழும்படியாக, (பலரடியார்முன்பருளிய) ஸ்ரீவேதவ்யாஸபகவான், ஸ்ரீவால்மீகிபகவான், ஸ்ரீபராசரபகவான், “இன்கவிபாடும்பரமகவிகள்” என்று சொல்லப்படுகிற முதலாழ்வார்களெல்லாரு முண்டாயிருக்க, என்பக்கலிலே விசேஷகடாசஷம்பண்ணுவதே! [வஹு-ஹோநெநதிஹதா ஹந-ஹிஜைஹெவெஷு] [பஹ-மாரேநமஹதாஹநாமந்தமவைஷத] முதலிகளெல்லாருமிருக்கச்செய்தே திருவடி பக்கலிலே விசேஷகடாசஷம்பண்ணிப்போலே யாயிற்று, பலருமுண்டாயிருக்க விவரை விஷயிகரித்தபடி, “கிழக்குத்தை ராஜாக்கள் பொல்லாங்காலே யிங்கேகவிவுபிறக்கு மளவிறசெய்வதென்?” என்று எம்பெருமானாரத்தை யதுசந்தித்தருளி, “ இத்தேசத்தைவிடாதே நோக்கிக்கொண்டுகிடந்தோம், இவ்விடத்துக்கு மழிவுவரும்படி ஆசுவார்க்கம் மேலிடாநின்றது, மேல்செய்ய வடுப்பதென்?” என்று பெரியநம்பிக்கறிவிக்க; “நான் பெருமானுடைய திருவெல்லையிலே யொருப்பாதக்ஷணம் வரும்படியாக வும்முடைய சிஷ்யர்களிலே யொருவரைப் போரவிடுவது ” என்ன, “ அதுக்காவாரார் ” என்ன, “ என்பின்னேபோராநின்றால் ‘ஒருவன்பின்னே போகாநின்றேன்’ என்று தன்னெஞ்சிற்பட்டாதே, சாயைபோலே யென்னப்பின்செல்லா

நெருவனுகவேணும்” என்ன, “அறுக்காவாரார்” என்ன, “ஆழ்வானைப் போகவிடலாகாதோ” என்றாராம். (பலரடியார்முன்பருளிய) பலமுதலி களுண்டாயிருக்க, ஆழ்வானைப் பரசாதித்தாப்போலே. (பாம்பணையப்பன மர்ந்துறையும்) பர்யங்கவிய்யைபிற்சொல்லுகிறபடியே திருவநந்தாழ்வா னைப்படுக்கையாகவுடைய சர்வேஸ்வரன், அப்படுக்கையிற்காட்டிலும் விரும்பி வர்த்திக்கிற தேசமாயிற்று. (மலரில் மணிநெடுமாடங்கள்) தே வர்கள் வர்ஷித்த புஷ்பத்தோடேகூடி, மணிமயமான மாடங்களினோக்க த்தையுடைத்தாய், ஒங்கினமதினையுமுடைத்தான திருவாறன்வினை. (உல கமலிபுகழ்பாட) ஈண்டினவிடத்தில் வெள்ளம்போலே, லோகத்திலடங் காதபடியான வவனுடைய கல்யாணகுணங்களைப் பீர்த்திரோரிதராய்க்கொ ண்டிபாட.. (நம்மேல்வினையொன்றுநில்லாக்கெடுமே) பாபம்போகைக்கா கத் தனித்தோருத்தோகம்பண்ணவேண்டா, பால்குடிக்க நோய்தீருமா போலே நம்முடைய பாபங்கள் தாமே நசித்துப்போம் .....*

ஜீயர் அரும்பதம்.

அஞ்சாம்பாட்டு (மலரடியித்யாதி) “மலிபுகழ்பாடநம்மேல் வினையொன்று நில்லாக்கெடு” என்றத்தைக்கடாக்ஷித்தவதாரிஸக (திருவாறன்வினையிலேயித்யாதி)

“வணங்க” என்னுமளவுக்குமர்த்தம் (மலர்ந்தித்யாதி) போய்க்கனக்க - மிக லுமதிசயிக்க. போய்-மிகவுமென்றபடி. “வார்தல் போத லொழுக் லிவை நெடுமை யாகும்” என்னக்கடவதிறே. விசேஷகடாக்ஷம்பண்ணுகையாவது - திருவாய்மொழிபாடுவித்துக்கொள்ளுகை. பலரடியார்முன்னே விசேஷகடாக்ஷம்பண்ணினதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் (பஹுமாநேநேத்யாதி) “வீ. துபாஹுரீரோணொயராவவஃ பரவீரஹா | வஹு-ரோநெநநீஹதாஹு.ந-நுநீஹநெநெவக்ஷத” (பீர்த் யாசரமமாநோதராகவரபரீரஹா | பஹுமாநேநமஹதாஹதாமந்தமவைக்ஷத) இ தி ஸந்தரகாண்டே. பலரடியார் முன்பருளினதுக்கு த்ருஷ்டாந்தாந்தரம் (கிழக் குத்தையித்யாதி) கிழக்குத்தை ராஜாக்கள் - கீரியிகண்டாதிகள்.

மலரில்-மலரோடேகூடின.

“மலி” என்றதுக்குபாவம் (ஈண்டினவித்யாதி) ஈண்டினவிடம்- சங்குசிதஸ் த்தலம், உலகம்-லோகத்திலென்றபடி. புகழ்பாடுகிறது பாபநிவ்ருத்திக்கு சாதகமா கவோவென்ன (பாபயித்யாதி)

மலரடிப்போதுக ளென்னெஞ்சத்தென்றுதொடங்கி, பலரடியார்முன் பரு ளினவனாய் - மலரில் மணிதொடங்கி, திருவாறன்வினையில் - அமர்ந்துறையும்-பாம்ப ணையப்பனுடைய - உலகமலிபுகழ்பாட நம்மேல்வினை யித்யாரப்யாந்வயஃ... ..*

ஆறும்பாட்டு.

ஒன்றுநில்லாக்கெடுமுற்றவுந்தீவினைபுள்ளித்தொழுவின்றெண்ட ரன்றங்கமர்வென்றுருப்பிணிநங்கையணிநெடுந்தோள்புனரந்தா னென்றுமெப்போதுமென்னெஞ்சந் துதிப்பவுள்ளேயிருக்கின்றபிரா னின்றவணிதிருவாறன்வினையென்றுநீணகரமதுவே.

ஆளுயிரப்படி.

(ஒன்றுநில்லாக்கெடும்) அன்றங்கமர்வென் றுருப்பிணிநங்கை யணிநெடுந்தோள் புணர்ந்தருளிய - திருமணம் புணர்ந்தருளின திருவழகை யென்றுமென்னெஞ்சம் துதிப்ப வென்னெஞ்சுள்ளே புகுந்திருக்கிற பிரான் நின்ற வணிதிருவாறன்விளையென்னும் நீணகரமதுவே, உள்ளித் தொழுவின் தொண்டர், உங்கள் சமஸ்ததுக்கங்களும் போமென்கிறார். ..*

பன்னீராயிரப்படி.

அநந்தாம், அநிட்டமான விரோதியைத் தலையழித்து அபிமதையானருக்மிணிபை சம்ஸ்லேஷித்த க்ருஷ்ணன் வர்த்தி க்கிற திருவாறன்விளைய யாஸ்ரயிக்க, சமஸ்தபாபங்களும் போமென்கிறார்.

அன்று - சிசுபாலன் கைப்பிடிப்பதாகப் படைதிரட்டினவன்று. அங்கு - பின்தொடர்ந்துவந்தவிடத்திலே. ருக்மணை, அமர் - பூசலிலே. வென்று - வென்று. நங்கை - பரிபூர்ணதுபவையான. உருப்பிணி - ருக்மிணியினுடைய. அணி - அலங்காரரலங்கருதமாய். நெடும் - அதிசயிதபோக்யமான. தோள் - திருத்தோள்களை. புணர்ந்தான் - “ஹ்ராஸ்வாபரிஷ்டஸ்யஜெ” (பர்த்தாரம்பரிஷ்டஸ்வஜெ) என்கிற கணக்கிலே சம்ஸ்லேஷித்தவனாய். இவ்வபதாரத்தை, என்றும் - என்றும். எப்போதும் - ஒருகூறுமுமொழியாமல். என் - என். நெஞ்சம் - நெஞ்சமானது. துதிப்ப - அதுபவித்து ஸ்தோத்ரம்பண்ணும்படி. உள்ளே - என்னகவாயிலே. இருக்கின்ற - இருக்கிற. பிரான் - மஹோபகாரகனைவன். நின்ற - எல்லாருங்கண்டதுபவிக்கும்படி நின்றருளின. அணி - தர்ஸநீயமான. திருவாறன்விளை - திருவாறன்விளை. என்னும் - என்று ப்ரசித்தமான. நீணகரமது - அந்தமஹாநகரத்தை. தொண்டர் - அதுபவசாபலமுடைய நீங்கள். உள்ளி - அதுசந்தித்து. தொழுவின் - தொழும்படி பாருங்கோள். தீ - க்ருரமான. விளை - பாபங்கள். ஒன்றும் - ஒன்றும். நில்லா-சேஷியாதபடி நிலைகுலைந்து. முற்றவும் - சர்வமும். கெடும் - நசித்துப்போம்.....*

௩௮ - ஆளும்பாட்டு.

எம்பெருமான் பக்கல் சாபலமுடையார், உங்களுடைய சமஸ்ததுக்கங்களும் போம்படி திருவாறன்விளைய நெஞ்சாலே நீளையுங்கோளென்கிறார்.

(ஒன்றுநில்லாக்கெடும்முற்றவுந்திவினை) இவன்றான் போக்கப்பார்க்குமன்றிறே, புதுப்புடைவை யாழ்க்குக் கழற்றுமாபோலே சிறிதுகிடக்கச் சிறிதுபோவது; அங்ஙனன்றிக்கே, சர்வசக்தியானவன் போக்குமன்று வாஸரையோடேபோமிதே. [ஷேர-ஹ்ராஸ்வாபரிஷ்டஸ்யஜெ] [மேருமந்தரமாத்ரோபி] மேருவையும், அதின்மேலே மந்தரத்தையும் வைத்தாப்போலேயிருக்கிற கனத்தபாபங்கள் ; சரதமாக, பிஷக்கைக்கிட்டின தூர் வ்யாதிரசிக்குமாபோலே, * மருத்துவனாய்நின்ற மாமணிவண்ணனைக்கிட்டிஷபாபங்களானவை நசிக்கும். “ஸுரூபாவெஹொரோக்ஷயிஷ்யாதி” (ஸர்வபாபேப்யோமோக்ஷயிஷ்யாமி) என்றானிறே. “ஸுரூவாவூர

நஃபுஉ-ஞயகெ” (ஸர்வேபாப்மாநஃப்ரதூயந்தே) என்னுந்நிற்திறே. இது தேசத்துக்குமுபலக்ஷணம்.

(உள்ளித்தொழுமின்தொண்டர்) அதனையதுசந்தித் தாபீராயிக் கப்பாருங்கோள், பகவத்விஷயத்தில் சாபலமுடையார். (அன்றித்யாதி) அபேக்ஷித்தவர்களுடைய வபேக்ஷித் சமயத்திலே வந்து தோற்றுவவனாயிற்று. (அன்று) சிசுபாலன் ஸ்வயம்வரத்திலே முடுகியிருக்கிறவன்று. (அங்கு) இவன் தவரியாநின்றான், உடையவன்வந்து கைக்கொள்ளானோ வென்றிருக்கிறவளவிலே, தூணிலே தோற்றினுப்போலே தோற்றினாயிற்று. (அமர்வென்று) அவருக்காக மார்விலேயம்பேற்று. (உருப்பிணிநங்கை) எல்லாம் படவேண்டும்படி ஆத்மகுணங்களாலே பூர்ணையிருக்கும்படி. (அணியித்யாதி) தனக்குத்தானே யாபரணமாய், போக்யதை யளவிறந்துள்ள தோளோடே கலந்தவன். (என்றுமித்யாதி) ருக்மிணிப்பிராட்டியுடைய கல்யாணகுணமேகாணு மிவர்நெஞ்சில்பட்டுக் கிடப்பது. எல்லாக்காலத்திலு மெல்லாவவஸ்த்தைகளிலு மென்னுடைய ஹ்ருதயமானது ஸ்துதிக்கும்படி யென்னெஞ்சிலேயிருக்கிற வுபகாரகன். (நின்றவித்யாதி) ப்ரகாசியாநிற்கச்செய்தோடும் கண்ணுக்கிலக்காகாதபடியிருக்கையன்றிக்கே, “ இவன் நமக்குளன் ” என்று அச்சந்தீரும்படி கண்ணுலேகண்டதுபவிக்கும்படி நிற்கிற வழியுப திருவாறன்வினையாகிற மஹாநகரத்தை-உள்ளித்தொழுமின்தொண்டர். தாமடிமைசெய்யமநோ ரதிக்கிறாராகில், “ உள்ளித்தொழுமின் ” என்கிற பரோபதேசத்துக்குக் கருத்தென்னென்னில் ; இவர்க்கு ஸ்வாதுபவந்தான் பரோபதேசத்தை யொழிந்திராது, நெஞ்சை சம்போதித்தத்தோடு தொண்டரொன்றத்தோடு வாசியில்லை. ....*
/

ஜீயர் அரும்பதம்.

ஆரம்பாட்டு. (ஒன்றுநில்லாவித்யாதி.) “ தொண்டர் - தீவினை - முற்றவும் - ஒன்றுநில்லாகெடும் - திருவாறன்வினையென்னும் நீணகரமது - உள்ளித்தொழுமின் ” என்கிறபதங்களைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை (எம்பெருமானித்யாதி.)

தீவினை முற்றவும் போகக்கூடுமோவென்ன (இவனருளித்யாதிவாக்யதவயம்.) வாஸகையோடே போமென்கிறதற்குப் ப்ரமாணம் (மேருவித்யாதி.) “ நெருநிநாருநொருவிராஸிவாபவஸூகூணம் | கெஸுவாவெஷுரோஸாஷுஷுரோயிரிவநஸூதி ” (மேருமந்தரமாத்ரோபி ராஸிபாபஸ்யகர்மணஃ, கேஸுவம்வைத்யமாஸாத்யதூர்வ்யாகிரிவநஸூதி) இது ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மே. “ நெருநிநாருநொருவிராஸிவ ” (மேருமந்தரமாத்ரோபி) என்றதுக்கர்த்தம் (மேருவை யுமித்யாதி.) “ கெஸுவாவெஷுரோஸாஷு ” (கேஸுவம்வைத்யமாஸாத்ய) என்றதுக்கர்த்தம் (சரதமாகவித்யாதி.) சரதமாக - நிர்சயமாக, மருத்துவன்-ஆசார்யன். திருவாறன்வினையை யுள்ளித்தொழுதால் பாபங்கள் போமென்றதற்கு- ஸூரவரன் பாபத்தைப் போக்குமென்ற ப்ரமாணங்களை யெடுப்பானென்னென்ன (இது தேசத்துக்குமித்யாதி.)

பதப்ரயோகத்துக்கு பாவம் (அபேகதித்தவிய்யாதி.) “ அமர்வென்று - ” அமரிலேவென்று. அமர் - யுத்தம்.

“ நங்கை ” என்றதுக்குபாவம் (எல்லாம்படவிய்யாதி.) தோள் புணர்ந்தா னுடைய குணங்களை (ஸ்துதிப்ப) என்று கூட்டிக்கொள்வது. “ தோள்புணர்ந்தா ன் - உள்ளேயிருக்கின்ற ” என்றதுக்கு பாவம் (ருக்மிணியிய்யாதி.)

“ நின்ற ” என்றதுக்குபாவம் (ப்ரகாசியாநிற்கச்செய்தேயிய்யாதி.)

மனோரதப்ரகரணத்தில் மனோரதம் ஸங்கதமாம்படி பெங்கனையென்று ச ங்கித்து பரிஹரிக்கிரூர் (தாமடிமையிய்யாதி.) ஆனால், “ என்மனனே ” என்றப் போலே தன்றிருவுள்ளத்துக் கருளிச்செய்தாரவென்ன (நெஞ்சையிய்யாதி.) நெஞ்சுபோல்வாரா “ தொண்டர் ” என்கையாலே - ஸ்வாநுபவ ஹாநியில்லை யெ ன்றபடி.

அன்றங்கமர்வென்றென்றுதொடங்கி, நீணகரத்தை - தொண்டர் - உள்ளித் தொழுமின் - திவினே - மூற்றவும் - ஒன்று நில்லா கெடுமிய்யவ்யம்.....*

ஏழாம்பாட்டு.

நீணகரமதுவேமலர்ச்சோலைகளுக்குநிருவாறன்வினே
நீணகரத்துறைகின்றபிரானெடுமால்கண்ணன்னிண்ணவர்கோன்
வாணபுரம்புக்குழுக்கட்பிரானைத்தொலையெவம்போர்கள்செய்து
வாணனையாயிரத்தோடுணித்தான்சரணன்நிபற்றென்றில்லே.

ஆளுயிரப்படி.

(நீணகரமதுவே) திருவாறன் வினையென்னும் நீணகரமதுவே பர மப்ராப்யம், அதுபெறுகைக் குபாயம் அதிலேகின்றருளினவவன், அவ னாகிறான் * அயர்வறுமமரர்க ளதிபதியாயிருந்துவைத்து ஆழித வாத்தல் யமஹோததியாகையாலே, ஸ்ரீமதுரையிலே யாழிதபரித்ராணர்த்தமாக வந்து திருவவதாரம்பண்ணியருளின ஆழிதவிரோதி நிரசநைகபோகன னக்ருஷ்ணன், அவனல்லதுபாயமில்லை, அவனைசரணம் புகுங்கோடு ன்கிரூர்.....*

பன்னீராயிரப்படி.

அநந்தரம், அநிருத்தனுக்கு ப்ரதிபந்தகனானனை, அஸஹாயனாம்படி பொருதழித்து, அவன் பாஹுவநத்தைச்சேதித்த க்ருஷ்ணனே ப்ராப்த்யுபாய பூத னென்கிரூர்.

நீணகரம் - அயோத்யை, அபராஜிதையென்று ஸ்ருதிப்ராசித்தமான மஹாந கரம். அதுவே - அர்ச்சாவதாரஸ்த்தலமான வதுவேயாம்படி. மலர் - மலையையுட த்தான. சோலைகள் - சோலைகள். சூழ் - சூழ்ந்த. திருவாறன்வினே - திருவாறன் வி னையுடைய. நீணகரத்து - மஹாநகரத்திலே. உறைகின்ற - நிய்வாசம்பண்ணுகிற. பிரான் - மஹோபகாரகனாய். நெடுமால் - ஆழிதவ்யாமுத்தனாய்க்கொண்டு. கண் ணன் - க்ருஷ்ணனாயவதரித்த. விண்ணவர்கோன் - நிய்வாசுரிசேவ்யனாய். வாணபு

மே; ஆகையாலே, அவனுபாயம், அத்தேசம்ப்ராப்யம். (அன்றிமற்றொன்றிலமே) இங்ஙனல்லது ப்ராப்யப்ராபகங்கள் மாருடக்கடவோமல்லோம்.....*

ஜீயர் அரும்பதம்.

ஏழாம்பாட்டு (நீணகரமித்யாதி.) “நீணகரமதுவே” என்றத்தாலே பவித்தன - திருவாறன்விளை போய்யமென்னுமதிதே; அத்தைக்கடாக்ஷித் தவதாரிகை (திருவாறன்வீளையேயித்யாதி.) என்னாரின்நீரொன்றது - கீழெல்லாமென்றபடி. உம் முடைய சித்தாந்தமானுலு முப்பந்தமாகவேண்டாவோவென்ன (உபாசநேத்யாதி.) அதாவது - ப்ராப்யனுணவனை யொருதேசவிசேஷத்திலேபோ யதுபவிக்கவேண்டிகையாலே, அதுவும் ப்ராப்யமென்றபடி. உபாசநபலமாய்வருமவையாவன - ஆஸ்ரயணபலமான வர்ச்சிராதிகதி, திவ்யதேசப்ராப்திமுதலானவை. பரிஹாராத்ரம் (சாத்யவிவ்ருத்திக்கித்யாதி.) அதாவது - ஸாத்யேப்ரதமாவதி பகவத்தைங்கர்யமாய், தத்விசேஷவ்ருத்திஹேதவாகையாலே, தச்சரமாவதி தேசமாயிருக்கையென்றபடி. கடகனென்றது - உபாயமென்றபடி.

இதுப்ராப்யம் என்னுமதுக்குவாசகம் “நீணகரம்” என்கிறவிதென்னுமிடந்தோற்ற வருளிச்செய்கிறார் (கலங்காவித்யாதி) அதுவேயென்றது - திருவாறன்விளையை.

“உறைகின்ற” என்றத்தைக்கடாக்ஷித்து, இதுக்குபாவம் (அவனுக்குமித்யாதி.) “விண்ணவர்கோன் - நெடுமால்கண்ணன்” என்றவயித்தர்த்தம் (அயர்வறுமித்யாதி) ஒருகடலிலேநின்று மொருகடலிலேயெடுத்து விட்டென்றது - த்வாரகை மேலைசமுத்ரத்திலேயும், சோணிதபுரம் கீழைக்கடற்கரையிலேயு மாகையாலே யென்றபடி. “மூக்கட்பிராணத்தொலையவெம்போர்கள்செய்து” என்றதுக்கர்த்தம் (ஈஸ்வராபிராமிதித்யாதி.) அவனப்படிதோற்றறானேவென்ன; தோற்றன்றோஸ்தோத்ரம்பண்ணினானென்கிறார் (க்ருஷ்ணக்ருஷ்ணேத்யாதி) “ॐ ஸுஹஸி” (ஈஸ்வராத்ஜ்ஞாநமர்விச்சேத்) என்னும்படியானஜ்ஞாநவானுக்கஜ்ஞாநமுண்டோ, “ஜானே” என்பானென்னென்ன (ஆனைக்குமித்யாதி.) உபபாதம் (ஒருவில்லையித்யாதி.)

தலையையறுதே தோனைக்கழித்ததுக்குஹேது (உணவையித்யாதி.) உபாசநபலமாய் வருமதாகையாலே பரமபதமன்றோ ப்ராப்யம், திருவாறன்விளைப்ராப்யமாகக்கடமோவென்ன (ப்ராப்யனுணவனித்யாதி.) உபாயமும் திருவாறன்விளையானுலோவென்ன (ஒருசர்வாதிகனித்யாதி.)

மலர்ச்சோலைகள் சூழித்யாரப்ய, விண்ணவர்கோன் - நெடுமால் கண்ணன் - வாணபுரமென்றுதொடங்கி, தோள் துணித்தான் சரண் - நீணகரமதுவே - அன்றி மற்றொன்றிலமிய்யவ்யம்.....*

எட்டாம்பாட்டு.

அன்றிமற்றொன்றிலநின்சரணையென்றகவிரும்பொய்கையின்வாய் நின்றதுதன்னீர்கழலேத்தியவாணையின்னெஞ்சிடர்தீர்த்தபிரான் சென்றங்கினி துறைகின்றசெழும்பொழில்சூழ்திருவாறன்விளை யெர்ன்றிவலஞ்செய்யவொன்றுமோதிவினையுள்ளத்தின்சார்வல்லவே.

ஆரூயிரப்படி.

(அன்றிமற்றொன்றிலம்) சரணம்புக்கால் நம்மபேசுதிதம் செய்தருளுமோவென்னில்; * பரமபதமாபந்நாய் சரணுகதனுன ஸ்ரீகஜேந்த்ராமுவானுடைய வாபத்தை யெல்லாம்போக்கி யவனைரகூதித்தருளின சரணுகதவத்ஸலனல்லனோ திருவாறன்வினையிலே யிருக்கிறான், அவன்நம்முடைய வபேசுதிதம் செய்தருளும், ஆதலால், உங்களுடைய சமஸ்ததுக்கங்களும் போம்படி திருவாறன்வினையிலேபோ யதுபவியுங்கோ என்கிறார்.....*

பன்னீராயிரப்படி.

அநந்தரம், ஆற்றிதருடைய ஆந்தரதுக்கநிவர்த்தகன் வர்த்திக்கிற திருவாறன் வினையைபாசிரயிக்க, நெஞ்சிலொருபாபமும் நடையாடாதென்கிறார்.

நின் - உன், சரண் - திருவடிகளை, அன்றி - ஒழிய, மற்று - மற்று, ஒன்று - ஒன்றையும், இலம் - உடையோமல்லோம், என்று - என்று, அகல் - விஸ்தீர்ணமாய், இரும் - அகாதமான, பொய்கையின்வாய் - பொய்கையிடத்திலே, நின்னு - முதலையின்கையிலே யகப்பட்டுநின்று, தன், நீன் - ஆபந்நிரந்த விடத்தளவுமவரும், கழல் - திருவடிகளை, ஏத்திய - “ நாராயண ” என்று சம்பந்த பூர்வகமாகவேத்தின, ஆனையின் - ஆனையினுடைய, நெஞ்சிடர் - “ செவ்விமாறாமல் பூவைச்சாத்தப் பெற்றிலோம் ” என்கிற நெஞ்சு துகத்தை, தீர்த்த - தீர்த்த, பிரான் - மஹோபகாரகன், சென்று - ஆற்றிதர்க்குதவுகைக்காகச்சென்று, அங்கு, இனிது-இனிமையோடே, உறைகின்ற - வர்த்திக்கிறவிடமாய், செழு - நிரதிசயபோக்யமான, பொழில்-பொழில், சூழ் - சூழ்ந்த, திருவாறன்வினை - திருவாறன் வினையை, ஒன்றி - கிட்டி, வலஞ்செய்ய - வலஞ்செய்ய, ஒன்றுமோ - கூடுமோ, கூடுமாகில், தி - க்ருரமான, வினை - பாபங்கள், உள்ளத்தின் - உள்ளத்தின், சார்வு-பொருத்தத்தை, அல்லவே-உடையவல்லவாம்.

ஒன்றிவலஞ்செய்ய - திவினை - ஒன்றும் - உள்ளத்தின் சார்வல்லவென்று உத்திப்ரகாரமாகவுமாம்.....*

௩௦ - எட்டாம்பாட்டு.

திருவாறன்வினையிலேபுக, நம்முடைய சகலதுக்கங்களும் போடுமென்கிறார்.

(அன்றிமற்றொன்றிலம் நின்சரணேயென்று) நின்சரணே - அன்றிமற்றொன்றிலம் - என்று, உன்றிருவடிகளையல்லது வேறொரு பற்றுடையேனல்லேனென்று, புறம்பே சிலர் ரகூகராக ப்ரயித்திருக்கு மதுவுந்தவிரந்து, “ மஜிருகஷ-ஓதேதீரோமுரஹிருகஷ-ஓதேஜெடு ” (கஜஆகர்ஷதேதீரோ க்ராஹஆகர்ஷதேஜே) என்கையாலே தான் ரகூகமாக நினைத்திருக்குமதுவுந்தவிரந்து, “ மஸாலிஜயசு ” (மஸாசிந்தயத்) என்கையாலே கூப்பிடும் கார்யகராமெல்லையுங்கழிந்தது, அவனைப்பார்த்தால் தானுமல்லாதாரோபாதி புறம்பாய்க்கடக்க நிற்கும்படியாயிதே ப்ரா

பதியிருக்கும்படி. ஆகைச்சட்டியிறே ப்ரணவத்தில் மத்யமபதங்கிடக்கச் செய்தேயிறே திருமந்தரத்தில் மத்யமபதம் ஜீவிக்கிறதும். (அகலிரும் பொய்கையின்வாய்) அகலத்தையு மாழத்தையுஞ் சொல்லவேண்டுமள விலே, அகலத்தைச்சொல்லி யிருமையைச் சொல்லுகையாலே - அது ஆழத்தைச் சொல்லிற்றுகக்கடவது. இப்போது அகலமுமாழமுஞ்சொ ல்லுகிறதாக்குக் கருத்தென்னென்னில்; அவனுபாயமாய் ரக்ஷித்தல், இல் லையாகில் முடிதல்செய்யுமித்தனைபோக்கி, தான் வேறொரு கணாகாணமா ட்டானாகாதே. (அகலிரும்பொய்கையின் வாய்நின்று) பயஸ்த்தாரத்தி லே பயநிவ்ருத்தியுள்ளவிடத்திற்போலே நிற்கும்படியாயிற்றுச் செயல் மாட்சி. முதலே நீரிலேயிழுக்க, ஆணைகரையிலேயிழுக்க, இரண்டினுடைய வ்யாபாரமுமாய்ச் செல்லுகை தவிரந்து ஒன்றினுடைய வ்யாபாரமே யாய்நிற்கை. (தன்நீள்கமல்) எதிர்த்தலையில் செயல்மாட்சியே யெல்லை பாகவளருந் திருவடிகள். முதலேவாயிலேயகப்பட்டு நிற்கச்செய்தேயும், அவனை யதுசந்தித்தால் அச்சங்கெட்டிருக்கலாம்படி யாகாதேதா னிருப் பது. “சூநநுஷ்ணஹ்ணோவிதாஹ்வியெதி” (ஆந்தம்ப்ராஹ்மணே வித்வாந்ரபிபேதி) என்னக்கடவதிறே. [கூதஹ்ந] [குதஸ்சக] ப்ரா மாதிகத்துக்கன்றிக்கே புத்தியூர்வகமாகப் பண்ணினதாக்கு மஞ்சவேண் டாதபடியாயிருக்கும். “செய்தாரோல் நன்றுசெய்தார் ” என்றால், இவ னெதுக்கஞ்ச. புத்தியூர்வத்துக் கஞ்சவேண்டாவிட்டால், ப்ராமாதிகத் துக் கஞ்சவேண்டாவென்னுமிடம் கிம்புகு: இறே. ப்ராமாதிகத்துக்கஞ்ச வேண்டாமை பத்தியோகத்துக்குமுண்டிறே. (எத்திய) முட்பர்யந்தால் “அம்மே!” என்பாராப்போலே, வாஸநையாலே சொன்ன வித்தனை. (ஆனையின்நெஞ்சிடர்தீர்த்தபிரான்) துதிக்கை முழுத்தினவிடரிறே, நீ ண்டகை குறுகும்ளவுமிறே பார்த்துநின்றது, இவன் கைவிட்டால் கைக் கொள்ளாரின்றா னித்தனையிறே. (ஆனையின் நெஞ்சிடர்தீர்த்தபிரான்) “இப்பூவிற் செவ்விமாறுவதற்குமுன்னே திருவடிகளிலே சாத்தப்பெறு கிறிலோம்!” என்கிறவிடரைப் போக்கினையிற்று. அன்றிக்கே, “நாம டியாக சர்வேஸவரனுக் கவத்யம்வருகிறதோ?” என்னுமிடாதல். அ தாவது - “இவனிப்படி க்லேஸிக்க அவன் ரக்ஷித்தபடி யழகிதாயிருந் தது, இவனையே நாமிப்படி ‘ரக்ஷகன்’ என்று நினைத்திருந்தது’ என்று நாட்டா ரிவனை யிப்படி நினைக்கிறசெய்வதென் ” என்று இடர்ப்பட்டது. “இரண்டும்போ யிரண்டின்வீடு” என்கிறபடியே - இரண்டுக்குமிடர்வா ராதபடி கரையிலேகொண்டேறி, பின்னை முதலேவாயைக் கிழித்து ஆணை யினிடரை நீக்கினையிற்று, இதுக்கு பட்டரருளிச்செய்யும்படி - “ராஜ புத்ரனைச் சிறையிலேயிட்டுவைத்தால், கைக்கூட்டனுக்கும் பாலுஞ்சோ டுமிவொரைப்போலேகாண்.” என்றும். இரண்டும மோக்ஷத்தைப்பெற் றதே!; முதலே சாபமோக்ஷமும், ஸ்ரீகஜேந்த்ராமுவான் ஸாக்ஷாந்மோக்ஷ மும் பெற்றார்களிறே. (பிரான்) ஆனையிடர்போக்கினவிதாவும், அதுக்க

ன்றித் தமக்குபகரித்தானாக நினைத்திருக்கிறார்காணுமிவர். இப்பாவவ்ருத் தியை யுடையவனாகையிறே யொருவன் வைஷ்ணவனாகையாவது. அது கூலரிலே யொருவனுக்கொரு நன்மையுண்டானு லதுதன்னதாகநினைத்திருக்கையும், அநர்த்தம்வந்தா லது தனக்குவந்ததாக நினைத்திருக்கையுமாகிற விவ்விரண்டு முண்டானுலிறே வைஷ்ணவதவ முண்டாயிற்றுவது. (சென்றங்கினிதுறைநின்ற) இவனுதவாதவன்று அவ்வானைக்குள்ள விடரோபாதியும் போருமாயிற்று, அத்தேசத்தைப் ப்ராபியாதபோது சர்வேஸ்வரனுக்குண்டான விடரும். அவன்வந்து தன்னுதரமெல்லாந் தோன்றுப்படி வர்த்திக்கிற, அழகிய பொழிலாலே சூழப்பட்ட திருவாறன் விளையைக்கிட்டுப் ப்ரதக்ஷிணுதிகளைப்பண்ண. (ஒன்றுமோ) கிட்டுமோ. (தீவினையுள்ளத்தின்சார்வல்லவே) அப்போது தீவினை யுள்ளத்தின்சார்வாகாது. தேஜஸ்திரிங்களுக்கு ஸஹாவஸ்த்தாநமுண்டோ, அவன்வந்து ஹ்ருதயத்திலேநிதயவாசம்பண்ணத் தீவினையொதுங்கவிடமுண்டோ.

ஜீயர் அரும்பதம்.

எட்டாம்பாட்டு. (அன்றிமற்றியாதி.) “திருவாறன்வினையொன்றிவலஞ்செய்ய - தீவினையுள்ளத்தின்சார்வல்லவே” என்றபதங்களைக்கடாக்கித்தவநாரிசை (திருவாறன்வினையிலேயியாதி.)

“மற்றொன்றிலம்” என்றதுக் கர்த்தம் (புறம்பேயிய்யாதி.) “மற்று” என்றால் - பிறனையொழியத் தன்னையும் காட்டுமோவென்ன (அவனையிய்யாதி.) தன்னுடைய ரக்ஷணத்தில் தனக்குப் ப்ராப்தியில்லையென்னுமிடமெங்கேசொல்லிற்றென்ன (ஆகைச்சுட்டியிய்யாதி.) ஆகைச்சுட்டி யென்றது - தன்னுடையரக்ஷணத்தில் தனக்குப் ப்ராப்தியில்லாமையாலே யன்றோவென்றபடி.

“இருமை” என்று - ஆழமாக விவக்ஷித்த வர்த்தத்தை யிஸ்ஸப்தம் வசிக்ருமோவென்ன (அகலத்தையுயிய்யாதி.) “நின்று” என்றதுக்குபாவம் (பயஸ்த்தாநத்திலே யிய்யாதி.) செயல்மாட்சி - நிர்வயாபாரதை. செயல்மாட்சிதன்னை யுபபாதிக்கிறார் (முதலையிய்யாதி.)

திருவடிகளுக்கு நீட்சியெதென்ன (எதிர்த்தலையிலிய்யாதி.) எதிர்த்தலை-இத்தலையென்றபடி. “நீள்” என்றதுக்கர்த்தாந்தரமாதல், நீட்சியாலிவனுக்குப் பலித்ததொரு ப்ரயோஜனமாத லருளிச்செய்கிறார் (முதலையாலேயிய்யாதி.) அப்படியச்சம் கெட்டிருக்கலாமோவென்ன, ப்ரமாணம் (ஆநந்தயிய்யாதி.) அதுக்கு ஹேதுவேதென்ன (செய்தாரோலிய்யாதி.) ஆனால் ப்ராமாதிகத்துக்கெப்படியென்ன (புத்தியூர்வத்துக்கிய்யாதி.) ப்ராமாதிகத்துக்கொழிய புத்தியூர்வத்துக்கு மஞ்சவேண்டாவென்கிறதேதென்ன (ப்ராமாதிகத்துக்கிய்யாதி.) அதாவது - பத்திரிஷ்ட்டவ்யாஸ்ருத்யர்த்தமென்றபடி. நினைக்கமாட்டாத தேத்தவற்றோவென்ன (முட்பாய்ந்தாலிய்யாதி.) இப்போ தானையினிடனாப் போக்குகிறவன் உபக்ரமாவஸ்த்தையிலேதானே போக்கவொண்ணுதோவென்ன (அதிக்கையிய்யாதிவாக்யப்ராயம்.) ஆனைக்கு நெஞ்சிடரின்னதென்றும், அதைத் தீர்த்தப்ரகாரமு மருளிச்செய்கிறார் (இப்பூவிற்செவ்வியிய்யாதி.) “நெஞ்சிடர்” என்றதுக்கு மூன்றர்த்தம். முத்தினது (அதிக்கைமுழுத்தினவிடரிறேயென்றது.) இரண்டாமர்த்தம் (இப்பூவிற்செவ்வியிய்யாதி.) மூன்றாமர்த்தம் (அன்திக்கே நாமடியாகவிய்யாதி.) நெஞ்சிடர்தீர்த்த

தக்கு ப்ரமாணம் (இரண்டும்போயித்யாதி.) முதலையுமானையுமாகிற விரண்டும் ஒன்றையொன்று விட்டுப்போ யிரண்டுக்கும் சாபமோகூழும் ஸாகூநர் மோகூழ்மு முண்டாம்படி திருவுள்ளம்பற்றி யருளிநுயென்றபடி. நாலாந்திருவந்தாதி, “ மதி த்தாய்போய் ” இத்யாதி. (இரண்டுக்குமிடர்வாராதபடி) என்றவந்தாரம், ஒன் றுக்கே யிடர்வரும்படி யென்றுகூட்டுவது. இரண்டுக்கும் மோகூழ்வருவா நென் னென்ன (இதுக்கித்யாதி.) இதுக்கு - “இரண்டி.ன்வீடு” என்றதுக்கென்றபடி. கைக்கூட்டன் - காவற்காறன். ஆணையன்றோ மோகூழ்தைப்பெற்றதென்ன (இரண் டிமித்யாதி.) பெற்றகாமமேதென்ன (முதலையித்யாதி.) இத்தால் - ஸ்வரூபத்தி லோரார்த்தத்தை பலிப்பிக்கிறார் (இப்பாவவருத்தியித்யாதி.) விவரணம் (அதுகூ லரிலேயித்யாதி.)

“சென்று” என்றதுக்கு பாவம் (இவனுதவாதவித்யாதி.)

“ஒன்றுமோ-” ப்ரதக்ஷிணாதினைப் பண்ணக்கூடுமோ வென்றபடி.

அப்போது - கூடினாலென்றபடி. ப்ரதக்ஷிணாதினைப் பண்ணினால் பாபம் ஸ் பர்ஸியாமைக்கடியேதென்ன வருளிச்செய்கிறார் (தேஜஸ்திமிரங்களுக்கித்யாதிவா க்யத்வயத்தாலே.) இவ்விடத்திலே - “ஹுஷியஹிஹவாநநாஹிராடுஹுஹரிஸ விஸுஜ்ஜமஹாபரோவயயாது ॥ தஹிவயவியவா தகாது ॥ ஹிந்ஸவதிகாது ॥ ஸதிவாஸகாஸிடு” (ஹ்ருதியதிபகவாநநாதிராஸ்தே ஹிரஸிஸங்ககதாதரோ வ்யயாத்மா ॥ ததகமகவிதாதகர்த்ருபிந்நம்பவதிகதம்ஸதிசாந்தகாரமர்க்கே) என்ற ததுசந்தேயம். உள்ளத்தின்சார்வல்ல - உள்ளத்தின் சேர்த்தியையுடைய தல்லவா மென்றபடி.....*

ஒன்பதாம் பாட்டு.

திவினையுள்ளத்தின்சார்வல்லவாகித்தெளிவிசும்பேறலுற்றா னுவினுள்ளமுள்ளத்துள்ளநுமமைந்ததொழிவினுள்ளநுநவின்று யாவரும்வந்துவணங்கும்பொழிற்றிருவாறன்வினையதனை மேவிவலஞ்செய்துகைதொழக்கூடுங்கொலென்னுமென்கிந்தனையே.

ஆறாயிரப்படி.

(திவினை) திருவாறன்வினையோ ப்ராப்யம், திருநாடன்றோவென் னில்; நிரஸ்தசமஸ்த ப்ரதிபந்தகராய்த் தெளிவிசும்பேறலுற்றால்; திரு வாறன்வினையைக்கண்டால் திருநாட்டைவிட்டு இத்தையே ப்ராப்யமாகக் கொண்டு, சர்வகரணங்களாலு மதுபவிப்பார் - திருநாட்டிலுள்ளார்க்கு மிதுவே ப்ராப்யம், என்னெனுகும் திருவாறன்வினையைமேவி வலஞ்செய் துகைதொழக்கூடுமேயோ வென்று மனோநியாபிற்கும், அதுவே ப்ரா ப்யமென்கிறார்.....*

பன்னிராயிரப்படி.

அந்தரம், பாபநிவ்ருத்தி பிறந்து ப்ராப்யதேசம் கித்திக்குமானாலும், சர் வாதுபாவ்யமான திருவாறன்வினையை ப்ராபித்ததுபவிக்க வமையுமென்னுந்நிந்ததெ ன்னெஞ்சென்கிறார்.

தி - க்ருமான. வினை - பாபங்கள், உள்ளத்தின் - நெஞ்சில், சார்வல்லவா
கி - சேர்த்தியற்று, தெளி - ஸ்வரூபப் பராசம் பிறக்கும்படி தெளியவருடைத்தான.
விசம்பு - பரமவ்யோமத்திலே, ஏறல்-ஏறுதல். உற்றல் - வந்துகிட்டினாலும். என்-
என். சிந்தனை-நெஞ்சானது. நாவிலுள்ளமுள்ளத்துள்ளும் - வாழ்நாட்களிலும்,
அமைந்த - அதுக்கிடாகச்சமைந்த. தொழிலிலுள்ளும் - ப்ரவ்ருத்தியிலும். நவின்
து - சேர்த்தியை யுடையராய்க்கொண்டு. யாவரும் - எல்லா விழுதியிலுள்ளாரும்.
வந்து - வந்து. வணங்கும் - வணங்கும்படியாய். பொழில் - போக்யதாப் பராசக
மான பொழிலையுடைத்தான. திருவாறன்வினை - திருவாறன் வினையாகிற. அதனை -
அத்தேசந்தன்னையே. மேவி - கிட்டி. வலஞ்செய்து - அதுகூலவ்ருத்தி பண்ணுகை
யாலே. கைதொழ - தொழ. கூடுங்கொல் - கூடுமோ. என்னும் - என்னுந்நினையா
நின்றது.....*

௩௯ - ஒன்பதாம்பாட்டு.

எனக்கு ஸ்ரீவைகுண்டமும் திருவாறன்வினையு மிரண்டும் கிடைப்
பதானால், ஸ்ரீவைகுண்டத்தைவிட்டு “ திருவாறன்வினையே யமையும் ”
என்னுமென்னெஞ்சமென்கிறார்.

(தீவினையித்யாதி) “ திருவாறன்வினையே ப்ராப்யம் ’ என்று இ
ங்கிருந்தநாளுண்டான சங்கோசத்தாலே சொல்லுகிறீர், சங்கோசங்கழி
ந்தவாறே பரமபதத்திலே தோள்மாறுகிறீர் ” என்ன, அதுவேண்டா, ச
ங்கோசங்கழிந்தால் நானிருக்கும்படியைக் கேட்கலாகாதோ வென்கிறார்
(தீவினையுள்ளத்தின் சார்வல்லவாகி) பண்டுபண்ணின வவியாகர்மவா
சநா ருசிகளானவை, ப்ரத்யக்வஸ்துவை ஸ்பர்ஸியாவாய்க்கொண்டு. (தெ
ளிவிசம்பேறலுற்றால்) திருநாடேறப்போக வுத்தியோகித்தால். நாவிலுள்
ருமித்யாதி) எத்தனையேனு மதிசயிதஜ்ஞாநரான திருநாட்டிலுள்ளாரு
ம் வந்து மனோவாக்காயங்களாலே பயின்று ஆஸ்ரயிக்கும்படி நிரதிசய
போக்யமான திருவாறன்வினையை. (மேவியித்யாதி) அத்தேசத்தை நா
ன்சென்று ப்ராபித்து அதுகூல வ்ருத்திகளைப்பண்ணி. (கைதொழக்கூடு
ங்கொலென்னுமென்சிந்தனையே) என்னெஞ்செனக்கு விதேயமல்ல;
“ஹாவொநா ந ௩)சும ஹதி” (பாவோநாந்யத்ரகச்சதி) என்கிறபடியே.*

ஜீயர் அரும்பதம்.

ஒன்பதாம்பாட்டு (தீவினையித்யாதி.) “ தெளிவிசம்பேறலுற்றால் - திருவாற
ன்வினையதனைமேவி ” இத்தாதினைக் கடைசுவித்தவதாரிகை (எனக்கித்யாதி)

“ தெளிவிசம்பேறலுற்றால் ” என்னவமைந்திருக்க, “தீவினை, யுள்ளத்தின்
சார்வல்லவாகி ” என்று விசேஷித்ததுக்குபாவம் (திருவாறன்வினையித்யாதி)
இதுபதாவதாரிகை. “ உள்ளம் ” என்று - உள்ளிருக்கிற வாத்மாவைச்சொல்லுகிற
து. ப்ரத்யக்வஸ்து - ஆத்மா.

“ யாவரும்வந்து - உள்ளத்துள்ளும் - நாவிலுள்ளும் - அமைந்ததொழிலினு
ள்ளம்நவின்னு - வணங்கும்பொழில் திருவாறன்வினையதனை ” என்றவயித்தருளி
ச்செய்கிறார் (எத்தனையேனுமித்யாதி.) நவின்னு - கிட்டி. நவிலுகை - கிட்டிகை. ப
யின்னு - கிட்டி.

“என்சிந்தனை” என்றதுக்குபாவம் (என்னெஞ்சித்யாதி) இதுக்குப்ரமாணம் (பாவஇத்யாதி.)

திவினையென்றுதொடங்கி, ஏறலுற்றால் - யாவரும்வந்து - உள்ளத்துள்ளும் - நாவிலுள்ளும் - அமைந்ததொழிலினுள்ளும் நவின்று - வணங்கும்பொழில் திருவாறன்வினையதினை - என்சிந்தனை - மேவிவலம் செய்து கைதொழக்கூடுங்கொலென்னு மித்யந்வயஃ.....*

ப த் த ர ம் ப ர ட் டு.

சிந்தைமற்றொன்றின்றித்ததல்லாத்தன்மைதேவபிரானறியுந்
சிந்தையினுற்செய்வதானறியாதனமாயங்கொன்றுமில்லைச்
சிந்தையினுற்சொல்லினுற்செய்கையானிலத்தேவர்குழுவனங்குந்
சிந்தைமகிழ்திருவாறன்வினையுறைதீர்த்தனுக்கற்றபின்னே.

ஆரூயிரப்படி.

(சிந்தை) “திருநாடுப்ராப்யம்” என்னும் ப்ரணிந்தியாலே யும்மைத்திருநாடேறக்கொண்டெழுந்தருளிற் செய்வதென்னென்னில்;

திருவாறன்வினையே ப்ராப்யமென்றிருக்கைக்கு விரோதியான பாபத்தைப்போக்கி யென்னைத்திருவாறன்வினையே ப்ராப்யமென்றிருக்கப்பண்ணினபின்பு, “திருவாறன்வினை” என்றால் என்னெஞ்சு தாழ்ந்துகிடக்கும்படி யறியாதோ, சர்வஜ்ஞனல்லனோவென்கிறார் .....

பன்னீராயிரப்படி.

அநந்தரம், திருவாறன்வினையிலே வர்த்திக்கிற தன்பக்கலிலே வ்யவஸிதமானபின்பு நெஞ்சு வேறென்றிற்போகாதென்னுமிட மவன்றானே யறியுமென்கிறார்.

சிந்தையினால் சொல்லினால் செய்கையால்-மனோவாக்காயங்களாலே. நிலத்தேவர்-நிலத்தேவரானபாகவதருடைய. குழு-சங்கமானது. அதுபவிக்க, வணங்கும்-வணங்கும்படியாய். சிந்தை-போக்தாக்கள்நெஞ்சை, மகிழ் - மகிழ்விக்கும். திருவாறன்வினை-திருவாறன்வினையிலே, உறை-வர்த்திக்கிற. தீர்த்தனுக்கு-ப்ரமபாவநபூதனுக்கு. அற்றபின்-அநயார்ஹசேஷமாம்படி யறுதியுடைத்தானபின்பு. சிந்தை-நெஞ்சு. மற்றொன்றின்-வேறென்றை. திறத்ததல்லா-உத்தேசியமாகநினைத்திராத. தன்மை-ஸ்வபாவத்தை. தேவன்-சூரிசேய்யனான, பிரான் - சர்வஜ்ஞனன்றானே. அறியும்-அறியும். சிந்தையினால்-சிந்தையினால். செய்வ-செய்யப்பட்டு. மாயங்கள்-மறைந்ததொழில்களானவை. தான்-அவன்றான். அறியாதன-அறியாதன. ஒன்றும்-ஒன்றும். இல்லை-இல்லை .....

ஈடு - பத்தாரம்பாட்டு.

இதானோருத்திமாத்தரமாய் உம்முடைய நெஞ்சு பரமபதத்தை விரும்பினாலோவென்ன; “அத்தை, என்னினையுக்கு வாய்த்தலையிலேயிருக்கிற சர்வேஸ்வரனைக்கேட்டுக்கொள்வது” என்றிங்ஙனே யருளிச்செய்வார் ஜீயர். அன்றிக்கே, பிள்ளான், நீர் “திருவாறன்வினையேப்ராப்யம்”

என்றிருக்கிறீர், ஈஸ்வரன் ஸ்வதந்த்ரனன்றோ, அவன் பரமபதத்தைத்தரி லோவென்ன; “அவன் சர்வஜ்ஞனன்றோ, அறியானோவென்கிறார்” எ ன்று, “புருஷார்த்தப்பாதனன்றோ, புருஷனர்த்தித்தத்தையன்றோ கொடு ப்பது”

(சிந்தைமற்றொன்றின்நிறத்ததல்லாத்தன்மை தேவபிரானறியும்) நெஞ்சானது பரமபதப்ரசங்கமும் நினையாதது சர்வேஸ்வரனறியும். த ன்மை—ஸ்வபாவம். மற்றென்கிறது—பரமபதத்தின்பேர் சொல்லுகையுங் கூட வஸஹ்யமானபடி. உம்மைக்கேட்க சர்வேஸ்வரனைச் சாக்ஷியாகச் சொன்னதுக்குக் கருத்தென்னென்ன (சிந்தையினாலித்யாதி) அவன் நினைத்தா லிவனநந்தரம் நினைக்கவேண்டுமபடியிருக்க, அவனறியாத துண்டோ. * உள்ளுவாருள்ளித்தெல்லா முடனிருந்தறியுமவனன்றோ. அவன் நினைப்பிட்டாலன்றோ விவனுக்கு நினைக்கலாவது. நெஞ்சால் செய்யப்படுவனவற்றி லவனறியாத வஞ்சகங்களொன்றுமில்லை. (சிந் தையினாலித்யாதி) நித்யசூரிகளோபாதி முமுகூஸ்க்களும் வந்தாஸ்ர யிக்கும் தேசமாயிற்று. மனோவாக்காயங்கள் மூன்றாலும் பூசுரரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் திரண்டுவந்தாஸ்ரயிக்கும் தேசமாயிற்று. (சிந்தை மகிழ்திருவாறன்வினோ) ஆனோமரகப்புக்காரை நிரதிசயாநந்திகளாக ப்பண்ணும் தேசமாயிற்று. “ப்ராப்யபூமி” என்று தோற்றும்படி யிருக்குமாயிற்று. திருவாறன்வினோயிலே வந்து வர்த்திக்கிற சர்வேஸ் வரனைக் கேட்டுக்கொள்வது. உமக்கித்தெளிவுதானென்று தொடங்கி வந்ததென்ன (திர்த்தனுக்கற்றபின்) அவன் தன்னுடைய போக்யதா திசயத்தாலே எனக்குப்புறம்புண்டானபற்றைத்தவிர்த்துத் தனக்கே யந ங்யாஹ்நும்படி பண்ணிக்கொண்ட வன்றுதொடங்கி. உஜ்ஜீ விகப்பண் ணினவன்றுதொடங்கி. நடுவே யுஜ்ஜீவியாதே கிடந்துபோந்ததே அநா திகாலம்.....*

ஜீயர் அரும்பதம்.

பத்தாம்பாட்டு (சிந்தைமற்றித்யாதி) “மாயங்களொன்றுமில்லை” என்னு மளவும் சுடாக்ஷித்தவதாரிகை (இதுதானித்யாதி வாக்யத்தவயம்) “அறியும்” என் கையாலே (கேட்டுக்கொள்வது) என்று ஸித்தம். வாய்த்தலை—மூலம். அறிந்தாலோ வென்ன (புருஷார்த்ததேத்யாதி) “இவ்வர்த்தத்திற்கு சாக்ஷியாக வவனைக்கேட்டுக் கொள்” என்று நஞ்சியருக்குக்கருத்து.

முந்தின வவதாரிகையிலே யருளிச்செய்கிறார் (உம்மைக்கேட்கவித்யாதி) அவனையறியாதே யிவனை நினைக்கவொண்ணாதோவென்ன (அவன்நினைத்தாலித்யா தி) அப்படி யவனறியுமோவென்ன, ப்ரமாண்ம் (உள்ளுவாரித்யாதி) அவன் நினை த்தவநந்தரம் நினைக்கவேணுமோவென்ன (அவன் நினைப்பிட்டாலித்யாதி) சப்தார் த்தம் (நெஞ்சாலித்யாதி) “செய்வ” என்றது—செய்யப்படுவனவற்றிலென்றபடி.

கீழிற்பாட்டிலே நித்யசூரிக ளாஸ்ரயித்தபடி சொன்னவநந்தரம், இங்கே முமுகூஸ்க்க ளாஸ்ரயிக்கிறபடியைச் சொன்னதுக்குபாவம் (நித்யசூரிகளோபாதி

யித்யாதி) “ சிந்தையினால் சொல்லினால் செய்கையால் ” என்று-கார்யேகாரணோபசாரம்பண்ணுகிறது.

இன்னார் சிந்தையென்னுமையாலே யருளிச்செய்கிறார் (ஆரோனயித்யாதி இத்தால்பலிதம் (ப்ராப்யபூமியித்யாதி) பரமபதப்ரஸங்கம் நினையாதிருக்கிறவவர், “ தேவபிரான் ” என்று பரமபதநிலயனைச்சொல்லுவா நென்னென்கிறசங்கையிலே, “தேவபிரான்” என்றதனக்கர்த்தம் (திருவாறன்வினையிலேயித்யாதி) உஜ்ஜீவிக் கப்பண்ணினவன்வந்துதொடங்கியென்றது - மத்யமாக்கூரத்தி லர்த்தத்தை யெனக்கு ண்டாக்கினவன்வந்துதொடங்கியென்றபடி. இதில் வ்யாதிருகஸித்தமானவர்த்தத்தை யருளிச்செய்கிறார் (நடுவேயித்யாதி) நடுவேயென்றது - விசேஷகடாக்கூத்தக்குமு ன்புள்ளகாலத்தை. அகாரமகாரங்களுக்கு நடுவேயென்றும்.

சிந்தையினுலென்றுதொடங்கி, தீர்த்தனுக்கற்றபின்-சிந்தைமற்றென்றினை ன்றுதொடங்கி, தேவபிரானறியும், சிந்தையினால் செய்வதானறியாதன மாயங்க ளொன்றுமில்லை யித்யர்வயது .....

ப தி நெ ன் று ம் ப ா ட் டி.

தீர்த்தனுக்கற்றபின்மற்றோர்சரணில்லையென்றெண்ணித்தீர்த்தனுக்கே தீர்த்தமனத்தனனாபிச்செழுங்குருகூர்ச்சடகோபன்சொன்ன தீர்த்தங்களாபிரத்துள்ளிவைபத்தும்வல்லார்களைத்தேவர்களை வை தீர்த்தங்களேயென்றுபூசித்துநலநியுரைப்பர்த்தந்தேவியர்க்கே.

✽

ஆரூபிரப்படி.

(தீர்த்தனுக்கற்றபின்) திருவாறன்வினையே ப்ராப்யமென்றிருக் கைக்கு விரோதியானவென்னுடைய பாபத்தைப்போக்குகையாலே பவி த்ரம் அதில் நின்றருளினவெம்பெருமான், அறிலும் பவித்ரம் அவனை ப்ரதிபாதித்த திருவாய்மொழிகள், இவைவல்லாரவற்றிலும் பவித்ரபூதரோ ன்று, இந்த்ராதி தேவர்கள் சத்தகரித்துக்கொண்டு தங்கள் ப்ரணயிநிகரூ க்குச் சொல்லுவவொன்றிறார்.....*

பன்னீராயிரப்படி.

அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழியை யப்படுக்கவல்லவர்களை நிய்யருளிகள் ஸ்லாகிப்பொன்று பலத்தையருளிச்செய்கிறார்.

தீர்த்தனுக்கு - உபாயோபதேஷ்டாவான வவனுக்கு. அற்றபின் - அநந்யார் ஹமானபின்பு, மற்று - வேறு. ஓர் - ஒரு. சரண் - உபாயம். இல்லை - இல்லை, என் று - என்று, எண்ணி - அறுதியிட்டி. தீர்த்தனுக்கே - * சர்வபாபவிமோசகனாய் பர மபாவநபூதனுவவனுக்கே. தீர்த்த - அறுதியாக்கப்பட்ட. மனத்தனனாகி-நெஞ்சை யுடையராய்க்கொண்டு. செழும் - தர்ஸநீயமான. குருகூர் - திருநகரிக்குநிர்வாஹக ரானி, சடகோபன் - ஆழ்வார். சொன்ன - அருளிச்செய்ததாய், தீர்த்தங்கள் - தனி த்தனியேவித்யாஸ்த்தாநங்களான ஆயிரத்துள் - ஆயிரத்திருவாய்மொழியினும். இ வைபத்தும் - இப்பத்தையும். வல்லார்களை - அப்படுக்கவல்லவர்களை, தேவர் - நித

இத - அறோரோசியவருத்தம்... ..*

நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி கற்றவர்கள் * அயர்வறு மமரர்க
ளுக்கு பீரலாகியமொன்கிறார்.

(திர்த்தனித்யாதி) இன்னுர்க்குத்திர்த்தனென்னுமையாலே ஸ்வ வ்யதிநித்தர்க்கெல்லாம் திர்த்தனயிற்று. திர்த்தமாவது தான்பரிசுத்தமு மாய், தன்னைப்பரிசுத்தாரும் பரிசுத்தராம்படி பண்ணுமதாயிற்று. * திர்த்தனுலகளந்த சேவடியைப் பரஹ்மாவிகை, அந்ததிர்த்தத்தை பாவநா ர்த்தமாக ஜடாமத்யேதரித்தான் ருத்ரன். “ ஆறுபொதிசுடையோன் ” என்னககடவதிறே. கங்காத்ரனென்றே பேரவனுக்கு. அந்தகங்கைக்கடி யை யாராய்ந்து கொள்ளுகையிறே யினியுள்ளது; ஆராய்ந்தவாறே அது அடிப்பட்டிருக்குமே; * கங்கைபோதரக் காலநிமிர்த்தருளிய கண்ண னிறே. (திர்த்தனுக்கற்றபின்) தன்னுடையபோக்யதாதி சயத்தாலே தன் னையொழிந்த விஷயங்களி லுண்டானருசியை கழித்தவனுக்கற்றபின் எ ன்றுமாம். (மற்றோர்சாணில்லையென்றெண்ணி) அவனையொழிய ராக்ஷ ரில்லையென்று தெளிந்தாராயிற்று. (திர்த்தனுக்கேதிர்த்தமனத்தனனாகி) பாஹ்ய விஷயங்களில் ருசியைப்போக்கினவனுக்கே யறுதியாகவெழுதிக்கொடுத்த நெஞ்சையுடையராய். “ உணைநீநென்கல்தந்தவெநதாய் ” என்றோகிழ்; “ மாற்பால்மனஞ்சுழிப்பமங்கையர்தோள்கைவிட்டு ” எ ன்றும், “ வருஜாதூதியொருநூலிரநூலொருநூலி ” (பரமாத்மநி யோரக்தோவிரக்தோபரமாத்மநி) என்றுஞ்சொல்லுகிறபடியே, தன்பக் கலிலே நெஞ்சைவைத்தால் பின்பு புறம்புபோக வொட்டாதே செளந்த ர்யம். “ மனைப்பால்பிறந்தார் பிறந்தெய்தும் பேரின்பமெல்லாம் - துறந்தார் தொழுதாரத்தோன் ” என்று - உனைப்பால் பேரின்பத்தில்லைகழி யவொட்டாதே. (செழுங்குருகூர்ச்சுடகோபன்சொன்ன) அநுக்கடியா ன ஜம்பூயியையுடைய வாழ்வாரருளிச்செய்தது. (திர்த்தங்களாயிரம்) ஆயிரம்பாட்டும் ஆயிரந்திர்த்தங்களாயிற்று. இந்தப்பத்தை யப்பயிக்கவ ல்லார்களை, தேவருண்டு-திருவடி, திருவந்தாழ்வான், சேரைமுதலியா ர் தொடக்கமாரூர், இவர்களை “ நாள்தோறும்பவித்ரபூதர் ” என்றதரித் துக்கொண்டுபோந்து, தங்கள் மஹிஷிகளை ஸ்நேஹித்துக் கொண்டாடும் தசையிலே சொல்லுவர்கள். (நல்கியுரைப்பார்தந்தேவியர்க்கு) மஹிஷிக ளுந்தாங்களுமாக ஸ்ரீவைகுண்டராதனுக்கடிமைசெய்து, ப்ரீதிபரகர்ஷத் தாலே ஓடமேற்றிக் கூலிகொள்ளுமளவானவாறே, அவர்களுக்கு சர்வஸ்வ தாகநம்பண்ணிக் கணக்கதங்கள் ப்ரபாலத்தைச் சொல்லும்படியாகப்

ஜீயர் அரும்பதம்.

“தீர்த்தன்” என்றால் - பரிசுத்தனென்று காட்டுமொழியி, ஸ்வயந்திரி
க்தர்க்கெல்லாம் சுத்தியைவினைக்குமவெனன்று காட்டுமொவென்ன (தீர்த்தமாவதி
த்யாதி.) அப்படிதன்னை ஸ்பர்ஸித்தநாயும் சுத்தமாக்கினோவென்ன (தீர்த்தது
களந்த வித்யாதி.) இவ்விடத்திலே - “தடி ஸ்ரீ ஸ்வகிதாஜ் ஷடாடியாஸிரஸா
ஹரஃ | பாவகாராஜாஜியோயொமொரஹீதுவயாரணாஃ” (ததம்பு
பதிதம்ந்ருஷ்ட்வாதாராஸிரஸாஹரஃ | பாவநார்த்தம்ஜடாமத்யேயோக்யோஸ்மீத்ய
வதாரணாத) என்கிறஸ்லோகமருசந்தேயம். அப்படிதரித்தானோவென்ன; ப்ரமா
ம் (ஆறுபொதியித்யாதி) கங்கையையேகதேர்த்திலே யடக்கின ஜடையை யுடைய
வனிட்யாத். திருவெருகூற்றிருக்கை. அவனிர்தீர்த்தத்தை தரித்தானென்னும
துக்குப்பத்தியருளிச்செய்வராக வதிஷ்ட்டிகை (கங்காதரனிட்யாதி) கங்காதரன
ன்மாதரத்திலே அவன் திருவடிகள் விடக்கின தீர்த்தத்தைதரித்தானென்று மிட
ம் தோன்றுமொவென்ன; அதுக்கு ஹேதுவைவிசாரித்துக் கொள்ளவேண்டுமென்னு
மத்தையும், அப்படி விசாரித்தால் திருவடிகளிலேயிறந்ததாயிருக்குமென்னுமத்தையு
மருளிச்செய்கிறார் (அந்தகங்கைக்கிட்யாதிவாக்யத்தவயத்தாலே) அடிப்பட்டிரு
க்கும் - சமூலகமாயிருக்கும். திருவடிகளை ஸ்பர்ஸித்திருக்குமென்னுமாம். அப்படி
யிருக்குமொவென்ன (கங்கைபோதரவித்யாதி) கங்கைபுறப்படுமபடியாகவும் திரு
வடிகளை கிமிர்த்தருளின சர்வேஸ்வரனென்றபடி. திருமொழி நாலாம்பத்து இர
ண்டாந்திருமொழி, “அங்கையாலடி” இதயாதி. “தீர்த்தன்” என்றதுக்கு - போ
க்யனென்றர்த்தாந்தரம் (தன்னுடையவித்யாதி.)

“ போக்யபூதனுவனுக்கு ” என்றதால் பலித்தபாவம் (பாஹ்யேத்யாதி.) அப்படிபாஹ்ய விஷயங்களில் ருசியைப்போக்கினாலேவென்ன, ப்ரமாணங்கள் (உணைநினைந்தியாதி) எங்கள் - உபேகை, செளந்தர்யம் புறம்புபோகவொட்டாடுதென்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் (மனைப்பாலித்யாதி.) “ அத்தோள் - தொழுதார் - பேரின்பமெல்லாம் ஹந்தார் ” என்றவயித்தார்த்தம் (மனைப்பால் பேரின்பத்திலித்யாதி.) கையானது - தோளானது, கழியவொட்டாது - போகவொட்டாதென்று ஸ்வபாவார்த்தம். அதுக்கடியான - இதரவிஷய பராவண்யத்தைத்தவிரும்படி. பி

றந்த வத்யவசாயத்துக் கடியானவென்றபடி. ஆயிரம்பாட்டும் தீர்த்தம்போலே பா மபாவநமென்றபடி.

“ தேவர்-பூசித்த ” என்று கூட்டியார்த்தம் (தேவருண்டியாதி) “ நல்கி,” என்றதுக்கர்த்தம் (இவர்களை-ஆதரித்துக்கொண்டென்று.) தேவியர்க்குநல்கியுரைக்கைக்குறேறுதவேதென்ன (மஹிஷிகுருமித்யாதி) நல்குதல்-ஸ்நேஹித்தனும், கொடுத்தனும். ஓடமேற்றிக்கூலிகொள்ளுமளவாவது - ஓடத்திலேற்றினபின்பு நடடாற்றில் கூலிபொருந்திக்கொள்ளின்கொடாதிருக்கவொண்ணாத தசையென்றபடி. மஹிஷிகொள்துக்கைகீட்டின (ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே) என்றுகூட்டிவது. தங்களென்றது - இத்தை யப்பசித்தவர்களை. “ ஓடமேற்றிக் கூலிகொள்ளுமளவானவாறே ” என்றதுக்குத்தருஷ்டாந்தம் (சரமஸிலோகமித்யாதி) அதாவது. அதிஞ்ஞயமரீஷப் பேணிக்கொண்டிருந்த சரமஸிலோகத்தை, த்ளாபதிஞ்ஞல்முடிக்கைக்காக வ்யாமேரஹத்தாலே அர்ஜுனனுக்கு வெளியிடவேண்டும்படியான வளவுபோலே யிருக்கிற வளவுகளிலே யென்றபடி. “ வைகல் ” என்றதுக்குபாவம் (அபர்வணீத்யாதி) பலிதம் (ஒழிவில்காலமித்யாதி.)

தீர்த்தனுக்கற்றபின்னென்றுதொடங்கி, வல்லார்களைத்தேவர்வைகல் பூசித்தது - தீர்த்தங்களேயென்று - தம்தேவியர்க்கு - நல்கியுரைப்பரித்யந்வய8 ... ..*

த்ரவிடோபநிஷத்தா த்பர்யரத்நாவளி.

(இன்பம்பயக்க.)

வெவகூணெயித்யுயொமாலி தவிவஸதயா நனுகீரூபுஜ்ஜ உகூா ஹெஷெஸாயிகூரூபிணுஜிதீதஸுபரஜி ஷ்ளாணஷொஃ ஷ்ணுநாஷெஜிஃ | ஸ்ராஹமுஷெஹரூக்ஷாஹி ரூபுவிஷபெஸஹிபாநாஹுஹிஹூ தொஹ்நுணாஹுஃஷ்ணாஹிதவியபுயிதிகுரிஷிஸூபாஷொஹுயாயி || (அ௦)

(வைகுண்டேரித்யயோகாத்) இன்பம் பயக்கலித்யாதி - பெரியபிராட்டியாரும் தானுமாக * நலமந்தமில்லதோர் நாட்டுக்குள்ளே நித்யவாஸம்பண்ணுகையாலும்; (ஸ்திதவிவஸதயா) அகலிடமுற்றவுமித்யாதி, கூடுங்கொல்வகலும் கோவிந்தனையித்யாதி - வாமநக்ருஷ்ணாதிருபேண வவதரித் தாஸிதர்க்குச்சொல்லிந்துச் செய்யுமவனுகையாலும்; (அநந்தகீர்த்யுஜ்ஜவலத்வாத்) வாய்க்கும்பெரும்புகழ்முவுலகீசன் - நிரவதிகீர்த்தியாலே யுஜ்ஜவலனுகையாலும்; (ஸூஷேஸாயித்வ) பாம்பணையப்பனமாந்துறையும் - திருவநந்தாழ்வானைத் திருப்படுக்கையாகவுடையனுகையாலும்; (ருக்மிண்யபிமத) உருப்பிணிநங்கை யணிநெடுந்தோள்புணர்ந்தான்-ருக்மிணிப்பிராட்டிக் கபிலஷிதஸமயத்திலே யுதவுகையாலும்; (ஸூரஜித்பாணதோகண்டநாத்யை) வாணபுரம்புக்கு முக்கட்பிராணத்தொலைய வெம்போர்களைச் செய்து வாணனை யாயிரந்தோள்துணித்தான்-“ நெற்றியிலேகண்பட்டத்த ருத்ரனை ரக்ஷகனாகப்பற்றினோம் ” என்றிறுமாந்து தேவர்களோடே விரோதித்த பாணசுரனிருந்தவிடத்தேசென்று, சேந்தரதக்ஷகநாயத்தாலே அவனுக்கு ரக்ஷகனானுத்ரனை முன்னே பக்ரபிமாநனாகப்பண்ணி, பின்னே யவனுடைய வாயிரங்கரங்களைக் கழிக்கையாலும்; (க்ராஹக்ரஸ்தேபரக்ஷாபி) அகலிரும்பொய்கையின்வாயித்யாதி-

ப்ரபலமான முதலியின்கையிலே யகப்பட்டு அநர்யகதியாய்நின்ற கஜேத்ராழ்வா
னை கருதப்பண்ணி. அதிலுந்நிறும் விடுவித்து ரக்ஷிக்கையாலும், (உசிதவிஷ்டயேஸ
ந்நிதாநாத்) யாவரும்வந்துவணங்கும் பொழில்திருவாறன்வினையதனை - * அயர்வ
துமமரர்களுந் வந்தாஸரயிக்கும்படி யதிஸீலாக்யமான (திருவாறன்வினையிலேயெ
ழுந்தருளியிருக்கையாலும்; (ஸூசித்வாத்) திருவாறன்வினையுறை தீர்த்தனுக்கற்ற
பின்னே - தன்னிடத்திலே ப்ரவணரானுரை விதரவிஷய ரிஸ்ப்ருதாமாம்படிபண்ண
வல்ல பரிசுத்தனாகையாலும், திருவாறன்வினே யெம்பெருமான், தன்னை ஸ்தோத்ர
ம்பண்ணுகிற பேர்களுடைய துக்கத்தையெல்லாம் சயிப்பியாநிற்குகுனென்று "இன்
பம்பயக்க" என்கிற தஸாகத்திலே யாழ்வாராலே யறுதியிடப்பட்டதென்கிறார். அ0

இப்படி ஸப்தமஸாதகத்தில், பத்து தசுகங்களாலும் ப்ரதிபாதிதங்களான வர்த்தங்களை ஸங்க்ரஹித்தருளுகிறார்.

[illegible]

சர்ட்யாசங்கையை சநிக்குமவனாய், ஆறிதருடைய கர்ணையை சமீப்பிக்குமவனாய், தன்னுடைய ரக்ஷைத்வத்தை வெளியிடுமவனாய், அதினுடைய ப்ரகாரங்களை ப்ரகாஸிப்பிக்குமவனாய், தன்னுடைய சர்வஐசு செனஹார்த்தத்தை தர்ஸிப்பிக்குமவனாய், ஸ்வாறிதருடைய கூப்பீட்டைப் பரிஹரிக்குமவனாய், அவர்களுக்கு விஸுதமாக ஸ்மருதிவிஷயனுமாய், ஆஸ்சர்யவிபூதிகனுமாய், ஆறிதரை ஸ்வவிஷயஸ்தோத்ரத்திலே யோஜிக்குமவனாய், ஸ்தோதார்களுடைய ஐகத்தை ஹரிக்குமவனான வெமபெருமானை, சப்தமசதகத்திலே ஆறிதாநிஷ்ட நிவர்த்தகனை வாழ்வாரருளிச்செய்தானென்றார்..... (அக)

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி.

இன்பக்கவிபாடுவித்தோனையிந்திரையோ

டன்புற்றுவாழ்திருவாறன்வினோபிற் - றுன்பமறக்

கண்டிமைசெய்யக்கருதியமாறன்கழலே

திண்டிவிலேயர்யாவர்க்குந்தேவு.

(६०)

(இன்பக்கவி) இதில் - திருவாய்மொழிபாடி யடிமைசெய்யப்பாரித்த திய யருத்தியை யதுவதித்தருளிச்செய்கிறார். எவ்வனையென்னில், தாம்பாடின திரு வாய்மொழிகேட்கைக்காகப் பெரியபிராட்டியாருடனே பேரோலக்கமாகத் திரு வாறன்விலையிலே யவன்வந்தெழுந்தருளியிருக்கிறபடியை யறுசந்தித்து, “நாமன் கேசென்று ‘திருமால்வன்கவி’ என்றவாயோலைப்படியே’ அவனுமவனுமான சேர் த்தியிலே திருவாய்மொழியை யவர்களிருவரு முகந்து திருச்செவியசாத்தும்படிகே ட்பித் தடிமைசெய்யப்பெறுவதெப்போதோ?” என்று மனோரதிக்கிற *இன்பம்ப் யக்கவிலர்த்தத்தை, “இன்பக்கவிபாடுவித்தோன்” இத்தயாதியாலே யருளிச்செய்கி ருரென்கை.

(இன்பக்கவிபாடுவித்தோனை) “இன்கவ்பாடியவசனை, “...” என்கவியென்பி
த்து,” “என் நாழுதல்வந்து புகுந்தலன்னகவி,” “திருநதலன்னகவி,” “வ
ண்மங்கவி,” “சீர்பெறுவின்கவி,” “உறப்பலவின்கவி,” “பதவியவின் கவிபாடியவ
ப்பன்” என்று நிரதிரசயபோக்யமான திருவாய்மொழியை யெண்ணைக்கொண்டு பாடு
வித்த வுபகாரகனை. (இந்திரையோடண்புற்றுவாழ் திருவாறன்னினையில்) பெரியபி
ராட்டியாரோடேகூட, “திருவாய்மொழிகேட்கைக்குப் பாங்காளவிடம்” என்ற
தயாதரத்தைப்பண்ணவாழ்ந்து கொடுபோருகிற திருவாறன்னினையில். அன்றிக்கே,
இந்திரையோடண்புற்றென்று - பெரியபிராட்டியாரிடத்திலே ஸ்நித்தையென்றுமா
ம். இத்தால் - “இன்பம்பயக்க” என்கிறமுதற்பாட்டைக் கடைகித்தருளிச்செய்த
படி. “ராஜேஸ்வரீதயாவஸூரூ,” (ராமஸ்வரீதயாஸூர்த்தம்) * ராமஸ்வரீதா
மதுப்ராப்யராய்யம்புரவாபத்தவாந் ப்ரஹ்ருஷ்டமுததோலோகஃ இதே. (திருவிந்
தன்னினையில் துன்பமறக்கண்டு) * எழையராவியில் துக்கமெல்லாம் தீரக்கண்டு. (அடி
மைசெய்யக்கருதிய) கண்டால்செய்யும்கார்யமானகைங்கர்யம்செய்கையிலேமனோ
ரதிக்கிற. அதாவது “அன்புற்றமர்ந்துவலஞ்செய்து கைதொழுநாள் கருமாருங்கொ
லோ,” “மாகந்தரீர்கொண்டு துவிலஞ்செய்துகைதொழக்கூடுங்கொலோ,” “நீடு
பொழில் திருவாறன்னினைதொழவாய்க்குங்கொல்நிச்சுவமே,” “வடமதுரைப்பிறந்த
வாய்க்குமலரிநிநிக்கண்ணபிரான் நன்மலரடிப்போதுகள்-எப்பொழுதும்மனத்திங்கு
நினைக்கப்பெற-வாய்க்குங்கொல்நிச்சுவமே,” “மதிட்டிருவாறன்னினையுலகமலிபுகழ்
பாட,” “திருவாறன்னினையென்றும்நீனகாமதலே,” “வாண்பையிரந்தோள் து
ணிரதான்சரணன்றிமற்றென்றிலடமே,” “திருவாறன்னினையொன்றியலஞ்செய்ய,”
“திருவாறன்னினையதனைமேவிலஞ்செய்து கைதொழக்கூடுங்கொலென்னுமென்
ந்தனையே,” “திருவாறன்னினையுறை தீர்த்துறக்கற்றபின் - கெதமற்றென்றின்
றத்ததல்லாத்தன்மை” என்கிறப்படியாயிற் திவர்க்கவ்யவெய்தத்தில் கைங்கர்யமனோ
ரதம் நடந்தபடியென்கை. “உபகாரஸம்ருதியோடே தன்சரிதை கேள்வியாகாமல்
* இன்பம்பயக்கவிருந்த நிலத்தேவர்குழுவிலே பாட்டுக்கேட்பிப்பதாக கானகோஷ
ட்டியையும் தேவிராணியமறந்தவர்” என்கிறே ஆசார்ய ஹ்ருதயததிலுமருளிச்
செய்தது. (கண்டடிமைசெய்யக்கருதியமாறன்முதலே திண்டறலோர்யாவர்க்கும்
தேவு) தர்ஸனாருபவ கைங்கர்ய மனோரதத்தையுடைய வாழ்வார்திருவடிகளே, தரு
டாத்தயவலாய யுத்தராயுள்ளார்க்கெல்லாம் பரதேவதை. ஆழ்வாரும்வேண்டா, நம
க்குத்தேவிய மாழ்வார்திருவடிகளே மமையும். அன்றிக்கே, மாறன்முதல்செர் திண்
முறலோருண்டு - த்ருடாத்தயவலாயயுத்தரான மதுரகவி, நாதமுநி பார்ப்புதிகளாயு
ள்ளவர்கள். அத்தயவலாயதுர்ப்பலராயுள்ளார்க்கெல்லாம் குலதைவமென்றாயு
மாம் .. .. . (10)

எழாம்பத்தில் பத்தாந்திருவாய்மொழி முற்றிற்று.

ஆக - திருவாய்மொழி - ௭௦.—பாட்டு - ௭௭௨.

எழாம்பத்து முற்றிற்று.

